

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

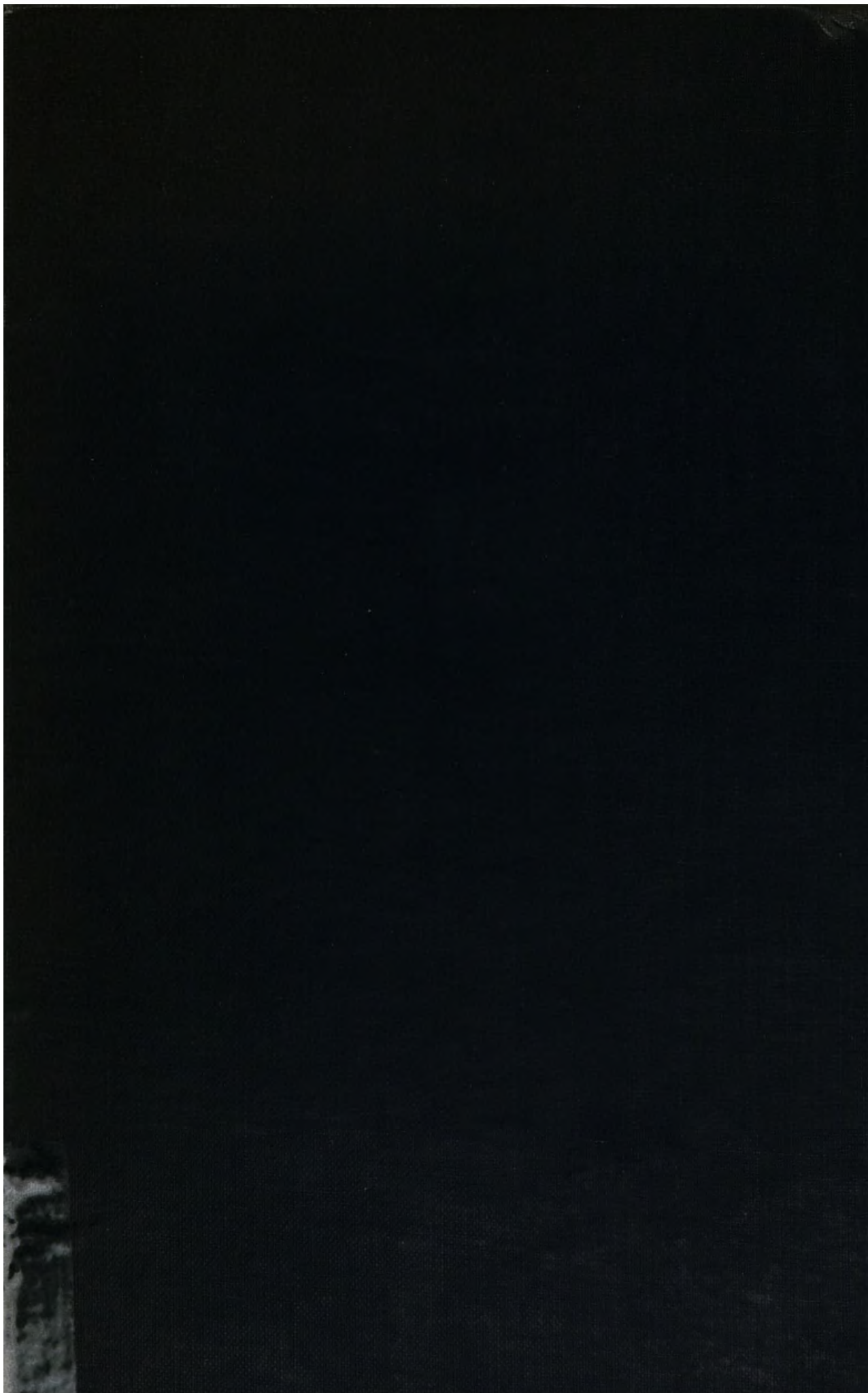
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

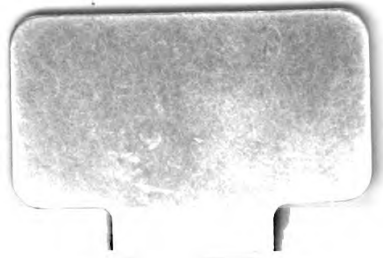

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

N Stack

i
258^m

303318671W

ΤΖΕΤΖΗΣ. ΨΕΛΛΟΣ.

TZETZES. PSELLVS.

LUTETIÆ. — EX TYPIS J.-B. GROS,
RUE DU FOIN-SAINT-JACQUES, 18.

TZETZHS. ΨΕΛΛΟΣ.

TZETZÆ

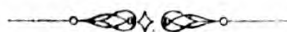
ALLEGORIÆ ILIADIS

ACCEDUNT

PSELLI ALLEGORIÆ

QVARVM VNA INEDITA

CVRANTE JO. FR. BOISSONADE

LUTETIÆ

APVD DUMONT, BIBLIOPOLAM

A L'INSTITUT

—
MDCCCLI

24 FEB 1953

EDITORIS PRÆFATIO.

Editionem Tzetæ Allegoriarum Iliadis a me institutam typographus ad librum Ω deduxerat, quum communicavit mecum Em. Millerus doctissimus vir et humanissimus Matrangæ Anecdota Græca recens Romæ in lucem emissa, quibus inter alia opuscula insunt Tzetice Allegoriæ, non Iliadis tantum, sed et Odysseæ; qua altera parte carent codices quibus sum usus Parisini.

De augendo copiis Romanis meo volumine, et sic ex facili nova Tzetæ recensione lectoribus eruditis exponenda, ne per somnium quidem cogitavi. Injusta hæc alienæ industriæ occupatio, et improvisa rei non suæ rapina, immane quantum a mea discrepant indole vix viventis nisi viverem in litteris, illisque cum assidue utentis, tum humaniter. Edi-

tionem id genus æqui iudices probroso παρατυπώσεως nomine notavissent, ac fortasse offecissem Matrangæ commodis docti hominis atque laboriosissimi, quique paria meis exercet studia. Adjiciam, quod verum est, non verisimile, ex Tzetæ Matrangiæ Allegoriis nil fere me legisse præter ultimam Iliadem. Immensi enim memor tædii quod, in describendo illustrando isto poetastro, devoraveram, refugiebam a movenda denuo graveolente Camarina, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, ut est in proverbio. Cetera opuscula raptim inspexi, pauca excerpere satis habens in Addendis obiter tangenda, quum nominibus non valde invitarer, et ipse editor se modestius intra describendi officium ac præfandi continuisset.

Matranga igitur me prævertit; quod ipsi felix faustumque sit. In venatione codicum ineditorum alii sunt aliis feliciores; ac plus vice simplici ego fui aliis infeliciores. Sed non queror, nunquam sum questus, quum solitum ludat Fortuna ludum, ne de peregrino quidem homine quodam, qui, triginta ferme abhinc annis, me summa cum comitate invisit. Quum, inter fabulandum, ut fieri amat, de nostris utriusque studiis, narravissem de scriptore Græco eoque inedito, cujus codicem mihi transcribere inceperam, ad editionem videlicet, et ipse de rebus suis ac consiliis jam nescio quid reposuisset, me re-

licto, perrexit ad Bibliothecam Regiam, codicem descripsit ocyus, quem meum fere dicebam propter usum diuturnum, et editionem occupavit. « Hocine est humanum factum ? » imo inhumanissimum ! nam meum illi apographum lubens dono dedissem, si de suo me consilio monuisset. In vivis ne sit adhuc, an abierit ad plures ignoro ; at vita si supersit, quod spero, et opto lætam illam illi fluere ac felicem, in hæcce verba mea inscius incidet, Νεμέσεως συνεργούσης, ac se agnoscet invitus, nec sine pudore ac poenitentia.

Tzetæ Allegoriis comites adjunxi, propter argumenti similitudinem, Pselli Allegorias de Tantalo, Sphinge et Circe, olim a Conr. Gesnero post Heraclidem Ponticum evulgatas, quas Jacobsius, Tzetæ Homericæ illustraturus, in divite librorum Germania non repererat. Quartam addidi, nondum editam, de Antro Nympharum. Quintam additurum de Aurea Catena corripuit me subita sinistri oculi imbecillitas, quæ me deterruit a legendo ac transcribendo codice pessima manu exarato, bibulo, quem facit incommodissimum proceritas, gravitas molestissimum.

Allegostrarum Psellianarum raritas atque novitas, et quod est notis inspersum criticæ materiæ et observationum miscellanearum, meo erunt volumini pro tabula, qua naufragium utinam evadere queat.

Sed emersum quis sumet in manus, quis evolvat, quis leget? Nam ea Galliæ nostræ impendere videtur conditio temporum, quibus litteræ liberales jacebunt omnes, et eruditæ ante alias, resque vix ulla supererit, quæ possit bonis ad humanitatem disciplinis excultum hominem delectare. Omen hoc detestabile Deus obruat.

Lutetiæ, xij cal. julii MDCCCLI.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΑΛΛΗΓΟΡΗΘΕΙΣΑ

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ

Τῆ ΚΡΑΤΑΙΟΤΑΤῆ ΒΑΣΙΛΕΙΣΣῆ ΚΑΙ ΟΜΗΡΙΚΩΤΑΤῆ

ΚΥΡᾶ ΕΙΡΗΝῆ Τῆ ΕΞ ΑΛΑΜΑΝΩΝ (*).

Ἐπεὶ φαιδρᾶ, πανσέληνε, σελήνη σελασφόρε,
οὐκ ἐκ ῥοῶν ὠκεανοῦ φαίνουσα λελουμένη,

(*) Lemma exhibeo codicis Parisini 2644, deinceps notandi littera C. Bis illud descripsit librarius. Priore loco usus est forma insolente, ἀλθμανῶν. Bene Ἄλαμανῶν in codice Scorialensis Bibliothecæ, teste Millero viro doctissimo qui in erudito catalogo ac laborioso lemma ac versus quadraginta primos inseruit. In Parisino 2705, quem litera B designabo deinceps, lemma desinit in nomine Τζέτζου. Diversa est lemmatis recensio in codice Parisino 2707, quem brevitatis causa litera A indicabo, scilicet: Ἀλληγορίαι πονηθεῖσαι τῷ Τζέτζῳ εἰς τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. Vide Millerum et de his monentem. De codice 2705, qui membraneus est manueque exaratus nitida et diligentissima, non omittam pertinuisse olim ad Andronicum Cantacuzenum, quod didici ex notala ista, scripta ab ipso fortasse Cantacuzeno, in margine superiore folii versi 116: τοῦτο τὸ βιβλίον ὑπάρχει Ἀνδρονίκου (sic) Καντακουζηνοῦ τοῦ Μεγάλου Δομestίκου. Cogitavi de Καντακουζηνῷ Ἀνδρονίῳ quem anno 1189 Isaacus imperator ad Fredericum misit legatum, teste Niceta

Hist. 2, c. 3. Burgessius Initiis Homericis inseruit longa ex Tzetzicarum Allegoriarum Prolegomenis excerpta, a se diligenter descripta e codicibus Oxoniensibus et accurate, excepto quod accutus neglexerit; qui fuit viri mos ceterum doctissimi. Βασίλισσα κυρᾶ Εἰρήνη fuit uxor Manu-
elis Comneni, gentilitio nomine Bertha, filia Berengarii comitis in Sultzbachio Bavariæ oppido, et ex affinitate soror Conradii III Alemannorum regis. Vide Cangium Familiis Byzantinis, p. 186. Nicetas Manuele 1, 2, p. 37, C.: ἡγάγετο δὲ γυναῖκα ὁ βασιλεὺς αὐτός ἐξ Ἄλαμανῶν. De illo suo opere Tzetzes Chil. 9, 281: γράφων ἐξήγησιν Ὁμήρου τῆ Αὐγούστη, ἔχουσαν καὶ μετὰ φρασιν ἡμαξευμένους στίχοις....

(1) Scholium ad marginem C.: τὸ προοίμιον πρὸς τὸ κελεύσαν πρόσωπον ἀψασθαι τὸν Τζέτζῳ ταύτης τῆς συγγραφῆς. Quæ verba in codice Scorial. lemmati sunt inserta, et codice A; in hoc sine τὸν Τζέτζῳ. Cramerus Anecd. Oxon. t. 3, p. 376, id scholium protulit cum lectionibus variis τὸ κελεύσαν, κέλασεν, et, ex Parisiensi 2644, κέ-

ἀλλ' ἐκ πορφύρας τῆς κλεινῆς, ὡς ἔπεισιν εἰκάσμι,
 ἀνασκιρτῶσα φεραυγῆς καὶ πλέον τοῦ φωσφόρου,
 χρήξεις ἐλαύνειν πόρρω ποι σαῖς ψυχικαῖς ἀκτίσι
 τὸ σκοτεινὸν τῶν λέξεων καὶ βίβλων τὴν ἐσπέραν,
 οὐ κατὰ Κλεοπάτραν δὲ βασιλίσσαν τὴν πάλαι,
 ᾧ Ἐφεσίῳ ἱατρῷ τῷ Σωρανῷ χρωμένην,
 μετέρχη τὰ καλλύνοντα μορφᾶς τὰς τῶν προσώπων·
 οὔτε χερσοῦν τι πέλαγος βραχύτατον ἐθέλεις,
 ὡσπερ ἐκείνη πρότερον ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ,
 τῷ Δεξιφάνει τῷ σοφῷ μηχανικῷ Κνιδίῳ
 χερσώσασα τὴν θάλασσαν μέχρι τετρασταδίου·

5

10

λευσε; sed in quo κέλευσε non exstat. Adjutus nitida codicis A scriptura, ex vestigiis fere evanidis, et adhuc paululum visibili syllabæ finalis αν compendio, putavi ibi quidem nunc non esse, sed fuisse olim κελεῦσαν. — Codex Scorial. sic dividit versum: Ἐπεὶ φαιδρᾶ, πανσέληνε σελήνη, σελασφόρε. Pariss. divisione carent. Quam feci divisionem melior mihi visa est, quum hemistichia sic non misceantur. Lunæ comparatur Augusta ob pulchritudinem, quod solenne est. Conf. v. 377, et, si modo sit tanti, quæ apposui ad Joannis Eugenici Euphrasin in Anecdotis Novis, p. 341. Cleopatra Ægyptia de qua mox, v. 7, Σελήνην esse se et Ἴσιν dicebat, narrante Dione Cassio 50, c. 5, et Tzetzta Chi-liade, 2, 25.

(3) Ex B citavit κλεινῆς vir d. Sed oculi eum fefellerunt. Burg., ἀλλ' ἐπι π., hemistichio longiore.

(4) A, φεραυγείς.

(5) C, ἀκτίσι. Sic passim peccatur: quod deinceps notare supersedebo.

(6) B, βίβλων. Et talia plerumque negligam.

(7) Schol. in C: κατασκευῆ τοῦ προοιμίου. — AC, δε, Malui δὲ, quum conjunctioni vis sua sit, nec habenda pro enclitica, qua Tzetzes toties abutitur in hac versus sede.

(8) Tzetzes Chil., 6, 299, de Cleopatra: Τῷ Δεξιφάνει τούτῳ μὲν εἰς μη-

χανὰς ἐχρῆτο, τοῖς Ἐφεσίοις δ' ἱατροῖς τῷ Σωρανῷ καὶ Ρούφῳ, εἰς πάντα τὰ καλλύνοντα μορφᾶς τὰς τῶν προσώπων, εἰς πᾶν τε πάθος γυναικῶν [Cod. 2644, γυναικός] καὶ ἱατρείας ἄλλας. Vide Fabricium Bibl. Gr. t. 11, p. 685, ubi de variis Soranis.

(10) A et Burg., χρυσοῦν. Scorial. B, C, χερσοῦν.

(12) C. Δεξιφάνη. B. Κνηδίῳ. Tzetzes, quem jam videndum monstraverat Millerus, Chil. 4, 502: Κλεοπάτρα δὲ χερσώσασα τὴν Φάρον, τῷ Δεξιφάνει τῷ σοφῷ Κνιδόθεν ὠρμημένῳ. Rursus Chil. 6, 294, de eadem: Καὶ Δεξιφάνης δὲ αὐτός, μηχανικὸς ἐκ Κνίδου, Μεθ' οὗ πολλὰς λυσιτελεῖς τὰς μηχανὰς ἐποίησε, καὶ θάλασσαν ἐχέρσωσε μέχρι τετρασταδίου. Et Chil. 2, 27, de eadem: τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ibi lemma in codice 2644: Κλεοπάτρας χέρσωσις θαλάσσης Ἀλεξανδρείας.

(13) C, μέχρι, superscripto ἄχρι. Burg., ἀχρι. B, τετρασουδίῳ sic. A, τετρασταδίοις. Tzetzes Chil. 2, 28, de Cleopatra: Αὕτη, σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνει, τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ὅσον πρὸς τετραστάδιον, εἴτε μικρὸν τι πλέον, τὸν πύργον ἐξεργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου. Multa forent disserenda, si per temporis angustias liceret. Monebo tantum Tzetzes, qui modo

ἐπεὶ τιοῦτον οὐδαμῶς βούλεται σου τὸ Κράτος,
 οὔτε τὴν Ἄθω θάλασσαν ὄρος ποιῆσαι μέγα, 15
 ἢ τὴν Ἀβύδου θάλασσαν ὀλκάσι γεφυρῶσαι,
 ὥσπερ ὁ Ξέρξης ἔδρασεν ὁ Πέρσης πρὶν ἐκεῖνος,
 ἐκ τῆς Περσίδος στρατεύμα κινῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα·
 ἀλλ' ὡς ἀθέατος θεὰ τῇ θέσει, κἄν οὐ φύσει,
 ἐπεντρυφῶσα ταῖς μορφαῖς καὶ κάλλεσι τῶν λόγων, 20
 διὰ βροντῆς καὶ λαίλαπος, ὁμοῦ καὶ τῆς νεφέλης,
 θείαν φωνὴν προπέμπουσα, γέμουσαν ὄλην φρίκης,
 χειροτονεῖς τὸν δοῦλον σου, τὸν τίνα, τὸν ὁποῖον,
 γενέσθαι τύπον ἀκραιφνῆ τοῦ πάλαι Μωυσέως,
 οὐχὶ φυγάδα σώζοντα λαὸν Ἰσραηλίτην, 25
 τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος τεμόντα βακτηρία·
 οὐδὲ Περσίδος θάλασσαν, οὐδὲ τὴν Ὑρκανίαν,

Dexiphanem Cnidium esse dixit, dicere nunc eundem esse Cyprium, nec sibi contradicere. Nam Cnidum Cyprium dicit Chil. 1, 83: Ὁ δὲ Κτησίας... Ἐξωρημένος πόλεως ἐκ Κνίδου τῆς Κυπρίας. Sed ipsi contradicendum esse putavit Larcherus Geographia Herodotea; et Bæhrus ad Ctesiam, usus Tzetæ loco, voci Κυπρίας signum apposuit dubitationis. Opportune adponam scholium Tzetæ ipsius e bono Chiliadum codice 2644: περὶ Κῶν ἢ Κνίδος, τὸ παλαιὸν δὲ μέχρι καὶ περαιτέρω ἦν ἢ τῆς Κύπρου ἀρχή.

(14) B, Βούλετέ σου. C, βούλεται σοῦ.

(15) Scor. C, τὸν ἄθων. B, τὸν ἄθω θάλασσα. Burg., τὸν Ἀθῶνα θάλασσαν. A, τὴν ἄθω θάλασσαν. Tzetæ Chil. 1, 911: τὸν Ἄθω δ' ἐθαλάττωσε διώρυγι βαθείᾳ. Bonus codex 2644, ἄθων. Prætuli, lectionem A, ut Ἄθω sit genitinus: « e magno monte mare Athonis facere ». Statim, τὴν Ἀβύδου θάλασσαν. Et in nota ad v. 12, est ἢ θάλασσα τῆς Ἀλεξανδρίας. cf. n. 17.

(17) B, ὄπερ. Burg., πέρσην. De

Xerxe Abydum inter et Sestum litora ponte jungente, ac per montem Atho maris fluctus immittente satis nunc erit Herodotum allegare 7, 24, 33, et Tzetæ Chiliadem 1, 888: Πέμπει καὶ οὗτος γεφυροῦν τὸ πέλαγος Ἀβύδου· et ibid. v. 911, modo allegatum.

(19) A B, θεός. In C vox θεός est obscurata correctione ut θ et accentus ultimæ syllabæ sint nunc tantum nitida. Fortasse librarius voluit θεὰ rescribere pro θεός. Est θεὰ in Burg.

(20) A C, ἐπεντρυφῶσι.

(21) B, λείλαπος.

(22) Ex B, προπέμπουσαν affertur.

Ipse inveni προπέμπουσα. A... σαν.

(23) Scor. B C, τὸν τίνα. Burg., τὸν τίνα. A, δεῖνα. Utraque lectio eodem effertur sono. Prætuli priorem, cui major est auctoritas.

(24) B, τόπον. C, πάλαι, superscripto πάνυ. Scor. C, Μωυσέως.

(25) B, Ἰσραηλίτην.

(27) Ex A adlatum vidi στρατεύμα θάλασσαν. Ipse reperi πέρσιδος στρατεύμα. B, ἄρκανίαν. Significatur Caspium mare.

ἀλλὰ τὸν μέγαν τὸν βαθὺν ὠκεανὸν Ὀμήρου,
τὸν πᾶσαν περισφίγγοντα κύκλῳ τὴν οἰκουμένην,
βατὸν κελεύεις ἅπασι καὶ πορευτὸν ποιῆσαι, 30
ὡς Μωϋσῆς τὴν Ἐρυθρὰν Ἰσραηλίταις πάλαι·
ἤδη χωρῶ πρὸς τὸν εἰρμὸν, καὶ γλώττης βακτηρία
πλήξας αὐτὸν τοῖς σύμπασι πορεύσιμον ποιήσω,
καὶ βάθη τὰ ἀθέατα τοῦτ'ε φανεῖται πᾶσιν.
Ἄλλ' ἀναχαιτιζέσθωσαν αἱ μωμοσκόποι γλώσσαι, 35
ἐξυλακτεῖν τι καθ' ἡμῶν οἰστρούμεναι τῷ φθόνῳ.
Ὡς γὰρ αἱ πάλαι γράφουσι τὸν Δία μυθουργαί
μεταβαλεῖν εἰς μὲρ φῶμα πιθήκων τοὺς Τιτᾶνας,
οὕτω καὶ γὼ νῦν βούλομαι τρόποις οἰκονομίας
μεταβάλλειν τοὺς ἥρωας συγγράμμασι πιθήκων. 40

Καὶ δὴ λοιπὸν πετάσασα τὰς θείας ἀκοάς σου,
πρὸ πάντων πρῶτον μάνθανε τοῦ ποιητοῦ τὸ γένος,

(28) B, μέγα.

(31) B, ὡς Μωϋσῆς, A, ὡσπερ Μω-
σῆς. Burg., ερυθραϊαν.

(32) Schol. in C, et in Anecd. Oxon.
t. 3, p. 376 : ἀπόδοσις, ἣν ψευδῶς
τινες καὶ ἀξίωσιν καλοῦσιν. Ἀξίωσις.
B, ἐρμὴν καὶ γλ. A, εἰρμὸν τῆ γλ. C et
Scor., ὄρμὸν καὶ γλ. Præ tuli εἰρμὸν,
quod mihi visus sum paulo melius in-
telligere, « seriem operis Homericici ».

(33) B, πορ. τ. σύμπασι.

(34) B, τούτοις.

(35) Vocabulo μωμοσκόπος non semel
usus est Tzetzes. Chiliade 10, Hist. 298,
agens de nomine φάλαϊνα, quod a se
alicubi usurpatum criticastro cuidam non
placuerat, τοῦτο δέ, ait, βουβαλό-
παπας τις σύρειν οὐκ ἀνῆκε (sic
melius distinguit hemistichia codex, quam
editio quæ fert, βουβαλόπαπας τις),
Πρὸς δὲ τὸ ἐπιστόλιον ἐγράφη μωμο-
σκόπον. Transcribam id epistolium e
codice 2644, quod est laconicum et
æigmaticum : τινὶ μωμοσκόπῳ. Σὺ
μὲν τὰς ἐμὰς φαλαίνας (sic) ἐμέμψω,
σοὺς δὲ σοφοὺς Τηλέφους νενομίκας.

Ac vicinum hominis ejusdem et argu-
menti causa, idque laconicum apponam :
τινὶ διαβολεῖ. Ὁ Μῶμος πάνθ' ὄρων
ἑαυτὸν οὐχ ὄρᾳ. Quod in Τηλέφους
latet patebit legenti Chil. 10, Hist.
299.

(37) Sch. in B, θέσις. B, μυθεργία.

(38) Bg., μεταβαλλεῖν. A B, Scor.,
τιτᾶνας. C, τιτᾶνας.

(39) B, οὕτως ἐγὼ νυνί.

(40) A B C, μεταβαλεῖν.

(41) Schol. in C, ἡ κατὰ δῆτορας
προέκθεσις τῶν κεφαλαίων, ἡ προ-
κατάστασις λεγομένη καὶ ὑπόσχεσις,
κατὰ δὲ ποιητὰς προθεωρία καὶ προῦ-
φήγησις, ἧτοι προδιήγησις, κὰν οἱ
ῥήτορες ἄλλως φασὶ τὴν προδιήγη-
σιν. Exstat et in Cramerii Anecd. Oxon.
t. 3, p. 376, ac sine ἡ ante προκατά-
στασις. In C quidem ἡ nunc abest, sed
manifestum est locum inspicienti, lité-
rulam unam olim adfuisse, quam biblio-
pegi cultrum resecurit. In Thesouro
Græco sub προῦφήγησις Cramerianum
scholium adlatum fuit, sed amanuensis
calamo properantiore corruptum.

πατρίδα, και γεννήτορας, μετά τῶν διδασκάλων,
 και χρόνους οἷς ἐτύγχανε, και πόσας γράφει βίβλους,
 και ποῦ και πῶς ἐξέλειψε τὸν βίον τελευτήσας. 45

Και δὴ και τὴν ὑπόθεσιν μάθε τῆς Ἰλιάδος
 κατά λεπτόν τὴν σύμπασαν, και τὰς μορφὰς Ἑλλήνων.

Εἶτα δ', εἰ θέλεις, μετ' αὐτὰ και πᾶσαν Ἰλιάδα,
 ὡσπερ κελεύει θέλημα τὸ σόν, μεταποιήσω.

Τέως πρὸ πάντων μάνθανε τοῦ ποιητοῦ τὸ γένος. 50

Ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
 πλὴν γέμουσα τοῦ νέκταρος, οὐχ ἀλμύρων ὑδάτων,
 ἑπτὰ πατρίδων λέγεται τυγχάνειν ἀμφιβόλων,
 ἑπτὰ πατέρων γέννημα, και τούτων ἀμφιβόλων.

Λέγεται γὰρ ἐκ τῶν Θηβῶν ὑπάρχειν τῆς Αἰγύπτου. 55
 ἑτέροις Βαβυλώνιος, Χῖος δοκεῖ τοῖς ἄλλοις,

(43) B C, πατρίδα. A, πατρίδας. Mox ἑπτὰ πατρίδων λέγεται τυγχάνειν.

(44) A, πόσους βίβλους γράφει.

(45) C, Burg., ἐξέλειψε. A B, ἐξέλιπε. Prætulit aoristum primum meliori aoristi alterius formæ. Nam prior Tzetze ætate fuit usitatissimus. Quum scripsisset Lycophron λιποῦσα v. 16, Tzetzes sic commentatur, λιποῦσα καὶ καταλείψασα, vocabulum rarius et exquisitius vulgatiore interpretatus. Lobeckius ad Phrynichum ea de re agens eruditissime, p. 714, allegat ex Tzetzeis Chiliadibus, 5, 428, participium λειψαν, quod nonnihil movet dubii quum sit neutra significatione usurpatum pro λειφθὲν « quod est relictum », idque emendare conatus sum non sine probabilitate ad Theophylactum Simoc., p. 180; sed nuper λειψαν reperi in bono codice 2644. Dixit et ἐξέλειψε τὸν βίον Chil. 4, 34; παρέλειψας Chil. 9, 355, ubi præstat codicis scriptura παρέλειψα. Est κατέλειψε inferius, v. 359. Libanius scriptor castigatior, non corrigendus tamen sine codice, aoristum primum exhibet in descriptione Polyxænæ morientis, t. 4, p. 1089: εὐ δέ μοι καὶ τότε τοῦ δημιουργοῦ ἔδοξεν... μήτε τὸν χιτῶνα διαρ-

ρῆξαι πρὸς ἅπαν, μήτε τοῦ χιτῶνος χωρὶς καταλείψαι τῇ κόρῃ. Legendum sa'tem τὴν κόρην. Addehis notata ad Eunarium, pag. 582, ad Choricium, pag. 342.

(48) B, δὲ θέλεις.

(51) B, sine priore ὁ, quod rubricandum, ac neglectum, ni evanuerit. Plerumque non monebo. Versus 51, 52, 53, 54, reperiuntur et in Chil. 13, 626-629; conf. Allatius De patria Homeri, c. 12, Dixit et infra II, 116, Γ, 35, Φ, 107, atque in iambis, v. 249: "Ὅμηρος αὐτὸς ἡ θάλασσα τῶν λόγων. Manasses Constantinum Monomachum, Annal. 6254, fuisse ait, φιλοδωρίας θάλασσαν, λιμνην ποτιμωτάτην. Ita Nicetæ Manuelli Comnenus dictus est, p. 40 B, θάλασσα φιλοδωρίας. Theophylactus Simoc. Dial. p., 27: Θεόφραστον τὴν τῆς γλώττης θάλασσαν. Ibi nota. Ac secum conferendus Tzetzes, cui, Ω, 44, dictus fuit Homerus ἡ βρύσις τῶν χαρίτων.

(55) Hoc versu usus est Allatius De patria Homeri, c. 4, quem vide.

(56) B, Χῖου. A, δοκεῖ τοῖς ἄλλοις Χῖος. B C, habent meam scripturam, quam noverat Allatius versum recitans, ibid. cc. 3, 12; quem vide.

Ἰήτης, Κολοφώνιος, Σμυρναῖος, Ἀθηναῖος.
 Σὺ δὲ Σμυρναῖον γίνωσκε τὸν Ὅμηρον ὑπάρχειν.
 Ἐπτά πατέρας λέγουσι πάλιν ὑπάρχειν τούτου.
 Οἱ μὲν γὰρ τούτου λέγουσι πατέρα Μενεμάχην
 Αἰγύπτιον τυγχάνοντα ἱερογραμματέα.
 οἱ δὲ πάλιν Δαήμονα, τινὲς δὲ Μασσαγόραν,
 ἀνθρώπους ἄμφω ζήσαντας ἐμπορικὸν τὸν βίον.
 Τηλέμαχον καὶ Θάμυριν ἄλλοι ληροῦσι πάλιν.
 ἄλλοι δὲ Μαιόνος υἱὸς καὶ Ὀριθοῦς καλεῖται.
 οἱ πλείονες δὲ Μέλητος φασὶ καὶ Κρηθίδος.
 Διδάσκαλος δὲ γίνεταί Ὅμηρου Προναπίδης.

60

65

(58) Schol. in B C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 316: ὅτι παρὰ μόνῃ τῇ Σμύρνῃ καλεῖται Μέλης ποταμός, ὃν οἱ πλείους φασὶ εἶναι Ὅμηρου πατέρα. Αὕτη κυρίως Ὅμηρου πατρίς. Pro καλεῖται Cramerus conjicit καίται. — Hic versus reperitur et in Chiliadibus 13, 630, hincque sumtus, Tzetza ipso declarante.

(59) C, ὡς ἔφην scriptum super ὑπάρχειν.

(60) A, μενεμάχην. B C, Burg., μενεμάχην. Certamen Homeri Μενεμάχον.

(61) Burg. ἱστορογραμματέα.

(62) Notus Δαήμων e Certamine Homeri. A, μασσαγόραν. B C, μασσαγόραν. Burg., Μεσσαγόραν. Fortasse Δμασσαγόραν legendum ex Certamine Homeri.

(64) Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 376: ληροῦσιν εἶπον, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς Τηλέμαχος ὕστερος ἦν Ὅμηρου, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ χρόνου Προναπίδου τοῦ Ὅμηρου διδασκάλου, ὃς ἦν τρίτος ἀπὸ Κάδμου, Ὅμηρος δὲ τέταρτος. Ὁ Θάμυρις δὲ πάλιν παλαιὸς ἦν, ἰσόχρονος Κάδμου, πάππος Ὀρφέως. Ὀρφεὺς δὲ Μενίππης υἱὸς ἦν τῆς Θαμύριδος θυγατρὸς, κὰν ἀλληγορικῶς τῆς Καλλιόπης υἱὸς λέγεται. Cramerus non habet ἦν ante τῆς Θ., nec τῆς ante Καλ-

λιόπης. Ex verbo εἶπον manifestum est Tzetza ipsum esse scholiorum auctorem; quod et diserte declarat scholium ad v. 216.

(65) B, Μαίωνος. B C, Burgess., Ὑρνηθοῦς. Est Εδγηθῶ in Certamine Homeri, § 1.

(66) B, οἱ πλείοι δέ. A, Κρηθίδος. Melius Κρηθίδος in B C. Allatius, qui De patria Homeri c. 12, versus adfert 56, 57, 58, Κρηθ. habet. Atque alibi sic peccavit Tzetzes vel ejus librarius: Chiliade 13, 631: Ὑῖόν δὲ δὴ τοῦ Μέλητος ὄντα καὶ Κρηθίδος. Confer. Thesaurus Gr. V. Allatius ibid. affert ex Certamine Homericō locum de Smyrnaeis Homerum prædicantibus Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθίδος νύμφης. Mea editio, quæ nunc sola est ad manum, recte, Κρηθίδος. In C scholium ad nomen Μέλητος, puto, referendum: ὁ παρὰ πλείονων ἐπιχρινόμενος εἶναι πατὴρ Ὅμηρου. Est εἶναι obscuratum compendio quod videre non memini, ut sententiæ obsequutus sim, non scripturæ.

(67) B, διδ. Ὅμηρου τε γίν. προν. C et Bg., διδ. ὄμ. δὲ γίν. προν. A, προναπίδης, et sic inferius. At Chil. 13, 633; Διδάσκαλον Ὅμηρου δὲ τὸν Προναπίδην νόει. Codex 2644, προν. Ac Προναπίδης non paucis Exegeseos locis, et mox Scholio ad v. 105.

Ὁ Κάδμος ἐξ Αἰγύπτου γάρ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα
 τὸν Λῆνον ἐξεπαίδευσεν ἐν γράμμασι Φοινίκων ·
 ὁ Λῆνος δ' ἐξεπαίδευσεν, ὁ μαθητὴς τοῦ Κάδμου, 70
 Ὀρφέα Ἡρακλέα τε, καὶ γε τὸν Προναπίδην ·
 τὸν Λῆνον τὸν διδάσκαλον ὁ Ἡρακλῆς φονεύει,
 ὁ δὲ Ὀρφεὺς διδάσκαλος γίνεται τοῦ Μουσαίου ·
 ὁ Προναπίδης οὗτος δὲ τὸν Ὀμηρον διδάσκει.
 Καὶ δὴ μαθὼν ὁ Ὀμηρος πάντα τὰ Προναπίδου, 75
 χρῆζων καὶ πλείονα μαθεῖν, εἰς Αἴγυπτον ἀπήλθε,
 κακέϊ λοιπὸν ἐτρύγησε πάσης σοφίας ἄνθος ·
 σοφὸς δ' ἄκρως γενόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν
 τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
 Μαργίτην καὶ τὴν Αἶγα τε, καὶ τῶν μυῶν τὴν Μάχην, 80
 τὴν Ἐπιγόνων Μάχην τε· γράφει καὶ Θεβαΐδα,
 τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεοὺς τε Ὑμνους,
 καὶ τοὺς Ἑπτὰ ἐπάκτιον, καὶ τὰς Ἐπικικλίδας,
 καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ σὺν Νυμφικαῖς τοῖς Ὑμνοῖς,
 καὶ τὴν Ὀδύσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος. 85

Ἄλλὰ καὶ χρόνον μάθε μοι τὸν τοῦ Ὀμήρου πρῶτον,
 καὶ τὴν ἐκείνου τελευτὴν· εἶτα σαφῶς ἀκούσεις
 τὸν νοῦν καὶ τὴν ὑπόθεσιν πάσης τῆς Ἰλιάδος.

Οἱ μάλιστα γράφειν θέλοντες ἱστορικὰ βιβλία

(70) A sine δε.
 (71) Burg., sine τε. Idem, καὶ δέ.
 (73) A, γίνεται Προναπίδου. Burg., γιν. διδ. τ. M.
 (75) C, τοῦ Πρ. superscripto τά.
 (78) A B C, ἄκρος.
 (79) B, τρις καὶ. Burg., μνημοσυνων.
 (79-85) Hos sex versus attulit Bentley Epistola ad Millium, p. 54. De variis quorum hic mentio poematibus vide Fabricii Bibliothecam Harlesianam libro 1, c. 2. — Burg., μάχην γράφει. A, κέρωπα. B, κέρωπας. C, Burg., Κέρκωπας. B, τοὺς εἰς θεοὺς. A, τὴν εἰς θ. C, Burg. et Bentl., εἰς τοὺς θ. — A B C, et Burg., consentiunt in τοὺς ἑπτὰ ἐπακτιον, quod et invenit Bentley, cum varietate τήν. Fabricio et Bentleyo de hoc loco corrupto adde Gaisfordum ad Procli Chrestomathiam, p. 70, et Thesaurum novum V. Ἑπταπάκτιος. A, ἐπικικλίδας. B C, et Burg., ἐπικικλίδας.
 (87) Burg., τελευτὴν ἐκείνου, pravo ordine.
 (89) In A duo prima vocabula ferme evanuerunt

ὁμόχρονον τὸν Ὀμηρον λέγουσιν Ἡσιόδου, 90
 ἐπὶ τῷ Ἀμφιδάμαντος τάφῳ δοκιμασθέντας.
 Ἄλλ' οὗτοι μὲν ἠγνόησαν εἶναι πολλοὺς Ὀμήρους,
 Ὀμηρον τὸν Βυζάντιον, υἱὸν τὸν Ἀνδρομάχου,
 καὶ τὸν τοῦ Εὐφρονος υἱὸν Ὀμηρον τὸν Φωκέα.
 Καὶν περ τι παρεσφάλησαν, οὕτω συμπαθητέον, 95
 ὡς καὶ οἱ ὕστερον αὐτὸν εἰπόντες Ἡσιόδου.
 Ἐπὶ τῆς βασιλείας γὰρ λέγουσι τῆς Ἀρξίππου
 Ἡσιόδου καὶ Ὀμηρον ὑπάρχειν ἀμφοτέρους·
 ἀλλὰ τὸν μὲν Ἡσιόδου ἀρχῇ τῆς βασιλείας,
 τὸν Ὀμηρον πρὸς τέλος δὲ τοῦ κράτους τοῦ Ἀρξίππου 100
 χρόνοις ὁμοῦ τριάκοντα κρατήσαντος καὶ πέντε
 τῆς βασιλείας Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν οὗτοι
 ποῖος ὑπῆρχεν Ὀμηρος τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀρξίππου.
 Κατὰ δ' ἡμᾶς ὁ Ὀμηρος χρόνοις τετρακοσίοις
 τοῦ Ἡσιόδου πρότερος. Καὶ σκόπει μοι, καὶ μάθε. 105
 Ἐπὶ τῶν δύο στρατειῶν ὁ Ὀμηρος ὑπῆρχε,
 Θηβαϊκῆς καὶ Τρωϊκῆς· οἶδας ἐκ Προναπίδου,

(90) Schol. in C, ὁ δοκῶν χρόνος ὅτε ἦν Ὀμηρος ἐξ ἀπάτης τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας· καὶ πόσοι Ὀμηροὶ ποιηταί.

(91) A, τὸν ἄ. τάφον. Bg., δοκιμασθέντες De illo Homeri et Hesiodi certamine antiqua superest narratio, quam modo allegavi non semel.

(92) Bg., π. τους Ὀμ., hemistichio longiore.

(93) Disputat erudite de Homeri ætate et Hesiodi Prolegomenis in Hesiodum, p. 15. Vide et de variis Homeris Biblioth. Gr., t. 1, p. 566.

(95) A B, οὕτω συμπ. C, Bg., τούτῳ συμπαθητέοι.

(96) Sch. in C; ἕτερος χρόνος ὅτε ἦν Ὀμηρος, ἐξ ἀπάτης καὶ οὗτος τῆς τῶν Ὀμηρῶν ὁμωνυμίας.

(97) Vide Tzetæ Prolegomena Hesiodæ, p. 14. Arxippus, aliis Archippus,

Atheniensium fuit Archon perpetuus.

(99) A, ἀρχῆν.

(100) B, πρὸ τέλους δέ. Bg., κράτους Ἀρξίππου.

(101) A, Bg., χρόνους.

(102) A, ἀγνοοῦσιν ἔτι.

(105-107) A B, πρότερον. Scholia in C et partim in Anecd. Oxon., t. 3, p. 376: ἀληθῆς χρόνος ὅτε ἦν Ὀμηρος. — Τουτέστιν ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ Προναπίδου τοῦ Ὀμήρου διδασκάλου· τρίτος γὰρ ἦν ἀπὸ Κάδμου Προναπίδης, Ὀμηρος δὲ τέταρτος, ἦγον ἐπὶ Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ἐξαρκέσας μέχρι τῶν Τρωϊκῶν καὶ κατωτέρω.— Τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο ἦν στρατειῶν· τὸ γὰρ περὶ Προναπίδου ὁ Σικελὸς Διόδωρος ἱστορεῖ. Vide Diodorum Sic. 3, 66.— A B, στρατιῶν. B, στρατειῶν, et sic Tzetzes Chil. 12, 185, loco conferendo, et 13, 645.

καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ κυκλογράφος τοῦτο.

Μάθε καὶ ἄλλοθε καλῶς ἀκριβεστέρως τοῦτο.

Ὁ ποιητὴς Στησίχορος υἱὸς ἦν Ἡσιόδου, 410

ἐν χρόνοις τοῦ Φαλάριδος ὧν καὶ τοῦ Πυθαγόρου·

οὗτοι δ' Ὀμήρου ὕστεροι χρόνοις τετρακοσίαις.

Ἐπεὶ γοῦν ἔγνωκας καλῶς καὶ χρόνον τοῦ Ὀμήρου,

τὴν τούτου μάθε τελευτήν ποίῳ συνέβη τρόπῳ.

Πένης ὑπάρχων, καὶ τυφλὸς γενόμενος ἐκ γήρωις, 415

ἀπανταχοῦ διήρχετο τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος,

λέγων αὐτοῦ ποιήματα, δεχόμενος ἐντίμως.

Ὡς δ' ἦλθε παρερχόμενος περὶ τὴν Ἀρκαδίαν,

ξενίζεται παρὰ τινι κάκεισε Κρεωφύλῳ,

ἐν ᾧπερ μένων φιλικῶς ἡμέρας ἐπὶ πλείστας, 420

περιπατήσων ἔρχεται παρὰ τὴν παραλίαν.

Ἦσαν δ' ἐκεῖσε ἀλιεῖς ἄγραν οὐκ ἡγρευκότες,

μόνον δὲ φθειριζόμενοι καὶ κτείνοντες τοὺς φθειράς·

† (108) A, φησί. De Dionysio Cyclo-grapho vide Thesaurum Græc. V. Κυκλογράφος. Conferatur ipse Tzetzes Chil., 12, 184. Jam facillima restitutio Tzetze ad Exegesis p. 150, hocce scilicet modo: Διονύσιος ὁ κυκλογράφος τὸν Ὀμηρον ἐπ' ἀμφοτέρων φησὶν εἶναι τῶν στρα-τεϊῶν, Θηβαϊκῆς καὶ Τρωϊκῆς.

(109) C, ἄλλοθε, et sic Burg. Vide n. ad librum A, 8. Hunc Stesichori Phalaridis Pythagoræ synchronismum tradit et Proclus ad Hesiodum, p. 7. Sed talia nunc vitanda.

(111) A, πιθαγόρου.

(112) B, οὗτος δ' ὄμ. ὕστερος.

(114) B, τὴν τελευτήν.

(115) Cf. de morte Homeri narrationem Tzetze Chil. 13, 654, cujus plurimi versus hinc desumpti sunt.

(119) A B C, παρὰ τινι κάκεισε πα-ραμένων, περιπατήσων ἔρχ. περὶ τ. παραλ. Et περὶ Chil. 13, 659 in codice, quum sit ἐπὶ in editione. In C. super τινι scriptum est pro scholio τῷ Κρεω-φύλῳ. Sequutus sum Burgessianam uno

versu ampliolem. Ad ἐν ᾧ conjicerem ἐν οὗ, scilicet οἴκῳ, nisi libro O, 62 le-geretur ἐναίς pro παρ' αἴς, ἐν ὧν οἴκοις. Glycera Alciiphronis 2, 43, Menandro: ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθύς ἀνέγνων· μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ἧς νῦν εἰμι, κατέ-χαιρον. Codices quos vidi duo: ἄς διεπ. μοι τ. βασιλέως ἐπιστολάς... ἐν ἧ νῦν... Est ἐν ἧς conjectura Bergleri, re-cepta calidius fortasse a Wagnero. — Ad Tzetzam redeo. Burg., παρὰ τὴν παρ. quod sumsi. Sæpius περὶ παρὰ permutatas videbimus. Ac modo malim fere, παρὰ τὴν Ἀρκαδίαν, et παρὰ restituendum in loco Chiliados 13.

(123) A, τοὺς φθειράς, quod prætuli ob vv. 127 128. B C, Bg., τὰς φθειράς. Psellus Encomio pediculi p. 85: ἀλλ' ἡ φθειρ ἴσως τῇ ψύλλῃ τῆς εὐφημίας ἐπι-βασκῆνειεν. Sed variatur et ibi, ὁ φθειρ. Scriptum reperi masculino genere οἱ φθειρές in Alexandri Aphrod. Problematis 2, 30; in Apollonii Dyscoli Historia Comm. c. 27, et in vita Homeri Herodo-

- ὧν ἀλιέων Ὅμηρος ἀκούσας συλλαλούντων,
 « ὦ ἄνδρες » εἶπεν, « ἀλιεῖς Ἀρκάδες, ἔχομέν τι ; » 125
 Οἱ δ' ἀπεκρίναντο αὐτῷ περὶ φθειρῶν λαλοῦντες·
 « Τοὺς οὖς μὲν ἐκρατήσαμεν οὐκ ἔχομεν εἰσέτι,
 « οὐσπερ δ' οὐκ ἐκρατήσαμεν ἔχομεν μᾶλλον τούτους. »
 Ὅ μὴ νοήσας Ὅμηρος, λυπούμενος ἀμέτρως,
 πρὸς ἦν τότε κατέμενευ ὑπέστρεφεν οἰκίαν, 130
 πληοῦ δ' ὄντος ὠλίσθησε, καί, κεκρουκῶς εἰς πέτραν,
 κλᾶται πλευράν τὴν δεξιάν, καὶ τελευτᾷ τριταῖος.
 Ἐπεὶ λοιπὸν μεμάθηκας καὶ θάνατον Ὀμήρου,
 μάθανε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὅλης Ἰλιάδος.
 Οἱ μὲν ἀγροικικώτερον γράφοντες καὶ χυδαίως 135
 γάμους Πηλέως λέγουσι καὶ Θέτιδος γενέσθαι,
 καὶ συμπαρεῖναι τοὺς θεοὺς τοῖς γάμοις ἐν Πηλῷ,
 καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὰς θεάς, κατ' ἐξοχὴν δὲ ταύτας,
 Ἥραν ὁμοῦ καὶ Ἀθηναίαν, καὶ γε τὴν Ἀφροδίτην·
 τὴν δ' Ἔριν οὖσαν μάχιμον καὶ φιλονεικοτάτην 140

tea 35, ubi de piscatoribus illis pediculis narratur: ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν. Vide mox n. 128. Addam in transcurso, quod minimi, nullius imo momenti est, notatis ad Psellianum opusculum, J. H. Ursinum scripsisse Pagnion de laude pediculi.

(125) C, ὦ ἄνδρες ἦσαν ἄλ. Homeri ipsa verba, inter ejus fragmenta: Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας ἀλιήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι ;

(128) A, τούτων. Ex ultima pagina codicis Odysseæ in Vindobonensi bibliotheca asservati excerpit similem de piscatoribus Arcadibus cum Homero colloquentibus historiolum Næhdenius, quam Classico Diario inseruit t. 23, p. 63. Ibi recitata Homeri quæstione, sic pergit narrator: ὁ νοῦς τῆς ἐρωτήσεως οὗτος: « ὦ ἄνδρες Ἀρκάδες, ἀλιεῖς τὴν τέχνην, ἅρ' ἐθηρεύσαμεν τι; » οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀπεκρίναντο τοῦτο τὸ ἔπος: « Οὐς

ἔλομεν λιπόμεσθ', οὐς δ' οὐχ ἔλομεν, φέρομεν. » Ὁ δὲ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔπους τοιοῦτος: οὐς φθειρας ἐθηρεύσαμεν ἀπεκτείνουμεν ἐνταῦθα, οὐς δ' οὐκ ἰσχύσαμεν θηρεῦσαι, φέρομεν ἐν τοῖς ἔμασιν..... Ad οὐς ἔλομεν conjecit Næhdenius legendum εἴλομεν. Sed qui sic mutatum incedet τοῦτο τὸ ἔπος? Debuisset potius proponere mutandum φέρομεν in φερόμεσθα, quod legitur in editis Homeri fragmentis. Statim pro χρησμὸν τὸν χρησμοφθηθέντα proponit N. χρησμοδοτηθέντα. Cui bono?

(129) B, ἄ μή.

(130) Sic codices.

(132) Bg., κλα τὴν πλ. A B C et Chil. 13,665 κλᾶται πλ.,

(135) Schol. in C., ἰδιωτικώτερον, ad ἀγροικικώτερον, puto. — C. χυδαίως.

(140) Bg., τὴν Ἔριν δ' οὖσαν. A, φιλονεικωτάτην. Melius idem v. 268,

τούτων ἀπειναι λέγουσι τῶν γάμων μὴ κληθεῖσαν.
 Αὕτη δὲ, ζέσασα θυμῷ καὶ λύπη βεβλημένη,
 μῆλον ἐσκεύασε χρυσοῦν, ἔγραψε δὲ τῷ μῆλῳ·
 « Λάβε, καλὴ τῶν θεαινῶν, λάβε, καλὴ, τὸ μῆλον·
 « Σοὶ τῆ καλῆ τῶν θεαινῶν ἔστω τὸ μῆλον δῶρον. » 145
 Οὕτως ἡ Ἔρις, ὡς φασι, ποιήσασα τὸ μῆλον,
 ἀπὸ τοῦ στέγους ἔρριψε μέσον τοῦ γάμου τοῦτο.
 Εὐθύς δὲ Ἥρα, Ἀθηναῖα, μετὰ τῆς Ἀφροδίτης,
 τὴν γαμικὴν τὴν τράπεζαν ἀφείσαι καὶ τὸν πότον,
 περὶ τοῦ μῆλου μάλιστα τὴν μάχην συνεκρότου, 150
 ἐκάστη τούτων λέγουσα κάλλει νικᾶν τὰς ἄλλας.
 Τέλος λαβόντα τὸν Ἑρμῆν ταύτας ὁ Ζεὺς κελεύει
 πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν ἀπαγαγεῖν εἰς Ἴδην·
 ἣν δ' ἂν αὐτῶν Ἀλέξανδρος ὠραιότεραν κρίνη,
 ταύτην τὸ μῆλον ἔπαθλον λαμβάνειν εὐμορφίας. 155
 Ὡς δὲ ταχέως πρὸς αὐτὴν ἐγένοντο τὴν Ἴδην,
 Ἥρα μὲν πρὸς Ἀλέξανδρον τάδε φησὶ κρυφίως·
 « Εἰ κρινεῖς ἐμὲ κρεῖττονα καὶ δώης μοι τὸ μῆλον,
 « ἄρχειν ἐγὼ ποιήσω σε δύσεως καὶ τῆς ἔω. »
 Ἡ δ' Ἀθηναῖα κατάρχοντι Φρυγῶν τῆς στρατηγίας 160
 Ἑλλάδα πᾶσαν ἔλεγε δούλην αὐτῷ ποιῆσαι.
 Ἡ δ' Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον εἰποῦσα,
 « Εἰ κρινεῖς τούτων κρεῖττονα, δώσω σοι τὴν Ἑλένην, »
 λαμβάνει νικητήριον καὶ ἔπαθλον τὸ μῆλον.

Ἔριδος τῆς φιλονεικοτάτης. Bg., φιλο-
 νεικοτατον, violata lege accentus.

(142) A, αὕτη. BC, Bg., αὐτή.

(145) A, ἡ τῆ κ... ἔσται. B, σοὶ
 τῆ... ἔσται. C, ἡ... ἔστω. Bg., καὶ
 τῆ... ἔστω.

(146) Bg., οὕτως Ἔρις.

(147) Bg., στεγους... τουτου. A,
 μέσον τὸ μῆλον κάτω.

(158) A B, εἰ κρινεῖς... καὶ δώης.
 C, κρίνης... δώης. Bg., κρινεῖς...
 δώης. Scripto κρινεῖς δώης, visum
 est tempora non male sibi convenire,
 quum aoristi δώης futura possit esse si-
 gnificatio.

(160) Codices κατάρχοντα. Referen-
 dum ad αὐτῷ scripsi κατάρχοντι.

(163) C, κρίνης e correctione.

- 'Αλέξανδρος, Φερέκλου δὲ πλοῖα πεποιηκότος, 165
 εἰς τὴν Ἑλλάδα κατελθὼν, ἀρπάζει τὴν Ἑλένην·
 ὅθεν ὁ μέγας πόλεμος ἐκείνος ἀνερράγη,
 καὶ πόλις ἢ περίβλεπτος ἢ Τροία κατεσκάφη,
 καὶ πάντες παρανάλωμα γέγονασι τοῦ ξίφους.
 Ταῦτα φασὶν οἱ ἀμαθῶς λαλοῦντες καὶ νηπίως· 170
 τὸ δ' ἀληθές νῦν μάθανε λεπτῶς ἠκριθωμένως.
 Ὁ Λαομέδοντος υἱὸς Πρίαμος καὶ Λευκίππης,
 εἴτε Ῥοιοῦς κατὰ τινας, Στρυμοῦς δὲ καθ' ἑτέρους,
 γήμας Ἑκάβην Δύμαντος, κατὰ τινας Κισσέως,
 υἱοὺς ἐγέννησε πολλοὺς, ναὶ μὴν καὶ θυγατέρας. 175
 Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀλέξανδρον ἔγκυος ἦν Ἑκάβη,
 γεννησάμενος φλέγοντα δαλὸν ἐδόκησεν ὄνειροις,
 ὅς πάσας ἐπυρπόλησε τὰς Τρώων περιχώρους.
 Οἱ τῶν ὀνείρων δὲ κριταὶ τοῦτο μαθόντες εἶπον·
 « Τὸ βρέφος ὅπερ ἔνδοθι φέρεις ἐν τῇ γαστρὶ σου 180
 « τῇ περιχώρῳ γίνεται πάση τῶν Τρώων βλάβη. »

(165) Ex Iliade 5, 62, de Phereclo :
 "Ὁς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας
 εἴσας Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν
 Τρώεσσι γέγοντο, οἱ τ' αὐτῶ. Adde
 Tzetza Chil. 8, H. 168 : τὸν Φερέκλον
 ὁ Ὀμηρος ὡς τέκτονα τὴν τέχνην,
 Καὶ πλοῖα συναρμόττοντα καὶ θρόνους
 καὶ πᾶν ἄλλο. Codex 2644, θρήνους.
 Propono legendum θράνους. Est θράνος
 in nave nomen proprium sedilis τοῦ θρα-
 νίτου.

(169) Redibit nomen παρανάλωμα v.
 329. Gregorius Cyprius in meis Anecdo-
 tis Gr. t. 1, p. 345 de capta Urbe :
 γίνεται χειρῶν βαρβαρικῶν παρανά-
 λωμα. Vita Barlaami ibid. t. 4, p. 236 :
 τὰ σώματα ὑμῶν θηρίοις δώσω παρα-
 νάλωμα. Eumathius Hysm. 8, p. 282 :
 ὅσοι δ' ὑπερβεβήκασι τούτοις, βαβαὶ
 τῆς τῶν βαρβάρων ἀμειλίχτου ψυχῆς!
 ξίφους γέγονασι παρανάλωμα. Scri-
 bendum τούτους e codice, et sine codice,

scilicet νεανίσκους, de quibus modo.
 Scholiastes Ajacis ad v. 12 παρανάλωμα
 interpretatur πάρεργον ἀνάλωμα.

(171) A B, καλῶς ἠκρ. Vide v. 109.

(173) A, Burg., Στρυμνοῦς. B C,
 στρυμοῦς. Vide Thesaurum gr. V. Στρυ-
 μῶ; et Muellerum ad scholia Tzetza in
 Lyc. v. 18.

(174) Burg., Δριμαντος.

(175) B, καὶ μὴν καὶ. Formulæ ναὶ
 μὴν καὶ bonitatem asserui ad Choricium,
 p. 342. Adde n. ad Nicetam Eugen. p.
 387.

(176) C, ἐπειδὴ. Bg., Ἀλεξάνδρου
 contra rhythmum. A, ἔγκυος. Exemplum
 vocis ἔγκυος cum accusativo videsis libro
 T, 60; alia excitavit ex Tzetza Lud.
 Dindorf. in Thesauro Græco.

(177) Burg., γεινησάμενος.

(180) C. et Bg. ἔνδοθι. Exempla Tze-
 tzica ibidem apposuit L. Dindorf. A B,
 ἐνδοθεν.

Οὕτω μὲν εἶπον οἱ κριταὶ τότε τῶν ὄνειράτων·
 γεννήσασα τὸ βρέφος δὲ, Πάριν κατονομάζει.
 Ὁ δὲ πατήρ ὁ Πρίαμος τῷ φόβῳ τῶν ὄνειρων
 μετὰ τὴν βρέφους γέννησιν ἦλθεν εἰς τὸ μαντεῖον,
 185 ἀνερωτήσων ποταπὸν ἐκβήσεται τὸ βρέφος.
 Ἐδόθη τούτῳ δὲ χρησμὸς τοιουτοτρόπως λέγων.
 « Πρίαμε Τρώων βασιλεῦ, σύζυγε τῆς Ἐκάβης,
 « δύσπαρις Πάρις σοι υἱὸς ἄρτι κακῶς ἐτέχθη,
 « ὃν μὴ γεννήσαι κρεῖττον ἦν ἢ συμφορὰν γεννήσαι. 190
 « Ὁ παῖς γὰρ οὗτος, γεγονῶς τριάκοντα τῶν χρόνων,
 « ὀλέσει τὰ βασιλεία τῶν Τρώων καὶ τὰς πόλεις. »
 Ὅπερ μαθὼν ὁ Πρίαμος τρόμῳ πολλῷ καὶ φρίκῃ
 τὸν Πάριν μετεκάλεσεν Ἀλέξανδρον εὐθέως,
 195 καὶ Ἀρχελάῳ δέδωκεν οἰκέτη τὸ παιδίον,
 ὡς ἂν εἰς ὄρος που ρίφην καταβρωθῆ θηρίαίς.
 Καὶ δὴ λαβὼν Ἀρχέλαος ἀπέρριψεν εἰς Ἴδην·
 ἄρκτος δ' ἐθήλαξεν αὐτὸν ξένως ἡμέρας πέντε.
 Ἐν μέσῳ τούτων τελευτᾷ τὸ βρέφος Ἀρχελάου·
 200 ὁ δὲ τὸ πᾶν τῇ γυναικὶ συμβουλευθεὶς ἐμφρόνως,

(186) B C, Bg., ποταπόν. Recipi ex A ποταπόν.

(189) Hector tertia Iliade Parim verbis probrosis compellans: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε. Similia collegit Potterus ad Lycophr. 1174. Olim ad Anecd. Gr. t. 3, comparabam compositum Κακοαλέξις, quo usus est auctor Ἐπιδημίας Μάζαρι, non semel, scilicet pp. 130, 149, 166.

—A, καθώς. B, κακός. C, Bg., κακῶς.

(190) A, κρεῖττων. Et sic C prius; sed correctio facta fuit.

(191) γεγονῶς τριάκοντα τῶν χρόνων) id est ἐτῶν, ἐνιαυτῶν, quæ nominis χρόνος significatio apud recentiores præsertim est passim obvia. Conf. v. 336, 360, 369, 391, 394, 419, etc. Malalas de hac ipsa re ante Tzetam, Chron. 5, p. 116: τοῦ δοθέντος χρησμοῦ περὶ

τοῦ Πάριδος τῶν λ' ἐνιαυτῶν. Apud Eumathidum 4, p. 226, duodecim mensibus allegorice pictis hæc est superimposita inscriptio: Τοὺς ἄνδρας ἀθρῶν τὸν χρόνον βλέπεις ὄλον, id est « annum totum », monente Ph. Basso. Gaultini interpretatio « omne tempus » a sententia est aliena. Vide Bernard. ad Nonnum medicastrum c. 213; Mo-er. ad Nonnum poetam p. 172; Bach. ad Critiam p. 63; meam ipsius notam ad Chummi epistolas p. 185.

(193) C, Bg., τρόμῳ π. A B, φόβῳ πολλῷ.

(194) A B, τὸν Πάριν. in C, τὸν Πάριν, superscripto τὸ βρέφος. Bg., τὸ βρ.

(198) Burg., C. ἡμέραις.

(200) A, συμβουλευθεὶς τῇ γυναικί. Burg., ἢ γυν. συμβ.

τὸν μὲν νεκρὸν ἀπέρριψεν εἰς Ἴδην ἀπὶ ἐκείνου,
 τὸ βρέφος δὲ βασιλικὸν αὐτὸς ἀναλαμβάνει,
 καὶ ἀνατρέφει πατρικῶς ποιμαίνειν τε διδάσκει,
 ὥσπερ τινὲς ἱστορικοὶ γράφουσι περὶ τούτου
 Ἔτεροι πάλιν λέγουσι πιθανωτέρως τάχα, 205
 Πρίαμον τὸν Ἀλέξανδρον μὴ δοῦναι Ἀρχελάῳ
 εἰς βρῶσιν ρίψαι τοῖς θηρσίν· ἀλλ' ἐλεῶν τὸ βρέφος,
 νομίζων οὕτω τε φυγεῖν καὶ τοῦ χρησμοῦ τοὺς λόγους
 τῷ Ἀρχελάῳ δέδωκεν τρέφειν ἐν τοῖς χωρίοις
 βασιλικαῖς ἀνατροφαῖς παιδεύσει τε παντοία. 240
 Ὁ δὲ λαβὼν εἰς Ἀμανδρον ἀπήγαγε χωρίον·
 ὅπερ χωρίον Πρίαμος πόλιν ποιήσας τότε
 Πάριον μετωνόμασεν εἰς ὄνομα τοῦ βρέφους.
 Ἐκεῖ γοῦν ἐκτρέφόμενος Ἀλέξανδρος, ὡς ἔφην,
 λέγεται κρῖναι τὰς θεάς ἐν γάμῳ τοῦ Πηλέως, 245
 καὶ δοῦναι νικητήριον τὸ μῆλον Ἀφροδίτῃ.
 Τοῦτο δ' ὅτι ψευδὲς ἐστὶ δῆλον ἐκ τῶν πραγμάτων.
 Τοῦ Ἀχιλλέως γὰρ πατὴρ ἦν ὁ Πηλεὺς, ὡς οἶδας,

(201) C. ἀνέρριψεν.

(202) A B C, τὸ δὲ βασιλ. βρέφος, contra rhythmum.

(205) Burg., πειθανωτέρως.

(211) Et v. 292 Ἀμανδρόν τι χωρίον, quod Malalæ, Chron. 5, p. 114, Ἀμάνδρα nuncupatur. Narrationis Tzetziæ de Paride Malalas fons est, omninoque conferendus; ipseque Tzetzes bona fide ac diligentia causa cum allegabit v. 246. Burg., κατωνόμασεν.

(217) Schol. in C. ψευδὲς τοῦτο μόνον ἐστὶν ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς Ἀχιλλέως πατρὸς γάμοις Πηλέως ἔκρινε τὰς θεάς. Τὸ Ἀχιλλεύς δι' ἐνὸς λάμβδα ἐγὼ γράφω.

(218) B, Burg., Ἀχιλλέως. Et sic passim codices cum duobus lambda. Sed, quum ipse auctor modo significaverit se uno tantum lambda uti, parendum est. Cuius scripturæ rationes declarat ad Lyc-

phronem 798: ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλλεύς δι' ἐνὸς λ γράφει. Φησὶ γὰρ ὅτι ἢ ἀπὸ τοῦ ἄχος ἐμποιεῖν τοῖς Ἰλιεῦσιν ἔτυμολογεῖται, ἢ παρὰ τὸ ἄχη λύειν (ιατρὸς γὰρ ἦν), ἢ παρὰ τὸ χεῖλος ἀμοιρος εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἄγειν τὸν λαόν, ὡς στρατηγός· καὶ πάντα δι' ἐνὸς λ γράφεται. Εἰ δέ τις διὰ δύο λλ τοῦτο γράφει, κελεύει μὴ κτηνωδῶς οὕτω γράφειν, χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως, λέγειν δὲ τοῦτο ὅτι αἰολικόν ἐστίν. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιοῦσι τὰ σύμφωνα. Idem scholio fortasse non integro ad Chil. 6, 664, ubi Ἀχιλλεύς editum, at Ἀχιλλεύς in cod. 2644: Ἀχιλλεύς μόνον αἰολικῶς διὰ δύο λάμβδα γράφε. Adde eum et Exegesi p. 61, 3, atque inferius schol. ad v. 425. In allegandis etiam aliorum locis hanc scripturam adhibet. Ad Chiliadem 2, 78: Ἀδριανὸς δ' Ἀδριανοῦ τοῦ Ἄφρου

ὁ δ' Ἀχιλεὺς γεραίτερος ὑπῆρχεν Ἀλεξάνδρου.
 Καὶ γὰρ ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλέως 220
 πολεμιστῆς ἦν τέλειος τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ,
 αὐτῷ σχεδὸν ἰσόχρονος ὑπάρχων Ἀλεξάνδρῳ.
 Καὶ πῶς οὐκ ἔστιν ἄλογον Ἀλέξανδρον δικάζειν
 γάμοις τινὸς τοῖς ἑαυτοῦ πάπποις ἰσοχρονούντος;
 τοῦτο μὲν λῆρος καὶ ψευδές, τὰ δ' ἀληθές τοιοῦτον. 225
 Ὡς ἀπελθὼν ὁ Πρίαμος ἤκουσεν ἐκ μαντείου
 τριάκοντα γενόμενον Ἀλέξανδρον τῶν χρόνων
 ὀλέσαι τὰ βασίλεια τῶν Τρώων καὶ τὰ πέριξ,
 ἅμα τὸ βρέφος ἐλεῶν μηδ' ἀποκτεῖναι θέλων,
 καὶ γε τὴν ἄφυκτον φυγεῖν ἐλπίζων εἰμαρμένην, 230
 εἰ τὸ τριακοντάχρονον Ἀλέξανδρος ἐκδράμει,
 τῷ Ἀρχελάῳ δέδωκεν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκτρέφειν,
 εἷς τι χωρίον Ἀμάνδρον καλούμενον τὴν κλήσιν,
 ὃ νῦν καλεῖται Πάριον, πόλις ἀντὶ χωρίου,
 εἰς κλήσιν τὴν τοῦ Πάριδος κτισθὲν ἐκ τοῦ Πριάμου. 235

παῖς ὑπάρχων, id apposuit scholium, quod describam ex Anecd. Oxon. t. 3, p. 354 collato bono codice 2644: πολλὰς βίβλους Ἀδριανὸς (cod. ὁ) αὐτοκράτωρ συνεγράψατο ὧν τί (potius τι vel τι) λέγειν ἑατέον· ῥητέον δὲ δι' ἐπῶν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑκτορα ἐπιτάφιον. « Ἑκτορ, ἀρήτιον (sic cod.) αἷμα, κατὰ χθονός, εἶπου ἀκούεις, Στῆθι, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος. Ἥλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἀνδρας ἔχουσα Σοῦ μὲν ἀφανωτέρους (cod. ἀφανωτέρους optime, ac fateor me suspicari Oxoniensem lectorem somniculose legisse), ἀλλ' ἔτι (cod. ἔτ') ἀρηιφίλους, Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. Παρίστασο, καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ (cod. Ἀχιλεῖ, quod est ex usu Tzetzae)· Φαρσάλος (potius Φάρσ.) κεῖται χερσὶν ἐπ' Αἰνεάδη. Hic ultimus versus perit in codice, lacera charta; supersunt tamen pauculae literae, κεῖται π' αἰ. Id epigramma reperitur et in Anth. 9, 387, cum lectione χαῖρε,

multo, me quidem iudice, praeferenda varietati Oxoniensi, στῆθι. Ac valde discrepat in Anthologia ultimus versus ita scriptus: Θεσσαλίην κείσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις. Varietas Oxoniensis sic reformari potest: χερσὶν ὑπ' Αἰνεάδου, vel Αἰνεαδῶν. Obiter monebo Chardonem in Miscellaneis t. 1, p. 277 id epigramma illustravisse appositione versionum quatuor metricarum, quibus potuisset addere quam fecit Morus: « Gradivi genus, Hector, ave... », aliamque Pauli Stephani, Henrici filii: « Si sonus it terris, Hector fortissime gaude... »

(222) A B, Bg., αὐτοσχεδόν. Ad rem cf. Tzetzae Exegesi p. 41.

(230) A, ἀφυκτον. A, ἐκδραμεῖ. B, ἐκδράμη.

(233) A, τῇ κλήσει.

(234) Tzetzae Antehom. 59: Δείματο δ' αὖ Πάριον τιμῆ Πάριδος ἔο παιδός. Ibi de Pario Jacobsius.

Ὁ Πάρις οὖν Ἀλέξανδρος ἐκείσε διατρίβων,
 μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς τριακοντουτίας,
 πάσας ἐξεπαιδεύετο βασιλικὰς παιδεύσεις,
 ἵππεύειν, ἀκοντίζειν τε, τοξεύειν, σφαῖραν παίζειν,
 καὶ πᾶσαν ἄλλην παιδευσιν πρέπουσαν βασιλεῦσι. 240
 Καὶ ῥήτωρ μὲν γενόμενός γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα,
 εἰς ἓν δὲ τούτου σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει,
 τὴν Ἀθηναῖν, τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν, τὴν ἀνδρείαν,
 καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δε, φημί, τὴν Ἀφροδίτην,
 ἧ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην, τὰ πρωτεῖα, 245
 ὡς Ἰωάννης χρονικός Ἀντιοχεύς που γράφει,
 αὐτὸ μόνον ἀλληγορῶν, τᾶλλα παραλιμπάνων,
 γάμον Πηλέως Θετίδος, Ἑρμῆν τε καὶ τὸν Δία,
 τὴν Ἴδην, οὐπερ ἔκρινε θεὰς τὰς θρυλλουμένας·
 ὁ Τζέτζης δ' ἅπαντα λεπτοῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσχες. 520

(236) Bg., γουν. Rem narrat Tzetzes Exegesi p. 40: οὗς δῆπερ ἀγροῦς Ἀλέξανδρος ἐκτρεφόμενος. Fortasse, καθ' οὗς.

(237) B, τριακονταετίας. Et 250 B, τριακονταετιάν, utroque versu longiore, quum sint in hemistichio posteriore octo syllabæ, quod debeat constare septenis. Modo incidi in hosce iambicos politicos grammaticastri nescio cuius: ὦ Τριάς τρίφωτε, τρισαίδιον φάος, Τρία πάρεσχε τῷ σχεδογράφῳ νέφ, Γνώσιν, μάθησιν καὶ λόγων εὐκοσμίαν. In primo tollendum ὦ.

(238) Burg., ἐξεπαιδεύσατο.

(240) Bg., βασιλευσιν.

(241) Bg., ὅς ῥήτωρ δε. C, καὶ ῥ. δέ. A, πολλὰ καὶ ἄλλα.

(242) A, τούτοις. BC, Bg. τούτου, quod est pro αὐτοῦ. Magna est in usu pronominum negligentia recentiorum. Monere memini ad Pachymerem. Tzetzes de Paride Exegesi p. 41: καὶ ῥήτορα τέχνην μεμαθηκῶς πολλὰ μὲν ἕτερα συγγεγράφηκεν, ἐνὶ (ἴμο ἐνὶ) δὲ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων φρονήσεως ἐπι-

θυμίας τε καὶ ἀνδρείας σύγκρισιν ἐποιήσατο.

(243) A, φησί. Tzetzes Antehom. 63: Εἰν ἐνὶ δ' αὐτε θεάν, ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτην Κρίνων.

(246) Ἰωάννης] Schol. in C: τοῦ ἐπίκλην ὁ Μαλέλης. Est in Anecd. Oxon. 3, p. 376 cum lectione ἐπίκλησιν. Vide n. 211.

(247) A B C, τᾶλλα. C, τᾶλλα v. 267. Præferunt τᾶλλα Wolfius Præf. Hom. p. 55, Friedemann. De media Syll. p. 332, Schæfero auctore ad Æsopum p. 132; Reitz. ad Luciani Phal.; Erfurdt. et Hermann. in Sophocle; Miller. Catalogo Scoral. p. 35, qui et mei meminit, ut est vir diligentissimus ac capax memorix. Jacobitzio tamen viro d. magis placuit τᾶλλα ad Toxarim. Omnino legendus est Wolf. in Litterariis Analectis t. 1, p. 434, ad quem et olim lectorem amandabam, quum erudite rationes cur τᾶλλα præferat exposuerit. Ceterum in ista re minima minime peccabitur.

(248) C, Bg., ἐρμῆ.

Μέχρι τοῦ παρελθεῖν, φησί, τὴν τριακοντούτιαν
 Ἄλεξανδρος, ὡς ἔμαθε διάγων ἐν Παρίῳ,
 πάσας καλὰς βασιλικὰς μετῆρχετο παιδεύσεις·
 καὶ δὴ καὶ λόγιος ἀνὴρ γενόμενος συγγράφει
 βιβλίον, τοῦ κόσμου γένεσιν αἰρέσει τῇ Ἑλλήνων· 255
 πῶς ἐν ἀρχῇ τὸ Ἔρεβος ὑπῆρχε καὶ τὸ χάος,
 καὶ σκότωσης καὶ σύγχυσις τὰ σύμπαντα κατεῖχε·
 ῥαγέντος τοῦ Ἐρέβους δὲ καὶ βαθυτάτου σκότους,
 ἐφάνη γῆ καὶ θάλασσα, ῥυθμῶ διηρθρωμένα,
 ὅπερ φασὶ τῆς Θετίδος γάμους καὶ τοῦ Πηλέως· 260
 χαύνη πηλώδη γὰρ ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἀνεφάνη,
 ὡς ἐν τοῖς φυσικοῖς αὐτοῦ φησὶν Ἀναξαγόρας.
 Ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ φασὶ τὸν γάμον γεγυῖναι,
 ἐν κόσμῳ, οὗ τὸ πῆλινον ἀνθρώπων ἔσμεν γένος.
 Τοῖς γάμοις τοῦ Πηλέως δὲ καὶ Θετίδος τῷ τότε, 265
 ἤγουν ταῖς διαρθρώσεσι τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 παρῆσαν πάντες οἱ θεοὶ, ἤγουν στοιχεῖα τᾶλλα,
 χωρὶς μόνης τῆς Ἐριδος τῆς φιλονεικατάτης·
 διαρθρωθείσης γὰρ τῆς γῆς ἑμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τὰ λοιπὰ συνέδραμε πάντα καλῶς στοιχεῖα· 270
 ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ πρόσειος ἀήρ καὶ ὑδατώδης,
 ἡ Ἥρα τὸ λεπτότερον κατὰστημα αἰθέρος,

252) διάγων ἐν Παρίῳ]. A, Παρείῳ. Sequitur Malalam Chron. 5, p. 115 : ἐν αὐτῷ διάγων, scilicet τῷ Παρίῳ. In hoc versu Burgessius interrumpit descriptionem sui codicis, repetendam v. 334.

(253) C, καλῶς βασιλικῶς. Nec male; cf. v. 171. Sunt tria adverbia v. 505.

(255) A, βιβλίον... αἰρέσει τῶν.

(256) Post hunc versum A addit hunc-ee, qui abest ab B C : Σελήνην ἥλιον ἑμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας. Et ipse illum omitto, rectius adfuturum inferius post v. 275.

(259) διηρθρωμένα, duali numero.

(264) A, πῆλιον. Tzetzes Exegesi p. 42 : ἐν τῷ Πηλίῳ δὲ τῷ κόσμῳ, καθ ὅν οἱ πῆλινοι καὶ γεώδεις ἀναστρεφόμεθα.

(269) B, διαρθρωσάσης. A C, ὁμοῦ τῆς γῆς.

(270) A, συνέδραμον. B, καλὰ, superscripto ὡς.

(271) Tzetzes Exegesi, p. 55, 9 : τὸ Ἀθηνᾶ πάλιν ὁμοίως ἐπὶ τῶν στοιχειακῶν ὁ πρόσειος καὶ παχυμερὴς νοεῖται ἀήρ. Legendum, πρόσειος.

ἡ τοῦ πυρός οὐσία τε, ταύτης ἢ λεπτοτέρα,
ἦν λέγουσιν υἱὸν αὐτῆς, Ἡφαιστον παντεργάτην.

Ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πυρός φασὶ γὰρ γεγενῆναι
σελήνην, ἥλιον, ὁμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστέρας. 275

Οὕτω τὰ πάντα γαμικῶς ἐν τῇ κοσμογενεῖα
εὐρύθμως παρυπέστησαν φαιδρῶς ὠραῖπμένα.

Ἡ Ἀφροδίτη γὰρ παρῆν τούτοις ἐστιωμένη,
ἡ εὐκрасία τοῦ παντός συνδέσμου τῶν στοιχείων. 280

Μόνη δ' ἡ Ἔρις οὐ παρῆν, ἡ σύγχυσις καὶ ζάλη·
πᾶσα φαιδρότης γὰρ, ὁμοῦ πᾶσα συναρμοστία
κατεῖχε τὸν περίγειον τοῦτον ὑλαῖον κόσμον·
τοῦ πρωτογόνου ζοφεροῦ, χαοῦς, εἰς γῆν ῥαγέντος,
ὁ Κρόνον λέγουσι σοφοὶ Διὶ ταρταρωθέντα· 285
αἴερος φάναντος λαμπροῦ, τὸ σκότος γὰρ ἐκρύβη.

Τὸ μῆλον τὸ τῆς Ἐριδος ὅπερ ἐστὶ νῦν μάθε.

Μετὰ τὴν κοσμογένειαν καὶ τὴν εὐαρμοστίαν,
ἦνπερ καὶ γάμους εἶπομεν Θετίδος καὶ Πηλέως,
ὡς ἔγραψεν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ αὐτοῦ βιβλίῳ, 290
ζάλη δεινὴ καὶ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
ὡς καὶ ὁ φυσικὸς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς ἐκεῖνος·
ποτὲ μὲν γὰρ ὁ κάθυγρος ἀήρ ὑπερενίκα,
ὁ ζοφερός, ὁ πρόσγειος, ὁ συντεθολωμένος,

(274) Schol. in C. et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 376 : ὡς Τριφιόδωρος ἐν τῇ Ἀλώσει φησὶν· « Μήτηρ ἀθανάτοιο πυρός φαεσίμβροτος Ἡρη. » Versus et Tryphiodori 234, ad quem Wernic- kius citat opportune Tzetze Exeg. p. 52. Scripsi Τριφιόδωρος pro reperto Τρυφιόδωρος. Nam demonstravit Ie- tronnius, Sylloge inscriptionum t. 1, p. 232, nomen, quod passim scriptum est, Τρυφιόδωρος, deducendum esse non a τρυφή, sed a dea Egyptia, quæ in saxis litteratis Τρίφης et Θρίφης nuncupatur.

Vide etiam viri doct. Dissertationem eru- ditissimam de nominibus propriis pp. 40, 41.

(279) C, τούτοις ἐστιωμένη, super- scripto ἐκεῖνοις συνημμένη. B, ἐσθιω- μένη. Tzetzes Exegesi p. 39 : γάμων δὲ τελομένων συνειστιῶντο οἱ θεοί.

(285) Fort. ταρταρωθέντος. In C ad verba Κρόνον Διὶ longissimum adscri- ptum est scholium, quod ad calcem libræ rejicio.

(290) Alexander, Paris scilicet, conf. v. 310.

- ὄν Ἀθηναῶν εἰρήκειμεν, ὅτε δὲ ὁ πυρώδης
 295 ὑπερνικῶν τὰ σύμπαντα καὶ μέλλων καταφλέγειν,
 ὄνπερ καὶ Ἥραν εἶπαμεν μητέρα τοῦ Ἡφαίστου·
 ποτέ δὲ εὐκρατος ἀήρ ὑπέλαμπε βραχὺ τι.
 Ἐν οὖν τοιοῦτῳ κλύδωνι καὶ ζάλῃ τῶν στοιχείων,
 300 ὁ κόσμος οὗτος, τὸ χρυσοῦν τὸ μῆλον, τὸ ὠραῖον,
 ἔπαθλον τοῦ κρατήσαντος ὑπέκειτο στοιχείου.
 Εἰ γὰρ ὁ πρόσγειος ἀήρ ἐνίκησε τελέως,
 σκότος ἂν τοῦτον τὸν λαμπρὸν πάλιν κατέσχε κόσμον·
 εἰ δὲ λεπτομερέστερος ἐκράτησε πυρώδης,
 305 πῦρ ἂν τὸν κόσμον ἅπαντα κατέσχε καταφλέγον.
 Ἐπεὶ δ' ὑπερενίκησε σύγκρασις Ἀφροδίτης,
 ἔπαθλον νίκης ἔσχηκε, καὶ νῦν ἔτι κατέχει
 τὸν κόσμον τοῦτον τὸ χρυσοῦν τὸ μῆλον, τὸ ὠραῖον,
 συγκεκραμένον εὐρυθμον θεοῦ τῇ κυβερνήσει.
 310 Τοιαῦτα μὲν Ἀλέξανδρος περὶ κοσμογενείας
 ἐκεῖσε συνεγράψατο τελῶν ἐν τῷ Παρίῳ·
 ὅπερ ἐστὶ τῶν θεαινῶν ἡ κρίσις ἡ μυθώδης
 ἐκ τῆς κελεύσεως Διὸς Ἑρμῆ προστεταγμένη
 παρ' Ἀλεξάνδρου Πάριδος ἐν Ἰῶνι γεγονέναι.
 315 Ὁ Ζεὺς γὰρ, νοῦς ἐκέλευσε τοῦ Ἀλεξάνδρου πάντως
 Ἑρμῆ, λόγῳ προφορικῷ, καὶ γέγονεν ἡ κρίσις·
 οἶον, ἵνα σαφέστερον πᾶν σοι διαρθρώσω,
 πεισθεῖς οἰκείοις λογισμοῖς Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις

(295) εἰρήκειμεν] v. 271. A, εἰρή-
 καμεν. Saepe utitur tempore εἰρήκειν.
 Vide ad II, 124.

(297) B, ἦνπερ. Cf. v. 272.

(299) A, γοῦν.

(301) A, κρατήσαντος.

(302) A, ἀνήρ.

(309) A B, προαιρέσει. C, κυβερ-
 νήσει. Cf. v. 333.

(310) Tzetzes Exegesi p. 43, 6:
 Τοιαῦτα, οἶμαι, περὶ τῆς ἀρχαιογονίας
 Ἀλεξάνδρος συνεγράψατο, τοῦ Διὸς,
 ἦτοι νοός, Ἑρμῆ κελεύσαντος, του-
 τέστι τῷ προφορικῷ λόγῳ...

(313) In B hic versus cum genitivo
 συντεταγμένης interpositus est inter
 versus Ἐκεῖσε... et Ὅπερ..., et in
 sequente exhibet γενομένην.

λόγους γραπτοῖς καὶ συλλαβαῖς, καὶ λέξει μετρομένη,
 ἐν Ἰδῇ ταύτας ἔκρινε τὰς τρεῖς θεὰς ἃς ἔφην, 320
 τουτέστι συνεγράψατο, δηλοποιῶν βιβλίοις
 τοῖς φανεροῦσι σύμπαντα τὰ παλαιὰ καὶ νέα,
 ὅπως, μετὰ διάρθρωσιν γῆς ἅμα καὶ θαλάσσης,
 καὶ εὐκρασίας τῶν λοιπῶν, ὡς ἔφημεν, στοιχείων,
 παλιντροπία γέγονε καὶ σύγχυσις ἐκείνων, 325
 ποτὲ μὲν λάθρων ὄμβρων τε καὶ σκότους γενομένων,
 ποτὲ δ' ἀτάκτων κεραυνῶν καὶ χύσεως πυρώδους,
 ὑφ' ὧν ἐκλυδωνίζετο πάλιν δεινῶς ὁ κόσμος,
 ἢ σκότους παρανάλωμα γενέσθαι καὶ τῶν ὄμβρων,
 εἴτε πυρὸς ἐκχύσει σφοδραῖς πυροποληθῆναι, 330
 εἰ μὴ που τοῦτον ἔπαθλον ἔλαβεν Ἀφροδίτη,
 τουτέστι κατεκράτησεν ἢ νῦν εὐαρμοστία,
 καλῶς αὐτὸν κατέχουσα θεοῦ τῇ κυβερνήσει.
 Τιαυῖτα μὲν Ἀλέξανδρος ἔπραττεν ἐν Παρίῳ
 μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς τριακοντουτίας 335
 ὡς δὲ μετὰ τριάκοντα δύο παρήλθον χρόνοι,
 νομίσαν τὸ γερόντιον, ὁ Πρίαμος ἐκεῖνος,
 ὡς ὁ χρησμὸς παρέδραμεν, ὁ χρόνος παρερρήνη,
 βλάβη λοιπὸν οὐ γίνεται Τρωσὶ παρ' Ἀλεξάνδρου,
 τὴν γερουσίαν, τὸ καινὸν ἅπαν λαβῶν τῶν Τρώων, 340
 μετὰ θυμέλης καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων

(320) C, ἃς ἔφην. A B, ὡς ἔφην.

(321) A C, δηλοποιεῖ, quod cum συνεγράψατο male convenit. B, δηλοποιῶν, unde scripsi participium δηλοποιῶν. Ab hoc versu in B fit saltus ad versum 361, folio uno absente, quod fuit numero 9 signatum, quum præcedat folium 8, sequatur folium 10. Avulsam ergo fuit post appositos foliis rectis numeros, quorum non vetus atramentum ac forma recens.

(324) Confer. v. 280.

(326) C, ὄμβρων λάθρων τε κ. σκ. γινομένου.

(327) A, ἀτάκτως.

(334) Iterum Burgessins describit codicem Oxoniensem hinc ad v. 340, tum saltum facit ad v. 347, itaque deinceps selectos versus apponit. Bg., τοιουτο.

(336) Tzetzes Exegesi p. 43 : τριάκοντα δὲ χρόνων παραδραμόντων τῆς γεννήσεως Πάριδος, et reliqua, quæ sunt conferenda. Fortasse excidit ἐκ vel ἀπὸ ante τῆς γεννήσεως.

τὴν Τρωϊκὴν τὴν συμφορὰν ἐπὶ τὴν Τροίαν φέρει,
τοῦ ἀπριλλίου τοῦ μηνὸς ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ.

Τότε θυσίαι πανταχοῦ θεῶν τῶν ἐγχωρίων,
ἀπανταχοῦ δὲ τράπεζαι, θεαὶ καὶ πανηγύρεις.

345

Τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ μηνὸς τοῦ ἰουνίου
κελεύει τοῦτον ὁ πατὴρ πλεῦσαι πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ θῦσαι λύσιν συμφορῶν Ἀπόλλωνι Δαφναίῳ,
δοὺς ἄνδρας Φρύγας ἑκατὸν, καὶ γράμματα καὶ δῶρα
πρὸς τοὺς Ἑλλάδος βασιλεῖς καὶ πρὸς τοὺς τοπαρχοῦντας,
ἄπερ λαβῶν Ἀλέξανδρος ἔπλει πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
διδούς ταῦτα πρὸς ἅπαντας χωρῶν τοὺς τοπαρχοῦντας.

350

Ὡς δὲ καὶ πρὸς Μενέλαον κατέπλευσεν εἰς Σπάρτην,
εὔρηκε τοῦτον μέλλοντα πρὸς Κρήτην ἀποπλέειν·
θῦσαι γὰρ ἔμελλεν ἐκεῖ τῷ πάππῳ τῷ Κατρέϊ,

355

(342) συμφορὰν) Schol. in C. ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον ἀπὸ Παρίου. Displicet duplex quidem articulus; sed ita v. 357: τὰ δύσδωρα τὰ δῶρα. Cf. v. 300.

(343) Sch. in C: ὁπότε εἰσήχθη Ἀλέξανδρος ἀπὸ Παρίου ἐν τῇ Τροίᾳ. A, δευτέρῃ. In Exegesi loco laudato non minus indubitanter mensis et dies significantur a Tzetza homine diligentissimo, accuratissimo, memorata etiam synonymia τοῦ ξανθοῦ ἀπριλλίου μηνός, ac δεστίου ὃς νῦν ἐπιχωρίως ἰούνιος λέγεται. Burgessius qui dierum notationem non descripsit, sed cum admiratione memorat, lapsu, puto, calami aprilis die 21 ait Paridem rediisse Trojam. Et Hodius Appendice ad Malalæ pag. 16, unde tantam eruditionem hausit Tzetzes, quem ipse in codice Oxoniensi legebat, stupet ad incredibem illam in diebus notandis diligentiam et exclamat: « Præcise! si superis placet ».

(345) C, χοροί. A, θεοί. Scripsi θεαί.

(346) Schol. in C: μεθ' ὀπόσον καιρὸν τῆς αὐτοῦ εἰσελεύσεως ἀπεστάλη παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς Ἑλλάδα, θῦσαι μέλλων Δαφναίῳ Ἀπόλλωνι. Tzetzes Exegesi l. l.: ὀγδόῃ δὲ πρὸς ταῖς δέκα

τοῦ δεστίου μηνός, ὃς νῦν ἐπιχωρίως ἰούνιος λέγεται καὶ ἐς Ἑλλάδα. Corrigendum videtur δεστίου vel δαιστίου.

(349) Schol. in C: μεθ' ὀπόσον ἀνδρῶν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέπλευσεν.

(351, 352) Desunt in C, quos in B adiuisset reor. Nam saltus fit a 321 ad 361, absentibus igitur versibus quadraginta, vel folio integro, quum utraque folii cujusque pagina versus viginti plerumque contineat. Vide n. ad 321.

(355) Schol. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 376: τῆς Μενελάου γὰρ (An. sine γὰρ) καὶ Ἀγαμέμνονος μητρὸς Ἀερόπης καὶ Κλυμένης (C, κεκλυμένης) τῆς μητρὸς Παλαμήδους πατὴρ ἦν ὁ Κρατρεὺς ἐκ Κρήτης τῆς νῆσου. Vide Schol. ad v. 967. A, κρατέτ. C, κατρέτ. Quæ vera est nominis lectio. Sic variatur κατρέως et κρατέως in Scholliis Tzetze ad l. y. c. 383. Tzetzes Exegesi. l. l.: οὗτος δ' ἐς Κρήτην ἐκπλέων ἐπὶ θυσίᾳ τοῦ Κατρέως Διός, προγόνου ἰδίου τυγχάνοντος. Ad nomen Διός offendo. Fortasse Κατρέως τοῦ Μίνως τοῦ Διός. Potuit nomen ἰδίου bis scriptum mendum parere.

καὶ τούτῳ δὲ τὰ γράμματα παρέσχε καὶ τὰ δῶρα.

Ὁ δὲ Μενέλαος, λαβὼν τὰ δύσδωρα τὰδῶρα,
 Αὐτὸς πρὸς Κρήτην ἔπλευσεν ἔνεκα τῆς θυσίας,
 Ἀλέξανδρον τὸν Πάριον δὲ κατέλειψε τοῖς οἴκοις,
 360 τριάκοντα καὶ δύο μὲν ὑπάρχοντα τῶν χρόνων,
 ὠραῖον πάνυ καὶ λευκὸν, εἰς ἡλικίαν οἶον,
 χρυσότριχα, δασύτριχα, καὶ τῶν ἀβροβοστρύχων,
 χαροποπρόσωπον πολὺ, καὶ ὑπομειδιῶντα,
 365 συντομολόγον, εὖλαλον, τῷ τάχει δὲ τῶν λόγων,
 πολλάκις ἀποπτύοντα λεπτότατον σιέλου,
 κατὰ τὰς ὄρνεις ἄς φαμέν κλήσιν ἀκανθυλλίδας·
 ὅς τὴν Ἑλένην κατιδὼν τὸ δειλινὸν ἐν κήπῳ
 μετὰ δουλίδων τῶν αὐτῆς καὶ γυναικῶν ἐτέρων,
 εἰκοσιῆξ ὑπάρχουσαν χρόνων τὴν ἡλικίαν
 370 κάλλος οὔσαν ἀμίμητον, ξένην τὴν ἡλικίαν,
 ὑπὲρ χιόνα δὲ λευκὴν, καὶ τρυφερὰν τὸ σῶμα,
 εὐπρόσωπον καὶ εὖρινα, καὶ τῶν καλλιοφρύων,

(357) Abest ab A. In C est additus ad marginem et a prima manu. Exstat in Excerptis Burgessii p. 74, cum eodem numero 357. De duplici articulo ad 342.

(362) ἀβροβοστρύχων] Tzetzes Chil. 1, 230, de Orpheo: ἔρασιπλόκαμος, ὧν τῶν ἀβροβοστρύχων. Conf. 372.

(363) A B, καὶ ὡς ὑπ. C. et Burg. sine ὡς, quod metro nocet.

(364) A B C, τάχει τῷ. Burg., τάχει δε.

(365) A B, λεπτότητα. C et Burg. λεπτότατον.

(366) ἀκανθυλλίδας] Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: τοὺς στραγαλίνους, παρὰ τὸ ἐν ἀκάνθαις διαγεῖν. Στραγαλῖνοι δὲ διὰ τὸ ποικίλον λέγονται ἀπὸ ῥωμαϊκῆς ἐσθῆτος λεγομένης στραγαλίας, ἣ μᾶλλον τούναντίον ἢ ἐσθῆς ἀπὸ τῶν ζῶων ἐκλήθη. In Anecd. est στραγαλίνους, στραγαλῖνοι. Et Corayus qui-

dem Atactis 4, p. 77 scribit στραγαλῖνος post Bellonium et Cangium. Bellonius enim Observ. 1, c. 11, p. 31 versionis latinæ: « veterum pikilis [ποικιλίς « scilicet], sive Latinorum carduelis et « Gallorum *chardonneret*, ab illis cardueli [fortasse καρδέλι] aut straga- « lino [στραγαλῖνο, omisso sigmate finali « ex usu vulgari] ». Ζαλύκης Lexico gallicum nomen *chardonneret* convertit στραγαλιανός. De carduelibus salivam jaculantibus nondum audiveram. Tzetze quæ dicitur ῥωμαϊκῆ ἐσθῆς esse videtur *stragulum*.

(367) Burg. ὡς.

(369) B εἰκοσιν ἐξυπ. Burg. εἰκοσι ἔξ ὑπ. Addo nunc Burgessianæ lectioni accentus, quos pessima incuria neglexit vir d. vide p. 1. A, ὑπάρχοντα.

(370) B, ξ. τῇ ἡλικίᾳ. A, ξ. τὴν ἡλικίαν. C et Burg., τῇ διαπλάσει.

(372, 373) transpositi sunt in B, A B,

εὐόφθαλμον, ὑγρόφθαλμον, χαροποπροσωποῦσαν,
 εὐχειλον, ἀνθηρόχειλον, καὶ μελιτοφωνοῦσαν,
 εὐμαστον, πυρρακίζουσαν, καὶ καλλιτραχηλοῦσαν, 375
 πᾶσι τερπνοῖς πᾶσι καλοῖς πιασῶν ὑπερτεροῦσαν,
 ὅσον ἢ πληροσέληνος φαιδρόκυκλος σελήνη
 ὑπερτερεῖ τῶν ἀμυδρῶν νυκτερινῶν ἀπτέρων.
 Τοιαύτην οὔσαν κατιδῶν Ἀλέξανδρος Ἑλένην,
 ἐπλήγη ταύτης ἔρωτι, καὶ ταύτην ἀφαρπάξας, 380
 ἀντερασθείσης καὶ αὐτῆς, τῆς Αἴθρας συνεργούσης,
 σὺν χρήμασι, ποσότητι τριῶν κεντηναρίων,
 καὶ διαφόροις εἶδεσιν ἐτέρων κοσμημάτων,
 καὶ σὺν δουλίσι τῆς αὐτῆς Ἑλένης πρώταις πέντε, 385
 καὶ σὺν αὐτῇ τῇ Αἴθρα δε τῇ συνεργῶ μοιχείας,
 ἐμβάς εἰς πλοῖον, ἔφευγεν, οὐχὶ τὸν πλοῦν ὃν ἦλθεν,
 ὑπάρχοντα τριήμερον ἢ καὶ βραχὺ τι πλεόν,
 ἀλλὰ διὰ Σιδῶνος τε καὶ Τύρου τοῦ πελάγους,
 ὅθε καὶ ἤρπαξέ τινας γυναῖκας Σιδωνίας

εὐρινον. C et Burg. εὔρινα, quod præ-
 tuli. Alia est significatio adjectivi εὔρι-
 νος, quod hic minus convenit, quam de
 vultu agatur, in quo laudantur nasus,
 labia, oculi. Infra Ajax dicitur εὔριν, 666.

(375) A, πυρακίζουσαν.

(376) C et Burg., π. καλοῖς, π.
 τερπνοῖς.

(377) Conf. p. 2.

(380) A C, ἀφαρπάξας. In B syllaba
 finalis est evanida. Burgessiani fragmenti
 versus est ultimus, ὑπερτερεῖ... Mon-
 strant loci alii litteram ξ in verbi ἀρπάξω
 futuro et aoristo Tzetæ placuisse. Legi-
 tur ἀρπάξαντος in scholio ad v. 381;
 ἤρπαξε 389, 420 etc. Cf. n. ad Γ, 22.

(381) Schol. in C. et Anecd. Oxon.
 t. 3, p. 377: ἡ Αἴθρα τοῦ Θησεῦς ἦν
 μήτηρ, τοῦ πρώτου ἑπταετῆ τὴν
 Ἑλένην ἀρπάξαντος. "Ὅτε δὲ Κά-
 στωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ τῆς Ἑλένης
 ἐστράτευσαν ἀδελφοὶ κατὰ Θησεῦς,
 οὐδένα τῶν Ἀθηναίων ἐλυμήναντο,

μόνην δὲ τὴν ἑαυτῶν ἀδελφὴν Ἑλέ-
 νην ἐπανεσώσαντο, καὶ ταύτην τὴν
 Αἴθραν σὺν αὐτῇ ἠγματοῦσαν ἦτις
 Αἴθρα τὴν μετ' Ἀλεξάνδρου φυγὴν τῆς
 Ἑλένης εἰς Τροίαν ἐπραγματεύσατο.

(382) B, ποσότητος. A C, ποσότητι,
 et sic cod. Oxon. in Hodii Appendice ad
 Malalæ, p. 120.

(384) A, αὐτῆς ἐτέραις. B, πρώτως.

(385) A B, δέ. C, δε. Hoc præ tuli,
 quum particula sit nunc prosus invalida
 et enclitica. Accentus antepenultimus in
 Αἴθρα δε rhythmō plane sufficit. Et sic
 mox præ tuli ex C Σιδῶνος τε, lectione
 A B Σιδῶνος τέ. Accentus circum-
 flexus, quamvis in illa sede, ferendus est.
 Nam est sono acutus, nilque amplius
 postulatur. Atque passim ita faciam, nec
 monebo. Cf. v. 381.

(389) A B, ὅθεν. C, ὅθε. Hoc recepi,
 quum valde placuerit Tzetæ, ut patet
 ex plurimis exemplis in Thesaurō græco
 nuper collectis. Cf. v. 747; scholium

τεχνίτιδας, ἐργάτιδας καλλίστων ὑφασμάτων, 390
 μόλις εἰς Τροίαν πεφθακῶς ἐν ὀλοκλήρῳ χρόνῳ.
 Ὁ δὲ Μενέλαος, ἐλθὼν εὐθέως ἀπὸ Κρήτης,
 εἰς μάτην κατεδίωξεν, ἐκείνων διὰ Τύρου
 ἐν ὄλῳ χρόνῳ πρὸς αὐτὴν τὴν Τροίαν πεφθακόντων.
 Οἱ Τρῶες δὲ, καὶ σύμπασαι τῶν Τρώων αἱ γυναῖκες 395
 ἰδοῦσαι κατεπλάγησαν τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης.
 Ἐκάδῃ κατεφίλει δὲ ταύτην περιβαλοῦσα,
 ἄρρητον σχοῦσα τὴν στοργὴν καὶ σέβας πρὸς ἐκείνην.
 Οἱ δ' Ἕλληνες ὡς ἔμχθον οὔσαν Ἑλένην Τροία,
 ἐν διαφόροις τοῖς χρόνοις καὶ γράμματα καὶ πρέσβεις 400
 ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας ἔπεμπον, Ἑλένην ἀπαιτοῦντες.
 Πρῶτον μὲν τὸν Ἀκάμαντα μετὰ τοῦ Διομήδους,
 τὸν Παλαμῆδην τὸν σοφὸν ἐξέπεμψαν δευτέρως,
 αὐτὸν δὲ τὸν Μενέλαον, μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς,
 τῆς Κλυταιμνήστρας γράμματα φέροντας πρὸς ἐκείνην. 405
 οὗς τις Ἀντίμαχος ἀνὴρ ἔμελλεν ἀποκτεῖναι,
 ὑπ' Ἀλεξάνδρου προτραπείς ἐν χρήμασιν εἰς τοῦτο,

ad librum Δ, 37; E 67; H, 119; Θ, 80, 155.—Schol. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: ὅτι ἤρπαξεν Ἀλέξανδρος καὶ ἀπὸ Σιδωνῶς γυναῖκας περιῶν Ὀμηρος ἐν Z ῥαψωδίᾳ λόγον ποιεῖται, λέγων [v. 289]· « Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα « γυναικῶν Σιδονίων τὰς αὐτὰς « Ἀλέξανδρος θεοειδῆς ἠγάγε Σι- « δονίηθεν ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον, « Τὴν ὁδὸν ἦν Ἑλένην περ' ἀνήγαγεν « εὐπατέρειαν. »
 (393) A B, ἐκείνων. C, ἐκείνων.
 (395) A B, ζύμπασαι.
 (397) A B, περιλαβοῦσα. C, περι-
 βαλοῦσα, quod alteri praestat. Cf. n. ad v. 1120.
 (399) A, τροϊαν.
 (400) Schol. in C: ποσάκεις πρὸ τοῦ πολέμου παρ' Ἑλλήνων Τρωσίν

ἰεστάλησαν γράμματα, καὶ τίνες ἦσαν οἱ πρέσβευταί.

(405) B, Κληταιμνήστρας. A B, φέροντες. C, φέροντα.

(406) A C, οὔς. B, ὄν. Schol. in C: σημειῶσαι πῶς οἱ μετὰ Μενελάου (cod. Μενέλαον) πρέσβευοντες τοῖς Τρωσίν ὑπ' Ἀντιμάχου ἔμελλον ἀναιρεθῆναι· ὡς καὶ Ὀμηρος ἐν τῇ λάβδᾳ μέμνηται ῥαψωδίᾳ, λέγων [v. 138]· « Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο « δαίφρονος υἱέες ἐστὸν, Ὅς πότ' ἐνὶ « Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν « Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ « Ὀδυσσῆϊ Αὔθι κατακτεῖναι, μηδ' « ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιοῦς· Νῦν μὲν δὴ « τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶδην. »
 Qui locus monstrat eligendam esse lectionem οὔς. Adde schol. Ven. v. 138.
 (407) Facilis conjectura προτραπείς

εἶπερ μὴ ὑπεδέξατο τούτους Ἀντήνωρ τότε ,
 ἔστις ὑστέρωσ ἔλαβε καὶ δωρεάς πρεπούσας·
 τῆς Τροίας πορθουμένησ γὰρ ἔσωσαν πάντα τούτου, 410
 καὶ πλείστα δῶρα καὶ τερπνὰ δεδώκασιν ἐκείνῃ.
 Ἄλλὰ μετὰ τὴν πόρθησιν ταῦτα συνέβη τούτῃ.

Τότε δ' οὔτοι, τὸν θάνατον μόλις ἐκπεφευγότεσ
 ὄνπερ αὐταῖσ Ἀντίμαχοσ ἐσκεύασεν ἐν δόλοισ ,
 ταῖσ Ἑλλησιν ἀπήγγειλαν ἅπαντα τὰ πραχθέντα. 415

Καὶ τότε πᾶν τὸ στράτευμα, διὰ τοὺσ πρώην ὄρκουσ ,
 ἀπὸ θαλάσσησ καὶ δυσμῶν, ἀπὸ βορᾶ καὶ νότου,
 εἰσ ἐν πάντεσ ἠθροίζοντο πρὸσ πόλεμον τῶν Τρώων.
 Δέκα μὲν οὖν παρέδραμον χρόνοι τῶν ἐλκλήρων ,
 ἀφ' οὗ καιροῦ παρήρπαξεν Ἀλέξανδροσ Ἑλένην, 420
 εἰσ τὴν ἀπόπλευσιν αὐτῶν τὴν διὰ τῆσ Σιδῶνοσ,
 εἰσ τὰ Τρωσὶ στελλόμενα γράμματα παρ' Ἑλλήνων ,

σὺν χρήμασι, praesertim si cogitetur de frequenti praepositionum ἐν σὺν confusione, praecedente syllaba quam sigma claudit, de quo monui ad Pachymerem p. 255. Sed retinere correctorem debet libri A v. 99; παραινῶν ἰκετικοῖσ ἐν λόγοισ. Cf. v. 172; liber B, 46, 47; M. 91.
 (408) Schol. in C, et partim in Anecd. Oxon. t. 3, p. 477 : ὅτι Ἀντήνωρ τοὺσ μετὰ Μενελάου [cod. Μενέλαον] πρέσβεισ ἐδέξατο, καὶ Ὅμηροσ ἐν γάμμα ῥαψωδία φησὶν [v. 203] : « Τὴν δ' αὐτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένοσ ἀντίον α ἠῦδα · ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο α ἔπος νημερτέσ ἔειπεσ · Ἦδη γὰρ α καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖοσ Ὀδυσσεὺσ Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίησ, σὺν ἀρηι- α φίλῳ Μενελάῳ. Τοὺσ δ' ἐγὼ ἐξεί- α νισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα ». Οὔτωσ δ' ἐγὼ [Oxon sine δ'] ἀποστήθεουσ πάντα εἰδῶσ, καὶ τὰ διεσπαρμένα διαφόροισ τόποισ συνάγων καὶ τοῖσ οικείοισ προσφυῶσ προσκολλῶν, καὶ εὐκρινῆ τὸν λόγον ποιῶν, τοὺσ ἀκροατάσ οὐ συγγέω, καθάπερ τινέσ τὰ πρώτα ὑστέρωσ, καὶ πρώτωσ

τὰ ὑστέρα λέγοντεσ, τινὰ δὲ μόνον ἀπορθεγγόμενοι ἀμυδρῶσ καθάπερ αἰνίγματα.

(410) Codices A B, ἔσωσε. Codex C, ἔσωσαν.

(411) Schol. inter versus in C et An. Oxon. t. 3 p. 378 ; τούτου μὲμνηται Πίνδαροσ. Respicitur Pyth. 5, 109 : χαλκοχάρμαι ξένοι Τρῶεσ Ἀντανορίδαι.

(416) Schol. in B C : ὄρκοι γὰρ προσέθησαν τῶν Ἑλλήνων μνηστευόμενων τὴν Ἑλένην, πρὸσ Τυνδαρέων τὸν αὐτῆσ πατέρα, ἐκστρατεύειν πάντασ, εἰ ἀδικοῖτο παρὰ τινοσ ὁ ταύτην λαβῶν γαμέτην.

(417) A B, βορρᾶ. C, βορᾶ. Schol. in C. et in Anecd. Oxon. t. 3 p. 377 : βορᾶσ τινέσ διὰ δύο ρρ, τὸ δὲ βορέασ δι' ἐνόσ. Ἐγὼ δὲ, ἀπὸ τοῦ βορέασ βορᾶσ εἰδῶσ τοῦτο γεγονόσ, ὡσ τὸ βορέασ, δι' ἐνόσ ρ καὶ τοῦτο γράφω, καὶ γράφειν οὐ παύσομαι. Vide Thesaurum Graecum.

(420) A C, καιροῦ περ ἤρπ. B γ. παρήρπ.

εἰς στατευμάτων συλλογὴν, εἰς κίνησιν τῆς μάχης.

Καὶ τότε πάντες σὺν ναυσὶν ἦλθον εἰς τὴν Αὐλίδαν,

καὶ Ἀχιλεὺς δὲ σὺν αὐτοῖς, υἱὸς ὦν τοῦ Πηλέως

425

καὶ Θέτιδος τῆς θυγατρὸς Χείρωνος φιλοσόφου,

Οὔννων Βουλγάρων στράτευμα καὶ Μυρμιδόνων ἄγων

πεντακοσίους ἀριθμῶ μετὰ καὶ δισχιλίων,

στόλον νηῶν πεντήκοντα, στρατοπεδάρχην ἔχων,

τὸν Μενoitίου Πάτροκλον υἱὸν καὶ Φιλομήλας·

430

σύμβουλον δὲ καὶ παιδευτὴν εἶχεν αὐτοῦ τροφέα

Φοῖνικα, τὸν Ἀμύντορος υἱὸν καὶ Κλεοβούλης,

(425) Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: Ἐν τοῖς φρονουσι μᾶλλον ἀρμόζει [Οκ. ἀρμόζειν] γράφειν Ἄχος γὰρ, ὡς λέγουσιν, ἢν Ἰλιέων· Εἴτουν τροφῆς ἀμοιρος, ὡς Εὐφορίων [quem citat in Exegesi p. 61]. Καὶ πῶς [Οκ. καὶ πῶς] διπλοῖς γράφοιτο τοῖς λάμδα λέγε. Vide n. ad v. 218 et Meinek. ad Euphorionem p. 98.

(426) Sch. in C, et partim in Anecd. Oxon. t. 3, p. 377: Θέτις, ἢ θάλασσα, τοῦ Νηρέως θυγάτηρ ἐτύγγανε. Θέτις δὲ ἢ σοφὴ καὶ λεκανόμαντις, ἢ μήτηρ Ἀχιλεως, θυγάτηρ ἢν Χείρωνος φιλοσόφου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Θέτις, θάλασσα, μήτηρ τοῦ Ἀχιλεως εἶναι λέγεται, ὡς θυμικοῦ καὶ δυσόργου ὄντος τοῦ ἥρωος, ὡς καὶ Ὁμηρος γράφει « Σχέτιε [Il. 16, 34. Editi, « Νηλεές] οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν « ἵπποτα Πηλεὺς, Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· « γλαυκὴ δὲ σε τίκτε θάλασσα, Πέ- « τραί τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστίν « ἀπήνης. » Incipit Sch. in Anecd.: τοῦ Νηρέως· ἐτύγγανε Θέτις δὲ ἢ... Quorum syntaxis est impedita ob ἐτύγγανε et ἦν. In C nomen θυγάτηρ inter Νηρέως et ἐτύγγανε est fere evanidum; sed vestigia supersunt compendii ejusque brevissimi, quod legi, si id est legere, adjunctus et re ipsa, et compendio nominis θυγάτηρ proximi. Conf. liber A, 185...

(427) Hodius Appendice ad Malalæ p. 122, hunc versum e codice Oxon. recitans pro Οὔννων conjecit legendum

τῶν νῦν. Hunni quidem superveniunt non exspectati. A, καὶ μυρμ. B, μυρμιγόνων C, τῶν μυρμ. Hodius, μυρμηδ.

(429) A, στόλον. B, στόλων. C, στόλω. A, στρατοπεδαρχῶν, ut videtur. B, στρατοπεδάρχων, incerta tamen syllaba χων. A, ἄγων. BC, ἔχων.

(430) A B, φιλομήλης. C, φιλομήλας, superscripto, γρ. καὶ τῆς Σθενέλης. Tzetzes ipse monstrat quod hic eligendum sit, Exegesi, p. 59; ἀπὸ μητέρων σπανιάκις τὰ πατρωνυμικά σχηματίζει ὁ Ὁμηρος, ὡς τὸ Φιλομηλίδης· υἱὸς γὰρ Φιλομήλας ὁ Πάτροκλος. Consentit Scholiastes Odysseæ 4, 343, qui Φιλομηλίδης intelligit de Patroclo filio Philomelæ. Sed est difficultas non parva in diphthongo ei, quam tangit Eustathius, quamque non prætervidebat Tzetzes scribens Φιλομηλίδης. Conf. v. 525. A nomine υἱὸν in A fit saltus a folio verso 43 ad folii 44 recti versum primum Ὁ προθοήνωρ, quibus verbis incipit v. 535.

(432) Καὶ Κλεοβούλης] superscriptum in C: γρ. καὶ Εὐρυδίκης. Tzetzes ad Lycophr. 421: Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος ταῖς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοβούλης ἰκεστίας. Poetæ Anthologiæ describenti tabulam Cyzicenam, 4, 3, Amyntoris uxor dicitur Alcimedæ: Ἀλιμιέδη ξύνευνον Ἀμύντορα παιδὸς ἐρύκει, Φοῖνικος δ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου. Sic editum e conjectura virorum doctorum.

Πολλαῖς δὲ παρακλήσεσιν ἦλθεν εἰς συμμαχίαν·
ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ γὰρ μετὰ τοῦ Παλαμήδους
μόλις ἐξέπεισαν αὐτοῦ πατέρα τὸν Πηλέα
τοῦτον προπέμψαι σύμμαχον τῷ πλήθει τῶν Ἑλλήνων.

435

Ἄπερ δὲ πεφλυάρηνται περὶ τοῦ Ἀχιλλέως,
ὡς φοβηθεὶς τὸν πόλεμον ἐφόρει γυναικεῖα
καὶ σὺν παρθένοις ἱστουργῶν κρυπτόμενος ὑπῆρχε,
τοῦ Ὀδυσσεὺς ξίφη δὲ ρίψαντος σὺν ἀτράκτοις,
κατάδηλος ἐγένετο τὸ ξίφος προτιμήσας,
τοιαύτην ἔχουσί τινα σοφὴν ἀλληγορίαν.

440

Ὁ Χείρων ὁ φιλόσοφος πάππος τοῦ Ἀχιλλέως
ἐκ λεκανομαντείας τε καὶ σκέψεως ἀστέρων
τοῦ Ἀχιλλέως τῇ μητρὶ τῇ Θέτιδι προεῖπε·

445

« Θέτι, θυγάτριον ἐμὸν, μάθε πατρός σου λόγους·
« ὁ σὸς υἱὸς ὁ Ἀχιλλεύς, μένων ἐν τῇ πατρίδι,
« ἔσεται πολυχρόνιος, πλὴν ἐκ τῶν ἀδοξούντων·
« εἰ μετὰ τῶν Ἑλλήνων δὲ κατὰ τῶν Τρώων πλεύσει,
« ἔνδοξος ἔσται καὶ λαμπρὸς, ἀλλὰ συντόμως θνήσκει. »

450

Τοῦτο μαθοῦσα τοιγαροῦν ἐκ τοῦ πατρός ἡ Θέτις,
ἄδοξον πολυχρόνιον θέλουσα τοῦτον ἔχειν,
εἰς ἐκστρατεῖαν οὐδαμῶς ἤθελεν ἀποπέμπειν,

Codex ἡ δ' ἐθέλει. Nil mutandum erat. Junkerim ἐρύκει Φοίνικος· ἡ δ' ἐθέλει... « Alcimede sponsum Amyntora a » Phœnice inlibet filio; vult autem patris » iram placare ». Potuisse videtur epigrammatarius, cui fuit παῦσαι pro trochæo, Φοίνικος, usu despecto, facere dactylum.

(433) Schol. in C: νέος γὰρ ὢν Ἀχιλλεύς οὐκ ἦν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις ὄρκοις ὀρκωμοτήσας.

(435) B, ἐξέπεισαν. C, ἐξέπεισαν.

(441) Posteriori hemistichio superscriptum in C, δεξάμενος τὸ ξίφος. Schol. in C, ἀλληγορία τοῦ ὅτι Ἀχιλλεύς ἐνε-

δέδυτο γυναικεῖα, ἐξηλέγχθη δὲ παρ' Ὀδυσσεὺς, ξίφη καὶ ἀτράκτους ἐπιρρίψαντος ἐν τῷ παρθενῶνι, λαβὼν αὐτὸς ξίφος, καὶ οὐκ ἀτράκτους ὡς αἱ παρθένοι καὶ λοιπαὶ γυναῖκες. Rursus alio loco: ἀλληγορία τοῦ ὅτι αἱ γυναῖκες ἀτράκτους ἐπέλεγοντο, Ἀχιλλεύς δὲ τὸ ξίφος. Quam allegoriam Achillis historiae memorat Chil. 5, 6: Ταῦτα μὲν οἱ νεώτεροι περὶ τοῦ Ἀχιλλέως (Cod. Ἀχιλλέως, ipso Tzetza juhente), Ἐγὼ δὲ ἠλληγόρησα τῇ βίβλῳ τῆς Αὐγούστης· hocce videlicet Allegoriarum libro jussu Irenes imperatricis composito.

(449) C, πλεύσοι.

ἀλλὰ κατεῖχε μητρικῶ καὶ διαπύρῳ πόθῳ ·
 ὁ γυναικείαν ἔνδυσιν ὠνόμασαν οἱ μῦθοι. 455
 Ὡς Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ δὲ μετὰ τοῦ Παλαμῆδους
 ἀπανταχοῦ διήρχοντο πάντας στρατολογοῦντες,
 οἱ μὲν γυναικωδέστεροι καὶ τῶν δειλῶν ἀνθρώπων,
 οἶος ὁ Σικυώνιος Ἐχέπωλος ἐκεῖνος,
 ὁ Κύπριος Κινύρης δὲ, καὶ τινες τῶν ἐτέρων, 460
 ἀτράκτους ἐπελέγοντο, ἤγουν τὴν οἰκουρίαν.
 Καὶ γὰρ ὁ μὲν Ἐχέπωλος διὰ τὸ μὴ στρατεῦσαι
 Αἴθην ἵππον ἐξαίρετον τῷ βασιλεῖ δωρεῖται,
 ὁ Κύπριος Κινύρης δὲ θώρακα, θαῦμα ξένον.
 Ὅ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἤκουσε δι' ἐκστρατείαν λόγους, 465
 ἡρωικὸν ἀναπηδᾷ καὶ τρέχει πρὸς τὴν μάχην,
 ἀφροντιστήσας καὶ μητρὸς καὶ ταύτης μαντευμάτων.
 Οὕτω μὲν πᾶν τὸ στράτευμα συνήχθη πρὸς Αὐλίδα,
 εἰς δισχιλίας ἀριθμῷ προβαίνων χιλιάδας,

(454) B, μητρικῶς.

(455) B C, γυναικείαν.

(457) B, παντα. C, πάντας.

(459) B, οἶον ὁ συκεώνιος ἐχέπολος.

C, οἶον et quod scripsi. sequutus Homerus II. 23. 296, 299. Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Σικυῶν ἐστὶν ἡ χώρα τῶν Ἑλλαδικῶν Βλάχων. Nota res est ex Malala Chron. 4, init. Sicyonios senioribus temporibus dictos fuisse Ἑλλαδικούς· τῶν Σικυωνίων, τῶν νυνὶ λεγομένων Ἑλλαδικῶν. Sed in nomine Βλάχων hæreo.

(460) B, Κυνήρης, ut et 464; nunc tamen recte superscripto κί. Cf. II. 11, 20.

(461) B, ἀπράκτους. C, ἀτράκτους.

(463) B C, γαρίζει, sed C superscripto δωρεῖται quod recepi. Nam γαρίζω non convenit Tzetziæ orationi.

(464) B, τε. C, δε. Accentum imposui, quum sit δὲ oppositum conjunctioni μὲν v. 462.

(465) B, δι' ἐκστρατείας. C, δι' ἐκστρατείαν.

(469) Schol. in C: πόσαι χιλιάδες. Σημειῶσαι πόσος ἦν ὁ ἀριθμὸς τῆς Ἑλλήνων στρατιᾶς. Φέρεται ποῦ[Cod. τοῦ] τῶν Ὀμηρικῶν βιβλίων ἢ τῆς στρατιᾶς ἀπαριθμήσις οὕτω κατ' ἔπος ἔχουσα [Certamine Homeri, § 9]: « Πεν- » τήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάται. ἐν δὲ » ἐκάστη Πεντήκοντ' ὄβελοί [Cod. » ὄβολοί], περὶ δὲ κρέα πενήκοντα. » Τρεῖς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἓν κρέας » ἦσαν Ἀχαιοί ». Sunt illi versus et in Anthologia 14, 147. Vide Mesiriacum ad Ovid. t. 2, p. 323.—Principio Scholii nomen χιλιάδες in codice non totis est scriptum literis, sed compendio ᾗ, quod non difficile est nec rarum puto; sed notandum mihi videtur, quia est omissum in Hodgkinii tabulis palæographicis. Omissa sunt et alia plurima, verbi gratia compendium nominis θυγάτηρ, de quo n. ad 426, typis non representandum, et nominis μοναχός, quod sic exarant χ^ι, χ^υ.
 α α
 In Anecdosis Oxon. t. 3, p. 364: ὁ καθη-

διακοσίας ἄλλας τε πεντηκοντα πρὸς ταύταις ·

470

ὁ πᾶς δὲ στόλος ἦν αὐτῶν ἐκ μακροτάτων πλοίων

ἕξ τε καὶ ὀγδοήκοντα χιλίων ἑκατὸν τε.

Οἱ βασιλεῖς καὶ ναύαρχοι καὶ στρατηγοὶ δὲ τούτων

ἦσαν ὡσεὶ πεντήκοντα καὶ πλείονες ὀλίγον,

κᾶν Ὁμηρος ἐλάττονας καὶ τούτων διαγράφη.

475

Μάθε τὰς τούτων κλήσεις δὲ πρῶτον καὶ ναυαρχίας

καὶ τὰς μορφὰς εἰσέπειτα τὰς τῶν ἀριστοτέρων ·

εἶτα λοιπὸν μοι μετ' αὐτὰ μάθης τὰ τοῦ πολέμου

κατὰ λεπτὸν τὰ σύμπαντα στενωῶς πεπλατυσμένως,

οὕτως ὡς ἂν ἀνέγνωκας Ὀμήρου, Στσησιχόρου,

480

γούμενος τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτο-
ρος Χ' Ἰωσήφ. legendum μοναχὸς
Ἰωσήφ. Potuit hærere alio loco Cramerus
p. 370. Ad Tzetiam Chil. 7, 988 dicen-
tem, Ἰπποκράτης... ἠλεγγεν (mendosa
K. correctio pro vulgato mendo ἔλεγγεν.
Qui non sum OEdipus ego divinabam ἔλε-
γεν ante inspectum codicem), ἐγνωμά-
τευε τῶν ἱατρῶν τὰ γένη. Ἐπ' ἄλλο-
τρίαις ξυμποραῖς ἰδίας τρυᾶν λύπας ·
hoc apponit scholium : οἱ ἱατροὶ θεω-
ροῦντες τήν (Cod. sine τήν) τὰς νόσους
τὰ π^α τὰς λύπας, τὰς πληγὰς, ἰδίας
λύπας αὐτοὶ αὐτῶν κερδαίνουσι. Com-
pendium ipsum codicis 2644 exhibet folio
154, figuram literæ π valde similem, nihil-
que opis præbet ipse Hippocratis locus, qui
extat initio libelli De flatibus. Legendum
esse videtur τὰ πάθη. Liceat addere pau-
cula quæ sunt ad manum. In lectione
scholii ad Chil. 6, 707, dissentiam a
Cramero Anecd. Oxon. t. 3, p. 369 :
ἡμεῖς δὲ νοσῶμεν λωτὸν λέγειν τὸ γλυ-
κοκάλαμον ὃ ποιεῖ τὴν ζάχαριν. Infi-
nitivus λέγειν me non parum impedi-
bat, ac consului codicem 2644, in quod est
compendium λέγέ, quod hic loci inter-
pretor λέγοντες · id est : « nos autem
hodie λωτὸν dicentes intelligimus τὸ γλυ-
κοκάλαμον. Lexicon in meis Anecdotis
Gr. t. 4, p. 391, et Basilii Exercitatione

grammatica p. 54 : λῶτος τὸ γλυκοκά-
λαμον. Addam codicem exhibere ση-
μειῶσαι · ἡμεῖς · et in fine ὃ ποιεῖ τὸ
σάχαρ. Omissum etiam σημειῶσαι in
scholio Anecd. Oxon. t. 3, p. 361, ad
Chil. 7, 255, de βασάνοις λίθοις· Δεῖται,
Tzetzes ait, λίθοι στιλπνότατοι καὶ μέ-
λαιναί εἰς ἄκρον, Ὅμοιοι καλοῦσιν αἰ-
κίαι (Cod. καλοῦσιν) αἰς παίζουσιν αἰ-
κίαι · et ad καλοῦσιν appositum notu-
lam : σημειῶσαι πῶς λέγεται τὰ παρὰ
τοῖς πασι λεγόμενα καλατάζια. Omis-
sio verbi σημειῶσαι nocet sententiæ.
Similis rursus omissio initio scholii in
Anecd. Oxon, t. 3, p. 372, ad Chiliadem
11, 393 : σημειῶσαι χρησιμοὶ ψευδεῖς
δοκοῦσι τῷ Τζέτζη οἱ ἐξ ἰάμβων
χρησιμοὶ, ὅπου γε καὶ τινες τῶν
ἠρώων.

(471) B, αὐτῶν τῶν μ. C, αὐτῶν
ἐκ μ.

(472) B, χιλιάς. Lemma in C : πόσα
κάτεργα. Vide notam ad Philostrati Her.
p. 556.

(473) Lemma in C : τὸ πόσον τῶν
βασιλέων καὶ στρατηγῶν τῶν Ἑλ-
λήνων.

(478) B, μαθε. C, μάθοις, et sic Bur-
gessius, qui versus 476, 477, 478, Ini-
tiis Homericis inseruit p. 75. Malui
μάθης ex v. 661.

(479) B, καταλεπτόν.

(480) B, ὡς ἂν. C, ὡσάν).

Εὐριπίδας, Λυκόφρονας, Κολλούθους τε και Λέσχας,
 και Δίκτυν συγγραψάμενον καλῶς τὴν Ἰλιάδα,
 Τριφιδώρους, Κόϊντον, καὶ ἑκατὸν βιβλία,
 οὐκ ἂν λεπτομερέστερον οὕτως ἐξηκριδώσω·
 και τότε τμήματι βραχεῖ πάντα συγκεκλεισμένα, 485
 ὅπως πᾶς ὁ βουλόμενος ἐν πόνῳ βραχυτάτῳ
 ἀνεγνωκέναι τοῖς πολλοῖς δοκῆ βιβλιοθήκας.
 Οὕτω θαρρῶν σὺν τῷ θεῷ προσφθέγγομαι σοῖ Κράτει.
 * Ἄν οὖν σκοπήσης ἀκριβῶς τὸν δουλικὸν μου τρόπον
 ὅτι μοχθήσας περισσά, χάριν σοῦ θείου Κράτους, 490
 και μὴ μοχθηρευσάμενος ἐκ τοῦ πολλά συγγράφειν,
 ὡς ἄλλος ἂν ἐποίησε πολλά λαμβάνων δῶρα,
 τὰ πάντα περιέκλεια τμήματι βραχυτάτῳ,
 ὅποσα οὐχ εὐρήσει τις οὐδ' ἑκατὸν βιβλίους,
 και ἀρκεσθῆ τὸ Κράτος σου τοῖς οἷσπερ διαγράφω, 495
 μικροῖς, μεγάλοις τμήμασι, στενοῖς, πεπλατυσμένοις,
 και μᾶλλον ἔνεκεν αὐτοῦ και δωρεὰ δοθῆ μοι

(481) B C, Ευριπιδολυκόφρονας. Et in Exegesi scriptum est Κόλλουθος.

(483) B C, Τρυφιδώρους. Vide n. 274.

(487) C, ἂν ἐγνωκέναι. Versus 485, 486, 487, inseruit Burgess. Initiis Homericiis p. 75.

(488) Quindecim inde versuum magna est varietas in B, quos integros describam: Οὕτω θαρρῶν σὺν τῷ θεῷ προσφθέγγομαι σὴ δόξῃ, Μηδ' ὅπως οὖν ἀποκαμῶν ἐκ τοῦ πολλά συγγράφειν. Τὰ πάντα γὰρ συνέκλεια τμήματι βραχυτάτῳ, Ὅποσα οὐχ εὐρήσει τις οὐδ' ἑκατὸν βιβλίους. Ἄν οὖν σκοπήσης ἀκριβῶς τὸν δουλικὸν μου τρόπον, Καὶ ἀρκεσθῆς ὀλοσχερῶς τοῖς οἷσπερ διαγράφω, Μικροῖς μεγάλοις τμήμασι, στενοῖς, πεπλατυσμένοις, Καὶ μᾶλλον ἔνεκεν αὐτοῦ και δωρεὰ δοθῆ μοι Τῆς σῆς ἐπάξιος ψυχῆς τῆς βασιλικωτάτης, Ἔστω και χάρις τῷ

θεῷ και χάρις σου τῇ δόξῃ. Εἰ μέχρι δ' οὐπερ ἔγραψα τμήματος σμικροτάτου Ἡ θεία και φιλόανθρωπος οὐκ ἀρκεσθῆ (cod. ἀρκεσθεῖ) σου γνώμη Θελήσει δὲ μετάφρασιν και στίχους τοῦ Ὁμήρου, Ὡς Ἡρακλῆς τὸν ἄεθλον και...

(496) Schol. in C: παραδοξολογία τὸ σχῆμα.

(497) Editor Anecdotorum Oxon. 3, p. 378, 8, hoc versu usus, habet ἔνεκα et δόθη. Sed in ἔνεκα αὐτοῦ hiatus est intolerabilis, et δόθη peccat vel contra usum Tzetze qui augmentum non negligit, vel contra metricum accentum penultimæ. Fortasse scribendum καὶν pro και, saltam ἂν mente repetendum: « et præsertim si propter hoc donum datum fuerit mihi ». Ex Chiliadum Historia 264 dissecere est quod acceperit ab Augusta pro metaphrasi munus, et plura hunc illustrantia locum.

τῆς σῆς ψυχῆς ἐπάξιος τῆς βασιλικωτάτης,
 ἔστω καὶ χάρις τῷ θεῷ, καὶ χάρις σου τῷ Κράτει.
 Εἰ μέχρι δ' οὔπερ γράψαιμεν τμήματος σμικροτάτου 500
 τὸ θεῖον καὶ φιλόφθωρον οὐκ ἀρκεσθῆ σου Κράτος,
 θελήσει δὲ μετάφρασιν καὶ στίχων τῶν Ὀμήρου,
 καθὰ προεῖπόν μοι τινες, ὡς ἐκ τοῦ σοῦ τοῦ Κράτους,
 ὡς Ἡρακλῆς, τὸν ἄεθλον καὶ τοῦτον ἐκτελέσω.
 Νῦν δὲ μοι μάθθαι καλῶς λεπτῶς ἠκριδωμένως 505
 τὰ στρατηγῶν ὀνόματα, τὰς τούτων ναυαρχίας,
 καὶ καθεξῆς καὶ τὰ λοιπὰ μέχρι τοῦ τέλους πάντα.
 Δύο μὲν ἦσαν βασιλεῖς Ἑλλήνων οἱ κρατοῦντες,
 ὁ Ἀγαμέμνων ὁ κλεινὸς μετὰ τοῦ Μενελάου,
 υἱοὶ, κατὰ τοὺς πλείονας, Ἀτρέως, Ἀερόπης 510
 Πλεισθένης καθ' ἑτέρους δὲ παῖδες καὶ τῆς Κλεόλας.
 Ὁ Ἀγαμέμνων ναυαρχῶν ἦν ἑκατὸν ὀλκάδων,
 τοὺς Κορινθίους ἤγε δὲ μετὰ τῶν Μυκηναίων.
 Ἐξήκοντα Μενέλαος ἦν ναύαρχος ὀλκάδων,
 τοὺς Σπαρτιάτας, Λάκωνας, καὶ Ἀμυκλαίους ἄγων. 515

(504) B, τὸ ἄεθλον. B C, πληροῦν οὐ κατοκνήσω. Sed est in C superscripta altera lectio, quam prætuli, quia displicebat quæ est in ἄθλον πληροῦν metaphorica. De illa jam dixi ad Choriciana ἐπλήρου τὸν σκοπὸν p. 57, collata etiam vernacula dictione, *remplir un but*, quam multi repudiant. Commentatores Molieri sic nonnunquam loquentes deprehendi et reprehendo: « Molière remplit « ici un double but; c'était le but de « Molière, et il l'a rempli; pour remplir « ce but, il lui suffit de...; ici Molière « remplit un double but ». Nec bona oratione usi sunt, nec varia. Condorcetius Vita Voltairii: « Voltaire donna Eriphyle, « qui ne remplit point son but ».

(511) Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: « Ὀμηρος καὶ οἱ πλείους Ἀτρέως φασὶ τούτους Ἡσίοδος δὲ Πλεισθένης, καὶ Αἰσχύλος λέγων

[Ag. 1592]. « Ἀρᾶτ' ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένης γένος. Firmatur Porsoni conjectura ὀλέσθαι pro ὀλέσθη. Vide Matthiæ Gramm. de verbo defectivo ὀλλυμι. Ἀρᾶται est lectio Tzetze ficta, ut sententia uno contineretur versu. Hesiodi locus ipse nunc non exstare videtur. Ejus meminit et in Exegesi Tzetzes pp. 68, 69. Adde Lehmann de Hesiodi carminibus perditis p. 56; Meziriæ ad Ovid. t. 2, p. 251, 252. — Κλεόλας scriptum est in Exegesi Tzetze p. 69; Mezir. loco laudato p. 253.

(515) Sch. in C: Ἀμύκλαι πόλις (cod. πόλις) Ἑλλάδος, τὸ παρ' ἰδιώταις λεγόμενον (C. λεγόμενα) Νίκλιν. In Buchonis indice ad Chronicon Peloponnesiacum Νίκλιν et Amyclæ non idem sunt oppidum. Nichii vestigia exstare ait in loco dicto *Moukli* antiquam prope Tegeam. Et Commanvillius *Muchliam*

Νέστωρ υἱὸς Νηλέως τε καὶ Χλωρίδος ὑπάρχει,
κατὰ τινὰς ἐτέρους δὲ, Νηλέως Πολυμήδης.

Ἦν ἐνενηκόντα νηῶν ναύαρχος στρατηλάτης,
Πυλίουσ ἔχων ὑπ' αὐτὸν καὶ τινὰς τῶν ἐτέρων.

Ἦν Ἀχιλεὺς τῆς Θέτιδος υἱὸς καὶ τοῦ Πηλέως, 520
στόλου πεντήκοντα νηῶν ἄρχων τῶν Μυρμιδόνων,
καὶ τοῦ Πελασγικοῦ παντός Ἄργους ἡγεμονεύων,
ἔχων τροφέα Φοίνικα, Πάτροκλον στρατηλάτην,
τὸν μὲν υἱὸν Ἀμύντορος, μητρός δὲ Κλεοβούλης,
τὸν δὲ τοῦ Μενoitίου δὲ παῖδα καὶ Φιλομήλας. 525

Ἦν Αἶας Τελαμώνιος, ὁ παῖς τῆς Ἐριβοίας,
ναύαρχος δώδεκα νηῶν ἐκ νήσου Σαλαμῖνος.

Πηνέλεως καὶ Λήϊτος σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ
καὶ Προθοήνωρ, Κλόμιος, οἱ πέντε ναυαρχοῦντες,
πλοίων ἦρχον πεντήκοντα τῆς χώρας τῶν Θηβαίων. 530
Υἱὸς ἦν ὁ Πηνέλεως Ἰππάλκμου Ἀστερόπης,

ponit ubi Tegea fuit. Ruquevillius Buchonem sequitur.

(516) B, δέ. C, τε.

(518) B, ὃν ἐνεν. νεῶν v. στρατηγέτης.

(521) C, νεῶν. B, μυρμηδόνων. Et sic saepius peccatur, vide n. ad Pachymeris Declamationes p. 242. Scholium in C et partim in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 378: τὸν Ἀχιλεῖα ληροῦσίτινες πεντεκαίδεκα ἐτῶν ὄντα ναυαρχεῖν. Φαίνεται δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ ἰ βραχυδίᾳ [v. 437] τοῦτοις συνάδων. Φησὶ γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος: « Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον » τέκος, αὖθι λιποίμην Οἶος; σοὶ » δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππήλατα Πηλεὺς, Ἦματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης » Ἀγαμέμνονι πέμπε Νήπιον, οὐπω » εἰδὸθ' ὁμοίου πολέμοιο, Οὐδ' ἄγο- » ρέων ἵνα ἀνδρες ἀριπρεπέες τε- » λέθουσιν ».

(523) B, στρατηγέτην.

(524) B, ἀμύντωρος... Κλεοβούλης.

C, Κλεοβούλης superscripto, γρ. τῆς Εὐρυδίχης. Eadem varietas v. 431. ubi n. — Sch. in C: τὸν μὲν] τὸν Φοίνικα.

(524) B C, Φιλομήλας, superscripto in C, τῆς σθενέλης. Et sic v. 430, ubi n.

(526) C, Ἐριβοίας, superscripto περι. Etenim mater Ajacis Telamonii utraque nominis forma dicta fuit; dicta etiam Με-λίβοια Vide Meziriacum ad Ovidii Epist. t. 1, p. 246.

(527) Schol. in C: Σαλαμῖς πλησίον Ἀθηνῶν ἐστίν.

(528) B, λάϊτος, sed λήϊτος 538, et sic Homerus Catalogo 494.

(529) Non consentiunt grammatici de acentu, utrum sit ponendus in Κλό, an in νί. Manifestum est ex sede versus Tzetiam pronuntiasse Κλόμιος.

(530) Sch. in C: αἱ Θῆβαι γὰρ τότε ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπορθήθησαν ἦρχον δὲ οὗτοι Βοιωτῶν τῶν ἐκ χωρίων Θηβαϊκῶν.

(531) B, ὁ πάλλης Codex C, ἱπάλ-

οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἀδελφοί, πλὴν τῶν ἀμφιμητρίων·
 Λήϊτος παῖς Ἀλέκτορος ἄμα καὶ Πολυβούλης·
 τούτου καὶ Ἀρκεσίλαος, μητρός δὲ Κλεοβούλης·
 ὁ Προθοήνωρ δὲ μητρός ἐξ Ἀρτηίδος ἔφυ· 535
 ὁ Κλόνιος γεννᾶται δὲ μητρός ἐξ Ἀκτηίδος.
 Ἀσκάλαφος, Ἰάλμενος ἦρχον Ὀρχομενίων,
 υἱοὶ μὲν ἔντες Ἄρεος μητρός ἐξ Ἀστυόχης,
 στόλου νηῶν τριάκοντα κατάρχοντες οἱ δύο.
 Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον δὲ τῶν Φωκέων, 540
 τῆς Θρασυβούλης παῖδες μὲν ἔντες καὶ τοῦ Ἰφίτου,
 στόλου δὲ τεσσαράκοντα δεσπόζοντες ὀκτάδων.

κμου. Scripsi Ἰππάλκμου, sequutus Eustathium ad Catalogum. Proponit Heynius ἰππάλκιμος ad Apollod. t. 1, p. 322, t. 2, p. 75, formam bene græcam, sed quam metrum Tzetziæ non admittit.

(532) Schol. in C, et partim in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: ἕτεροι δὲ Ἀρκεσίλαου Προβοήνορα καὶ Κλόνιον μόνους φασὶν εἶναι ἀδελφοὺς, υἱοὺς Ἀστερόπης καὶ Ἀρηιλύκου, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν ἐτέρᾳ γυναικειᾷ βίβλῳ ἐγράψαμεν «Καὶ Προβοήνωρ, Κλόνιος σὺν ἁ τῷ Ἀρκεσίλῳ, οἱ τῆς Ἀστερόπης « υἱοὶ καὶ τοῦ Ἀρηιλύκου ». Videtur γυναικειᾷ βίβλος opus quoddam fuisse in Augustæ, mulieris doctæ, usum, ejusque jussu compositum. Addidi οἱ ante τῆς, ne prius hemistichum syllaba careret. Versum modo Tzetziæ legebam in Anecd. Oxon. t. 3, 334, 23, quem lapsus calami vel error tyrothetæ superflua syllaba oneravit: Τοῦ λυρικοῦ κύκλου δὲ δὲ σύστημα τόδε. Corrigan obiter mundum versus proximi: "Ὅθεν παρ' αὐτοῦς τις καλεῖ ταυροσφάγους. Lege e codice 2644, ὅθεν περ αὐτοῦς. Gravius aliud est in versu 16, p. 335. Κώμοις παρ' αὐτοῖς καὶ πρὸ τοῖς Διονύσου. Bene codex, καὶ πότοις Διον., qui versus redit p. 338. Rursus p. 336, ad recitatum Susarionis illius antiquissimi versum, Ἰῶς Φιλίνου, Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος, appositum est scholium: ἡ δὲ λέξις ἢ λέγουσα Τριποδίσκιου, τοῦ

φησὶν ἀπὸ πόλεως Τριποδίσκης μιᾶς τῶν Μεγαρικῶν πόλεων. Sed in versu ipso et in scholio codex exhibet Τριποδίσκιος. Legerim ergo, τοῦτο φησὶν. Nominatis antiquis tragicis addidit Tzetzes p. 337: Ἰστατος αὐτὸς Εὐριπίδης Μνησάρχου. Codex recte αὐτῶν.

(533) Ἀλέκτορος] Sch. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Ὀμηρος δὲ Ἀλεκτρύονος τοῦτον φησὶ λέγων [Il. 17, 601] « Λύκτον αὐθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὐτα χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, Ἰδὼν Ἀλεκτρύονος: μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης. Addidi μεγαθύμου ex Poetæ loco, ubi editum est Ἀλεκτρύονος. Scribebat Tzetzes Ἀλεκτρύων, ὕονος, de homine.

(534) Abest a B. C, Κλεοβούλης, superscripto ἢ Θεοβούλης. Schol. τούτου] τοῦ Ἀλέκτορος.

(535) B. ἀρπηίδος. AC, ἀρτηίδος.

(538) A C, ἄρηος, quod habet Homerus Il. 2, 513. C, ἄρεος, quod prætuli ut in narratione Tzetziæ. A, ἀχιόλης. B, ἀχιόχης. C, ἀξιόχης, superscripto στ, ut sit ἀστιόχης, imo Ἀστυόχης, quod scripsi ex Iliade.

(540) A, σχέων καὶ ὁ ἐπίστρ, B, χέδιος, ommissa littera rubricanda; sic 542, σκάλαφος. C, σχέδιος. Est in Iliade 517. Σχεδίος. Servavi codicis accentum, qui in nomine proprio reperitur et alibi. Vide Heynium.

(541) B, Ἰφίλου.

Καὶ Αἴας τεσσαράκοντα πλοίων Λοκρῶν κατήρχε,
παῖς ὢν τῆς Ἐριώπιδος ἄμα καὶ Ὀϊλέως,
κατ' ἄλλους Ἀστυόχης δὲ τῆς θυγατρὸς Ἴτίλου, 545
ἢ Ἀλκιμάχης, ὡς φασί τινες, τῆς τοῦ Φυλάκου.

Τῶν Εὐβοέων ἦρχε δὲ τῆς νήσου Ἐλεφήνωρ
ὁ παῖς ὁ τοῦ Χαλκῳδόντος ἄμα καὶ Ἀλκούνης,
εἶθ', ὡς οἱ πλείονες φασιν, υἱὸς τῆς Μελανίππης,
σὺν ᾧπερ συνεσράτευσαν καὶ συμπαρήσαν τότε 550
Ἀκάμας τε καὶ Δημοφῶν, οἱ παῖδε τοῦ Θησέως,
δεσπόζεσθαι μὴ θέλοντες παρὰ τοῦ Μενεουθέως.
Εἶχε δὲ τεσσαράκοντα τὰς ναῦς ὁ Ἐλεφήνωρ.

Ὁ Πετεῶο Μενεσθεὺς υἱὸς καὶ Πολυξένης,
ἢ Μνησιμάχης, ὡς τισιν ἱστορικοῖς ἀρέσκει, 555
ἦν Ἀθηναίων ναύαρχος πλοίων πεντηκοντάδος.

Ὁ Διομήδης ὢν υἱὸς Τυδέως, Δηϊπύλης,
εἶτε, κατὰ Θεόκριτον, Τυδέως καὶ Ἀργείας,
δὶς τεσσαράκοντα ναυσὶν Ἀργείων ἐναυάρχει,
Εὐρύαλον καὶ Σθένελον ἔχων συνναυαρχοῦντας, 560
Σθένελον Καπανέως μὲν καὶ τῆς Εὐάδνης παῖδα,

(543) Αἴας] Sch.: Ζήτει ἔμπροσθεν· scilicet vt 526, ubi de altero Ajace Telamonio.

(544) Schol. in C: Ἐριώπις, θυγάτηρ ἦν Φέρητος, ἀδελφὴ δὲ Ἀδμήτου.

(545) A, Ἰτίλου.

(546) A, φυλλάκου. B, φιλάκου. C, φυλάκου.

(548) A B, χαλκῳδ. C, χαλκωδ., ut II. 2, 541.

(551) B, ἀλκάμας.

(552) Abest a B.

(554) B, πετεῶος, omisso ὁ rubricando. A, ὁ πετεῶνος. C, πετεῶο, ut II. 2, 552, quod sumsi. Ex varietate A B fere suspicabar Tzetzam voluisse mutare formam insolitam πετεῶο, et πετεῶνος placebat, ut supra Ἄρσος pro Ἄρηος; sed est urbs Πετεῶν, Πετεῶνος II. 2, 500, et servavi Πετεῶο. Prima

syllaba πετ, quæ sæpius occurrit in nominibus Ægyptiis, fecit ut pater Menesthei ex Ægypto oriundus putaretur, qua de opinione vide Letronnium De Memnonio Colosso p. 82, et Memoriis Acad. Inscript. a. 1833, t. 10, p. 330.

(557) A, διπύλην: Schol. ad Phœnissas 135: Δηϊπύλη δὲ ἡ τοῦ Τυδέως, ἀφ' ἧς Διομήδης.

(558) Schol. in C et Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: Οὕτω γὰρ ᾠσιν. [Id. 17, 53]: « Ἀργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα Μισγομένη Τυδῆι τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα ». Post σὺ codex male addit δέ. Scholiastes Theocriti: Ἀργεῖαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἀργους ἦν Ἀδράστου θυγάτηρ· ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεῖα καλουμένη. Hinc patet erravisse Tzetzam, qui distinguebat ab Argia, Diipylen.

τὸν δὲ τῆς Ἀστυόχης τε καὶ Μηκιστέως παῖδα,
τοῦ Μηκιστέως ἀδελφοῦ Ἀδράστου βασιλέως.

Ὁ Ἀγαπήνωρ ὁ υἱὸς Ἀγκαίου, Διομήδης,
Τεγεατῶν Ἀρκάδων τε καὶ Μαντινέων ἄρχων 565
ἦν στραταρχῶν καὶ ναυαρχῶν νηῶν ἐξηκοντάδος.

Τῶν Ἐπειῶν Ἠλείων δὲ τέσσαρες ἐναυάρχουν,
Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος, Πολύξενος, Διώρης·
Ἀμφίμαχος Κτεάτου μὲν παῖς καὶ τῆς Κλεοβούλης, 570
ὁ Θάλπιος Εὐρύτου δὲ υἱὸς καὶ τῆς Κλυτίας,

Πολύξενος δὲ Μάριδος υἱὸς καὶ Ἀγασθένους,
ὁ Ἀγασθένης ἦν υἱὸς Αὐγείου βασιλέως·
ὁ τέταρτος δὲ ναύαρχος Ἠλείων ὁ Διώρης
παῖς ἦν τῆς Μνησιμάχης τε καὶ τοῦ Ἀμαρυγκέως·
πλοῖα δὲ τεσσαράκοντα τοῖς τέσσαρσιν ὑπῆρχον. 575

Ὁ Μέγης τοῦ Φυλέως δὲ υἱὸς καὶ τῆς Ἀγνήτης,
Κτημένης καθ' ἐτέρους δὲ, κατ' ἄλλους Κτησιμάχης,
νηῶν ἦν τεσσαράκοντα ναύαρχος στρατηλάτης,
ἄρχων τοῦ Δολιχίου τε καὶ νήσων Ἐχινάδων,
περὶ τὸν Ἀχελῶν τε καὶ τόπους τοὺς ἐκεῖσε. 580

Ὁ τοῦ Λαέρτου Ὀδυσσεὺς παῖς καὶ τῆς Ἀντικλείας
δώδεκα πλοίων ναύαρχος ὑπῆρχε Ζακυνθίων.

Ὁ Θόας τοῦ Ἀνδραίμενος καὶ Γόργης τῆς Οἰνέως

(562) Τὸν δέ] Schol., τὸν Εὐρύαλον.

(563) A, ἀστράτου.

(564) A B, ἀλκαίου. C, ἀγκαίου, ut
in Il. 2, 609.

(566) B, στρατηγῶν. Conf. v. 604,
607, 610.

(568) Deest in A B, omisus ob simile
initium versus 569. Conferatur Ilias 2,
620.

(570) B, λυτίας. C, κλυτίας.

(571) B, μάδιρος.

(576) A, φιλέως... ἀγνήτης. B C,
ἀγνήτης.

(577) A, ἄλλους κτησιμάχης. B C,
τῆς συμμάχης.

(579) C, δολιχίου, ut est in Il. 2,
625, 629. A B, δολιγίου. Strabo de
Echinadibus 10, p. 48: ὧν τὸ Δουλί-
χιόν ἐστι, καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν.
Meletius Geographus de eisdem insulis:
ἐκ τῶν ἄνωθεν Νησίων τινὰ ἔχουσιν
ἴδια ὀνόματα, οἷον... τὸ Δολίχειον,
κοινῶς Μέγα Νησί. Credo prætulisse
Tzetzam nomen notius.

(580) B, τόπον τόν.

(582) B, ὑπῆρχε Ζακινθ.

ἀρχὸς ἦν τεσσαράκοντα νηῶν ἐξ Αἰτωλίδος.

Τῶν Κρητικῶν δὲ πόλεων τῶν ἑκατὸν ἐκράτου 585

Ἰδομενεὺς σύναμα δὲ τούτῳ καὶ Μηριόνης ·

ὁ μὲν τοῦ Δευκαλίωνος υἱὸς καὶ Κλεοπάτρας,

ὁ Μηριόνης δὲ υἱὸς Εὐίππης καὶ τοῦ Μόλου,

οἷς πλοίων ὀγδοήκοντα συμπαραυπήρχε στόλος.

Ὁ Ἡρακλέος δὲ υἱὸς ἄμα καὶ Ἀστυόχης 590

Τληπόλεμος Ῥοδίων ἦν πλοίων ἄρχος ἐννέα.

Νιρεὺς ὁ τοῦ Χαρόπου δὲ υἱὸς καὶ Ἀγλαΐας,

ὁ πάντων ὠραιότερος μετὰ τὸν Ἀχιλεῖα,

καὶ πάντων ἀσθενέστερος στρατηλατῶν Ἑλλήνων

τῶν ἐκ τῆς Σύμης ναύαρχος τριῶν ὑπῆρχε πλοίων. 595

Ὁ Φεΐδιππος καὶ Ἄντιφος τοῦ Θεσσαλοῦ οἱ παῖδες,

ὅστις ὑπῆρχε Θεσσαλὸς υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους,

(584) In C superscripta nomini Αἰτωλίδος varietas quam non potui legere integram, τῆς ναπ.

(585) A, κρητικῶν, iterum pro ἑκατόν.

(586) C, σύναμα. A B, σὺν ἄμα. Eadem varietas in Luciano Piscatore c. 51.

(587) ὁ μὲν] Sch. ὁ Ἰδομενεὺς.

(588) C, μυριόνης, qui modo exhibuit μῆρ.

(589) A, εἰς πλ. — στόλων.

(591) B, ἄρχων.

(592) B, ὁ νιρεὺς ὁ τ. γ. δέ, versu longiore. Longior versus Tzetzae in Anecdotis Oxon. p. 341, 9, Ἡ πάροδος ὄλη χοροῦ δὲ παράθασις, justo constabit numero syllabarum, δὲ si tolletur. Monet editor esse in codice quo utitur, ὦ παράθασις. Vocativus ὦ παρ. prorsus est alienus. In codice 2644 quo utor, lego tantum δε παρ.; sed interlinearis est ante παρ. figura rotunda quam mediam lineola secat, et quæ literæ ω non valde dissimilis est; illam pro signo habeo quod ad marginem amandet oculos, ubi scholium: τί ἢ παράθασις. Alium obiter Tzetzae versum tangam ibid. p. 337,

12: Ὁμηρὸς ἐστὶ καὶ πατὴρ κωμῶδίας, καὶ σατυρικῆς ὁμοῦ καὶ τραγωδίας. Vel in isto liberrimo poeseos genere tamen plerumque iambus sedum parium retinetur, saltem pes δίχρονος. Atqui me morabatur ὁμοῦ καὶ, quod in spectro codice, corrigam, rescripto ἄμα καί. A nomine Aglaiae matris designatur Nireus in Luciani Charidemo 24: ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης... κάλλει νικῶμεν. Homerus II, 2, 672: Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος.

(593) Nirei eximia pulcritudo fuit ab Homero prædicata loco nobilissimo Iliadis 2, 673: Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. Tzetzes Chil. 1, 239: ὠραῖος ἦν τῷ κάλλει Πάντων Ἑλλήνων τῶν λοιπῶν. Ibi scholium in Cod. 2644: ἀντὶ τοῦ ὠραιότερος· τὸ ἀπλοῦν ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ. Lepide Dialogo Mort. 25 Lucianus colloquentes facit formosissimum Græcorum ac turpissimum, Nirea et Thersitem. Remitto, si sit tanti, lectorem ad notam in Manassis mythistoriam 8, 10.

(596) Codices A et B, πλοίων τριῶν ὑπῆρχεν.

Κώων και Νισυρίων τε και Κραπαθίων ἤρχον
τριακοντάς ὑπῆρχε δὲ τούτοις τῶν πλοίων στόλος.

Ὁ πρῶτος πάντων δὲ πεσὼν τῇ συμβολῇ πολέμου, 600
ὁ ἥρωϊς Πρωτεσίλαος, ἀνὴρ Λαοδαμείας,
Ἰφίκλου Διομήδης τε τερπνὸς υἱὸς ὑπάρχων,
τῶν ἐκ Φυλάκης, Ἰτωνος, καὶ τῶν ἐξ Ἀντρωνείας
ἦν στρατηγὸς καὶ ναύαρχος σὺν ἀδελφῷ Ποδάρκει
ὀλκάδες τεσσαράκοντα τούτων ὑπῆρχε στόλος. 605

Εὐμηλος τῆς Ἀλκήστιδος υἱὸς καὶ τοῦ Ἀδμήτου
ἔνδεκα πλοίων ναύαρχος ὑπῆρχε καὶ στρατάρχης,
Βοίβης, Φερῶν καὶ Γλαφυρῶν καὶ Ἰολκοῦ κατάρχων
Ὁ Φιλοκτήτης Ποίαντος υἱὸς καὶ Δημωνάσσης
ἐπτὰ νῆων ἦν στρατηγὸς τῶν ἀπὸ τῆς Μεθώνης 640
ὡς δὲ δηχθεὶς ὑπ' ὄφραϊς ἦν ἐκριφεὶς ἐν Λήμνῳ,
τούτου τὸ στρατεύμα λαβὼν παρέταττεν ὁ Μῆδων,
ὄστις ἐκ Ῥήνης ἦν υἱὸς νόθος τοῦ Οἰλέως.

Ὁ Ποδαλείριος ὁμοῦ πάλιν δὲ καὶ Μαχάων 615
οἱ τῶν Ἑλλήνων ἰατροὶ καὶ στρατηγοὶ γενναῖοι,
Ἀσκληπιοῦ καὶ Ξάνθης τε ἢ Ἴππονόης παῖδες,
κατ' ἄλλους Ἠπιόνης δὲ, κατῆρχον τῶν Τρικκαίων,
στόλον ἐκ πλοίων ἔχοντες μίᾳς τριακοντάδος.

Εὐρύπυλος Εὐαίμονος παῖς καὶ τῆς Δηϊτύχης. 620
εἶτε, καθὼς συγγράφουσι τινὲς, τῆς Δηϊπύλης,

(598) A, κῶων.. καπαθίων.
(602) B, ὀφίκλου. In C supra διομή-
δης est scripta varietas quam non sum
assequutus totam, tantum, γρ. καὶ διορ.
Nomen Διομήδη firmatur Hygino Fabula
103 : « Iolaus Iphicli et Diomedæ fi-
» lius... quem cuncti adpellarunt Protesilaum »

(603) A, ἤττωνος.

(607) C, καὶ στρατηγὸς ὑπῆρχε.

(608) B, φοίβης. C, φοίβοις. A, φοί-

βης. In C supra γλαφυρῶν nomen σερ-
ρῶν, scriptum est, parum nitide. B,
ὀιλκοῦ.

(611) A B, λίμνω.

(613) A, ἀχιλλέως. Dicitur Il. 2,
727; Ὀϊλῆος νόθος υἱός. Rhene igitur
non fuit Oilei uxor legitima, quod nuper
dictum est.

(617) A, ἰπιόνης. B C, ἠπιόνης.

(619) B, συρύπυλος. A, διπύλης.
B C, δηϊτύχης.

ἤρχε τῶν Ὀρμενίων τε καὶ τῶν ἐξ Ὑπερείας ,
ὀκτάδας τεσσαράκοντα τὸν στόλον κεκτημένος.

Δύο τῶν ἐκ Γορτύνης δὲ ἦσαν οἱ στρατηλάται ,

ὁ Πολυποίτης δισκευτῆς μετὰ τοῦ Λεοντέως·

ὧν ὁ μὲν παῖς Πειρίθου τε καὶ τῆς Ἴπποδαμείας ,

625

ὁ Λεοντεὺς Κορώνου δὲ υἱὸς καὶ Κλεοβούλης·

Κόρωνος τοῦ Καινέως δὲ φίλος υἱὸς ὑπῆρχε·

καὶ τούτοις τεσσαράκοντα στόλος ὑπῆρχε πλοίων·

Γουνεὺς ὁ τοῦ Ὠκύτου δὲ καὶ τῆς Ταυροπολείας,

εἶπουν, ὡς γράφουσι τινες, ὁ τῆς Ἴπποδαμείας ,

630

τῶν Αἰνιάνων, Περραιβῶν, καὶ τῶν Κυφαίων ἤρχεν ,

ὀκτάδων στόλον εἴκοσι καὶ δύο κεκτημένος.

Μαγνήτων δὲ ὁ Πρόθοος κατάρχων ἐναύαρχει,

τοῦ Τενθηρόνος ὧν υἱὸς μητρός ἐξ Εὐρυμάχης ,

εἶτε τῆς Κλεοβούλης δὲ παιδὸς τῆς τοῦ Εὐρύτου·

635

στόλος δὲ τεσσαράκοντα τούτῳ παρήσαν πλοῖα.

Οὗτοι καθ' Ὅμηρον εἰσὶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες·

τούς δ' ἄλλους παραλέλοιπεν εἰπεῖν τῇ ναυαρχίᾳ.

Τὸν Κάλχαντα τὸν Θεστορος υἱὸν καὶ Πολυμήλας

τῷ καταλόγῳ μὲν εἰπεῖν παρέλειψε καὶ μόνῳ·

640

(621) B, Ὀρμενίων. Cf. II, 2, 734.

(623) A B C, γορτύνης. Homero dicitur Γορτώνη II, 2, 738. A B, τε. C, δε. — Sequitur in A versus: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης Κρητῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀργείας. In B autem sic procedit: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης τῶν Κρητῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἀργείας. In C hæc sententia, quæ metro non ligatur, merito margini adscripta est pro scholio: οὐχὶ τῶν ἐκ Γορτύνης τῆς Κρητικῆς, ἀλλὰ τῆς Ἀργείας.

(625) B, ἦν ὁ μὲν. Est η rubricatum, accentus et spiritus monstrant rubricatorem pro ω scripsisse η. — Sch. in C, ὁ πολυποίτης super ὁ μὲν.

(627) B, Νόρωνος (N est rubricatum; K fuit scribendum) τ. Κ. δὲ καὶ τῆς ταυροπολείας, miscens vt. 627 et 629.

Recepi lectionem C, Non est in cod. A.

(628, 629) Non in B.

(631) A, αἰνειάντων περαι... κωφέων. B, αἰνειάνων, περαι... C, αἰνιάνων περρ. Homerus II, 2, 749; Τῷ δ' Ἐνιήγες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί. Sed in Tzetze narratione prætuli lectionem περραιβ.

(636) B, τούτων. A B, πλοίων.

(638) C, τῷ καταλόγῳ, et supra τῇ ναυαρχίᾳ. Hoc recepi, quum statim redeat τῷ καταλόγῳ. Nominis ναυαρχία utetur v. 659; usus est v. 476, 506; et in lemmatibus sectionum marginalibus, quæ, ut alia plurima, omisi, quippe inutilia: ναυαρχία Αγαμέμνονος, Ἀχιλλέως ναυαρχία.

(640) Abest ex A B. Καὶ μόνῳ,

τὸν Εὐβοέα τὸν υἱὸν Ναυπλίου καὶ Κλυμένης ,
 καὶ παντελῶς ἀπέρριψεν ἔξω τῆς Ἰλιάδος.
 Τὸν Τεῦθιν παραλέλοιπεν ἐκ τῆς Αὐλίδος αὖθις ,
 ὑποστραφέντα καὶ αὐτὸν κτείναντα τῇ πατρίδι ·
 ὁμοίως καὶ Μενέδημον τρωθέντα τῇ Αὐλίδι , 645
 στραφέντα καὶ θανόντα δὲ τῇ γῇ τῇ τῆς πατρίδος ,
 καὶ τὸν Ὀρμένιον αὐτὸν Αὐλίδι τεθνηκότα ·
 ἔπειθε γὰρ τοὺς Ἕλληνας μὴ πλεῖν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν.
 Θερασίτην τὸν τῆς Δίας δὲ υἱὸν καὶ τοῦ Ἀγρίου ,
 πανευγενῆ μὲν ἔλκοντα τοῦ γένους ρίζουχίαν , 650
 εἰ καὶ χωλὸς καὶ παραδλώψ, φοξὸς , κυρτὸς, ψεδνόθριξ,
 τοῦ καταλόγου τῶν λοιπῶν ὡστράκισεν Ἑλλήνων.
 Ἄλλους πολλοὺς καὶ θαυμαστοὺς παρῆκεν ἡγεμόνας,
 τὸν Πολυνείκους Θέρσανδρον ἐν Τήλεφος ἀνείλε ,
 καὶ σὺν αὐτῇ τὸν Ἐπειὸν, υἱὸν τοῦ Πανοπέως , 655
 τὸν μέγαν ἀρχιτέκτονα γενναῖόν τε πυγμάχον ,
 ὅσπερ, μηχανησάμενος τὸν Δούρειον τὸν ἵππον ,
 τὴν Τροίαν ἐξεπόρθησεν, ὡς καθεξῆς διδάξω.
 Ἄλλ', ἐπειδὴ μεμάθηκας κλήσεις καὶ ναυαρχίας ,

quod scilicet ejus aliis locis meminerit.

(641) B, εὐβοέα. Glossa in C, τὸν ἐξ εὐρύπου. Debuit scribi τὸν ἐξ Εὐρύπου. Superius ad v. 547, τῶν Εὐβοέων, glossa est marginalis : εὐβοία (l. Εὐβοία) ὁ Εὐρυπίδης ἐστίν. Meletius Geographia : Εὐβοία ἢ ὁποία καὶ Εὐριπος καλεῖται. Nomine Εὐριπος ἀντὶ τοῦ Εὐβοία passim utitur scriptor Chronicorum Romanæ ac Moræ. Τὸν Εὐβοέα, videlicet Palamedem. Conf. 867, 895; lib. Δ, 24. Causam cur Homerus de Palamede siliuerit, commentus est Philostratus Heroicis p. 728, sed non seriam. Vide et Tzetze Exegesis, pp. 20, 148.

(644) B, ἀποστρ. In κτείναντα consentiunt A B C. Forsan αὐτόν.

(645) A, μενέδιμον.

(646) A, θανέντα.

(647) B, ὀρμένιον.

(650) Tzetzes Chil. 7, 888, de Ther-site : Γένους τυγγάνων εὐγενοῦς, πατρίδος Αἰτωλίας, Ἄνεψιός ἐξάδελφος ὑπάρχων Μελεάγρου. In codice 2644 superscriptum est ὑπῆρχε, adscriptumque scholium ad ἀνεψιός, ἐξάδελφος· τὸ σχῆμα ἐφερμηνευτικόν· ἀνεψιός γὰρ ὁ ἐξάδελφος.

(651) B, εἰ καί. A C, καὶ ἦν. C, φοξὸς κ. πάρ. χωλὸς, κυρτὸς, ψεδρόθριξ. A, ψεδρόθριξ. Cf. Tzetzes Chil. 7, 891; et infra libro B, 50.

(652) A, ὀστράκησαν. B, ὡστράκησαν. C, ὡστράκισεν.

(653) A B, παρῆκαν.

(654) B, πελυνείκους.

(656) Conf. v. 743.

(657) B, ὄπερ. A B, δούριον.

καὶ τὰς μορφάς μοι μάθανε τὰς τῶν ἀριστοτέρων, 660
καὶ τότε πᾶσαν τὴν ὑφήν μέχρι τοῦ τέλους μάθης.

Ὁ Ἀγαμέμνων, βασιλεὺς ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων,
ἦν μέγας, δασυγένειος, λευκός, ἀλλὰ μελάνθριξ,
εὐπαίδευτος, εὐόμιλος αὐτοῦ τοῖς διαλόγοις.

Ὁ δὲ Μενέλαος κοντός, ὑπόπλατυς ὑπῆρχε 665
πυρρόθριξ, δασυγένειος, ξανθόθριξ καὶ δασύθριξ.

Ὁ Νέστωρ μέγας καὶ γλαυκός, ὑπόπυρος ὑπῆρχε
μακρόρριν, μακροπρόσωπος, παμφρόνιμος, λευκόθριξ.

Ὁ τούτου παῖς Ἀντίλοχος νεώτερος ἦν πάντων,
λευκός, μακρόρριν καὶ γλαυκός, εὐτράχηλος, εὐήλιξ, 670
ξανθός, καλλίθριξ, ὄρομικός, καὶ τῶν γρηγοροφθάλμων,
εὐσκυλτος, εὐανάτρεπτος, ἐρυθριῶν συντόμως.

Ὁ Ἀχιλεὺς μακροσκελής, ὑπόσπανος ὑπῆρχε,
λευκός, ξανθόθριξ καὶ σγουρός, δασύθριξ καὶ μακρόρριν,

(660) ἀριστοτέρων jam v. 477.

(661) A B, μάθοις. C, μάθης, quod malui. Ille aoristus recentioribus passim in sensu futuri. Tzetzes Chil. 5, Hist. 32, de Archimede, qui Hieroni ὑπῆρχεν Σύμβουλος (melius codex ὑπῆρχε) remittit lectorem ad locum superiorem, ubi, inquit εὐρης τὰ Ἀρχιμήδους μοι πρὸς πλάτος γεγραμμένα. Bene habet εὐρης editionis, male codicis 2644 σύροις. Cf. n. ad 478, 934.

(663) Isaacio Porphyrog. μελάνθριξ dictus est Agamemnon p. 305. Eidem p. 317, Hector est οὐλόθριξ, adde μελάνθριξ e codice. Cf. v. 708, 793.

(665) Isaacius Porphyr. in descriptione Menelai: ὁ Μενέλαος ὁ τούτου (Agamemnonis) ἀδελφός (cod. 817 ἀτάδελφος) βραχύς (cod. κοντός). Non differunt sensu nec sono κοντός et κοντός. Quid sit κοντός explicuit Mauropus in meis Anecdotis gr. t. 3, p. 475: ἄνθρωπος κοντός, ... αἰτιολόγος ἐστίν... ἄνθρωπος κοντός, ἤγουν τὴν ἡλικίαν μικρός. Isaacio pariter p. 309 Meriones est βραχύς, in codice κοντός. Cassandra βραχεῖα p. 316, in codice κονδή. Dio-

medes βραχυτράχηλος p. 307, in codice κονδοτράχηλος. Justinianus Malala teste ἦν τῇ ἰδέᾳ κοντοειδής, ubi Chilmead. Tzetzae posthomerici 664, ut et inferius v. 711, Diomedes esse fertur κοντόθριξ, quod in scholio reddit per βραχυήλιξ, multa de etymo addens. Zalyci gallicum *bref* vertitur βραχύς, κοντός. — A B, ὑπόπλατος. C, ὑπόπλατυς, quo epitheto utitur Tzetzes ad Lyc. 641.

(666) B, εὐρρόθριξ. Non valde discrepant πυρρόθριξ et ξανθόθριξ at de eodem Menelas dicta minus convenire videntur. Isaacio Menelaus esse πυρρόθριξ dicitur.

(669) C, ἀντίοχος.

(672) Pyrrhus, Achilles, filius Isaacio Porphyr. εὐσκυλτος fuisse praedicatur p. 310.

(673) Cangio σπανός significat eum cui rara est barba. Fuit ergo Achilles malibarbis. Consentit in descriptione Isaacius p. 305: ὁ Ἀχιλλεύς... μακροσκελός, σπανός, vertente Allatio, cui haec recentiorum lingua fuit notissima, « barba rara ».

(674) A B, πυρός, scilicet πυρρός,

γυναικοπρόσωπος, φαιδρός, καὶ τῶν γρηγοροφθάλμων, 675
ταχυδρομῶν, γλυκύφωνος, πικρόθυμος, ὀργίλος.

Ὁ Φοῖνιξ γέρων, φρόνιμος, μέσος τὴν ἡλικίαν,
μακρόθριξ, εὐχαράκτηρος, μελίχρους τὴν ιδέα,ν,
τὴν φύσιν συντομόδακρυς καὶ τῶν θλιβεροψύχων.

Ὁ Πάτροκλος μεσηλιξ ἦν, ὑπόπυρρος, ξανθόθριξ, 680
εὐπῶγων καὶ προκοίλιος, πλήν εὐειδῆς τὴν θέαν.

Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὁ πύργος τῶν Ἑλλήνων,
ἦν μέγας, ἀλλ' εὐσύνθετος, εὖριν, σγουρός, μελάνθριξ,
τὴν γενειάδα κάλλιστος, ὀργίλον ὑποβλέπων,
κάλλει νικῶν τοὺς σύμπαντας πλήν Ἀχιλέως μόνου. 685

Ὁ δὲ Λακρὸς ὁ Αἴας ἦν μακρὸς τε καὶ μελίχρους,
σγουρομελάνθριξ καὶ στραβός, καὶ τῶν μακροπροσώπων,
πηδητικὸς, ἐρηγορῶς, καὶ τῶν εὐπεριστρέπτων.

Ὁ Μενεσθεὺς μεσηλιξ ἦν, ὑπόλεπτος, μελάνθριξ,
ἐρηγορῶς, εὐπαίδευτος, ἔμπειρος στρατηγίας, 690
ἱππότης ἀπαράμιλλος ἄχρι τοῦ νῦν τοῦ χρόνου.

Ὁ δὲ γε Διομήδης ἦν τετράγωνος τὸ σῶμα,
σιμὸς καὶ σιμοτράχηλος, ξανθὸς τὴν γενειάδα,
καὶ βραχυήλιξ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἥρωας οὐς γράφω·
ἐπεὶ τούτου λωρῖκιον ὕστερον ἐφευρέθη 695

quod post ξανθόθριξ displicet, ut v. 666. Opportune C obtulit σγουρός, quod et ex Oxoniensi libro citat Hodijs Appendice ad Malalæ p. 129. Id epithetum redibit v. 683, 687, 707, 709, 711, 798, et c. Vocatur σγουρός is cui sunt capilli crispi, φύσει βοστρυγιζόμενος. Vide Corayi Atacta t. 1, p. 56. Zalyci *frisura* vertitur κτένισμα σγουρόν. Inferius v. 948 σγουρή est glossa epitheti οὐλόθριξ.

(676) A B, γλυκύφωνος. C, γλυκύφωνος. Cf. lib. A, 97.

(677) B, φοῖνιξ. A C, φοῖνιξ.

(682) Homerus de Ajace illo Telamonio,

verbis Ulyssis Ajacem compellantis apud inferos Od. 11, 555: Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et infra Tzetzae libro O, 152 Ajax πύργος Ἑλλήνων dicitur. Nestor infra libro A Achillem dicit esse πύργον Ἑλλήνων. Nonnihil illustrationis dedi ad Theocritum 22, 220 edit. sec.

(691) A, μέχρι.

(693) Verbis σιμὸς καὶ σιμοτράχηλος superscriptum in C, πατζός, κονδοτράχηλος. Conf. n. 665. De πατζός Corayus Atactis 5, p. 280. Zalyces gallicum *canus* vertit σιμὸς.

(695) A B, ἐκ τούτου λωρῖκός. C,

ἔσωθε λάρνακός τινος ἐν τῇ Λογγιβαρδία,
 ἀνδρὸς μεγάλου μέγεθος, οὗ τῶν ζαβῶν τὸ πάχος
 εἰς ὄγκον ἦν ἰσόμετρον κονδύλου μεσαιτάτου,
 ὃ ἱερῶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρέμασαν ὡς θαῦμα.

Εὐρύαλος πλατύτατος, κατάσαρκος ἦν, μέγας, 700
 μακρόθριξ, εὐχαράκτηρος, εὐπρόσωπος, τῶν μέσων.

Ὁ Σθένελος εὐήλιξ ἦν, εὐθετος, εὐχαράκτηρ,
 δειλός, ὑβρίζων, ἀναιδής, ἀστήρικτος τὰς φρένας.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μεσήλιξ ἦν, λευκός τε καὶ προγαστρωρ,
 ἀπλόθριξ, στρεβλογνώμων δὲ, πικρός τε καὶ μακρόρριν. 705

Ὁ Θόας ἦν περίγοργος, λεπτός τε καὶ μεσήλιξ,
 λευκός, σγουρός, ὑπόγλαυκος, εὐσύμβουλος καὶ νέος.

Ἴδομενεὺς μεσόγηρως, μέτος τὴν ἡλικίαν,
 μέλας ὁμοῦ τε καὶ σγουρός, κονδόθριξ, δασυπώγων.

Ὁ Μηριόνης δὲ στρεβλήν ἐκέκτητο τὴν ρίνα, 710
 κονδὸς ὑπάρχων καὶ πλατύς, εὐθριξ, σγουρός, εὐπώγων.

Ὁ Ἡρωτεσίλαος, ἀνὴρ ὁ τῆς Λαοδαμείας,
 καλός, μακρός, εὐσύνθετος, οὐλόθριξ καὶ μελάνθριξ,

τούτου λωρίκιον. Et sic codex Hodii loco citato; qui tamen errore calami vel typorum exhibuit χωρίκιον.

(696) A B, ἔσωθεν. C, ἔσωθε. Repertam Diomedis fuisse loricaem ἐν Λογγιβαρδία iterum narrabit scholio ad librum II, 88. Quum Italiam post Trojanum bellum petere coactus Diomedes fuerit, ibique Argos, Hippium aliasque urbes condiderit, factum ipsum non caret probabilitate. De adjunctis fides inhibenda.

(697) Ζάβα ἢ λωρίκιον in lexicis. Vide Chilmead. ad Malalæ verba de Juliano p. 20: εἶδεν ἐν ὀράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν. Sed hic loci ζάβα manifeste sunt, non lorica, sed partes loricae; οὗ scilicet λωρικίου, non ἀνδρὸς, ζάβα æquabant crassitudine pugnum dimidium. Sed Hodius l. cit., οὗ τῶν κομῶν.

(698) In C ad ἰσόμετρον glossa ἰσο-

παχές. Hodius ἰσόμερον κονδύλω μεσαιτάτῳ.

(701) A, εὐπροσωπῶν. B C, εὐπρόσωπος.

(702) In C additum ὅς in fine vocis εὐχαράκτηρ, sed a manu altera et atramento dilutiore, ut non habeatur pro varietate, sed sit loco glossæ, monentis esse εὐχαράκτηρ ἀντὶ τοῦ εὐχαράκτηρος. Est varietas λεπτοχαράκτηρα in A v. 884.

(703) A B, εὐστήρικτος. C, ἀστήρ.

(707) A, εὐσύμβουλος. B C, εὐσυμβουλος. — Hodius Appendice ad Malalæ p. 129, invenit λεπτὸς σγουρός, ni potius erraverint oculi ad versum præcedentem. De σγουρός ad v. 674.

(709) Ad κονδόθριξ et quod proxime sequitur κονδὸς vide n. 665.

(711) B, εὐθριξ δασυπώγων.

(713) B C, καὶ ξανθόθριξ.

ώραῖος, νέος, τολμηρὸς καὶ τῶν εὐκαταστάτων .

Λιπῶν δὲ Λαοθάμειαν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ, 715
σὺν τοῖς λοιποῖς ἐστράτευσε τοῖς Ἑλλησιν εἰς Τροίαν,
πρῶτος δὲ πίπτει τῶν λοιπῶν, ὡς προπηδήσας πρῶτος.

Εὖμηλος τῆς Ἀλκῆστιδος μητρὸς τῆς παναρίστης,
ἣτις αὐτὴν ἐπέδωκε θανεῖν ὑπὲρ συζύγου,
ώραῖος καὶ εὐήλιξ ἦν, εὐπαιδευτος, ξανθόθριξ. 720

Εὐμήκης, μέλας, σύνοφρυς, ὑπῆρχε Φιλοκτῆτης.

Ὁ Κάλχας ἑλοπόλιος, μικρὸς τὴν ἡλικίαν,
λεπτὸς τὸ σῶμα καὶ λευκός, καὶ θασυχαίτης ἄμα.

Ὁ Παλαμῆδης, Κάτων τε ὁ πρῶτος, καὶ ὁ Τζέτζης,
εὐήλικες, εὐτράχηλοι, μακρόρρινες συμμέτρως, 725

συμβέτρως μακροπρόσωποι, γοργοί, τῶν αἰδημόνων,
λεπτοί, γλαυκοί, χρυσοχροεες, πυρρότριχες καὶ οὖλοι,
σωματικοῖς καὶ ψυχικοῖς ὅμοιοι πᾶσιν ὄντες,

ὡς καὶ τὴν κόμην ἀχμηρὰν ἐξ ἀλουσίας ἔχειν,
καὶ συμπεσεῖν τὴν πλείονα καὶ διερρηκέναι· 730

Ἐμοῦ δ' οὗτοι διέφερον τῷ μὴ θυμοῦσθαι μόνον,
εἰ τέως οὐχὶ ψεύδονται τῶν συγγραφέων βίβλοι·
αἱ κράσεις αἱ τοιαῦται γὰρ θερμαί τε καὶ θυμώδεις,
εἰ μὴ που περισσότερον εἶχον ἐμοῦ τὸ φλέγμα.

(714) Εὐκαταστάτων] Tzetze Chil. 3, 264, Ajax Telamonius dicitur Ὁ νου-νεχῆς, ὁ συνετός, ὁ τῶν εὐκαταστάτων.

(717) Προπηδήσας] Tzetzes ad Lycophr. 245 : προπηδήσαντος δὲ τοῦ Πρωτεσιλάου καὶ ἀναιρεθέντος. Idem videndus Chil. 2, 762. Cf. infra v. 823, 836.

(718) Α, ἀλκίστιδος.

(723) Β, λευκὸς τὸ σ. κ. λεπτός. Cf. Tzetzes Posthomerics v. 666, de Calchante vate.

(725) Α, σύμμετροι.

(727) C, οὖλοι, cum glossa σγουροί. Vide n. ad 674.

(731) Β, ὁμοῦ, sed O rubricato, et τό.

(732) Α Β, βίβλοι. C, λόγοι, et sic Chil. 3, 183, ubi Tzetzes hocce versu et aliis est usus, se Catoni Palamedique comparans. Atque Chil. 11, 20, de se homo in sui laudes proclivior : Ὁ Τζέτζης ἀδωρότατος ἦν παλαιῶν τῷ ζήλῳ, Ἐπαμεινώνδου, Κάτωνος καὶ ἄλλων τῶν τοιούτων. Monet Kiesseling inseguisse se ἄλλων, cogitasse et de πάντων. Codex 2644 : καὶ τῶν τοιούτων πάντων. Ibi Tzetzes narrat oblata sibi dona sæpius recusavisse : Ὡς καὶ μεγίστη τῇ λιμῷ, ἄρχοντος τῶν ἐνδοξῶν Θέλοντος σιτηρέσιον (codex, σιτηρέσια) τούτῳ καὶ δούλοι, φέρειν, κ. τ. λ.

Καὶ τῷ φιλοκερδέστατος καὶ φειδωλὸς ὑπάρχειν, 735
 ἐμοῦ Κάτων διέφερον, ὅμοιος ὢν τοῖς ἄλλοις·
 ἐμοὶ δὲ πλεόν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ Κάτωνος ὑπάρχει
 τὸ μὴ κρατεῖσθαι χρήμασι· θυμὸς ἐπὶ δίκαιοις
 πῦρ πνέων, ὥσπερ Κάτωνι δευτέρῳ, παρυπῆρχε.

Τὸν Ἐπειὸν μοι μάθανε τίς ἦν κατὰ τὴν θέαν· 740
 λευκὸς, ὠραῖος, εὐχαρὶς, μέγας εἰς ἡλικίαν,
 νέος, δασύθριξ καὶ ξανθὸς, δειλὸς ὑπὲρ ἐλάφους,
 μηχανητὴς πανάριστος, πυγμαχὸς τε γενναῖος.

Ἐπεὶ σοὶ νῦν κατέλεξα καὶ τὰς μορφὰς ἡρώων, 745
 πάλιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τὸν λόγον ἀνακτέον.

Ὡς πᾶν οὕτω τὸ στράτευμα συνήχθη πρὸς Αὐλίδα, 750
 εἰς ἀριθμὸν ποσοῦμενον ὢν ἔφην χιλιάδων,
 εἰς στόλον καὶ ναυάρχους τε τοὺς ἄνω λελεγμένους,
 ἀνέμοις κατεσχέθησαν ἐκεῖσε χειμερίοις,
 ἀνθ' ὧν, ὡς γράφουσι τινες ἐκ τῶν μυθογραφούντων,

ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαφον Ἀρτέμιδος τῶξευει.
 Ὅθε τὴν Ἰφιγένειαν αὐτοῦ τὴν θυγατέρα,
 ἐκ τῆς Μυκῆνης ἄξαντες, ἔμελλον θύειν τότε,

(735) A, τὸ φιλοκερδέστερον καὶ φειδωλόν. B, τῷ φιλοκερδέστερος καὶ φειδωλός. Exhibeo lectionem C, similem versui 186 Chiliadis 3. Sed ibi in scholio se corrigat, quod exhibetur in Anecdosis Cramerii Oxoniensibus t. 3, p. 351: φιλοκερδέστατος] ἀφιλοχρηματώτατον [monet Cramerius esse in A ἀφιλοχρηματώτατος. Sed quum ex ejus Præfatione didicerim ipsi vocari A codicem Parisiensem 2644, ibi nitidissime scriptum esse video ἀφιλοχρηματώτατον] τὸν ἀνδρα εἰδὼς ἐκ τῶν σταλέντων ἐκ Βρεττανίας χρημάτων αὐτῷ, ἐπέισθη τοῖς ἀσκόπως ληροῦσι φιλοχρημάτων τοῦτον εἶπεῖν, οικονομικῶς τοὺς γεγηρακῶτας τῶν αὐτοῦ ἀπεμπολοῦντα βοῶν. Ceterum mendum esse videtur in βοῶν vel calami, vel memoriæ Tzetze quamvis μνημονεστάτου. Plutarchus enim Catone

c. 4: πρεσθυτέρους γενομένους (τοὺς δούλους) ᾤετο δεῖν ἀποδιδόσθαι καὶ μὴ βόσκειν ἀχρήστους.

(738) C, θυμὸς, ut in Chiliadibus. A B, θυμόν, Distinxi plene post χρήμασι.

(739) De est in B.

(743) Conf. v. 656.

(745) B, ἀνατείνω. A, ἀνεκτέον. C, ἀνακτέον.

(747) Conf. v. 469.

(752) A B, ὄθεν. C, ὄθε, superscripto δι' ὄ. Conf. n. 389. Hyginus F. 98: « in Aulide tempestas eos ira Dianæ retinebat, quod Agamemnon in venando » cervam ejus violavit, superbiusque in » Dianam est locutus ». Ibi interpretes, addito Rulezio ad Ptolemæum Hephæstionem p. 442.

(753) Ἐκ τῆς Μυκῆνης ἄξαντες]

διαδραμοῦσαν δ' ἔλαφον σφάττουσιν ἀντ' ἐκείνης,
 ἐκείνην δὲ ἰέρειαν Ἀρτέμιδος ποιῶσιν. 755
 Ἡ δ' Ἄρτεμις οὐκ ἄλλη τις ἐστὶν ἀλλ' ἡ σελήνη.
 Ἄνέμων δ' ἔπειτα φορῶν πνευσάντων καὶ πομπίμων,
 Διὶ θυσίας ἔθουον πρὸς κρήνην ἐν Αὐλίδι,
 πρὸς ἥνπερ κρήνην δράκων τις εἰς πλάτανον ἐρπύσας
 μέσον παντός Ἑλληνικοῦ, πάντων ὀρώντων τοῦτον, 760
 ὀκτῶ στρουθοῦ νεόττια νήπια κατατρώγει,
 καὶ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν κατέφαγεν ἐννάτην.
 εἶτα πρὸς λίθων που σωρὸν κρυβείς ἐξηφανίσθη,
 ὅπερ καὶ ἀπολίθωσιν τοῦ δράκοντος καλοῦσι.
 Τοῦ μάντεως δὲ κρίναντος τοῖς Ἑλλησι τὸ τέρας, 765
 ὅτι « Καθάπερ βέβρωκεν ὀκτῶ στρουθούς ὁ δράκων
 « ἐννάτην δὲ κατέφαγε σὺν τούτοις τὴν μητέρα,
 « ἔπειτα παρεισέδραμεν εἰς τὴν λιθωσωρείαν,
 « οὕτως ὑμεῖς, ὀκταετῶς τοὺς Τρῶας ἀναιροῦντες,
 « ἐννάτῳ καὶ τὸν Ἔκτορα σὺν τούτοις ἀναιρεῖτε, 770
 « δεκάτῳ καθελεῖτε δὲ καὶ τείχη τὰ τῆς Τροίας ».
 Οὕτως εἰπόντος μαντικῶς τοῦ Κάλχαντος τὸ μέλλον,
 δευτέρους ὄρκους Ἑλληνες ὁμόσαντες φρικώδεις
 μηδ' ἕνα πρὸ πορθήσεως τῆς Τροίας ὑποστρέφειν,

vide scholium Tzetæ ad sua Antehome-rica 194.

(756) B, τις ἦν, ἀλλ' ἡ φαιδρά σελήνη. A, τις ἦν ἄλλη ἡ σελήνη. C, quod recepi.

(757) AC sine δ'.

(758) A, κρήτην, sed 759 κρήνην.

(760) B, παντός τε τοῦ στρατοῦ. C, π. στρατεύματος. A, π. Ἑλληνικοῦ.

(761) A B, τρώγει τέκνα. C, κατατρώγει.

(763) C, ποῦ. Memini, in Tzetæ opusculis de poetis quæ Cramerus tertio Anecdotorum Oxon, volumini inseruit, sæpis-

sine offendere ad πῶς, quod sine accentu scribendum fuerat.

(764) B, καλοῦσιν.

(765) In C super μάντεως scriptum δὲ κρίναντος, quod recepi pro εἰπόντος δὲ codd. A B. Lemma in codice C: μάντευμα τοῦ Κάλχαντος πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐκ τῶν στρουθῶν καὶ τοῦ δράκοντος.

(769) A; ἡμεῖς C miscuit υ et η, electione lectori permissa. B, ὑμεῖς, quod καθελεῖτε postulat.

(770) C, ἐνάτῳ. Ac modo sic scripsit ἐνάτην.

λύσαντες τὰ πρυμνήσια, πετάσαντες ἰστία, 775
 ἤδη λοιπὸν ὡς πρὸς αὐτὴν ἀπέπλεον τὴν Τροίαν.
 Ἴριδων φαινομένων δὲ, τόξων τῶν οὐρανίων,
 οἱ Τρῶες, καίπερ ἔχοντες φύλακας προσκοποῦντας
 καὶ τὸν Πολίτην σὺν αὐτοῖς υἱὸν τὸν τοῦ Πριάμου,
 πρὸ τῶν φυλάκων τῶν αὐτῶν καὶ πρὸ τῶν μηνυμάτων, 780
 ἐκ τῶν σημείων ἔγνωσαν ζάλην δεινοῦ πολέμου,
 καὶ περὶ πόλιν Μύριναν οὔσαν πλησίον Τροίας
 ἐλθόντες καθωπλίσθησαν καὶ στρατοπεδαρχοῦνται,
 καὶ πάντες παρά θάλασσαν ἔνοπλοι συνδραμόντες
 τοὺς Ἕλληνας ἐκώλυον ἐκβαίνειν τῶν ὀλκάδων. 785
 Ἄλλὰ λεκτέον πρῶτόν μοι καὶ τούτων ἡγεμόνας,
 καὶ τότε προχωρήσομεν πρεπόντως πρὸς τὴν μάχην.
 Οἱ τότε Τρώων στρατηγοὶ παρευρημένοι Τροία
 ἦσαν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, οὐ πλείους,
 χωρὶς τῶν συνεχέστερον ὑστέρωσ ἐρχομένων, 790
 Ῥήσου καὶ Ἴπποκόωντος καὶ τοῦ Ὀθρυονέως,
 Πενθεσιλείας, Μέμνονος κρατοῦντος Λιθιόπων,
 καὶ Πολυδάμαντος, Ἰνδοῦ, Μυσοῦ τε Εὐρυπύλου,
 καὶ τῶν λοιπῶν τῶν συνεχῶς εἰς Τροίαν ἐρχομένων.
 Καὶ σκόπει μοι καὶ μάνθανε καὶ τούτων νῦν τὰς κλήσεις. 795
 Ὁ Ἔκτωρ ἦν Πριάμου τε υἱὸς καὶ τῆς Ἐκάβης,

(775) A B, ἔλυσαν. C, λύσαντες.

(777) B, φιν. τε. C, δε. Sed nunc oportuit δὲ cum vi scribi. Nam iridium phaenomena ad Trojanorum res spectant. Tzetzes Antehom. 212: Τρωσὶ δ' ἄρ' Ἴρις ἔφαινεν, Ἄρηος σῆμα κακοῖο Οὐρανόθεν πυκινῶς φαινομένη πολύχροος. Ibi Jacobsius.

(783) C, στρατοπαιδαρχοῦνται. Cf. n. 867.

(784) A B, περί. C, παρά. Frequens permutatio. Redibit 833. Cyrillus Cate-

cheseon praefatione statim ab initio: ἤδη περὶ τὴν πρόαυλιν τῶν βασιλείων γέγονατε. Malim παρά. Cf. lib. A, 139, Γ, 116.

(788) C, τρία.

(789) A B, καὶ πλείους. C, οὐ πλ.

(791) A, δημηκόωντος. B C, ἴπποκ.

Fuit Hippocoon Thrax Rhesi consobrinus ac socius.

(792) B, μενθεσιλείας.

(793) B, πολ. Ἰνδοῦ. C, πολ., Ἰνδοῦ. A, ὀμοῦ μισοῦ. Cf. Tzet. Posthom. 236.

πάνυ μακρὸς καὶ εὖσγκος, μελάγχρους τὴν ιδέαυ
σγουρομελάνθριξ, εὔρριυ τε, κονδόθριξ καὶ εὐπώγων,
στραβὸς, ψελλὸς, βαρύφωνος, καὶ σθεναρὸς ισχύϊ,
καὶ φοβερὸς πολεμιστῆς, κᾶνπερ ἐγὼ σιγήσω· 800

ἽΟμηρος δὲ καὶ τὴν μορφὴν τοῦτου ὠραῖου λέγει.
Οὔτος τῶν Τρώων βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς ἦν τότε.

Αἰνεῖας ὁ Ἀγχίσου δὲ υἱὸς καὶ Ἀφροδίτης,
κονδὸς, παχύς, πυρράκης τε, λευκὸς, γλαυκὸς καὶ εὔρριυ,
εὐπώγων, πλατυπρόσωπος, φρόνιμος, ἀναφάλας. 805

Οὔτος, σὺν τῷ Ἀκάμαντι καὶ σὺν τῷ Ἀρχελόχῳ,
υἱαῖς τοῖς τοῦ Ἀντήνορος, ἦρχε τῶν Δαρδανίων.

Πάνδαρος ὁ Λυκάουος υἱὸς καὶ τῆς Ἰδαίας,
λεπτὸς, εὐπρόσωπος, γοργὸς, μέσος τὴν ἡλικίαν,
τόξότης εὐστοχώτατος, μελίχρους καὶ μελάνθριξ,
ἦν στρατηγὸς Ζηλειωτῶν ἔντων ἐγγὺς τῆς Ἰδῆς. 810

Λαμψακηνῶν ὁ Ἀδραστος καὶ Ἄμφιος κατῆρχον,
ἐκ τῆς Περκοῦς τῆς πόλεως, Μέροπος ἔντες παῖδες.

Ἄσιος, ὁ Ὑρτάκου δὲ υἱὸς καὶ τῆς Ἀρίθης,
Ἄβυδηνῶν Σηστίων τε καὶ Περκωσίων ἦρχεν. 815

Ἰππόθοος καὶ Πύλαιος ἔντες υἱοὶ τοῦ Λήθου,
τῶν Λαρισσαίων Πελασγῶν εἶχον τὴν στραταρχίαν·

(797) A B, εὖσγκος.
(798) Σγουρομελάνθριξ] Conferatur n. 674, et ad κονδόθριξ, n. 665.
(799) Similia de Hectore libro Γ, 53.
(804) A C, κονδὸς. B, κοντός. Hoc recepi, quod est accuratius scriptum. Cf. n. 943. Alibi recepi κονδὸς ac modo κονδόθριξ. in libris omnibus inventum. Auctorem ipsum puto sibi constitisse; sed qui ejus manum quæ fuerit divinam? Exhibeo codicum lectionem, et in varietate probabiliorē. — B, παχύς. C, πυρράκις. Isacio etiam Porphyrogenneto p. 314, Dicitur Æneas fuisse πυρράκης, non in editione quidem p. 314, sed a me sup-

pletus ad Choric. p. 346. Conf. Malalas Chron. in Æneæ caractere p. 433.
(805) Malala l. I. Æneas est ἀναφάλας, et Justinianus; de hoc plus quam de illo fidei chronographo tribuam.
(808) B, λύκανος. C, ἰδαίας, literis turbatis. A B, ἰδέας.
(810) B, μελάθριξ. C, μελίθριξ. Cf. n. 884, 885.
(811) A, ζελιωτῶν.
(812) A, ὑπῆρχεν.
(813) Urbs Περκῶ, aliis dicta Περκώτη. C, περκώτης πόλ.
(814) A, ἀρίχης.
(815) A, ἀβυδίων, σηστείων.

ὁ Πείρωσ καὶ Ἀκάμασ δὲ Θρακῶν Ἑλλησποντίων,
 Μαρωνειτῶν ὁ Εὐφῆμος, υἱὸς ὁ τοῦ Τραιζήνου·
 Πυραΐχμησ τῶν Παιόνων δὲ, τουτέστι τῶν Βουλγάρων, 820
 τῶν ἐξ Ἀξίου ποταμοῦ, τουτέστι τοῦ Βαρδάρη.
 Τῶν Παφλαγόνων στρατηγὸς ὑπῆρχε Πυλαιμένησ.
 Δίωσ καὶ ὁ Ἐπίστροφωσ τῶν Βιθυνῶν ἐκράτου.
 Ὁ Χρόμισ καὶ ὁ Ἐννομοσ πάντων Μυσῶν ἐκράτου.
 Ὀλυμπηνῶν καὶ Προυσηνῶν, καὶ τῶν ἐντὸσ Καΐκου 825
 ὁ Φόρκυσ καὶ Ἀσκάνιοσ Φρυγῶν ἐστρατηλάτου.
 Φρύγεσ δ' εἰσιν οἱ Νικαιεῖσ ὧν Ἀσκανία λίμνη.
 Ὁ Μέσθλησ δὲ καὶ Ἄντιφοσ Μηόνων στρατηλάται.
 Οἱ Μήονεσ Λυδοὶ εἰσιν ὧν πόλισ αἱ νῦν Σάρδεισ·
 Ὁ Νάστυσ καὶ Ἀμφίμαχοσ Καρῶν καὶ Μιλησίων, 830
 Ὁ Σαρτηδῶν καὶ Γλαῦκοσ δὲ τῶν Παταρέων ἦρχον.
 Οὔτωι μεν ἦσαν στρατηγοὶ τότε τῶν Τρώων ὄντεσ,

(820) A, B, Εὐραΐχμησ. In B ε rubricatur. Rubricatio litterarum multorum fuit causa mendorum. Πυραΐχμησ nominatur in Catalogo Iliadis v. 848 et libro 16, 287, et Tzetze Chil. 10, 490, cujus loci miror Heynium non meminisse ad Catalogum. Et Hodius, qui, Appendice ad Malalæ p. 122. distichon de Pырæchma e codice Oxoniensi profert, πυραΐχμησ exhibet.

(821) Exhibet Hodius ibidem Ἀξίου ποταμοῦ, conniventibus oculis, opinor. Rectius A B C, ἀξίου, atque ita libro II, 23. Quo posteriore loco in clausula versus hunc poscit accentum. Tzetzes omnino voluit scribi Ἄξιωσ, de confusione videlicet nominis proprii cum appellativo non sollicitus. Acerbe, Chiliade 10, 185, eos tangit qui Bulgaros a Præonibus distinguebant, et credebant Ἄξιον ἕτερον τοῦ Βαρδάρη, Ἄξειον que pronunciahant. Equidem in Ἄξειον repudiaverim diphthongum, non accentum. Olim ad Planudæ Ovidianas Metamorphoses pp. 127, 143, id nomen tractans, in Plethone pro Ἄξειον corrigebam Ἄξιόν, et pro Ἀῤῥξειον in Iluvioium quodam Catalogo. Eodem ac-

centu usos esse in Homero et Herodoto viros video doctrina insignes et diligentia, faventibus etiam grammaticis ac codicibus. Allatus quidem ad G. Acropolitam Tzetze assentiri videtur, sed parum hac in re ipsi tribuere licitum sit. In Antonino Liberali c. 8, libenter rescriberem γένωσ ἔχωσ Ἄξειου τοῦ ποταμοῦ, pro Ἄξειου.

(822) A, πυλειώνησ.

(823) A, οἱ οὔ. C sine ὁ,

(824) B sine priore ὁ. A B, χρόμησ. In C omissus versus, sed restitutus inter lineas, ac rursus in margine imo cum meliore scriptura χρόμισ, quæ Homericæ est. Cf. Catalogus v. 858.

(825) A, ὀλυπηνῶν.

(828) A, μέστυσ. B, μέσθησ. C, μέσθλησ. Sic in II, 2, 864. — C, Μηόνων, superscripto μαι, et sic mox. A B, στρατηλάται. C, στρατηλάτα. Hoc minus placuit quod eo numero Tzetzes non utatur.

(829) C, πόλεισ.

(830) A, μηλισίων.

(82) ἦσαν... ὄντεσ] Junctura non insolens. Demosthenes Olynth. 1, § 4: τὸ γὰρ εἶναι πάντων ἐκείνων ἓνα ὄντα

οἵτινες, παρὰ θάλασσαν ἔνοπλοι συνδραμόντες
 σὺν τοῖς αὐτῶν στρατεύμασι καὶ στρατοπεδαρχίαις,
 ἐκώλυον τοὺς Ἕλληνας ἐκβαίνειν κατὰ Τρώων. 835

Ὡς δ' ἄμφω τὰ στρατεύματα τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 ἴσταντο μὴ μαχόμενα φόβῳ χρησιμωδημάτων
 (ἦν γὰρ χρησμός τὸν ἄρξαντα πρῶτον θανεῖν τῶν ἄλλων),
 ἰδῶν ὁ Πρωτεσίλαος ἀπάντων τὴν δειλίαν,
 ζωῆς ἀδόξου θάνατον ἔνδοξον προτιμήσας, 840

πολὺ πρὸ πάντων προπηθᾶ κατὰ τῶν Τρώων μόνος,
 καὶ τῷ δοκεῖν μὲν σφάττεται, ζῆ δὲ τῇ μνήμῃ πλέον·
 Ἐκτωρ γὰρ τοῦτον, Εὐφορβος, Ἀχάτης ἀναιροῦσιν.
 Ἡ δὲ σφαγὴ τοῖς Ἑλλησι λυτήριος θυσία,
 καὶ νίκη γίνεται λαμπρὰ καὶ παροχεῦς βραβείων. 845

Αὐτίκα γὰρ θαρρήσαντες ἐξέδραμον τῶν πλοίων,
 καὶ συμβαλόντες τρέπουσι τοὺς Τρώας κατὰ κράτος.
 Χείμαρροι γὰρ ἐρρύνθησαν αἱμάτων τῷ πολέμῳ
 περὶ τὴν νύκτα δὲ λοιπὸν ἀπάντων Τρώων πλήθος
 ὡς πρὸς τὴν Τροίαν προσδραμόν κλείει τὰς ταύτης πύλας. 850

Ἡ τοῦ Πρωτεσιλάου δὲ σύζυγος ἡ καλλίστη
 μαθοῦσα τὴν ἀνείρεσιν τοῦ νεαροῦ συζύγου,
 τὸν στολισμὸν τὸν νυμφικὸν εὐθύς ἐνδεδυμένη,
 αὐτὴν μαχαίρα πλήξασα κατέβη πρὸς τὸν ἄδην,
 νύμφη νυμφίῳ τῷ καλῷ θέλουσα συμπαρεῖναι. 855

κύριον. Pænius 1, c. 8 : μικρὰ δὲ ἦν
 ἔτι τὰ τῆς δυνάμεως ὄντα. Alia dedi
 notis ad Eunap. p. 337, 598; ad Anec-
 dota Nova p. 182.

(833) A B, περί. C, παρά. Vide
 n. 784.

(838) A, πρώτως. B, πρώτος. C,
 πρώτον. De oraculo Tzetzes ad Lyc. 245.
 In codicis C margine e regione hujus loci
 exstat ab altera manu scripta notula quam
 non potuisse legere valde me tædet.

(842) A, τό.

(843) Tzetze Euphorbus, Achates, He-
 ctor nominantur Antehom. 232. Ibi nota
 Jacobsii.

(846) A B, δέ.

(851) σύζυγος] in C glossa : ἡ Λαο-
 δάμεια.

(854) B C, κατάγει. A, κατέβη. Εἰς
 ἄδην κατέβαινε, Tzetzes ait Antehom.
 235.

(855) B, συμπαρῆναι.

Οἱ Ἕλληνες, τῶν Τρώων δὲ κλεισθέντων ἐν τῇ Τροίᾳ,
 ταῖς περιχώροις οὐδαμῶς ἦσαν τῶν Τρώων βλάβη,
 ἔστ' ἂν ἐκ τῆς Τενέδου τε καὶ πόλεως Τενάνδρου
 Κύκνος ὁ Ποσειδῶνος τε καὶ τῆς Σκαμανδροδίκης
 νυκτερινὸν τὸν πόλεμον συνήρραξεν ἐκείνοις. 860

Εὐθύς γὰρ τοῦτον Ἀχιλεὺς ἀπέκτεινε τῇ μάχῃ,
 καὶ πᾶν τὸ τούτου στράτευμα θερίζεται τελέως.

Ὅρκοι λοιπὸν ἐγίνοντο πορθεῖν τὰς περιχώρους,
 ὅτι, μηδὲν τι δυσχερὲς πρὸς τινὰ τούτων δρῶντες,
 ἐκ τούτων ἠδικήθησαν, κατάρξαντος τοῦ Κύκνου. 865

Καὶ τότε τεύξαντες σκηναῖς πλεκτάς τε κατοικίας,
 οἱ μὲν αὐτοῦ παρέμενον ἑστρατοπεδευκότες·
 ἄλλοι δὲ τὰ περίχωρα τῶν Τρώων ἐξεπόρθουν,
 φρικώδεις ὄρκους θέμενοι μηδὲν παραποκρύπτειν.

Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ μάλιστα τὰς πόλεις ἐξεπόρθει, 870
 τοῦ Παλαμήδους σὺν αὐτῷ συστρατηγούντος τότε
 τοῦ Εὐβοέως, τοῦ σοφοῦ, τοῦ μηχανικωτάτου,
 τοῦ ἀριθμοῦς καὶ γράμματα, καὶ τὸν πεσσὸν εὐρόντος,
 ζυγούς καὶ παρατάξεις τε, σὺν τούτοις ἄλλα πόσα.

Καὶ Διομήδης μὲν πορθεῖ τὴν πόλιν τὴν τοῦ Κύκνου, 875
 καὶ Κόμον τε καὶ Κόκαρτον παῖδας ἀνείλε τούτου,
 καὶ Γλαύκην χρόνων ἑνδεκα τούτου τὴν θυγατέρα,

(858) A B, τενάνδης. C, τενάνδρου, quod est recentius nomen τῆς Λυρνῆσ-σου. Vid. n. 897.

(860) A B, συνήρραξαν.

(861) A B, δέ.

(864) A B, μηδέ. A, τοῦτον.

(865) B, κατάρξαντες.

(866) B C, πλεκτάς σκηναῖς καὶ κατ. Cf. Tzetz. Anteh. 262.

(867) A, αὐτοῦς. A B, παρέδραμον. A, ἑστρατοπαῖδ. Eadem permutatio n. 783.

(868) A B, ἄλλοι τε.

(869) A, φρικώδους. C, παραποκρύπτειν.

(870) A, πόλεις. B C, χώρας. Conf. v. 891.

(871) A, συστρ. σὺν αὐτῷ τ. παλ. τότε, τοῦ εὐβοέος.

(872) A B, καὶ μηχ.

(874) Super ζυγούς glossa in C, καὶ ζύγια. Nam ζύγιον est recentioribus usitatius quam ζυγός.

(876) C, κόμην... κόκαρτον.

ἢ Λαοδίκην, ὡς τινες γράφουσι τῶν ἐτέρων,
 εὐπρεπεστάτην ἤγαγε σὺν τοῖς λοιποῖς λαφύροις
 εἰς μέσον τοῦ στρατεύματος παντός τοῦ τῶν Ἑλλήνων. 880

Αἴας ὁ μέγας δὲ πορθεῖ Θράκην καὶ Τευθρανίαν,
 καὶ θυγατέρα Τεύθραντος αἰχμάλωτον λαμβάνει
 Τέκμησσαν ἑπτακαίδεκα τῶν χρόνων ὑπηργμένην.
 μακρὰν, λεπτοχαρακτήρον, λεπτόρρινα, μελάγχρουν,
 εὐόφθαλμον, ἀπλότριχα, μελάντριχα, δριμεῖαν, 885
 εἰς ἡλικίαν εὖστολον, τελείαν καὶ παρθένον.

Καὶ πάντα μέσον τοῦ στρατοῦ παρέθετο καὶ οὗτος.

Ὁ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἔφημεν, μετὰ τοῦ Παλαμῆδους
 λεηλατῶν τὰς χώρας μὲν, τὰς πόλεις κατασκάπτων,
 οἰκεία ῥώμη χρώμενος, βουλαῖς δὲ Παλαμῆδους, 890
 εἴκοσι τρεῖς ἐπόρθησε πόλεις συμμάχους Τρώων.

Αἱ πόλεις δ' ἄσπερ Ἀχιλεὺς εἶλε σὺν Παλαμῆδει
 κατὰ ῥητὸν ὑπάρχουσι τάσδ' ἔχουσαι τὰς κλήσεις·
 Λέσθος, Φωκεία, Κολοφῶν, Κλαζομεναὶ καὶ Σμύρνη,
 Κύμη, Τήνος, Αἰγιαλός, αἱ Ἑκατὸν αἱ Πόλεις, 895
 Σίδη καὶ Ἀτραμύτειον, Λίλαιον καὶ Κολώνη,
 Ἐνδιον, Κίλλα, Λυρνησσός, Τένεδος σὺν Λαρίσση,
 Θήβη, Χρύσα, καὶ Πήδασος, Αἰνεόν τε καὶ Πῖνος.

(878) A B, τὴν λαοδ.

(881) Lemma in C: τῖνας χώρας πορθεῖ Αἴας ὁ Τελαμώνιος. Philostratus Heroicis p. 718: Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον ἐκάλουν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἔπραττε. In C super Τευθρανίαν scriptum τὴν ἀρίσθην, quæ varians est lectio, non glossa. Nam urbes sunt diversæ Teuthrania et Arisbe.

(884) A, λεπτοχαρακτήρα. Cf. n. 702. A B, μελάχρουν. Infra 953 est varietas μελάθριξ pro μελάνθριξ. Confer. n. 810.

(885) A B, μελότριχα. C. μελαντριχα.

(888) Conf. v. 871.

(890) A, οἰκείως ἄρα χρ.

(891) B sine πόλεις.

(892) A, εἶχε.

(893) A B, ὑπάρχουσαι τ. ἔχουσαι.

(894) B, Κλαζομενίς. A, Κλαζομενή.

(895) αἱ ἑκατὸν αἱ πόλεις] de quo repetito articulo cf n. 342.

(896) A, ἀτραμύτειον. B C, ἀτραμ. Vulgatiore est scriptura per δ, et ττ Strabo etiam sine diphthongo, Ἀδραμύττιον.

(897) A, λύρνησος κύλλα. Et alibi A λύρνησος. In C super Λύρνησος glossa, ἢ γῦν τένανδρος. Conf. n. 858.

Ταύτας κατέσχευεν Ἀχιλεὺς πόλεις σὺν Παλαμῆδει,
 τῷ σοφωτάτῳ Εὐβοεῖ καὶ στρατηγικωτάτῳ, 900
 υἱῷ Ναυπλίου τοῦ σοφοῦ, μητρὸς δὲ τῆς Κλυμένης.
 Ἐκ τούτων λάφυρα πολλὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰσφέρει·
 καὶ αἰχμαλώτους σὺν αὐτοῖς τρεῖς ἤγαγε γυναῖκας,
 ἐκ μὲν τῆς Λέσβου Φόρβαντος κέρην τὴν Διομήδην,
 ἐκ τῶν Θηβῶν ἐτέραν δὲ, Θηβῶν Ὑποπλακίων, 905
 γυναῖκα Ἡετίωνος Κιλικίων βασιλέως,
 κτείνας τὸν Ἡετίωνα καὶ τὸν στρατὸν Κιλικίων,
 ἣν ἐξωνήσαντό τινες τῶν συγγενῶν ὑστέριος·
 ἐκ Χρύσης Χρυσήϊδα τε τὴν Χρύσου θυγατέρα,
 κατὰ τὸ πατρωνύμιον ταύτην λαβοῦσαν κλῆσιν· 910
 ταύτης γὰρ ἦν τὸ ὄνομα τὴν κλῆσιν Ἀστυνόμη.
 Καὶ ταύτας μὲν εἰς τὸ κοινὸν σὺν τοῖς λοιποῖς λαφύροις,
 ὡς οἱ λοιποὶ τῶν στρατηγῶν, παρέθετο καὶ οὗτος.
 Τὴν Λυρνησσὸν πορθήσας δὲ, τὴν πόλιν τοῦ Βρισέως,
 καὶ κτείνας καὶ τὸν Μύνητα σύζυγον Βρισηίδος, 915
 λαβὼν τὴν Ἴπποδάμειαν, αὐτὴν τὴν Βρισηίδα,
 θελχθεὶς αὐτῆς τῷ ἔρωτι, καταφρονεῖ τῶν ὅρκων,
 παρασπονδεῖ πρὸς Ἕλληνας, συνθήκας παραδαίνει,
 καὶ κρύπτει ταύτην ἔνδοθεν αὐτοῦ τῆς κατοικίας,
 χωρὶς βουλῆς τῶν στρατηγῶν, χωρὶς τῶν στρατευμάτων, 920
 λαβὼν δῶρον ἐξαίρετον ὅπερ αὐτὸς ἐπόθει.
 Τοῦτο μαθὼν τὸ στράτευμα μεγάλως ἐταράχθη,
 καὶ θόρυβος ἐγένετο, καὶ σκέψις περὶ τούτου
 ὁποῖω τρόπῳ τε καὶ πῶς οὕτως αὐτεξουσίως

(900) A, καὶ τῷ στρατ. B C, καὶ στρ. Cf. 871.

(909) Glossa marginalis in C: σχῆμα παρήχησις. A B, τοῦ χρ.

(911) A, ταύτης δέ. B, ἀστρινόμη, et sic v. 946. C, Ἀστυνόμη et v. 946.

(915) Abest ab A. B, μῆνητα. C, μύνητα, quæ forma nominis legitur II. 2, 692, Cf. v. 950.

(916) B, ὑποδαμείαν.

(922) A C, μαθῶν τό. Sic v. 999.

(924) A, οὗτος.

αὐτὴν ἐξέκρινεν αὐτῷ καταφρονῶν τῶν ἔρκων. 925
 Ἔδοξε πᾶσι τοῦ λοιποῦ μὴ στρατηγεῖν ἐκεῖνον.
 Ὁ Ὀδυσσεύς ἀνῆπτε δὲ μάλλον τοὺς λόγους πλέον·
 τῷ Παλαμῆδει γὰρ ἐχθρὸς ὑπάρχων τῷ πανσόφῳ
 τοῖς βασιλεῦσιν ἔλεγε· « Θηρᾶ τὴν βασιλείαν,
 « τῷ Παλαμῆδει συνεργῷ τοῖς πᾶσι κεχρημένος. 930
 « Ἦρῆπει φονεῦσαι τοιγαροῦν αὐτὸν τὸν Παλαμῆδην,
 « τὴν κόρην ταύτην δὲ λαβεῖν εἰς τὸ κοινὸν ὡς τᾶλλα ».
 Ἀλλὰ σοι πρῶτων φθέγγομαι καὶ τὰς μορφάς τὰς τούτων
 τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν, ὧν εἶπον ἀνωτέρω·
 καὶ τότε καὶ τὸν θάνατον ἐρῶ τοῦ Παλαμῆδους 935
 καὶ κόρης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μῆνιν Ἀχιλέως,
 καὶ πῶς ἐτέρως Ὅμηρος ταύτην τὴν μῆνιν γράφει.

(925) A, αὐτὸς ἐξ. αὐτοῦ καταφρο-
 νεῖν, et sic B cum καταφρονῶν. C, αὐ-
 τὴν ἐξ. αὐτῷ καταφρονῶν, quod recepi
 scripto αὐτῷ.

(926) A, στρ. ἐλλήνων.

(927) Duplex comparativus μάλλον
 πλέον redibit et infra, si bene memini.
 Sophocles Antigona 1188 : ἔρποντι μάλ-
 λον ἄσπον. Tzetzes in Cramerii Anecdo-
 tis Oxon. 3, p. 367, scholio non refe-
 rendo ad Chiliadis sextæ historiæ 38 titu-
 lum, ut Cramero videbatur, sed ad Chi-
 liadem 2, v. 282 : τὸν Ἀλφειὸν τὸν
 ποταμὸν τρέψας πρὸς τὰς ἐπαύλεις.
 In codice 2644, et Oxoniensibus quibus
 Cramerus utebatur, a loco suo errore nes-
 cio quo semotum est et positum e regione
 v. 171, Chiliados sextæ. Incipit scho-
 lium : Ὡ Τζέτζης [Bene codex 2644,
 ὦ Τζέτζη], Τὸν Ἀλφειὸν [Cram. et
 cod. Ἀλφειὸν.] τὸν ποταμὸν τὸν ἐκ
 Πελοποννήσου [melius codex, Πελοπον-
 νήσου], Πῶς οὐκ ἐμνήσθης πῶποτε
 ἱστορικῶς συγγράψαι, Ὅπερ καὶ
 μάλλον ἐμελλεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων [sic
 Cramerus hemistichio altero brevior; co-
 dex plenius : ἐμελλεν πλέον ὑπ.] Ὡς
 βασιλεὺς τῶν [cod. ὧν] ποταμῶν...
 Οὐκ ἤκουσας, οὐκ ἔμαθες τὸ ἄμικτον

τὸ τούτου, Τὸ τῆς θαλάσσης ὕδατος
 ὡς ἄλμυρόν τῆ φύσει Φυλάττειν [co-
 dex, φυλάττων. Fortasse φυλάττει, vel
 φυλάττων] τὸ γλυκύερρον εἰς Σικελ-
 λούς χωροῦντα Ἀρεθουσίᾳ τῆ πηγῆ
 [codex εἰς συκελλούς. Cramerus ait
 esse in A, qui est idem codici 2644,
 χοροῦντθα. Equidem aio esse χωροῦντά,
 et alpha illud finale posse pro ε haberi,
 liberius ludente calamo. Correxerim igi-
 tur : εἰς Σικελούς χωροῦν τε. Ignavius
 Tzetzes sæpissime versus encliticis claudit
 δε, τε, γαρ] ἡγαπηκῶς, ὡς λέγουσιν
 hemistichio longiore. In codice post ὡς
 quod fuit scriptum periit a bibliopego re-
 sectum. Vox fuit omnino bisyllaba et pa-
 roxytona, , λόγος puto, φάτις, μῦθος.
 Fortasse etiam, ἡγαπηκός.

(929) A B, ἔλεγε θηρᾶν. C. θηρᾶ cum
 glossa : δηλονότι ὁ Ἀχιλεὺς. De Pa-
 lamede statim lector cogitabit, sed obstat
 sequens versus. Cf. v. 1065.

(930) B, κεχρημένη. C, κεχρημένος.
 A, συνεργὸς ὑπάρχων τῷ πανσόφῳ,
 quod male repetitum est ex v. 928.

(932) A, τᾶλλα. Vide n. ad v. 247.

(933) A, λέξωμεν. C, λέξαιμεν.

(934) Conf. v. 903.

(937) A, μῆθιν.

Καὶ τότε παρελάσαντες τρίβους πολλοῖς ἀγνώστους
πρὸς τὴν πλατεῖαν ἔλθωμεν Ὀμήρου λεωφόρον,
ἀμαξιτὸν βαδίζοντες τὴν γνώριμον τοῖς πᾶσι. 940

Καὶ δὴ τὴν θεῶν μάνθανε τῶνδε τῶν αἰχμαλώτων.

Ἡ Φόρβαντος θυγάτηρ μὲν ὑπῆρχε Διομήδη,
παρθένος εἰκοσάχρονος, καλὴ τὴν ἡλικίαν,
λευκὴ, γλαυκὴ, μεσόπαχος, ὑπόσιμος, ξανθόθριξ,
σὺν οἷς στρογγυλοπρόσωπος καὶ τῶν μεγαλοφθάλμων. 945

Ἡ Ἀστυνόμη Χρυσῆς, θυγάτηρ ἡ τοῦ Χρύσου,
χρόνων ἔννεακαίδεκα, παρθένος οὔσα τότε,
κοντὴ, λεπτὴ τε καὶ λευκὴ, ξανθότριχος ὑπῆρχεν,
εὐπρόσωπος, εὐόφθαλμος, μικρόμαστος καὶ εὖριν.

Ἡ δὲ γε Ἴπποδάμεια θυγάτηρ τοῦ Βρισέως, 950
εἴκοσι χρόνων καὶ ἐνὸς οὔσα τὴν ἡλικίαν,
γυνὴ μὲν ἦν τοῦ Μύνητος Λελέγων βασιλέως,
μακρὰ, λευκὴ, καλλιμάστος, οὐλόθριξ καὶ μελάνθριξ,

(938) B, παρέλασαν.

(939) A B, ἔλθωμεν. C, ἔλθοιμεν. Scripsi ἔλθωμεν vi futuri. Vide notata ad v. 661.

(940) A, ἀμαξιτήν. B C, ἀμαξιτόν. A B, βαδίζοντες. C, βαδίσαντες Fortasse βαδίσοντες.

(942) B, διομήδους. A C, διομήδη. Cf. v. 904.

(946) B, ἀστρονόμη, omisso ἡ. A C, ἀστυνόμη. Cf. n. 911, 1133. Lemma in C: ἔκφρασις μορφῆς τῆς Χρυσῆδος, τῆς καὶ Ἀστυνόμης, Χρύσου μὲν θυγατρὸς, παλλακῆς δὲ Ἀγαμέμνονος.

(948) B, κοντὴ. A C, κονδὴ. Cf. n. 804. Ad ξανθότριχος Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 378: ἔστι καὶ ἡ ξανθόθριξ καὶ ξανθότριχος, ὡς παρὰ Πινδάρῳ οὐ μὴν χαλκάρματος οὗτος· εἰ μὴ γὰρ ἦν, εἶπεν ἂν χαλκάρμας καὶ οὐ χαλκάρματος. Post οὗτος est vocula quam Cramerus vel non invenit, vel omisit, quum de sensu, praesertim de le-

ctione dubitaret. Jam n. 426 omisisse videtur vocabulum fere evanidum. Illa vocula negligentissime exarata legenda est omnino Ἄρης, duce etiam ipsa fragmenti sententia. Nam ille Lyrici locus, quo Tzetzes usus, sumtus est e Pythica 4, 87, sed quem memoriter scripserit, substituens nomen Ἄρης Pindaricæ periphrasi πόσις Ἀφροδίτης.

(949) A B, μικρόμματος. C, μικρόμαστος.

(950) C, δέ γε, omisso ἡ, mendum raturum, quum initia non sint rubricata. Lemma in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379: ἔκφρασις μορφῆς Βρισηίδος τῆς καὶ Ἴπποδαμείας, θυγατρὸς μὲν Βρισέως, γυναικὸς Μύνητος βασιλέως Λελέγων, ὃν ἀνελὼν Ἀχιλεὺς ἔσχε καὶ ταύτην παλλακὴν, παραβάς τοὺς πρὸς Ἕλληνας ὄρκους. Cramerus ἔσχε ταύτην. Adde n. 1133.

(953) B, οὐρόθριξ. in C super οὐλόθριξ glossa σγουρή. Cf. p. 41.

εὔστολος, καλλιπάρης, φιλόγελως καὶ εὔριν,
 κεχλοῖσμενοβλέφαρος, ὄφρῦς συνδεδεμένη, 955
 ἦν ἀποκρύψας Ἀχιλεὺς, ὡς ἔφην ἀνωτέρω,
 ἐποίησε τὸ στράτευμα μεγάλως ταραχθῆναι,
 καὶ παραστεῖλαι καὶ αὐτὸν μὴ στρατηγεῖν Ἑλλήνων,
 ὡς ἄπιστον, ὡς ἄσπονδον, ὡς ὄρκων παραβάτην,
 καὶ Παλαμῆδην τὸν σοφὸν ὡς δι' αὐτὸν φονεῦσαι. 960
 Ὁ Ὀδυσσεὺς γάρ, ὣν ἐχθρὸς ἄσπονδος Παλαμῆδει,
 τῷ λέγειν τοῦτον αἴτιον εἶναι κακῶν ἀπάντων
 τοὺς βασιλεῖς ὡς πρὸς θυμὸν ἀμέτρητον κινήσας,
 ἔπεισεν ἄνδρα ποταπὸν ἀποθανεῖν ἀδίκως.
 Καὶ γὰρ ἐρίζων πρὸς αὐτὸν σοφαῖς μηχανουργίαις, 965
 σκότος ὑπῆρχεν ὡς πρὸς φῶς, νόσος ὡς πρὸς ὑγίαν,
 πρὸς Ἰνδικὸν ὀσφράδιον κόπρος δυσωδεστάτη.
 Ὁ Παλαμῆδης γὰρ αὐτὸς, ἡ πάνσοφος καρδία,
 πραῦς ὣν καὶ εὐόμιλος, καὶ ταπεινὸς τοῖς πᾶσι,
 πάντα φιλῶν ὡς ἑαυτὸν, τοῖς πᾶσιν ἐποθεῖτο, 970
 καὶ ἐτιμάτο σύμπασι κατὰ πολλοὺς τοὺς τρόπους,
 ὡς εὐγενής, ὡς στρατηγός, ὡς ἰατρός, ὡς μάντις,

(954) Epithetum φιλόγελως aperiet
 mihi viam ad digressionem de opusculo
 Hieroclis et Philagrii nuper a me edito
 cum lemmate Φιλόγελως. Ibi p. 269
 monui Philistionem comicum libello cui-
 dam suo idem (male typhetha « eidem »)
 nomen præscripsisse. Tunc Tzetza non me-
 mini, qui Philistionis vel Hieroclis Φιλό-
 γελων legebat meis codicibus ampliore,
 et inde historiolum hanc excerpit Chilia-
 dum libro octavo 978 : Γέγραφέ που
 Φιλόγελως τῷ ἑαυτοῦ βιβλίῳ· Ἄρ-
 βωστον ἐπισκέψασθαι παρέβαλέ τις
 φίλος· Ὡς οὖν οὐκ ἐξανίστατο καὶ
 ὑπεχῶρει βᾶστα, Ἄγανακτῆσας ὁ
 νοσῶν ἀνίστατο τῆς κλίνης, Κάκείνω
 « Ἐρβωσο » εἰπὼν ἀπῆλθε τῆς οἰκίας.
 Qui post me ad istas Facetias recuden-

das accedent, Tzetza locum ne negligent.

(955) Sic B C, κεχλοῖσμενοβλέφα-
 ρος. A, κεχλοῖσμένη βλέφαρον. A no-
 mine χλόη formatum fuerit verbum
 χλοίζω, quod vix placere potest. Malim,
 usus frequentissima illa litterarum λρ per-
 mutatione, legere κεχροῖσμενοβλέφα-
 ρος, « palpebris suave coloratis. » For-
 tasse, κεκλεισμενοβλέφαρος.

(956) Ἐφην scilicet v. 919. Scholium
 in C : δι' ἦν αἰτίαν ἐπαύθη Ἀχιλεὺς
 τοῦ στρατηγεῖν καὶ πολεμεῖν (inver-
 tenda verba, τοῦ « πολ., κ. στρατ.)
 Ἑλλήνων, ὡς ἔχει τὸ ἀληθές.

(958) B, παραστῆναι.

(960) A, παλαμίδους.

(964) A B C, ποδαπόν. Cf. v. 186.

(972) Schol. in C : Ἀερόπη γὰρ ἡ

ὡς μηχανὰς δυνάμενος ποιεῖν πορθητηρίους,
 ὡς ἐφευρὼν τὰ γράμματα, τὰς ψήφους, τὸ ταβλίζειν,
 τὸ παρατάσσειν τὸν στρατὸν ἐν συμβολαῖς πολέμου, 975
 ἀπλῶς εἰπεῖν, ὡς εὐρετῆς βιωφελῶν παντοίων.
 Καὶ γὰρ τὸ πρὶν ἐκπλέουσι τοῖς Ἑλλησιν εἰς Τροίαν,
 σημεῖα κατεφαίνετο καὶ τέρατα φρικώδη,
 ὑπερφυεῖς μὲν ἀστραπαί, βρονταὶ τῶν βαρυκτύπων,
 λειψεῖς ἠλιοσέληνοι, ὄμβροι βροχῆς αἰμάτων, 980
 ἄλλα μυρία τέρατα τῶν φοδεῶν τὴν θέαν·
 τοῦ δὲ στρατοῦ τοῦ σύμπαντος μεγάλως πτοουμένου,
 πρῶτος αὐτοὺς ἐρρύσατο τοῦ φόβου Παλαμῆδης,
 « ὦ ἄνδρες Ἑλληνες, » εἰπὼν, « ταῦτα τῶν Τρώων βλάβη·
 « πάντα γὰρ πρὸς ἀνατολὰς ἐφάνη τὰ σημεῖα ». 985
 Εἶπε καὶ Κάλχας ἀληθῆ λέγειν τὸν Παλαμῆδην.
 Πρῶτον πρὸς Ἑλληνας αὐτὸ τοῦ Παλαμῆδους ἔργον.
 Δεύτερον ἀποπλεύσασιν αὐτοῖς ὡς πρὸς τὴν Τροίαν,
 καὶ λυπουμένοις ἄμετρα τῷ πόθῳ τῆς πατρίδος,
 ἐφεύρηκε τὰ γράμματα, σὺν τούτοις τὸ ταβλίζειν. 990
 Καὶ γράμμασιν ἐχρῶντο μὲν γράφοντες τοῖς οικείοις,
 ταβλίζοντες δ' ἐλάμβανον παραψυχὴν ὀλίγην
 τῆς λύπης τε καὶ τοῦ λιμοῦ τοῦ τότε γενομένου·
 τροφὰς γὰρ μόλις εὔρισκον ἔντες ἐν ξένη χώρᾳ·

τῶν βασιλέων μήτηρ Ἀγαμέμνωνος καὶ Μεγέλαου, καὶ ἡ τοῦ Παλαμῆδους μήτηρ Κλυμένη ἀδελφαὶ ἦσαν, θυγατέρες οὖσαι Κατρώως τοῦ Κρητῶν βασιλέως. Cf. n. ad v. 355.

(974) A B, τοὺς ψ. A B C, ταυβλίζειν, et sic 990, 992. Cf. n. ad Z, 24.

(977) B, τοπρῖν. Sic et alibi variatur inter τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, τὰ νῦν, et τολοιπὸν τοπρῶτον, τανῦν, aliaque similia. In C plerumque vocabula separantur. Res est parvi quidem momenti, sed Tzetzes significavit diserte quo talia scriberet ipse modo. Ad Chiliados 2 v. 307,

Πρὸς Εὐρυσθέα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τοὺς ἵππους, hoc apposuit scholium, receptum in Anecdota Oxon, t. 3, p. 354: τολοιπὸν οἱ νῦν σοφοὶ ὡς καὶ τὰ ὅμοια τούτῳ οὐ βαρύνουσι (cod. 2644 videtur ferre βαρύνουσιν)· ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἐφευρὼν τὸ τολοιπὸν, τοῦ τολοιποῦ, τὸ λοιπὸν βαρύνω καὶ τὰ ὅμοια τούτῳ.

(978) A B, κατεφαίνοντο.

(983) A B, αὐτός.

(986) C, παλαμῆδη. Sic C, 1077, 1109, 1134; et supra 931, 960.....

(993) A B, λιμοῦ.

(994) B, εἰς ξένην χώραν.

ὄθεν ὁ πόθος ἠΰξανε πάντων πρὸς Παλαμῆδην,
 ὁ φθόνος δ' ἀνετάρασσε τὸν Ὀδυσσεά πλέον.
 Ἐπει δὲ καὶ κατήρξαντο πορθεῖν τὰς περιχώρους,
 ἀνθ' ὧν ὁ Κύκνος πόλεμον τοῖς Ἑλλησι συνῆψεν,
 ἅπαν ἐλθὼν τὸ στράτευμα πρῶτον κατὰ Μυσίαν
 συνῆψε πόλεμον βαρὺν ἐν ποταμῷ Καίκῳ,
 οὔπερ καὶ φόνος πάμπολυς Μυσῶν τε καὶ Ἑλλήνων.
 Πολλοὶ γὰρ ἔπεσον ἐκεῖ γενναῖοι στρατηλάται,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους,
 τῆς θυγατρὸς ὑπάρχων παῖς Ἀδράστου βασιλέως·
 οὗ καὶ τροπὴ καθολικὴ γέγονεν ἀν' Ἑλλήνων,
 εἰ μὴ τὸν Τηλέφον αὐτὸν Μυσῶν τὸν βασιλέα,
 τοῦ Ἡρακλέος τὸν υἱὸν καὶ Αὔγης τῆς Ἀλέου,
 ὁ Ἀχιλεὺς εἰς τὸν μηρὸν ἔτρωσε δορατίσας·
 εἰ μὴ Νιρεὺς ἀπέκτεινε τὴν σύζυγον Τηλέφου,
 τὴν καλουμένην Ἰεράν ἄρματι μαχομένην,
 ἣτις τοσοῦτον καλλοναῖς ἐνίκα τὴν Ἐλένην,
 ὅσον ἐκείνη τὰς λοιπὰς γυναῖκας ἐξενίκα.
 Εἰ μὴ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλεὺς ἠρίστευσαν, ὡς εἶπον,
 οὐδὲν ἦν τότε κώλυμα τοὺς Ἑλληνας φθαρῆναι.
 Ἐλωρος καὶ Ἀκταῖος γὰρ οἱ παῖδες οἱ τοῦ Ἰστρου,

995

1000

1005

1010

1015

(999) A B C, ἐλθῶν. In B o superscripto. Conf. n. 922.

(1000) A B, καύκω. Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379 : μέμνηται τούτου Πίνδαρος οὕτω γράρων [I. 5, 51] : τίς γὰρ ἐσλὸν Τηλέφον τρώσει δορὶ Καίκω παρ' ὄχθαις. Cod. ἐσλὸν T. τρώσει δωρί. Cf. Tzet. ad Lyc. 206.

(1001) A B, φόθος, C, φθόνος, quod mutavi leviter scripto φόνος; qua de permutatione monui ad Eunap. p. 586. Libanius t. 1, p. 525 : πρὸς ἄλλοις μάλλον ἢ λόγοις, νομίζων ἡττόν γε ταύτην πειράσεσθαι τοῦ φθόνου. In cod. 963 errore calami, φόνου.

(1003) Sch. in C, et Anecdotis Oxon.

t. 3, p. 379 : ἦπ' (ex correctione Crameri pro ὑπ') αὐτοῦ Τηλέφου Θέρσανδρος ἀνηρέθη.

(1005) B, οἶς.

(1007) Apollodorus Bibl. 2, 7, 4 : Αὐγὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα. Manifestum, ex sede nominis Ἀλέου, in versu Tzetæ vitiosam esse scripturam Ἀλεοῦ. Rectius Ἀλεον Ἀλέου Apollodorus 3, 9, 1. Apud alios scriptores nomen Ἀλεός erit corrigendum.

(1008) A, δορακτίσας.

(1010) Interfectam a Nireo Hieram de curru dimicantem narrat Tzetæ et Antehomericis 278, ubi Jacobsii notæ.

(1015) A B, ἔλωρος. C, ἔλωρος, et

καὶ Αἴμος ὁ τοῦ Ἄρεως Τηλέφῳ συνεμάχουν·
καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Μυσῶν ἐπὶ δρεπανηφόρων
ἀρμάτων ἐφιστάμεναι τὴν μάχην συνεκρότου, 1020
σὺν τῇ δεσποίνῃ τῇ αὐτῶν πρὸ πάντων προτρεχούσῃ,
ἣν ἀποσφάξας ὁ Νιρεὺς κατέλυσε τὴν μάχην.
Εὐθύς γὰρ θρήνος καὶ βοή Μυσῶν τε καὶ Ἑλλήνων,
ὡς εἶδον κάλλος ἄρρητον ἐκθερισθὲν ἀθρόως·
καὶ λύουσι τὸν πόλεμον σπεισάμενοι Τηλέφῳ,
σὺν τούτῳ κλαύσαντες πικρῶς τὴν συμφορὰν ἐκείνην.
Ὡς δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτον τὸν τοῦ Τηλέφου, 1025
μόλις νικήσαντες Μυσοὺς, ὡς εἶπον ἀνωτέρω,
πρὸς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν οἱ Ἕλληνες κατῆλθον,
λύκοι ποθὲν ἐρχόμενοι πρὸς τὰς σκηνάς Ἑλλήνων,
ἐκ μέσου πάντων ἤρπαζον ἀνθρώπους τε καὶ κτήνη·
ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρίζων δὲ τάχα τῷ Παλαμῆδει 1030
καὶ θέλων ὄφελος ποιεῖν, ὡς ὁ σοφὸς ἐκεῖνος,
λαβὼν τοξότας περισσοὺς, ἐχώρει πρὸς τὰ ὄρη
ὡς ἂν τοξεύων φθείρειε τὸ γένος τὸ τῶν λύκων.
Ὁ Παλαμῆδης δὲ σοφὸς ἐν ἅπασιν ὑπάρχων,
καὶ τὴν τσαύτην πρὸς αὐτοὺς λύκων ἀναισχυντίαν 1035
σημεῖον εἶναι λοιμικῆς καλῶς ὑπονόησας,
γελῶν ἐλάλει πρὸς αὐτὸν τότε τὸν Ὀδυσσεά·

sic Tzetzes Antehom. 273, et Philostratus. Vide Jacobs, et Thesaurum Gr.

(1017) Schol. in C: σημειῶσαι ὅτι ἐπὶ δρεπανοφόρων ἐστῶσαι ἀρμάτων ἐμάχοντο αἱ τῶν Μυσῶν γυναῖκες, καὶ ἡ βασίλισσα αὐτῶν (est dittographia αὐτῆ) ἡ Ἰερά. Cf. Tzetzes Chil. 12, Hist. 454.

(1022) C, ἀθρόως AB, ἀθρόον.

(1024) A, ἐκείνην. BC, ἐκείνου.

(1026) Conf. v. 1005.

(1027) ABC, τὰς σκηνάς τὰς ἑαυτῶν. Superscriptum in C: τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, quod prætulit, id habens

pro variante, propter sequens σκηνάς.

(1032) AB, πρὸς ἐκεῖνους.

(1036) Λοιμικῆς, ellipsi nominis νόσου, et sic 1137, 1140, 1193. Mox λοιμικὴν νόσον v. 1048.

(1037) B, ἐκάλει. Permutata sæpe verba λαλεῖν, καλεῖν. Videtur meam notulam ad Moschum, Id. 3, 118, edit. sec., ubi recepi καλεόντι pro λαλέοντι. In Andromacha 919 variant λαλημάτων, καλημάτων; in Andreopoli Syntipa p. 124 καλήσας, λαλήσας. Syntaxi λαλεῖν πρὸς usus est Chariton 3, 8: ἐθέλησε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλήσαι.

« Τί μετὰ τόξων, Ὀδυσσεῦ, σφάττειν τοὺς λύκους σπεύδεις;
 » οὐκ εἰς τὸν ἅπαντα καιρὸν ἐν ἔρεσιν οἱ λύκοι;
 » εἶδες δ' οὕτως ἀναισχυντα τρέχοντας εἰς ἀνθρώπους; 1040
 » τί ματαιάζεις, ἄνθρωπε, μετὰ τῶν τοξοτῶν σου;
 » νόσημα μέγα λοιμικὸν ἄρτι γενέσθαι μέλλει.
 » Ἄν καταλείψῃς τοιγαροῦν τόξα καὶ τοὺς τοξότας,
 » ἂν παρᾶσῃς καὶ αὐτὴν νῦν τῶν κρεῶν τὴν βρώσιν,
 » καὶ τρώγειν ἄρξῃ λάχανα, πεισθεὶς ἐμοῦ τοῖς λόγοις, 1045
 » φλεβοτομίαις χρῆσθαι δὲ καὶ πλείοις ἐν θαλάσσῃ,
 » φανήσῃ φρονιμώτερος, καὶ λύκους ἀναιρήσεις,
 » τὴν λοιμικὴν τὴν μέλλουσαν ἄρτι γενέσθαι νόσον ».
 Οὕτως εἰπόντος τοῦ ἀνδρός, πάντες ἐποίουν οὕτως,
 καὶ, πανταχοῦ μετὰ μικρὸν τῆς νόσου γενομένης, 1050
 ἄνοσον πᾶν τὸ στράτευμα διέβη τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ ὡς θεὸν οἱ σύμπαντες εἶχον τὸν Παλαμῆδην.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ, τὸν θυμὸν αὔξων καὶ τὴν κακίαν,
 αἶε τὸν θάνατον αὐτοῦ παντοίως ἐμελέτα,
 καὶ δὴ καὶ κατεσκεύασεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. 1055
 Ὡς γὰρ μετὰ τὸν πόλεμον τὸν πρῶτον τῆς Μυσίας
 σὺν Ἀχιλεῖ τὸ δεῦτερον ἐπόρθει τὰ τῶν Τρώων
 ὁ Παλαμῆδης ὁ σοφός, ὁ στρατηγός, ὁ μέγας,
 καὶ πόλεις ἐξεπόρθησαν εἰκοσιτρεῖς, ὡς εἶπον,
 σκυλμὸς δὲ γέγονε πολὺς διὰ τὸν Ἀχιλέα 1060
 ὅτι τὴν κόρην ἔλαβε δίχα βουλῆς ἀπάντων,
 ὁ δολερὸς, ὡς ἐφευρών ὄνπερ καιρὸν ἐπόθει,
 τοὺς βασιλεῖς ἐκίνησεν εἰς φόνον Παλαμῆδους,

(1038) A B C, θέλεις, superscripto in C σπεύδεις.

(1042) A B, θέλει. C, μέλλει.

(1043) A, καταλείψεις. B, τόξας.

(1046) A B, πλείειν.

(1048) Fort. λοιμικὴν τε μ.

(1059) Conf. v. 886.

(1060) A, prius σκυλμὸς, et e correctione σικυχμὸς. Voluitne scribere corrector συγγυσμὸς?

(1062) In C supra ὁ δολερὸς glossa ὁ Ὀδυσσεύς. Cf. v. 1072.

θανάτου τούτου ἄξιον τὸν ἄνθρωπον δεικνύων·
 σὺν Ἀχιλεῖ γὰρ ἔλεγε θηρᾶν τὴν βασιλείαν. 4065
 Ὡς δ' εἶπον τότε πρὸς αὐτὸν οἱ βασιλεῖς Ἑλλήνων,
 « Καὶ πῶς εὐκόλως γένοιτο φονεῦσαι Παλαμῆδην,
 » τὸν Ἀχιλέα συνεργὸν καὶ φίλον κεκτημένον,
 » τοὺς ἀμφοτέρους Αἴαντας, τὸν Νέστορα τὸν μέγαν,
 » τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν σὺν τούτοις Μενεσθέα, 4070
 » τοῖς ἅπασι ποθοῦμενον Ἑλλήνων στρατηλάταις » ;
 οὕτως ὁ δόλιος ἀνὴρ ὡς πρὸς αὐτοὺς εἰρήκει·
 « Ἐγὼ φροντίσω μηχαναῖς αἵσπερ αὐτὸν αἰρήσω ».
 Καὶ δὴ τινα κρατήσαντες ἄνθρωπον ἐκ τῶν Τρώων
 τῷ Σαρπηδῶνι χρήματα κομίζοντα πρὸς Τροίαν, 4075
 πείθουσι γράψαι Τρωϊκὰ γράμματα πρὸς χαρτίον
 ὡς ἐκ Πριάμου πρὸς αὐτὸν τάχα τὸν Παλαμῆδην,
 καὶ τὸν μὲν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπέσφαξαν εὐθέως,
 ὀμόσαντες ἐλεύθερον, ἂν γράψῃ, καταλείψειν,
 τὰ χρήματα δ' ἀφείλοντο καὶ χάρτην τὸν γραφέντα· 4080
 καὶ τὸν μὲν χάρτην πρὸς τινα δοῦλον τοῦ Παλαμῆδους,
 ἐν τῷ στρατῷ φυλάσσοντα σκηναῶς τοῦ Παλαμῆδους,
 ἐκείνου διατρίβοντος ἔτι περὶ τὴν Λέσβον,
 δεδώκασι, καὶ χρήματα βραχύτατα, εἰπόντες·
 » Ἄν θήσεις τούτου εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην Παλαμῆδους, 4085
 » ἄλλα σοι δῶρα δώσομεν πλείονα τῶν δοθέντων ».
 Τὰ δ' ἄλλα πάντα χρήματα λαμβάνουσιν ἐκεῖνοι.

(1065) Conf. v. 929.

(1072) A, οὕτως. B C, οὗτος.

(1073) In C super αἵσπερ scriptum οἶαις. Pro μηχαναῖς fortasse μηχανᾶς vel μηχανῶν.

(1080) A, ἀφείλαντο, B C, ἀφείλοντο. Electio est anceps. Duo codices plus uno valuerunt. De forma ἀφειλάμην dixi ad Babrium Fab. 105.

(1082) Abest a B C, φυλάττοντα.

(1083) Schol. in C: ἀκμήν γὰρ οὕπω τελείως αἱ εἴκοσι τρεῖς ἐπορθήθησαν πόλεις· ἀλλ' ἔτι περὶ τὴν τούτων διέτριβον πέρθησιν.

(1085) Noluit Tzetzes scribere aoristum illegitimum θήσης, et non timuit solacismum ἂν θήσεις, pro εἰ θήσεις. In C videtur esse τὴν κόρυν.

- Καὶ δούλος μὲν ὁ δόλιος οὗτος τοῦ Παλαμῆδους
ἐπὶ τὴν κλίνην ἔθετο τοῦ δόλου τὸ χαρτίον·
αὐτοὶ δὲ συντομώτατα πέμπουσι πρὸς τὴν Λέσβον, 1090
κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον καὶ τὸ δοκοῦν τοῖς πᾶσιν
ἐπὶ ποιήσει μηχανῶν καλοῦντες Παλαμῆδην,
κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν χωρίζοντες τῶν φίλων
ὅπως ἂν ἀβοήθητον φονεύσωσιν ἐκεῖνον.
Οὕτως ἐχώρισαν αὐτὸν ἐξ Ἀχιλέως τότε. 1095
ἽΩς δ' ἦλθε πρὸς τὸ στρατεύμα καὶ πρὸς τὴν γερουσίαν,
τάξει καὶ κοσμιότητι λέγει τοῖς βασιλεῦσιν·
« ὦ στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς, τί μηχανὰς ζητεῖτε ;
« ἔχετε ζώσας μηχανὰς τοὺς Αἴαντας τοὺς δύο,
« οἵπερ πορθεῖν ἐπίστανται πόλεις τῶν πολεμίων. 1100
« Εἰ δέ γε χρεῖαν ἔχετε καὶ μηχανῶν ἀψύχων,
« ἄσπερ αἱ χεῖρες αἱ ἐμαὶ δημιουργοῦσι τέχναις,
« ἔταιμον ἔχετε πεσεῖν ὡς πρὸς τὴν γῆν τὴν Τροίαν ».
Τοιαῦτα μὲν ὁ πάνσοφος εἶπεν ἀνὴρ ἐκεῖνος·
τοῦ φθένου καὶ τοῦ φόνου δὲ τὸ ὄργανον τὸ μέγα 1105
λόγον ἐκ λόγου συγκινῶν εἰς ὕβρεις ἐξετράπη,
καὶ τοῦ στρατεύματος αὐτὸν προδότην ἀπεκάλει.
ἽΩς δ' ἐκ τῆς κλίνης ἤγαγε καὶ τὸν πλαστὸν τὸν χάρτην
λίθοις ὡς κύνα τὸν σοφὸν ἀνείλον Παλαμῆδην,
Ζακύνθιοι λιθάζοντες μόναι καὶ Μυκηναῖοι, 1110

(1088) B, μὲν οὖν δόλ.

(1092) A B, ἄγοντες.

(1105) B, τοῦ φόν. κ. τ. φθ. In C ad ὄργανον glos'a, ὁ Ὀδυσσεύς.

(1108) A, ἤγαγε. B C, ἤγαγον, superscripto in C ἔφερον, varietate parvi pretii, vel glossa inutili. Verba enim ἄγειν et φέρειν saepe adhibentur cum quadam impropriate, usu id tolerante. Dicunt φέρειν ἄρμα, φέρειν ἵππον, ἄγειν ὕδωρ, ac similia. Choricus p. 98 : ὕδωρ αὐτῶ τὸν

οἰκέτην ἄγειν κελύσας, ἐναπὸν ζεῖ τῶ γεῖρε. Euripides Helena 1179 : ἐκκομιζέθ' ἄρματα. Planudes Metam. p. 294 : λαίᾳ δύο τὴν ἠλικίαν ἤττους μείζων αὐτὸς φέρων, scilicet ἄγων, « habens, tenens. » Περδικάρης Ἐρμῆ-λω p. 5 : τὸν φέρω εἰς τὸν οἶκον, scilicet ὄνον. Et Angli non aliter. Hookius : « Then bring the horses immediately, said « miss Jilks, and by the time T'im brought « them... »

τοῦτο μόνον τὸ λόγιον κτεινόμενον εἰπόντα ·
 « Χαῖρε, ἀλήθεια κλεινή · προετεθήκεις γάρ μου ».
 Οὕτως ἀδίκως τοῦ σοφοῦ θανόντος Παλαμήδους,
 ἅπας Ἑλλήνων ὁ στρατὸς ἐδάκρυε κρυφίως
 τοῦ βασιλέως τὴν ὀργὴν πτοούμενος μεγάλως. 4115
 Οὐ παρεχώρει θάπτειν γάρ, ἀλλ' οὐδὲ κλαίειν τοῦτον,
 κηρύξας τὸν τολμήσαντα θάψαι τὸν Παλαμήδην
 γενέσθαι νέκυν ἄθραπτον καὶ βρῶμα τῶν θηρίων.
 Αἶσας δ' ὁ μέγας, ἐκμαθὼν τὴν συμφορὰν ἐκείνην,
 λεοντικὸν καὶ βρύχιον στενάξας ἐκ καρδίας, 4120
 ὄρμα πρὸς τοὺς λιθάζοντας ἔνοπλος, ξιφηφόρος,
 καὶ τούτους μὲν ἐσκόρπισεν, ἅπαντας ἐκπτοήσας,
 αὐτὸς δὲ κόμην ἀνασπῶν σύρριζον τὴν ἰδίαν
 καὶ γενειάδος τρίχωσιν, τὸ πρόσωπον ἐκξέων,
 πίπτει πρὸς γῆν εἰς τὸν νεκρὸν, περιβαλὼν ἐκεῖνον · 4125
 καὶ κατηφῆ τὸν ἥλιον τοῖς δάκρυσι ποιήσας,
 πληποιοήσας καὶ τὴν γῆν ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων,
 ἀναλαβόμενος αὐτὸν, κοσμεῖ τοῖς ἐνταφίαις,
 καὶ θάπτει πρὸς Λεπέτυμνον ὄρος τὸ τῆς Μηθύμνης.
 Οἶσας δ' ἐφεῦρον συμφορὰς Ἕλληνας ἐκ Ναυπλίου, 4130
 ὃς Παλαμήδους ἦν πατὴρ, μακρὸν δοκεῖ μοι γράφειν.
 Ὅ δ' Ἀχιλεὺς, ὡς ἔμαθε τὸν φόνον Παλαμήδους
 διὰ τὴν Ἴπποδάμειαν Βρισέως θυγατέρα,
 τὸν Παλαμήδην μὲν αὐτὸς περιπαθῶς ἐθρήνει,
 τὴν κόρην δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀπέπεμψεν εὐθέως, 4135
 καὶ ὀργισθεῖς ἐπαύσατο συμπολεμεῖν ἐκεῖνοις.

(1115) A B, πτοούμενοι. C, πτοούμενος. *Recepissem participium plurale, si modo ἐδάκρυον pro ἐδάκρυε reperissem.*

(1116) C, κλείειν.

(1121) A B C. χῶρει. C, καὶ ὄρμα.

(1122) A B, διαφθείρας. C, διασπείρας, *superscripto ἐκπτοήσας.*

(1125) A, περιλαβῶν. *Conf. n. 397.*

(1133) *Schol. in C*: πατρωνυμικῶς Βρισηῖς ἐκαλεῖτο, κυρίως δὲ Ἴπποδάμεια, ὡς καὶ ἡ Χρυσῆς Ἀστυνόμη.

Καὶ λοιμικὴ δὲ γέγονεν εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων·
ὁ Παλαμῆδης γὰρ οὐκ ἦν προλέγειν θεραπείας.

Ἄλλοι μετὰ τὸν θάνατον φασι τοῦ Παλαμῆδους·

εἰς τὸ κοινὸν οἱ Ἕλληνες ἔλαβον καὶ τὴν κόρην,

1140

τοῦ Ἀχιλλέως ἄκοντος, οὐ θελουσία γνώμη,

καὶ τοῦτον εἶναι στρατηγὸν ἀπέπαυσαν Ἑλλήνων,

ὅθεν ὠργίζετο σφοδρῶς τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἦρωσ.

Ὡς ἔμαθον οἱ Τρῶες δὲ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως

καὶ λοιμικὴν δαμάζουσαν τοὺς Ἕλληνας ἀμέτρως,

1145

θαρρήσαντες ἀνέωξαν τὰς πύλας τὰς τῆς Τροίας,

καὶ πολεμεῖν ἀπήρξαντο τοὺς Ἕλληνας γενναίως.

Ὁ δ' Ὀμηρος δεινότατος ὑπάρχων λογογράφος

τὰ μέχρι τούτων σύμπαντα πανσόφως παρατρέχει,

καὶ Παλαμῆδην οὐδαμῶς ἔγραψε τῇ ποιήσει,

1150

ἵνα τὸν Ἀχιλέα μὲν ἐπίορκον μὴ δεῖξῃ,

τὸ κράτιστον κεφάλαιον αὐτοῦ τῶν ἐγκωμίων,

διὰ γυναῖκα ποταπὴν τοὺς ὄρκους παραβάντα·

καὶ πάντας δὲ τοὺς ἦρωας, μᾶλλον τὸν Ὀδυσσεά,

ὅπως μὴ δεῖξῃ μουσαροῦς ἀνθρώπους, ἀνοσίους,

1155

ἄνδρα τιοῦτον κτείναντας, ἰσέθειον τοῖς τρόποις.

Ὅθεν οὐδὲ τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας ἀφηγεῖται,

σιγᾷ δὲ μέχρι τῆς σφαγῆς Ἔκτορος βραψωδῆσας.

Τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας δὲ παρέδραμε πανσόφως·

πρὸ γὰρ αὐτῆς ὁ Ἀχιλεὺς γυναικιδῶς ἐσφάγη·

1160

Οὕτω πανσόφως καὶ δεινῶς ῥητορικῶ τῷ τρόπῳ

πρὸς μὲν τὸ τέλος εἶασε τὴν πόρθησιν τῆς Τροίας,

(1141) B, ἐθελουσία.

(1147) A B C, τοὺς Ἕλληνας, superscripto in C, τοῖς Ἕλλησιν. Utraque syntaxis usitata est.

(1149) A B, τούτων. C, τούτου superscripto τούτων.

(1152) A C, τῶν ἐγκωμίων, superscripto in C, τῆς βραψωδίας. B, τοῦ ἐγκωμίου.

(1153) A B C, ποταπὴν. C, in margine C: αἰχμάλωτον τάχα. Con'eratur v. 964.

- ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ μέχρι νῦν τοῦ χρόνου τοῦ δεκάτου
 τὰ πάντα παρετρόχασε δεινὸς ὢν λογογράφος,
 ἄρχεται δ' ἐκ τῆς μῆνιδος δεινότητος μεθόδῳ, 4165
 γράφων αὐτὴν ὡς βούλεται, καὶ γράφει γεγονέναι
 διὰ γυναϊκας καὶ αὐτὸς λέγων αὐτὴν γενέσθαι,
 τὴν Βρισηίδα τε ὁμοῦ λέγων καὶ Χρυσήϊδα,
 τὰς ἄσπερ εἶπον καὶ αὐτὸς γυναϊκας ἀνωτέρω.
 Πλὴν παρεκκλίνει τὸν εἰρμὸν πρὸς τὸ αὐτῷ συμφέρον. 4170
 Λέγων γὰρ ταύτας ἐκ Θεῶν εἶναι δοριαλώτους
 καὶ δι' αὐτάς καὶ τὴν ὄργην γενέσθαι Ἀχιλέως,
 ὡσπερ καὶ πᾶς ἱστορικὸς συγγραφέων περὶ τούτων,
 οὐχ ὡσπερ εἶπόν μοι τινες ἐκ τῶν συγγραψαμένων,
 λέγει καὶ οὗτος τὴν ὄργην διὰ τὴν Βρισηίδα, 4175
 μᾶλλον τῇ Χρυσήϊδι δὲ προσάπτει τὴν αἰτίαν.
 Ἄνερωτῶν τὴν Μοῦσαν γὰρ, τὴν γνῶσιν τὴν οἰκείαν,
 δι' ἣν αἰτίαν γέγονεν ἡ μῆνις Ἀχιλέως,

(4163) B, ἐκ τῆς ἄκρι.

(1164) A B, παρετρόχασε.

(4165) B, δεινότητος.

(1166-69) Quatuor hi versus sunt pessime tornati, repetitis vocabulis horridi. Varietates λέγω ex B C v. 1167, αὐτάς ex C, ἀνωτέρως ex B v. 1169 nil præbent auxilii.

(1170) B, παρακλίνει. A, παρεκλί-
 νει. C, παρεκκλίνει. BC, συμφ. τούτω.
 A, αὐτῷ συμφ. Schol. in C: πῶς Ὁμη-
 ρος ὁμολογῶν τὴν μῆνιν διὰ γυναϊκας
 τὰς αὐτάς γενέσθαι, ἄσπερ πάντες φα-
 σί, μετατρέπει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῷ
 τὸν λόγον.

(1171) A B C, δορυαλώτους, quod
 mutavi, natum ex pronunciatione. Nuper
 didici virum eximium illam scripturam de-
 fendere « conatum fuisse », quibus argu-
 mentis non didici Sequor iudicium criti-
 corum diligentissimorum, Schweighæuseri
 ad Appian. p. 159; qui dativum in com-
 posito adjectivo tuetur analogia Appianico-
 rum exemplorum, δορὶ λαβῶν, δορὶ ἐλά-

βομεν, quibus addo Thucydidea 1, 128,
 δορὶ ἐλών, 4, 98, δορὶ ἐκτῆσαντο; Lo-
 beckii, qui, ad Ajacem 210, edit. prioris,
 rationem ait dicitare scribendum ρι, ci-
 tatque Wesselingium, « affirmantem » ad
 Diodorum 12, 83, 16, 20, syllabam ρυ
 « optimorum librorum consensu semper
 præhaberi, » quum Wesselingius, discor-
 diam librorum significare contentus, ipse
 ρι elegerit; Krabingeri ad Synesii Calvi-
 tium p. 239; Bekkeri ad Procopiana Anec-
 dota p. 23, 34, 78. Diligentia tantum
 causa post doctissimos illos viros meas in-
 dicabo notas ad Choricium p. 224, 346.

(1173) A, συγγράφει.

(1174) B, εἶπομεν ἡμεῖς ἐκ τῶν συγ-
 γεγραμμένων. C, συγγραψαμένων. A,
 quod dedi.

(1175) C, οὗτος e correctione pro ού-
 τως.

(1177) Homerus enim: Μῆνιν ἄειδε,
 Θεά. Cf. ino liber A, 4.

(1178) B, δι' ἣν αὕτη γέγ., hemisti-
 chio brevior.

καὶ συμφορὰς ἐπήγαγε τοῖς Ἑλλησι μυρίας,
 παράγει ταύτην λέγουσαν ὡς ἀποκρινομένην, 4180
 ὡς ἐκ Θηβῶν ἐκράτησαν τάχα γυναῖκας δύο,
 τὴν Χρυσήϊδα τε αὐτὴν καὶ γε τὴν Βρισηΐδα,
 καὶ Βρισηΐδα δωρεάν τῇ Ἀχιλεΐ παρέσχεν,
 τὴν Χρυσήϊδα δὲ αὐτὴν ἔλαβεν Ἀγαμέμνων,
 παῖδα Χρύσου τυγχάνουσιν, Χρύσου τοῦ ἱερέως. 4185
 Ὅστιςπερ Χρύσης, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος ὑπάρχων,
 λαβὼν τὸ στέφος τοῦ θεοῦ δάφνινον ὑπηργμένον
 καὶ τὸ χρυσοῦν τὸ μαντικὸν σκῆπτρον, μετὰ καὶ δῶρων,
 ἦλθεν ἐξωνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα·
 τοῦ Ἀγαμέμνονος δ' αὐτὸν διώξαντος ὀργίλως, 4190
 ἠύξατο τῷ Ἀπόλλωνι ὁ Χρύσης καθ' Ἑλλήνων.
 Ὁ δὲ λοιμὸν βαρύτατον Ἑλλησιν ἐπιπέμπει.
 Τῇ λοιμικῇ δὲ τοῦ στρατοῦ παντὸς συμφθειρομένου,
 τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτοῦ ὁ Ἀχιλεὺς ἐδεῖτο
 τὴν Χρυσήϊδα τῇ πατρὶ Χρῦση πεμφθῆναι τότε, 4195
 ὡς μὴ φθαρῇ τὸ στράτευμα νόσω τῇ βαρυτάτῃ.
 Ὁ δ' Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς τὴν Χρυσήϊδα πέμπει
 μετὰ στεφάνων καὶ τιμῆς πρὸς τὸν αὐτῆς πατέρα,
 αὐτὸς δὲ, τὸν Ταλθύβιον πέμψας καὶ Εὐρυβάτην,
 τοῦ Ἀχιλέως ἔλαβε γυναῖκα Βρισηΐδα· 1200
 ἔθεν ὁ ἥρωες Ἀχιλεὺς τοῖς Ἑλλησιν ὀργίσθη,
 καὶ παντελῶς ἀπέπαυσε τῆς μάχης καὶ πολέμου·

(1180) C, καὶ ἀποκρ., superscripto
 ὡς. Cf. p. 71, n. 75.

(1182-83) Absunt ab B. Causa omissionis
 initium v. 1184.

(1184) A B, τε.

(1186) Versus 1186-89 inseruit Bur-
 gess. Initiis Homer. p. 76. A B, τυγχάνων.

(1187) Burg. δάφνινον et sic libro A,
 15. C, δάφνηνον, sed δάφνινον recte
 libro A, 15.

(1189) Codd. αὐτοῦ, et sic libro A 17,
 versu repetito.

(1192) B, λοιμὸν τοῖς Ἑλλησι βαρ.
 ἐκπέμπει.

οἱ Τρῶες δὲ θαρρήσαντες ἀνέωξαν τὰς πύλας.

Τὰ δὲ λοιπὰ συναξάδουσιν Ὅμηρου καὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ τοῦ Ὁμήρου μὲν ἐστὶν ἡ Ἄλφα ῥαψωδία 1203

τὴν μῆνιν περιέχουσα ταύτην τοῦ Ἀχιλέως·

ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα τὸν σκοπὸν τῶν σῶν ἐνθυμημάτων,

εἴτε συντόμως παντελῶς βούλει με ταῦτα γράφειν,

εἴτε πρὸς πλάτος, μερικῶς, κεφαλαιωδεστέρως,

τοῦ Ἄλφα καὶ τοῦ Βῆτά σοι καὶ τῶν λοιπῶν γραμμάτων 1210

τὰς ὑποθέσεις γράφειν με τὰς ἀναγκαιοτέρας,

τὸ τί, καὶ τίς τίνος, παρὰ καὶ τίνος ἐφρονεῖθη,

καὶ μερικῶς ἀλληγορεῖν ὀλίγα τῶν χρησίμων.

Ταχέως δηλωθήτω μοι· διαπορῶ γὰρ πάνυ.

(1205) A, ἡ πρώτη ῥαψ.

(1212) A B, τὸ τίς. A B C, παρὰ τι-
νος. Sed quum τίνος sit omnino scriben-

dum, quem accentum hæc versus sedes
non admittit, exhibeo τίνος παρὰ, accen-
tu qui metro aptus sit.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Α (*).

Τῆς Ἄλφα ἡ ὑπόθεσις Ὀμήρου ραψωδίας,
 ἵνα πρὸς σὴν ὠφέλειαν πάλιν ἐπαναλάβω,
 τάδε δηλοῖ κατὰ λεπτόν ἅπερ ἐνθάδε φράσω.

Ὁ Ὀμηρος ὁ πάνσοφος τὴν γνῶσιν τὴν οικείαν
 ὡς Καλλιόπην, ὡς θεάν, ὡς Μοῦσαν παρεισάγων, 5
 ἀνερωτᾷ τὸ αἴτιον ὀργῆς τῆς Ἀχιλέως,
 ἀφ' οὗ πρὸς Ἀγαμέμνονα διτήχθρευσε ἐρίσας.
 Ἡ δὲ φησιν, ὡς πρὸς αὐτὸν δῆθε, πᾶν τὸ βιβλίον,
 οὕτως ἐντεῦθε τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιουμένη.

Ὁ τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διὸς Ἥλιος παῖς Ἀπόλλων 10
 τῆς ἔχθρας καὶ τῆς μῆνιδος αἴτιος ἐγεγόνει·
 ὁ Χρύσης γὰρ ἦν ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ἠλίου,

(*) Addidi lemma, simile additurus sequentium librorum unicuique. Lemma est in A: ὑπόθεσις τῆς ἄλφα Ὀμήρου ραψωδίας. In B, ἀρχὴ τῆς Α Ὀμήρου ραψωδίας. Sic A B in reliquis rhapsodiis. In C pro lemmate est tantum in margine A rubricatum.

(1) Consentit codex Burgessii qui inter Initia HomERICA versus primos 43 huius libri descripsit p. 62.

(2, 3) Desunt in A.

(5) Burg. γνώμην. Schol. in C: σημειώσαι τί ἐστίν ἡ Μοῦσα. Conf. Proleg. 1172, lib. 2, 113.

(6) Burg. τί.

(8) A B, Burg. δῆθεν. C, δῆθε. Exemplum quidem in Thesaurο adlatum est ex Tzetze (hiliadibus 1, 892 formae δῆθε. Sed est in Basileensi editione δῆθεν, quod et ipse reperi in bono codice 2644. At

reperio δῆθε mox v. 121; cui favet ὄθε frequentissimum (vide ad Proleg. 389); favet et proximum ἐντεῦθε codicis C; ὀπισθε Γ, 145; ἔσωθε Prol. 691 in C. Multa alia similia non congeram, modo monere liceat in Tzetze epistola post Chiliadas p. 523, pro πατροθετόθεν legi πατροθετόθε in optimo codice 2644. Cf. librum O, 179, 240.

(9) Burg., ἐνταῦθα. C, ἐντεῦθε. A B, ἐντεῦθεν.

(10) Schol. in C. Λητὴ τὸ σκότος τὸ ἀργέγονον καὶ ἡ νύξ. Ζεὺς νῦν ὁ οὐρανός. Ἐκ χάους ἐκείνου γὰρ βραγέντος ὁ ἥλιος ἐν οὐρανῷ ἐφάνη. Bibliotheca particulae scholii rescuit, Reliquit ὡ primae vocis, secundae ἀρχέ; ἐκ periit; ex participio βραγέντος superest βραίντος, et φάνη verbi ultimi.

(12) Burg., C, ἦν γάρ.

ἦγουν σοφὸς καὶ ἐπιωδὸς, ἀστρονομῶν καὶ μάγος,
 ἐκ τοῦ ἡλίου σύμπαντα ποιῶν καὶ σὺν ἡλίῳ.
 Οὗτος τὸ στέφος τοῦ θεοῦ τὸ δάφνινον κατέχων 15
 καὶ σκῆπτρον τούτου τὸ χρυσοῦν, καὶ περισσὰ δὲ δῶρα,
 ἦλθεν ἐξωνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα.
 Οἶον, ἵνα σαφέστερον τὸ πᾶν σοι διαρθρώσω,
 ὁ Χρύσης, ὄνπερ εἶπομεν ἀστρολογοῦντα μάγον,
 ἐστολισμένους μαντικῶς καὶ μαγικῶς εἰσῆλθε, 20
 χερσὶ κατέχων στέφανον Ἀπόλλωνος Ἡλίου,
 τουτέστιν εὐωδέστατον θάλλοντα κλάδον δάφνης,
 ἦν, περιτρέχων ἡλιος τὸν κύκλον τὸν τοῦ χρόνου,
 θάλλουσαν δέδορκεν αἰεὶ, μὴ χέουσαν τὰ φύλλα·
 καὶ σὺν αὐτῷ κατεῖχε δὲ καὶ τὸ χρυσοῦν τὸ σκῆπτρον, 25
 τιμίαν ῥάβδον μαντικὴν· χρυσῆ γὰρ οὐχ ὑπῆρχεν,
 ἀλλὰ ξυλίγη καὶ κυρτὴ, χρήσιμος δὲ μαντείαις·
 κατὰ τῆς γῆς γὰρ χέοντες τέφραν ἐκ τῆς ἐστίας
 τῇ ῥάβδῳ ταύτῃ τεχνικῶς ἔγραφον τὰς μαντείας,
 βλέποντες πρὸς τὸν ἡλίον καὶ λέγοντες τὸ μέλλον· 30
 ταύτην τὴν ῥάβδον Πλούταρχος λίτυον ὀνομάζει,

(15) Burg, δάφνιον. Cf. p. 65, 1187.

(18) A, ὅμως ἵνα. B. Bg, οἶον ἵνα τὸ π. σοι σαφ. διαρθρώσω.

(19) A, τὸν Χρύσην. C, Χρύσης... B. Bg. ὁ χρ... μάγον καὶ ἀστρολόγον.

(20) A, ἐστολισμένως. B C, μαγικῶς κ. μαντ. Bg., κ. μανικῶς.

(21) C, στέφανος.

(23) Bg., περιέχων.

(25) Bg., κατεῖχεν.... χρύσειον τὸ σκῆπτρον.

(26-32) protulit Hodijs Appendice ad Malalæ p. 132 ex codice Oxoniensi, intellexitque male de Calchante. Inspexerat codicem properantius. Bg. et Hod. τὴν μίαν. B, χρυσοῦν. A, ὑπῆρχε.

(27) A, χρησίμη.

(28) A, ἐκ τῆς μαντείας.

(29) A ῥαῦδω, et ῥαῦδον 31. Vid. n. ad Z. 24.

(31) B, Hodius, λῦτιον. A, λίτιον. C, Bg., Tzetzes Exegesi pp. 76, 84, λίτυον. Plutarchus Romulo 22, λίτυον. Corrupta lectio lemmatis in C: πῶς ἐμαντεύοντο μετὰ τοῦ λητίου (imo λιτύου), ὅπερ ἦν καμπύλη (cod. καμπίλη) βακτηρία. Tzetzes Exegesi p. 76, καμπέλη βακτηρία; mendum codicis recentis representante accuratissime ipsa in editione Hermannio illo Godofredo, non facturo aliter si papyrum horrenda vetustate sacrum, Æschyli sui manum heroisve alius tractasset. Scipionem illum comparant, Corayus ait ad Plutarchum, cum episcoporum incurvo baculo, vernacule « erosse », quem nunc Græci πατερίτζαν vocant, ὑπομι-

λίτους δὲ Κοκκειανὸς Κάσσιος Δίῳ λέγει.

Οὕτως ὁ Χρύσης μαντικῶς ἐστολισμένος ἦλθε
σὺν δώροις ὠνησόμενος αὐτοῦ τὴν θυγατέρα.

Ὡς δ' Ἀγαμέμνων μετ' ὀργῆς ἐξήλασεν ἐκεῖνον,
ἠὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι ὁ Χρύσης καθ' Ἑλλήνων,
ἦγουν ἐπνύξατο σφοδρὸν τὸν ἥλιον γενέσθαι.

35

Ὁ δὲ σφοδρὸς γενόμενος μετὰ πολλοὺς τοῖς ὄμβρους
εἰς στρατεύμα, πολυπληθὲς πύκνωμα σκηνωμάτων,
αἰμούς δυσώδεις ἀνιμῶν καὶ κόπρων καὶ πτωμάτων,
μιάνας δυσκρατώσας τε σύμπαντα τὸν αέρα,
καὶ συνεργοῦντος καὶ αὐτοῦ ταῖς μαγικαῖς ταῖς τέχναις,
λοιμούς ἐπήγαγε δεινοὺς, φθείρων ἀνθρώπους, κτήνη.

40

Καὶ πρῶτον μὲν ἀπήρξατο τὰ κτήνη διαφθεῖρειν,
ὡς κεκυφότεα πρὸς τὴν γῆν, ἧς ὁ λοιμὸς ἐκτρέχει,
καὶ ὡς εὐσφραντότερα κατὰ πολὺ ἀνθρώπων·
μετὰ μικρὸν δ' ἀπήρξατο κτείνειν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

45

Ἐννέα μὲν ἐκράτησε τὸ νόσημα ἡμέραις
καὶ τῶν νεκρῶν ἀπανταχοῦ συνήγοντο σωρεῖαι·

δεκάτη δὲ συνέδριον ὁ Ἀχιλεὺς ποιήσας,
ἠρώτα τί τὸ αἶτιον τῆς νόσου τῆς λοιμώδους·

50

ὁ Κάλχας δ' ὁ τοῦ Θέστορος υἱὸς καὶ Πολυμήλας,

« Οἶδα μὲν » εἶπεν, « Ἀχιλεῦ, τῆς νόσου τὴν αἰτίαν·

« τὸν βασιλέα φρίττω δέ· τούτου γὰρ ἡ αἰτία. »

Τοῦ δὲ θαρρύναντος αὐτόν, ἄρχεται λέγειν οὕτω·

55

μνήσκουσιν δηλονότι τοὺς φέροντας
ὅτι πατέρες, οὐ δεσπότες, τοῦ πλή-
θους εἰσί.

(32) A, λιτουτικὸν Κοκκειανὸς κά-
σιον. B, λίτους δὲ K. Bg., λιτούς. C,
λίτους, bene. Melius Tzetzes Exegesi p.
76, λιτούς. Hodijs, λιτούς... Δίος·
et corrigit Δίῳ.

(34) Bg., ὠνησόμενος.

(40) B, ἔσμούς. Bg., ανεμῶν.

(41) A, δέ.

(42) A B C, Burg., ὡς συν. In C va-
rietas καί.

(45) A, οἷς ὁ λ. εἰστρέχει. Illas opi-
nationes sunt Tzetza antiquiores. Sequi-
tur veteres commentatores. Vide Scholia
ad II. 1, 50.

(47) B C, sine δ'.

- « Τὸ λοιμικὸν ἐνέσκηψε νόσημα στρατοπέδῳ,
 « ἀνθ' ὧν ἀτίμως ἤλασε τὸν Χρῦσπν Ἀγαμέμνων,
 « ἄνθρωπον μάγον, καὶ θεινὸν εἰς τὸ μεγάλα βλάπτειν,
 « ἐλθόντα πρὸς ἐξώνησιν παιδὸς τῆς Χρυσυίδος.
 « Οὗτος γὰρ ἄκρως λυπηθεὶς, ἐν μαγικαῖς ταῖς τέχναις 60
 « εὐρών καὶ τὴν ἐκφλόγωσιν ἡλίου συνεργοῦσαν,
 « ἐπήγαγε τὸ νόσημα, καὶ παῦσις οὐκ ἐσεῖται
 « πρὶν ἂν ἀποκομίσαιμεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα,
 « μετὰ καὶ δώρων καὶ τιμῆς αὐτὸν ἐξιλοῦντες·
 « καὶ τότε τρέψει τὸν λοιμὸν ἐν ἐπωδαῖς ἐτέραις. » 65
 Οὕτω τότε τοῦ Κάλχαντος εἰπόντος τὴν αἰτίαν,
 ὁ Ἀγαμέμνων μετ' ὀργῆς ὁ βασιλεὺς ἀνέστη,
 καὶ πέμπων πῦρ ἐξ ὀφθαλμῶν κακολογεῖ τὸν μάντιν·
 ὁ δ' Ἀχιλεὺς ὑπερμαχῶν τοῦ μαντέως ἀνέστη,
 καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα φησὶ τὸν βασιλέα· 70
 « Πέμψον τὴν κόρην, βασιλεῦ, τὴν Χρῦσου θυγατέρα
 « ὑπὲρ παντός σου τοῦ στρατοῦ καὶ τούτου σωτηρίας·
 « ἡμεῖς δ' ἄνπερ πορθήσωμεν τὴν Τρωϊκὴν τὴν πόλιν,
 « διπλᾶ, τριπλᾶ σσι, τετραπλᾶ δώσομεν ὑπὲρ ταύτης. »

(62) Futuri ea forma ἐσεῖται frequentissima est in scriptoribus ætatis recentioris, ceterum accuratis.

(65) Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 379: ἀποτροπιασμοὶς καὶ ἐπωδαῖς ἠδύναντο οἱ μάγοι καὶ λοιμικὰ καὶ ἕτερα μετατρέπουν νοσήματα, ὡς Ὀρφεὺς γράφων παραδεικνύει. Πυθαγόρας τε καὶ Ἐμπεδοκλῆς πολλὰ τοιαῦτα μετατρέψαντες καὶ αὐτοὶ (cod. αὐτῆ). Ὡσπερ καὶ ἐν τοῖς (cod. τῆς) Ἀντιόχου χρόνοις ἐν Ἀντιοχείᾳ (C et Gram. ἀντιοχία) ὁ Λαίιος νόσημα λοιμικὸν ἐξελάσας· οὗ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐν Ἐπιταφίῳ ἐμνήσθην εἰπὼν. « Οὐκ ἦν σοφιστῆς ἰκανὸς τις ἐν λόγοις, « Οὐκ ἦν τελεσθεὶς μυστικῶν τελεσμάτων, Ὡς ἄλλοις εὐρεῖν μυστικωτά-

« ταις τέχναις Εἰς ἐξέλασιν λοιμικῶν « τοξευμάτων, Ὡς πρὶν Λαίιος ἐν χρό- « νοῖς Ἀντιόχου, Χαρώνιον πρόσωπον « ἐγγλύψας πέτραις. » Τοιαῦτα πολλὰ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐν ἐπω- « दाῖς ἀνέπαυσεν ἐν τοῖς Δομιτιανοῦ χρόνοις ὑπάρχων. Orphei locum ipse Tzetzes recitat Exegesi p. 92, sumtum e Lithicis v. 48-53. De Læio vide L. Dindorfium, in Thesaurο Græco. Codex πέ- « τρας, pro quo scripsi πέτραις, sequutus Tzetzam ipsum, tres ultimos Epitaphii ver- « sículos prosæ suæ immiscens Exegesi p. 93. De Apollonii Tyanensis incantamen- « tis ac telesmatis multa refert Malalas p. 342, multa Tzetzes chil. 2, Hist. 60; cf. inferius libro Ἰῶτα, 89.

(72) B C, παντός σου.

Ὅ δὲ φησὶ καὶ πρὸς αὐτὸν οὕτω τὸν Ἀχιλλέα·
 « Ἐγὼ μὲν ἔτοιμος εἰμὶ τὴν Χρυσήϊδα πέμπειν,
 « τὴν Βρισηίδα δὲ τὴν σὴν αἰχμάλωτον λαμβάνω. »
 Τούτων ἀκούσας Ἀχιλεὺς τῶν λόγων ἐθυμώθη,
 διπλᾶ δὲ λογιζόμενος ὑπῆρχε τῇ καρδίᾳ,
 ἢ ξίφος ἐλκυσάμενος κτείνειν τὸν βασιλέα,
 ἢ καταπαῦσαι τὴν ὄργην, ὥσπερ ἀνὴρ ἐχέφρων.
 Ἐν τούτοις ὄντος τοῦ ἀνδρὸς τοῖς λογισμοῖς, ὡς εἶπον,
 ἤγουν ὄργῆς καὶ λογισμοῦ μέσον καθεστηκότος,
 καὶ τῆς ὄργῆς ὡς πρὸς σφαγᾶς τὸν ἥρωα κινούσης,
 τοῦ λογισμοῦ δὲ θέλοντος παύειν θυμοῦ τὸ ζέον,
 παρὰ τῆς Ἥρας Ἀθηναῖα ἐξ οὐρανοῦ ἐπέμφθη,
 ἐκ τῆς ψυχῆς ἢ φρόνησις, ἐκ κεφαλῆς ἐλθοῦσα,
 ἥτις ἐστὶ σφαιροειδῆς εἰς οὐρανοῦ τὸ σχῆμα·
 ἔπεισε τοῦτον παῦσαι μὲν τὸ ξίφος καθελκύνει·
 λόγοις λοιδοροῖς δὲ πολλοῖς πλύνει τὸν βασιλέα

75

80

85

90

(75) Quam conjunctio καὶ vim non habeat magnam hic loci, suspicor scripsisse Tzetza ipsum ὡς πρὸς αὐτόν. Est formula ὡς πρὸς valde frequens in Tzetza versibus. Exempla sunt in Proleg. 648, 850, 963, 966, 988, etc.; in hoc primo libro v. 84, 120, 296, 310, etc.; multa deinceps occurrent; multa etiam in Chiliadibus. Ac quandoque variatur inter ὡς et καὶ, quod monstrabunt notæ ad librum Γ, 136, 157; Δ, 73; Ε, 43; Ζ, 34, 64; Η, 103, 112, 140; Θ, 88, 177, 195; Ι, 91, 109; Λ, 48, 52, 54, 82, 158; Μ, 35, 51; Ξ, 27; Ο, 105, 158, 162; Π, 88, 394; Ρ, 88; Σ, 78, 287, 316, 439; Ω, 69, 146, 188.

(84) Non est in B.

(88) Zacharias Mitylenæus. De immortalitate animi p. 121: τελειότατον σχημάτων τὸ σφαιρικὸν εἶναι γεωμετρία φησίν... τούτου δὲ τόνδε τὸν κόσμον μεταλαγχάνειν ἢ ὄψις δείκνυσιν. Ibi mea nota. Athenagoras Legat. § 16: καλὸς μὲν ὁ

κόσμος... καὶ τῷ σχήματι σφαιρικῷ ὄντι.

(90) B, πλύνει. Præstat quidem πλύνει ubi symmetriam, παῦσαι μὲν, πλύνει δέ· sed non valde placet φρόνησις male-suada, φρόνησις quæ Achilli persuadet ut regem regum, exercitusque ducem pro-cacissimis insectetur conviciis. Redit πλύνειν libro Γ, 15. Gregorius Laudatione Bessarionis in meis Anecdotis Gr. t. 5, p. 454: βάλλων αὐτὸν ἀπειδῶς τοῖς ὄνει-δεσι καὶ ταῖς ἐκ τοῦ Κότυος πλύνων λοιδοροῖαι. Vide Brodæum Misc. 4, 32; Reiff. ad Artemid. 2, 4. Ipse nonnulla apposui ad Anecd. l. l., ubi et contuli vernaculam humilemque dicendi formulam « laver la tête à quelqu'un. » Voltarius: « on lavera la tête au président; « je lui parlerai, je lui parlerai et du bon « ton. » Et Filio prodigo: « Lavons la « tête à ce large visage. » Kursus Sequestro: « Oh! je vais de ce pas laver sa « tête aînée. » Destuchius: « Oh parleu!

καὶ τέλος ἐξωμόσατο μὴ συμμαχεῖν ἐκείνῳ,
 μηδὲ βοήθειάν τινα τοῖς Ἕλλησι παρέχειν.
 Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους δὲ πάλιν τοῦ βασιλέως
 ὀργιζομένου χαλεπῶς καὶ μνηϊῶντος ἄγαν,
 ὁ Νέστωρ ὁ τῆς Χλώριδος υἱὸς καὶ τοῦ Νηλέως, 95
 κατὰ τινὰς ἐτέρους δὲ Νηλέως, Πολυμήδης,
 τριγέρων ὧν καὶ βασιλεὺς Πυλίων γλυκυλόγος,
 ὡς πρὸς σύμβασεις ἔσπευδε συναγαγεῖν τοὺς δύο,
 τὸν βασιλέα παραινῶν ἱκετικοῖς ἐν λόγοις
 καταλιπεῖν τῷ Ἀχιλεῖ κεκτῆσθαι Βρισηίδα, 100
 πύργον τὸν ἄνδρα τοῦ στρατοῦ λέγων Ἕλλήνων εἶναι,
 τὸν δ' Ἀχιλέα νουθετῶν παύειν τὰς ἀυθαδείας,
 τῷ βασιλεῖ δὲ μηδαμῶς ἐθέλειν ἀντερίζειν,
 λέγων πρὸς τοῦτον· « Ὁ κρατῶν ἐκ τοῦ Διὸς τὸ σκῆπτρον
 « οὐκ ἔστι σοι ὁμότιμος, ὦ Ἀχιλεῦ, οὐκ ἔστιν· 105
 « εἰ ῥωμαλέος ἔφυς δὲ καὶ παῖς θεᾶς ὑπάρχεις,
 « τοῦτ' ἔστιν ἔχεις ἀρετὴν τὴν πρακτικὴν ἐν μάχαις,
 « ἀλλ' οὗτος κρείστων σοῦ πολὺ· πολλῶν γὰρ βασιλεύει. »
 Οὕτω τοῦ Νέστορος αὐτοὺς ἄγοντος πρὸς συμβάσεις,
 ἀσύμβατοι διέμειναν. Ἐκστάντες δ' ἀπ' ἀλλήλων, 110
 ἦλθεν αὐτῶν ἑκάτερος σκηνώμασιν ἰδίαις.

« ma princesse, Je m'en vais vous laver la
 « tête comme il faut. » Hamiltonem, qui, ex
 hibernia oriundus, gallice tamen scripsit
 summa cum elegantia, memini alicubi in
 Memoriis Grammontianis illo uti idiotismo.

(92) Abest ab A C.

(97) B, γλυκυλόγος. Cf. Proleg. 676.

(98) A, σύμβασιν. C, συμβάσεις, superscripto εἰρήνη. B, εἰρήνην. Cferatur v. 109.

(99) Conf. Proleg. n. 407.

(101) Conf. Prol. n. 682.

(102) B, τῆς ἀναιδείας. C, τῆς αὐθ.

(104) Διός, Glossa in C, τῆς εἰμαρμένης. Cf. liber B, 18 83; Γ, 134.

(106) Schol. in C : τί δηλοῖ (periit nonnihil sub cultro bibliopegi, τί fortasse, quod addidi,) τὸ θεᾶς παῖς ὑπάρχεις; ὅτι τὴν πρακτικὴν ἔχεις ἀρετὴν. Ὅσοι γὰρ ἥρωες, ἦγουν ἀρετὴν ἔχοντες ἄνδρες ἡμίθεοι, τεθνήκασι μὲν τοῖς σώμασι, ζῶσι δὲ ταῖς ἀρεταῖς, τὴν πρακτικὴν μὲν ἔχοντες ἀρετὴν, ἦγουν τὴν (addo τὴν, resectum uti videtur) διὰ χειρῶν, θεαινῶν παῖδες λέγονται· εἰ δὲ τὴν θεωρητικὴν ἔχουσιν ἀρετὴν, ἦγουν τὴν διὰ λογισμοῦ καὶ (addo καὶ) φρονήσεως, θεοὺς ἔχειν πατέρας λέγονται (cod. λέγοντες).

(111) Glossa superscripta in C, σκηνᾶς.

Ὅ Ἀγαμέμνων μὲν εὐθύς πέμπει τὴν Χρυσίδα
 πρὸς τὸν πατέρα τὸν αὐτῆς σὺν δώροις καὶ θυσίαις,
 τοῦ Ὀδυσσεύς σὺν νηϊ κομίζοντος ἐκείνην·
 αὐτὸς δὲ, τὸν Ταλθύβιον καὶ Εὐρυδάτην πέμψας, 115
 τὸ Ἀχιλέως ἔλαβε γέρας τὴν Βρισηίδα.
 Ὅ δ' Ἀχιλεὺς, ὑπεραντλος γενόμενος ἐκ λύπης,
 εὐθέως πάντων χωρισθεὶς τῶν φίλων, τῶν οἰκείων,
 ἐλθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐκάθητο δακρύων,
 βλέπων ὡς πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ τῇ μητρὶ προσλέγων, 120
 τῇ τοῦ Νηρέως, Θέτιδι δῆθε τῇ Νηρηίδι·
 « Μήτηρ, ἐπεὶ με ἔτεκες ὄντα τῶν βραχυβίων,
 « ὁ Ζεὺς ὀφείλων μοι τιμὴν ὑπῆρχε διὰ τοῦτο·
 « νῦν δὲ καὶ βραχυχρόνιος καὶ ἄτιμος ὑπάρχω·
 « ὁ Ἀγαμέμνων γὰρ αὐτὸς ἔλαβε τὴν τιμὴν μου, 125
 « τὴν κόρην τὴν αἰχμάλωτον ἣν εἶχον Βρισηίδα. »
 Οὕτως αὐτοῦ δακρύοντος, ἀνέδραμεν ἡ Θέτις
 ἐκ τῆς θαλάσσης τοῦ βυθοῦ, καθάπερ ἡ ὀμίχλη,
 χειρὶ τε ὀμαλίσασα, ἠρώτα τὴν αἰτίαν.
 Ὅ δὲ τὰ σύμπαντα λεπτῶς ἐκείνη διηγεῖται 130
 μέχρι τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κόρης Βρισηίδος,
 καὶ ἰκετεύει ἀνελθεῖν εἰς οὐρανὸν πρὸς Δία,
 καὶ ἰκετεῦσαι βοηθὸν τοῖς Τρῶεσσι γενέσθαι,
 τοὺς Ἕλληνας συγκλείσαι δὲ καὶ τρέπειν πρὸς τὰ πλοῖα
 φονευομένους ὑπ' αὐτῶν τῶν Τρώων ἐν τῇ μάχῃ, 135
 « εἴ ποτε Δία ἔσωσας μέλλοντα δεσμηθῆναι

(112) A C, δὲ εὐθύς.
 (115) A, εὐθύς δέ.
 (116) A, δῶρον. Cf. v. 125.
 (117) A, ὑπεραλγος.
 (121) B, νηρέως. A B, δῆθεν. C, δῆθε.
 Conf. n. ad. v. 8.
 (122) B C, βραχυχρόνων. A, βραχυ-
 βίων. In loco suspecto Chil. I, 941, Co-
 dex C mutilus est.
 (129) B, ὀμιλήσασα. Verbo ὀμαλί-
 ζειν Tzetzes reddidit Homericum II. I,
 361, κατέρεξεν. Conf. v. 217.
 (134) A, βλέπειν πρὸς. Cf. II. I, 409.
 (136) A, ὁπότε. A C, ἔσωσε. B, ἔσω-

α ἐκ Ποσειδῶνος, Ἀθηναῖς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐξ Ἑρας. »
 Ἡ Θέτις δ' εἶπε πρὸς αὐτὸν πάλιν τὸν Ἀχιλέα·
 α Ὁ Ζεὺς παρὰ Αἰθίοπας νῦν πότοις δεξιούται,
 « μετὰ δ' ἡμέρας δώδεκα ἐλεύσεται Ὀλύμπῳ· 140
 α κ' ἄγ' ἄνδρα τὸν πρὸς αὐτὸν εἰς Ὀλυμπον ἀνέλθω,
 α καὶ παρακλήσεσιν αὐτὸν, δοκεῖ μοι, καταπέισω. »
 Τοιαῦτα μὲν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλεῖ ἡ Θέτις.
 Καὶ δὴ Διὸς εἰς Ὀλυμπον ἐλθόντος δωδεκάτη
 καὶ σὺν αὐτῷ καὶ τῶν θεῶν, ἀνῆλθε καὶ ἡ Θέτις, 145
 καὶ τῇ σκαιᾷ μὲν ἤψατο γονάτων τῶν ἐκείνου,
 τῇ δεξιᾷ γενείου δέ, τοῦ καὶ ἀνθερεῶνος,
 παρακαλοῦσα τὸν υἱὸν τιμῆσαι Ἀχιλέα.
 Οὗτος δ' ἐσίγα, μὴ λαλῶν τῇ Θέτιδι μηδόλως.
 Ὡς δ' ἠνωχλείτο, στεναγμὸν ἐξέπεμψεν ἐκ βάρους 150
 ἐκείνην προτρεψάμενος πάλιν ἀποδημῆσαι,
 τῇ κεφαλῇ δ' ἐπένευσεν ἐκείνη βοηθῆσαι.
 Καὶ ἡ μὲν Θέτις πρὸς αὐτὴν τὴν θάλασσαν κατῆλθεν·
 ὁ Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον εἰσῆλθε τότε,
 πάντες δ' ἀνέστησαν θεοὶ ἐκ τῶν καθιδρυμάτων. 155
 Ἡ δ' Ἑρα ὀργιλώτερον πρὸς Δία διετέθη
 ὅτι συνδιελέγετο Θέτιδι τῇ Νηρέως·
 τοῦτου δὲ τὸ ἐμβρίμημα μεγάλως πτοηθεῖσα
 ἐκάθισε περίφοβος, ἀμέτρως λυπουμενή,
 καὶ πάντες ἀνεστέναξαν θεοὶ οἱ οὐρανόθεν. 160
 Ὁ παντεργάτης δ' Ἑφαιστος παρηγορῶν τὴν Ἑραν

σας. Quod visum est narrationem facere
 vividiorem. A. δεσμευθῆναι. B C, δε-
 σμηθῆναι. Verbo δεσμῆω nonnunquam
 Tzetzes utitur.

(139) A B C, περί. Scripsi παρά. A,
 τοῦς A!9. Vid. p. 46, 784.

(142) A, καταπεῖσαι.

(147) A, καὶ τοῦ ἀνθ.

(153) B, κατῆλθε.

(156) B C, ἡ Ἑρα δ'. B, ὀλιγώτερον.

(158) A, εὐρίμημα. B, non potest le-
 gi. C, ἐμβρῖμημα.

διπλοειδές ποτήριον ἐδίδου συγκεράσας,
 και πρὸς αὐτὴν ἅ πέπονθεν ἐκ τοῦ Διὸς ἐλάλει,
 εἰπὼν πῶς ἔρριψεν αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ πρὸς Λῆμνον,
 και πῶς αὐτὸν οἱ Σίντιες ἀνέλαβον πεσόντα. 165
 Οὕτως Ἐφαιστού λέγοντες ἐγέλασεν ἡ Ἥρα,
 και τὸν ποτῆρα δέχεται χειρὸς ἐξ Ἐφαιστείας.
 Ὅ δὲ και πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐκίρνα κατ' ἀξίαν,
 οἱ και πολὺν ἀνήγειραν δι' Ἐφαιστον τὸν γέλων.
 Οὕτω πανημερίως μὲν ἐδαίνυντο τῷ τότε, 170
 τέρποντος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκείνους τῇ κιθάρα,
 και τῶν Μουσῶν τραγωιδουσῶν φωναῖς ἐν γλυκυτάταις.
 Ἐσπέρα δ' ἕκαστος αὐτῶν ἦλθε πρὸς τὴν οἰκίαν,
 ἦν περ ἐκάστῳ Ἐφαιστος ἐποίησεν ἐντέχνως.
 Ζεὺς δ' ὁ ποιῶν τὰς ἀστραπάς ἦλθεν αὐτοῦ τῇ κλίνῃ, 175
 ἐνθα πεσῶν ἀφύπνωσε μικρὸν μετὰ τῆς Ἥρας.
 Ταῦτα μὲν εἶπον μυθικῶς ὡς κεῖνται τῷ κειμένῳ·
 τὸ δ' ἀληθές νῦν μάθανε και τὴν ἀλληγορίαν.
 Ὅ Ἀχιλεὺς, ὡς εἶπον πρὶν, υἱὸς ἦν τοῦ Πηλέως
 και Θέτιδος τῆς θυγατρὸς Χείρωνος φιλοσόφου· 180

(162) Διπλοειδές ποτήριον reddit Homericum δέπας ἀμφικύπελλον. II. 1, 584. Cf. v. 527.

(163) A, πρὸς τ. Διός.

(164) A, εἰς Λῆμνον.

(167) B, ἠφαιστίει. Non displiceret Ἐφαιστείου, quod formas masculinas adjectivorum Tzetzes usurpet sæpius.

(169) A, διήγειραν. B C, ἀνήγ.

(170) C, πανημερίως.

(172) Τραγωιδουσῶν, « canentium ». Verbo τραγουδῶ fere semper utuntur recentiores ἀντὶ τοῦ ᾄδω veterum, et nomine τραγοῦδιον, τραγοῦδι ἀντὶ τοῦ ᾄσμα, atque etiam τῷ τραγωδία. Infra v. 326, 352, Μουσῶν τραγωδία. Hæspicitur utroque versu locus II. 1, 602: οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο... φόρμιγγος

περικαλλέος ἦν ἐχ' Ἀπόλλων, Μουσῶν θ' αἰ ᾄειδον ἀμειβόμεναι ὅπτι καλῆ. De hoc sensu monuit Corayus ad Isocratem. Christophulus: καί μ' ἤυρε ποῦ τραγουδοῦσα, « et me reperit qui cantabam. » Scholiastes Oppiani Cyn. I. 4, ἀεῖδω vertit τραγωδῶ. Hinc ὑποτραγωδῶ. Theodorus Amaranto in Notitiis mann. t. 8, p. 125, recepta optima codicis II. Stephani lectione, quam miror non fuisse a Duthelio receptam: ἐγὼ δὲ τι Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐν κατευναστιχοῦ μοίρα ὑποτραγωδήσω τῇ εὐρητῇ.

(173) A B, ἦλθεν εἰς.

(174) A B, ἐν τέχναις.

(175) C, κοίτη.

(179) Cf. Proleg. 425, 443, et notæ.

ὅς Χείρων ὁ φιλόσοφος, πάππος τοῦ Ἀχιλέως,
 ἐκ λεκανομαντείας τε καὶ σκέψεως ἀστέρων
 τὰ μέλλοντα συμβῆσθαι τῷ Ἀχιλεῖ προεῖπε.
Καὶ Θέτις μὲν ἡ Χείρωνος, μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως,
 καὶ Θέτις δὲ ἡ θάλασσα τοῦ Ἀχιλέως μήτηρ 185
 διὰ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ θυμικὸν καλεῖται·
 καὶ ὅτι, τὸ γενέθλιον ἔχων ἐν ὑδροχόῳ,
 ἐν ταῖς παρύγροις μάχαις τε καὶ ταῖς διαποντίοις
 καὶ τοῖς χειμῶνος δὲ καιροῖς μεγάλως συνηργεῖτο·
 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ λεκανομαντείας, 190
 ὡς ἐκ μητρὸς, ἐμάνθανε τὰ μέλλοντα γενέσθαι·
 καὶ ὅτι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλέως
 νεκροῦ τούτου τοῦ σώματος εἰσέτι προκειμένου,
 ἡ θάλασσα, ταραξάσα κῦμα φρικτὸν καὶ μέγα,
 ἐξῆλθε μέχρι τοῦ νεκροῦ περὶ Σιγείου τόπον, 195
 ὡς πᾶν τὸ στράτευμα φυγεῖν κατακλυσμὸν δοκοῦντας·
 ἡ δὲ, θρηνώδες γοερὸν ὡσπερ ἐκμυκωμένη
 πάλιν εἰς καίτην τὴν αὐτῆς εὐθέως ὑπεστράφη·
 ὅπερ καὶ θρηνον Θέτιδος φησὶ καὶ Νηρηίδων·
 καὶ ὅτι κατὰ Ὅμηρον πρῶτον στοιχεῖον ὕδωρ, 200

(182) C, λεκανομαντείας e correctio-
 ne; olim τείας. Cf. ad P, 85.

(185) Hic locus repetitur libro Σ, 45,
 sqq., paucis mutatis.

(188) AB, πανύγροις. C, παρύγροις
 hic et Σ, 55. Quod prætuli, quum videatur
 astrologis placuisse. Adeat lector
 Thesaurum Græcum, unde disco in Ma-
 nethone fuisse πάνυγρος pro πάρυγρος
 rescriptum, ὄρτασε citra necessitatem.

(193) C, τοῦ τούτου.

(195) B, τόπου. De re Philostratus,
 Her. p. 738; Tzetzes Posthom. 450, et
 n. Jacobsii.

(196) Φυγεῖν.] Cf. Homerus Od. 24,
 49, 57.

(197) A, μυκησαμένη.

(199) Homerus scilicet φησί. Non ta-
 men in narratione Odys. 24, 47 seqq.
 ipsum reperitur nomen θρηγος. Ceterum
 apte recensuit Tzetzes Thetidis dolorem
 ac luctum in funere Achillis inter argu-
 menta quæ ipsam herois fuisse matrem
 confirmarent. Καὶ τότε μάλιστα, Phi-
 lostratus ait l. l., καὶ Ἄγαιοι ξυνήκαν
 ὅτι τέχοι τὸν Ἀχιλλέα ἡ Θέτις, οὐδὲ
 ἄλλως ἀπιστοῦντες.

(200) Plato Theæteto 525: "Ὅμηρος
 ὁς εἰπὼν [Il. 14, 201]: « Ὀκεανὸν τε
 θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύνην »,
 πάντα εἶρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ
 κινήσεως. Vide Heyn. ad Hom.

ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ γενέθλια στοιχεῖα.

Κατὰ τοσοῦτους λέγεται ἡ θάλασσα τοὺς τρόπους
μῆτηρ εἶναι τοῦ ἥρωος ἐκείνου Ἀχιλέως.

Ὡς οὖν ἐξ Ἀγαμέμνονος τὴν κόρην ἀφηρέθη,
ἔνδακρυς πρὸς γενέθλιον ὕδωρ θαλάσσης βλέπων, 205
αὐτὸς ἐλάλει πρὸς αὐτόν· « Ποῦ μοι τὰ τῆς μαντείας,
« ἅπερ ὁ Χείρων ἔλεγεν ὁ πάππος μοι γενέσθαι,
« ἐκ τῆς παρύδρου μαντικῆς καὶ λεκανομαντείας;
« ἰδοῦ καὶ βραχυχρόνιος καὶ ἄτιμος ὑπάρχω.
« Ὅ Ἀγαμέμνων γὰρ λαβῶν ἔχει τὴν Βρισηίδα. 210
« Ποῦ τοῦ Διὸς μοι ἡ τιμὴ » ; ἦτοι τῆς εἰμαρμένης.

Τῆς ὀμιχλώδους Θέτιδος τὰς ἀνελεύσεις μάθε.

Περίλυπος καὶ ἔνδακρυς καθήμενος ὁ ἥρωος,
καὶ ταῦτα λογιζόμενος περὶ αὐτοῦ φρονίμως,
ἀναθυμίασιν ὄρα θαλάσσης ὀμιχλώδη 215
περὶ ὄρων τοὺς πρόποδας, προλέγουσαν χειμῶνα·
ὅπερ ὀμάλισις ἐστὶ χειρὸς πρακτικωτάτη,
καὶ μῆτηρ τούτου ὁ χειμῶν λυσιτελῶν ἐκείνω·
ἢ γὰρ ἡμέρα πέφυκε καὶ μητρὶα καὶ μῆτηρ,
τοῖς δυστυχοῦσι μητρὶα, τοῖς δ' εὐτυχοῦσι μῆτηρ. 220

Ἴδὼν οὖν τὸ κατάστημα τὸ ὀμιχλώδες τότε,
πρὸς ἑαυτὸν τὰ σύμπαντα λέγων τὰ πεπραγμένα,
εἰς τοῦτο τὸ χειμέριον κατάστημα ὀμίχλης
εὔχεται τὸν οὐράνιον αἶρα μεταθῆναι,
ὅπως κακῶς οἱ Ἕλληνας πάσχοντες ἐκ τῶν Τρώων 225
εἰς παρακλήσεις ἔλθωσι τοῦ ἥρωος ἐκείνου.

(206) B C, αὐτόν. A, αὐτόν.

(208) B C, παρ' ὕδωρ μαντ. C', 188.

(213) B, περίδακρυς superscripto ἐν, περίλυπος. A, γενόμενος.

(214) A B C, αὐτοῦ.

(215) B, ὀμιχλ. et sic 212, et passim.

Sed spiritus tenuitas est Ionica, non habet nunc locum. Respicitur versus de Thetide, Il. 1, 359 : Καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἄλδος, ἥστ' ὀμίχλη.

(216) B, περιορῶν.

(217) Conf. hujus libri n. 129.

Ἡ δὲ Διὸς βοήθεια ἐκ Θέτιδος ὑπάρχει,
 ὅτε τοῦτον ἐξέσωσε τῶν ἐπιβουλευόντων·
 ὅπερ ἠλληγορήσαμεν ἐν κρίσει τῆ τοῦ μήλου,
 ὅτι μετὰ διάρθρωσιν ἀέρος ἐκ τοῦ χάους 230
 παλιντροπία γέγονε καὶ σύγχυσις μεγάλη
 Ἦρας, τοῦ καταστήματος, ὡς εἶπον, τοῦ πυρώδους,
 τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὑγροῦ φημί καὶ τῶν ὑδάτων,
 καὶ Ἀθηνᾶς, τοῦ ζοφεροῦ ἀέρος καὶ προσγείου;
 ὑφ' ὧνπερ ἐκινδύνευε τὸ καθαρὸν ἀέρος, 235
 τὸ χλιαρὸν καὶ ἔνυγρον καὶ κατηκυκρατωμένον,
 ὁ Ζεὺς αὐτὸς ὁ μυθικός, δεθῆναι καὶ κρυθῆναι,
 εἰ μὴ τὸν ἑκατόγχειρον ἥλιον ἐκ θαλάσσης,
 τὸν εἰς πολλὰς ὑπάρχοντα λυσιτελῆ τὰς πράξεις,
 συνέβη σὺν ὑγρότητι φανῆναι θαλασσία, 240
 τὰ μὲν ὑγρά καθαίροντα τῆ ζέσει τῆ πυρφόρῳ,
 ὑγρότητι συμμέτρῳ δὲ κερνῶντα τὸ φλογῶδες,
 ὅπερ ἐκεῖ γοῦν ἔφημεν ὑπάρχειν Ἀφροδίτην
 τὸ μήλον σχοῦσαν ἔπαθλον, τὸν κόσμον τὸν ὠραῖον.
 Νῦν τοῦτον Ἐκατόγχειρον Βριάρεών τε λέγει 245
 Διὶ παρὰ τῆς Θέτιδος σύμμαχον ἀναχθέντα.
 Ἐπεὶ δὲ σεπτεμβρίου μὲν ἦν ὀκτωκαιδεκάτη
 ὅτε ταῦτα κατηύχετο ὁ Ἀχιλεὺς γενέσθαι,
 κατὰ δὲ τὸν ὀκτώβριον ἔμελλε γεγονέναι
 τὸ ὄμβριον κατάστημα καὶ ψύξις τοῦ ἀέρος, 250
 ὁ Ὀμηρος, ὧν πᾶνσοφος ἐν τῷ τοὺς μύθους γράφειν,

(228) Conf. II, 1, 402.

(229) C, ἀλληγορήσαμεν. Conf. Proleg. 291.

(231) B, σύγχ. καὶ ζάλη. Cf. Prol. 291.

(232) εἶπον, scilicet Proleg. 272, 273.

(234) Conf. Proleg. 271, 2.

(235) B, ἀφ' ὧν.

(241) A καθελκόντα. B deletus.

(243) ἐκεῖ, scilicet Proleg. 279.

(244) Conf. Proleg. 300.

(245) II, 1, 402, 403.

(247) B, σεπτεβρίου, et sic infra.

καὶ περὶ ἀναβάσεως θέλων τοῦ Νείλου λέγειν,
 ποιῆ τὴν Θέτιν τὸ ὑγρὸν κατάστημα λαχοῦσαν
 ὁ Ζεὺς δὲ πρὸς τὴν Αἴγυπτον δαίτα μεγάλην ἔχει,
 ἦγουν ἀὴρ ὁ κάθυγρος ἔστιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ. 255
 Ἔστι γὰρ ἡ ἀνάβασις τοῦ Νείλου Αἰγυπτίαις
 ἐκ τέλους ἰουλίου γὰρ δι' ἔλου σεπτεμβρίου
 γίνεται ἡ ἀνάβασις, τῷ δ' ὀκτωβρίῳ λήγει,
 καὶ γίνεται κατάστημα χειμέριον ἐνθάδε.
 « Μετὰ δ' ἡμέρας δώδεκα ἐλεύσεται ἐνθάδε 260
 « ὁ Ζεὺς, » οἷόνπερ σὺ ποθεῖς ἀέρα τῶν ἐνύγρων,
 ὄνπερ ἡ Θέτις, τὸ ὑγρὸν, δύναται καταπίθειν.
 Ἐξ ὀκτωκαιδεκάτης γὰρ μηνὸς τοῦ σεπτεμβρίου
 ἡμέραι δώδεκα εἰσὶν εἰς πρώτην ὀκτωβρίου.
 Ὡς γοῦν μετὰ τὰς δώδεκα, ἦγουν τῷ ὀκτωβρίῳ, 265
 χειμέριον κατάστημα συνέβη γεγενῆσθαι,
 ὅπερ πρὸς Ὀλυμπον Διὸς ἔλευσιν ὀνομάζει
 καὶ τῶν ἐτέρων τῶν θεῶν, ἦγουν λοιπῶν στοιχείων
 Οὐ γὰρ ἀὴρ ὁ ἐνυγρος καὶ κατηκυκρατωμένος,
 ἐκεῖ καὶ ὕδωρ τε καὶ πῦρ ἐστὶ καὶ γῆς τι μέρος. 270
 Αἰὲν ἑόντα λέγων δὲ Ὀμηρὸς τὰ στοιχεῖα
 τὸν κόσμον τοῦτον ἀφθαρτον φαίνεται δογματίζων.
 Τοιοῦτου καταστήματος τῷ τότε γενομένου
 ὅπερ Διὸς πρὸς Ὀλυμπον ἔλευσιν ὀνομάζει,
 ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς αὐτὸν ἀνῆλθε καὶ ἡ Θέτις, 275
 νέφος παχὺ καὶ ἐνυδρον, μεμεστωμένον ὄμβρου.
 Καὶ τὸ μὲν λίαν πᾶχιστον καὶ τὸ βαρὺ τοῦ νέφους,

(253) A B, λαλοῦσαν.

(254) C, Z. νῦν. A, μεγάλην δαίταν ἔχει. Cf. Il. 1, 424.

(260) Verha Thetidos post Homerum Il. 1, 425.

(265) A, τοῦ ὀκτωβρίου.

(271) Il. 1, 494: θεοὶ αἰὲν ἑόντες,

Allegoristæ θεοὶ sunt στοιχεῖα. Cf. infra v. 307; liber B. 1.

(272) B, δογματίζων.

(275) Il. 1, 495.

(276) A, ἐνυγρον.

ὁ καὶ σκαιὰν τῆς Θέτιδος χεῖρα κατονομάζει,
 τῶν κατωτάτων ἤπτετο μερῶν τῶν τοῦ ἀέρος,
 ἅπερ αὐτὸς καὶ γόνατα Διὸς κατονομάζει· 280
 τὸ δ' αὖ λεπτομερέστερον, χεῖρ ἢ δεξιωτάτη,
 τῶν ἀνωτέρων ἤπτετο μερῶν τῶν τοῦ ἀέρος,
 ἅπερ πανσόφως κέκληκε πάντως ἀνθερεῶνα·
 ἐκεῖ γὰρ ἀναθρώσκοντα τὰ νέφη πνευματοῦται.
 Ἀναξαγόρας δ' ἐκ τῆς γῆς λεγέτω τοὺς ἀνέμους, 285
 Ὀμήρου προδιδάξαντος πρὸ τοῦ Ἀναξαγόρου,
 πρὸ γε τετρακοσίων τε τῶν χρόνων καὶ πλειόνων,
 τὸ ὑλικὸν μὲν αἴτιον γίνεσθαι τῶν πνευμάτων
 ἐκ γῆς τε καὶ τοῦ ὕδατος, ὡσπερ Ἀναξαγόρας·
 τὸ τελικὸν καὶ πρακτικὸν πάλιν τοῖς ἄνω τόποις 290
 ὡς νῦν διδάσκει συνετῶς μύθους δοκῶν συγγράφειν.
 Τοιοῦτου νέφους πανταχοῦ τῷ τότε συναχθέντος
 συνέβη πάντα ζοφερὸν ὑπάρχειν τὸν ἀέρα
 ἄλυτον, ὅπερ καὶ σιγὴν Διὸς κατονομάζει.
 Ὁ στεναγμὸς δὲ τοῦ Διὸς, ἡ κίνησις ὄφρῶν, 295
 ἡ Θέτιδος κατέλευσις ὡς πρὸς θαλάσσης τόπους,
 Ἡρας τὸ φιλονείκημα, ἡ κέρασις Ἡφαίστου,
 μέχρι τοῦ τέλους ἔχουσι τοιάνδ' ἀλληγορίαν.

(278) A, συμβάν pro σκαιάν. De
 σκαιᾷ Thetidos et dextra cf. II. 1,501.

(279) B, κατωτάτω.

(280) A B, ὅπερ. Ad γόνατα Cf.
 1,500.

(282) B, ἀνωτέρω.

(283) κέκληκε II. 1,501. B, ἀνθερεῶ-
 νας.

(284) A B, πνευματοῦνται.

(285) Dicebat Anaxagoras, teste Dio-
 gene Laertio 2, 9, ἀνέμους γενέσθαι
 λεπτυνομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τοῦ
 ἡλίου.

(286) C, προσδ. A, προδιδάκωντος.

(293) A, γενέσθαι.

(294) A, ὅπερ. Respicitur Homerus
 II. 1, 511: τὴν δ' οὔτι προσέφη νε-
 φεληγερέτα Ζεὺς, Ἄλλ' ἀκέων δὴν
 ἦστο.

(295) Respicitur nomine στεναγμὸς
 ad II. 1, 517: Τὴν δὲ μέγ' ὀγήσας
 προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς. Κίνησις
 ὀφθαλμῶν indicat nobilissimum locum:
 Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε
 Κρονίων.

(296) II. 1, 531: ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς
 ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν.

(297) II. 1, 537: οὐδέ μιν Ἡρα
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσ'... De Vulcani κέρα-
 σει cf. ibid. v. 584.

Ὁ στεναγμός ὁ τοῦ Διὸς ἀνέμου δηλοῖ πνεῦμα
 κινήσαν τούτου τὰς ὄφρῦς, ἤγουν νεφῶν τὸ πάχος· 300
 ἢ Θετιδος κατέλευσις ὄμβρον δηλοῖ γενέσθαι,
 ὅστις καὶ συγκατάνευσις ἐστὶ τῆς βοηθείας·
 ἢ τοῦ Διὸς δὲ ἔλευσις πρὸς οἶκον τὸν οἰκεῖον
 τὸ πάλιν εἶναι καθ' αὐτὸν ὡς πρώην τὸν ἀέρα,
 εἰς ὄμβρον ἐκλεπτύνοντα τὸ πάχος τὸ τοῦ νέφους. 305
 Ἡ τῶν θεῶν ἀνάστασις ἐκ τῶν καθιδρυμάτων
 ἢ τῶν στοιχείων σύγχυσις καὶ τάραξις ὑπάρχει,
 ἢ ἐκ τῆς συγκλονήσεως νεφῶν ἐγγινομένη
 ἄπερ σφοδρότερον αἰθήρ, ἢ Ἥρα, συνεκλόνει·
 ὅπερ καὶ ἔχθρα λέγεται Ἥρας ὡς πρὸς τὸν Δία· 310
 αὕτη καθαίρει γὰρ αἰεὶ τὸ κάθυγρον αἴερος·
 τὸ πτῆξαι δὲ καθίσασαν περίφοβον ἐκείνην
 τὸ πάλιν τὸν ἀέρα δε νεφῶν συμπληρωθῆναι.
 Ὁ στεναγμός δὲ τῶν θεῶν, κτύπος βροντῆς ὑπάρχει.
 Εἰ γὰρ καὶ Δία λέγουσιν αἴτιον βροντημάτων, 315
 ἀλλ' εἰ μὴ νέφος κάθυγρον, ἔχον ξηρὸν ἀέρα,
 τῷ βάρει μὲν συμπέσειε πρὸς ἄλλο πάλιν νέφος,
 τῷ δὲ ξηρῷ κροτήσειεν, οὐκ ἂν βροντῆ συσταίη·
 ἀλλ' οὐδὲ σέλας ἀστραπῆς τὸ σύνολον φανεῖη,
 εἰ μὴ τὸ πνεῦμα λεπτυνθὲν ἐκδράμη τῇ συντρίψει. 320
 Ὁ παντεργάτης δ' Ἥφαιστος, πῦρ τὸ θερμὸν αἴερος,
 μεταποιῶν ἀπήρξατο τὸ νέφος ἐρυθραίνειν,

(300) B, κινήσαι.

(303) II. 1, 609 : Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν
λέχος ἦε.

(305) B, ὡς ὄμβρον ἐκλεπτύνοντα...
αἴερος. A, ἐκλεπτύνοντα.

(306) Cf. II. 1, 606.

(310) A, ἤπερ.

(311) A, αὕτη. B, αὕτη καθαίρει
αἴρ.

(312) II. 1, 568 : ἔδδεισεν δὲ βοῶπις
πότνια Ἥρη, Καί ῥ' ἀκέουσα κα-
θῆστο.

(314) II. 1, 570 : Ὦχθησαν δ' ἀνά
δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. A, βροντῶν
ὑπάρχων.

(317) B, πάλιν πρὸς ἄλλο.

(318) A, κρατήσειεν. B, κοιήσειεν.

(322) A, ἀπήρχετο.

ὄπερ τῆς Ἡρας λέγεται κρατῆρ παρηγορία·
 ἢ παντελής δὲ κάθαρσις, ἢ κατηκυκρατωμένη,
 γέλωσ θεῶν καὶ τράπεζα, κρατῆρ καὶ πανθαυσία, 325
 καὶ μουσικὴ Ἀπόλλωνος, Μουσῶν τε τραγωδία·
 διπλοειδὲς ποτήριον νεφῶν ἢ ἐρυθρότης,
 ἥτις ποτὲ μὲν ὄμβρους τε καὶ πνεύματα σημαίνει,
 ποτὲ δὲ πάλιν γίνεται σημεῖον τῆς εὐδίας.

Βλέπε πῶς παίζων Ὀμηρος σπουδαῖα περιπλέκει, 330
 θέλων καὶ περὶ ρίψεως τῶν κεραυνῶν συγγράφειν,
 ἐξ ὧν τὸ πῦρ ἐφεύρηται τοῖς πρότερον ἀνθρώποις
 ἐν Λήμνῳ, κόσμῳ σύμπαντι οὐ μένουσιν οἱ ὄχλοι,
 οὐσπερ καλεῖ καὶ Σίντιας τοὺς εὐρετὰς τοὺς πρώτους.
 Εὐρόντες πᾶσαν τέχνην γὰρ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐκείνοι 335
 πάντα τὸν βίον ἔβλαψαν καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους·
 πρὸ γὰρ τεχνῶν οὐ πόλεμος, οὐ δοῦλος, οὐ δεσπότης,
 ἀλλ' ἐλευθέρως ἅπαντες ἔζων ἐν ὁμοιοῖα.

* Ἄλλοι δὲ Σίντιας φασὶ καλεῖσθαι τοὺς Λημνίους,
 ὡς πρώτους πρὸς τὸν πόλεμον εὐρόντας ὀπλουργίαν. 340

Τέως βλέπε τὸν Ὀμηρον πῶς παίζων καὶ σπουδάζει.
 Θέλων γὰρ περὶ ρίψεως τῶν κεραυνῶν συγγράφειν
 πῶς ὃν τὸ πῦρ ἀνωφερὲς κάτω πρὸς γῆν ἐκρέει,

(323) Il. 1, 597 : Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

(325) Il. 1, 599 : Ἄσθεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν. Ad sequentia Il. 1, 602, 603, 604.

(326) De τραγωδία n. 172, supra pag. 75.

(327) Ad διπλοειδὲς ποτήριον. Vide n. 162 hujus libri.

(328) Plinius H. N. 18, c. 78, 2 : « Prædicit idem (sol) ventos, quum ante « exorientem eum nubes rubescunt.... « Quod si in exortu fiet ita ut rubescant « nubes, maxima ostenditur tempestas. »

(330) A, σπουδαίως παραπλέκει.

(331) B C, κεραυνῶν γὰρ γράφειν. A, συγγράφειν Cf. v. 342.

(333) Cf. v. 348.

(334) καλεῖ Σίντιας Il. 1, 594.

(335) B, τέχνην πᾶσαν.

(336-339) Ludit in nomine Σίντιες. Eustathius ad Il. : χαλκείῳ ἀνδρᾶς ἤνεγκέ ποτε ἠνῆσος, οἱ πρώτοι γαλκευσάμενοι βέλη, διὰ τοῦτο Σίντιες ἐπεκλήθησαν, διὰ τὸ σίνεσθαι ἦτοι βλάπτειν τῇ εὐρέσει τῶν ὀπλων.—B, πάντως τὸν βίον. B, λημναίους, A, λημνείους.

(340) B, πρώτως

(341) A παίζει. B, σπουδάζει παίζων.

φέρει, τὸ πῦρ, τὸν Ἥφαιστον λέγοντα πρὸς τὴν Ἥραν·
 « Πείθου, μὴ μάχου τῷ Διί· δύναται γὰρ μεγάλα· 345
 « καίμὲ γὰρ πρὶν βουλόμενον σοὶ συνεργῆσαι, μήτηρ,
 « ἐν τῇ τοῦ κόσμου δηλαδὴ πρωτίστη διαρθρώσει,
 « κάθυγρος ὡν ἀπέρριψεν πρὸς Ἀἴμον, ἦγουν κόσμον,
 « ἀπὸ πρωΐας τῶν καιρῶν μέχρι δυσμῶν ἡλίου,
 « ἐξ οὗ τὸ πῦρ ἐφεύρηται, καὶ τέχνηαι τοῖς ἀνθρώποις. » 350
 Τὸ κροῦμα νῦν τῆς μουσικῆς Ἀπόλλωνος μάθε
 καὶ τραγωδίαν τῶν Μουσῶν, μέχρι τοῦ τέλους πάντα.
 Ὁ μὲν Ἀπόλλων, ἥλιος, ἀστὴρ εἰς τῶν πλανήτων,
 Μοῦσαι δ' ἀστέρες οἱ λοιποὶ τῶν συμπλανήτων τούτου·
 ἑπτὰ δ' εἰσὶν οἱ σύμπαντες, ὧν περ αἱ κλήσεις αὗται· 355
 Κρόνος πάντων ἀνώτερος, ὁ Ζεὺς δὲ δευτερεύων,
 Ἄρης τρίτος, ὁ Ἥλιος τέταρτος μέσος πάντων,
 ἢ Ἀφροδίτη καὶ Ἑρμῆς, ὑστέρᾳ δ' ἢ Σελήνη.
 Οὗτοι γοῦν, δίκην μουσικῆς ἀρίστης ἑπταχόρδου,
 ἕκαστος σφαίραις ταῖς αὐτῶν κινούμενοι κροτοῦσι 360
 μέλος τι λιγυρώτατον ἀρίστης ἀρμονίας,
 καὶ μᾶλλον ἀνατέλλοντες, κατάρχοντες ἡλίου.
 Τοῦτο γοῦν βούλεται εἰπεῖν ὁ Ὅμηρος ἐνθάδε,
 ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ νέφους ἦν εὐδία

(344) B, φέρειν... λέγεται.

(345) Conf. Il. 1, 586. A B, μεγά-
 λως.

(346) A, γὰρ πῦρ β. Quum jam sit
 modo πῦρ τὸν Ἥφαιστον, non necesse
 videtur iterum se πῦρ esse prædicare
 Vulcanum. Prætulī prὶν ex B C.

(348) B, ἀπέρριπται. C, ἀπέρριπτε.
 A, ἀπέρριψε, ut Il. I, 591: ῥῖψε ποδὸς
 τεταγῶν. Jam Lemnum esse pro mundo
 dictum est v. 333.

(349) Il. 1, 592, loco parallelo: Πᾶν
 δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡελίῳ κα-
 ταδύντι Κάππεσον ἐν Ἀἴμῳ.

(350) Iterum B prὶν, non πῦρ. Sed

cum adverbio prὶν poscunt τέχνηαι plu-
 rale ἐφεύρηται.

(352) De τραγωδίᾳ «cantu» n. ad v.
 172 hujus libri. A, παντὸς τοῦ τέλους.

(353) A, εἰς ἀστὴρ.

(354) B, τούτων. A, τοῦτο.

(355) A, καὶ τῶνδε κλ. B.

(356) A B, δευτερεύει. De planetis
 cf. Tzetzes Exeg. p. 99.

(358) in C, ἑβδόμη super ὑστέρᾳ. A,
 δὲ σελήνη.

(359) B, γάρ. A, δίκης. B, ἑπταχό-
 ρου.

(361) A, λιγυρώτερον.

(362) B, κατάρχοντες.

- εὐάρμοστος, ἀρκέσασα μέχρι δυσμῶν ἡλίου· 366
 μετὰ τὴν νύκτα δ' ἕκαστον ἡρέμει τῶν στοιχείων,
 οὐπερ αὐτοῖς ἐποίησε τὸ πῦρ τὰς κατοικίας,
 ὁ παντεργάτης Ἥφαιστος πάντα ποιῶν καὶ τρέφων.
 Τὸ πῦρ γάρ, κατὰ Ἑλληνας, ἐν τῇ κοσμογενεῖα
 ἐκάστῳ διενείματο τοὺς τόπους κατ' ἀξίαν· 370
 τὸ ὕδωρ ἐκλεπτῦναν γὰρ ἐποίησεν ἀέρα·
 τοῦτον λεπτῦναν πλέον δὲ ἐποίησεν αἰθέρα,
 καὶ τοὺς ἀστέρας μετ' αὐτὸν πυρώδεις τὴν οὐσίαν.
 Οὗτοι πάντες ἡρέμησαν ἐν τόποις τοῖς οικείοις,
 καὶ Ζεὺς αὐτὸς ἡρέμησεν εὐδῖος σὺν αἰθρίᾳ. 375

(366) A B, ἡρεμεῖ.

(368) Lemma in C: πῶς ὁ Ἥφαιστος παντεργάτης λέγεται. *Aeschylus Prom.* 7, πῦρ dicitur πάντεχνος· 110, διδάσκαλος τέχνης πάσης, ibi 'interpretes'; 260, πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι, Ἄφ' οὐγε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. *Solon Fragm.* 5, 49: Ἥφαιστου πολυτέχνεω Ἔργα δαεῖς. *Plutarchus de inimicorum utilitate c. 2*: πῦρ... τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μαθοῦσι. *Philo de septenario § 7*: πῦρ ἀρχὴ καὶ

σπέρμα τῶν περὶ βίον πραγματειῶν· ἐπειδὴ περ ἄνευ πυρὸς οὐδὲν ἐστὶ τῶν εἰς τὰς περὶ τὸ ζῆν ἀναγκαίᾳς χρείας ἐργάσασθαι. *Diodorus Sic.* 1, 8: γνωσθέντος τοῦ πυρὸς καὶ ἄλλων χρησίμων, κατὰ μικρὸν καὶ τὰς τέχνας εὐρέθησαν, καὶ τὰλλα τὰ δυνάμενα τὸν κοινὸν βίον ὠφελῆσαι.

(370) B, δὲ ἐνείματο. Cf. Σ, 475.

(372) A, τοῦτο.

(373) A, αὐτῶν.

(375) A C, σὺν αἰθέρῃ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Β (*).

Τοῦ Βῆτα ἡ ὑπόθεσις τὸν νοῦν ἔχει τοιόνδε.
 Οἱ ἄλλοι πάντες μὲν θεοὶ, τὰ σύμπαντα στοιχεῖα,
 ἐκάθευδον, ἡσύχαζον, ἦσαν ἡρεμῆκότα·
 ὁ Ζεὺς, ἀῆρ, δ' ἐφρόντιζε τιμῆσαι Ἀχιλέα.
 Ὁ ὕπνος ἐξ ἀέρος γὰρ ὑγρότητος ὑπάρχει, 5
 ἐξ ὕπνου δὲ οἱ ὄνειροι γίνονται τοῖς ἀνθρώποις·
 ὁ ὄνειρος ἐδήλου δὲ τιμᾶν τὸν Ἀχιλέα.
 Τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ γὰρ ὄναρ ἐφάνη τότε·
 ἐδόκησε τὸν Νέστορα τῇ κλίνῃ παραστάντα
 λέγειν· « Καθεύδεις, βασιλεῦ· οὐ πρέπει σοι καθεύδειν. 10
 « Ἄκουσον λόγων τῶν ἐμῶν· τὰ τοῦ Διὸς ἀγγέλλω,
 « τὰ εἰμαρμένα λέγω σοι, τὰ μέλλοντα συμβῆναι.
 « Καθόπισσον τοὺς Ἀχαιοὺς πανστρατιᾷ τοὺς πάντας,
 « δῆλον τὸ πᾶν σου στράτευμα μετὰ τοῦ Ἀχιλέως·
 « νῦν γὰρ καιρὸς πορθῆσαι σε τὴν Τρωϊκὴν τὴν πόλιν. 15

(*) Lemma in A B: ὑπόθεσις τῆς Β Ὀμήρου ραψωδίας. Et sic C in margine.

(1) A B, ἔχει τὸν νοῦν.

(2) Cf. n. ad librum A, 270.

(4) B, δ' ἀῆρ ἐφρόντισε. C, δ' ἀῆρ ἐφρόντιζε.

(5, 6, 7) C omisit in contextu, exhibet ad marginem et a prima manu, cum scholio, quod est et in Anecd. Oxon. t. 3 p. 379: σχῆμα κατ' ἄλλους μὲν κλιμακωτὸν, κατὰ ἐμὲ δὲ κλίμαξ. Διαφέρει γὰρ κλίμαξ καὶ κλιμακωτὸν, ὡς τρόπος (Codex τρόπον, Oxon. Anecdota, τροπή) καὶ τροπικόν, διήγημα καὶ διηγηματικόν.

Τινὲς δὲ τὸ κλιμακωτὸν ἀτελεῖ (Oxon. Anecdota, ἀτελεῶς) κλίμακα ἐκάλεσαν.

(8) B, ὄναρ ἐδήλου τότε. A, ὄναρ ἐφάνη τότε.

(11) A, ἄκουε ῥήματα ἐμοῦ παρὰ Διὸς σταλθέντος. Sequor B C, quorum lectio magis accedit ad Homericam II. 2, 26: Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελος εἰμί.

(13) B C, Ἑλληνας. II. 2, 28: Θωρηξάει σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίη.

(14) A, πᾶν σοι.

(15) A, πορθήσεσθαι.

« Ὁμοφρονοῦσιν οἱ θεοὶ τῆς Ἥρας παρακλήσει· »
 τὰ πάντα κατηκυκράτῳ τῷ καθαρῷ ἀέρι·
 « ἐκ τοῦ Διὸς δ' ἐπήρηται τοῖς Τρώεσσι ἢ βλάβη· »
 τουτέστι βλάβη τοῖς Τρωσὶν ἐξ εἰμαρμένης ἔσται.
 Τοῦτο τὸ ὄναρ ἅπασιν τοῖς τῆς συγκλήτου λέγει 20
 καὶ βούλεται τὸ στράτευμα πρὸς πόλεμον ὀπλίζειν·
 θέλων δὲ γινῶναι τοῦ στρατοῦ καλῶς τὴν προθυμίαν
 προλέγει πᾶσιν ἄρχουσι, τοῖς πρώτοις βουλευφόροις·
 « Ἐγὼ πειράζων τὸν στρατὸν ὑποχωρεῖν κελεύσω·
 « ὑμεῖς δὲ λόγοις συνετοῖς τούτους μὴ παρεάτε. » 25
 Ὁ Νέστωρ συναίνεσας δὲ τοῖς βασιλέωσι λόγοις,
 « Δεῦτε » φησὶν, « ὀπλίσωμεν τὸ στράτευμα Ἑλλήνων. »
 Καὶ πρῶτος ὤρμησεν ἔλθειν εἰς τὸν στρατὸν ἐκεῖνος,
 καὶ μετ' αὐτὸν οἱ βασιλεῖς καὶ τῆς συγκλήτου πάντες·
 καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ τὸ κοινὸν ὄρμα τῶν στρατευμάτων 30
 ὡς βοτρυδὸν αἱ μέλισσαι χωροῦσι πρὸς τὰ ἄνθη.
 Πλησίον τῆς θαλάσσης δὲ συνήγοντο τὰ πλήθη
 μετὰ θορύβου καὶ κραυγῆς, ὡς μέλλοντες ἐκπλέειν.
 Μόλις δ' ἑννέα κήρυκες κατέπαυσαν ἐκείνους,
 καὶ Ἀγαμέμνων βασιλεὺς δῆμηγορῶν ἀνέστη, 35
 ἐξ βασιλέων ταῖς χερσὶ σκῆπτρον αὐτοῦ κατέχων
 ἐξ ὧν αὐτὸς ἐκέκτητο πάντως τὴν ρίζουχίαν.
 Ἐν τούτῳ στηριζόμενος λέγει πρὸς πάντας τάδε·

(18) A, δὲ πέπρωται, quod commo-
 de dictum est, quum sit Ζεὺς allegorice
 ἢ εἰμαρμένη, quod statim enunciat.
 Cf. n. 104 ad librum A, et v. 211. Sed
 lectio ἐπήρηται propior est Homericō
 versui Il. 2, 32: Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφη-
 πται Ἐκ Διός.

(24) A, κελεύω. Lectionem κελεύσω
 confirmat versus Iliadis 2, 74. φεύγειν
 κελεύσω.

(26) C, συνέσας.

(27) B, φασίν. A, B, στράτευμα
 τῶν Ἑλλήνων. Lectio A C redibit v. 53,
 et libro Γ 18.

(31) B, χωροῦσιν εἰς. Il. 2, 89: Βο-
 τρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρι-
 νοῖσιν.

(34) B, sine δ'. Novem praecōnes no-
 minat Schol. Venetus Il. 2, 97.

(38) B, τόδε.

- « Ὡ Ἕλληνες ἡμίθεοι, θεράποντες πολέμου,
 « ἐπὶ ματαιὰ ἤλθομεν ἐνταῦθα εἰμαρμένη· 40
 « πλείους γὰρ ὄντες δεκαπλῶς παρά τῶν Τρώων πλῆθος
 « ἐννέα ματαιάζομεν ἐν χρόνοις πολεμοῦντες.
 « Πρὸς τὰς πατρίδας πλεύσωμεν, τὴν Τροίαν οὐ πορθοῦντες. »
 Οὕτως εἰπόντος, ὤρμησε τὸ πλῆθος ἀποπλέειν,
 εἰ μὴ κατεῖχεν Ὀδυσσεὺς φρονήσει τῆ οἰκείᾳ 45
 τοὺς εὐγενεῖς καὶ στρατηγούς ἐν πραοτάτοις λόγοις,
 τοὺς δ' ἀφανεῖς ἐν μάλιστα καὶ δημοτικωτέρους,
 καὶ πάλιν ἀντανέστρεψε πρὸς τὴν βουλὴν ἐκείνους.
 Ὡς δ' ὁ Θερσίτης ὕβριζε μόνος τὸν βασιλέα,
 ὅς ἦν φοξὸς καὶ παραβλῶψ, χωλὸς, κυρτὸς, ψεδνόθριξ, 50
 τῷ σκήπτρῳ πλήξας καὶ αὐτόν, ὥστε δακρῦειν τοῦτον
 τοὺς δ' ἄλλους ἅπαντας γελᾶν, δημηγορεῖ τοιάδε·
 « Ὡ Ἀγαμέμνων βασιλεῦ, τὸ στράτευμα Ἑλλήνων
 « πᾶσιν ἀνθρώποις βούλεται σὸν καταισχῦναι κράτος.
 « Οὐ γὰρ πληρῶσαι θέλουσιν αὐτῶν τὰς ὑποσχέσεις, 55
 « ὡς καρτερεῖν τὴν πόρθησιν ἐνθάδε τὴν τῆς Τροίας·
 « ἀλλ' ὥσπερ βρέφη κλαίουσιν ἐλθεῖν εἰς τὰς οἰκίας.
 « Μείνατε χρόνον, ἀδελφοί, βραχύτατον ἐνθάδε,
 « ἕως τὴν Τροίαν λάβωμεν τὴν πόλιν τοῦ Πριάμου.
 « Νῦν ὁ καιρὸς ἐφέστηκε τοῦ χρόνου τοῦ δεκάτου, 60
 « ὅτε ταύτης ἡ πόρθησις γενήσεται τῆς Τροίας,

(41) C, δεκαπλῶν ὡς παρά. Voluit mutare ὦν in ὡς et properantior pro uno mendo exhibuit duo.

(42) A, ματαιάζοντες τοῖς χρ. πολεμοῦμεν. B, ἐν χρ. C quod dedi.

(43) B C, πορθοῦμεν. Si πορθοῦμεν sensu futuri intelligitur, sententiæ Homericæ Il. 2, 140, forma fere reddetur: φεύγωμεν... Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

(47) A, δριμυτικωτέρως. Fortasse δεσποτικωτέρως. B, δημοτικωτάτους. Il. 2, 198: Ὀν δ' αὐ δῆμου τ' ἀνδραῖδοι.

(48) A, ἀντανέστρεψεν εἰς.

(50) In C super φοξὸς glossa δευκέφαλος, στραβὸς super παραβλῶψ, μαδάρθριξ super ψεδνόθριξ. Jam post Homerum Il. 2, 217, Thersitem depinxit Proleg. 651, ubi vide n.

(54) B C, κράτος καταισχῦναι.

« ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν ἡμῖν ἐν τῇ Αὐλίδι,
 « ἐκ τῶν στρουθῶν καὶ δράκοντος πάντα καλῶς νοήσας. »
 Οὕτως εἰπὼν ὁ Ὀδυσσεὺς τοῖς πᾶσιν ἐπηνέθη,
 καὶ μετ' αὐτὸν δημηγορεῖν ἀπήρξατο καὶ Νέστωρ· 65
 « Παισὶ μικροῖς εἰκόκαμεν οἷς πόλεμος οὐ μέλει·
 « φιλονεικοῦμεν μάτην γὰρ ἐπὶ ματαιοῖς λόγοις.
 « Ἄλλ', Ἀγαμέμνων βασιλεῦ, βουλευέου νῦν ὡς πρώην,
 « στρατήγει καὶ παράτασσε τὸ στρατεύμα πρὸς μάχας·
 « ἓνα καὶ δύο φθείρεσθαι τῶν μὴ θελόντων ἕα· 70
 « ἡμεῖς τὰς Τρώων λάβωμεν γυναῖκας αἰχμαλώτους.
 « Ἄλλὰ βουλευέου, βασιλεῦ, καὶ πείθου τοῖς φρονίμοις·
 « χάρισον πάντα τὸν στρατὸν πρὸς γενεάς καὶ ἔθνη,
 « ὡς ἂν τὸ γένος βοηθῇ τῷ γένει τῷ οἰκείῳ,
 « τὸ ἔθνος πάλιν ἔθνει δέ, καὶ τότε γνώση πάντως 75
 « τίς ἡγεμόνων ἄριστος, τίς τῶν τῆς κάτω τύχης·
 « καὶ τότε γνώση ἀκριβῶς πῶς οὐ πορθεῖς τὴν Τροίαν,
 « εἴτε θεόθεν, ἢ κακῶν ὄντων τῶν ὑπὸ χεῖρα. »
 Ὁ βασιλεὺς ἐπήνεσε τοῦ γέροντος τοὺς λόγους,
 καὶ τῆς ὀργῆς ἐμνήσθη δε τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλεῆα, 80
 ὡς γενομένης ἀπρεπῶς κακῆς ἐξ εἰμαρμένης,
 καὶ τὸν στρατὸν ἐκέλευσεν ὀπλιζέσθαι φαγόντας.
 Αὐτὸς δὲ θύσας βοῦν Διὶ, τῇ εἰμαρμένη, τάχα
 ἐπτά τοὺς πρώτους ἄρχοντας καλεῖ πρὸς τὴν θυσίαν,
 τὸν Νέστορα, καὶ μετ' αὐτὸν Ἴδομενέα Κρηῆτα, 85

(63) A, στρουθῶν τοῦ δράκ.

(66) A, μέλλει. Cf. II. 2, 338.

(67) in C super λόγοις scripta varietas ἔργοις. Sed λόγοις firmatur loco Homericō II. 2, 342: Αὕτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν.

(71) B, τὰς πρώην. A, τῶν τρώων λάβωμεν.

(72) A, καὶ φρονίμοις.

(75) B, πάλιν δ' ἔθνει συμμαχῆ καὶ

τότε γνώση πάντως. A, ἔθνει τε... π. C ἔθνει δε... πάντα.

(76) C, ἡγεμόνων, ac supra στρατηγὸς ἦν.

(77) B C, γνώσεις. In C. supra τότα scriptum τοῦτο.

(81) A B, κακῶς.

(82) A, ἐκέλευεν.

(83) Conf. n. ad librum A, 104.

(85) B, ἰδομενῆα.

εἶτα τοὺς δύο Αἴαντας μετὰ τοῦ Διομήδους,
καὶ Ὀδυσσεά μετ' αὐτοῦς. Μενέλαος δὲ μόνος
ἦλθεν αὐτοῖς αὐτόκλητος, στέργων τὸν βασιλέα.
Θυσίας ἅμα καὶ εὐχῶν τότε δὲ γενομένων,
φαγόντες Νέστορος βουλαῖς, ὥρμησαν πρὸς τὴν μάχην.

90

Οἱ στρατηγοὶ δὲ τὸν στρατὸν παρέτασσαν κοσμίως,
σὺν τῇ φρονήσει, Ἀθηναῖ, καὶ τῇ αἰγίδι ταύτης,
ταῖς πολυπλόκοις μηχαναῖς αὐτῆς ταῖς ὑπερτίμοις.
Γλυκύτερος δ' ὁ πόλεμος τούτοις ἐφάνη τότε
παρ' ὅπερ ἕκαστον αὐτῶν ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα.

95

Αἱ πεδιάδες ἔλαμπον ὡς πῦρ ἀπὸ τῶν ὅπλων·
ὥσπερ δ' ἀγέλαι τῶν χηνῶν, γεράνων ἢ καὶ κύκνων,
πέτονται περὶ Κἀϋστρον τὸν ποταμὸν Ἀσίας,
οὕτως Ἑλλήνων ὁ στρατὸς Σκαμάνδρου πεδιάσι
πολὺς εἰστήκει καὶ λαμπρὸς ἐν ὅπλων ποικιλίᾳ,
καὶ πρόθυμοι πρὸς πόλεμον ὡς μυῖαι πρὸς τὸ γάλα.

100

Ὁ Ἀγαμέμνων δ' ἐν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς εἰστήκει,
τὴν κεφαλὴν καὶ ὀφθαλμοὺς ἔχων Διὶ ὁμοίους,
τῶ λογισμῶ παρόμοιος, φρόνιμος καὶ αἰδήμων·
τὴν ζώνην δὲ τῶ Ἄρει, τὸ στήθος Ποσειδῶνι,
πολεμικὸς καὶ τὸν θυμὸν ἔχων, ὅπταν δέη,
κατὰ τὴν θάλασσαν αὐτὴν· οὐ γὰρ αἰεὶ κινεῖται,
ἀλλ' ὅταν πνεύσας ἄνεμος ἐκείνην κυματώσῃ.
Ὡσπερ δὲ ταῦρος μέγας τις ἀγέλης ὑπερέχει,
τροσοῦτον ἐμφανέστερος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπῆρχε.

110

(95) A C, παρόπερ Est præpositionis
παρὰ et compositi παρὸ vel παρ' ὃ nunc
sensus idem particulæ ἢ in loco Home-
rico II. 2, 453: Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος
γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι Ἐν νηυσὶ
γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Cf.
I. Γ, 17.

(96) A B, ὑπό. C, ἀπό. quod firmat
comparatio loci Homericæ 2, 457: ἀπό
γαλκοῦ.... αἰγλή.

(106) A, ὅπότε δέοι. B C, ὅπότεν
δέη.

(107) A, ὄραν αἰεὶ.

(109) A, μέγας ταῦρος τις.

Τοιοῦτον μὲν ἐποίησε τότε τὸν βασιλέα
ἢ εἰμαρμένη φαίνεσθαι πάντων ὑπερτεροῦντα.

Εἶτα πάλιν ὁ Ὅμηρος καὶ πρὸς τὰς Μούσας λέγει,
τὴν γυνῶσιν πάντως τὴν αὐτοῦ τὴν ἐκ τῶν μαθημάτων.

« Εἶπατε, Μούσαι, πρὸς ἡμᾶς πάντας τοὺς ἡγεμόνας· 415

« τὸ πλῆθος σύμπαν γὰρ ἐγὼ καὶ πάντας τοὺς ναυάρχους,

« οὐδ' ἄνπερ δέκα στόματα καὶ δέκα γλώσσας εἶχον,

« ἄρρηκτον δ' εἶχον τὴν φωνὴν καὶ σιδηρᾶν καρδίαν,

« τοὺς σύμπαντας ἂν ἴσχυσα πρεπόντως καταλέξει,

« εἰ μήπερ ὑπεμνήσατε πάντα ὑμεῖς ἐκ βίδλων ». 420

Οὕτως ἐνταῦθα συμπληροῖ τὴν Βῆτα ραψωδίαν,

καὶ μετ' αὐτὴν κατάρχεται λέγειν τὴν Βοιωτίαν,

ἣν Βοιωτίαν ἔγραψα τοῖς τόποις τοῖς οἰκείοις,

τοὺς ἡγεμόνας λέγων σοὶ καὶ τούτων ναυαρχίας,

καὶ κατ' ἐπαύξεισιν αὐτῶν μορφᾶς τε καὶ τὰ γένη. 425

Μετὰ τὴν Βοιωτίαν δὲ κατάρχεται τοῦ Γάμμα,

οὕτω ποιήσας τὴν ἀρχὴν ἀρξάμενος ἐνθένδε.

(112) De more ipsi Ζεὺς Homericus
est ἢ εἰμαρμένη. II. 2, 482: Τοῖον ἄρ
Ἄτρείδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ.

(113) B, sine καί. Malim ὡς πρὸς,
quod confirmabit n. p. 71.

(114) Lemma in C: Τίνες αἱ Μούσαι.
Conf. ad libr. A, 5. B. τὴν αὐτήν.

(120) Non est in A.

(123) τόποις τοῖς οἰκείοις; scilicet in
Prolegomenis, ubi Graecorum ducum fit
enumeratio.

(125) Non est in A.

(126) A B, τό.

(127) Non est in A.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Γ (*).

Ἐπει δὲ παρετάξαντο παρὰ τῶν ἡγεμόνων,
οἱ Τρῶες ἐπορεύοντο κραυγῇ τε καὶ θορύβῳ,
δίκην γεράνων φευγουσῶν εἰς Αἴγυπτον ἐκ Θράκης,
οὐ τοὺς Πυγμαίους κτείνουσι, τρώγουσαι τούτων στάχυσ·
οἱ δ' Ἕλληνες ἐπήρχοντο καὶ σιωπῇ καὶ τάξει. 5

Ὁ δὲ πολὺς κονιορτὸς πεζῶν καὶ τῶν ἰππέων
ὥσπερ ὀμίχλη σκότωσιν ἐποίησε βαθεῖαν.
Ὁ δὲ θεοῖς παρόμοιος Ἀλέξανδρος τὸ εἶδος,
ἦγουν ὁ ὠραιότατος λαμπρῶν δίκην ἀστέρων,
ἢ μᾶλλον ὁ αὐτόχρημα τελῶν Ἐπιθυμία, 10
πρῶτος τῶν ἄλλων, ὡς εἰκός, τῶν Τρώων προεμάχει,

(*) Lemma in A C : ὑπόθεσις τῆς Γάμμα Ὅμηρου βραψωδίας Hunc integrum librum Tzetzicarum Allego-riarum inseruit Burgessius Initium Homericis p. 77 sqq.

(1) Non est in A. B C, ἐπεὶ δέ. Burg., επειδή. Notabile παρετάξαντο significatione passiva. Non desunt exempla ex probatissimis quoque scriptoribus. Theocritus 3, 29 : τηλέφιλον ποτιμαζάμενον, ubi Meinek. Euripides Hel. 42, προυθέμην pro προυτέθην, ubi n. Matthiae. In Philippi epigrammate Platanus, quam rabiidi violentia notū radicitus exturbavit, loquitur, Anth. 9 247 : Λουσαμένη βρομίω δ' ἔστην πάλιν. Est λουσαμένη passive dictum ; optime Grotius : « lota resurrexi Bromio. » PseudoPhocylides 153 : ἄρουραι Λήϊα κειράμεναι, ubi Schaefer, et in Indice v. Aoristus. J. E. S. (Jo. Conr. Schwartz) in Miscell. Lips.

Novis t. 4, p. 99, hunc aoristi medii usum illustravit, ἀρξαμένη passive explicans in Antipatri Macedonis epigrammate Anth. 9, 421, de insulis desertis : Ἡ ρ' ἡμᾶς ἐδίδαξεν ἓνα τρόπον ἢ τότε λευκῇ Δῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη. Subintelligit praepositionem cum passivis usitatam, ut sit ἀπὸ δαίμονος ἀρξαμένη ἐρημαίου, ipso interpreté « a deserto Deo recta. » Putaverim ἀρξαμένη nativam hic habere significationem, verterimque : « solitariam auspiciata fortunam. »

(3) Burg., καὶ Θρακην.

(4) A, αἶ τοὺς. Burg., τρωγῶσαι.

(7) B C, ὡσει.

(8) C, Αλ. παρόμ.

(9) B, ὠραιότερος. A, δίκην λ. ἀστ., et sic Burg.

(10) Sensus est Alexandrum ipsum esse Amorem. Conf. v. 102.

(11) A C, ἄλλων προπηδῶν τῶν.

Ἑλλήνων τὸν βουλόμενον ζητῶν μονομαχῆσαι.
 Ἰδὼν δὲ τὸν Μενέλαον τοῦ ἄρματος πηδῶντα,
 ὥσπερ τις δράκοντα ἰδὼν, ἔφευγεν ὠχριάσας.
 Τοῦτον ὁ Ἔκτωρ θυμωθεὶς λόγοις λοιδοροῖς πλύνει· 15
 « Ἀπατεῶν, γυναιμανῆς, εἴθε νεκρὸς μοι εἴης
 « παρὸ δακτυλοδείκτημα καὶ πάντων Τρώων ὕβρις.
 « Ὅντως μεγάλως χαίρουσι τὸ στράτευμα Ἑλλήνων
 « τῷ λογισμῷ τῷ ἑαυτῶν ἄριστόν σε δοκοῦντες,
 « ἀνθ' ὧν ὀρῶσιν εὐμορφον, ὠραῖόν σου τὸ εἶδος. 20
 « Πῶς οὖν αὐτὸς τοιοῦτος ὦν, νύμφην ἀνδρῶν ἀρίστων
 « ἀρπάξας βλάβην ἤγαγες σύμπαντι Τρώων γένει;
 « Οὐ καρτερεῖς; πολέμησον Ἑλένης τῷ συνεύνω,
 « καὶ γνώσῃ τίνος ἤρπαξας νεάζουσαν γυναῖκα.
 « Οὐκ ὠφελήσει σοι οὐδὲν ἢ μουσικὴ θανόντι, 25
 « οὐ κάλλος, οὐδὲ τρίχωσις, δῶρα τῆς Ἀφροδίτης· »
 εἶτουν ἐπιθυμίας τε, εἴτε καὶ τοῦ ἀστέρος.
 Οἱ γεννηθέντες πάντες γὰρ ἀστέρι Ἀφροδίτης,
 καὶ μᾶλλον τῆς αἰρέσεως ὄντι μὴ παραιρέτη,

(15) De verbo πλύνειν n. ad librum B, 90.

(16) Nomen ἀπατεῶν corruptum est leviter confusione perpetua vocalium αι ε in scholio inedito ad Pachymeris, Hist. Andr. Palæol. 23, verba hæc: ἀγυρτώδεις καὶ τριωβολιμαίους. Scholiastes: ἀπαταιῶνας (imo ἀπατεῶνας), συρρετώδεις, τριῶν ὀβολῶν εὐώνους. Convicio illo obolorum trium usus est Georgius Acropolita Hist. c. 60, loco non edito. Nominatis Georgio Muzalone, Andronico, quos magnis officiis ac dignitatibus auxerat Iasaris imperator, et Joanne Angelo quem priμικήριον τελούντα τετίμηκε πρωτοστράτωρα, addit in codice 3041: ἀνδράρια μηδενὸς ἢ τριῶν ὀβολῶν ἄξια, παιδιαῖς ἀνατεθραμμένα καὶ σκυβάλων μέλεσί τε καὶ ἄσμασι.

(17) παρὸ est hic « potius quam. » El-

ipsis est adverbii comparationis in versu præcedenti. Cf. libri B n. 95,

(21) B C, πῶς οὖν τοιοῦτος ὦν v. sine αὐτός. A, πῶς ὦν τ. οὖν αὐτός. Burg., πῶς οὖν αὐτός τ. ὦν νυμφῶν.

(22) A, ἀρπάξας. B, ἀρπάσας et sic 24. B in hoc verbo passim literam σ exhibet; reliqui ξ. Cf. liber N 128; Π 311; Proleg. 380.

(23) Burg. εἰ καρτ. πολεμησῶν. B, οὐ καρτερεῖς; C, οὐ καρτερεῖς, πολ. ἔλ. τῷ συν., cum superscripta variante, τὸν σύνευνον Ἑλένης.

(25) A, οὐ μουσική.

(26) B C, τὰ ἀφρ. δ. Burg., τῆς Ἀφρ. δῶρα.

(27) Burg. εἰ γουν.

(29) Burg., μὴ παρ' ἀρετῆς. B C, μὴ παραιρέτη. A, μὴ συναιρέτῃ, ut videtur.

- ἀρκεῖται μᾶλλον καὶ καλῶς οἷσπερ ἀρμόζει τόποις. 30
- ἽΩραιὸι καὶ ἐπέραστοι γυναῖκες τε καὶ ἄνδρες,
 ἂν ἐν τῇ πρώτῃ, μᾶλλον δὲ τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ
 μοῖρα Καρκίνου φέρωσιν αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην,
 θεαῖς οἱ ἄνδρες μίγνυνται, τουτέστι βασιλίσσαις
 ἢ ἰσοθέοις γυναῖξιν, ὡς Πτολεμαῖος γράφει. 35
 γυναῖκες πάλιν δὲ θεοῖς, εἴτε καὶ ἰσοθέοις.
 Οὕτω μὲν Ἔκτωρ πρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἦν λέγων·
 « Εἰ Μενελάω πόλεμον συνήραξας, εὖ ἴσθι,
 « οὐδὲν σοι ἡ γενέθλιος ὤνησεν Ἀφροδίτη.
 « Ἀλλὰ δειλοὶ ὑπάρχουσιν, Ἀλέξανδρε, οἱ Τρῶες 40
 « αἵτινες οὐ κατέχωσαν βάλλοντές σε τοῖς λίθοις ».
 Πρὸς τοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος οὕτως ἀνταπεκρίθη·
 « Ἐκτορ, ἐπεὶ με ὕβρισας πρεπόντως, ἐπαξίως,
 « σὸς λόγος ὥσπερ πέλεκυς κόπτει μου τὴν καρδίαν·
 « θάρσους ἐμπλήσας πείθει με μάχεσθαι Μενελάω. 45

(30) Burgess., αν κειται. Locus est omnino mutilus.

(31) A, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

(33) A, μοῖραν. Burg. φερουσιν.

(35) Burg. ἰσοθεαῖς.

(38) Redorditur Hectoris orationem proluxa et absurda, mendosa etiam, parenthesi interruptam de planetæ Veneris influxu. B, εἰ μὲν. γὰρ πόλεμον συνῆψας εὖ ἴσθι. Ut versus incedat saltem scribi oportuit πόλ. γὰρ. A, συνήραξας.

(40) Burg. δαλοὶ.

(41) Burg. κατεχωσι.

(42) A B, ἀντεπεκρίθη.

(43) A, ἔκτωρ.

(45) C, θάρσους, exemplo in codicibus non facile obvio litteræ θ male pronuntiatæ. A sono legitimo sæpius sic aberrant exteri qui Græce loquuntur vel Græca legunt, Anglis exceptis quorum littera th ad θ proxime accedit; accedit etiam si non aspere efferatur ad litteram δ. Quod tetigisse memini ad Nicetam Eugenianum 5, 424, et in Anecdosis Græcis 4, 270.

Difficilis esse præcipue videtur recta enunciatione litteræ δ, quæ utramque paginam facit. Quid enim frequentius particula δέ? Hellenistæ nostrates linguam exerceant, repetito accurate Trachiniarum versu: Δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ. Experiantur etiam num queant in hocce Theodori Prodromi politico, Καὶ γίνεται σοι δάμαρ ἢ νύμφη Θάμαρ, tenuius δ efferre, θ asperius. Facillima synchysis litterarum δ et θ, ut Doriensibus et Æoliensibus δεὰ δεός dictum fuerit pro θεὰ θεός. A quo nomine δεός, non δέος « timor » nomen « Deus », in linguam latinam influxit. Quemadmodum θ negligentius prolatum abit in δ, sic Anglorum th in d. In comædiis Anglicis Hiberni, ut risus moveatur. pro that dicunt dat, et nostrates, inter alia oris inelegantis et indocti monstra, non utuntur articulo the, sed barbarismo de. Neque comici nostri ac mimosorum scriptores jocosiorum Anglis parcunt, si quos Gallice balbutientes introducunt. Nugis id genus concordia non læditur.

« Σὺ δὲ μὴ κατωνείδιζε τὸ κάλλος καὶ τὴν τρίχα,
 « τὰ τῶν θεῶν δωρήματα, ἀστέρων γενεθλίων·
 « ἅπερ μοι κατωνείδισας, τὴν κόμην καὶ τὸ κάλλος,
 « καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀγαθῶν ἀπόρριπτα οὐκ ἔστιν,
 « ἅπερ παρέχουσιν αὐτοί, θέλων δ' οὐκ ἂν τις λάβοι » . 50

Σεμνῶς ἐνταῦθα καὶ δεινῶς ἀνθύβρισεν ὁ Πάρις·
 οὕτω σεμνῶς ὑβρίσας δὲ οὐκ ἔδοξεν ὑβρίζειν.

Μέλας, στραβὸς γὰρ καὶ ψελλὸς ἦν Ἔκτωρ, ὡς γινώσκεις.

Ἐν τῷ εἰπεῖν ὁ Πάρις δὲ « θέλων οὐκ ἂν τις λάβοι »
 μονονουχὶ λέγει ταυτί, τὰς ὑβρεὶς ἐπικρύπτων· 55

« Ἔκτωρ, καὶ σὺ ἂν ἤθελες τοιοῦτος γεγονέναι·
 « ἀλλ' εἰμαρμένην ἔσχηκας ἑτέραν· λοιπὸν παύου,
 « καὶ κάλλος μὴ καθύβριζε, μηδὲ τρίχωσίν μου.
 « Εἰ βούλει δέ με μάχεσθαι μετὰ τοῦ Μενελάου,
 « τὸ Τρωϊκὸν μὲν στράτευμα παῦσον καὶ τῶν Ἑλλήνων· 60
 « ἐγὼ δὲ καὶ Μενέλαος μόνοι μονομαχοῦμεν·
 « ὁ δὲ νικήσας ἅπαντα λαβέτω σὺν Ἑλένῃ,
 « οἱ δ' ἄλλοι ἀπερχέσθωσαν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας » .

Οὕτως εἰπόντος Πάριδος, Ἔκτωρ τερφθεὶς τοῖς λόγοις

(46) Burg. κατωνείδιζε.
 (49) Burg., σων ἀγαθων. B, ἅπερ ἐνσοὶ οὐκ ἔστιν.
 (50) Burg., ἀπερ παρασχωσιν... λάβη; B, ὅσα παρέχ... λάβη. C, ὅσα παράσχωσιν.
 (51) B, εμνῶς, omisso Σ rubricando. Illud adverbium σεμνῶς causa est cur repudietur varietas v. 49, ἅπερ ἐν σοὶ οὐκ ἔστιν, cui aliquid inest petulantioris convicii et ἀσέμνου. Altera lectio proxima est verbis Homericis Il. 3, 65: Οὐτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Ac quæ sequuntur dubitationi locum non relinquunt. Versus 51-54 omitti sunt in A, ob ὁμοιοτέλεuton versuum 50-54, λάβοι.

(53) Ὡς γινώσκεις, scilicet antea dictum Proleg. 797 in descriptione Hectoris.
 (54) B, Burg., λάβη.

(51) B, μόνοι τανῦν μαχῶμεν. A, Burg., μόνοι μονομαχοῦμεν. C, μόνοι μονομαχῶμεν. Repetitio μόνοι μονομαχοῦμεν barbarismo μαχῶμεν præferenda, et habet etiam quo se tueatur exemplum Herodoteum 9, 27: μούνοι Ἑλλήνων δὴ μονομαχήσαντες τῷ Πέρσῃ. Quo in exemplo tamen μούνος vim habet et emphasin, quæ in Tzetico versu nullæ sunt.

(63) B C, Burg., παρερχέσθωσαν. A, ἀπερχ. Et infra 103 omnes ἀπερχέσθω.

(64) Burg., τῷ λογι.

τοὺς Τρῶας μάχης ἔπαυε μέσον κρατῶν τὸ δόρυ,
οἱ δ' Ἕλληνες τοξεύμασιν ἔβαλλον καὶ τοῖς λίθοις,
μέχρις ἔπεσχε βάλλοντας ἐκείνους Ἀγαμέμνων.
Καὶ τότε τοῖς στρατεύμασιν Ἔκτωρ τοῖς δύο λέγει
γνώμην τὴν Ἀλεξάνδρειον περὶ μονομαχίας.

65

Πάντων ἡσυχάζοντων δὲ, Μενέλαος ταῦτ' εἶπεν·

70

« Ὁ λόγος ἔστιν ἀρεστός ὁ τῆς μονομαχίας·
« ἀλλ' ὄρκους βεβαιώσωμεν πρότερον τὰ τῆς μάχης.
« Παρέστω δὲ καὶ Πρίαμος αὐτὸς ἐν ταῖς θυσίαις·
« ἄπιστος γὰρ Ἀλέξανδρος καὶ παραβάτης ὄρκων ».

Ἐχάρησαν οἱ Ἕλληνες καὶ Τρῶες ἐπὶ τούτοις,
παῦσιν εὐρεῖν ἐλπίζοντες τοῦ χαλεποῦ πολέμου.

75

Συντόμως δ' ἀφωπλίζοντο· πλησίον δὲ ἀλλήλων
οἱ Ἕλληνες ἐκάθηντο καὶ Τρῶες δίκην φίλων.

Ὁ Ἔκτωρ πέμπει φέρειν δὲ πάντα τὰ πρὸς θυσίαν,

καλέσαι τε τὸν Πρίαμον τοῖς ὄρκους συμπαρεῖναι
καὶ Ἀγαμέμνων ἔπεμψεν ἐκ πλοίων ἄρνα φέρειν.

80

Ἡ Ἴρις τῇ Ἑλένῃ δὲ πᾶν τὸ συμβᾶν μηνύει,
τὸν περὶ ταύτης πόλεμον καὶ τὴν μονομαχίαν,
ὁμοιωθεῖσα θυγατρὶ Πριάμου Λαοδίκῃ·

τουτέστιν Ἴρις γέγονε, τόξον τὸ νεφελῶδες,
ἐξ οὗ τὸ συμβησόμενον ἐνόησεν Ἑλένη
ὡς εἶπερ τις κατέλεξε πάντα καλῶς ἐκείνη.

85

Ἦλθε δὲ πρὸς ἐνθύμιον εὐθύς τοῦ Μενελάου

(65) B, ἔπαυσε. Burg., επαυσεν. A C, μέσου, scilicet ἐκ μέσου.

(67) A, ἐκείνους βάλλ. ἐπέσχεν.

(69) Burg. Ἀλεξανδρειαν. Suspicio Burgessium non sequi accuratissime dicem. Et in aliis jam locis talis me subibat suspicio.

(70) B, ἡσυχ. τε.

(71) B, Burg., ἄριστος.

(75) Burg., ἐπὶ τούτο. Ἐπὶ τούτῳ potius.

(77) B, Burg., sine δ'.

(81) B, ἔπεμψεν... φέρειν ἄρνα.

(88) A, ἦλθε καί.

καὶ τῆς πατρίδος τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ γεννητόρων.
 Λεπτῷ δ' ἐπικαλύμματι κατακαλυψαμένη, 90
 δυσι σὺν ἄλλαις ὤρμησε κλαίουσα πρὸς τὸν πύργον.
 Περὶ δὲ πύλας τὰς Σκαιᾶς αὐτὴν διερχομένην
 ἀπὸ τοῦ πύργου βλέποντες οἱ γέροντες τῶν Τρώων,
 ἐκ γήρωσ μὲν ἀπόμαχοι, σύμβουλοι δὲ γεναῖοι,
 Πριάμῳ συγκαθήμενοι καὶ ἀδελφοῖς Πριάμου, 95
 τῷ Πανθῳ καὶ Θυμοίτῃ, καὶ Λάμπῳ καὶ Κλυτίῳ,
 καὶ σὺν τῷ Ἴκετάονι τῷ ἀδελφῷ τῷ ἔκτῳ·
 ὁ Οὐκαλέγων τε αὐτὸς ἄμα καὶ ὁ Ἀντήνωρ
 ἐν ἐρημαίᾳ τῇ φωνῇ ἀλλήλοις προσλαλοῦντες
 « Οὐ νέμεσις » ἐφθέγγξαντο, « διὰ ταιαύτην κόρην 100
 « ἐπὶ πολὺ κακοπαθεῖν τοὺς Ἕλληνας καὶ Τρώας.
 « Λίαν ἐστὶ παρεμφερῆς αὐτῇ Ἐπιθυμία·
 « ἀλλὰ καὶ κάλλος ἔχουσα τιοῦτον ἀπερχέσθω,
 « μὴ γένοιτο μετόπισθεν ἡμῖν καὶ τέκνοις βλάβη ».
 Ταύτην δὲ Πριάμος αὐτοῦ πλησίον ἐδριάσας, 105
 ἀνερωτῶν ἐμάνθανεν Ἕλληνων τοὺς ἀρίστους·
 πρῶτον τὸν Ἀγαμέμνονα ὄνπερ καὶ μακαρίζει,
 τὸν Ὀδυσσεᾶ δεύτερον, τὸν Αἴαντα δὲ τρίτον.
 Μόρους δ' ὑπέδειξεν αὐτῷ, καὶ τὸν Ἰδομενεά·

(89) Codd. αὐτῆς. Burgessius αὐτῆς, id est αὐτῆς; nam μισότονος quidem est, si quis alius, sed spiritum asperum retinet commodus et patiens.

(91) B, ἄλλοις.

(92) B, δὲ τὰς π. τὰς σκ.

(94) A, ἀπόλεμοι.

(96) A, πάνθῳ κ. θυμ. τε... κλυταίῳ. B, πάρθῳ..... τέ. C, πάρθῳ κ. θυμ. τε. Burg., πανθῳ κ. θυμ. κ. Scripsi πανθῳ ex II. 3, 146.

(97) A, ἱκετῶν ἀδ. τῷ ἔκτῳ. B, ἱκετάονι ἀδ. τ. ἔκτῳ. C, τῷ ἀδ. τῷ ἔκτῳ, Burg., συν ἱκεταονι τῷ ἀδ. τῷ

Ἐκτορος. Et hic fere opinor Ἐκτορος deberi Burgessio pro reperto ἔκτῳ. Sed non fuit Hicetaon frater Hectoris; fuit Priami, ut Lampus Clitii-que, teste II. 20, 238, et Apollodoro Bibl. 3, 12, 3, cui Λάμπος Homeri vocatur Λάμπων.

(98) Burg., δε. A, καὶ Ἀγαπήνωρ. Cf. II. 3, 148.

(99) A, ἀλλήλους.

(102) Deest Burgessiana. Ἐπιθυμία est Venus, Cupido. Cf. v. 10. B, αὐτῇ.

(104) Burg., μὴδ' οπισθεν.

(105) Codd. αὐτοῦ.

(109) B C, Burg., μόνη.

τοὺς ἀδελφοὺς δὲ Κάστορα ταύτης καὶ Πολυδεύκην 410
ἀποθανόντας οὐδαμῶ προσβλέπειν δυναμένη,
μὴ συστρατεῦσαι τοῖς λοιποῖς ἐδόκησεν Ἑλλήνων,
ἢ δι' αὐτὴν αἰσχύνεσθαι φανῆναι τῷ πολέμῳ.
Οἱ κήρυκες λαβόντες δὲ πάντα τὰ πρὸς θυσίαν
καλοῦσι καὶ τὸν Πρίαμον. Ὁ δ' ἀναβάς εἰς ἄρμα 415
ἦλθε παρὰ τὸ στράτευμα Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων.
Στάντων πρὸς τὴν θυσίαν δὲ, νιψάντων καὶ τὰς χεῖρας,
ὁ Ἀγαμέμνων τῶν ἄρνῶν τὰς τρίχας ἀποκόψας,
Ἑλλήνων διενείματο καὶ Τρώων τοῖς ἀρίστοις·
ἤρχετο δὲ πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἀνατείνας· 420
« Ἥλιε, Γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ Ποταμῶν τὸ ὕδωρ,
« καὶ οἱ παρ' Ἄθην τιμωρεῖ δαίμονες τῶν ἀδίκων,
« ὑμεῖς ἔφοροι γίνεσθε καὶ φύλακες τῶν ὄρκων.
« Κἂν μὲν Ἀλέξανδρος αὐτὸς Μενέλαον φονεύσῃ,
« Ἑλένην καὶ τὰ χρήματα ταύτης ἐχέτω πάντα, 425
« ἡμεῖς δὲ πορευσώμεθα πάλιν εἰς τὰς πατρίδας·
« εἰ δ' ἀντιστρόφως γένοιτο, γενέσθω τὸνναντίον,
« ἡμῖν τε πρέπουσα τιμὴ δοθήτω κατὰ νόμους,
« τὸ τῶν χρημάτων ἡμισυ δῆλον τῶν ἐν τῇ πόλει ».
Οὕτως εἰπὼν ἀπέσφαξε τοὺς ἄρνῆς Ἀγαμέμνων, 430
οἶνον δ' ἐπέχεεν αὐτοῖς· ἤρχετο πᾶς λαὸς δε
χεθῆναι τὸν ἐγκέφαλον οὕτω τῶν ἐπιόρκων.

(116) A. περί. Cf. Proleg. n. 779.

(117) C, πάντων.

(119) Burg., τους αριστους.

(120) A, ηύξατο.

(126) B, ὑμεῖς. C, πορευσώμεθα, superscripto ο, πάλιν δ' εἰ·, addito δ', inter lineas a prima manu Prætulit subjunctivum ob Homericum νεώμεθα II. 3, 283

(127) A B C, Burg., ἂν δ'. A C Burg.,

γένοιτο γενέσθαι. B, γενέσθω, syllaba σθω in vocabulo evanido adhuc fere nitida.

(128) A, Burg., ἔμιν δε.

(130) Burg., απεσφαττε την αρνα. Sed τοὺς ἄρνῆς confirmat locus II. 3, 292 : ἀπὸ στομάχους ἄρνῶν τάμε.

(131) A, ἐπέχεεν. Homerus II. 3, 295 ; οἶνον .. ἔχεον.

(132) B, Burg., χυθῆναι.

Ὅ δὲ Κρονίων οὐδαμῶς τούτων εὐχὰς ἐπλήρου,
 ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος ἅπασιν εἰμαρμένη.
 Ὅ Πρίαμος μερίδα δὲ λαβὼν ἐκ τῆς θυσίας, 438
 ὀπισθοδρόμῳς ἤλαυνε πάλιν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν
 εἰπὼν· « Τὸν θάνατον αὐτῶν οἶδεν ἡ εἰμαρμένη·
 « ἐγὼ δ' οὐχ ὑπομείναιμι βλέπων τοῖς ὀφθαλμοῖς μου
 « Ἀλέξανδρον μαχόμενον μετὰ τοῦ Μενελάου ».
 Οὕτως εἰπὼν ὁ Πρίαμος εὐθέως ὑπεχώρει. 440
 Τὸν τοῦ μονομαχίου δὲ τόπον συγκατεμέτρου
 Ἔκτωρ ὀμοῦ καὶ Ὀδυσσεύς· ἔβαλον δὲ καὶ κλήρους
 τοῦ Μενελάου, Πάριδος, ἐν περικεφαλαίᾳ,
 ὅστις ἂν πρότερος αὐτῶν λάχῃ τὸ βέλος πέμψαι·
 Ἔκτωρ δὲ βλέπων ὀπίσθε τοὺς λίθους ἀνεκίνει, 445
 Καὶ πρότερος ἐξέδραμεν ὁ κλήρος Ἀλεξάνδρου.
 Οὗτοι δὲ μέσοι ἔστησαν ὄπλοις νῦτρεπισμένοι.
 Καὶ πρῶτος μὲν Ἀλέξανδρος τὸ σάκος Μενελάου
 ἄπρακτος ἔμεινε βαλὼν, κλιθέντος τοῦ σιδήρου·
 δεῦτερος δὲ Μενέλαος, πέμψας αὐτοῦ τὸ δόρυ, 450
 ἔκοψε τὴν ἀσπίδα τε καὶ πᾶσαν πανοπλίαν
 πρὸς τὴν λαπάρην Πάριδος. Κλιθεὶς δ' αὐτὸς συντόμως
 ἐξέφυγε τὸν θάνατον δόρατος Μενελάου.
 Μενέλαος τῷ ξίφει δὲ πλήξας τὴν κεφαλαίαν,

(134) Jupiter est allegorice ἡ εἰμαρ-
 μένη. Conf. ad librum A. 104.
 Sic statim Priamus Tzetzius, οἶδεν
 ἢ εἰμαρμένη, dicente Priamo Ho-
 merico II. 3, 308: Ζεὺς μὲν που τότε
 οἶδε.

(136) B, καὶ πρὸς Cf. ad librum A,
 n. 75, et mox v. 137.

(138) B C, Burg., βλέπειν.

(141) A, καὶ τόν.

(142) A, δὲ τοὺς.

(144) B C, Burg., λάχοι.

(145) A B, Burg., ὀπίσθεν. Præuli
 ὀπίσθε ex C. Conf. liber A, 8. B C, Burg.,
 κλήρους.

(146) Burg., προτερον.

(147) B C, Burg., μεσον.

(148) Burg., πρωτον. A, πρῶτα.

(150) Codd. αὐτοῦ.

(151) A, ἔκαμψε.

(152) A, λαπάρην. C, κλιθεὶς.

(153) Burg., ἐξεφευγεν.

(154) A, πλήξας πάλιν τῷ ξίφει δὲ
 τὴν περικεφαλαίαν. C, τὴν περικ.

ἐκ τῆς χειρὸς τετράκλαστον ἀπέβαλε τὸ ξίφος. 155
 Γυμναῖς ὀρμήσας τὸ λοιπὸν εἶλκε χερσὶν ἐκείνου,
 στρέφων ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐκ περικεφαλαίας.
 Καὶ τοῦτον ἂν ἀπέκτεινε Μενέλαος εὐθέως,
 εἰ μὴ πῶς ἔσωσεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τότε,
 τὸν λῶρον ἀποκόψασα τῆς περικεφαλαίας, 160
 καὶ τοῦτον ἀφαρπάξασα πρὸς τὸν αὐτοῦ κοιτῶνα,
 ἥτις συνέκλινεν αὐτῇ τότε καὶ τὴν Ἑλένην.
 Τῆς Ἀφροδίτης μάνθανε νῦν τὴν ἀλληγορίαν.
 Οἱ Ἀφροδίτης ἔχοντες γενέθλιον ἀστέρα
 κείμενον τόποις ἀγαθοῖς σώζονται καὶ κινδύνων. 165
 Ἐπεὶ δὲ τὸ γενέθλιον τοιοῦτον Ἀλεξάνδρου,
 οὕτως ἐξέφυγε σωθεὶς, τοῦ λῶρου κεκομμένου·
 ἐπεὶ δὲ θρᾶ καὶ ποθεινοὺς τοὺς οὕτω γεννηθέντας,
 πολλὰ ζυγομάχησασαν πρὸς ἑαυτὴν Ἑλένην
 τὸ κάλλος εἶλκυσε αὐτήν, καὶ μετὰ ποίαν ἦτταν· 170
 καὶ οὕτως συγκατέκλινεν ὥσπερ νενικηκότι.
 Ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸν ὡς λέων ἀνηρεύνα.
 Ἐλεγε τότε τοιγαροῦν αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων·
 « Ἡ νίκη, Τρῶες, φαίνεται τυγχάνειν Μενελαίου·
 « δότε λοιπὸν τὰ χρήματα, δότε καὶ τὴν Ἑλένην 175
 α καὶ τὴν τιμὴν τὴν πρέπουσαν, τὴν οὔσαν κατὰ νόμους,
 α τὸ τῶν χρημάτων ἡμῶν δῆλον τῶν ἐν τῇ πόλει.

(155) C, ἀπέλαβε. A, ἀπέχθαλε.

(156) Burg., ὕμνοις.

(157) A B, καὶ πρὸς. Cf. n. 136. B, εἰς περικεφαλαίας.

(158) Burg., μὴ περ.

(161) B, ἀφαρπάσασα. A B, αὐτῆς.

(169) B, οὕτως.

(170) Burg., δ' εἶλκυσε.

(171) A B, καὶ τοῦτω. B, ὑπερνε-
κηκότι.

(172) A, αὐτήν. Burg., ἀνηρωτα.

(176) Burg., νόμον.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Δ (*).

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Διὶ πρὸς γῆν κεχρυσωμένην
καθιδρυμένοι σύμπαντες, Ἥθης κιννώσης νέκταρ,
ἐδημηγόρου βλέποντες τὴν πόλιν τὴν τῶν Τρώων,
καὶ περὶ τῆς πορθήσεως αὐτῆς ἐζυγομάχουν.
Τέως κατῆλθεν Ἀθηναῖ τῷ τότε πρὸς τοὺς Τρώας, 5
καὶ Πάνδαρον παρέπεισε Μενέλαον τοξεῦσαι.
Ἐσώτων τῶν ἀρίστων δὲ κύκλῳ τοῦ Μενελάου
καὶ τοῦ Μαχάωνος αὐτοῦ τὸ τραῦμα θεωροῦντος
ἔνοσπλον Τρώων τὸ πεζὸν ἐχώρει καθ' Ἑλλήνων.
Ἄφεις δὲ τὸν Μενέλαον, εὐθέως Ἀγαμέμνων, 10
τὸ στράτευμα καθώπλιζεν ἀθρόως πρὸς τὴν μάχην·
πεζῶς δὲ διερχόμενος πάντας τοὺς ἡγεμόνας,
τοὺς σπεύδοντας μὲν ὄτρυνεν ἐπαίνοις πρὸς τὴν μάχην,
Ἰδομενέα, Αἴαντας, τὸν Νέστορα σὺν τούτοις·
τοὺς δὲ βαθύμους αὐστηροῖς ἐπέπληττε τοῖς λόγοις, 15
τὸν Μενεσθέα, καὶ αὐτὸν ἅμα τὸν Ὀδυσσεά,
καὶ Διομήδην σὺν αὐτοῖς υἱὸν τὸν τοῦ Τυδείως.
Τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων δὲ τῷ τότε μισγομένων,
θόρυβος ἤρθη φοβερός καὶ κτύπος τῶν ἀρμάτων,

(*) Lemma in A C, ὑπόθεσις τῆς Δ, Ὀμήρου ῥαψωδίας. B, ἀρχὴ τῆς Δ Ὀμήρου ῥαψωδίας.
(6) A, φονεῦσαι. Firmatur τοξεῦσαι loco Iliadis 4, 94.

(8) C, μαχάωνος.
(11) B, καθώπλισεν. A, εὐθέως.
(15) C, ἐπέπληττε B, βαθύμως αὐστηρῶς ἐπέπληττε.
(18) B, τῶν τότε. sic A, v. 61.

ὡς χειμερίων ποταμῶν ἐπιρροή ραχδαίων
 ἀπὸ πετρώδους ὑψηλοῦ κρημιζομένων ὄρους.
 Καὶ πρῶτος μὲν Ἀντίλοχος βαλὼν ἐν τῷ μετώπῳ
 ἀνήρηκεν Ἐχέπωλον υἱὸν τοῦ Θαλυσίου,
 Ἀγήνωρ δ' Ἐλεφήνορα τὸν στρατηγὸν Εὐρίπου,
 ἔλκοντα τὸν Θαλύσιον καὶ μέλλοντα σκυλεύειν,
 τρώσας δορὶ κατὰ πλευρὸν, ἀπέκτεινεν εὐθέως.
 Αἶας δ' ὁ μέγας ἐν δορὶ βαλὼν κατὰ τὸ στῆθος
 ἀνείλε Σιμοεῖσιον νέον ὠραῖον οἶον.
 Ἄντιφος τοῦ Πριάμου δὲ νόθος υἱὸς ὑπάρχων
 σύροντα Σιμοεῖσιον γυμνῶσαι πανοπλίας
 Λεῦκον τὸν Ἰθακῆσιον κτείνει βαλὼν βουβῶνι·
 νόθον δὲ Δημοκόωντα πάλιν υἱὸν Πριάμου
 ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνήρηκε βαλὼν κατὰ τὸν κόρσην.
 Ὁ Πείρωσ ὁ Ἰμβράστου δέ, ὃς ἦν ἀπὸ τῆς Αἴνου,
 ἡγεμονεύων τῶν Θρακῶν τῶν παρελλησποντίων,
 ἀπέκτεινε Διώρεα υἱὸν Ἀμαρυγκέως,

(20) B, καὶ χειμ. C, ποταμὸς ἐπ. ραχδαίων superscripto μεγάλων.

(22) A, πρῶτον. C, ἀντίοχος. Il. 4, 457: Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος. Cf. liber E, 79.

(23) A, θαλησίου. Il. 8, 458. Θαλυ-σάδην Ἐχέπωλον.

(24) Homero Il. 4, 463, Elephenor est ἀρχὸς Ἀβάντων, id est Bæotorum. Et Tzetze Eὐρίπος est Eubæa. Cf. ad Proleg. n. 641.

(25) A, θαλήσιον. B, θαλίσιον.

(26) A, πλευρὸν. BC, πλευρῶν. Statim κατὰ τὸ στῆθος. 33, κ. τὸν κόρσην. E, 30, 36.

(31) A, βουβῶνος. B C, βουβῶνι, subaudito ἐν. Modo βαλὼν ἐν τῷ μετώπῳ. Libro E, 25, 28: στήθει βαλὼν, et μεταφρένω.

(33) Sic A B C, κατὰ τὸν κόρσην, superscripto τὸν μήνιγα. Libro E, 85,

Homericum κόρσην Tzetzes reddit per μήνιγα, scriptum in C, μηνίγα. Cramerius Anecd. Oxon. t. 3, p. 379, exhibet scholium, quod et ipse inveni in C, ac pro lemmate præmittit e codice suo versum:

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνήρηκε βαλὼν κατὰ τὸν μήνιγα κόρσην, confusis textu et scholio; nam ex accentu patet μήνιγα non posse variantem esse lect'onem. Ita autem scholium: κόρσης νῦν ὁ μῆνιξ, παρ' Ἐμπεδοκλεῖ (C ἐμπεδοκλή et sic Cram.) δὲ καὶ ἡ ὄλη κεραλή. Φησὶ γάρ « Ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύ-α χενες βλάστησαν ». Ὁ κόρσης δὲ ἐστὶν ἀρσενικῶς. Inter fragmenta Empedoclis versus est 219, ad quem vide Sturzium plurimos citantem testes. Videtur Tzetzes scripsisse eruditius τὸν κόρσην.

(34) C, ἀρνου. Il. 4, 520: ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.

(36) B, δ:ὸδωρα.

τῶν Ἐπειῶν τὸν στρατηγὸν, τουτέστι τῶν Ἠλείων,
λίθῳ τραχεῖ τὴν δεξιὰν κνήμην ἐκείνου κόψας,
εἶτα καὶ δόρατος πληγῇ ἔντερα τούτου χέας.

Τὸν Πείρωα δ' ἀπέκτεινε τοῦτον ὁ Θόας πάλιν, 40
ὑπὲρ μαζὸν τῷ δόρατι τὸ πρῶτον δορατίσας,
εἶτα καὶ τὴν γαστέρα θε τούτου τῷ ξίφει τύψας.
Οὔτοι μὲν πάντες ἔπεσον ἄνδρες ἐξ ἡγεμόνων·
τοῦ δὲ κοινοῦ πολυπληθεῖς ἦσαν νεκρῶν σωρεῖαι.

Τὰ μὲν τῆς ὑποθέσεως πάντα τῆς Δέλτα ταῦτα, 45
τὴν δὲ θεῶν νῦν μάθανε πᾶσαν ἀλληγορίαν.

Μὴ Χερουβιμ, μὴ Σεραφίμ ὧδε θεοὺς μοι νόει,
ὥσπερ Ψελλὸς ἐδίδαξεν ὁ πάνσοφος ἐκείνος,
παίζων οὐκ οἶδα πῶς εἰπεῖν, ἢ καὶ σπουδάζων ἄρα.

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Ὀμηρον ἄπερ φησὶν ἐκείνος· 50
ἀσύντροχα πρὸς δόξαν γὰρ εἰσὶ τὴν Ὀμηρείαν,
ὥσπερ ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ τῶν ἀντιθετούντων.

Ὁ Ὀμηρος ἐνταῦθα γὰρ ἀστρολογῶν νῦν γράφει.
Μετὰ τὴν ἤτταν Πάριδος τὴν παρὰ Μενελάου
ἐπιβλαδὲς θεμάτιον ὑπῆρχε τῶν ἀστέρων, 55
τοὺς οὔσπερ λέγει καὶ θεοὺς ἐν γῆ κεχρυσωμένη

(37) A B, ἠλείων C, ἡλείων. Scholium est in C et in Anecdotis Oxon. t. 3, p. 389, quod ut longius describam in Appendixe.

(45) A, ὑποθέσεως ταῦτα τῆς δέλτου τὰ δε. B, πάντα τῆς δέλτα, sequente vocabulo pessime exarato, cuius finis est τα. C, δέλτα ταῦτα.

(46) A, θεῶν μοι μ.

(47) Huc transcribam idque opportune scholium Tzetæ ad sua Homericæ 27: πρὸς τὸν ψελλὸν ἀποτεινόμενος ταῦτα φημί. Ἐκείνος γὰρ, τὴν Δράψωδιαν ἐξηγούμενος, θεοὺς ἐνταῦθα τὰ Χερουβιμ καὶ Σεραφίμ εἶναι λέγει. Putabat Jacobsius hanc valde absonam Pselli expli-

cationem quaerendam fortasse in ejus Allegoriis, quas cum Heraclide Pontico edidit Gesnerus a. 1544. Librum non viderat Jacobsius rarissimum. Ego qui illum possideo lectores monebo tres esse Pselli allegorias, vel ἀναγωγὰς, nil ad rem præsentem facientes, de Tantalō scilicet, de Sphinge ac Circe. Illas post Tzetzicas edam, rem lectoribus non injucundam facturus.

(48) A, εἰπεῖν εἰ καὶ σπ. ἄρα. B, εἰπεῖν ἢ καὶ σπ. ἄμα. C, ἄρα. Et C implevit versum oblato παίζων, sed male post εἰπεῖν. Eadem antithesis libro A, 330: Βλέπε πῶς παίζων Ὀμηρος σπουδαῖα περιπλέκει et 341.

(56) Conf. hujus libri versus primus.

ἐνιδρυμένους ἐν αὐτῷ τῷ ζωοφόρῳ κύκλῳ,
 καὶ πίνοντας τοῦ νέκταρος, "Ἡβης οἰνοχοῦσης·
 αἶι γὰρ περιτρέχοντες τὸν ζωοφόρον κύκλον
 δύνουσιν, ἀνατέλλουσι, πάσας ποιῶσι φαύσεις. 60
 Τούτων τῷ τότε τοιγαροῦν ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ἄρης,
 οἱ τῶν ἀστέρων κάκιστοι καὶ βλαπτικοὶ τῶν ἄλλων,
 ἦσαν τετραγωνίζοντες ἀλλήλους ἐν τῇ φαύσει·
 τὸ δὲ τοιοῦτον κάκιστον θεμάτιον ὑπῆρχε,
 καὶ πόρθησιν ἐσήμαινεν ὅσον οὐκ ἦδη Τροίας. 65
 Τέως δὲ τότε γέγονε καὶ τις ἀστήρ κομήτης,
 ὅστις σημεῖον πέφυκε γίνεσθαι καὶ πολέμων,
 ὃν Ἀθηναῖς κατέλευσιν Ὅμηρος εἶναι λέγει
 ἐξ Ἡρας παροτρύνσεως, ἦγουν Ἑρμοῦ ἀστέρος·
 ταῦτα γὰρ περιπτώματα τυγχάνουσιν ἀέρος, 70
 ἀρεϊκὰ τυγχάνοντα καὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστέρος.
 Οἱ Πυθαγόρου δὲ φασὶν ἀστέρας εἶναι τούτους
 καὶ τοὺς λειποὺς τοὺς πλάνητας ἐν χρῶνι φαινομένους·
 Ἐπεὶ δὲ ταῦτα σήμαντρα τυγχάνουσι πολέμων,
 ὁ Πάνδαρος, ὡς εἶπομεν, εὖτω κεκινημένος, 75
 τοξεύει τὸν Μενέλαον πρὸς μέρος τοῦ ζωστήρος,
 καὶ τότε μὲν ὁ πόλεμος εὐθέως ἀνερράγη,

(57) A, παρ' αὐτῷ. C, ζωοφόρῳ.
 (59) C, ζωοφόρον.
 (60) B C, πάσας ποιῶνται στάσεις,
 superscripto φαύσεις in C.
 (62) C, κάλλιστοι.
 (64) C, τὸ δὲ τοιοῦτο κάλλιστον θ.
 ὑπῆρχε. Inde mutavi ὑπάρχει codd. A B.
 (65) A, ὅσον οὐπω. Rursus ὅσον οὐκ
 ἦδη v. 80.
 (67) Sch. in C. et in Anecdotis Oxon.
 t. 3, pag. 380: καλῶς εἶπον καὶ πο-
 λέμων. Οὐ μόνον γὰρ πολέμων ση-
 μεῖον ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ ἀχμῶν, καὶ
 ναυαγίας, καὶ κτηνῶν ἀπωλείας, καὶ
 πνευμάτων, καὶ γάμων δηλωτικόν·

ὡσπερ ὁ Γζέτζης, προσιπὼν περὶ τοῦ
 βασιλέως γάμου ὅτι μετὰ ἑπτὰ μῆνας
 γενήσεται, ἰανουαρίου μηνός, οὐκ ἀδό-
 κημος ἐφάνη περὶ τὴν πρόρρησιν. Καὶ
 ἐτέρων πλειόνων ὁ κομήτης ἐστὶ δηλω-
 τικός (cod. et Cram. δηλωτικῶς), κα-
 θὼς ὁ μαθηματικὸς ἀνώνυμος (cod. et
 Cram. μαθηματικῶς ἀνώνυμος) περὶ
 κομητῶν ἀκριβέστατα διέλαθε.
 (68) Innuvit Minervæ descensum in ter-
 ram, Jove jubente Il. 4, 70, 78.
 (70) B, sine γάρ, ὑπάρχουσιν.
 (71) A, ἀερικὰ.
 (73) C, ὡς τοῦς.
 (75) Conf. v. 6.

καὶ πέπτωκε σφαττόμενος ὁ δεινά τε καὶ δεῖνα,
ῶν πρὸ μικροῦ κατὰ λεπτόν ἐγράψαμεν τὰς κλήσεις.

Ὅσον οὐκ ἤδη δὲ λοιπὸν κατέπιπτε καὶ Τροία· 80

οὔπερ καιροῦ παραδρομὴν εἰς πόρθησιν ἐκείνης
θεῶν βουλὴν ὠνόμασε βλεπόντων πρὸς τὴν Τροίαν.

Δία δ' ἐνταῦθα νόησον ἀστέρα τὸν πλανήτην,
τὴν Ἥραν πάλιν, τὸν Ἑρμῆν, τὴν Ἀθηναῖν, σελήνην·

εἷς γὰρ ἀστὴρ ὁ Ἡρακλῆς, Ἑρμῆς τε καὶ ἡ Ἥρα, 85

εἷς πάλιν καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀθηναῖα, σελήνη.

(81) C, ἦνπερ.

(83) Sch. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3,
p. 380 : ἔστι καὶ πλάνης (Cram. πλά-

της) λεγόμενος καὶ πλανήτης (Cram.
πλανίγγης.) Cod. meus non nitide qui-
dem, sed omnino πλανήτης.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ε (*).

Τότε τῷ Διομήδει δε τόλμαν και καρτερίαν
 ἢ Ἀθηναῖ παρέσχηκε δοξάσασα τὸν ἄνδρα·
 ἐκ περικεφαλαίας δὲ τούτου και τῆς ἀσπίδος
 πῦρ ἀφλεγές ἀνέκαιεν ὁμοιον τῷ κυνάστρου.

Μάθε τὸ ἀλληγόρημα τοῦτο, μικρὸν ὑπάρχον.

5

Ὁ Διομήδης θέλων δε τότε γνωσθῆναι πᾶσι,
 κάτοπτρον κατεσκευάσεν ἀσπίδι και τῷ λόφῳ
 πυρὸς ἐκπέμπον δόκησιν ἀκτίσι ταῖς ἡλίου,
 οἶον ἐνῆν και Ἀχιλεῖ φόβητρον πολεμίοις·
 οὐ καυστικὸν δὲ κάτοπτρον οἶον τὸ Ἀρχιμήδους,
 ὧπερ ὁ γέρων ἔφλεξεν ὀλκάδας τοῦ Μαρκέλλου
 ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως ἡλίου τῶν ἀκτίνων·
 ἀλλ' ἀφλεγές εἰς πτόησιν ταγμάτων ἐναντίων.

10

Οὕτω δὲ δρᾶν κελεύουσι πάντες μηχανογράφοι
 (Φίλων και Φιλεταίριος, Ἰσόης, Ἀρχιμήδης,
 Ἡρων και Διονύσιος, Σώστρατός τε και Πάππος,
 ὁ Παλλαδάς Ἀθηναῖος σὺν τῷ Ἀπολλοδώρῳ,

15

(*) Lemmata in A B ut supra. C, ut A.
 Totis si scriberetur litteris, ὑπόθεσις τῆς
 Ἐφίλου Ὀμήρου βραψωδίας, versus
 fieret non minus malus, sed fortuitus omnino.

(2) B, δοξάζουσα.

(4) A, κυνάστρω.

(5) A, ὑπάρχων.

(6) Simili speculo utitur Achilles libro
 Σ, 228.

(10) A B, τοῦ ἀρχ.

(13) A, ἀφλογές. C, ἀφλαγές.

(14) A C, οὕτω γάρ, et γάρ in codice
 Cramerii. Cramerius enim, in Anecd. Oxon.
 t. 3, p. 381, versus descripsit 14-19.

(15) C, et Cram. Φιλαίτιερός.

(16) C, et Cram. sine τε.

(17) B, παλληδάς. Consentiant A et
 Cram. in accentu δᾶς, etiam Tzetzes ad

Κτησιβίος, Ἀνθέμιος μετὰ τοῦ Πατροκλέους,
 ἐξ ὧν περ ἀνεγνώκειμεν πολλὰς μηχανουργίας),
 τοιαῦτα μὲν τὰ κάτοπτρα λόφοις καὶ ταῖς ἀσπίσιν, 20
 εἰ δυνατόν, καὶ θώραξι καὶ σπάθαις ἅμα τούτων,
 ὅπως παντοίως ἐκπληξίς εἴη τοῖς ἐναντίοις.
 Τοιοῦτον ἔχων κάτοπτρον τοῖς ὅπλοις Διομήδης,
 εἰς μέσον παρεισέδραμε τὸ στόμα τοῦ πολέμου,
 Φηγέα δὲ τὸν Δάρητος στήθει βαλὼν ἀνεΐλεν· 25
 ὅς Δάρης πυρεργάτιδα μετήργετο τὴν τέχνην
 οὗς ἱερεῖς ὁ Ὅμηρος εἶναι φησὶν Ἡφαίστου.
 Ὁ δ' Ἀγαμέμνων δόρατι βαλὼν τῷ μεταφρένῳ
 τῶν Βιθυῶν ἀπέκτεινε τὸν στρατηγὸν Ὀδίον·
 Ἰδομενεὺς τὸν Φαῖστον δὲ τρώσας κατὰ τὸν ὦμον 30
 ἐκ Σάρδεων ὑπάρχοντα φίλον υἱὸν τοῦ Βάρου.
 Τὸν τοῦ Στροφίου δὲ υἱὸν, Σκαμάνδριον τὴν κλῆσιν,
 Μενέλαος ἀνήρηκεν ἄριστον κυνηγέτην
 φεύγοντα, τὸ μετάφρενον τρώσας τῷ δ' ορατίῳ.

Lycophr. p. 258, cujus codices tamen ferunt παλλαδάς, idque rectius opinor, quum sit decurtatum nomen pro integro Παλλαδόδωρος. C, παλλαδάς.

(20) A, λῶφαις. Instituto syntaxin cum verbo ὄραν v. 14; μὲν redordienda sententia inseruet, pro qua particulam maliu δη, οὖν, δέ. B C, τοιαῦτα κάτοπτρα ποιεῖν poterit etiam jungi verbo κελεύουσι v. 14.

(21) B C, θώραξιν ἅμα κ. σπ. τ. A, σπάθης.

(25) A, φυγέα. Est Φηγεὺς Il. 5, 11.

(27) Homerus Il. 5, 10.

(31) A, ἐκ Σάρων δέ. Homerus Il. 5, 44, ἐκ Τάρων. Ibi scholium Venetum: πόλις Λυδίας (Λυδίας melius in scholiis Didymi), ἢ νῦν Σάρδεις. — C, βάρου, Homerus l. c., υἱὸν Βάρου.

(34) A, πήξας ἐν δ' ορατίῳ. Scholium in C et in Anecd. Ox. t. 3, p. 381: μετάφρενον τὸν μετὰ τὸν τράχηλον

μέρος μετὰ τῶν ὦμων, τὴν βράχιν... Cramerus et C exhibent quidem τὸν μετὰ τὸν τρ. Sed corrigendum τὸ, vel, servato τόν, perierit post τράχηλον uomen τόπον. Sic enim scholium ad Il. 2, 265, ubi Ulysses Thersitæ iratus σχήπτρω μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμω πλῆξεν: μετάφρενον τὸν μετὰ τῶν ὦμων τόπον. Reliqui lacunam ante μέρος. Dedit Cramerus ὦ μέρος, et est quidem in C non syllaba scripta, macula potius fere similis litteræ ὦ, pro qua velim reponere τὸ vel ἦ. Post βράχιν Cramerus monstrum apposuit securus δεδυσωμίας, quod ferme codex exhibet. Ipse legere mihi videor, δὲ δυσὶν μίαν scilicet spinam interponi unam duobus dorsi lateribus. Scholium quidem est mutilum, sed Cramerus, vel ejus antiquarius, dormitavit, Vide Θ, 104. Obiter tangam locum Hypati de corporis partibus p. 150: μετάφρενα ἢ βράχιν. Codex 3035: μετάφρενον Tzetzes ad Ly-

Φέρεκλον δὲ, τὸν ναυπηγὸν τῶν Ἀλεξάνδρου πλοίων,
 δορὶ βαλὼν κατὰ γλουτὸν ὁ Μηριόνης κτείνει· 35
 εὐθύς γάρ ἐξεπέρασε τὸ δόρυ πρὸς τὴν κύστιν·
 Πηδαῖον δὲ Ἀντήνορος νόθον υἱὸν ὁ Μέγης,
 ἐξόπισθε τῆς κεφαλῆς τὸ στόμα περονήσας·
 Εὐρύπυλος δ' Ὑψηνορα ξίφει τεμῶν τὴν χεῖρα,
 40
 παῖδα τὸν Δολοπίονος, Σκαμάνδρου ἱερέως,
 ἀνδρὸς ἰχθύς θηρεύοντος ἐν ποταμῷ Σκαμάνδρω.
 Τὸν Διομήδην δὲ πολλοὺς ὡς πρὸς φυγὴν κλονοῦντα
 πρὸς δεξιὸν ἐτόξευσε Πάνδαρος ὦμον τότε·
 τὸ βέλος δὲ πρὸς τοῦμπροσθε κοῖλον ὄστουν ἐξῆλθεν,
 45
 ὁ Σθένελος ἀνέσπασεν. Ὁ δ' ἀγρίανας μᾶλλον
 δορὶ βαλὼν ὑπὲρ μαζῶν Ἀστύνοον ἀνείλεν,
 ἀνείλε καὶ Ὑπείνορα, πλήξας τὴν ὠμοκλειδα,
 ξίφει τεμῶν τε παρέκτος τῆς ῥάχεως τὸν ὦμον.
 Ἄβαντα καὶ Πολύειδον τοὺς ἀδελφοὺς ἀνείλεν,
 50
 υἱοὺς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἀνδρὸς ὄνειροκρίτου,
 καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Φαίνοπος, Θέωνά τε καὶ Ξάνθον,

cophonis μετάφρενον 688 : μετάφρενον καὶ τὴν ῥάχιν. Id quidem explicatorem ῥάχιν tuetur tantum; plurali enim potuit Hypatus uti cujus sunt exempla plurima; vide Bernard. ad Nonnum t. 1, p. 456. Sed quum præbeatur electio, μετάφρενον prætulim. Vocandus etiam ad partes Lycophonis scholiastes μετάφρενον v. 1112 sic explicans : καὶ τὸν μεταξὺ τῶν φρενῶν, τῶν ὦμων τόπον. Sed non possunt φρενῶν ὦμων ῥονί συνωνύμως. Propono ὦμων καὶ φρενῶν. Non male scholia Veneta ad Il. 5, 40 : μεταφρένω, μεθ' ὃ εἰσιν αἱ φρένες. Favorinus Camers : μετάφρενα, τὰ νῶτα, ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν κείται.
 (35) B, φίλεκλον, vel φέλεκλον.
 (36) A, δορυ B, δορὶ duplicem simul exhibens lectionem. — Sch. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : γλουτός τὸ

ἔπισθεν μέρος τοῦ ἰσχίου. Conf. n. ad Pachymeris Declamationes p. 95.
 (38) A, πήδασον. B, μέδης. Πηδαῖον et Μέγης tuetur Il. 5, 69.
 (39) B, ἐξόπισθεν.
 (40) C, εὐρύπυλος ὑψηνορα.
 (41) A, δολοπίωνος. Il. 5, 77 : υἱὸν Δολοπίονος.
 (42) A, θηρεύοντα.
 (43) C, διομήδη. B, καὶ πρὸς. Cf. n. ad librum A, 75, et mox v. 59.
 (45) B, τοῦμπροσθεν.
 (46) B, πλέον.
 (48) A, ἀνείλε δὲ ὑψηνορα. B C, ὑπείνορα. Il. 5, 145, Ὑπείνορα.
 (49) A, ῥάχεος.
 (50) B C, πολυειδον. Il. 5, 148 : πολυειδον.
 (52) C, Φαίνωπος. Il. 5, 152 : Φαίνοπος υἱε.

Ἐχήμενα καὶ Χρόμιον υἱούς τε τοῦ Πριάμου.
 Ἀπέκτεινε καὶ Πάνδαρον, βαλὼν παρὰ τὴν ῥίνα,
 καὶ τὸν Αἰνείαν ἔθραυσε λίθῳ βαλὼν μεγάλῳ,
 55 θλάσας αὐτοῦ κοτύλην τε, κόψας καὶ τὰς νευρώσεις·
 ἢ δὲ γενέθλιος αὐτὸν ἔσωσεν Ἀφροδίτη
 καὶ τέπος ὁ τῆς Ἰδης δεοῦπερ αὐτὸς ἐσπάρη·
 ἔφευγε γάρ, τοῖς δένδροισιν ὡς σκέπη κεχρημένος,
 ἄπερ φησὶν ὁ Ὅμηρος χεῖρας τῆς Ἀφροδίτης,
 60 καὶ πέπλου πτύγμα φαεινοῦ σώσαντος τὸν Αἰνείαν.
 Χειρὸς δὲ τρώσιν νόησον εἶναι τῆς Ἀφροδίτης,
 ἢ ὅτι, φεύγοντος αὐτοῦ, δραμῶν καὶ πρὸς τὸ ἔρος
 οὔπερ αὐτὸς ἐσώζετο, τὴν ὕλην συνδανήσας
 εἰς πλείονα τὴν πτόησιν ἐνέβαλεν ἐκεῖνον·
 ἢ ὅτι προθυμούμενον ἔπαυσε τοῦ πολέμου,
 ὅτε τὴν χεῖρα λέγουσι τρῶσαι τὴν Ἀφροδίτης·
 ἡν πρακτικὴν γὰρ ἔσβεσεν ἐπιθυμίαν τούτου,
 καὶ τὴν χροιάν μετήλλαξε τῆς θεάς, τοῦ προσώπου,

(53) A B C, ἐχήμενα. II. 5, 160:

Ἐχήμενα.

(54) A B, περί. II. 5, 291: ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν.

(56) B, θραύσας.

(59) B, καὶ σκέπη.

(60) II. 5, 314: Ἄμφι δ' ἕδον φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχες λευκῶ, Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν.

(60) B, ὡσπερ — versus 60, 61, 62, desunt in A.

(61) B, πτύσμα... σώσαντα. C, πτύγμα, superscripta glossa δίπλωμα. Scholia Didymi ad verba Homerica πέπλοιο πτύγμα: ἀντί τοῦ διπλῶ τῷ πέπλω. Et Hesychius: πτύγμα, κόπλωμα, δίπλωμα. Πτύξις, δίπλωσις.

(62) Conf. II. 5, 336.

(63) Schol. in C ad αὐτοῦ: τοῦ Αἰνείου. Diomedes est ὁ δραμῶν

(67) A B, ὅθεν. Præuli ὅθεν ex C. Cf. n. ad Proleg. 389. Tzetzes Chil. 7, II. 116: Ὁ Πυθαγόρας κορυφὴν πάσης φιλοσοφίας τὴν σιωπὴν ἐνόμιζε καὶ τὸ κρατεῖν τῆς γλώττης. Ὅθεν (Cod. 2644, ὅθεν) μετὰ συμπέρασμα πάσης φιλοσοφίας. Καὶ τὸ σιγᾶν πενταετῶς ἐδίδασκε τοῖς μύσταις Βραχέσι κατορθούμενον εὐρυθμήτοις ἄγαν. Editori ultima sic vultebantur sananda: βραχέσι κατορθούμενος καὶ εὐρ. Sanum est participium quod ad τὸ σιγᾶν πενταετῶς referendum, et recipiendum ex codice 2644, εὐαριθμήτοις, quod jam proposuit Lud. Dindorf. in Thesaurο Græco t. 4, p. 411 D. Est βραχέσι pro ὀλίγοις, ut Chil. 7, 400: φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσι: et Chil. 11, 54: πάνυ δ' εἰσι βραχέα. Atque ὅθεν codex pro edito ὅθεν Chil. 3, 500.

(68) C, sine γάρ.

ἔθεν οὐδ' αἶμα γέγραφε τοῦ τραύματος ῥυῆναι,
οἶον ἰχῶρα δέ τινα· τὸν ὤχρον οὕτω λέγων.

Τότε λοιπὸν ὁ Σαρπηθῶν ἀνέγειρε τοὺς Τρῶας,
κτείνει δὲ Δηϊκόωντα πρῶτος ὁ Ἀγαμέμνων,
ᾧντα φίλον τοῦ Αἰνείου, υἷον δὲ τοῦ Περγᾶσου,
τούτου τὸ σάκος ἐν δορὶ τεμῶν καὶ τὴν γαστέρα.

Θεραπευθεὶς Αἰνείας δὲ υἱὸς τοῦ Διοκλέους
ἀπέκτεινε τὸν Κρήθωνα καὶ τὸν Ὀρσίλοχόν τε.
Μικροῦ καὶ τὸν Μενέλαον ἔκτεινεν ἂν σὺν τούτοις,
εἰ μὴ συντόμως παρ' αὐτὸν Ἀντίλοχος παρέστη.
Καὶ πέφευγεν Αἰνείας μὲν, οὗτοι δ' ἀνείλον τότε,
ὁ μὲν τὸν Πυλαιμένεα, ἀρχὸν τῶν Παφλαγόνων,
ἐστῶτα τρώσας τῷ δορὶ κατὰ τὴν ὠμοκλεῖδα·
Ἀντίλοχος δὲ Μύθωνα, ἡνίοχον τὸν τούτου,
λίθῳ βαλὼν τὸ πρῶτον μὲν εἰς μέσον τὸν ἀγκῶνα,
εἶτα κατὰ τὴν μήνιγγα πλήξας αὐτὸν τῷ ξίφει.

Ὁ Ἔκτωρ δὲ σὺν Ἄρει, θυμῷ μαχιμωτάτῳ,
Μενέσθην καὶ Ἀγχίαλον ἔκτεινε πρώτη μάχῃ·
ὁ Αἴας δὲ τὸν Ἄμφιον, υἷον τὸν τοῦ Σελάγου,
κατὰ τὸ ὑπογάστριον τὸ δόρυ περονήσας,
ἀντιμαχῶν τῷ Ἐκτορι καὶ πᾶσι Τρωσὶ μόνος,

(70) C, γέγραφε. Homerus scilicet. II. 5, 340. A C, τρώματος.

(71) A, λέγω.

(73) A, δαϊκόωντα. B, δητόωντα. Cf. II. 5, 534.

(74) C, φίλον αἰνείου μὲν. A, περγάμου. Cf. II. 5, 535.

(75) A, τοῦτο τὸ σ. ἐν δόρυ

(76) A, υἱός. in B versus finis legi nequit. Con. II. 5, 542.

(77) A, Κρήθωνα.

(79) A, αὐτῷ. B, αὐτούς. C, ἀντίλοχος. Idem in eodem codice mendum li-

bro Δ, 22. Adeo facilis lapsus, ut latina interpretatio editionis Ernestinae a. 1827, quæ in fronte ait esse correctior, hic loci exhibeat Antiochus. Conf. liber Z. 24.

(80) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381: τὸ σχῆμα κατὰ ἄθροισιν (Gram. ἀθροισιν) καὶ μερισμόν. Ἄθροισις μὲν γὰρ τὰ « οὗτοι », μερισμός δὲ τὸ « ὁ μὲν τὸν, Ἀντίλοχος δὲ τὸν δεῖνα ».

(81) A, πυλοιγενέα. Cf. II. 5, 576.

(85) C, μήνιγγα. B Cf. ad librum Δ, 33. B C, αὐτοῦ, scilicet αὐτοῦ.

καὶ δόρατα δεχόμενος πλείονα καὶ χαλάζης·
 ὅτε Τυδείδης ἦν τραπεῖς, ὁ ἀριστεύς ὁ μέγας,
 οὐκ αἰδεσθεῖς τὴν Ἀθηναὶν τὴν τούτῳ συνεργοῦσαν,
 καὶ πῦρ ὅπερ ἐξέπεμπεν ἐκ κεφαλῆς, ἐξ ὤμων.
 Ὁ Σαρπηθῶν Τληπόλεμον βαλὼν δὲ πρὸς ἀνχένα 95
 τοῦ Ἡρακλέος τὸν υἱὸν κτείνει καὶ Ἀστυόχης·
 αὐτὸς δ' ἐλιποψύχησε, μὴρῶ προβεβλημένος
 ἐκ Τληπολέμου τοῦ δορός· ἄμφω γὰρ ἦκαν ἅμα.
 Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνείλε δὲ πολλοὺς ἐκ τῶν Λυκίων,
 τὸν Κοίρανον, Ἀλάστορα, τὸν Χρόμιον σὺν τούτοις, 100
 Ἄλκανδρον καὶ Νοήμονα, Πρύτανιν, Ἄλιόν τε.
 Ἐκτωρ δὲ τὸν Οἰνόμαον, τὸν Τρῆχον, τὸν Ὀρέστην,
 τὸν Τεύθραντα καὶ Ἐλενον μετὰ τοῦ Ὀρεσδίου.
 Ἄλλ' ὅτε καὶ Περίφαντα υἱὸν τοῦ Ὀχησίου
 ἐφόνευε σὺν Ἄρει, θυμῶ μαχιμωτάτῳ, 105
 ὁ Διομήδης ἔφιππος πέλας ἐλθὼν ἐκείνου
 εἰς κενεῶνα τέτρωκεν ἔρμαινοντα θυμῶδες.
 Τρῶες δ', ὡς εἶδον τὴν πληγὴν δορός πρὸς τὴν λαπάραν,
 νομίσαντες τὸν θώρακα τμηθῆναι καὶ τὰς σάρκας,
 ἤδη πεσεῖν γε καὶ νεκρὸν τὸν Ἔκτορα δοκοῦντες, 110
 σμερδνὸν πάντες ἐβόησαν· ἀντήχησαν τὰ ὄρη.

(94) A C, ἐξέπεμψεν.

(97) C, ἐλιποψύχησε. A, μέρος προσβεβλημένος. Cf. II, 5, 660.

(98) B, δορός. A, ἴσαν. Ad ἦκαν scholium in C: ἐπεμψαν δηλονότι τὰ δόρατα. Τὸ σχῆμα ἔλλειψις, ὅπερ ἐστὶ τῆς συντομίας.

(104) A, ἄλλον τε.. ἠχησίου. B, ὁ χη-

σίου. II, 5, 843: Ὀχησίου ἀγλαον υἱόν.

105) A B, ἐφόνευε. Eadem paraphrasis nominis Ἄρης v. 86. Cf. II, 5, 844.

(107) A, ἔρμαινοντος. Ad ἔρμαινοντα scholium in C: ὄρμωντα νῦν, ἄλλα χού δὲ λογιζόμενον.

(108) A, διός... λαπάρην.

(110) A C, πεσεῖν δε.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ζ. (*).

Τῶν Τρώων ἐμονώθη δὲ καὶ Ἀχαιῶν ἡ μάχη,
ἦγουν ἐρήμη γέγονε θεῶν τῆς συμμαχίας.
θεοὺς ἐνταῦθα δὲ καλεῖ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις.

Ἀφ' οὗ γὰρ Ἔκτορος θυμὸν κατέπαυσαν, τὸν Ἄρην,
ἢ Διομήδους Ἀθηνᾶ, φρόνησις σὺν ἀνδρεία, 5
χωρὶς θεῶν ἐμάχοντο Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες·
ἀπῆν γὰρ Ἔκτορος θυμὸς καὶ δόλοι Διομήδους.

Ἐξήπλωτο δ' ὁ πόλεμος, ἐξήνθησεν ἡ μάχη
μέσον τῶν δύο ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Ξάνθου.

Πρῶτος δ' ὁ Τελαμώνιος Αἴας Ἑλλήνων πύργος 40
ἀνῆρκεν Ἀκάμαντα υἱὸν τὸν τοῦ Εὐσώρου,
τὸν ἡγεμόνα τῶν Θρακῶν τῶν ἔντων ἐκ τῆς Αἴνου,
δορι κατὰ τὸ μέτωπον ἐκεῖνον περονήσας.

(*) Lemmata codicum ut in prioribus libris.

(7) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 331 : ἐγνώσθη γὰρ Διομήδης ὅτι κατόπτρω μηχανικῶ πυρὸς φαντασίαν προπέμπει, Ἐκτωρ δὲ τῷ πάθει θέμενος μάθος, ἐπαύθη τοῦ συναλογίστῳ καὶ ἀπερισκέτῳ θυμῷ μάχης. Editor ad μάθος adscripsit sic, quasi attonitus monstro vocabuli. Eruditissimus scholiastes Tzetzes Aeschyleorum meminuit versuum Agamemnone 171 : Ζῆνα... τὸν φρονεῖν βροτοὺς δῶσαντα, τῷ πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν. Scilicet Hector calamitate edoctus prudentius jam ac consideratius dimicare statuit; etenim χρῆσασθαι τοῖς παταίσμασι δι-

δάγμασι, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος, monente Plutarcho Fab. c. 13. Rursus Aeschylus eadem fabula 243 : δῖα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει. Vide de sententia illa proverbiali Blomfieldi Gloss., notulasque meas ad Aeschylum, et quæ adposui ad Choriciana p. 260 : τῷ βραδέως αὐτῇ τῇ νόσῳ μαθόντι τὸ δέον. Ibi allego epistolam 92 *Tyanensis*, sic corrumpente typheta Tyanensis nomen, Apollonii scilicet.

(11) B C, υἱὸν τοῦ εὐσώρου. Il. 6, 8, υἱὸν Ἐυσώρου, eum varietate Ἐυσώρου. Bene rejecerunt B C duplex sigma, male servantes diphthongi dialysin quæ est metrica, nec Tzetæ convenit. A, optime, τὸν τοῦ εὐσώρου.

Ὁ Διομήδης δ' Ἄξυλον τὸν ἐξ Ἀρίσθης κτείνει,
 υἷον ἔντα τοῦ Τεύθραντος σὺναιμον τῆς Τεκμήσσης, 45
 ἀνθρωπὸν πολυχρήματον, πάντας ξενοδοχοῦντα·
 αὐτὸν καὶ τὸν Καλήσιον δοῦλον ἀνείλε τούτου.
 Τὸν Δρῆσον καὶ Ὀφέλιον Εὐρύαλος ἀνείλε·
 καὶ Αἴσηπον καὶ Πήδασον ἄμα σὺν τούτοις κτείνει,
 υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης· 20
 ὃς Βουκολίων ἀδελφὸς ἦν νόθος τοῦ Πριάμου.
 Ἀστύαλον παρέπεμψε πρὸς Ἄσθην Πολυποίτης,
 Ὁ Τεῦκρος Ἀρετάονα, ὃ Ὀδυσσεὺς Πιδύτην,
 Ἀντίλοχος τὸν Ἄβληρον, Ἐλατον Ἀγαμέμνων,
 παρὰ Σατνίῳ ποταμῷ τὴν Πήδασον οἰκοῦντα. 25
 Ὁ Βοιωτὸς δὲ Λήϊτος τὸν Φύλακον ἀνείλε,
 Μελάνθιον Εὐρύπυλος. Τὸν Ἄδραστον δὲ ζῶντα
 κατέσχευεν ὁ Μενέλαος τοῦ ἄρματος πεσόντα·
 ἐν γὰρ τῷ φεύγειν τοῦ ῥυμοῦ θραυσθέντος πρὸς μυρικήν,
 κατέπεσε τοῦ ἄρματος. Οὕτω καὶ κατεσχέθη, 30
 καὶ σώζειν τούτον ἔμελλε Μενέλαος οἰκτείρας·
 ἀλλ' Ἀγαμέμνων ἔκτεινε λαπάραν δορι τρώσσης.
 Νέστωρ δ' ἐξάκουστον βοᾷ λέγων Ἀργείοις τάδε·
 « Τοὺς ἀνδρας, ἀνδρες, κτείνωμεν πρῶτον, ὡς ἔστι πρέπον·
 « εἶτα τὰς τούτων ἤσυχαι γυμνοῦτε πανοπλίας, 35

(14) A, sine δ', scholium in C, et Anecd. Oxon. t. 3, p. 381: Ἀρίσθη ὄνομα πόλεως κειμένης πλησίον Ἑλλησπόντου Conf. p. 51, n. 881.

(20) A, βουκολίωνος. Cf. II. 6, 22.

(24) A C, ἀντίλοχος. Cf. ad librum F, 79. A B C, ἀβληρον. Pronunciatio similima litterarum β υ id mendum reperit. Sic scribunt καλάβροψ καλάυροψ. λαύρος λάβρος, Αὐδηρίτης Ἀβδηρίτης, alia. Nuper monebam ad caput Hieroclis ac Philagrii de Abderitis p. 289; modo vidimus A, 29, ῥαύδω με ῥάβδω.

(24) B, ἔλατον δ' Αγ.

(25) B, σατνίδω, II. 6, 34: Ναίε δὲ Σατνιόεντος ποταμοῦ παρ' ὄχθας.

(26) A, εἰ vel φήλακον.

(28) B, μετέσχευεν.

(29) A, ῥυμοῦ θραυσθέντος ἐν μηρίῳ. II. 6, 39: ὄζω ἐνι μυρικίνῳ. Sch. in C, : μυρική εἶδος δένδρον μεταξὺ τὴν ἰδέαν τῶν φύλλων ἔχουσα ἐρείκης καὶ κυπαρίσσου. Simile est scholium ad librum K, 61

(32) A, δορι τρώσας λαπάραν.

(31) A, λέξας.

(31) B, καὶ ἔστι.

(35) A, γυμνο. μεν.

« μηδὲ σκυλεύοντες νεκρούς πολέμου ῥαθυμεῖτε. »

Ἐκτωρ, Ἐλένου δὲ βουλαῖς ἐλθὼν ὡς πρὸς τὴν Τροίαν,

τάς γεραίας ἀθροίσασαν ἐκέλευσεν Ἐκάβην

ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς θῦσαι λαμπράν θυσίαν,

βοῦς ἐξ ἀγέλης δώδεκα τῶν ἐνιαυσιαίων,

40

καὶ πέπλον ποικιλύφαντον ἀπο τῶν Σιδωνίων

θεῖναι τοῖς τοῦ ἀγάλματος γόνασιν, ὅπως παύσῃ

τὸν Διομήδη μάχεσθαι κατὰ τῶν Τρώων οὕτω.

Γλαῦκος τοῦ Ἴππολόχου δὲ, σύμμαχος ὢν τῶν Τρώων,

καὶ Διομήδης ἀριστεύς ὑπάρχων τῶν Ἑλλήνων,

45

τοὺς ἵππους ἀντεπῆλυνον ἀλλήλοισι ὡς πρὸς μάχην·

ἐκ λόγων δὲ ἐγνώρισαν εἶναι παππῶοι φίλοι.

Βελλεροφόντης γὰρ αὐτὸς ὁ πάππος ὁ τοῦ Γλαύκου,

ὁ παριδὼν τὴν Ἄντειαν γυναῖκα τὴν τοῦ Προίτου,

κατ' ἄλλους δὲ Σθενέθριαν, ἔρωτα σχοῦσαν τούτου,

50

(36) A, πολέμῳ. Ῥαθυμεῖν genitivo junxit Pachymeres non semel : μελέτης ῥαθυμοῦσι πολιτικῆς p. 62 : τοῦ πολέμου καθήκοντος ῥαθυμήσοντι, p. 233. Ipse Tzetzes infra II, 285 : ῥαθυμεῖν τοῦ πολέμου.

(37) B, δ' ἐλένου ταῖς β.

(38) A, γεραίας.

(39) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 371 : τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς φρονήσεως. Ἐν τοῖς ἀγροῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ Ἄρεος ἱστων (ait Cramer ἱστων esse in litura ; in C est quidem correctionis circa primam syllabam tentamine obscuratum, sed non lituratum) καὶ ἐξωγράφουν ἀγάλματα, ἐν δὲ ταῖς πύλαις τῶν πόλεων καὶ οἰκιῶν (Cramer. οἰκείων, addito sic. In C est οἰκειῶν, unde scripsi ex usu iotacismi οἰκιῶν) Ἀθηνᾶς, συμβολικῶς λέγοντές τε καὶ προτροπόμενοι, ὡς ἐν τοῖς ἐκτός δεῖ (C, et Cr. τῆς ἐκτός δὲ, quod correxi) θυμοῦ καὶ πολέμου, ἐν δὲ τοῖς ἐντός καὶ ταῖς οἰκίαις (C, et Cr. οἰκείαις) καὶ πόλεσι εὐβουλίας (C, et Cr. εὐβουλείας) τε καὶ φρονήσεως.

(40) B, βόων. A, ἐνιαυσιαίων.

(41) B, ποικιλύφαντον. In C super ποικιλύφ. scriptum ἔργματα, re pectum ad II. 6, 289 : πέπλοι παμποῖκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδωνίων. Codices σιδωνίων, bene. Sic Proleg. 385, 389, cum ω Σιδῶνος. Σιδωνίως. Recentiores u-tuntur plerumque syllaba producta; Homerus metri causa δo et δω exhibet Corayus ubique Straboni syllabam breuem contribuit, et si non sint in hac scriptura constantes libri Herodianus Partitionibus p. 423 : Σιδῶν πόλις καὶ κλίνεται Σιδῶνος. Brevior fuit Moschopolus II. σχ. 1, 53 : Σιδῶν ὄνομα πόλεως. Nam de vocali prima lector monitus, fuit etiam monendus de vocali qua fieret auxesis. Vide Bernhard. ad Dionysium Perieg. 912. In Hieroclis Faciliis scripsi nuper Σιδωνίος vel contra codices.

(43) B, διομήδην.

(47) A B C, γνωρίσαντες. Correxi ; sed fortasse perit versus unus, cui participium fuerit aptum.

(49) B, παριών.

ἀνήρ ὁ σωφρονέστατος, ὁ Χίμαιραν φονεύσας,
 θηρίον τὸ τρικέφαλον, τῷ πτερωτῷ Πηγάσῳ, —
 ἦγουν ὁ τροπῳσάμενος ἔθνη τριπλᾶ τῷ πλοίῳ,
 Σολύμους, Ἄμαζόνας τε, ταὺς τῆς ἐνέδρας τρίτους·
 Σολύμους μὲν, ὡς λέοντας, ὄντας γενναίους ἄνδρας, 55
 ὡς χίμαιραν, ὡς αἶγα δὲ κρημνοδατοῦσαν πάλιν,
 τῶν Ἄμαζόνων τὸν στρατὸν Ἄρεος θυγατέρων,
 ὡς δράκοντα τὴν ἐνεδραν τῶν ἐλλοχόντων τούτῳ·
 καὶ θυγατέρα δὲ αὐτὸ λαβὼν τὴν Ἰοδάτου
 τὴν κλῆσιν τοῦ ὀνόματος ἔχουσαν Φιλονόην, — 60
 φίλος ὠπῆρχε τῷ Οἰνεῖ τῷ πάππῳ Διομήδους.
 Ἄλλήλοισ ἀνταμείβουσιν ἀλτῶν τὰς πανοπλίας,
 ὁ Διομήδης μὲν χαλκὴν ἀντι χρυσῆς πρὸς Γλαῦκον,
 ὁ Γλαῦκος δ' ἔμπαλιν χρυσὴν ὡς πρὸς χαλκὴν ἀμείψας.
 Ἡ εἰμαρμένη γὰρ τὸν νοῦν ἐδόξασε τοῦ Γλαύκου, 65
 χάριν φιλίας, τὴν χρυσὴν ὡς πρὸς χαλκὴν ἀλλάξει.
 Ἐκτωρ δὲ, μετὰ κέλευσιν τῆς, ἧς εἶπον, θυσίας,
 ἦλθε καὶ πρὸς Ἀλέξανδρον πρὸς πόλεμον ὀτρύνων·

(53) A, ἔθνη πολλά... Σολύμους...
 Quæ repetit libro II, 43 sqq.

(55) B, εἶναι.

(56) A, αἶγα τε.

(58) A, ἐλαχόντων. A C, τούτων. B,
 sine caret. scripsi τούτῳ.

(59) A, διὰ τοῦτο.

(63) A, χαλκόν.

(64) B, καὶ πρὸς, et sic mox 66. Cf.
 n. ad librum A, 75.

(65) Est ἡ εἰμαρμένη allegorice pro
 Κρονίδης Ζεὺς versus Homericæ II. 6,
 234 : Ἐνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης
 φρένας ἐξέλετο Ζεὺς. In C scholium et
 in Anecd. Oxon. t. 3, p. 381 : Πῶς δεῖ
 νοεῖν σε τὸ (C, et Cram. τῷ) παρ' Ὀμή-
 ρῳ, α Ἐνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδης
 φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, Ὅς πρὸς Τυ-
 δείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε Χρύ-

σεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐνεα-
 βοίων » (duos postremos versus non ha-
 bet Cramerus). Ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ ἐξαι-
 ρέτου; καὶ δεδοξασμένας ἐποίησεν, οὐ
 μὴν ἄφρονας, ὡς περ ἂν ἕτερος εἶπε
 φιλόχρυσος καὶ ἀγεννῆς ποιητῆς,
 Ἡσίοδος ἢ καὶ Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος.
 Ὀμηρος δὲ καὶ ψυχὴν (Cram. τὴν ψ.)
 προτιθέναί τῶν φίλων παιδεύων, πῶς
 μικρολογεῖσθαι καὶ φειδωλεῦσθαι
 πρὸς τοιαῦτα ἐπίσταται; Ἄπαγε.
 Δεύτερα τὰ τοιαῦτα πάντα φιλίας νο-
 μίζει καὶ πολλοστά. Καὶ τὸν Γλαῦ-
 κον, ὡς μεγαλόφρονα καὶ λίαν φιλότι-
 μον διὰ φιλίαν φανέντα, γεραίρει ταῖς
 ἐπέσιν. Quæ interpretandi verbum ἐξέ-
 ετο ratio Tzetæ placuit, et Homericis 125,
 displicuit plurimis, idque merito.

(67) Εἶπον, scilicet hujus libri v. 39.

και, παροτρύνας και αυτόν, οἴκοις ἰδίαις ἦλθεν
 ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν σύζυγον τὴν κλῆσιν Ἀνδρομάχην, 70
 τὴν παῖδα Ἡετίωνος Κιλικῶν βασιλέως,
 και σὺν τῇ Ἀνδρομάχῃ δὲ τὸν πεφιλῆμενον παῖδα,
 ὃν Ἔκτωρ μὲν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον τὴν κλῆσιν,
 οἱ δ' ἄλλοι Ἀστυάνακτα· ῥύστης γάρ Τρώων Ἔκτωρ.
 Τὴν δ' ἐν τοῖς οἴκοις οὐδαμῶς εὔρεν, ἀλλ' ἐπὶ πύργον 75
 ἕστῶσαν και δακρύουσαν ἐν τῷ νικᾶσθαι Τρῶας·
 ἦν λογισμοῖς τοῖς πρέπουσι σωφρόνως νουθετήσας,
 και τοῦ παιδὸς ἀψάμενος και πατρικῶς φιλήσας,
 και τοῦτον ἐπευξάμενος, ὡς οἶδε πτοηθέντα
 τὴν πανοπλίαν τὴν αὐτοῦ και πρὸς τροφὸν στραφέντα, 80
 γελάσας, και πρὸς γέλωτα κάκεινην δὲ κινήσας,
 ὤρμησε πρὸς τὸν πόλεμον, θρῆνον λιπὼν κατ' οἴκους·
 οὐδὲ γὰρ ἦν προσδόκιμος νοστήσαι τοῦ πολέμου.
 Ἔκτορος δὲ πρὸς πόλεμον ὀρμῶντος ἐπιτρέχειν,
 ἐν δόμοις οὐδ' Ἀλέξανδρος ἐβράδυνεν οἰκείοις, 85
 ἀλλ' ὀπλισθεὶς ἐξέδραμεν, ὡσπερ στατὸς τις ἵππος
 πρὸς πεδιάδας ποταμῶν γαυρούμενος ἐκτρέχει,
 ὑψῶν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, τινάσσων και τὰς τρίχας·
 οὕτως ἐξ ἀκροπόλεως ὁ Πάρις τότε τρέχων,
 λαμπρὸς ἐν ὄπλοις, και φαιδρὸς δικὴν αὐγῆς ἡλίου, 90
 τὸν Ἔκτορα προπέφθακε πρὶν ἐξελθεῖν τῆς Τροίας,

(70) Codd. αὐτοῦ.

(71) A, κηλίκων.

(73) Non est in B. A, ὃν νέκτωρ
ἐξωνόμαζε.

(74) A, ῥύστε γάρ.

(75) A, τὴν δὲ τοῖς.

(78) A C, ὡς π. φιλήσων.

(79) C, ἐπευξόμενος.

(81) A, κάκεινην.

(82) A, θρήνους. C, θρήνον λοιπόν.

(84) A, τούτου δὲ πρὸς τὸν πόλ. C₁
super ἔκτορος δὲ scriptum exhibet τού-
του δὲ, debuisse et τὸν addere.

(86) A, στρατὸς... ἐντρέχει. In C ad
στατὸς scholium: ἕσταυλισμένος. Ver-
bum σταυλίζομαι fit a σταῦλος nomine,
latinorum « stabulum ». Scholasticus in
Hieroclis Facetiis, p. 267, equi quom

ὄνπερ ἐπαίνοις πρέπουσιν Ἐκτωρ εἰσδεδευμένος,
 ἐπηύξατο τοὺς Ἕλληνας τῆς Τροίας ἐξελάσαι.

venditabat, audaciam landans, ἐντῷ σταύ-
 λῳ, niebat, μόνος ἔστηκεν. Multa Can-
 gius Glossario V. Σταῦλον, σταῦλος.
 (93) Abest a B C.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Η (*).

Σύνναμα τούτω τῶν πυλῶν ἐξώρμησαν τῆς Τροίας,
 ἀμφότεροι πρὸς πόλεμον ἐμπύρως τεθηγμένοι.
 Καὶ Πάρις μὲν ἀπέκτεινε Μενέσθιον ἐξ Ἄρνης,
 υἷὸν Ἀρηιθίου τε καὶ τῆς Φιλομεδούσης,
 ὃν πάντες Ἀρηιθίου ἐκάλουον Κορυνήτην· 8
 οὐ τόξοις γάρ, ἀὐ δόρατι καὶ στόματι μαχαίρας,
 ἀλλὰ ῥοπαλῶ σιδηρῶ τὰς μάχας συνεκρότει.
 Ἐκτωρ Ἡιονέα δὲ βαλὼν πρὸς τὸν αὐχένα,
 ὁ Γλαῦκος δὲ Ἰφίνοον τοῦ Δεξιῦ τὸν παῖδα
 ἀνήρηκε τῶ δόρατι βαλὼν κατὰ τὸν ὤμον. 10
 Ἡ δὲ γλαυκῶπις Ἀθηναῖα, φρόνησις τῶν Ἑλλήνων,
 ἰδοῦσα τούτους κτείνοντας στρατὸν τὸν τῶν Ἑλλήνων,
 ὀρώσα καὶ τὸν Ἥλιον νίκην Τρωσὶ διδόντα

(*) *Lemmata codicum ut in superioribus libris.*

(1) B C, ἐξώρμησε, scilicet ἔκτωρ τούτω τῶ πάριδι. Malui ex A, ἐξώρμησαν, ut τούτω sit dualis numerus.

(3) Scholium in C: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας.

(4) B, υἷὸν δὲ ἀρηιθίου τε. Il. 7, 8, υἷὸν Ἀρηιθίου. C, φιλομεδούσης. Homero Φιλομέδουσα.

(5) A, κορυνήτην. Scholium in C: ῥοπαλῶν, ἤτοι ματζουκῶν. Fortasse omissum non nihil, verbi causa: παρὰ κορύνην, ῥοπαλῶν... Codicis exhibeo accentus accurate. Herodianus Epimerismis pp. 70, 233: κορύνη, ματζουκά. Nicetæ Choniata de Manuele 7, c. 6, no-

minatur ὁ Ματζούκης vel Ματζουκάκης Θεόδωρος, qui κορυνήτης verbo tenus fuisse videtur; nam in disceptatione quadam ab Eustathio illo Thessalonicensi confutatus, stetit ἔννεδς καὶ τὰ χεῖλη μύσας. Vid. ad Herod. mea nota. Radix est *Massa*, Μάτζα. Plura Cangius, Fabrotus Glossario Nicetæ in Ματζουκάκη, collato Corayo Atactis t. 1, p. 195. Zalyces Lexico: *Massue*, ῥοπαλῶν, ματζούκα. Nomen ῥοπαλῶν nondum videram. Monuit Zalyces ματζούκα nomen esse χυδακόν.

(6) A, σὺν στόματι. Cf. Il. 7, 138..

(7) A, ῥοπαλῶ.

(12) Non in B. A, κτείνοντα.

(13) C, διδόντα. A, τρωσὶν διδ.

τῷ πέμπειν κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων τὰς ἀκτῖνας,
 ἤτησε μονομάχιον Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. 15
 Καθιδρυθέντων ἄμφω δὲ λοιπὸν τῶν στρατευμάτων
 αὐτὸς ὁ Ἔκτωρ ἀναστάς μέσον τῶν στρατευμάτων,
 ἤτησε τὸν βουλόμενον μονομαχεῖν Ἑλλήνων.
 Τῶν πάντων πτοηθέντων δὲ Μενέλαος ὠπλίσθη,
 ὑβρίζων πάντας Ἑλληνας Ἐκτορα πτοηθέντας. 20
 Καὶ δὴ νεκρὸς ἂν ἔκειτο χερσὶ ταῖς Ἐκτορείαις,
 εἰ μὴ κατέσχον ἅπαντες, ὁ δ' Ἀγαμέμνων πλέον.
 Καὶ τότε Νέστωρ ἀναστάς, καὶ σχετλιάσας μέγα,
 καὶ τὴν Ἐρευθαλίωτος εἰπὼν μονομαχίαν,
 ὄνπερ ἀνεῖλε νεαρὸς ὑπάρχων τῷ σαρκίῳ, 25
 καὶ τέλος θεῖς τοῖς ῥήμασιν, « Εἰ νέος ἦν εἰσέτι,
 « καὶ ἂν πρὸς μονομάχιον Ἐκτορι συνεπλάκην »,
 ἄνδρας ἐννέα πέπεικεν Ἑλλήνων ἀναστήναι,
 πρῶτον τὸν Ἀγαμέμνονα, δεῦτερον Διομήδην,
 εἶτα τοὺς δύο Αἴαντας καὶ τὸν Ἰδομενέα, 30
 τὸν Μηριόνην μετ' αὐτοὺς, Εὐρύπυλον σὺν τούτοις,

(15) A, ἤτισέ μόν.

(16) B, καθιδρυσθέντων. A, καθιδρυνθ. C, καθιδρυθέντων. Hoc vocabulum e codice suo Cramerus protulit, lemma scholii sequentis quod inseruit Anecd. Oxon. t. 3, p. 382: γράφεται (meus caret eo verbo, quod perisse videtur resectum cultro bibliopegi) καὶ ἰδρυνθέντων. Ἰδρυνθέντων, ἰωνικῶς ἰδρυνθέντων (quod deest Cram.) μετὰ τοῦ ν, ὡς τὸ κλιθέντων. Ἀπτικῶς δὲ ἄνευ τοῦ ν, ὡς τὸ κλιθέντων, καὶ τὰ ὅμοια. Cf. liber K, 77. — A, λοιπῶν.

(17) Non est in C, omissus propter τὸ ὁμοιοτελευτον duarum clausularum.

(21) A, καὶ μὴν... ἔκτορείαις. Prætulit formam masculinam ex B C. Consentiebant metricæ in δόξαν Ὅμηρεϊαν libro A, 51 Cf. n. ad A, 167. Tzetzes Chil.

5, 762: Οἱ Μοῦσαν τὴν οὐρανίαν Ὀμήρου καθελόντες. Metri necessitas omnino masculinum οὐράνιον reponi jubet, quod reperio in bono codice 2644.

(23) In C, ad σχετλ. scholium: δεινοπαθήσας, λυπηθεῖς.

(24) A, ἐρεθαλίωτος. B, ἐρευθαλλίωτος. Cf. II, 7, 136.

(27) C, συνεπλάκη.

(28) A, πέποικεν.

(29) A B C, διομήδην.

(30) ἰδομενῆα.

(31) C, μηριόνη. Α μυριόνην, permutatio ne vocalium η υ. In Tzetze Chil. 1, 496, ubi πρίσας ξυλύφιον μικρόν, malim ξυλήφιον. Frustra consului codicem 2644. Perierunt illius Chiliadis versus inter 440 et 581, avu'so folio saltem uno, quod debuit esse medium inter folia 15 et 16.

καὶ Θόαντα, καὶ παίγνιον Ὀμήρου Ὀδυσσεά.

Οὔτοι πάντες ἀνέστησαν τάχα μονομαχῆσαι.

Πάντων δὲ λόγοις Νέστορος κλήρους βαλόντων τότε

κυνῆ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Αἴαντος ἐξῆλθεν,

35

εἶτε τυχαίως προδραμῶν ἢ κατ' οἰκονομίαν·

ὁ Νέστωρ τότε γὰρ κινῶν ἐτύγχανε τοὺς κλήρους.

Ἐκ κήρυκος τὸν κλῆρον δὲ δεξάμενος ὁ Αἴας,

ῥωμήσε καθοπλίζεσθαι τοῖς Ἕλλησι δὲ λέγει·

« Ἐκτορα, φίλοι Ἕλληνες, δοκῶν νικῆσαι χαίρω·

40

« ἀλλ', ἕως οὗ ἐνδύομαι αὐτὸς τὴν πανοπλίαν,

« τῇ ἀφανεῖ κατεύχεσθε σύμπαντες Εἰμαρμένη

« σιγῇ καὶ λάθρα καθ' αὐτούς, μὴ μάθωσιν οἱ Τρῶες,

« εἶτε καὶ φανερώτερον· φόβος οὐδεὶς ὑπάρχει ».

Οὕτως εἰπὼν καὶ ὀπλισθεὶς, κραδαίνων καὶ τὸ δόρυ

45

τρανώς ἐβάδιζε γελῶν ἐκπληκτικῶ προσώπῳ·

ὄνπερ μεγάλως ἔχαιρον οἱ Ἕλληνες ὄρωντες,

τρόμος πολὺς δὲ τοῖς Τρωσὶ καὶ Ἐκτορι σὺν τούτοις.

Αἴας δὲ φέρων θυρεὸν στήθει στερρόν ὡς πύργον,

τὸν ὄνπερ κατεσκεύασε Τυχίος ὁ Ὑλαῖος,

50

ἐπτά βοῶν μὲν ἔχοντα βύρσας ὀχυρωτάτας,

ἄνω πασῶν δὲ τῶν βυρσῶν σίδηρον ὡς περ βύρσαν,

ἔστη πλησίον Ἐκτορος καὶ μάχην συνεκρότει.

Καὶ πρῶτος Ἐκτωρ μὲν, βαλὼν τὴν Αἴαντος ἀσπίδα,

(32) A, καὶ χθόεντα.

(34) A C, βαλλόντων.

(36) A, εἶτα ταχέως προσδρ. B, ἢ τυχ. προσδρ.

(37) B, ὁ ν. τότε γ. ἐτύγχανε τότε κινῶν τ. κλ.

(38) C, ἐκ κήρ. ὁ Αἴας δὲ δεξ τ. κλ.

(40) A, δοκῶ νικῆσαι χαίρων. Cf. II. 7, 191.

(42) A, κατέχεσθε. B, κατεύχεσθαι.

Ἐtzetlica· εἰμαρμένη est pro Jove Saturnio Homeri, ut passim.

(43) A, κατ' αὐτούς.

(46) A, βοῶν. Cf. II. 7, 212.

(47) B, ὄνπερ μ. οἱ Ἕλληνες ὄρωντες ἀνεσκήρτων. II. 7, 214 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγίθρον εἰσοροῶντες.

(50) Scholium in C : Ἐλη πόλις Βοιωτίας

τὸν σίδηρον διέκοψεν ἕξ τε βοείας βύρσας· 55
 ἐν βύρσῃ τῇ ἐβδόμῃ δὲ τὸ δόρυ κατεσχέθη·
 δεύτερος δ' Αἴας προσβαλὼν κόπτει καὶ τὴν ἀσπίδα
 καὶ θώρακα τοῦ Ἑκτορος, μικροῦ καὶ τὴν λαπάραν,
 εἰ μὴ που κλίνας τὸ πλευρὸν ἐξέφυγε τὸν μόνον.
 Ἑκπάσαντες δὲ δόρατα συνέπεσον ἀλλήλοις 60
 καὶ πλήττει πάλιν Ἑκτωρ μὲν τοῦ Αἴαντος τὸ σάκος,
 καὶ τὸν χαλκὸν οὐκ ἔκοψε, κλίνεται δὲ τὸ ξίφος.
 Αἴας πηδήσας πλήττει δὲ τὴν Ἑκτορος ἀσπίδα,
 καὶ τὴν ἀσπίδα κόπτει μὲν καὶ μέρος τοῦ τραχήλου,
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν αἵματος. Ἑκτωρ δ' οὐχ ὑπεχώρει, 65
 ἄρας δὲ μέγαν μέλανα λίθον τραχὺν τῷ τότε,
 πρὸς ὀμφαλὸν τοῦ Αἴαντος πάλιν τὸ σάκος βάλλει,
 καὶ πλείον γέγονεν οὐδέν, ἤχησε δὲ τὸ σάκος.
 Δεύτερος Αἴας δὲ λαβὼν μείζονα τούτου λίθον,
 στρογγύλον, ἔπεμψε στερρῶς, καὶ λύει τὴν ἀσπίδα, 70
 λύει καὶ γόνυ Ἑκτορος· ὁ δ' ὑπτίος ἠπλώθη,
 ἀσπίδι τούτου στηριχθεὶς. Τὸν δ' ὄρθωσεν Ἀπόλλων.
 Αἴαντος κατὰ πρόσωπον ἥλιος γὰρ ἐκλάμπων
 αὐτὸν ἐκώλυσε ἰδεῖν τὴν Ἑκτορείαν πτώσιν·
 τὸν Ἑκτορα δ' ἀνήγειρεν, Αἴαντος οὐκ ἰδόντος. 75
 Καὶ τότε δὴ καὶ ξίφεσιν ἄν ἔτρωσαν ἀλλήλους,
 εἰ μὴ Ταλθύβιος αὐτοὺς εἶρξε καὶ ὁ Ἰθαῖος·
 ἡ νύξ γὰρ κατελάμβανεν, ἡμέρας πληρουμένης.
 Οὕτω μονομαχήσαντες ἔδον ἀλλήλοις δῶρα,
 ὁ Ἑκτωρ μὲν τῷ Αἴαντι ξίφος σὺν ξιφοθήκῃ, 80

(55) Α, βοείας.

(57) Α C, δεύτερος Αἴας δὲ βαλὼν.

(58) Β, μικρόν.

(62) Α, χαλκοῦν... τὸ δόρυ.

(64) Α, πλήττει.

(69) Α, μείζονα λίθον τότε.

(74) Α, ἔκτορίαν. Forī. Ἑκτόρειον..

Cf. n. ad v. 21.

(75) Β, εἰδότης.

(76) Β, δὴ ξίφ ἔτρωσαν ἄν.

καὶ πᾶσι παραρτήμασι καὶ τῇ σκευῇ τῇ τούτου·
 ὁ Αἴας δὲ τῷ Ἑκτορι κοκκοβαφῆ ζωστήρα.
 Καὶ τούτῳ τῷ ζωστήρι μὲν Ἑκτωρ, ἐξ Ἀχιλέως
 θανῶν, δεθείς ἐσύρετο μετὰ μικρὸν τὸν χρόνον,
 Αἴας δ' ἀνείλεν ἑαυτὸν τοῦ Ἑκτορος τῷ ξίφει. 85
 Ἄλλὰ ταυτὶ μὲν ὕστερα· τότε δὲ χωρισθέντες,
 Αἴας ἀπῆλθεν Ἕλλησι, τοῖς δὲ Τρώσιν ὁ Ἑκτωρ,
 Ὅ δ' Ἀγαμέμνων θύσας βοῦν εὐώχει τοὺς ἀρίστους,
 ἐτίμα δὲ τὸν Αἴαντα ῥάχιν βοῶς παρέχων.
 Μετὰ τροφήν ὁ Νέστωρ δὲ δημηγορεῖ γενέσθαι 90
 συναγωγὴν τῇ αὔριον Ἑλλήνων τῶν σφαγέντων
 καὶ τάφον ἕνα καὶ πυρὰν μίαν κοινήν ἀπάντων,
 καὶ πόλιν εἰς ἀσφάλειαν τῶν ζώντων καὶ τῶν πλοίων,
 Ἄντην ῥα λέγει δὲ Τρώσιν Ἑλένην ἀποδοῦναι,
 μηδὲ ματαιῶς μάχεσθαι πατήσαντας τοὺς ὄρκους· 95
 Ἀλέξανδρος δ' ἀντέλεξεν οὐχὶ διδούς Ἑλένην,
 ὅσα δ' ἐξ Ἄργους ἔλαβε χρήματα δοῦναι λέγων,
 καὶ ἔτι τούτων πλείονα. Πρίαμος δ' ἔφη τότε·
 « Νῦν μὲν δειπνοποιήσασθε, καὶ φυλακὴν ποιεῖσθε·
 « τῇ αὔριον Ἰθαῖος δὲ τοῖς Ἕλλησιν λεγέτω 100
 « ὅσα φησὶν Ἀλέξανδρος τὰ νῦν περὶ Ἑλένης,
 « καὶ παῦσιν αἰτησάσθω δὲ πολέμου παρ' ἐκείνων,
 « ὡς κλαύσωμεν καὶ καύσωμεν νεκρῶς τοὺς πεπτωκότας ».
 Ἐλθόντος τῇ ἐπαύριον παρ' Ἑλληνας Ἰθαίου
 καὶ καταγγείλαντος αὐτοῖς τὴν γνώμην τὴν τῶν Τρώων, 105
 ἤρесе μόνον τὸ νεκρῶν στρατοῖς τοῖς ἀμφοτέροις,
 Ἐφ' ἀμαξῶν δ' ἀθροίσαντες, καίουσιν ἄμφω τούτους,

(81) Ad παραρτήμασι schol. in C.
 αἰωρήμασι, κρεμαστήρησι.

(86) B, ταῦτα.

(92) A, τὴν αὔριον. Sic A B, v. 100.

(103) B, καὶ κλαύσωμεν.

(104) A B C, τῇ.

(107) A C, ἐπ' ἀμαξῶν. A, ἀμφοτέ-
 ρους.

τοὺς ἑαυτῶν ἐκάτεροι δακρύοντες ὡς δέον.

Ἕλληνες δὲ διέπραξαν ὡσπερ ὁ Νέστωρ εἶπε,
καὶ τάφον ἓνα καὶ πυρὰν δειμάμενοι καὶ πόλιν,
τὴν ἦν περ ἀπειργάσαντο μονοημέρῳ πόνῳ,
ὡσπερ ὁ Σαρδανάπαλος Τάρσον καὶ Αἰγιάλην,
ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς παῖς Ἀνακυνδαράξου.

410

Ὁ Ποσειδῶν ὁ λέγων δὲ Διὶ περὶ τοῦ τείχους
ὅτι τὸ τεῖχος ἔκτισαν ἄνευ θεῶν θυσίας,
καὶ τοῦ Διὸς οἱ λόγοι δὲ ταῦτα δηλοῦσιν εἶναι·
ἐν τροπικοῖς οἱ Ἕλληνες ἦσαν πυργοποιούντες,
οὐχὶ χρηστὸν θεμάτιον κρατήσαντες ἀστέρων·
ὅθι συντόμως ἔμελλε καταπεσεῖν τὸ τεῖχος

115

(108) B C, δακρύσαντες.

(111) C, ἀπειργάσαντο μονοημέρῳ τάχει, superscripto πόνῳ, cum scholio. σημειῶσαι ὅτι οἱ Ἕλληνες μιᾷ ἡμέρᾳ πολίχνην πλησίον τῆς Τροίας ἐτείχοποιήσαν, ὡς ὁ Σαρδανάπαλος, Τάρσον ἅμα καὶ Ἀγχιάλην.

(112) B, καίπερ.

(113) A, ἀνακυνδαράξου.

(117) Consentiant A B C. Cramerus in Anecd. Oxon. t. 3, p. 382, ante scholium a se repertum quodque ipse reperi in C, versus habet imperfectum, ἐν τροπικοῖς καταρχῶν, lemma fortasse poematis unde sequentia sunt deprompta. In C post lineolas duas prorsus evanidas sequitur fragmentum poetae astrologi, Ammonis puto: Ἐν τροπικοῖς οὐτ' αὖ γαμέειν καλὸν οὔτε γάμοιο Ὄραν (hoc addo) μνησθείην ἐρατὴν (sic scribo pro ἐρατεινήν) τελείην, οὐ κτήσιος ὠνήν (sic C. Cram., κτήσιος ἦν, et in nota exhibet compendii figuram prorsus malam). Μῆτε δαημοσύνην τέχνης τινὸς ἀρχεο τῆμος. Εἰ δὲ καὶ ἄλλο τι πρᾶγμα θέλεις, μίμναι ἐπὶ δηρόν. Μῆ συγε τοῦτ' ἔρξεις (hoc verbum quod exhibet Cramerus lere est in C, finis ξεις certus saltem), τροπικοῖς μήνης ἐνεούσης. Πάντα γορ ἐν τροπικοῖσι παλίντονα ἐκτελέουσιν, καὶ χρησμοὶ καὶ ὄνειροι ψεύδοντ' ἐν τρο-

πικοῖσι. Ῥηϊδίως ὁ λαθὼν καὶ ἀσπασίως ἀποτίσει. Εἰ δὲ ξένην πλώειν (Cram. et C. πλώην. Melius foret, εἰ δὲ ξείνην πλεῖν) καὶ ὀδεύειν γῆν ἐθέλησθα (Cram et C. ἦν. Sed γῆν et πλεῖν est subridiculum. Fortasse, εἰ δὲ ξείνη πλεῖν. « Quod si in externa regione mari terrave iter facere volueris. »), Ἐν τροπικοῖς κέλομαι νόστος δὲ τοι ἔσσεται ὠκύς (est νόστος pro lectione scripta νοῦστος conjectara Dubneri v. d., confirmata versibus Ammonis a Tzetza citatis Exegesi p. 33; loquitur Ammon de solidis signis, στερεοῖς, quæ sunt τροπικοῖς contraria; quam adjectivi στερεῶς significationem in lexicis non reperio, nisi innuat ab Hesychio loco mendoso: Στερεαί τινες τῶν δικαστικῶν ψήφων, ἄλλοι δὲ ἀστέρας. Vide Dorvill. ad Charit. Ammon igitur: Ἐν στερεοῖς ζωοῖς ξείνην εἰς γαῖαν ἐπειχθεῖς δηρὸν ἐκεῖ μενέεις, καὶ τῆ νόστος βραδύς ἔστιν. Confer Manethonem 6, 359, 360), Καὶ εἰς οἶκον ἴθι τῆμος ξείνης (C et Cram. ξένης) ἀπὸ γαίης. Ἦν δὲ φύγη θεράπων κακομήχανος ἐν τροπικοῖσιν, Ἄψ εἰς οἶκον ἀνακτος ἐλεύσεται, οὐδ' ὑπαλύξει. Κλέψας δ' ἐν τροπικοῖσιν ἀλίσκῆται, οὐδὲ τε λήσει. Cf. liber M 5.

(119) A B, ὅθεν. Vide notata ad Prolegom. v. 389.

ἐπιφοραῖς ὑδάτων δε καὶ κύμασι θαλάσσης, 120
 μετὰ τὴν ὑπονόστησιν Ἑλλήνων πρὸς Ἑλλάδα.
 Ἐπει βρονταὶ γεγόνασιν τότε δὲ πυργουμένου,
 αἰ δὲ βρονταὶ πεφύκασιν ὑδάτων καὶ αἴερος,
 εἰκότως ἄγει λέγοντα Διὶ τὸν Ποσειδῶνα.
 Ὅτι δ' εἰσὶν εὐέμπτωτα τὰ τροπικοῖς πραχθέντα 125
 πᾶς ἀστρολόγος ἐκβοᾷ, καὶ Καταρχαῖς ὁ Ἄμμων·
 ἡλίου δ' ὄντος ἐν ζυγῷ τῶν τροπικῶν ζωδίων,
 οἱ Ἕλληνες ἐπύργωσαν ἐκείνην τὴν πολίχνην,
 ἐν ὀκτοβρίῳ τῷ μηνί, κατὰ φωνὴν Λατίνων·
 εἰ δ' ἦν τῷ τότε τροπικοῖς οὔσα καὶ ἡ σελήνη, 130
 χωρὶς ἄλλης κακώσεως καὶ βλάβης τῶν ἀστέρων,
 ἤρκεσαν ἂν κατάπτωσιν οὔτοι ταχέως πράξαι.
 Μετὰ δυσμᾶς ἡλίου δὲ τοῦ τείχους πληρωθέντος,
 ἐγένοντο βουσφάγια καὶ δεῖπνοι τῶν Ἑλλήνων.
 Ἐλθόντων ἐκ τῆς Λήμνου δὲ καὶ πλοίων οἰνοφόρων, 135
 ἄπερ ὁ Εὐνηος υἱὸς Ἰάσονος ἦν πέμψας,
 ἔπεινον ἐξωνούμενοι, θαινύμενοι παννύχως·
 ὁμοίως καὶ οἱ Τρῶες δὲ πάλιν κατὰ τὴν Τροίαν.
 Ὅ δ' οὐρανὸς παννύχιον ἐξαίσιον ἐβρόντα,
 ὡς ὠχρίαν τοὺς σύμπαντας τῷ φόβῳ ψυχρουμένους. 140
 Εἶτα τῇ Εἰμαρμένῃ δὲ θύσαντες ἐκοιμῶντο.

(120) B, κύματι.

(125) A, εὐέπτωτα.

(126) A, κατ' ἀρχάς. C, κατ' αρχαῖς. B, καταρχαῖς. Hoc recepi. Innotuit astrologicus liber Ammonis pseudonymi, poemati similis Maximi περὶ καταρχῶν. Ad v. 117 fragmentum ex Ammone, ni fallor, fuit exhibitum.

(132) A, κατὰ πτώσιν.

(134) C, ἐγίνοντο.

(136) A, εὐνηος. Il. 7, 468: Ἰησονίδης Εὐνηος. A, ἴασος ἦν ὁ π.

(137) B, ἐπεινον. A, ἐπεινον. C, ἐπεινον. B, ἐξωνούμενος.

(140) B, καὶ ὠχρ. A, ὡς ὠχρεῖα.

(141) B C, θύσαντας κοιμηθῆναι. Et hic τῇ Εἰμαρμένῃ respondet Homericō Κρονίωνι Il. 7, 481.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Θ (⁂).

Ἡμέρα μὲν ἐξήπλωτο πρὸς πάσης γῆς τὸ πλάτος·

ὁ Ζεὺς δὲ πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐδημηγόρει λέγων·

« Μήτε θεὰ τις θήλεια, μήτε θεῶν ἀρρένων

« τοῖς Ἑλλησιν ἢ Τρώεσσι νῦν βοηθὸς γινέσθω,

« εἰ μὴ τὴν ἀγανάκτησιν ποθεῖ τὴν ἡμετέραν. 5

« Ἡ γὰρ εἰς οὐρανὸν ἔλθοι πληγεῖς ἀπρεπεστάτως,

« ἢ ρίψω πρὸς τὸν Τάρταρον, ὡς γνοίη μοῦ τὸ κράτος.

« Εἰ βούλεσθε δ' ἀπόπειραν λαβεῖν μου τῆς ἰσχύος,

« σειράν χρυσὴν κρεμάσαντες πάντες καθέλκετέ με·

« ἀλλ' οὐ καθέλξετε πρὸς γῆν· ἐγὼ δ' ἄνπερ ἐλκύσω, 10

« ἀνάξω γῆν καὶ θάλασσαν· τοσοῦτον γὰρ ἰσχύω ».

Ταῦτα τοιαύτην ἔχουσι σοφὴν ἀλληγορίαν.

Μετὰ βροντάς, ἄς εἶπομεν, ἐκείνας τὰς παννύχους,

ἡμέρας ἦν ὁ οὐρανὸς μέσως τεθωλομένος,

μη καθαρὸς, μηδ' ἄνομβρος, ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, μέσως· 15

ὅπερ καὶ ἄκραν σιωπὴν θεῶν κατονομάζει,

ὅπερ καὶ κώλυμα φησὶν ἀμφοῖν τῆς βοηθείας.

Μετὰ μικρὸν δὲ κινηθεῖς βραχὺ φαιδρὸς ἐφάνη,

(*) Codicum lemnata similia superioribus.

(2) B, τοῖς λαοῖς.

(4) Pro τοῖς ἀντίς ex II. 8, 7? C, τρώεσσιν. A B, γενέσθω.

(6) Fortasse ἔλθη.

(7) A C, γνώση.

(13) εἶπομεν, modo libro II, 139.

(14) A B, μέσον.

(15) A, B, ἀνομβρος. A B C, μέσος. Scripsi μέσως, ὥσπερ εἶπεν.

(16) κατονομάζει, Homerus libro 8, 28.

(17) Schol. in C: ἀμφοῖν, ἦγουν Ἑλλήνων καὶ Τρώων.

(18) B, μικρὸν γε.

ἔπερ καὶ λόγους Ἀθηναῖς καὶ γέλων Διὸς λέγει·
 τὴν ἐπὶ πλείον κίνησιν ἵππους δὲ λέγει τούτου, 20
 τὴν περὶ Ἴδην στάσιν τε, πύκνωσιν πάλιν νέφους,
 ἐκ τῶν ἐνύδρων ποταμῶν τῆς πίδακώδους Ἴδης.
 Ἐπεὶ γοῦν ἦσαν εὐτέλῃ, τὸ τὰ τοιαῦτα γράφειν
 εἰς ὄγκον, εἰς ἀξίωμα καὶ μέγεθος τῶν λόγων
 ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος ῥητορικῶς ἀνάγων, 25
 μιγνύς τοῖς ῥητορεύμασι καὶ τὴν φιλοσοφίαν,
 ποιεῖται νῦν τὴν σύγκρισιν στοιχείων τῶν τεσσάρων,
 καὶ θέλων πάντων κρείττονα δεικνύειν τὸν ἀέρα,
 ὡς τοῦ πυρώδους τὸ φαιδρὸν συγκρύπτοντα νεφώσει
 καὶ ἀνασπῶντα τοὺς ἀτμούς ἐκ γῆς καὶ τῆς θαλάσσης 30
 σὺν τῷ ἡλίῳ, τῇ χρυσῇ σειρᾷ τῇ λελεγμένη,
 αὐτοῦ δὲ πρὸς τὸ κάταντες γῆς μὴ καθελκομένου,
 ἀνθρωποπρεπωδέστερον νῦν προσωποποιήσας,
 ὡς βασιλέα τῶν θεῶν πλάττει δημηγόρουντα
 μεγαληγόρῳ τῇ φωνῇ, καὶ λέγοντα τοιαῦτα. 35
 Τοιοῦτον τὸ κατάστημα τῷ τότε μὲν ὑπῆρχεν·
 οἱ δ' Ἕλληνες ὠπλιζοντο, τὸ πρῶτον ἐμφαγόντες·
 ὁμοίως καὶ οἱ Τρῶες δὲ, καὶ τῶν πυλῶν ἐξῆλθον
 πεζὸς λαὸς τε καὶ ἱππεῖς, καὶ μάχην συνεκρότουν.
 Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσοπαλῆς ἡ μάχη, 40
 ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολλῶν ἀναιρουμένων.

(19) λόγους Ἀθηναῖς. Cf. II, 8, 30.

A, διὸς γέλων. Cf. II, 8, 38.

(20) ἵππους. Cf. II, 8, 41.

(21) περὶ Ἴδην. II, 8, 47, 50. B, περιόδων σύστασιν. C, στάσιν δε.

(22) A, πίδακώδους. II, 8, 47 : Ἴδην δ' ἵκανεν πολυκίδακα.

(23) B, εὐτελῶς.

(24) BC, τὸν λόγον. Ex A placuit τῶν λόγων. Locus est inpeditus, ac videtur

esse mendum in versu 23. Quidquid sit, sic ordino verba data : Ὅμηρος ἀνάγων τὸ γράφειν τὰ τοιαῦτα εἰς.... μέγεθος τῶν λόγων.

(29) A B, συγκρύπτοντος. C, συγκριπτοντα. Saepius in hac syllaba peccatur.

(30) A B, ἀνασπῶντος. C, καὶ ἀν.

(31) A, λεγομένη. Conf. v. 9.

(36) C, τρισούτο.

Ἡ Εἰμαρμένη τότε δὲ κλίνει ζυγὸν Ἑλλήνων,

ἦγουν τροπὴν ἐδῆλωσε τῷ γένει τῶν Ἑλλήνων.

Βροντῆς καταρραγείσης γὰρ μεγάλης, ἐξαιτίας,
ἀργῆς κατήχθη κεραυνὸς στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων.

48

Λοιπὸν σὺν δέει σύμπαντες τῆς μάχης ὑπεχώρου,

Ἰδομενεὺς, Ἀτρεΐδης δὲ, καὶ Αἴαντες οἱ δύο.

Ὁ Νέστωρ ἄκων ἔμενε, τοῦ ἵππου τοξευθέντος

ἐξ Ἀλεξάνδρου πρὸς αὐτῆς τῆς κορυφῆς τὰς τρίχας.

Καὶ δὴ μικρὸν ὑφ' Ἐκτορος νεκρὸς ἂν ἦν ὁ γέρον,

50

(42) Homericus Πατήρ II. 8, 69, poe-
tastro allegoristae dicitur ἡ Εἰμαρμένη de
more. — Κλίνει ζυγόν. Cf. II. 8, 72. Scho-
lium in C, et in Anecd. Oxon. I. 3, p.
382: τὸ ζυγὸν νῦν τὸ ζυγὸν τρυτάνης
(quod nomen addo e conjectura), ἀλλὰ
καὶ ᾧ (pro ᾧ quod in C mihi divinare vi-
sus sum, Cramerus compendium exhibuit,
in quo σ superimpositum lite: α μ. pede
carenti) ζευγνύουσιν ὑποζυγία παρ'
Ὁμήρω καὶ τοῖς ἀρχαίοις οὐδετέρως
λέγεται.

(45) Scholium in C, et in Anecd. Oxon.
I. 3, p. 382: εἶδη κεραυνῶν ἐξ. Ψο-
λόεντες, πυρόεντες, σκηπτοὶ καὶ κα-
ταιβάται. Καὶ ἐλικίαι μετ' αὐτοῦς, καὶ
σὺν αὐτοῖς ἀργῆται. Λέγεται δὲ καὶ
ἀργῆς καὶ ἀργῆτης. — Α, ἀργεῖς. Per-
mutatio fit vocalium η ε. Tzetzes Chil. 7.
921: ἡ ὡς χιῶν μὲν ψυχᾶ, Οὔτω καὶ
λύπη τὰς ψυχάς. Invenerat K. φύγη,
quod emendavisse sibi visus est edito ψυ-
χᾶ, sententiam juvans quidem, sed pes-
sumdato metro. Notius aderat ejusdemque
vocabulo φύγη soni verbum φύγει, quod
et sensui erat aptum ac rhythmico. Invenio
φύγει in codice 2644. Plausibiliorem fe-
cit versui medicinam Chil. 4, 188, cujus
prius hemistichium syllaba carebat. Nar-
rat Tzetzes Athenienses, Xerxe Urbi obsi-
dionem minante, Salamina conjuges, libe-
ros ac pretiosissima quaeque asportavisse:
Ἦν δὲ τότε συμπάθεια καὶ τῶν ἡμέ-
ρων ζῶων, Τρεχόντων τὴν θάλασσαν
σὺν τοῖς αὐτῶν δεσπότηταις. Inseruit τε
editor; τρεχόντων τε τὴν θάλασσαν.
Codex multo melius τρ. πρὸς τ. Non

æquor currebant, sed ad littus. Canis
Xanthippi illius qui fuit Periclis pater,
audacior insiluit fluctibus et natando na-
vem sequebatur quæ vehebat dominum,
sed eum delēcerunt latera, et in ipso lit-
tore animam exspiravit. Cani sepulcrum
erexit Xanthippus. Reique meminerat As-
clepiades, Tzetze teste: Ἀσκληπιάδης
τέ φησιν οὔτω κατ' ἔπος λέγων. «Ὁ
καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα».
Qui versus in Scholiis ad Hecubæ v. 12-
49, Κυνὸς ταλαίνης σῆμα ναυτίλοις
τέκμαρ, recitatur: περὶ τοῦ κυνὸς σῆ-
ματος καὶ Ἀσκληπιάδης φησιν, ὅτι
κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα. Fer-
me opinor Tzetze quamvis μνημονέστα-
τον erravisse, et ad Xanthippi canem
male retulisse quod de Hecuba in canicu-
lam mutata scripserat Asclepiades. Etenim
verba κυνὸς δυσμόρου σῆμα manife-
stam produunt Euripidei loci imitationem.
Atque ibidem in allegando Æliani loco la-
psus est per errorem memoriæ. Vir do-
ctissimus qui choliambicæ poeseos frag-
menta collegit, non neglexit Asclepiadis
versiculum, quem ex scholio tantum nove-
rat, sed conjunctione ὅτι impeditus, edi-
dit ὅπου, proponens etiam ὅκου κυνὸς
καλεῖσι. Tzetze scriptura difficultatem
removet.

(47) In C super Ἀτρεΐδης glossa, ὁ
Ἀγαμέμνων.

(49) A, τῆς τρούας. B, τὰς κόρας.
Lectionem C firmat locus II. 8, 83:
Ἀκρὴν κακχορύην, ὅθι τε πρῶτοι
τρίχες ἵππων. Firmat etiam B, qui non
κόρας, sed κόμας in mente habuit.

εἰ μὴ περ τοῦτον κατιδῶν ὁ Διομήδης τότε
 τὸν Ὀδυσσεά φεύγοντα κέκραγε συνεργῆσαι·
 ὡς δ' οὐδαμῶς ἠδύνατο πείθειν ἀνθυποστρέφειν,
 μόνος στραφεῖς ἐξέσωσεν ἄρματι τῷ οἰκείῳ,
 τὸ ἄρμα δὲ τοῦ γέροντος Σθέnelος, Εὐρυμέδων,
 κομίζοντες ἐξήνεγκαν εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων·
 αὐτὸς δὲ σὺν τῷ γέροντι τοῦ Ἴκτορος ἀντίος
 ἐλθὼν, ἀπέκτεινε δορὶ ἠνίοχον ἐκείνου,
 Ἡνιοπέα πρὸς μαζὸν βαλὼν κατὰ τὸ στήθος.
 Ἴκτορι δ' Ἀρχεπτόλεμος ἠνίοχος ἀνήλθε.
 Καὶ Διομήδους μέλλοντος ἀνδραγαθεῖν καὶ πάλιν,
 βροντὴ φρικώδης, σὺν αὐτῇ καὶ κεραυνὸς ἀργήτης
 πρὸ τῶν ποδῶν ἐμπέπτωκε τῶν ἵππων Διομήδους.
 Οἱ ἵπποι πτοηθέντες δὲ κρύπτονται πρὸς τὸ ἄρμα·
 ἐκ τῶν χειρῶν δὲ Νέστορος ἔπεσον τὰ ἠνία,
 καὶ πρὸς φυγὴν παρήλασε πείσας τὸν Διομήδην.
 Ὡς δ' Ἴκτωρ ἀνεβόησε, « Φεύγεις, υἱὲ Τυδείως »,
 ὁ Διομήδης ἔμελλε πάλιν τοὺς ἵππους στρέφειν,
 καὶ τούτῳ συνεισφέρεσθαι πρὸς πόλεμον καὶ μάχην·
 Τρισσάκις ὤρμησεν αὐτὸ παιῆσαι Διομήδης,
 καὶ τρίς ἐξ Ἰδης οὐρανὸς ἐβρόντησε μεγάλως
 νίκην σημαίνων τοῖς Τρωσίν. Ἴκτωρ βοῶν δὲ μέγα
 τοὺς ἑαυτοῦ παρώτρυνεν ἐμβαίνειν πρὸς τὸ τεῖχος,
 καὶ πῦρ ζητεῖν ὡς πρήσωσιν Ἑλλήνων τὰς ὀλκιάδας,
 καὶ πρὸς τοὺς ἵππους τοὺς αὐτοῦ, τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Λάμπον, 73

(51) A, μὴ πως.

(53) A, καὶ οὐδαμῶς.

(57) A, ἀντίως.

(59) A C, ἠνιοπέα. In B, spiritus nunc evanidus. Homero nomen tenuatur Il. 8, 120. B, βαλὼν τε κατὰ στήθος.

(60) A, Ἴκτορος.

(65) B, χειρῶν τοῦ.

(71) B, ἐβόησε. A, ἐβρόντησε. Idem habuit βροντὴ v. 62. Permutatio solita. In Georgidæ Gnomologio p. 45 Anecdolorum Gr. t. 1, pro reperto βραδύς μὴ ἤσθη, scripsi β. μὴ ἴσθη, ac sic bene codex τοῦ Μηνᾶ v. d. nunc obtulit.

εἶτε μὴν καὶ πρὸς τέσσαρας ἵππους τοιάδε λέγει·
 « Νῦν μοι τὴν ἐπιμέλειαν ἀπόδοτε, ὦ ἵπποι,
 ε ἥνπερ ἐμοῦ ἢ σύζυγος ὑμῶν ἐπεμελεῖτο,
 « πάρος ἐμοῦ διδοῦσ' ὑμῖν σίτον φαγεῖν καὶ οἶνον,
 « ὅποταν ἤθελον αὐτός· ἔθε σπουδάσατέ μοι, 80
 « ὡς τὴν χρυσοῦν τοῦ Νέστορος κρατήσωμεν ἀσπίδα,
 « καὶ Διομήδους θώρακα ἐξ ὤμων τῶν ἐκείνου.
 « Εἰ ταῦτα λάβω, φεύγουσιν Ἕλληνες νῦν Ἑλλάδα.
 Ἡ λαλιά τῆς Ἥρας δὲ καὶ στόνος Ποσειδῶνος
 πνευμάτων κίνημα δῆλοῖ καὶ μύκημα θαλάσσης. 85
 Οἱ Ἕλληνες δὲ φεύγοντες ἐπλήρωσαν τὸν τόπον,
 ὅσος ὑπῆρχεν ἐξ αὐτῆς τῆς τάφρου πρὸς τὸ τεῖχος,
 ἔνδον ἀπὸ τοῦ τείχους τε πάλιν ὡς πρὸς τὰ πλοῖα,
 ὃ λέγεται πωμήριον κατα Λατίνων γλῶσσαν.
 Καὶ δὴ πυρὶ κατέφλεξεν Ἐκτωρ Ἑλλήνων νῆας, 90
 εἰ μὴ τὸν Ἀγαμέμνονα Ἥρα, ψυχὴ οἰκεία;

(76) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 382 : ἐποχοῦντο γὰρ τινες τῶν ὑπερόχων τὸ παλαιὸν καὶ τέτρασιν ἵπποις, ὡς Ἀβραδάτης ὕστερον τετραρρύμω ἄρματι ἐποχοῦμενος ἐξήπτων (ἴμο ἐξ ἵππων) ὀκτώ συνείστηχότι· Manifeste respicitur Xen. Cyr. 6, 1. 51.

(78) A, ἐπεμελεῖται. II. 8, 188 : ἔθηκεν.

(79) A C. παρὸ ἐμοῦ διδοῦσα μοι. B, παρὸς ἐμοῦ διδοῦσα μοι. Correxī ex II. 8, 188 : ὑμῖν γὰρ προτέροισι.... ἢ ἐμοῦ. A, ἄρτον. In C ἄρτον est scriptum super σίτον.

(80) A, νῦν δὲ σπ. B, ὅθεν σπ.

(81) B, καὶ τὴν... κρατήσαιμεν,

(82) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : θώρακα, τὸν περὶ τὸ στήθος πολεμικὸν σιδηροῦν χιτῶνα. Ὁ Διομήδους δὲ θώραξ λωρίκιου ἦν, καὶ οὐ σωσάνιον; ἀλυσειδῶτον γάρ. Ὁ Ὀμηρος οὕτω φησὶν [II. 5, 113]. « Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῦ « χιτῶνος ». Στρεπτός δὲ ὁ ἀλυσειδῶτος λέγεται. Ἐδείξα καὶ ὀπισθε [Pro-

leg. 695 et n.] περὶ αὐτοῦ λέγων, εὔρεθέντος ἐν Λογγιβαρδία, ὅτι τὸ τῶν ζαβῶν πάχος ἰσοπαχὲς εἶχε μεσοπαχεῖ κονδύλῳ. Ὁ Μασιστίου δὲ θώραξ ἐν τοῖς περσικοῖς σωσάνιον ἦν ὀλόχρυσον γὰρ αὐτὸν λεπιδῶτον Ἡρόδοτος [9, c. 22] καὶ ἕτεροι φασὶν ἱστορικοί· δι' ὅνπερ θώρακα, τοῦ ἀνδρὸς ἀνηρημένου, μάχη τοῖς Ἕλλησι πρὸς ἀλλήλους γέγονε καρτερά.

(83) A, λέγω. B C, ἐλλάδι.

(84) Cf. II. 8, 198, 208.

(85) A, πν. μύκημα... μήκημα θ.

(87) B, ὅσον.

(88) A, τείχους δέ. B, καὶ πρὸς. Cf. n ad A, 75. In C scriptum οἰκείας super πλοῖα. Voluit οἰκίας. Cf. scholium proximum et n. ad Z, 39.

(89) A, πωμήριον. Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : πωμήριον λατινικῶς λέγεται, τὸ ἀπὸ τῆς τάφρου μέχρι τοῦ τείχους διάστημα, καὶ τὸ ἐντὸς ἀπὸ τοῦ τείχους μέχρι τῶν οἰκιῶν.

(91) Conf. II. 8, 218.

παρώτρυνεν ὄνειδέσει στήσαι τοὺς πεφευγότες,
 λέγοντα πάντας "Ἕλληνας" Ἐκτορος οὐκ ἀξίους,
 καὶ γε καταμεμφόμενον πολλὰ τῇ Εἰμαρμένῃ.
 Τούτου δὲ σχετλιάσαντος διὰ τὰς ἀτυχίας, 98
 ἐλάφου μόσχον αἰετὸς ἀπέριψε βαστάζων·
 οἱ δ' "Ἕλληνες θαρρήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ σημείῳ
 κατὰ τῶν Τρώων ὄρμησαν καὶ μάχην συνεκρότουν.
 Πρῶτος δὲ πάντων ἤλασε τοὺς ἵππους Διομήδης,
 καὶ κτείνει παῖδα Φράδμονος, Ἀγέλαον τὴν κλῆσιν, 100
 φεύγοντα, τὸ μετὰφρενον δόρατι περονήσας.
 Καὶ μετ' αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ χωροῦσι κατὰ Τρώων
 Ἄτρεϊδαι τὲ καὶ Αἴαντες, Ἰδομενεὺς σὺν τούτοις,
 ὁ Μόλου Μηριόνης τε μετὰ τοῦ Εὐρυπύλου.
 Ἦλθε καὶ Τεῦκρος εἵνατος, τόξοις νῦτρεπισμένος, 105
 καὶ περιδλέπων ἔκτεινε τοξέυμασι τοὺς Τρῶας·
 τοξέυων δ' ὑπεκρύπτετο τῇ Αἴαντος ἀσπίδι,
 ὥσπερ τις παῖς κρυπτόμενος ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις.
 Ὄκτῳ μὲν οὖν ἀνίρηκεν οὗτος ἐκ τοξευμάτων,
 Ὀρσίλοχον καὶ Ὀρμενον, Δαίτορα, Ὀφελέστην, 110
 Χρόμιον καὶ Μελάμπρον, σὺν τούτοις Λυκοφόντην,
 καὶ τούτου τὸν ἀκόλουθον τὸν Πολυαιμονίδην.
 Ὁ Ἀγαμέμνων τούτου δὲ βλέπων ἐχάρη μέγα,
 καὶ δωρεάς ὑπέσχετο δοῦναι λαμπράς ὑστέρωσ.
 Ὁ δὲ κατὰ τοῦ Ἐκτορος τόξευμα πέμψας ἄλλο, 115
 ἀποτυχῶν ἀπέκτεινε νόθον υἱὸν Πριάμου,

(94) Εἰμαρμένῃ Jovi scilicet II. 8, 286.

(95) A B, σχετλιάζοντος. A. κατὰ.

(100) B, κτείνει Cf. II. 8, 256.

(101) Glossa ad μετὰφρενον in C: τὰς
 δυσωμίας. Cf. ad librum E, 34.—A, πε-
 ροκήσας.

(105) B, εἵνατος. Homerus II. 8,
 266: Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε. A B,
 ὄπλοισι. II. 8, 266: παλίντονα τόξα
 τιταίνων.

(111) C, λυκοφρόντην. Cf. II. 8. 275.
 A, λυκοφῶντα.

- Καστιανείρας παλλακῆς ὄντα τῆς ἐξ Αἰσύμης,
τὴν κλῆσιν Γοργυθίωνα, βαλὼν κατὰ τὸ στήθος·
ὁ δ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς ἔνδροςος κωδία.
- Τεῦκρος δὲ πάλιν ἀστοχεῖ καθ' Ἐκτορος τοξεύσας, 420
ἡλίου βλάψαντος αὐτόν. Παρὰ μαζὸν βαλὼν δὲ
κτείνει τὸν Ἀρχεπτόλεμον ἡνίοχον ἐκείνου.
- Πέπτωκε δ' ἐκ τοῦ ἄρματος· ταρασσενται οἱ ἵπποι,
τοῦτου συμβάντος. Ἐκτωρ δὲ μεγάλως ἐλυπήθη.
- Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἀδελφῶ διδοῖ τῷ Κεβριόνῃ, 425
αὐτὸς δ' ἀπὸ τοῦ ἄρματος μέγα βοῶν κατήλθε,
καί γε τὸν Τεῦκρον, μέλλοντα πάλιν τοξεύειν τοῦτον,
πρὸς στήθος καὶ τὸν τράχηλον λίθῳ βαλὼν μεγάλῳ,
φοράδῃν ἔπεισεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς τὰς νῆας,
Ἄλᾶστορος βαστάζοντος τοῦτον καὶ Μηκιστέως. 430
- Καὶ πάλιν Τρῶες τρέπουσιν Ἕλληνας πρὸς τὰς νῆας.
Ὁ ἔλεος τῆς Ἥρας δὲ, καὶ Ἀθηνᾶς οἱ λόγοι,
οὔσπερ φησὶ δι' Ἡρακλῆ ἐξ ἄδου σεσωσμένον,
καὶ ὅπερ λέγει πλήρωμα Θέτιδος ἰκεσίας,
καὶ ζεῦξις ἢ τοῦ ἄρματος τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας 435

(117) A, καστιανείρας. B C, καστιανείρης. Schol. Αἰσύμη ὄνομα πόλεως.

(118) A, γοργυθίονα. Cf. II. 8, 302.

(119) C, κωδεία. Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : κωδεία τὸ ὑπνωτικὸν φυτόν (Cramerus addit sic et nescio quid figuræ obscurioris pro comprehendio c. dicis, mei saltem. Accentus solutus est φητρὸς et φυτρὸν) παραξυτόνως, παρὰ τὸ κώματι ἡγουν (Cram. ἦ, comprehendio, opinor neglecto) δέειν καὶ δεσμεῖν Κώδεια δὲ ἡ κεφαλὴ ἢ προπαραξυτόνως, παρὰ τὸ κείσθαι τὰ δέοντα ἐν αὐτῇ, ἡγουν (Cram. ἦτοι) τὸ λογιστικόν. Recepi in fine versus alteram lectionem κωδία. Nominum Κώδεια et Κωδία accentus est vulgo illius antepenultimus, hujus penultimus, ut illud clausula versus

non conveniat. Utrumque dicitur de paraveris capite. In hoc loco is est omnino vocabuli sensus. Homerus enim II. 8, 306 : Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν. Alibi poeta transtulit ad hominem, II. 14, 499 : κώδειαν ἀνασχών.

(121) A, B, περί 8, 313 : βάλε στήθος παρὰ μαζόν.

(122) A, ἐκείνου glossa in C, τοῦ Ἐκτορος.

(126) A B, κατήχθη.

(130) A μικησταῖος. Cf. II. 8, 333.

(132) II. 8, 350 : Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέγησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη... II. 8, 357 : τὴν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

(134) Cf. II. 8, 370.

(135) Cf. II. 8, 382.

ἀποστολή τε Ἴριδος πρὸς τὸ κωλύσαι ταύτας,
καὶ τοῦ Διὸς ἢ δίφρευσις πρὸς οὐρανὸν ἐξ Ἴδης,
ἐκ Ποσειδῶνος λύσις τε Διὸς ἀρμάτων ἵππων,
καὶ τὰ τοιαῦτα σύμπαντα τοιῶσδε συνεγράφη.

Ὁ Ὀμηρος, ὡς χρονικὸς καὶ συγγραφεὺς τῶν τότε, 140
ἅπαν μὲν γράφει τὸ πραχθὲν καὶ τὸ συμβᾶν τῷ τότε·
τὰ δὲ γε περιπέζια καὶ τῶν εὐτελεστέρων
τρέπων ὡς πρὸς ἀξίωμα καὶ μέγεθος τοῦ λόγου
σεμνῶς συγγράφει καὶ δεινῶς, δεινὸς ὢν λογογράφος.

Μετὰ βροντὰς ἄς εἶπον γὰρ καὶ τοὺς δεινοὺς ἀργῆτας 145
πνεῦμα λεπτὸν ἀπήρξατο καθαίρειν τὸν ἀέρα·
μετὰ μικρὸν ἐφάνη δὲ τῷ οὐρανῷ ἡ Ἴρις,
εἶτα καὶ νέφος κάθυγρον ἐξαναχθὲν ἐξ Ἴδης
τὸν οὐρανὸν ἐπλήρωσεν· εἶτα ῥαγέντος ὄμβρου,
ὃ λύσις ἐστὶ τῶν Διὸς ἀρμάτων Ποσειδῶνι, 150

χρυσοειδῆς ὁ οὐρανὸς ἐκ πνεύματος ἐφάνη,
οἷα συμβαίνει γίνεσθαι πάντως ὄμβροευδίαις,
καὶ μᾶλλον καταστήμασι φθινοπωρινωτάτοις.
Ταῦτα μὲν ἦν ἐκ τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἀφελεστάτων,
ὄθε τὴν ἀνακάθαρσιν ἐκείνην τὴν ἀέρος 155

Ἦραν καλεῖ καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ ἔλεος Ἑλλήνων,
καὶ ζεῦξιν Ἦρας, Ἀθηνᾶς, ἀρμάτων χρυσαμπύκων.

(136) Cf. II, 8, 398. — A, ἔριδος... καλέσαι.

(137) Cf. II, 8, 438.

(138) Cf. II, 8, 440.

(139) A, τοιῶς δὲ συνεγράφη.

(140) B, ὡς συγγρ. ὡς χρονικὸς. A, χρ. καὶ συγγρ. τῷ τότε. C, χρ. ὡς σ.

(142) B, ἀτελεστέρων.

(145) Cf. liber II, 139. A, ἀργήτας. B C, ἀργήτας. Scholium in C, et Anecd.

Oxon. t. 3, p. 483: λέγεται καὶ ἀργῆς καὶ ἀργήτης· Ὄθεν ἀργήτας τὸ γῆ, καὶ ὀξύνειν δεῖ καὶ περισπᾶν. Brevius esse videtur id scholium. Ὄξύνειν δεῖ γέ

καὶ περισπᾶν γῆ, ἀργέτας ab ἀργῆς, ἀργήτας ab ἀργήτης. Vel ὀξύνειν γῆ in nominativo ἀργήτης, περισπᾶν in accusativo ἀργήτας. Cf. n. ad Θ, 45.

(147) B, καὶ οὐρανῷ.

(148) A B, ὄθεν.

(157) A B, ζεῦξιν. Mendosus iste nominativus, ortus ex præcedente ἔλεος. Sed ἔλεος nunc est neuter accusativus τὸ ἔλεος. C, χρυσαμπύκων, superscripto χρυσοχαλίνων, quod nomen non potest esse varians lectio, est autem glossa, sed ea mala, quum utriusque vocabuli diversa sit significatio.

Ὁ Ἡρακλῆς ὁ ἥλιος ἐστὶν ἐν τοῖς ἐνθάδε
 ὡς κλέος Ἡρας, καὶ τῆς γῆς, ὃν Εὐρυσθεὺς ἐκπέμπει,
 ἢ σφαῖρα ἢ οὐράνιος ἥτις εὐρέως θέει, 160
 ἄθλους τελέσαι δώδεκα, τὸν χρόνον ἐκπληρῶσαι
 δώδεκα περιτρέχοντα τμήματα τῶν ζωθίων,
 Κριόν, Ταῦρον καὶ Δίδυμον, Καρκῖνον, Λέοντά τε,
 Παρθένον ἄμα καὶ Ζυγόν, Σκορπιὸν καὶ Τοξότην,
 Αἰγόκερον, Ὑδροχουν τε, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἰχθύας · 165
 οὓς ἄθλους ἀπεργάζεται, τρέχων οἰκείους δρόμους
 δυσμῶθε πρὸς ἀνατολάς, τῆς σφαίρας ἐναντίας,
 οὗτος οἰκείος δρόμος γὰρ τυγχάνει τῶν πλανήτων.
 Ἔστι καὶ δρόμος ἕτερος τούτου, τῶν ἀνοικείων,
 ὃν καθ' ἐκάστην τρέχει μὲν ἐξ ἑως πρὸς τὴν δύσιν, 170
 ἄκων περιφερόμενος σφαῖρα τῆ οὐρανίῳ,
 δύνων καὶ ἀνερχόμενος ποιῶν τὰς νυχθημέρους,
 τὰς ἄσπερ δύσεις κάθοδον πρὸς ῥῆθν εἶναι λέγει,
 Ἄδου δὲ κύνα τὸ ὑγρὸν καὶ τῶν ὑδάτων φύσιν,
 ἐξ ὧν περ ἀπαρύεται ἥλιος, γῆς ἐκτρέχων. 175
 Ἐκ γοῦν τοῦ λέγειν Ὅμηρος ἐξ Ἀθηναῶν τοιαῦτα,
 ὡς, εἰ μὴ τοῦτον ἔσωζεν, οὐκ ἂν ἀνήλθεν αὐθις,
 ἐξ ἀναθυμιάσεων δοκεῖ κινεῖν τὴν σφαῖραν,
 ὡς οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, πλὴν Ἀριστοτελείων.

(158) De Hercule et Eurystheo II. 8, 362... Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383 : Ἡρακλῆς ὡς κλέος Ἡρας καὶ τῆς γῆς. Τὸ σχῆμα παρετυμολογία καλεῖται.

(160) B, εὐθέως.

(161) B, ἄλλους.

(162) C, περιέχοντα,

(163) A B C, δίδυμον. Dixit δίδυμον, quum διδύμου; lex metrica rejiceret.

(165) A, αἰγόκερον.

(167) A B, δυσμῶθεν. A C, ἐναν-

τίως. Ovidii Phœbus : « contrarius evenhor orbi ».

(169) In C glossa super τούτου : τοῦ ἡλίου.

(170) B, μὲν τρέχει.

(173)^a Homerus scilicet λέγει, II. 8, 367.

(174) Cf. II. 8, 368.

(175) A, ἀπερρύεται. B, ἀπαρρύεται... ἐκτρέχει.

(176) A, τῶν.

(177) B, καὶ εἰ.

(179) B, καὶ οἱ λ. C, ὡς καὶ λ.

Ἄριστοτέλης δ' ἀναρχον εἶναι τὴν σφαῖραν λέγει,
αὐτοκινήτως ὑφ' αὐτῆς κινεῖσθαι δογματίζων. 180

Τῆς ἰκεσίας Θετίδος ἡ πλήρωσις τυγχάνει
τὸ γεγονέναι κάθυγρον τὸν οὐρανὸν, ὡς εἶπον.

Τὰ δ' ἄλλα πάντα σοι σαφῆ μακρηγορεῖν οὐ πρέπει.

Μετά γοῦν τὸ κατάστημα τοῦτο νυκτός ἐλθούσης 185

Ἐκτωρ ἐδημηγόρησε τροφάς ἐκ Τροίας ἄξαι
ἄσα τε τούτοις ἕτερα τῶν χρειδῶν ὑπάρχει
ἔξωθε δὲ τῆς πόλεως πάντας δειπνοποιεῖσθαι,
πυρκαϊᾶς ἀνάπτειν τε μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας,
μὴ κατὰ νύκτα φύγωσιν Ἕλληνας ταῖς ὀλκάσι· 190

τοῖς κήρυξι δ' ἐκέλευσε συλλέγειν κατὰ Τροίαν
τοὺς παῖδας καὶ τοὺς γέροντας εἰς φυλακὴν τῶν πύργων,
τῶν γυναικῶν ἐκάστην τε πῦρ ἔχειν ἐν οἰκίαις,
καὶ φυλακὴν καὶ προσοχὴν ἀκριβεστάτην εἶναι,
μὴ λάθῃ λόχος ἔνεδρα δραμεῖν ὡς πρὸς τὴν πόλιν, 195
καὶ ταύτην ἐκπορθήσωσιν, ἀπόντων στρατευμάτων.

Οὕτως εἰπόντος Ἐκτορος ἀπεπληροῦτο πάντα.

Μέσον δὲ τοῦ Σκαμάνδρου τε καὶ τείχους τῶν Ἑλλήνων
οἱ Τρῶες ἦσαν καίοντες πυρκαϊᾶς χιλίας,

(180) A, λέγων. Cf. De caelo 1, 9, etc.

(181) A, δογματίζει.

(182) Cf. supra v. 148.

(184) B, πρέπον.

(188) A B, ἔξωθεν.

(193) A B, δέ. Scholium in C: λείπει τὸ λέγειν, ἢ ἡ ἐκέλευσε λέγειν πῦρ ἔχειν ἐν οἰκίαις. Nulla fit ellipsis.

(195) B, καὶ πρὸς. Cf. n. ad A, 75.— Sedes nominis ἐνεδρα lectorem metricum a pronuntiatione solita, ἐνεδρα, aberrare cogit, et tonum antepenultimæ imponere. Sic pronuntiasse Tzetiam manifestum est ex alio loco Chil. 12, 519: Λόχος δὲ καὶ ἡ ἐνεδρα κάλυμμα καλεῖται. Quod vitium notaverunt doctissimi edito-

res Thesauri Græci novi. Est enim a longum in ἐνεδρα, teste Arcadio p. 194: τὰ εἰς ρα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐκτείνει τὸ α, ἐνεδρα... Ipse etiam Tzetius regulam bene noverat, cujus hoc est scholium in Cramerii Anecdotis Oxon. t. 3, p. 361, ad epistolam XIII (imo 14): τὰ εἰς ρα θηλυκὰ μονοφθόγγω παραλήγοντα ἐκτείνει τὸ α, χῶρα, ὦρα, χήρα· διφθόγγω δὲ, συστέλλει αὐτὸ, μοῖρα, σπεῖρα, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ δὲ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων, εἴτε μονοφθόγγω εἴτε διφθόγγω παραλήγοντα ἐκτείνει τὸ α, οἶον Φλέγρα, Φαῖδρα, ἐγκλείστρα, πέτρα, καὶ τὰ ὅμοια.

(197) A C, ἀπεπληροῦντο.

ἄνδρες δ' ἦσαν πεντήκοντα πυρκαϊῶν ἐκάστη. 200
 Τῶν ἐγχωρίων τὸ ποσὸν Τρώων ἐνταῦθα γράφει,
 πεντήκοντα χιλίους σοι λέγων τοὺς πάντας εἶναι,
 πλὴν μέντοι τῶν συμμάχων τε καὶ τῶν ἐπικουρούντων·
 οὔτοι γὰρ τριπλασίονες τῶν ἐγχωρίων ἦσαν·
 ὅτε δ' ὁ Μέμνων ἅμα τε καὶ Πολυδάμας ἦλθε, 205
 τίς ἀριθμήσει τὸν στρατὸν τὸν συνηγμένον τότε ;

(203) A B, ἐπικουρίων.

(204) Schol. in A C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383: μετὰ τοῦ Αἰθίοπος Μέμνωνος ὑστερον σύμμαχος ἦλθε τῇ Τροίᾳ Πολυδάμας ὁ Ἰνδός. Ὁ γὰρ Τρωϊκὸς Πολυδάμας ὁ Πάνθου υἱὸς μιᾶ νυκτὶ γεννηθεὶς ὅτε καὶ Ἐκτωρ, ὁ καὶ Τρωϊ-

κὸς βουληφόρος ἀεὶ τῇ Τροίᾳ παρῆν. Τέως σημείωσαι ὅτι Ἐκτωρ νυκτὸς γεννηθεὶς ἀρετικὸς ἦν, καὶ τὸν γενέθλιον Ἄρην ἔχων αἰρετὴν καὶ οὐ παναιρέτην (C, παναιρίτην), γενναῖος ἦν τὰ πολεμικά διὰ τοῦτο.

(205) A C, ὅταν, Mox A, τότε συν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ι (*).

Οὕτως οἱ Τρῶες μὴ φυγεῖν τοὺς Ἕλληνας ἐτήρουν.
Ἕλληνες πάντες δὲ φύγῃ κατεΐχοντο καὶ φόβῳ,
πένθος δ' ἀνυπομόνητον εἶχε τοὺς ἀριστέας.
Καθάπερ ὁ Βορέας δὲ πνεύσας ὁμοῦ καὶ Νότος
ταράσσοσι τὴν θάλασσαν, ὑψοῦται δὲ τὸ κῦμα, 3
οὕτω μερίμναις καὶ αὐτοὶ διπλαῖς ἐκυματοῦντο.
Ὁ βασιλεὺς, μεγάλη δὲ τῇ λύπῃ βεβλημένος,
ἀπανταχοῦ διήρχετο, τοῖς κήρυξι κελεύων
καλεῖν εἰς τὸ συνέδριον ὀνομαστί τοὺς πάντας,
ἄνεν βοῆς. Τῶν πάντων δὲ τότε συνηθροισμένων 10
καὶ περὶ τὸ συνέδριον ἐν θλίψει καθεσθέντων.
Ὁ Ἀγαμέμνων ἀναστάς, δάκρυα χέων, λέγει·
« Ὡ στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς Ἑλλήνων πεφιλμένοι,
« Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη, με μεγάλως αἰεὶ βλάπτει.
« Λοιπὸν, ὦ φίλοι, φεύγωμεν πλοίοις εἰς τὰς πατρίδας· 15
« οὐκέτι τὴν πλατύοδον πορθήσομεν γὰρ Τροίαν » .
Πάντων ἡσυχασάντων δὲ, φησὶν ὁ Διωμήδης·
« Οὕτω δοκεῖς ἀπόλεμον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων;
« Εἶπερ αὐτὸς, ὦ βασιλεῦ, ἀνθυποστρέφειν θέλεις,

(*) Lemmata codicum similia præcedentibus.

(3) B, ἀριστῆας.

(7) C, μεγάλως. A B, τῇ λύπῃ δὲ μεγάλως βεβλ. II. 9, 9 : Ἀτρείδης

δ' ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. B, ἐν λύπῃ.

(14) Pronomen non bene junctum est priori hemistichio. Fortasse Tzetzes scripsit ipse: M. αἰεὶ βλάπτει με ὁ Ζ· ἡ εἰμ.

« ἀπέρχου· πάρεστιν ὁδός· πλησίον τῆς θαλάσσης 20
 « ὀλκάδες ἄσπερ ἤγαγες πολλὰς ἐκ τῆς Μυκῆνης.
 « Ἄλλοι δὲ καρτερήσουσιν εἰς πόρθησιν τῆς Τροίας.
 « Εἰ δὲ καὶ οὗτοι θέλουσι, φευγέτωσαν οἱ πάντες·
 « ἐγὼ δὲ καὶ ὁ Σθένελος ἐγκαρτεροῦμεν μόνοι » .

Πάντες μὲν οὖν ἐβόησαν θαυμάσαντες τὸν λόγον. 25
 Ἄνεστη καὶ ὁ Νέστωρ δέ, καί, τοῦτον ἐπαινέσας,
 λόγον παρέρριψε δεινῶς ῥητορικῶ τῷ τρόπῳ,
 τὴν ἔριν Ἀγαμέμνωνος σύρων καὶ Ἀχιλλέως.

Εἶπε γάρ· « Ὅστις ἔρωτα μάχης ἐμφύλου τρέφει
 « χωρὶς ὑπάρχει συγγενῶν, ἄδικός τε καὶ πένης. 30
 « Ἀλλὰ πεισθῶμεν νῦν νυκτι, νυκτερινὸν φαγόντες
 « φύλακας δὲ χωρίσωμεν ἔξω πρὸς τάφρον μένειν.
 « Σὺ, βασιλεῦ, πρὸς τράπεζαν κάλει δὲ τοὺς ἀρίστους
 « καὶ συμβουλεύου μετ' αὐτῶν. Χρεῖα βουλῆς μεγάλης·
 « ἐγγὺς γὰρ οἱ πολέμιοι πῦρ καίοντες παννύχως 35
 « Ἡ νύξ δὲ σώσει τὸν στρατὸν, ἢ φθείρει πάντως αὕτη » .

Οὕτως εἰπόντος ὤρμησαν εἰς φυλακὴν ἐνόπλιως
 φύλακες ἑπτακόσιοι, ἑπτὰ δὲ στρατηγέται,

(21) B, ὀλκάδας. A, ὀλκάσιν. Confer. II. 9, 43.

(22) A, καρτερήσωσιν.

(26) Ad τοῦτον in C glossa interlinearis : τὸν Διομήδην.

(29) C, ἐμφύλου. Sic olim in Planudis Ovidiana Metamorphosi p. 276 corruptum notavi ἐμφιλίω πολέμω pro ἐμφυλ. Anonymus in Georgidæ Gnomologio t. 1, p. 15 Anecdotorum Gr. meorum : βαρβαρικὸν φίλον καὶ βάρβαρον τὸ φίλάνθρωπον. Sententiæ sensum reddit lectio codicis τοῦ Μηνᾶ; βαρβ. φύλον καὶ βάρβαρον ἀφιλάνθρωπον. Nomen auctoris adscriptum est sic, ἀντιοχ. Sententiæ alii, δι' ἀκοῆς μὴ μέμψη ποτέ τινά, quam p. 28 edidi anonymam, codex idem nomen tribuit auctoris, Αντιό. Hanc

quæsi in Antiochi monachi Pandecte S. Scripturæ, reperique cap. 31. Citat Antiochus velut ex Proverbiis verba quæ sumta indicavi ex Sapientia Sirach, et cum varietate minimi momenti, Sirach et Antiochus et τοῦ Μηνᾶ liber exhibent ἐν μέσῳ λόγων, ipse, codici meo, ni fallor, obsequutus, ἐν μέσῳ λόγῳ. Priorem sententiam, Antiochum cursim quidem evolvens, non inveni. Illum fortasse rursus adibo; non est despiciendus.

(32) A B, χωρήσωμεν.

(36) B, νύξ γέ.

(37) B, ὤρμησεν. Ἐνόπλιως adverbium rarum. Hesychius : περιχορίζειν ἐνόπλιως συντόμως ὀρχεῖσθαι. Conjecit v. d. ἐν ὀπλοῖς, cui bono? Rarius πανόπλιως occurret libro M, 34.

Ἄσκαλαφος, Ἰάλμενος, ἅμα καὶ Θρασυμήδης,
 ὁ Μηριόνης, Ἀφαρεὺς, Δήϊπυρος σὺν τούτοις, 40
 καὶ Λυκομήδης Κρέοντος φίλος υἱὸς ὑπάρχων.
 Ἐλθόντες δ' ἐκαθέσθησαν τείχους καὶ τάφρου μέσον,
 καὶ πῦρ ἀνάψαντες ἐκεῖ νυκτερινῶς σιτοῦνται.
 Ὁ βασιλεὺς καλέσας δὲ τοὺς πρώτους τῆς συγκλήτου
 ἀβραῖς τραπέζαις καὶ τρυφαῖς δέχεται βασιλείοις. 45
 Μετὰ τροφήν ἀνέστη δὲ Νέστωρ βουλευῶν τάδε·
 ἐξευμενίσαι τῷ στρατῷ παντὶ τὸν Ἀχιλλέα
 ἐν λαμπροτάταις δωρεαῖς καὶ λόγοις πραοτάτοις.
 Συγκατετέθη τοῦ λοιποῦ τοῖς λόγοις Ἀγαμέμνων,
 ἑπτὰ μὲν δοῦναι τρίποδας μήπω πρὸς πῦρ τεθέντας, 50
 ἐξήκοντα νομίσματος χρυσοῦ χιλιάδας,
 λέβητας εἴκοσι, πρὸς πῦρ καὶ πρὸς λουτρά χρησίμους,
 ἵππους ἐκκρίτους ἀθλητάς δώδεκα, νικηφόρους,

(40) A, δηίπυλος. Cf. I. 9, 83.

(44) A, κελεύσας.

(45) A C, τροφαῖς, B, τρυφαῖς. *Electio difficilis*. Cf. v. 139. *Permutatio illorum nominum passim obvia, de qua agere nec breviter memini ad Eunapium. Eumathius utrumque junxit 1, p. 14: τὰ δὲ περὶ τροφᾶς καὶ τρυφᾶς τί δεῖ κατὰ μέρος φιλοκρινεῖν. Legu φιλοκρινεῖν. De qua confusione monui ad Planudem Met. p. 276, ad Aeneam Gazeum p. 183. Verbum φιλοκρινεῖν tuetur in Thucydide vir doctissimus et ejus opinionioni multum semper tribui ac tribuam.*

(47) B, ἐξευμενησαι.

(49) B, συγκατεσχέθη, quod nunc vir potest divinari ex retiquiis, συγ τε χιθη. Cf. v. 57.

(50) Schol. in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 383. τρίποδας, ὑδροδόχα δοχεῖα. Τινὰ μὲν εἰς μαντείας χρησιμεύονται, τινὰ δὲ εἰς ἐπίχυσιν θερμῶν λουτρῶν. Οὐπω γὰρ λουτρῶνες τοῖς παλαιοῖς ἐγνωρίζοντο· ἀλλὰ τοῖς τρίποσι τούτοις τὸ ὕδωρ θερμαίνοντες ἐλούοντο, ὡς Ὅμηρος δεικνύσει διὰ

Ἄνδρουμάχην λέγων [II. 22, 442. Cramerus citati loci tria tantum apposuit verba]. «Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλο-
 « κάμοις κατὰ δῶμα Ἄμφι πυρὶ στή-
 « σαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 « Ἐκτορι θερμὰ λουτρά μάχης ἐκνο-
 « στήσαντι ». Ἐκ γὰρ τῶν περὶ Ἑλλή-
 « νων λεγομένων, οὐκ ἔστι βραδίως
 « τοῦτο τινὰ συμβαλεῖν. Ἴσως γὰρ ἄν τις
 « ἔρει· ἀπεξενωμένοι τῆς πατρίδος, καὶ
 « μὴ εὐρίσκοντες λουτρῶνας, οὕτω τοῖς
 « τρίποσιν ἐλούοντο. Ἐκ δὲ οὐ εἶπομεν
 « περὶ Ἐκτορος, βασιλέως τε ὄντος καὶ
 « ἐν τῇ οικείᾳ πατρίδι ὑπάρχοντος, κα-
 « τὰ δὴ λον γίνεται ὅτι οὐκ ἦσαν λουτρῶ-
 « νες τοῖς παλαιοῖς. Cf. scholium infra ad
 « libr. K, 75.

(51) C, νομίσματα.

(52) Scholium in C et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: ὁ λουτρῶν λέγεται τὸ βαλανεῖον ἀρσενικῶ· τὸ λουτρὸν δὲ τὸ θερμὸν ἴδωρ ᾧ (C ᾧ ὄ) λουόμεσθα (Cram. λουόμεθα), καὶ τὸ ψυχρὸν.

(53) De equis Achi li pr. mis-is ab Agamemnon: ἀστεισμούς Tzetzae et παρωδίων videsis in Chil. 10, Hist. 319. Res

ποικιλεργούς ώραίας δὲ κόρας ἑπτὰ Λεσβίδας,
 σὺν αἷς καὶ Ἴπποδάμειαν ὀγδόην τὴν Βρισέως, 55
 ὁμόσας τι τὸ σύνολον αὐτῇ μὴ συνειδέναι.
 Ταῦτα δοθῆναι Ἀχιλεῖ καθυπεσχέθη τότε·
 μετὰ δὲ Τροίας πόρθησιν καθυπισχνεῖτο πάλιν
 πλοῖον χρυσοῦ τε καὶ χαλκοῦ πλήρες αὐτῷ δοθῆναι,
 καὶ αἰχμαλώτους Τρωϊκὰς εἴησι τῶν ώραίων, 60
 εἰς Ἄργος δ' ὑποστρέψαντα γαμβρὸν αὐτὸν ποιῆσαι,
 ἰσότιμον ποιῆσαι τε Ὀρέστη τῷ φιλάτῳ,
 λαβόντα τούτου τῶν τριῶν ἣν θέλει θυγατέρα,
 τὴν πρώτην τὴν Χρυσόθεμιν, εἴτε τὴν Λαοδίκην,
 εἴτε τὴν Ἰφιάνασσαν· φερνὴν δ' αὐτῷ δοθῆναι 65
 πόλεις ἑπτὰ πρὸς θάλασσαν κειμένας τὰς ἀπάσας,
 Πήδασον, Αἴπειαν, Φηράς, Ἄνθειαν καὶ Ἐνόπην,
 τὴν βετανώδην τε Ἴρην, ὁμοῦ καὶ Καρδαμύλην.
 Ἐν τούτοις πρέσβεις πέμπουσιν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλέα,
 Φοῖνικα καὶ τὸν Αἴαντα μετὰ τοῦ Ὀδυσσεώς, 70
 καὶ κήρυκας Ταλθύβιον ἄμα καὶ Εὐρυβάτην,
 ὅπως τοῖς δώροις τὴν ὀργὴν πείσωσιν ἀποθέσθαι.
 Πολλὰ δ' εἰπόντος πρὸς αὐτὸν πρῶτα τοῦ Ὀδυσσεώς,

est parvi momenti; attamen miror ne verbulo quidem fuisse indicatam in Heyuiana farragine.

(54) B, ώραίους. A, λεσβίδας.

(61) A, ἄρνους ὑποστρέψαντες. C, δ' ὑποστρέψαντας.

(62) A B, δέ.

(63) C, θέλεις. B, θυγατέρων.

(64) A B, εἴτε καί.

(65) A B, φέρνῃν αὐτῷ.

(66) Scholium in C: αὐταὶ πᾶσαι παραθαλάσσιοι πόλεις εἰσὶν Ἀρκαδίαις.

(68) A, βροτανόην τε. A B C, ἄμα. In C super ἄμα scriptum ὁμοῦ elegi quum mox redeat ἄμα.

(70) Non est in C.

(71) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: κήρυκας, μονδάτορας, μᾶλλον δὲ τοὺς νῦν λεγομένους τζαουσίους. Est τζαουσίος nomen barbarum, Turcicum, quod Leunclavius apud Cangiium latine reddit Commissarium aulicum. Apud Pachymerem τζαουσίτοι nonnulli nominantur. In illo ipso capite Acropolis, quod auxi n. ad librum Γ, 16, agitur de Constantino Margarita, qui fuit τζαουσίος. De τζαουσίω officii (vernacule eos vocamus chiaoux) Turnefurtius utilia monuit Itineris Epistola 13. Zalyces Lexico: « chiaoux, Τζαουσίης.»

ὁ Ἀχιλεὺς ἀντέλεξε σφοδρῶς τε καὶ τραχέως.
 Καὶ Φοῖνικος δακρύνοντος ἐλεεινολογίαις, 75
 καὶ τὴν φυγὴν τὴν ἐκ πατρὸς τῶν ἑαυτοῦ λαλοῦντος
 διὰ τὴν μίξιν παλλακῆς τῆς τοῦ πατρὸς συμβάσαν,
 καὶ πῶς αὐτὸν ἀνέθρεψεν ἐκ βρεφικῶν σπαργάνων,
 καὶ δεομένου καὶ αὐτοῦ τὴν μῆνιν ἀπορριῖψαι,
 λέγοντος μετατρέπεσθαι καὶ τοὺς θεοὺς θυσίαις, 80
 ἤγουν ἐν λόγοις ἐπωδῶν τὴν φύσιν τῶν στοιχείων,
 ἢ εἰμαρμένην φυσικὴν, ὡς Πτολεμαῖος γράφει.
 Διττὰς αὐτὸς γὰρ βούλεται τὰς εἰμαρμένας εἶναι
 θείαν, τὴν ἀμετάτρεπτον, καὶ τὴν φυσικωτάτην,
 ἣν περ καὶ μετατρέπεσθαι φησὶν ὡς κλιμακτῆρας· 85
 ὁ μὲν γὰρ ὄμβρους τῶν σοφῶν, ὁ δ' ἔπαυσεν ἀνέμους,
 Ὀρφεὺς καὶ Πυθαγόρας τε σὺν τῷ Ἀναξαγόρα,
 Ἐμπεδοκλῆς Μελίτωνος ὁ καὶ Κωλυσανέμας,
 ὁ πανδαῆς Δημόκριτος, ὁ Τυανεὺς ὑστέρως.
 Τοιαῦτα καὶ τοῦ Φοῖνικος δάκρυσι δεομένου, 90
 ὡς τοῦ θυμοῦ κατάπαυσιν ποιήσαιτο τοῖς δάροις
 καὶ τιμηθῆ τὰ μέγιστα τοῖς σύμπασιν Ἀργείοις,
 μὴ, ἄνευ παρακλήσεως μόνος ἐλθὼν ὑστέρως,
 πάθοι ταῦτόν ὁ πέπονθε Μελέαγρος ἐκεῖνος.

(74) A B, ταχέως.

(78) A, ἐν βρεφικοῖς σπαργάνοις.

(83) Scholium in C : σημειῶσαι πόσαι εἰμαρμέναι κατὰ Πτολεμαῖον. A B, γὰρ αὐτός.

(84) A B, θάν. B, καὶ φ.

(85) A B C, κλιμακτῆρας. Et C κλημακτῆρες in hocce scholio ; μετατρέπονται γὰρ αἱ φυσικαὶ εἰμαρμέναι, καθάπερ οἱ κλιμακτῆρες.

(87) A, πυγόρας.

(88) Idem versus legitur in Tzetæ Chiliade 4, 526, loco con' erendo, et Chil.

2, 899. Illustrationem præbebit abunde Sturz. Empedocle p. 48, ubi de Philosophi magia.

(89) Dicitur Tzetæ Democritus πανδαῆς et Chiliad. 4, 529. Atque ibid. 2, 959 recitat Diogenis Laertii epigramma Democritum vocantis παντοδαῆ. — A, θυανιεύς. De Tyanensi Apollonio nonnulla huc facientia quære n. ad librum A, 65.

(91) A B, καὶ τοῦ. Sic 82, B, καὶ πτολεμαῖος. C, ποιῆσαι τό.

(93) A C, μόνως.

Οὗτος υἱὸς ὑπάρχων γὰρ Οἰνέως καὶ Ἀλθαίας, 95
 ὡς ἀνερράγη πόλεμος, χάριν τοῦ χοίρου τότε,
 Ἀμβρακιώταις καὶ αὐτῶν τῶν Αἰτωλῶν τῷ γένει,
 ἀφείς τὴν μάχην, ὡς θλιβεῖς ἐκ τῆς μητρὸς Ἀλθαίας,
 τῇ ἑαυτοῦ συνήδρευε συζύγῳ Κλεοπάτρᾳ.
 Κουρήτες, Ἀκαρνανεὶς δὲ, ἤγουν Ἀμβρακιῶται, 100
 τοὺς οὐσπερ μετεκάλεσε Καῖσαρ Νικοπολίτας,
 νικήσας τὸν Ἀντώνιον ἐκεῖ καὶ Κλεοπάτραν,
 ἔβαλον πύργους Αἰτωλῶν καὶ πύλας τὰς ἐκείνων,
 τὴν Καλυδῶνα, Ναύπακτον αὐτήν, πυργομαχοῦντες.
 Πάντες λοιπὸν οἱ τῆς βουλῆς καὶ μεγιστάνες πάντες, 105
 καὶ ἱερεῖς οἱ τῶν θεῶν καὶ προύχοντες ἀπάντων,
 καὶ ἀδελφαὶ καὶ ἀδελφοί, καὶ ὁ πατήρ ὁ τούτου,
 γονυκλιτοῦντες, καὶ πολλὰ δῶρα διδόντες τούτῳ,
 γῆν περισσὴν φυτεύσιμον καὶ γῆν τῶν ἀροσίμων,
 ὡς πρὸς τὴν μάχην ἐξελθεῖν οὐκ ἔπειθον ἐκείνον. 110
 Ὑστερον βαλλομένου δὲ καὶ τοῦ κοιτῶνος τούτου
 ἐν λίθοις καὶ τοῖς βέλεσι, καὶ πυργομαχομένου,
 τοῖς τῆς ἰδίας γυναικὸς θρηνοῖς ἐκβάς πρὸς μάχην
 καὶ συμβολῇ πολέμου δὲ τρέψας τοὺς Ἀκαρνανεὶς,
 τὴν δωρεάν οὐκ ἔλαβεν· οὐ γὰρ ἐξῆλθε τότε 115
 ὅταν αὐτὸν οἱ σύμπαντες γονυκλιτοῦντες ἦσαν.
 Ταιαῦτα καὶ τοῦ Φοίνικος τῷ τότε δεομένου
 καὶ Μελεάργῳ μὴ παθεῖν τὰ ἴσα παραινοῦντος,

(95) A, ἀλθείας. C, οἰναίως.

(96, 97, 98) Desunt in B, propter homocoteleutum in Ἀλθαίας. — A, αὐτῶν.

(101) Vide notam Pinedi ad Stephani Νικόπολις.

(103) A B, ἐκείνου. Cf. II, 9, 569

(104) A, καλυδῶνα. Meletius Geographia t. 2, p. 292, de Ἀετῷ Κάστρῳ, quod ad diocēsin pertinet metropolitae

Naupacti: τινὲς θέλουσιν ὅτι τὸ αὐτὸ νᾶ εἶναι ἢ Καλυδῶν. Aliter Puquevillius.

(107) A B, τούτων.

(110) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad librum A, 75.

(114) A C, συμβολή. C, ἀκαρνανεὶς, superscripta varietate ἐναντίους.

(116) C, ἦσαν γονυκλιτ.

(117) A B, τοῦ τότε.

- ὡς πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦσδε φησὶ τοὺς λόγους·
- « Πάου, τροφεῦ μοι γηραιέ, πάου, τροφεῦ μοι, Φοῖνιξ. 120
- « Μὴ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν σοῖς θρήνοις τήκειν θέλε,
 « χάριν ποιῶν τῷ βασιλεῖ· τοῦτον οὐ χρὴ φιλεῖν σε,
 « ὅπως μὴ μισηθείης μοι, πάμπολλα σέ φιλοῦντι.
- « Καλὸν ὑπάρχει σὺν ἐμοὶ θλίβειν τὸν θλίβοντά με.
 « Ἄλλὰ σὺ μείνον μεθ' ἡμῶν· αὐτοὶ δ' ἀπαγγελοῦσι » . 125
- Πρὸς οὖν τοὺς λόγους τὸ λοιπὸν τούτους ὁ Ἄϊας εἶπεν·
- « Ἀπέλθωμεν· εἰς μάτην γάρ, ὡς ἔοικε, ληροῦμεν.
 « Οὗτος σκληρόψυχος ἐστὶ διὰ γυναῖκα ποίαν·
 « ἐπτὰ δὲ νῦν παρέχομεν ἀρίστας ἀντ' ἐκείνης
 « καὶ σὺν αὐταῖς ἐκείνην δέ· οὗτος δ' ὀργὴν οὐ παύει » . 130
- Ταῦτα τοῖς πᾶσιν Ἕλλησι λέγουσιν ἀπελθόντες
 ἅπερ αὐτοῖς ὁ Ἀχιλλεὺς πρესβεύουσιν ἀντεῖπε.
- Πρὸς ταῦτα Διομήδης δὲ φησὶ πρὸς τὸν Ἀτρέως·
- « ὦ βασιλεῦ, μὴ ὄφελος ἄνδρα τῶν ἀλαζόνων
 « παρακαλεῖν πρὸς πόλεμον, τὸν Ἀχιλέα λέγω· 135
 « αἰεὶ τῶν ἀλαζόνων γὰρ ὑπάρχοντα τὸν ἄνδρα
 « τὰ νῦν ἀλαζονέστερον ἐποίησας καὶ πλέον.
 « Καταλειφθήτω μὲν αὐτός· ἡμεῖς δὲ καιμηθῶμεν,
 « οἴνου καὶ σίτου καὶ τρυφῆς ἀπάσης κορεσθέντες.
 « Ὅταν δ' αὐγάξειν ἄρξῃται τὸ φῶς τὸ τῆς ἡμέρας, 140

(119) A B C, καὶ πρὸς. *Motus tot exemplis permutatorum* καὶ et ὡς jam memoratis, et inopportunitate hic loci conjunctionis καί, correxi ὡς πρὸς, quæ formula plane Tzetzica est.

(124) A B, ὑπάρχειν.

(126) B, πρὸς δέ.

(127) A, ἀπέλθωμεν, C, ἔοικεν. B, πληροῦμεν.

(131) A B, πρὸς ταῦτα πᾶσιν. *Librariorum oculi aberrabant ad versum ab hinc secundum.*

(134) B, ἀτρέα.

(135) A, λέγων.

(138) B, καταληφθήτω.

(139) A C, τροφῆς. B, τρυφῆς. Cf. n. ad v. 45.

(140) A B, ἄρχεται.

« σπουδάζων πάντα τὸν στρατὸν παράταττε πρὸς μάχην,
« καὶ σὺ σὺν τοῖς προμάχοις δὲ μάχου καὶ πρωτοστάταις ».

Πάντες ἐπήνεσαν λοιπὸν τοὺς λόγους Διομήδους,
καὶ παρελθὼν ἐν ταῖς σκηναῖς ἕκαστος κατηνύσθη.

(141) A B, παράταττε εἰς.

(144) A, συνευνάσθη. B, κατευν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Κ (*).

Ἄλλοι μὲν πάντες ἀριστεῖς ἐκάθευδον παννύχως·
ὁ δ' Ἀγαμέμνων ἄγρυπνος ὑπῆρχε ταῖς φροντίσιν,
ἀπὸ καρδίας συνεχῶς δίκην βροντῆς στεναῶν.
Πυρκαϊᾶς δὲ βλέπων μὲν ἐν τοῖς Τρῶσιν ἀπείρους,
ἀκούων δὲ καὶ σύμφωνον μέλος αὐλῶν, συρίγγων, 5
καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν θόρυβον ἐθαύμαζε μεγάλως·
στραφεῖς δὲ πρὸς τοὺς Ἑλληνας καὶ βλέψας πρὸς τὰ πλοῖα,
ἀνέσπα τρίχας κεφαλῆς τῆς ἑαυτοῦ προρρίζους.
Λοιπὸν γοῦν ἔδοξεν αὐτῷ πολλὰ λογιζομένῳ
ἐλθεῖν ὡς πρὸς τὸν Νέστορα χάριν βουλῆς γενναίας. 10
Δέρμα βαλῶν δὲ λέοντος γνώρισμα καὶ σημεῖον,
λαβῶν καὶ δόρυ τὸ αὐτοῦ συνάμα καὶ τὸ ξίφος,
ἔμελλε πρὸς τὸν Νέστορα ποιεῖσθαι τὴν πορείαν,
ὡς ἴδωσι τοὺς φύλακας τοὺς ὄντας πάρα τάφρον,
μὴ καταρραθυμῆσωσι καὶ κρατηθῶσιν ὕπνῳ. 15
Ὅμοίως καὶ Μενέλαος ἄγρυπνος ὦν φροντίσι,

(*) Lemmata codicum similia præcedentibus.

(1) B, ὄλοι. C, ἐλλήνων superscripta variante παννύχως. Il. 10, 2 : εἶδον παννύχιοι.

(4) B, sine δέ.

(11) A, λαβῶν

(15) A B, καταρραθυμῆσωσι. Theodoros Prodromus Rhod. 5, p. 202: Μὴ γοῦν (sic bene Gaulliminus pro ἤγουν), κὰν ἔστιν ἀσθενῆς ὁ Μιστύλος Κα-

ταρραθυμοίσητε τῆς φίλης μάχης. Corrigendum iotacismi vitium, lecto καταρραθυμῆσητε. De vitio metrico ne sit sollicitus lector. Syllabæ numerantur; non de quantitate agitur, sed quotitate. Pachymeres Progyion. p. 585, 16 : οὐ διὰ τὴν συνενεχθησομένην πολλάκις ἀπότηυξιν καταρραθυμοῦμεν τῆς ἐργασίας. Nilus Epist. 345 : μὴ ἀμελῶμεν, μὴ καταρραθυμῶμεν τῆς οἰκείας ἐπιμελείας. Quibus verbis utitur et Epist. 1, p. 6.

πτοούμενος μὴ πάθῃ τι τὸ στράτευμα Ἑλλήνων,
 νώτοις παρδάλειος δ'οράν εἰς γνῶρισμα φορέσας,
 καὶ περικεφαλαίαν δὲ πρὸς κεφαλὴν ἀρμόσας,
 καὶ δόρυ φέρων τῇ χειρὶ, δραμῶν ὡς ἐξεγείρων 20
 τὸν βασιλέα, εὔρηκεν οὕτως ἠὺτρεπισμένον.
 Ὅν ἀδελφὸν Μενέλαον ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει
 Ἰδομενέα καὶ αὐτὸν τὸν Αἴαντα καλέσαι,
 εἰπὼν, ὅποι διέρχοιτο, λαλεῖν ἐγρηγορέναι,
 ἀπὸ πατρὸς καὶ γενεᾶς καλοῦντα τὸν καθένα, 25
 μῆδὲν σοβαρευόμενον, τοὺς σύμπαντας τιμῶντα.
 Αὐτὸς δ' ἔλθων ὁ βασιλεὺς οὐπὲρ κατῴκει Νέστωρ,
 ἀνήγειρε τὸν Νέστορα, καὶ σὺν ἐκείνῳ πάλιν
 τὸν Ὀδυσσεά πρῶτα μὲν, εἶτα καὶ Διομήδην·
 ὁ Διομήδης Μέγητα καὶ τὸν Λοκρὸν ἐγείρει. 30
 Ὡς δὲ παρά τοὺς φυλάκας ἦλθον εἰς τάφρον πάντες,
 τοὺς τῶν φυλάκων ἀρχηγοὺς καθεύδοντας οὐχ εὔρον,
 ἐνόπλους πάντας, ἔντας δὲ πάντας ἐγρηγορότας,
 οὐσπερ ὁ γέρων κατιδῶν, ὥσπερ θαρσύνας, χαίρων
 τὴν τάφρον διεπέρασε σὺν ταῖς λοιποῖς στρατάρχαις, 35
 καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ Μηριόνης.
 Πάντων ἐδριασθέντων δὲ πάλιν φησὶν ὁ Νέστωρ·
 « ὦ ἄνδρες, φίλοι Ἕλληνες, τίς τῶν θαρσυκαρδίων
 « κατὰ σκοπὸς τολμήσειε γενέσθαι πρὸς τοὺς Τρῶας

(17) A B, στράτευμα τῶν ἐλλήνων.
 Conf. liber Γ, 18 ubi codd. consentiunt.

(21) Habent codd. εὔρ. et ἠὺτρεπ.

(23) Αἴαντα, cum glossa in C, τὸν μέγαν. B, αἴαντα τὸν μέγαν recepta glossa in versus serie et omisso καλέσαι.
 Conf. II. 10, 53.

(27) A, οὐδέν.

(29) A B, πρῶτον.

(34) A, οὐσπερ θαρσύνας. B, ὥσπερ θαρσ. C, θαρσ. II. 10, 190 : Θάρσυνέ τε μύθῳ

(36) Ad Νέστορος υἱὸς Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384 : ὁ Θρασυμήδης, ὡς τῶν φυλάκων ἡγεμόνες. Legendum, ὁ Θρασυμήδης καὶ Μηριόνης ὡς. Conf. liber ἰῶτα, 38.

(37) B, πάλιν ἐδρ. δὲ πάλιν.

« ἐπὶ τιμαῖς μεγάλαις τε καὶ δώροις ἀρμοδίαις » ; 40
 Πάντων ἡσυχάζοντων δὲ, φησὶν ὁ Διομήδης·
 « Ἐγὼ κατάσκοπος θαρρῶ τοῖς Τρώεσσι γενέσθαι,
 « ἄνπερ ἀνὴρ τις ἕτερος ἐστὶν ἀκολουθῶν μοι ».
 Πολλῶν προθυμησάντων δὲ, προκρίνει Ὀδυσσεύς.
 Καὶ ὀπλισθέντες ὤρμησαν χωρεῖν κατὰ τῶν Τρώων. 45
 Ἐρωδιὸς δὲ δεξιὸς, ἤγουν ἐκ τῆς ἐφίας,
 πετάσας τούτοις ἀφανῆς ἔκλαγξε δι' ἀέρος.
 Οὗτοι δ' ἐχώρησαν λοιπὸν ἐπ' ἀγαθῷ σημείῳ.
 Ζωῖλος γέρων δὲ μαθῶν τὴν οἰωνοσκοπίαν,
 πρὸς τὰς εὐτραπελίας δὲ καὶ φάμουσα νοῦν ἔχων, 50
 ληρεὶ κἀνταῦθα φληναφῶν· ἀλλ' ἐάτεον τοῦτον.
 Ἐκτωρ δ' ἐπίσης Ἑλλησι κατάσκοπον ἐκπέμπει,
 Δόλωνα κήρυκος υἱὸν, ἄνδρα τινὰ τῶν Τρώων,
 δώσειν εἰπῶν σὺν ἄρματι τοὺς ἵππους Ἀχιλέως·
 ὄνπερ κρατοῦσιν Ὀδυσσεὺς ἅμα καὶ Διομήδης. 55
 Ἐξ οὗ μαθόντες ἅπαντα βουλευόμενα τῶν Τρώων,
 γελῶσι πρῶτα μὲν τρανῶς δι' ἵππους Ἀχιλέως
 ἐκεῖνα παρὰ Ἐκτορος δῶρον ὑποσχεθέντας·

(44) C, κρίνει τὸν Ὀδ., superscripta variante, προκρίνει.

(46) B, δεξιὸς ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἐω.

(47) A, ἀφανῶς ἔκλαγξε διακίρως.

(49) Vix crediderim a Tzetza ipsos Zoili libros fuisse lectos. Legebat excerptos inde locos a commentatoribus Homeri. Exempli causa in Scholiis Venctis ad Il. 10, 274, discere est e Porphyrio Zoilum illum Homeromastiga Homeri de erodio inventum, reprehendisse: οὗτος ἄλλα τε πολλὰ Ὀμήρου κατηγορεῖ, καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐρωδιοῦ. In C scholium: εἰρωνεῖα τὸ σχῆμα. Ἔστι δὲ τοῦ ἦθους ἐνέδρας. Non praestiterim me ultimum vocabulum bene legisse. Potest δρας tantum legi facile.

(50) Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384; φάμουσα, φλυαρία καὶ

ὑβρεις (sic corrigo lectionem C et Cramerii ὕλεις) ἔγγραφοι. Explicat ipse Tzetzes optime id nomen, e latino *famosus* sumptum, Chil 13, 487: Φάμουσα δέ μοι λέγεσθαι τοῖς νομογράφοις νόει τὰ ἔγγραφα ληρήματα κατὰ τῶν ὑπερόχων, Ἄπερ λαθραίως καὶ κρυφῆ ταῖς ἀγοραῖς ῥιπταῦνται, Εἴτε καὶ μέσοις τοῖς ναοῖς, εἴτ' οὖν ἑτέροις τόποις. Οἱ νόμοι τιμωροῦνται δὲ τοὺς ταῦτα γεγραφότας. Ibi est scholium in codice 2614: τιμωρῶ τὸ βοηθῶ, καὶ (omissum est καὶ in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 375.) συντάσσεται δοτικῆ, ὡς τὸ τιμωρῶ πατρί· τιμωροῦμαι δὲ τὸ κολάζω, αἰτιατικῆ.

(51) C, φλυαρῶν.

(53) Il. 10, 315.

(57) A, πρῶτον.

(58) A, ἐκεῖνο.

εἶτα δὲ κτείνουσιν αὐτὸν οὐπερ καὶ συναντῶσι,
καὶ τὴν δορὰν τὴν λύκειον ἐκείνου καὶ τὰ τόξα, 60
ὑποστροφαῖς ὡς λάβωσιν, ἔθεντο πρὸς μυρικήν.
Ἔπειτα λόγους ὀδηγούς ἔχοντες τοὺς ἐκείνου,
ἐλθόντες εἰς τὸ στράτευμα τῶν Τρώων, ἀναιροῦσι
δώδεκα Θρακίας ἀρχηγούς τοὺς ὑπεροχωτάτους,
καὶ σὺν αὐτοῖς τὸν Ῥῆσον δὲ τὸν τούτων βασιλέα, 65
χρυσὴν αὐτοῦ τὴν σύμπασαν ἔχοντα πανοπλίαν,
ἄρμα χρυσοκατάδετον, ἵππους ἀπαραμίλλους,
χιόνος λευκοτέρους μὲν, ἀνέμων ταχυτέρους,
οὓς καὶ λαβόντες ἤγαγον εἰς τὸν στρατὸν Ἑλλήνων.
Καὶ τούτους μὲν ἀπήγαγον εἰς φάτνας Διομήδους, 70
τὰ τόξα δὲ τοῦ Δόλωνος καὶ τὴν δορὰν τοῦ λύκου
ὁ Ὀδυσσεὺς κατέθηκεν ὀλκάδι τῇ οἰκείᾳ.
Αὐτοὶ δ' ἐμβάντες ἔπλυναν θαλάσση τὸν ἰδρῶτα·
εἶτα δὲ καὶ λουσάμενοι θερμόν, ἀλλ' ἐν ταῖς σκάφαις
(οὐπω γὰρ ἦσαν γνῶριμοὶ τοῖς παλαιοῖς λουτρῶνες), 75
ἐλαίῳ τε χρισάμενοι μετὰ λουτρὸν ῥοδίῳ,
εἰς βρῶσιν κατεκλίνθησαν, ἔστησαν δὲ κρατῆρα,
ἐξ οὐπερ ἀρυόμενοι ἔθουον τῇ Φρονήσει.

(61) A, εἰς λάβωσιν. Schol. in C: μυρική εἶδος δένδρου μεταξὺ κυπαρίσσου καὶ ἐρείκης τὴν ιδεάν τῶν φύλων ἔχοντος. Jam legimus de Myrica arbore scholium ad librum Z, 29.

(65) A B, ῥῆσον τε.

(67) C, χρυσοκατάδεκτον.

(73) A, δὲ πάντες. C, ἔπλυνον.

(75) Vide scholium ad librum I, 50.

(77) A B, κατεκλίθησαν. Cf. de forma aoristi cum litera ny schol. ad H. 16.

(78) Il. K 378: ἀπὸ δὲ κρατῆρος Ἀθήνη... λεῖθον, μελιθεῖα οἶνον. Schol. in C: τῇ παρ' Ὀμήρῳ Ἀθηνᾶ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Λ (*).

Ἡμέρα μὲν ἐξέτρεχεν ἐκ Τιθωνοῦ τῆς κοίτης·
 ἦτοι, μετὰ τὴν θέσιν δε πάντων τῶν πολουμένων,
 τὸ πρῶινόν κατάστημα, ὃ Τιθωνός καλεῖται,
 ἡμέρα μὲν ἐπλάτυνεν ἀνθρώποις καὶ στοιχείοις·
 ἢ Εἵμαρμένη δὲ δεινὴν ἀνήγειρε τὴν μάχην 5
 ἐν Ὀδυσσεῶς τῇ νηϊ μέσῃ πασῶν ἐστῶση.
 Δεινὴ δὲ γέγονε βοή τῆς μάχης κροτουμένης·
 τοῖς Ἕλλησι δ' ὁ πόλεμος γλυκύτερος ἐφάνη
 τοῦ ὑποστρέφειν ἐν ναυσὶν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας.
 Ὁ Βασιλεὺς δ' ἐβόησεν ὀπλίζεσθαι τοὺς πάντας· 40
 ὀπλίσθη τότε καὶ αὐτὸς τὴν πᾶσαν πανοπλίαν,
 πρῶτον ὑποδησάμενος ἐν τοῖς ποσὶ κνημίδας,
 δεύτερον ἐν τοῖς στήθεσιν ἐνδύς τερπνὸν χιτῶνα
 τὸν ἐν Κινύρης ἔδωκεν ὡς μὴ στρατεύσῃ Τροίᾳ,
 οὔτινος δέκα μὲν γραμμαὶ εἰσὶν ἐξ ὀρειχάλκου, 45
 ἀπὸ χρυσοῦ δὲ δώδεκα, εἴκοσι κασσιτέρου·
 ἐξ ὀρειχάλκου δράκοντας εἶχεν ἐγγεγραμμένους,

(*) Lemmata codicum similia præcedentibus.

(2) B, ἦτι. B C, πολουμένων.

(3) Il. 11, 1: Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῦ Ὡρνυτο.

(5) Scholium in C: νῦν γὰρ παρ' Ὀμήρῳ Ζεὺς ἢ εἵμαρμένη.

(6) A B, μέσον πάντων. Cf. Il. 11, 6.

(9) A, ἀποστρέφειν. B, νηυσίν.

(12) A, κνημίδας. B C, κνημίδας. Scholium in C: καλταῖς σιδηρᾶς (cod. fere σιδηροῦς) τὰς Φραγγικῶν καὶ Καρτζικῶν, νῦν λεγομέμας κάτζας.

(14) C, στρατεύσοι.

(15) Ad οὔτινος glossa in C, θώρακος.

(17) Ad ὀρειχάλκου, quod nomen re-

ὡς πρὸς τὸν τράχηλον αὐτοῦ δοκοῦντας ὑφαπλοῦσθαι
 ἐξ ἑκατέρου μέρους, τρεῖς, ἴρισι παρομοίους·
 τοῖς ὤμοις περιέθηκε ξίφος τῶν χρυσοήλων 20
 καὶ ξιφοθήκην ἀργυράν, χρυσοῖς ἐν κρημαστῆρσιν·
 ἔλαβεν ἀμφιβρότην δὲ πολεμικὴν ἀσπίδα,
 μανδύα δίκην σκέπουσαν ἔμπροσθεν ὀπισθίως,
 δέκα μὲν ἔχουσαν τροχοὺς καὶ κύκλους χαλκηλάτους,
 εἴκοσι δὲ τοὺς ὀμφαλοὺς, ἦλους ἐκ κασσιτέρου· 25
 ἐν μέσοις δὲ τοῖς ὀμφαλοῖς τοῖς λευκοτάτοις τούτοις
 ἄλλος ἦν μέγας ὀμφαλὸς μέλανος ὀρειχάλκου.
 Ἦσαν ἐν τῇ ἀσπίδι δὲ ταύτῃ ζωγραφηθέντα
 Γοργῶν ἄγριον βλέπουσα, καὶ Δεῖμός τε καὶ Φόβος.
 Ὁ κρημαστήρ ἦν ἀργυροῦς ἐκείνης τῆς ἀσπίδος 30
 εἰς δράκοντα τρικέφαλον καλῶς ἐξειργασμένος.
 Τῇ κεφαλῇ δὲ κάλλιστον ἐπέθηκε τὸ κράνος.
 Οὕτω τοῖς πᾶσιν ὠπλισθεὶς καὶ δόρατα λαμβάνει.
 Βροντῆ δ' εὐδῖος γέγονεν, ὃ Ἄθηνᾶ καὶ Ἥρα,
 σημεῖον νίκης τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνδραγαθίας. 35
 Οἱ πλείους μὲν ἀπέβησαν τῶν ἵππων, τῶν ἀρμάτων,
 μετὰ βεῆς ἐξώρμων δὲ πεζοὶ συντεταγμένοι,
 μεγάλως δὲ προσέφθασαν πρὸς τάφρον τοὺς ἵππείας·
 οἱ δὲ ἱππεῖς κατόπισθεν ἐχώρουν βραδυτέρως.

spondet Homericis verbis, ll. 11, 24, μέ-
 λανος κυάνοιο, scholium in C: ὁ κύανος
 καὶ ὀρειχάλκος εἶδος χειμεύσεως (imo
 χήμ. Cf. n. ad Malal. 16, p. 109) ἐστίν.
 (20) B, χρυσοκόλλων. ll. 11, 29:
 ἐν δὲ οἱ ἦλοι χρύσειοι πάμφαινον.

(23) A, ὀσθίως. Scholium in C, et in
 Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: μανδύας, τοῦ
 μανδύα καὶ μανδύου. Ἴνα δὲ μὴ νομί-
 σῃ τις οὐδέτερον εἶναι, μανδύα ἐκλίνα
 καὶ οὐ μανδύου. Τὸ δὲ μανδύα δίκην
 ἐφερμηνευτικόν ἐστίν τοῦ ἀμφιβρότη.
 Homerus scilicet ll. 11, 32: ἔλετ' ἀμφι-

βρότην ἀσπίδα. Cavere puto ne quis de
 neutro μάνδουον cogitet, propter composi-
 tum παραμάνδουον. Vide et Possinum
 Glossario ad Pachymerem; Chilmead. ad
 Malalam Chron. p. 38.

(29) A, ὁ δῆμος τέ. B, ὁ δεῖμος τέ.
 Ac sicsæpissime encliticis tonus imponitur,
 quod monere supersedeo.

(34) A B, ὁ C, ὁ ll. 11 43: ἐπὶ δ'
 ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.
 Scholium in C: εἶπον γὰρ ὀπισθεν περὶ
 βρόντης ὅτι [ἐν] ὑγρῷ νέφει, ξηρῷ καὶ
 λεπτῷ ἀέρι γίνεται.

Ἡ εἰμαρμένη δὲ δεινὴν ἀνήγειρε τὴν μάχην 40
 ἐξ οὐρανοῦ δ' ἐφέκασεν ὄμβρους αἰμάτων τότε.
 Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους δὲ ὠπλίσθησαν οἱ Τρῶες
 περὶ τὸν Πολυδάμαντα καὶ Ἔκτορα τὸν μέγαν,
 καὶ τὸν Αἰνεΐαν, καὶ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς Ἀντηνορίδας,
 Ἀκάμαντα καὶ Πόλυβον, Ἀγήνορα σὺν τούτοις. 45
 Πρὸ πάντων Ἔκτωρ πρῶτος δέ, φέρων στρογγύλον σάκος,
 ἐξώρμα καὶ προέτρεχεν εἰς συρραγὴν πολέμου.
 Ὡσπερ δ' ὁ κύναστρος ἀστήρ λάμπει λαμπρὸν ἐκ νέφους
 καὶ πάλιν ἀφανίζεται κρυπτόμενος τῷ νέφει,
 οὕτως ὁ Ἔκτωρ ἔμπροσθε ποτὲ καθεωρᾶτο, 50
 ποτὲ δ' ἐν τοῖς στρατεύμασιν ἐκείνου τοῖς ὑστέροις,
 κελεύων, παροτρύνων τε πάντας ὡς πρὸς τὴν μάχην,
 διατασσόμενος καλῶς πᾶσι τὰ τοῦ πολέμου·
 ὡς ἀστραπὴ δ' ἀπέλαμπεν αὐτοῦ τῇ πανοπλίᾳ.
 Ὡσπερ δ' ἐν θέρει θερίζεται στάντες ἐξ ἐναντίας 55
 ἐρίζουσι θερίζοντες στάχυς κριθῶν ἢ σίτων,
 εἰς γῆν δὲ τὰ χειρόβολα συνεχεστέρωσ πίπτει,
 οὕτω Τρῶες καὶ Ἕλληνες συνέκοπτον ἀλλήλους.
 Φυγῆς δ' οὐκ ἦν ἀνάμνησις, ἰσοκεφάλως δ' εἶχον.
 Ἔρις δ' ἡ πολυστένακτος ἔχαιρεν εἰσορῶσα· 60
 θεοὶ δ' οἱ ἄλλοι σύμπαντες ἦσαν ἀποδημοῦντες.
 Ἐκεῖ γὰρ οὐ κατίσχυε φρόνησις, πανουργία,

(40) Homero Κρονίδης II. 11, 53, est Tzetze ἡ Εἰμαρμένη. E vestigiis scripturæ turbatæ codicis B, videtur fuisse ἐπέτεινε. Ibi et sequens versus plane corruptus.

(44) A, ἀντηνορίδας. II. 11, 59 : τρεῖς Ἀντηνορίδας.

(46) A, πρ. ἔκτ. B sine πρῶτος.

(47) A C, προέτρεχε πρὸς.

(48) B, καίπερ δ' ὡς κ.

(50) A B, ἔμπροσθεν. A, καθεωρῶτο.

(52) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad A, 75.

(54) A B, καὶ ἀστραπή.

(55) A B, πάντες. II. 11, 67.

(59) II. 11, 72 : Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλάς ἔχον.

(61) A, ἀδημονοῦντες. II. 11, 75'.

Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί.

οὐδ' εὐρεσιλογία τις ἐρμαϊκῶν ἐκ δῶρων,
οὐδὲ θεός τις ἕτερος τὴν μάχην παρακρούων.

Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσοπαλῆς ἡ μάχη, 65
εἶτα δὲ γίνεται τροπὴ στρατεύματι τῶν Τρώων.

Ὁ Ἀγαμέμνων πρῶτος δὲ Βιήνορα φονεύει,
εἶτα τὸν Ὀϊλέα δε τρώσας δορὶ μετώπῳ.

Καὶ τούτους μὲν κατέλειψεν ἐκεῖσε κατακεῖσθαι,
τοὺς λάμποντας ἐν στήθεσι χιτῶνας ὀποδύσας. 70

Τὸν Ἴσον τε καὶ Ἄντιφον κτείνει τοὺς Πριαμίδας
πλήξας τοῦ μὲν δορὶ μαζόν, ξίφει δὲ οὖς Ἀντίφου,
σπουδαίως δ' ἀπεγύμνωσε καὶ τούτων πανοπλίας.

Εἶτα καὶ τὸν Ἰππόλοχον καὶ Πείσανδρον ἀνείλε,
τοῦ Ἀντιμάχου τοὺς υἱούς, τοῦ πρὶν ποτε τῇ Τροίᾳ 75

σπεύδοντος τὸν Μενέλαον ἐν δόλοισι κατακτεῖναι·
τὸν Πείσανδρον παρ' ἄρματι δορὶ βαλὼν τῷ στήθει,

Ἰππόλοχον δ' ἀπέκτεινεν ἄρματος ἀποβάντα,
τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον καὶ πόδας ξίφει κόψας,
τὸν ὄλμον δ', ἥτοι θώρακα, κυλίεσθαι παρῆκε. 80

Νῦν γὰρ αὐτὸς μὴ πλανηθῆς ὄλμον τὴν ἰγδὴν λέγειν,
ὡς οἱ σοφοὶ σχολιαστὰι τῶν λέξεων Ὀμήρου·

ἀλλ' ὄλμον νῦν τὸν θώρακα λέγε, καθὼς περ εἶπον.

Τούτους μὲν οὕτως ἔκτεινεν, ὡς εἶπον, Ἀγαμέμνων,

(63) B sine οὐδ'.
(64) Ad θεός τις ἕτερος, scholium
in C: ἕτερα ψυχικὴ δύναμις.

(71) A B, τοῦ πριάμου. Scholium in
C et in Anecd. Oxon. t. 1, p. 384: ὁ
Ἄντιφος γνήσιος παῖς Πριάμου, ὁ δὲ
Ἴσος νόθος.

(75) A, τοὺς πρὶν... σπεύδοντας.
Sed cf. Il. 11, 123, 138.

(77) A B, ἐν ἄρματι. Cf. Il. 11, 143.

(79) A B, καὶ χ. B, ξίφει πόδας
κόψας.

(80) A, ἥτι.

(81) A, ὄλμην. B C, sine αὐτός. A B,
πλανηθεῖς.

(82) A, καὶ οἱ. Sic enim scholiastæ,
verbi causa, Veneti et Didymus. Favet
quidem Tzetziæ interpretationi Pollux 2,
162, de partibus corporis, θώραξ καὶ ὄλ-
μος, sed repugnat Homerus ipse, qui ha-
bet ὄλμος δ' ὡς, quod adverbium compa-
rationis est omnino, « mortariumque tan-
quam. »

(84) A B, καθ. εἶπ. λέγει.

πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὤρμησε καὶ τὴν πληθύν τῶν Τρώων, 85
οὐ τοὺς πεζοὺς μὲν οἱ πεζοί, ἵππεις δ' ἵππεις ἀνήρουν.
Ὁ Ἀγαμέμνων δ' εἶπετο σπουδαστικὸν κελεύων,
αἰεὶ δὲ τὸν ὀπίσθιον ἀνήρει τῶν φευγόντων.
Ἴριδος τότε δὲ λοιπὸν ἐξ οὐρανοῦ φανείσης,
Ἔκτωρ ὄρμησας τὸν στρατὸν πρὸς πόλεμον καὶ μάχην, 90
ἀνέρρωσε τὴν δύναμιν ἐκείνων πρὶν φευγόντων.
Τῆς μάχης συρραγείσης δὲ πάλιν, ὁ Ἀγαμέμνων
ἀνείλεν Ἴφιδάμαντα, πλήξας αὐχένα ξίφει.
Κόων δὲ τούτου ἀδελφὸς δορὶ πρὸς τὸν ἀγκῶνα
ἔτρωσεν Ἀγαμέμνονα, διήλθε δὲ τὸ δόρυ. 95
Μέγιστα δειλιάσας δὲ, ὅμως οὐχ ὑπεχώρει,
ἀλλ' ἐφορμήσας καὶ αὐτὸν τὸν Κόωνα ἀνείλεν.
Ὀδυνηθεὶς τὴν χεῖρα δὲ, τοῦ ἄρματος ἐπέβη,
καὶ πρὸς τὰς νῆας ἤλαυνε τοῖς ἄλλοις παραγαγείλας.
Ἔκτωρ δ' ἐγείρας τὸν στρατὸν τῶν Τρώων καθ' Ἑλλήνων, 100
πρὸς πόλεμον ἐξώρμησεν, ἴσος σφοδρῶ ἀνέμῳ
ἐς ἐμπεσῶν εἰς θάλασσαν μεγάλη κλυδωνίζει.
Ἀπέκτεινεν Ἀσαῖον δὲ, Λυτόνοον, Ὀπίτην,
Ὀφέλτιον, Ἀγέλαον, καὶ Δόλοπα Κλυτίδην,
Ἴππόνοον καὶ Αἴσυμνον· ἀπέκτεινε καὶ Ὠρον, 105
τοὺς πάντας τούτους στρατηγούς Ἑλλήνων ἡγεμόνας,
Πληθύν δ' ὥσπερ ὁ ζέφυρος τὰ νέφη συνταράσσει,

(86) A, οὐτω.

(87) A B, σπουδαστικῶς.

(89) A B, τότε τὸ λ. Nonnulla videntur excidisse de Iridis ministerio. Cf. II. 11, 185.

(90) A B, Ἔκτωρ δ' ὄρμ.

(100) B, ἀγείρας.

(101) A, ἴσως. Cf. II. 11, 297.

(102) A B, μεγάλως. A, κλυδονίζει.

(107) A B C, πληθύν δ'. Est particula δὲ enclitica, ut in versibus Tzetæ

sæpissime. Tzetæ verbi causa Chil. 3, 904: Τὴν τοῦ θηρὸς τηρήσαντες κοίτην καὶ τὰς νομάς δέ. Scribendum omnino νομάς δε. Chiliade 7, 918: Παραβολῆς διαφορὰ καὶ παραδείγματος δέ. Scribendum omnino, παραδείγματος δε. Jam plus simplici vice de hac orthographia versuum politicorum monui, ad Pselli Opuscula p. 295, ad Theophylactum Simoc. pp. 282, 284. Et jam de tantilla re contentus monuisse, volebam ad reliqua

ἀργέτου νότου πνέοντος ἀπὸ θατέρου μέρους,
οὕτω πυκνῶς αἱ κεφαλαὶ κατέπιπτον ἐκ τούτου.

Ὁ Διομήδης ἔκτεινε τότε δὲ τὸν Θυμβραῖον· 410

ὁ Ὀδυσσεὺς Μολίονα τούτου δὲ δοῦλον κτείνει.

Υἱοὺς δύο τοῦ Μέρποπος ἀνεῖλε Διομήδης·

ὁ δ' Ὀδυσσεὺς Ἰππόδαμον μετὰ τοῦ Ὑπερόχου.

Οἱ δ' Ἕλληνες ἀνέπνεον τὸν Ἔκτορα φυγόντες.

Πάλιν Ἀγαστροφον ὄρι βαλὼν πρὸς τὸ ἰσχίον 415

ὁ Διομήδης ἔκτεινεν. Ἐκτωρ δ' ἰδὼν ἐκείνους
μέγα κραυγάζων κατ' αὐτῶν σὺν τοῖς Τρωσὶν ἐχώρει.

Τυδείδης τοῦτον δὲ βαλὼν τῇ περικεφαλαίᾳ,
κᾶνπερ οὐκ ἐξεπέρασε τὸ δόρυ τριπλῆν οὔσαν,

ὅμως πλεθρον ἐποίησε δραμεῖν ἐξοπισθίως, 420

καὶ πρὸς τὰ γόνατα πεσεῖν, ὄμματα σκοτωθέντα·

pergere; sed inter plurima exempla unum et alterum addere videtur operæ pretium. Tzetzes igitur Chil. 8, 961: Ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς φαμὲν τὴν παροιμίαν, τὴν λέγουσαν ὑπὲρ χρυσὸν καὶ τὸ τοπάζιον δέ. Legendum τοπάζιον δέ, et animadverto in bono codice 2644, esse τὸ πάζιον δέ, omīssa syllaba το ob articuli τὸ vicinitatem, unde fit hemistichium brevius. Tum Tzetzes: Τὸ δὲ τόπαζιον ἔστι λίθος τῶν πρᾶσυχρόων. Sic edidit Kiessling, e correctione Schæferi pro vulgato, τὸ δὲ πάζιον ἔστι. Sed Schæferum correctionis prænituit, ac proposuit: Τὸ γὰρ πάσιον ἔστι τις λίθος τ. πρ. Sed in hac sede ἔστι τις non potest ferri, melius foret ἔστι τις λ., non sine incommodo in clausula syllabæ τις quæ omnino sit jungenda alteri hemistichio. Cf. ad librum M, 130. Malim, Ὑπάρχει γὰρ τὸ πάζιον λίθ. Si versu 962 editum fuit τοπάζιον e codice, manifestum est articulum causam omissionis fuisse in C, et mendum illud prius peperit alterum; unde bona videtur Schæferi prior correctio. Tzetzes Chil. 3, 869, historiolum narrat civium Romanorum, temporibus Antonini

vel Adriani, Ὦνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέραις παρεγράφη. Οὗτοι τὸν δῆμον οἴκοθεν ἔτρεπον τὸν τῆς Ῥώμης, Ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νοννος ἡμέρας δὲ ὀκτῶ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Legendum Εἰδὸς δέ. Testes insulsissimæ narrationis a Tzetzæ producuntur: Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Πλούταρχος τε καὶ Δίων, Καὶ Διονύσιος ὁμοῦ γράφουσι ταῦτα πάντα. Ad Ἰλλούστριος, dignitatis titulum non infrequentem temporibus Byzantinis, cuius significatio non ubique eadem est, scholium marginale codicis 2644 hic adponere non inutile visum est: μάγιστρος Ῥωμαϊκῶς.

(108) A, ἀργήτου. C, ἐκ τοῦ θατέρου.

(109) A, οὕτως.

(111) A, μολίωνα. B, μιλιώνα. C. II, 11, 322.

(113) A B sine δ'. A, ἰππολόχου. Cf. II, 11, 335.

(115) C, ἰσχύον.

(120) Explicat Homericum ἀπέλεθρον, II, 11, 354. Ἐκτωρ δ' ὡκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε.

ὄρμῶντος τοῦτον κτεῖναι δὲ τότε τοῦ Διομήδους,
 αὐτὸς ὁ Ἔκτωρ, ἐπιβάς ἐφ' ἄρματος, ἦν φεύγων·
 ὁ Διομήδης δ' ἀπειλῶν ἐκόμπαζε τοῖς λόγοις.
 Τέλος αὐτὸν Ἀγαστροφον γυμνοῦντα πανοπλίας
 πρὸς τὸν τάρσον τὸν δεξιὸν Ἀλέξανδρος τοξεύει·
 τὸ βέλος δ' οὔτος ἐκβαλὼν, ἤλαυνε πρὸς τὰς νῆας.
 Μόνον δὲ περιέκλεισαν οἱ Τρῶες Ὀδυσσεά.
 Δορι κατ' ὤμον δὲ βαλὼν κτείνει Δηϊοπίτην,
 εἶτα δὲ καὶ τὸν Θῶωνα καὶ Ὀρμενον ἀνείλε·
 δορι δὲ κατὰ πρότμησιν, ὃν ὀμφαλὸν καλοῦσι,
 τρώσας καὶ Χερσιδάμαντα, κτείνει σὺν τοῖς ἐτέροις.
 Ἀπέκτεινε καὶ Χάροπα υἱὸν τοῦ Ἰππάσου·
 Σῶκος δ' ὁ τούτου ἀδελφός, κατὰ πλευρία τρώσας,
 ἀπέπαυε τοῦ μάχεσθαι τότε τὸν Ὀδυσσεά,
 κἄν ἀνηρέθη καὶ αὐτὸς αὐτῷ πληγείς τὴν ῥάχιν.
 Ἐξ Ὀδυσσεώς δὲ πλευρῶν Τρῶες ἰδόντες αἶμα,
 ὤρμησαν πάντες ἐπ' αὐτόν· ὁ δ' ἐξοπίσω φεύγων
 τρὶς μὲν ἐβόησε τρανῶς ὡς τύχη βοηθείας.
 Μενέλαος ἀκούσας δὲ σὺν Αἴαντι παρέστη
 καὶ τοῦτον μέλλοντα θανεῖν ἐξέσωσαν ἐκ Τρώων·
 ὁ Αἴας δὲ τοῖς Τρώεσσιν ὡς λέων ἐμπηθήσας,
 ἀπέκτεινε τὸν Δόρυκλον, νόθον υἱὸν Πριάμου,
 καὶ Πάνδοκον, καὶ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, Πυλάρτην.

(124) A B sine δ'. A, ἐκόμπαζε. πλευρίως. Scripsi κατὰ πλευρία.
 (125) Ad αὐτὸν glossa in C, τὸν Διομήδην. (135) C, ἀπέπαυσε.
 (129) A, ὤμων τὸν δηϊοπίτην. B, κτ. δηϊοπίτην. Cf. II. 11, 420. (136) Kἄν nihil juvat sententiam. Fortasse κ' αὐ. In Theocrito Idyll. 11, 10, Varietas δ' αὐ ῥόδω, pro δὲ ῥόδω libra-rio deberi videtur, qui δὲ necessario cor-ripi opinabatur ante ῥόδω.
 (130) A, ὄρμαινον. C, ὄρμενον. Cf. II. 11, 422, in varietate lectionis. (138) B, πρὸς αὐτόν.
 (132) A, χερσιδάμαντα. Cf. II. 11, 423. (139) A, τύχει. A B, σωτηρίας
 (133) A, Χάρωπον. B, Χάροπον. Cf. II. 11, 426. (144) A, πάνδικον... πύρας πελαρ-γίαν. Cf. II. 11, 490, 491.
 (134) B C, καταπλευρίως. A, κατὰ,

Ὡς δὲ χειμάρρους ποταμὸς ἐξ ὄμβρων πλημμυρήσας, 145
 δρῦς κατασύρει μετ' ἀφροῦ καὶ πεύκας τῇ θαλάσῃ,
 οὕτω τῷ τότε παρορμῶν ὁ Αἴας συνεκλόνει,
 ἵππεις καὶ ἵππους καὶ πεζοὺς πάντας ὁμοῦ συγκόπτων.
 Ἄριστεροῖς ὁ Ἐκτωρ δὲ τὴν μάχην συνεκρότει,
 ὄχθαις Σκαμάνδρου ποταμοῦ θόρυβος ὅπου μέγας, 150
 ὅπου περ ἔπιπτον ἀνδρῶν αἱ κεφαλαὶ πρὸς πλέον
 περὶ τὸν μέγαν Νέστορα καὶ τὸν Ἴδομενεά.
 Ἀλέξανδρος τοξεύει δὲ Μαχάονα τῷ τότε,
 καὶ παύει τοῦτον τόλμης τε καὶ τῆς ἀνδραγαθίας,
 βαλὼν κατ' ὦμον δεξιὸν ἐν τριβελεῖ τῷ βέλει· 155
 ὃν Νέστωρ ἐν τῷ ἄρματι ἐξάγει τοῦ πολέμου.
 Ὁ Κεβριόνης δὲ ἰδὼν τοὺς Τρῶας κλονουμένους
 ἠνιοχῶν τῷ Ἐκτορι φησὶν ὡς πρὸς ἐκεῖνον·
 « Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὰ ἔσχατα στρεφόμεθα τῆς μάχης,
 « οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες συμμιγῶς, ἵππεις, πεζοί, καὶ ἵπποι 160
 « συγκόπτονται παρ' Αἴαντος. Ἐγγὺν καλῶς ἐκεῖνον·
 « φέρει περὶ τοὺς ὦμους γὰρ οὗτος πλατὺ τὸ σάκος.
 « Ἐκεῖ γοῦν ἄρτι καὶ ἡμεῖς ἐλάσωμεν τὸ ἄρμα
 « ὅπου πεζοὶ τε καὶ ἵππεις πολέμῳ βαρυτάτῳ
 « ἀλλήλους κατασφάττουσι, βοή δ' ἐστὶ μεγάλη »· 165
 Οὕτως εἰπὼν ἐξήλασε διὰ νεκρῶν τὸ ἄρμα,
 συγκόπτων τούτους τοῖς τροχοῖς καὶ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων.
 Καὶ τῶν λοιπῶν ἐπήρχετο τάξεις Ἑλλήνων Ἐκτωρ
 ἐν ξίφει τε καὶ δόρατι καὶ λίθοις βαρυτάτοις,

(147) A B, τῷ τόπῳ.

(149) Ἄριστεροῖς. Cf. II. 11, 498.

(151) B, ὅπουπερ ἀνδρῶν κεφαλαί, versu imperfecto. C, ὅπερ, superscripto ποῦ.

(154) B, πόλεμειν, ἀνδραγαθεῖν ὡσαύτως.

(156) B, ὁ νέστωρ.

(157) A, καὶ βριώνης. Idem mendum libro M, 41, et N, 157...

(158) A B, φησὶ καὶ πρὸς.

(163) A, ἐλάσσομεν. B, ἐλάσομεν.

(167) A, τούτοις.

βαλλόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς, ὠθούμενος μακρόθεν·
 τοῦ Αἴαντος δ' ἐξέφευγε τὴν κατὰ χεῖρας μάχην. 170
 Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη δὲ τὸν Αἴαντα δειλαίνει.
 Ἔστη δὲ μόνος ἐκπλαγεῖς, καί, θεῖς ὀπίσω σάκος,
 φεύγει περιβλεψάμενος ἐν ἡρημαίᾳ βάσει.
 Σὺν τοῖς Τρωσὶ δ' ἐπικούροι, μέσον τὸ σάκος τούτου 175
 τοῖς δόρασι τιτρώσκοντες, κάτοπιν ἠκολούθουν.
 Οὗτος δ' ὑπέστρεφε ποτὲ καὶ μάχην συνεκρότει,
 ποτὲ δὲ πάλιν ἔφευγεν, εἶργε δ' ὡς εἶχε Τρώας,
 μέσος αὐτὸς ἰστάμενος Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων.
 Τὰ ξίφη δὲ καὶ δόρατα καὶ βέλη τὰ παντοῖα, 180
 ἄλλα τῷ σάκει τούτου μὲν ἦσαν ἐμπεπαρμένα,
 πολλὰ δ' εἰς γῆν ἐμπέπηκτο θέλοντα τοῦτον τρώσαι.
 Τοῦτον δὲ βιαζόμενον τοῖς βέλεσιν ὡς εἶδε,
 στάς παρ' αὐτὸν Εὐρύπυλος πέμπει τὸ δόρυ τούτου,
 καὶ Ἀπισάονα βαλὼν ἀνείλε τὸν Φαυσίου. 185
 Ὀρμήσας τοῦτον δὲ γυμνοῦν αὐτοῦ τῆς πανοπλίας
 τὸν δεξιὸν τοξεύεται μηρὸν ἐξ Ἀλεξάνδρου·
 καὶ τὸ τοῦ βέλους ξύλον μὲν εὐθέως ἀπεκλάσθη,
 τὸν δὲ μηρὸν Εὐρύπυλος ὀδυνηθεὶς μεγάλως
 ἔφευγε πρὸς τοὺς Ἕλληνας μέγα βοῶν καὶ κράζων· 190
 « ὦ στρατηγοί, συστράφητε πάντες οἱ τῶν Ἑλλήνων
 « καὶ στάντες βοηθήσατε· ὁ Αἴας κινδυνεύει
 « πνιγόμενος τοῖς βέλεσιν, οὐδὲ φυγεῖν δοκεῖ μοι ».
 Οὕτως εἶπεν Εὐρύπυλος· οἱ δ' ἔστησαν πλησίον

(170) Hic versus abest a B C, nec habet fundum in Homericæ narratione.

(171) A, ἐξέφυγε.

(174) A, ἡρημαία.

(179) A B, δ' αὐτός.

(180) A B, ξίφη τε.

(182) B, ἐμπέπηκτο.

(183) C, τοῖς βέλεσι, superscripta variante, πυκναῖς βολαῖς. Homerus II. 11, 575 ; πυκνιοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι.

(193) A, δοκεῖν.

(194) A, εἰπών.

αὐτῶν τοῖς ὤμοις θέμενοι ἕκαστος τὰς ἀσπίδας,
 ἐκτείνοντες τὰ δόρατα. Ἦλθε δ' αὐτοῖς ὁ Αἴας,
 ὡσπερ καρκίνος ὄπισθε ποιούμενος τὴν βάσιν.
 Ἐπὶ δ' αὐτοῖς προσήγγισεν, εὐθέως μετεστράφη.
 Οὕτως οἱ μὲν ἐμάχοντο θερμῶς καὶ διαπύρως·
 Νέστορος δὲ Μαχάονα ἐξάγοντος πολέμου,
 ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Πάτροκλον πέμπει μαθεῖν τίς εἴη.
 Ὁ δὲ πρὸς Νέστορος σκηναῖς παραδραμῶν εὐθέως,
 ἐκείνους πίνοντας εὐρών, Μαχάονα γνωρίζει·
 πολλὰ δὲ παρὰ Νέστορος νοθετηθεὶς πρεπόντως,
 ἢ πείσαι λόγοις ἐξελθεῖν εἰς μάχην Ἀχιλέα,
 εἶπουν αὐτὸν φορέσαντα τὴν τούτου πανοπλίαν,
 τοῦτον τοῖς λόγοις ἔπεισεν· ὅς ὑποστρέφων πάλιν,
 εὐρών Εὐρύπυλον μηρὸν τῷ βέλει τοξευθέντα,
 καίπερ σπουδάζων παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν τὸν Ἀχιλέα,
 ὅμως αὐτὸν ἰάτρευσε. Τὸ βέλος ἐκβαλὼν γὰρ
 ἐν χλιαρῷ τῷ ὕδατι ἀπένιψε τὸ αἷμα,
 τρίψας δὲ ρίζαν τὴν πικρὰν τὴν τῆς ἀριστολόχου
 τὴν παυστικὴν τῶν ὀδυνῶν, ἐνέβαλε τῷ ἔλκει,
 ἥτις πάσας ἀπέπαυσεν ἐκείνου τὰς ὀδύνας·
 τὸ ἔλκος ἐξηράνθη μὲν, ἐπαύθη δὲ τὸ αἷμα.

(195) A B, αὐτῶν γὰρ ὤμοις.

(196) A, αὐτός.

(197) A B, ὄπισθεν.

(206) C, φορέσαντες.

(207) Sic A B C. Syntaxis non potest institui. Tzetzes versus componebat ex tempore, ac fluit sæpius lutulentus. Nexus sententiæ legitimus poscit, τούτου λόγοις

ἐπίθετο· ὑποστρέφων δὲ πάλιν, vel simile quid.

(210) B, ἐκβαλὼν γὰρ.

(212) B C, τὴν τοῦ ἄρ. A, τῆς quod prætulī, intellectu ἢ Ἀριστόλοχος de Diana, de Λοχίᾳ Ἀρτέμιδι. Homerus tacet de herba aristolochia.

(213) A, ἀνέπαυσεν.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Μ (*).

Οὕτω σκηναῖς ὁ Πάτροκλος Εὐρύπυλον ἰάτο.
 Οἱ δ' Ἑλλήνες ἐμάχοντο καὶ Τρῶες κατὰ πλήθη.
 Τὸ τῶν Ἑλλήνων ἔμελλε τεῖχος δὲ καταπίπτειν.
 Ἐκτίσθη παρὰ γνώμην γὰρ θεῶν τῶν ἀθανάτων,
 εἰς κάκιστον θεμάτιον ἐν τροπικαῖς, ὡς εἶπον· 5
 διὸ καὶ οὐ μακρόχρονον ἔμελλε πεφυκέναι.
 Μετὰ γὰρ ὑπονόστησιν Ἑλλήνων εἰς πατρίδας
 ὁ Ποσειδῶν Ἀπόλλων τε — τὸ ὕδωρ, καὶ ὁ χρόνος
 ὅστις ἐκ τῆς κινήσεως πληροῦται τοῦ ἡλίου,
 τὴν σφαῖραν περιτρέχοντες ἐν δρόμοις τοῖς οἰκείοις 10
 πρὸς τὴν ἐφάν ἐκ δυσμῶν, ὅπερ πλανήτων δρόμοι —
 ἔμελλον βουλευόμενοι τὸ τεῖχος ἀφανίσαι,
 τόσους ἐξ Ἰδης ποταμοὺς πληρώσαντες ὑδάτων,
 τὸν Ῥῆσον, τὸν Ἐπτάπορον, Ῥόδιον, Κάρησόν τε,
 τὸν Γρήνικον καὶ Αἴσηπθον, Σκάμανδρον καὶ Σιμοῦντα, 15

(*) Lemmata similia præcedentibus.

(2) A B, καὶ τὰ. Homerus II. 12, 3, ὁμιλαδὸν, quod non male reddit lectio C.

(3) A, τείχισμα κατ.

(4) A B, γνώμην δέ. C, γάρ. Permutantur illæ conjunctiones in Luciani Dial. D. 2, 1, Jove Amori dicente: ἐμοῦ δὲ ὄλωσ οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικί

διὰ σὲ γεγενημένος. Inveni, quod malim, in codice 1310: πεποίηκας· οὐ γὰρ συνῆκα.

(5) ὡς εἶπον, scilicet libro H, 117, ubi nota.

(11) A, εἴπερ. Fortasse ἤπερ.

(12) Inter 12 et 13 A inserit: τόσους ἐξ Ἰδης βουλευόμενοι τὸ τεῖχος ἀφ.

(14) A, ῥῦσον.

(15) A, σιμοῦντον.

ὄπου πολλάι μὲν ἔπεσον ἀσπίδες καὶ κυνεαί,
 ὄπου περ πίπτει θερισθὲν γένος ἀνδρῶν, ἡρώων·
 τούτους τοὺς πάντας ποταμοὺς ἀναστομώσας χρόνος
 ἔνναημέρως ἔπεμπε ῥέοντάς πρὸς τὸ τεῖχος,
 ὀμβροῦντος ἅμα σὺν αὐτοῖς καὶ οὐρανοῦ, Διὸς δε, 20
 καὶ Ποσειδῶνος πλήττοντος τὰ τεῖχῃ τῇ τριαίνῃ·
 ἦγουν καὶ τρικυμίας δε μεγάλαις τῆς θαλάσσης
 ποιησαμένης προσβολάς, τὸ τεῖχος ἠφανίσθη.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἔμελλεν ὑστέρως γεγονέναι·
 τότε δὲ πόλεμος σφοδρὸς ἐρράγη πρὸς τὸ τεῖχος, 25
 ἐκτύπει δὲ βαλλόμενα ξύλα τῶν πυργωμάτων.
 Ἄργεῖοι δὲ τὸν Ἑκτορα δεινῶς ἐπτοημένοι,
 συγκεκλεισμένοι ταῖς ναυσὶν ἄκοντες ἐκαρτέρουν.
 Ὁ δὲ Τρωσὶν ἐκέλευσε τὴν τάφρον ὑπερβαίνειν.
 Οἱ ἵπποι δ' ἐχρεμέτιζον τοῖς χεῖλεσι τῆς τάφρου· 30
 περᾶν γὰρ ἐδειλαίνοντο τῶν κατακρήμνων οὔσαν,
 πυκνοὺς ὄξεις τε σκόλοπας ἔχουσαν πεπηγμένους.
 Ὁ Πολυδάμας Ἑκτορι τότε δὲ συμβουλεύει
 πεξεύσαντας τοὺς σύμπαντας, πανόπλως ὠπλισμένους
 καὶ φραξαμένους πυργηθὸν, χωρεῖν ὡς πρὸς τὸ τεῖχος. 35
 Οὕτως εἰπόντος, ἅπαντες ἀπέβησαν τῶν ἵππων,
 πρώτου πρὸ πάντων Ἑκτορος ἄρματος ἀποδάντος.
 Εἰς πέντε στραταρχίας δὲ καλῶς συντεταγμένοι,
 οἱ πλείστοι μὲν καὶ ἄριστοι καὶ πνύοντες πολέμου,

(16) C, ἔνναημέρως. B, ἔννεαημέ-
 ρως, indicata signo hyphen vocalium syni-
 zesi. Sed id violatæ legis metricæ remedium
 non hic videtur accipiendum. Scripsi ἔν-
 ναημέρως ex A. Ipse Tzetzes Chil. 2, 43,
 dabit exemplum, qui id exhibet hemisti-
 chium, καὶ ἔνναημερον καιρόν, nec
 contradicit bonus codex.

(21) A, τριαίνῃ.
 (22) C, τρικυμίας δε μεγάλης....
 ποιησαμένης. A B, τρικυμίας δε με-
 γάλῃ. Scripsi τρικυμίας μεγάλαις.
 (30) A, τοῦ τάφρου.
 (32) A, ὄξεις τοὺς σχ.
 (35) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad libr. A, 75.
 (38) A, τετραρχίας. Cf. II. 12, 87.

καὶ τεῖχος ῥῆξαι σπεύδοντες καὶ μάχεσθαι τοῖς πλοίοις 40
 μετὰ τε Πολυδάμαντος, Ἔκτορος, Κεβριόνου·
 οἱ δὲ μετὰ τοῦ Πάριδος, Ἀγήνορος, Ἀλκάθου·
 μετὰ δ' Ἐλένου ἕτεροι, Ἀσίου, Δηϊφόβου·
 ἄλλοι μετ' Ἀρχελόχου τε Ἀκάμαντος, Αἰνείου·
 οἱ πέμπτοι δὲ, τὰ ξενικά καὶ τὰ τῶν ἐπικούρων, 45
 σὺν Σαρπήδωνι στρατηγῷ, Ἀστεροπαίῳ, Γλαύκῳ,
 συνασπισμὸν ποιήσαντες, πύκνωσιν τῶν ἀσπίδων,
 ὤρμων δοκοῦντες Ἕλληνας πάντας ναυστάθμοις κτεῖναι.
 Βουλαῖς δὲ Πολυδάμαντος πάντων πεζῶν χωροῦντων,
 Ἄσιος μόνος τῶν λοιπῶν ἵππεὺς ἀρματηλάτης 50
 θρασὺς ἐχώρει σοβαρὸς ὡς πρὸς αὐτὸ τεῖχος·
 πρὸς πλοίων δὲ ἀριστερὸν ὤρμησαν οὗτοι μέρος
 ὅπου περ ἦσαν Ἕλληνες φεύγοντες ἐκ πεδίου.

(40) C, τοῖς πλείοις.

(41) A, καὶ βριόνου, et sic A, 157, prima syllaba mendosa et a ceteris male divulsa. Non sine utilitate vocem sic male truncatam reparabo in Luciano Dial. Me-retr. q: ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο. Melius codex 2956, ἐσπαράττετό τε, quæ forma media cum ἐτύπτετο consentit. Paulo superius pro vetere lectione παρμένωνα idem codex exhibet παρμένοντα quod nunc est receptum. Helladius Photii cod. 279, p. 1588, 24, servos ait et ex indole habuisse nomina, Παρμένωνα, Πιστόν, Δρόμωνα. Est enim παρμένων quasi πα-ραμένων, et potuit per casus obliquos flecti ut participium ipsum. Sic Ἐρμίππου τοῦ Ἐπιτρυχάνοντος in Inscriptione Reinesiana, quam inter multa exempla participiorum nominascentium protuli olim dissertatione epigraphica Classici Diarii t. 17, p. 377, vel inter Holstenii a me editas Epistolas p. 434. Nec aliter Latini participiis sunt suis usi, apud quos nomina occurrunt, Restitutus, Benegestus, alia; quibus nondum velim tamen addere Delibutus, quod proprio pro nomine habuit vir doct. in hacce inscriptione taurobolica et

criobolica: DEO MAGNO MITHRÆ POL-LENTI ..... M. PHILONIVS PHILO-MVSIVS EUGENIANVS DELIBVTUS SACRATISSIMIS MYSTERIIS PER OIA PROBATISSIMVS. Mibi quidem delibutus epithetum esse videtur Eugeniani istius tauroboliat, qui, per sexcentas rimas tabularum sub quibus defossus latebat, vestibus, et vultu, et ore, et corpore toto, sanguinei imbris guttas ad unam omnes combiberat, ut perlutus ad ossa delibutus-que penitus madesceret.

(42) A, ἀλγήνορος, ἀλγάρου. B posuit 42 ante 43, non recte. Cf. II. 12, 88 sqq.

(46) A, σαρπήδωνι· C, πλάυκω.

(48) A B, δοκοῦντας. B, ναυπάκτους. C, ναυστάθμων.

(49) C, παιζῶν.

(50) B, ἄσιμος. Cf. II. 12, 110.

(51) B, στιβαρός. A B, καὶ πρόζ. Cf. ad v. 35.

(52) A, ἀριστερῶν. Fortasse ὤρμη-σεν οὗτος. Cf. II. 12, 118. Statim, οὗ-τος παρήλαυνε. Sed ὤρμησαν οὗτοι erunt τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο Homeri, Tzetza οἱ δ' ἤρχοντο κατόπισθε.

(53) A, ὕπερ. C, φεύγ. ἔλλ.

Οὗτος ἐκεῖ παρήλαυε τὸ ἄρμα καὶ τοὺς ἵππους·
 κομπαστικῶς οἱ δ' ἤρχοντο κατόπισθε βοῶντες· 55
 ἤλπιζον γὰρ οἱ ἄφρονες Ἕλληνας παραυτίκα
 πάντας ὀρμηῆσαι πρὸς φυγὴν, μὴδ' ὑποστῆναι τούτους.
 Εὖρον ἠνεωγμένας δὲ πύλας Ἑλλήνων τείχους·
 ἄνδρες αὐτάς κατεῖχον δὲ σώζοντες πεφευγότας.
 Εὖρον καὶ δύο στρατηγούς τῶν Λαπιθῶν ἐν πύλαις, 60
 τὸν μέγαν Πολυποίτην τε καὶ γε τὸν Λεοντέα,
 τὸν μὲν Ἴπποδαμείας τε υἱὸν καὶ Πειριθόου,
 τὸν Λεοντέα παῖδα δὲ Κορώνου, Κλεοβούλης.
 Οὔτοι πρὸ τῶν πυλῶν ἦσαν τῶν ὑψηλῶν ἐστῶτες,
 ὡς ὑπερμήκεις κρατεραὶ καὶ τῶν εὐρίζων δρῦες, 65
 αἵπερ ἀνέμους ὄρεσι καὶ ὄμβρους καρτεροῦσιν·
 οὕτω καὶ οὗτοι ταῖς χερσὶ θαρρόυντες ἐκαρτέρουν.
 Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἄσιον, Ἰάμενον, Ὀρέστην,
 Ἀδάμαντα καὶ Θόωνα, μετὰ τοῦ Οἰνομάου,
 εἰς ὕψος ἀνατείναντες ἀσπίδας βοοδέρμους, 70
 μετὰ μεγάλης τῆς κραυγῆς ἐχώρουν πρὸς τὸ τεῖχος.
 Ὁ μέγας Πολυποίτης δὲ μετὰ τοῦ Λεοντέως,
 μέχρι τινὸς ὑπάρχοντες ἔνδον ἐστῶτες τείχους,
 ὑπὲρ τῶν πλοίων πολεμεῖν τοὺς Ἕλληνας παρήρμων.
 Ἀφ' οὗ τοὺς Τρῶας εἶδον δὲ πρὸς πύλας ὀρμηθέντας, 75
 τοὺς Ἕλληνας δὲ φεύγοντας μετὰ κραυγῆς μεγάλης,
 ἔμπροσθε στάντες τῶν πυλῶν τὴν μάχην συνεκρότουν·

(55) B, οἱ δ' ἔρχονται. A, ἔρχοντο.
A B, κατόπισθεν.

(57) B, τούτου.

⚭ (61) A, μέσον.

(62) A C, πυριθόου. Cf. II. 12, 129 ;
2, 741.

(63) A B, τὸν Α. κρόνου καὶ κλ. Cf.
II, 2, 746.

(65) B, ὑπὲρ νίκης καθαράς. A, ὑπὲρ
μήκεις.

(67) C, χερσίν.

(69) A B C, ἀδάμαντα. Cf. II. 12,
140, in varietate.

(72) B, τε.

(77) Codices A B, ἔμπροσθεν. cod.
B, πάντες.

κτύπος ὑπῆρχε δὲ πολὺς ἀσπίδων καὶ θωράκων
καὶ περικεφαλαίων δε συχνάκις βαλλομένων
ἐκ τῶν ξιφῶν, καὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν βελῶν ἀπάντων,
80 δίκην χιόνος συνεχοῦς, χειρῶν ἐκ πεμπομένων.
" Ἄλλοι παρ' ἄλλας πύλας δὲ τὴν μάχην συνεκρότουν·
πρὸς πᾶν τὸ τεῖχος δὲ τὸ πῦρ ἔλαμπεν ἐκ τῶν ὀπλων.
Ὁ Πολυποίτης τότε δὲ τῇ περικεφαλαίᾳ
δορί βαλὼν τὸν Δάμασον ἐδάμασεν αὐτίκα,
85 ἔπειτα καὶ τὸν Πύλωνα καὶ Ὁρμενον ἀνείλεν.
Ὁ Λεοντεύς δ' Ἰππέμαχον βαλὼν κατὰ ζωστήρα,
ἐλκύσας καὶ τὸ ξίφος δε κτείνει τὸν Ἀντιφάτην,
ἔπειτα καὶ τὸν Μένωνα, Ἰάμενον, Ὀρέστην.
" Ἔως τούτους ἀπέκτεινον οἱ περὶ Πολυποίτην,
90 τοῖς σὺν τῷ Πολυδάμαντι καὶ Ἔκτορι ἀρίστοις
μέριμνα γίνεται δεινὴ παρὰ τὴν τάφρον οὔσι.
Τέρας ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἀπαισίων.
Δράκοντα φέρων ἀέτος ζῶντα, δηχθεὶς ἐκ τούτου,
μέσον τῶν Τρώων ἔρριψε, καὶ κλάγξας ὑπεχώρει·
95 φόβος δὲ μέγας τοῖς Τρωσὶν ἢ τοῦ συμβάντος θέα.
Τοῦ Πολυδάμαντος λοιπὸν νοήσαντος τὸ τέρας,
ὅτι Τρωσὶ γενήσεται δεινὴ παλιντροπία,
Τρῶές τε πέσωσι πολλοὶ χερσὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων,
καὶ λέγοντος τὸν πόλεμον τῷ τότε καταλείψαι,
100 ὠργίσθη καὶ καθύβρισεν Ἔκτωρ πικρῶς ἐκεῖνον,

(81) C, χιόνος.

(82) A B, παρὰ πύλας δέ.

(85) Lusui non bono Δάμασον ἐδάμασε præibat Poeta; saltem vocabula intervallo trium versum in Iliade disjuncta sunt.

(89) A, ἐμέων. B, ἐμένων. Cf. II. 42, 193.

(91) A B, τοῖς ἐν τῷ. C, τοῖς σὺν. Cf. ad Proleg. 407.

(92) A B, περί. A, τάφρ. πᾶσι.

(93) A, ἐπαισίων.

(95) B C, μέσω.

(99) A B, δέ. C, τε superscripsit.

(100) C, e correctione τῷ τότε. A, τὸν τότε.

μετά κραυγῆς δ' ἐξώρμησεν ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος.
Καὶ ξυλοπύργους πρὸς αὐτὸ στήσαντες δὴ τὸ τεῖχος,
 τὰς κρόσσας τε καὶ γόμφους τε, καὶ κρόσφους καλουμένους,
 τοὺς προμαχῶνας πρὸς τὴν γῆν κατέβαλλον τοῦ τεῖχους, 105
 καὶ πάντα τὰ κριώματα μοχλεύοντες ἐρρίπτουν.
 Οἱ δ' Ἕλληνες συμφράξαντες ἀσπίσι προμαχῶνας,
 ἔβαλον Τρῶας ἐξ αὐτῶν ὀρμώντας πρὸς τὸ τεῖχος.
 Ἄπανταχοῦ τῶν πύργων δὲ ὁ Αἴας περιτρέχων,
 σὺν τῷ Λοκρῷ τῷ Αἴαντι κελεύων καὶ προστάσων, 110
 παρώτρυνε τοὺς Ἕλληνας ἐμβάλλων προθυμίαν,
 λόγοις μὲν ἄλλον στερεοῖς, ἄλλον ἐν πράοις λόγοις.
 Αἱ τῶν πετρῶν δὲ χάλαζαι τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 ὑπὲρ χιόνα κρύπτουσαν γῆν, ὄρη καὶ λιμένας.
 Ὁ Σαρπηθῶν παρήνει δὲ τότε τῷ Γλαύκῳ λέγων, 115
 ὡς πρέπει τὸν τιμῶμενον ἄρχοντα στρατιώτην,
 τὸν ὄντα πρῶτον χρήμασι καὶ κτήμασι τοῖς ἄλλοις,
 εἶναι καὶ πρὸς τὸν πόλεμον πρωτεύοντα τῶν ἄλλων,
 ὅπως μὴ λέγῃ τις αὐτὸν εἰς μάτην δοξασθῆναι.
 « Εἴπερ γὰρ τόνδε πόλεμον, ὦ Γλαῦκε, πεφευγότες 120
 « ἐμέλλομεν ἀθάνατοι καὶ ἄνευ γήρωσ εἶναι,
 « οὐκ ἂν μαχόμενος αὐτὸς ὑπῆρχον ἐν τοῖς πρώτοις,
 « ἀλλ' οὐδέ σε παρώρμων ἂν εἰς πόλεμον καὶ μάχην.
 « Ἐπεὶ δὲ τρόποι μὲν εἰσὶ μυρίαὶ τοῦ θανάτου
 « οὔσπερ οὐκ ἔστι δυνατόν ἄνθρωπον πεφευγέναι, 125
 « καρτερικῶς μαχόμενοι κτείνωμεν ἢ κτανθῶμεν. »
 Οὕτως εἰπὼν παρώτρυνεν αὐτὸν καὶ τοὺς Λυκίους,

(102) A B, sine δ'.

(104) A, τοὺς κροσσωτοὺς καὶ γ. τε καὶ σκρόφους. B, γόμφους δὲ καὶ κρ. C, τοὺς κρόσσας.. γρόμφας.. σκρόφας.

(105) C, κατέβαλον.

(112) A, στερεοῖς.

(116) C, ἄρχοντες. ἢ

(119) A C, λέγει.

καὶ πρὸς αὐτὸν ἐξώρμησε τὸν πύργον Μενεσθέως.
 Ὁ Μενεσθεὺς δὲ πτοηθεὶς ἑώρα πρὸς τοὺς πύργους
 τίς ἄρα στρατηγὸς ἀνὴρ προσβεηθήσοι τούτῳ. 130
 Πλησίον δὲ τοὺς Αἴαντας ἰδὼν, ἀλλὰ καὶ Τεῦκρον,
 βοῶν αὐτοὺς οὐκ ἴσχυε ποιῆσαι κατακοῦσαι·
 εἰς οὐρανὸν ὁ κτύπος γὰρ ὁ τότε δίκνεϊτο,
 πύργων, πυλῶν καὶ τῶν τειχῶν συχνάκις βαλλομένων,
 καὶ περικεφαλαίων δὲ σύναμα ταῖς ἀσπίσι. 135
 Πέμψας Θωῶτην ἔπειτα τὸν Αἴαντα καλεῖ δε,
 ὅσπερ ἔλθῶν σὺν ἀδελφῷ, τῷ Τεύκρῳ τῷ τοξότῃ,
 τὰ τόξα τούτου φέροντος Πανδίωνος τῷ τότε,
 πρὸς πύργον δ' ἀναβαίνοντας τετυχηκῶς Λυκίους,
 λίθῳ τραχεῖ τὸν Ἐπικλῆ τὸν Σαρπηδῶνος φίλον 140
 βαλὼν ἐξ ὕψους ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ πύργου κάτω
 θλάσας ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ περικεφαλαίαν.
 Ὁ Τεῦκρος δὲ βραχίονι τὸν Γλαῦκον ἐκτοξεύει
 πρὸς τεῖχος ἀνερχόμενον, ὃς πέφευγε πηδήσας.
 Ὁ Σαρπηδῶν δ' Ἀλκμάονα τρώσας δορὶ φονεύει, 145
 τὸν προμαχῶνά τε χερσὶν ἐλκύσας ἀποκόπτει,
 ἀπογυμνοὶ τὸ τεῖχος δὲ, πᾶσιν ὁδὸν ποιήσας.
 Τοῦτον ὁ Τεῦκρος δὲ βαλὼν βέλει πρὸς τελαμῶνα
 (πρὸς τελαμῶνα δὲ φημί τοῦ θυρεοῦ, ἀσπίδος),
 ὁ Αἴας τὴν ἀσπίδα δὲ τῷ δόρατι τρυπήσας 150
 μικρὸν τι παρεξέωσαν ἀπὸ τοῦ προμαχῶνος.

(130) A C, τίς ἄρα τούτῳ στρατηγὸς ἀνὴρ προσβεηθήσοι· mala hemistichiorum divisione, quum sic στρατηγὸς et ἀνὴρ caesura divellantur.

(132) A, κατακούσσειν.

(133) A, ὁ πύργος.

(134) A, πολλῶν.

(137) A, τοξότι.

(138) A, πανδίωνος.

(139) A, τετυχικῶς.

(140) A, σαρπηδῶνος.

(145) A, ἀλκάνορα. Cf. Il. 12, 394.

(149) A, θηραίου. Cavet ne cogitet lector de heroe Τελαμῶνι. In nomine proprio accentum retrahi vetat usus.

(151) A B, παρεξέωσεν.

Οὗτος δὲ πάλιν σὺν αὐτοῖς ὤρμησε τοῖς Λυκίοις,
 καὶ συγκροτοῦσι καρτεράν καὶ στερροτάτην μάχην·
 ἀπανταχοῦ δ' οἱ πύργοι τε καὶ πάντες προμαχῶνες
 ἐδάπτοντο τοῖς αἵμασιν Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. 155
 Οἱ Τρῶες δὲ, τοῦ Ἑκτορος κελεύοντος ἐκείνοις,
 ὁμοῦ πάντες ἀνέβαινον κλίμαξι πρὸς τὸ τεῖχος,
 καὶ πύργοις, ὅσπερ εἶπομεν, ξυλίνοις ὑποτρόχοις.
 Ἐκτωρ δὲ λίθον μέγιστον ἄρας εἰς ὕψος τότε,
 ὅσον ἐκ γῆς πρὸς ἄμαξαν μὲν ἂν θῶσι δύο, 160
 μέσας τὰς πύλας ἔβαλε, τοὺς στρόφιγγας ἐκκόπτει·
 ὁ λίθος ἔσω πέπτωκεν, ἐκρότησαν αἱ πύλαι,
 σάνις δὲ πᾶσα τῶν πυλῶν τμηθεῖσα διεσπάρη.
 Δύο δὲ δόρατα κρατῶν, τῷ θώρακι τε λάμπων,
 δεινός κατὰ τὸ πρόσωπον πῦρ ὀφθαλμῶν προπέμπων 165
 ὁ Ἐκτωρ εἰσεπήδησεν ἔνδον τοῦ τείχους τότε
 ὄνπερ οὐκ ἂν τις ἴσχυσεν ἄνευ θεῶν κωλύσαι,
 καὶ τοῖς Τρωσὶν ἐκέλευεν ἐμβαίνειν πρὸς τὸ τεῖχος.
 Οὔτοι μὲν οὖν εἰσέβαινον ἐκ τῶν πυλῶν καὶ πύργων·
 πρὸς δὲ τὰς νῆας ὁ στρατὸς ἦν φεύγων τῶν Ἑλλήνων. 170
 Βοή δ' ἤρθη καὶ θόρυβος κατάπαυσιν οὐκ ἔχων.

(153) C, καρτεράν, superscripto κρ,
id est κρατεράν.

(155) B C, ἑλλήνων καὶ τῶν Τρ.

(158) A, ὥσπερ... ἱποτρόχοις.

(161) B, ἔβαλλε. A B, τὰς.

(165) A, προλάμπων.

(167) A, ἴσχυεν. Comparetur lias ex-
tremo libro 12.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Ν (*).

Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη, δὲ, σὺν Ἑκτορι τοὺς Τρῶας
ἀφ' οὗ πρὸς ναῦς εἰσήγαγεν, ἐκεῖσε καταλείπει
ἀδιαλείπτως πολεμεῖν καὶ πόνους ὑπομένειν.

Μέχρι γὰρ πλοίων κατελθεῖν ἦν εἰμαρμένον Τρῶας,
οὐ μὴν καὶ περαιτέρω δέ. Ὅθεν φησὶ τοιαῦτα · 5

Αὐτὸς ἐώρα Θραῶκας δὲ ἄνδρας μαχιμωτάτους,
ἦγον τοὺς ἐν ἐτέροις δὲ πολέμους καθεώρα
καὶ Σκύθας τοὺς ἀμέλγοντας τὸ γάλα τὸ τῶν ἵππων,
οὐσπερ ἀβίους τε καλεῖ καὶ τῶν δικαιοτάτων.

Ζῶσι σκηνίτην βίον γάρ, οὐ τῶν πολυχρημάτων, 10
καὶ πρὸς ἀλλήλους δὲ πολλῇ χρώνται δικαιοσύνη,
ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς τῷ Χριστῷ τάχα δεδουλωμένους.

Κλέπτῃς αὐτοῖς οὐδεὶς ἐστὶν ὡς κλέψαι τι θρεμμάτων ·
ὁ λόγος βεβαιότερος τούτοις ἐστὶ τῶν ὄρκων

(*) Lemmata similia præcedentibus.

(2) C, προσήγαγεν.

(5) Φησὶ, Homerus scilicet Il. 13, 3, sqq.

(10) A B C, σκηνήτην. Sed A e correctione σκηνίτην.

(12) A, ἡμῶν τοὺς.

(14) Videtur meminisse Isocratis Ad Nicoclem § 7. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὴν ἀλήθειαν οὕτω φαίνου προτιμῶν, ὥστε πιστοτέρους εἶναι τοὺς σοῦς λόγους ἢ τοὺς τῶν ἄλλων ὄρκους. Iterum Isocrates Ad Demon. p. 5 Corayanae.

Theodorus Hyrtacenus in meis Anecdotis gr. t. 2, p. 448. δεῖξαι τὸν λόγον ὡς ὄρκον, τὴν γνώμην ὡς πίστιν, τὸν τρόπον ὡς μάρτυρα. Ibi nota. Menander Hymnide apud Stobæum Tit. 37, 19 : Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος. Qui versus positus fuit in Meinkiana priore, alteram non vidi, inter incerta fragmenta p. 201. Stobæus ibidem apophthegmata profert comparanda Lycurgi, Solonis, Demosthenis §§ 24, 31, 34. Hanc sententiam tractat Basilius Macedo Exhortationibus c. 16, ubi Damkias. Isidorus Pe-

ὅς δ' ἂν ὁ Χαλκηδόνος τε ὁμοίη καὶ Κυζίκου. 45
 Ὅμοιοῦσιν ἅπαντες καὶ ζῶσι κοινοδίως,
 πολλά τε δικαιοῦτος τούτοις ἐστὶ σημεῖα.
 Ὅ ἐκ θαλάσσης Ποσειδῶν, ὁ βοηθὸς Ἑλλήνων,
 τοιουτοτρόπως βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν ἐλέχθη·
 νέφος παχὺ τι πυκνωθὲν ἤρθη πρὸ Σαμοθράκης· 20
 πρὸς ὄμβρον τοῦτο δὲ ῥαγὲν, ἀνέμους τε κινήσαν
 κατεναντίους ταῖς ναυσίν, ἔσχε μὴ φεύγειν τούτους.
 Ἐκτοτε γὰρ οἱ Αἴαντες, θαρσήσαντες μεγάλως,
 γενναιοτέρως τοῖς Τρωσὶ τὴν μάχην συνεκρότου·
 οὐκ ἔτι γὰρ ὑπόπτειον ναυσὶ τοὺς ἄλλους φεύγειν. 25
 Φυγῆς τόπον οὐκ ἔχοντες κάκεινοι συνεμάχου.
 Οὕτω λοιπὸν οἱ Αἴαντες μετὰ τῶν ἀριστέων
 συνασπισμὸν ποιήσαντες, πυκνώσαντες τοὺς λόχους,
 τὰς περικεφαλαίας τε, τὰ δόρατα, τὰ σάκη,
 τοὺς Τρῶας καὶ τὸν Ἔκτορα γενναίως ἐκαρτέρου. 30
 Οἱ Τρῶες πάντες δὲ ὁμοῦ τύπτουσι πρῶτοι τούτους,
 ὁ δ' Ἔκτωρ πάντων πρῶτιστος. Ὡσπερ στρογγύλος λίθος,
 ὄνπερ χειμάρρους ποταμὸς ἐξ ὄρους ἀποκόψη,
 πρὸς τὸ πρανὲς ἐξ ὄρους δε κυλίεται σὺν κτύπῳ,
 κόπτων τὴν ὕλην, κατακλῶν, ἀναπηθῶν εἰς ὕψος, 35
 ἕως οὗ πρὸς ἰσόπεδον φθάσῃ καὶ λείον τόπον,
 τότε δ' οὐκ ἔτι δύναται κυλίεσθαι καὶ θρώσκειν·
 οὕτως ὁ Ἔκτωρ ἀπειλῶν ἐκόμπαζε μεγάλως
 εὐκόλως διελεύσεσθαι σκηνὰς τὰς τῶν Ἑλλήνων,

lusiotēs 5, Epist. 213 : ὁ τρόπος γὰρ
 ἐστὶ τοῦ πείθοντος ὁ αἰδέσιμος, οὐχ ὁ
 λόγος. Cujus legenda praesertim Epist.
 444, cum nota Schotti.

(15) B C, Χαλκηδόνος, permutatio-
 nes frequentī.

(17) B, πολλά γε. C, πολλά τῆς.

(20) A, πρὸς ἀρμολράκη. B C, πρὸς
 σαμοθράκη. Cf. Il. 13, 12.

(25) A B, ὑπόπτειον.

(37) B, τότε δ' οὐτι δύναται.

(38) A, οὗτος.

σκηνάς ὀμοῦ καὶ νῆας τε, μέχρι θαλάσσης κτείνων. 40
 Τοιαῦτα μὲν ἐκόμπαζε μέχρι τινός τοῦ χρόνου·
 ἀλλ' ὅτε δὴ προσήγγισεν Αἰάντων παρατάξει,
 καὶ τῶν σακῶν τὴν πύκνωσιν εἶδε καὶ τῶν δοράτων
 οἷα στερρόν, εὐάρμοστον πύργον πυκνοῖς τοῖς λίθοις,
 τὰ κράνη τε καὶ θώρακας, καὶ ξίφη τεθηγμένα, 45
 καὶ σιδηρᾶν τὴν ἀστραπὴν ἐκπέμποντα τῇ στίλψει,
 ἔστη μὴ θέλων ἔγγιστα· οἱ δ' Ἕλληνες ἀντίοι,
 τοῖς ξίφεσι καὶ δόρασι τιτρώσκοντες ἐκείνου,
 ἀφ' ἑαυτῶν ἀπήλασαν· σύντρομος δ' ὑπεχώρει,
 τοῖς δὲ Τρωσὶν ἐβόησεν· « Ὀλίγον καρτερεῖτε· 50
 « οὐ πρὸς μακρόν οἱ Ἕλληνες κωλύουσί με χρόνον,
 « κἄνπερ κατεπυκνώθησαν ὥσπερ στερρότης πύργου.
 « Ἀλλὰ, νομίζω, πρὸς τροπὴν τῷ δόρατι κινήσω. »
 Οὕτως εἰπὼν ἀνήγειρε τὴν Τρώων προθυμίαν.
 Ὁ Μηριόνης τότε δὲ περιπατοῦντα γαῦρον 55
 Δηΐφοβον ἐφόβησε δορὶ βαλὼν ἀσπίδα,
 τὸ πρόσθιον δὲ δόρατος συνθραύσας τοῦ οἰκείου,
 πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφώρμησεν ἄλλο κομίσει δόρυ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες σὺν βοῇ τὴν μάχην συνεκρότουν.
 Ὁ Τεῦκρος δὲ τὸν Ἴμβριον πρῶτος τῶν ἄλλων κτείνει, 60
 υἱὸν ἕντα τοῦ Μέντορος, γαμβρὸν δὲ τοῦ Πριάμου·
 Μηδεσικάστην εἶχε γὰρ νόθην Πριάμου κόρην.
 Τοῦτον τρώσας ἀπέκτεινε πρὸς οὓς τῷ δορατίῳ.
 Ὡς δὲ φονεύσας ὥρμησεν ἐκείνον καὶ γυμνώσαι,

(40) Cf. II. 13, 143...
 (42) B, δὲ... ἑλλήνων παρ.
 (45) B C, κράνη δέ.
 (46) B, σιδηρῶν.
 (47) B, ἔστημα θέλων. A, ἔστη μὲν.
 (55) A, τάφρον. Quum Γ vocis Γαῦ-
 ρον abiisset lapsu solito in Ταῦρον, corre-

ctori τάφρον videbatur proximum esse
 mendo ταῦρον, minimum scilicet pronun-
 ciationis τάφρον inter et τάθρον discrimen est.

(56) B, ἐβόησε.

(57) A, συνθλάσας.

(62) A, μηδεσικράτην. Cf. II. 13, 173.

Ἐκτωρ τὸ δόρυ κατ' αὐτοῦ βαλὼν ἐκπεφευγότες, 65
 στῆθει βαλὼν ἀπέκτεινεν Ἀμφίμαχον Κτεάτου,
 ἐξώρμησε καὶ κράνος δὲ τὸ τούτου καθαρπάξει.
 Αἴας δὲ τοῦτον τῇ δορὶ πρὸς ὀμφαλὸν ἀσπίδος
 τρώσας, δυνάμει καρτερᾶ παρέτρεψεν ὀπίσω.
 Τοὺς δὲ νεκροὺς οἱ Ἕλληνες ἀνείλοντο τοὺς δύο, 70
 Ἀμφίμαχον μὲν Στίχιος μετὰ τοῦ Μενεσθέως·
 τὸν Ἴμβριον δ' οἱ Αἴαντες βαστάζοντες ἐγύμνου.
 Ὁ δὲ Λόκρος ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν ἐκείνου,
 καὶ δίκην σφαίρας ἔπεμψε πρὸς Ἐκτορος τοὺς πόδας.
 Ὁ Ποσειδῶν ὠργίσθη δὲ χάριν τοῦ Ἀμφιμάχου, 75
 καὶ συνεργῶν τοῖς Ἕλλησιν ἐχόλα κατὰ Τρώων.
 Κτεάτου δὲ μυθεύονται υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος,
 ἀνθ' οὗ τοῦτον συνέλαβε πρὸς θάλασσαν ἢ μήτηρ.
 Ἐπεὶ γοῦν, ὥσπερ ἔφημεν, ἡ θάλασσα συνήργει
 τῷ μὴ παρέχειν ἐκφυγὴν τοῖς θέλουσιν ἐκφεύγειν, 80
 καὶ πάντες πρὸς τὸν πόλεμον ἔστρεφον ἐκουσίως
 μετ' Ἀντιμάχου θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ Κτεάτου,
 ὃν Ποσειδῶνος ἔφημεν παῖδα καλεῖσθαι πᾶσιν,
 Ἰδομενεὺς ὡς ὥρμησε σὺν ἄλλοις πρὸς τὴν μάχην,
 Ὀμηρος δὲ Ἀμφίμαχον τὸν Ποσειδῶνα λέγει 85
 ὀργίζεσθαι τοῖς Τρώεσσιν, Ἕλληνας παροτρύνειν,
 καὶ τὸν Ἰδομενέα δε σὺν ἄλλοις τῶν Ἑλλήνων.

(65) A B, ἐκπεφευγότες. Cf. H. 13, 184.

(67) B, καθαρπάσαι. Cf. v. 128.

(68) A B, πρὸ ὀφθαλμῶν. Cf. II. 13, 192.

(69) A, κραταιά. B, κρατερᾶ. Cf. n. ad librum M, 153; et mox v. 162.

(76) A, ἐχώρα.

(77) Apollodorus Bibl. 2, 7, 2.

(79) A, ὡς. Ἐφημεν scilicet v. 23.

(80) A B, ἐκφυγεῖν. Est ἐκφυγὴ vox rara, effugium.

(81) B, πόλεμον ἔφ... reliqua verbi parte evanida.

(82) A, υἱὸν τοῦ του. B, υἱὸν τὸν τοῦ. C, υἱοῦ τοῦ τοῦ κτ. Transpositio fuit facienda.

(83) A, ποσειδῶν ὡς.

(85) λέγει, Homerus scilicet II. 13, 206.

Ὀ Μηριόνης δὲ λαβὼν ἐκ τῆς σκηνῆς τὸ δόρυ,
 τρέχων συντόμως πρὸς αὐτὸν ἦλθεν Ἴδομενέα·
 ὀρμῶσι δ' ἄμφω πρὸς σκαιὸν μέρος τῆς πλοίων μάχης 90
 καὶ συρραγὴν συμβάλλουσι πολέμου κατὰ Τρώων.
 Ἴδομενεὺς δ' ἀπέκτεινε πρῶτος Ὀθρυονέα,
 ὅσπερ ἐκ Τροίας Ἕλληνας ὑπέσχετο διῶξαι
 ἄνπερ ὁ Πρίαμος αὐτῷ σύνευνον δῶ Κασσάνδραν.
 Ἀνεῖλε καὶ τὸν Ἄσιον ἐκείνω βοηθοῦντα 95
 πρὸς τὸν λαίμῳ τῷ δόρατι βαλὼν ἀνθερεῶνα.
 Τούτου δὲ τὴν ἡνίοχον Ἀντίλοχος ἀνεῖλεν
 ἐστῶτα δίφρῳ, τῷ δορὶ πρὸς στῆθος περονήσας.
 Τοὺς ἵππους δ' ὁ Ἀντίλοχος πρὸς Ἕλληνας κομίζει.
 Δόρυ δ' ἀφείς Δηϊφόδος κατὰ Ἴδομενέως, 100
 Ἴδομενέως κύψαντος, κρυβέντος τῇ ἀσπίδι,
 βαλὼν πρὸς τὸ διάφραγμα, κτείνει τὸν Ἴππασίδην.
 Δηϊφόδος δ' ἐκόμπασε μέγα βοήσας τότε·
 « Ἐχει πρὸς ἄδην ἐδήγόν Ἄσιος ὃν παρέσχον. »
 Τὸν μὲν νεκρὸν ἐξήγαγον ὁ Μηκιστεὺς, Ἀλάστωρ. 105
 Ἴδομενεὺς δ' ἀπέκτεινεν Ἀλκάθου τὸν Αἰσύτου,
 εἰς κόρην Ἴπποδάμειαν ὄντα γαμβρὸν Ἀγχίσου,
 βαλὼν πρὸς στῆθος τῷ δορὶ δίκην ἐστῶτα στήλης.
 Ἐν γὰρ θαλάσῃ κρατηθεὶς τόπον φυγῆς οὐκ εἶχεν.
 Ἴδομενεὺς δ' ἐβόησε τότε τῷ Δηϊφώβῳ· 110

(88) Conf. superius v. 58.

(90) A, πρὸς καιρόν. Cf. II, 13, 326.

(94) A, σὺναιμόν. A B, κασσάνδραν. Homerus Κασσάνδρην. Propter quod recepi ex C duo σσ. Utraque scriptura in hoc nomine ac pluribus aliis passim in optimis libris reperitur.

(95) A, ἄσιον οὐκ ἔγνω.

(96) A B C, λαϊόν. Scripsi λαίμῳ. Cf. II, 13, 388.

(98) A, δορεῖ. Scholiastes Persarum explicans δορυκράνου λόγῃς v. 148 : τοῖς ἐκ κρανίου ξύλου οὐσῃς. Lego : τῆς ἐκ κρανείου ξ.

(99) A, ἀντίοχος.

(100) B C, ἐφείς. Cf. II, 13, 410.

(102) B, κτανών.

(105) B, ἐξήγαγεν.

(109) A B, ἐστῶσης. A, στύλης. Cf. II, 13, 437.

« ὦ καυχητὰ Δηίφοβε, τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἀνεῖλον.

« Ἀλλὰ καὶ σὺ πλησίον μου πορεύου καὶ νοήσεις. »

Δηίφοβος ἀπήλθε δὲ σύμμαχον ἐρευνήσων.

Τὸν δὲ Αἰνεΐαν εὗρηκεν ἐστῶτα τοῖς ἐσχάτοις:

αἰεὶ γὰρ ἔτρεφεν ὀργὴν οὗτος κατὰ Πριάμου.

115

Γενναῖον τοῦτον ὄντα γὰρ Πριάμος οὐκ ἐτίμα:

στάς δὲ πλησίον ἔλεξε τὸν θάνατον Ἀλκάθου,

ὃς, ὦν γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, ἀνέθρεψεν Αἰνεΐαν.

Καὶ δὴ Αἰνεΐας Πάρις τε, Δηίφοβος, Ἀγήνωρ,

ἀπὸ δὲ τοῦ στρατεύματος ἐτέρωθεν Ἑλλήνων

120

Ἰδομενεὺς καὶ Ἀφαρεὺς μετὰ τοῦ Μηριόνου,

Ἀσκάλαφος, Ἀντίλοχος, Δηίπυρος σὺν τούτοις,

σὺν τοῖς λαοῖς τοῖς ἑαυτῶν πόλεμον συνεκρότουν.

Αἰνεΐας ἀκοντίσας δὲ κατὰ Ἰδομενέως

ἐκείνου παρεκκλίναντος, βάλλει τὴν γῆν τῷ βέλει.

125

Ἰδομενεὺς δ' Οἰνόμαον βαλὼν κατὰ γαστέρα,

τούτου κενοῖ τὰ ἔντερα. Τούτου δ' ἀπερχομένου

ἀποτυχῶν, Δηίφοβος Ἀσκάλαφον ἀνεῖλε.

Δηίφοβος δ' ἀφήρπαξε τὸ κράνος Ἀσκαλάφου,

τῷ Μηριόνῃ δὲ πληγείς τὴν χεῖρά ρίπτει τούτο.

130

Ὁ ἀδελφὸς Πολίτης δὲ τοῦτον ἐξάγει μάχης,

καὶ ἀναβάς ἐφ' ἄρματος στενάζων ὑπεχώρει.

Αἰνεΐας Ἀφαρέα δὲ πλήξας λαιμῷ ἀνεῖλεν,

Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα, κατὰ τὸν νῶτον τρώσας,

(114) A B C, εὔρηκεν.

(116) A B, ὄντα τοῦτον.

(123) A, ἑαυτοῦ.

(127) A, κενεῖ. B, κινεῖ.

(128) C, ἀποτυχιῶν.

(129) B C, ἀφήρπασε. Cf. v. 67, et ad libr. Γ, 22.

(130) A, μυριόνη..... τούτω. C,

πρὸς γ.

(132) A, στενάχων. Et Homerus quidem Il. 13, 538, βαρέα στενάχοντα. Sed στενάζων in oratione Tzetæ præferendum fuit.

(134) A, ὄμων. Cf. Il. 13, 545...

απέδυσε καὶ τούτου δὲ πᾶσαν τὴν πανοπλίαν. 133
 Οἱ Τρῶες δὲ κυκλώσαντες ἔπληττον τούτου σάκος·
 ἐγγὺς ἔλθων Ἀδάμας τε καὶ οὗτος πλήττει σάκος·
 θραυσθέντος δὲ τοῦ δόρατος τοῦτον ὑποχωροῦντα
 κτείνει πρὸς ὑπογαστριον βαλὼν ὁ Μηριόνης·
 Δηίπυρον δ' ὁ Ἑλενος ξίφει τὴν κόρσην πλήξας· 140
 ἐκ τόξου βέλος πέμπει δὲ καὶ κατὰ Μενελάου,
 ὃ ἐκ τοῦ θώρακος αὐτοῦ μακρὰν ἐξαπεκρούσθη.
 Μενέλαος τὴν χεῖρα δὲ τιτρά τῷ δορατίῳ,
 ἣν ἐκρεμάσας ἔφευγε συρῶν ὄμου τὸ δόρυ,
 ἔπερ Ἀντήνωρ ἀνασπᾶ, δῆσας καλῶς τὴν χεῖρα. 143
 Μενέλαος ἠστόχησε βαλὼν κατὰ Πείσανδρου·
 νύξας δὲ καὶ ὁ Πείσανδρος τὸ σάκος Μενελάου,
 ἐπίσης τούτῳ καὶ αὐτὸς ἠστόχησε τῇ τρώσει·
 καὶ ἅμα πάλιν ὤρμησαν οἱ δύο κατ' ἀλλήλων.
 Καὶ Πείσανδρος πελέκει μὲν πλήττει κατὰ τὸν λόφον, 150
 Μενέλαος τῷ ξίφει δὲ μέτωπον πρὸς τὴν ῥίνα·
 οἱ ὀφθαλμοὶ δ' ἐχύθησαν, σχισθέντων τῶν ὀστέων.
 Ὁ Ἀρπαλίων δὲ, υἱὸς κρατοῦντος Παφλαγόνων,
 νύξας τὸ σάκος ἀσθενῶς, ἔφευγε Μενελάου·
 ὁ Μηριόνης τοῦτον δὲ κατὰ γλουτὸν τοξεύει, 153
 τὸ βέλος δ' ἐξεπέρασεν ἔμπροσθεν πρὸς τὴν κύστιν.
 Τούτου θανόντος θυμωθεὶς πέμπει καὶ Πάρις βέλος,
 ἀπέκτεινε δ' Εὐχήνορα παρὰ τὸ οὖς τοξεύσας,
 γένει Κορίνθιον, υἱὸν μάντεως Πολυΐδου,
 ὃς καὶ προεμαντεύσατο τὰ πεπρωμένα τούτῳ. 160

(137) C, ἀδάμας δε. (153) B, ἀρπαλέων. A, παφλαγόνος.
 (139) A, ἵππογαστριον... μυριόνης. C. Il. 13, 643.
 B, μν et supra ab eadem manu μη. (154) A, εὐσθενῶς. Cf. Il. 13, 647.
 (143) A B, τιτρώσκει δορ. (156) A B C, ἔμπροσθεν. A, κύστιν.
 (145) Imo Ἀγήνωρ, Il. 13, 598. Cf. Il. 13, 652.
 (152) B, δ' ἐσχίσθησαν. Il. 13, 616: (158) A, ἀγήνορα. A B, περί. Cf. Il.
 ὅσσε χαμαὶ πέσον. 13, 663.

Οὕτως οἱ μὲν ἐμάχοντο καρτερικῇ καρδίᾳ·
 ὁ Ἔκτωρ ἐκαρτέρει δὲ οὐ ῥήξας ἦν τὸ τεῖχος,
 βαρὺν ἐγείρων πόλεμον, μάχην καρτερωτάτην
 ἔπου Πρωτεσιλάου τε καὶ Αἴαντος αἰ νῆες,
 καὶ τεῖχος ἦν οὐχ ὑψηλόν, οὐ μάλιστα χρειώδεις 165
 πεζοὶ τε πάντες καὶ ἵππεις ἐγίνοντο πρὸς μάχην,
 ἔπου Λοκροὶ καὶ Βοιωτοὶ, καὶ Ἴωνες καὶ Φθῖοι,
 πρὸ Φθίων Ἀθηναῖοι τε καὶ Ἐπειῶν τὰ ἔθνη,
 δίκην πυρὸς τὸν Ἔκτορα σπουδαίως ἐφορμῶντα
 ἀφ' ἐαυτῶν οὐκ ἔσθενον ὄπισθεν ἐξελάσαι, 170
 ὁ Πετεῶο Μενεσθεύς, Στιχίος τε καὶ Φεΐδας,
 Μέγης, Ἀμφίων, Δράκιος, Μέδων τε καὶ Ποδάρκης,
 ἄριστοι πάντες στρατηγοὶ μετὰ τῶν στρατευμάτων,
 καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ Αἴαντες πλησίον ἐστηκότες.
 Ἄλλὰ τῇ Τελαμῶνος μὲν ἄνδρες πολλοὶ παρήσαν, 175
 πολλοὶ καὶ κάλλιστοι ὁμοῦ, δεχόμενοι τὸ σάκος,
 ὁπότεν κόπος καὶ ἰδρῶς κατέλαβεν ἐκεῖνον·
 οἱ τοῦ Λοκροῦ δ' ὑπάρχοντες πάντες γυμνοὶ τοξόται,
 ἄνευ δοράτων καὶ σακῶν καὶ δίχα κρανωμάτων,
 τούτων Τρωσὶ καὶ Ἔκτορι συσταδὸν μαχομένων, 180
 αὐτοὶ σφενδόνας βάλλοντες ἐτάραττον καὶ τόξοις.
 Καὶ μετ' αἰσχρᾶς ἂν τῆς τροπῆς οἱ Τρῶες ὑπεχώρουν,
 εἰ μήπερ εἶπεν Ἔκτερι τῇ τότε Πολυδάμας
 συναγαγεῖν τοὺς ἀριστεῖς ἐκεῖ τῶν Τρώων πάντας.

(164) A, ὅπως. Cf. II. 13, 681.

(168) A B C, προφθῖοι. Correxī ex II. 13, 695, 699.

(171) A, πετεός. B, πετεῶς ὁ μὲν. Cf. II. 13, 690. A, στιχίτος τε. C, στιχίος τε. Ad calcem codicis C fol. 325 recto descripti sunt ab alia manu versus libri N postremi ab 150 ad finem; quod

fragmentum indicabo littera D. D igitur, στιχίος τε. Cf. II. 13, 691...

(172) B, μέσης... μένων.

(177) Sic A B C D. Et II. 13, 711, sic singulare ἴκοιτο.

(181) B, σφενδόνας.

(184) D, πάντας ἐκεῖ τῶν Τρώων. C, πάντας ἐκεῖ τ. τρ.

Ὡς οὖν οἱ πάντες εἰς ταῦτό συνέδραμον ἐκείσε, 185
 ἐπάγοντες τὸ στράτευμα, πυκνώσαντες τοὺς λόχους
 οἱ περὶ Πολυδάμαντα, τὸν Ἔκτορα, τὸν Πάριν,
 τὸν Κεβριόνην, Φάλκην τε, Ὀρθαῖον, Πολυφοίτην,
 Μόρυν τὸν Ἴπποτίωνος, Ἀσκάμιον, τὸν Πάλμυν
 οἵπερ κατὰ τὴν χθῆς ἦσαν ἐλθόντες ἐκ Νικαίας, 190
 πόλεμον ἤγειραν δεινόν. Θυμοῦ δὲ πνέων Ἐκτωρ
 πάντων προεπορεύετο δεινὴν ἀσπίδα φέρων·
 τὸ κράνος δ' ὑπεσείετο κροτάφοις τοῖς ἐκείνου.
 Πειράζων δὲ τὰς φάλαγγας Ἑλλήνων προεχώρει.
 Αἴας δὲ τοῦτον προκαλεῖ πρῶτος εἰς μάχην λέγων· 195
 « Ἐλθέ πλησίον, ἄθλιε. Τί ἐκφοβεῖς Ἀργεῖους;
 « ἄρα κρατῆσαι σὺ δοκεῖς τὰς ἡμετέρας νῆας;

(188) CD, ἄρθαῖον. A C, καὶ βριόνην. Sic jam peccavit. Cf. ad libr. A, 157.

(189) A, ἰπωτίωνος... πάλμην. Cf. ll. 13, 792.

(190) Νικαίης respondet Homericō Ἀσκανίης, ll. 13, 793. Conf. v. 74 libri E. Meletius Geographia t. 2, p. 124: ἡ Νικαία, κοινῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἰσνίκ, πρὸς τὴν Ἀσκανίαν λίμνην κειμένη. Barbarum nomen Ἰσνίκ, scribendum potius, saltem nitidius, Εἰσνίκ, fecerunt Turci ex græca formula εἰς τὴν Νικαίαν sic suam urbem Σταμπόλ ex græco dicunt εἰς τὴν πόλιν. Videsis Corayum ad Isocratem plura id genus urbium nomina barbara recensentem et explicantem. Turnefurtius Itinere t. 1, p. 192 ait balnea publica a Græcis ipsis vocari λουτρά, « non pas à staloutra comme prononcent les Francs ». Incolæ elegantiores, ut Turnefurtio balbutienti placerent, dicebant λουτρά, sed ceteri, non tantum quos vocat Francos, compendiose pronunciabant σταλουτρά pro ἐς τὰ λουτρά. Sic antiquam Messeniæ urbem Πίρας nunc Σταλουτρά ob grandes balnearum ruinas vocari, qui eam invisebat circa annum 1740 narrat Furmontus abbas t. 15 Memoriarum acadē-

miae inscriptionum. Turnefurtius iterum t. 3, p. 46 Francos vituperat, qui insulam Diam Cretæ vicinam appellant « mal à propos Standia ». Non Franci tantum, sed Cretenses ipsi dicebant Στανδία pro ἐς τὰν Δίαν. Guilleterius Itinere in Candiam: « Nous passâmes entre l'Isle de Santa Pelagia et celle de Standia ». Meletius Geographia antiqua et nova t. 3, p. 33: Δία νῆσος, κοινῶς Στάνδια. Camus ad Aristotelem insulam Coum nunc nominari ait Stan-co, audiendus magis quam Forcellinus, cui Stingo dicitur. Corayus scribit Στανκίό. Meletius quem tyrographus male videtur descripsisse: ἡ Κῶς νῆσος, κοινῶς Κῶ (unde Σταγκῶ, et Cami Stan-co), Σταγκῶ ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ Λάγγο ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Innotuerat id nomen Λάγγο Danvillio, quod exteris potest in usu esse quos Francos vocat Turnefortius.

(193) A, ὑποσείετο.

(194) προεχώρει. B, παρεχώρει. C D, προεχωρει. ll. 13, 806 807: τὰς φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων, προδιδῶντι.

(195) C, πρὸς μάχην. Displicebat repetitio προ πρῶ προς.

« Ἡμεῖς, ἴσθι, πορθήσομεν πρότερον σὴν πατρίδα.
 « Σοὶ δὲ καιρὸς ἐστὶ φυγῆς, ὅποτε φεύγων εὖξῃ
 « τοὺς ἵππους σοῦ ταχύτερον τῶν ἱεράκων τρέχειν. » 200
 Ὁ δὲ φησὶν ὡς πρὸς αὐτόν· « Αἶαν καυχηματῖα,
 « καὶ ἐπηρμένε τῇ βοῇ, καὶ γαυριῶν τῷ σάκει,
 « ἢ νῦν ἡμέρα συμφορὰν Ἑλλησι πασι φέρει,
 « καὶ σὺ σαρξὶ κορέσεις δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς γῦπας. »
 Οὕτως εἰπόντες ἤγειραν μάχην καρτερωτάτην 205
 τῶν στρατευμάτων σὺν βοῇ μεγάλη συρραγέντων,
 ἥτις βοῆ πρὸς οὐρανὸν ἔφθασεν, ἀμφοτέρων.

(199) AB, ἐστὶ φυγεῖν. Prætulit φυγῆς
 ex C D. Cf. supra v. 80.

(204) B, τε. C D, δε. A, γε. Omnes
 γύπας pravo accentu.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ (*).

ἼΗ δὲ κραυγὴ τῶ Νέστορι καὶ πίνοντι ἠκούσθη.
 ἼΑφεις δὲ τὸν Μαχάονα καὶ πίνειν καὶ λουθῆναι,
 ἠλθε πρὸς ἼΑγαμέμνονα, Τυδείδην, ἼΟδυσσεά.
 Καὶ ἼΑγαμέμνων εἰς φυγὴν εἶπε τὰ πλοῖα σύρειν.
 ἼΟ ἼΟδυσσεύς δ' ἀπέπαυσε ταύτης τῆς γνώμης τοῦτον. 5
 Εἰπόντος Διομήδους δὲ χωροῦσι πρὸς τὴν μάχην,
 τοὺς ῥαθυμοῦντας θέλοντες ἼΕλλήνων παροτρύνειν.
 ἼΟ Ποσειδῶν καὶ ἼΗρα δὲ τάδε ὀηλοῦσιν εἶναι·
 ἼΗ θάλασσα κεκίνητο πνεύμασιν ἐναντίοις
 πρὸς τὰς πατρίδας ἼΕλληνας φεύγειν δ' οὐ παρεχώρει, 10
 παρώτρυνε τοὺς πάντας δὲ μάχεσθαι στερροτέρως·
 ὁ πρακτικῶς γινόμενον ἰδὼν ὁ ἼΑγαμέμνων
 (ὁ κράτησις καθ' ἼΟμηρον χειρὸς ἐκ Ποσειδῶνος),
 ἐν τούτοις ἐλογίζετο πῶς ἼΑχιλεὺς ἂν χαίροι.
 ἼΗ δὲ τῆς ἼΗρας σ' Ἴν Διὶ μίξις ἠ μετ' ἀπάτης 15
 εὔδιον τὸ κατάστημα δεικνύει γεγονέναι
 καὶ πάλιν εὐμετάτρεπτον μετὰ βραχὺν τὸν χρόνον.

(*) In C ad calcem voluminis folio 325 verso descripsit librarius alius initium libri Ξ a versu primo ad quadragesimum. Quod fragmentum significabitur deinceps littera D.

(7) D, παροξύνειν.

(8) Conf. Il. 14, 135. A. ἦρα τε.

(10) A, sine δέ. C D, οὐχ ὑπεχώρει.

(13) Conf. Il. 14, 137.

(14) A, χαίρει. B, χαίρη.

(15) Il. 14, 161. Mirum est allegoriam splendidum episodium, quod putide Junonis cum Jove μίξιν vocat, fere intactum reliquisse. Et parcus fuit verborum in Homericis v. 207 sqq. Non siluit Heraclides.

(17) In hoc versu desinit folium 294 codicis C; sequens autem versus inchoat

Τότε λοιπὸν οἱ Ἕλληνες καλῶς συντεταγμένοι,
 ἀλλήλων ἀνταλλάξαντες ἕκαστοὶ τε τὰ ὅπλα,
 οἱ ἀριστεῖς τὰ κράτιστα, χεῖρονες δὲ τὰ χεῖρωι, 20
 κατὰ τῶν Τρώων ὤρμησαν, καὶ Τρῶες καθ' Ἑλλήνων.
 Ἐξῆλθε μὲν ἡ θάλασσα πρὸς τὰς σκηνὰς καὶ νῆας,
 οὔτοι θορύβῳ δὲ δεινῶ τὴν μάχην συνεκρότουν.
 Οὐ τόσος κτύπος γίνεται κυμάτων θαλασσίων
 πνοαῖς ἀνέμων χαλεπαῖς, οὔτε πυρὸς τις βρόμος 25
 καιόντος ἔρος ὑψηλὸν καὶ βαθυτάτην ὕλην,
 οὔδὲ σφοδρὸς τις ἄνεμος ἠχῶν ὡς πρὸς τοῖς δρύας,
 οὔδὲ χεიმάρρων ἐκροή πρὸς χαραδραίους τόπους,
 ὀπόση γέγονε κραυγὴ τῶν Τρώων, τῶν Ἑλλήνων,
 συγκροτησάντων καρτεράν τὴν μάχην κατ' ἀλλήλων. 30
 Καὶ πρῶτος μὲν κατ' Αἴαντος ἠκόντισεν ὁ Ἐκτωρ·
 κατὰ τοῦ κρημαστῆρος δὲ τοῦ ξίφους καὶ ἀσπίδος
 τὸ δόρυ τοῦτου προσράγην οὐκ ἔβλαψεν ἐκεῖνον.
 Αἴας δὲ τοῦτον στρέφοντα κατόπιν πρὸς τοῖς Τρῶας
 λίθῳ τραχεῖ καὶ στιβαρῶ βαλὼν παρὰ τὸ στήθος, 35
 ὡς στρόμβον περιέτρεψε περιδραμόντα πάντη.
 Ὡς δρυὸς δὲ πίπτει πρόρριζος ἐκ κεραυνοβολίας
 βρόμος δὲ γίνεται πολὺς καὶ φόβος τοῖς ἰδοῦσιν,
 οὕτως ὁ Ἐκτωρ πίπτει γῆ, ρίπτει δὲ καὶ τὸ δόρυ,
 τὸ σάκος δ' ἐπλαγίασεν, εἰς μέρος παρετράπη. 40
 Μετὰ βοῆς δ' ἐπέδραμον οἱ Ἕλληνες κρατῆσαι,

folium 296, bibliopego folia transponente, qua de perturbatione infra saepius moneretur.

(19) Conf. II. 14, 371, 381.

(22) Cf. II. 14, 392.

(27) A B, καὶ πρὸς. Cf. ad libr. A, 75.

(33) C D, ἔβλαψαν.

(34) C D, στρέφοντες.

(35) B, βαρεῖ.

(36) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384: στρόμβον, στρόβιλον, ἢ τὸ τῶν παιδῶν παίγνιον, ὃν ἄν βέμβικα καλοῦσι (Gram. καλοῦσιν.)—A B, πάντη. II. 14, 413: περὶ δ' ἔδραμε πάντη.

(38) C D, βρόκος.

(41) A C, δ' οἱ Ἕλληνες ἐπέδραμον κρατῆσαι.

βάλλοντες καὶ τιτρώσκοντες τοῖς δόρασιν ἐκεῖνον.
 Ἄλλ' οὔτις τοῦτον ἴσχυσεν οὐδὲ βαλεῖν ἢ τρώσαι.
 Οἱ ἄριστοι τῶν Τρώων γὰρ ἀνήρπασαν ἐκεῖνον
 καὶ πρὸς τὴν Τροίαν ἔστελλον ἐφ' ἄρματος οἰκείου 45
 μεγάλως ὀδυνώμενον, στενάζοντα βαρέως·
 περὶ δὲ Ξάνθον ποταμὸν ἄρματος ἀποβάντα
 ἀνέψυξαν ραντίσαντες ἐν ὕδατι τὸν ἄνδρα.
 Ὅ δ' ἀναπνεύσας ἐκπετᾶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει,
 καὶ καθεσθείς ἐν γόνασιν ἐξήρασε μὲν αἷμα, 50
 καὶ πίπτει πάλιν ὀπίσθε τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύψας.
 Οἱ Ἕλληνες τοὺς Τρώας δὲ μεγάλως συνεκλόνουν.
 Πρῶτος δὲ πάντων ὁ Λοκρὸς κατὰ λαπάραν τρώσας
 ἀπέκτεινε τὸν Σάτνιον τοῦ Ἥνοπος τὸν παῖδα.
 Ὁ Πολυδάμας δὲ βαλὼν πρὸς δεξιὸν τὸν ὦμον 55
 ἀνείλε Προθοήνορα υἱὸν Ἀρηιλύκου.
 Κατὰ δὲ Πολυδάμαντος Αἴας ὁ μέγας πέμψας,
 ἐκείνου παρεκκλίνας, Ἀρχέλοχον ἀνείλε,
 τῆς κεφαλῆς τὸν σύνδεσμον βαλὼν καὶ τοῦ τραχήλου.
 Τῇ δὲ δυνάμει τῆς χειρὸς καὶ τῆς βολῆς τῇ βίᾳ 60
 ἢ κεφαλῇ προσήγγισε πρώτη τῇ γῇ πρὸ πάντων.
 Ἀκάμας Ἀρχελόχου δὲ σὺναιμος ἀνείλε
 Πρόμαχον τὸν Βοιώτιον, τρώσας τῷ δορατίῳ.
 Πηνέλεως δ' Ἀκάμαντος ἐξώρμησεν ἀντίος·
 τοῦ δὲ φυγόντος, Φόρβαντος υἱὸν Ἰλιονέα 65
 παρὰ τὸ ἄνω βλέφαρον πήξας τὸ δόρυ πρῶτον·

(48) A B, ἰδασι. Il. 14, 433 : καὶ δὲ οἱ ἰδῶρ χεῦσαν.

(51) A B, ὀπισθεν.

(53) B, λαπάρων. Voluisse λαπάραν monstrat accentus.

(58) A B, ἀρχέλαον. Homerus editus 14, 464, Ἀρχίλοχος quidem exhibet; sed

in varietate est Ἀρχέλοχος. Inde accipi lectionem C. Et mox v. 62, A B C, consentiunt in ἀρχελόχου.

(61) πρὸ πάντων non perspicue dictum; scilicet πρὸ πάντων τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος. Cf. Il. 14, 467.

(66) A B, περί.

ἔπειτα τούτου κεφαλὴν ἐξαποκόψας ξίφει,
ἐμπεπηγμένην δόρατι τοῖς Τρώεσσιν ἐδείκνυ.

Λοιπὸν τῷ τότε πρὸς φυγὴν ἐξώρμησαν οἱ πάντες.

Αἴας δ' ὁ μέγας ἔκτεινεν Ὕρτιον Γυρτιάδην, 70

τὸν Προυσαέων στρατηγὸν Μυσῶν τῶν Ὀλυμπίων.

τὸν Φάλκην δὲ καὶ Μέρμερον Ἀντίλοχος φονεῖει.

Μόρυν σὺν Ἴπποτίωνι κτείνει δὲ Μηριόνης,

υἷόν, πατέρα, Νικαεῖς ἐξ Ἀσκανίας λίμνης·

Τεῦκρος δὲ τὸν Προθόωνα ὁμοῦ καὶ Περιφήτην, 75

Ἀτρεΐδης Ὑπερήνορα βαλὼν κατὰ λαπάραν·

ἔντερα δ' ἐξεχύθησαν οὕτως ἐκείνου τότε.

Ὁ δὲ Λοκρὸς ἀπέκτεινε πλείστους ποδῶν τῷ τάχει.

(68) A B, ἐμπεπηγμένος.

(74) Con^t. n. ad librum N, 189.

(75) A B, περιφοίτην. Cf. Il. 14, 515.

(76) In C, super Ἀτρεΐδης, glossa ὁ

Μενέλαος.

(78) Il. 14, 520: Αἴας ταχύς.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ο (*).

Ἐπει δ' οἱ Τρῶες φεύγοντες διέβησαν τὴν τάφρον,
πολλοὶ δὲ ἀνηρέθησαν ὑπὸ χερσὶν Ἑλλήνων,
οἱ μὲν παρὰ τοῖς ἄρμασι μένοντες ἐκαρτέρουν
ὦχροι, τὸ περικάρδιον αἶμα ψυχθέντες φόβῳ.

Ἡ τοῦ Διὸς δ' ἀνέγερσις δηλοῖ παλιντροπίαν,
καὶ τοῦ αἰέρος σύγχυσις Τρωσὶ προσβοηθοῦσαν,
ὡς οἰκουροῦσιν, ἔχουσι τὴν πᾶσαν εὐτροφίαν,
σκέπας, κλίνας, ἐνδύματα, καὶ τεθραμμένους ἵππους,
ὄπλα καινὰ καὶ βέλη δέ, καὶ τὰ χρειώδη πάντα,
τὸ μέγιστον ἀπάντων δέ, τέκνα, γυναῖκας, φίλους,
οὓς βλέπων τις ἀφροντιστεῖ καὶ τοῦ πικροῦ θανάτου·
τοὺς Ἑλληνας δὲ βλάπτουσαν μεγάλαις ἐπηρείαις
ἐν τοῖς ἐναντιώμασι τῆς Τρώων βοηθείας.

Τοῖς γὰρ στρατοπεδεύουσιν ὑπαίθροις ἐκστρατείας,

(*) B, ἀρχὴ τῆς Ο ὁμ. et c. ut in præcedentium librorum lemmatis. A C. ὑπόθ. τῆς οὗ ὁμ. et c. ut ante fuit.

(5) Conf. II. 15, 4.

(13) A B, καὶ τοῖς ἐν. τῶν Τρ.

(14) A B, ἐκ στρατείας. Prætulī, idque merito, lectionem C. Voce ἐκστρατεία non semel est Tzetzes usus; vide Proleg. 453, 465. Epistola post Chiliadas p. 523, τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολιτῶν Πατρῶν (reponendum omnino μητροπολίτη, ut est in optimo codice 2644): καὶ αὐτὸς γινώσκει τὴν ἐκστρατείαν τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν αὐτοκράτορος, τὴν πρὸς Κιλικίαν. Co-

dex: καὶ αὐτὸς γενέσθαι γινώσκει. Idem poemate De metris in Anecdotis Oxon. t. 3, p. 309, fratrem laudans verbis ornatis: Ἔρνος τὸ βρύον ἀνθεσι τῶν ἀπασῶν χαρίτων, Ἄστηρ ἑῷος, ὁ ἐμὸς ὁ φεραυγῆς φωσφόρος. Κἂν νῦν παρ' ἄδην ἀτυχῶς ἔσπερος κεῖται νέκυς Ἐν ἐκστρατίᾳ (bene cod. 2644, ἐκστρατεία) μιὰρᾷ λυγρὸν ἰδὼν τὸν μόρον, Ὁ φίλος Ἰσαάκιος, ἐμὸς τεργνὸς συναίμων. Vid. et Chil. 13, 645. Gregorius Naz. Or. 4, p. 119: τῷ δὲ (Juliano) αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας. Idem Or. 3, p. 68, de eodem: κατὰ πρόγνωσιν ἐπὶ τῇ

καὶ τῆς πατρίδος πόρρωθι διάγουσιν ἐν ξένη 15
 ἐξ εἰμαρμένης καὶ χειμῶν πολέμιος καὶ καῦμα,
 πλέον δὲ πάντων ὁ χειμῶν σὺν οἷσπερ εἶπον ἄλλοις,
 βλάπτων τῶν τόξων τὰς νευράς, ἀποπτερῶν τὰ βέλη,
 ἰῶν τὰ ξίφη. Τὰς λοιπὰς τίς οὐ γινώσκει βλάβας;
 Εἵμαρται καὶ κεκύρωται (καὶ γὰρ δικαίως οὕτω) 20
 τοῖς μὲν ἐγχώροις εὐπραγεῖν, κακοπραγεῖν τοὺς ξένους.
 Οὕτως ἀῆρ ὁ ἔνομβρος Ἕλλησιν ἦν πρὸς βλάβην.
 Τὴν Ἥραν οὐκ ἠγνόησας ὑπάρχειν τὸν αἰθέρα
 ἄκμονας, γῆν καὶ θάλασσαν, ποσὶ προσδεδεμένους
 χειρῶν δεσμὸν δὲ χρύσειον ὑπέκκαυμα πυρῶδες· 25
 θεοὶ δὲ οἱ ῥιπτούμενοι, θέλοντες λύειν Ἥραν,
 πῦρ, ὕδωρ, τὰ λοιπὰ πάντα τὰ δυσκρατοῦντα·
 ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἥλιος, ὃς τῇ κοσμογενεῖα
 γῶ πόντῳ κατακέκρυπτο καὶ Κόῳ, τῇ κοιμήσει,
 ἀφανισμῶ καὶ συνκρυβῆ, καὶ ζάλη τῶν στοιχείων, 30
 ἕως αὐτὸν ἀνήγαγεν εἰς Ἄργος, εἰς τὸν κόσμον,
 εἰς φανεράν κατάστασιν καὶ γνῶριμον τοῖς πᾶσιν,
 ὁ Ζεὺς, ἀῆρ ὁ εὐκράτος, ὁ πάντα διαρθρώσας,
 ὥσπερ πολλάκις εἶπομεν, τὴν Ἥραν ἐκκρεμάσας,
 ἤγουν ἀνωφερέστερον ποιήσας τὸν αἰθέρα, 35

ἐκστρατεῖαν ἀρθεῖς. Ἐκστρατεύειν
 Tzetzes habet scholio ad Proleg. 416.

(15) A, πόρρωθοι διάγ' ὡς ξένοι.

(23) A B, ἠγνόησας.

(24.25) Cf. II. 15. 19. Allegoria simil-
 itur Porphyrius ἄκμονας interpretatu-
 rus inter scholia Veneta ad hunc locum,
 ac Junonis δεσμὸν, et reliqua, quæ relin-
 quo quaerenda iis talia quibus non displi-
 cent. Multus est ibi Heraclitus ἀλληγο-
 ρῶν, quem ignoravit Schowius suum esse
 Heraclidem, ignoravit et Heynius Epistola
 editioni Allegoriarum Heraclidearum præ-
 missa, Schowio ferens eruditum auxilium.

Relinquo. inquam, talia, monere conten-
 tus. Ex illis enim sunt opinionum com-
 mentis quæ delet dies.

(26) A B, ῥιπτούμενοι. Prætulit ex C
 ῥιπτούμενοι. Si verum est quod ait scho-
 liastes Ajacis v. 235 ῥιπτεῖν de jactus
 violentia dici, Tzetzes verbo usus proprio
 fuerit.

(27) B C, καὶ λοιπὰ.

(29) A C, κατεκρύπτετο. A, καὶ νῆ-
 σος τῇ κινήσει. Cf. II. 15, 27, 28.

(30) A B, συντριβῆ. C, συγχριβῆ.

(31) Cf. II. 15, 29.

(34) Cf. II. 15, 28.

ὑπέκκαυμα καὶ θάλασσαν καὶ γῆν δὲ διαρθρώσας.

Ὅς ἂν δὲ χρήζη μέθοδον δεινότητος μανθάνειν,
καὶ θέλη ῥήτορα δεινόν, καὶ θέλη λογογράφον,
καὶ μεταφράσει χρήσθαι δὲ, τῇ καὶ μεταποιήσει,
καὶ, λέγων πάλιν τὰ αὐτά, δοκεῖν ὡς ἄλλα λέγειν,
τὸν Ὅμηρον ἐχέτω μοι παράδειγμα τῆς τέχνης.

40

Ποσάκις εἶπε τοῦτο γάρ, ἄλλα δοκῶν διδάσκειν;
γάμους γάρ πρὶν εἶπεν αὐτὸς Θέτιδος καὶ Πηλέως,
καὶ διὰ μῆλου θεαινῶν ἔριν μεγάλην εἶπεν,
εἶτα θεῶν ἐπιβουλήν Δία σπευδόντων δῆσαι,

45

Ἴφαιστοῦ ῥῆψιν ἔπειτα τῇ Ἴφρα συνεργούντος,
Ἴφαιστον εἶτα τεύξαντα θεῶν τὰς κατοικίας,
εἶτα Δία καυχώμενον δυνάμει τῇ οἰκείᾳ

καὶ τοὺς θεοὺς, εἰ βούλοιο, λέγοντα ταρταρῶσαι,
ἢ γῆν ὁμοῦ καὶ θάλασσαν σειρᾶ μετεωρίσαι,
ἔπειτα πάλιν Ἀθηναῖν σώζουσαν Ἡρακλέα
ἐξ ἄθλων οὓς προσέταττεν ὁ Εὐρυσθεὺς ἐκείνῳ,
εἰς ἄδου κατελεύσεως ἐκείνον ῥυομένην·

50

Ὠκεανὸν εἰς ἔπειτα πάντων γενάρχην λέγων,
Ὠκεανόν τε καὶ Τηθύν ἐκθρέψαντας τὴν Ἴφραν,
καὶ νῦν δὲ Ἴφραν δέσμιον διὰ τὸν Ἡρακλέα.

55

Εἶτα πάλιν εἰσάξει σοι τοῦτον, ὡς Ποσειδῶνα,

(38) A, θέλει bis, Fortasse, καὶ εἶναι λογ.

(39) A, καὶ τῇ.

(40) B, λέγει.

(42) A, διδάσκει.

(43) A B C, αὐτό. Scripsi αὐτός.

(45) Abest a B. A, σπ. εἶπεν.

(46) Conf. II. 1, 591.

(47) Cf. II. 1, 606.

(48) A, εἶτα καὶ δία. Cf. II. 8, 17.

(49) Cf. II. 8, 13.

(50) Cf. II. 8, 24.

(51) Cf. II. 8, 363.

(53) Cf. II. 8, 367. B, τῆς εἰς ἄδου. C, ἄδου τε κατ. B, ῥυομένη.

(54) B C, εἰσέπειτα. Cf. Ilias libro 14, 246.

(55) A B, ἐκθρέψαντα. A, τιθύν. B C, τηθύν. Cf. II. 14, 201, 302.

(56) Cf. II. 15, 18.

(57) Super τοῦτον est in C glossa, τὸν λόγον, si tamen bene legi. Si mutatio facienda, proponam τοῦτον. Sed aliud latere puto. — A B, καὶ Πο. Cf. II. 15, 187.

τρεις ἐκ τοῦ Κρόνου λέγοντα τοὺς ἀδελφοὺς γενέσθαι
 Δία καὶ Ποσειδῶνα δὲ, Ἄδην ἐν τούτοις τρίτον,
 ἅπαντα λέγοντα τριπλῶς αὐτοῖς ἐκνεμηθῆναι· 60
 Ἥφαιστον πάλιν ὡς χωλὸν κρυπτόμενον τῇ Ἥρᾳ,
 ἐν τῷ πεσεῖν διέσωζε Θέτις καὶ Εὐρυνόμη,
 ἐν αἷς καὶ παρεχάλκευεν ἐνναετῶς ποικίλα.
 Τοῦ Ἀχιλῆως ἔπειτα πάλιν ἀσπίδα λέξει,
 Ἥφαιστου ταύτην τεύξαντος, ἐν τῷ πυρὶ βαλόντος 65
 χαλκόν, χρυσόν, κασσίτερον, καὶ τὰς λοιπὰς τὰς ὕλας,
 ἅπερ ἐκείσε νόει μοι τὰ τέσσαρα στοιχεῖα.
 Ἥραν ἐξαπατήσασαν εἶτα τὸν Δία λέγει,
 πάλιν Ἥραν κρατήσασαν τοὺς τοκετοὺς Ἀλκμήνης,
 τοῖς Ἡρακλέους τοκετοῖς καὶ Εὐρυσθέως ἅμα· 70
 ἔπειτα Ποσειδῶνα τε Ἀπόλλω τε λαλοῦντας
 πόσα τῇ Ληομέδοντος ἔπαθον πρὶν θητεία.
 Καὶ καθ' ἑτέρους τόπους δὲ πύσσους κενώσας λόγους,
 τὴν μίαν τὴν ὑπόθεσιν ποικίλως διαγράφει
 περὶ τοῦ τῆδε σύμπαντος καὶ τῆς κοσμογενείας. 75
 Οὕτως ἀέρος γέγονε τότε παλιτροπία·
 παρέπλεξε καὶ λόγους δὲ περὶ κοσμογενείας,

(58) A, λέγοντος.

(61) A B, καὶ χ. A, χωλόν. Cf. II. 18, 397.

(62) A, τό. A B, δὲ ἔσωζε.

(63) Displicet verbum παραχαλκεύω, natum, opinor, e male intellecto versu Homericō II. 18, 400: Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. Non videtur mihi quidem παρ per tmesin pertinere ad verbum, sed pronomini τῆσι jungendum, « quas apud ». Libro Σ, 308, in narratione eadem id potui corrigere. Nunc est retinendum, et Σ, 538. De ἐν αἷς vide n. ad Proleg. 119. A, ἐνναετῶς. A B, ποικίλως.

(64) Homerus λέξει II. 18, 478...

(65) B, Ἥφ. πάλιν τεύξ. Cf. II. 18, 474.

(66) A B C, κασσίτηρον.

(68) Homerus λέγει II. 19, 106.

(69) Cf. II. 19, 119.

(71) Cf. II. 21, 435...

(73) A B, τρόπους.

(76,77) Desunt in A B, propter ὁμοιοτέλεστον κοσμογενείας. Fons est homœoteleuton mendorum plurimorum. Tzetzes Chil. 8, 42, de Hesiodi sententia nobili Opp. 265, sibi ipsimet dare mala qui det aliis: Τὸν ἀδικούμενόν φησι μηδὲ λως ἀδικεῖσθαι, Τὸν δ' ἀδικούντα μᾶλλον δὲ μεγάλως ἀδικεῖσθαι. In Codice 2644 posterior versus omissus est, homœo-

παραγαγῶν ἐμπρόσωπον λέγοντα τὸν ἀέρα.

Ἄρης τὰ νῦν ἀρεικὸν σέλας ἐν τῷ ἀέρι,
οὔπερ τὸ κράνος Ἀθηνᾶ τῆς κεφαλῆς ἀρπάζει
ὀρμῶντος πρὸς ἐκδίκησιν υἱοῦ τοῦ Ἀσκαλάφου.

80

Ἀπόλλων δὲ ὁ ἥλιος, Ἴρις νεφώδες τόξον.
Ἡ Ποσειδῶνος κέλευσις ἐξ Ἴριδος ὑπάρχει,
ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὸν, ἢ πρὸς θεοὺς καλοῦσα·

ὄπερ φησὶν Ἐμπεδοκλῆς, εἴτε τις τῶν ἐτέρων·

85

« Ἴρις δ' ἐκ πελάγους ἄνεμον φέρει ἢ μέγαν ὄμβρον. »

Ἔμοι βιβλιοθήκη γὰρ ἡ κεφαλὴ τυγχάνει,
βίβλοι δ' ἡμῖν οὐ πάρεσι δεινῶς ἀχρηματοῦσιν·

teleuto librarii fallente oculos, adscriptum-
que irati Tzetæ scholium, receptum in Anec-
dotis Oxon. t. 3, p. 371 : Ζῆτει τὸ Τζέ-
τζου ἐφευρεῖν πρωτόγραφον βιβλίον,
Ἐκεῖθι τε μετὰ γραφε, μηδ' ἐκ βορ-
βόρου τόσης. In altero versu ob ἄλλον
δὲ malim abesset δ' ante ἀδικούντα.

(78) Παραγαγῶν scilicet Il. 15, 128 ;
ἀέρα, Minervam scilicet, quæ allegoristæ
est ἀήρ. Cf. Proleg. v. 274. — A, εὐ-
πρόσωπον.

(79) τὰ νῦν scilicet Il. 15, 112, 599.

(80) Cf. Il. 15, 125.

(81) Cf. Il. 15, 106.

(82) Cf. Il. 15, 143, 144.

(83) Cf. Il. 15, 174.

(84) A, ἦ.. ἦ. B, ἦ... ἦ. C, ἦ... ἦ.
Cf. Il. 15, 177.

(86) A B sine δ', quo versus male ca-
rebit.

(87) A, ἐμή. B C, ἐμοί. Passim voca-
lium η οι obtinet confusio. Τύχη et τύχοι
variant infra v. 112. In scholio Tzetæ ad
v. 466 Chiliadis sextæ, quod recipit Cra-
merus in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368, syl-
laba οι impediēbat virum d. qui adscri-
psit (sic codd.) Et in Cod. 2644 optimo, re-
peri οι, mutandum omnino in ἦ. Descri-
bam ipsum Tzetæ locum et scholium quæ
non puto fore tædio lectoribus. Narrato
Herodem filiam Pheroræ fratris suo copiosa
cum dote elocasse, qui tamen Pheroras
ἔρωτα δούλης ἔσχε, addit: Μετὰ τῶν

ἄλλων τῶν λοιπῶν δουλομικτῶν μοι
τάττε τοὺς τέσσαρας, ὡς κάλλιστον
ἄρμα δουλομιξίας, Ἀριστοτέλη, Πλά-
τωνα, Μενέλαον, Φερώραν, Δύο κρα-
τούντων ἀδελφούς, φιλοσοφούντας δύο.
Jam sequitur scholium: σημειῶσαι [hoc
verbo caret Crameriana] μετὰ τῶν ἄλ-
λων δουλομικτῶν καὶ τούσδε τοὺς τέσ-
σαρας, ὧν ἡ [codd. ὧν οἱ] τοῦ Ἀριστοτέ-
λους μὲν Ἐπιλλίς [alibi Ἐρπιλλίς dicta]
ἐκαλεῖτο, Ἀρτεμις δὲ ἡ Πλάτωνος, ἢ
Μενελάου Τηρίς, τὴν Ἐβραΐδα δὲ οὐκ
[Cod. 2644, δ' οὐκ] οἶδα.

(88) A B, βίβλοι.. πάρεστι. Et Chil.
6, 475, sibi libros ait deesse, ἀβίβλη πε-
φυκότε μοι. Rursus Chil. 12, 11 : Ὁ
Τζέτζης γὰρ οὐχι θεός, ἄνευ βιβλίων
γράφων. Et Chil. 10, 364 : Ἴσασιν οἱ ὀ-
ρῶντες με καὶ πείραν μου λαθόντες, Εἰ
ἐκ βιβλίων γράφομεν, ἢ μεμελετημέ-
νως. Atque Chil. 8, 181 (sæpe enim de se
loquitur) : Ὁ Τζέτζης καὶ ἀβίβλης γὰρ,
καὶ γράφη καὶ σχεδίως. Ἄπερ ὄρατε
σύμπαντα καὶ τάχει ταχυτέρῳ ἤπερ
(sic ad Simoc. p. 293 scripsi pro vulgato
εἴπερ e conjectura, quam confirmat codex
2644 in quo ἤπερ) ὄρων μετέγραψεν ἐκ
τινῶν ταῦτα βιβλίων. .... Ἄν δ' ἀπιστῆ
τῷ τάχει τις καὶ τοῖς αὐτοσχεδίσις,
καὶ τὸ (sic ed. et cod. Malim τῷ) βιβλί-
ων ἀνευθε γράφεισθαι τάδε πάντα.
Εὐθυδρομεῖτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἔρ-
γων μανθανέτω, καὶ μὴ γινέσθω ἄπι-

ἔθεν οὐ λέγειν ἀκριβῶς τὸν ποιητὴν γινώσκω.

Τοιοῦτον ἦν κατάστημα τότε συγκεχυμένον·

90

ἐφάνη δὲ καὶ Ἄρεος σέλας ἐν τῷ αἴρι·

τὸ κρόνος ἀφηρέθη δὲ τῇ Ἀθηναῖ συντόμως,

ἦτοι συντόμως κέκρυπτο αἴρι τῷ ἐνύγρω,

καὶ Ἴρις ὤφθη τότε δὲ, τόξον τὸ νεφελῶδες,

εἶτα καὶ ὄμβρος γέγονε σὺν τοῖς ἑτέροις τούτοις.

95

Ἡ Ποσειδῶνος ἔλευσις πρὸς πέλαγος θαλάσσης

καὶ σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ σεισμός ἐγένετο τῷ τότε,

ὁ Ποσειδῶνος καὶ Διὸς Ὅμηρος λέγει μάχην

γεγεννημένην ἀκουστὴν θεοῖς τοῖς περὶ Κρόνον.

Τοιαῦτα μὲν ἐγένετο συμβάματα τῷ τότε

100

καὶ τι μικρὸν ὑπέλαμψε καὶ ἥλιος σὺν τούτοις.

Ἐκτωρ δ' ἀπὸ τοῦ τρώματος ἀνέσφηλεν ὀλίγον,

οὐκ ἔτι κατακείμενος, ἀλλ' ἀναψύχων ἤδη,

γνωρίζων καὶ τοὺς φίλους δέ· ἔληγε δε τὸ ἄσθμα.

Ἰδὼν δὲ τὸ κατάστημα σημεῖά τε τοιαῦτα,

105

ὡς ἵππος ὠρμησε στατὸς ἐν φάτνῃ κριθιάσας,

δεσμὸν ἐκρήξας τὸν αὐτοῦ, πηδῶν κατὰ πεδίων,

ἔθος ὡς ἔχων λούεσθαι ρεύμασι ποταμίαις,

γαυρούμενος, ἐπαίρων τε τὴν κεφαλὴν εἰς ὕψος,

στος (male ed. ἄπειρος), γνούς ἀκριβῶς, τῇ πείρᾳ. Θάνατος ἀντικρυς ἐστὶ τῷ Τζέτζη μεταγράφειν. (Editio μεταστρέφειν, Kiesslingio proponente feliciter μεταγράφειν). Σπανίοις (Fortasse σπανίως) τοῦτο δὲ ποιεῖ, βαρέως δυσχεραίνων. Alio loco Chil. 6, 406: Ἱστορικοὶ καὶ χρονικοὶ καὶ τεχνικοὶ παντοῖοι, Ὄνπερ κατέχων ἐν χερσὶ τὰς βίβλους, ὧν ἀβίβλης. Qui suum sibi caput esse bibliothecam dixerit, fortasse pro χερσὶ scripsit φρεσὶ.

(90) Hoc versu clauditur folium 297. Versus 91 primus est folii 305, transpo-

nente bibliopecto, quod in gratiam eorum monitum volo qui post me codicem 2644 tractabunt. Conferatur infra nota ad versum 169.

(98) B, δ.

(99) Conf. II. 15, 224.

(100) C, ἐγένοντο.

(101) A, καὶ τὸ μικρὸν ὑπέλαμψε. B, καὶ τι μ. ὑπέλαμπε.

(102) A B C, τρώματος.

(104) A, αἶμα.

(108) B, ἔθος καὶ ἔχων, et 106, καὶ ἵππος.

(109) A B, ἐπ. δέ.

- οὕτως ὁ Ἴκτωρ ἐξορμῶν ὠτρυνε τοὺς ἰππέας. 110
- ἽΩς δὲ τινὲς διώκοντες ἔλαφον κυνηγέται,
αἰφνης φανέντος λέοντος, φεύγουσιν ὅπη τύχοι,
οὕτως οἱ Ἕλληνες πυκνῶς μέχρι τινὸς ἐξώρμων·
ὡς εἶδον δὲ τὸν Ἴκτορα πρὸς μάχην ἐξορμῶντα
ἔφριξαν, πᾶσι δ' αἰ ψυχαὶ κατέπεσον εἰς πόδας. 115
- Τοῦτο πολλῆς δεινότητος ῥητόρων ἀποπνέει,
ἥγουν τῷ τάχει τῶν ποδῶν φεύγοντες ζῆν ἐδόκουν.
Τότε δ' ὁ Θόας τὴν πληθὺν ἤλασε πρὸς τὰς νῆας,
αὐτὸς τε καὶ οἱ Αἴαντες μετὰ Ἴδομενέως,
ὁ Μηριόνης Τεῦκρος τε καὶ ἀριστεῖς οἱ ἄλλοι 120
μάχην Τρωσὶ καὶ Ἴκτορι βαρεῖαν συνεκρότουν.
Πρῶτοι δὲ Τρῶες ἔτυψαν, Ἴκτορος παρορμῶντος,
λάμψαντος καὶ ἠλίου δὲ πρὸς πρόσωπον Ἑλλήνων.
Οἱ δ' Ἕλληνες ὑπέμειναν ὁμοῦ συνηθροισμένοι.
Κραυγὴ δ' ἐξ ἄμφω τῶν μερῶν ἐγένετο βαρεῖα 125
καὶ τῶν βελῶν ἦν χαλαζα, βροχαὶ τε τῶν αἱμάτων
ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μέχρι τινὸς τοῦ χρόνου.
Ἐπεὶ δ' ἐξέπεμψε φαιδρὰς ἠλιος τὰς ἀκτίνας,
φεύγοντας Τρῶες κτείνουσι τοὺς στρατηγούς Ἑλλήνων.
Στιχίον Ἴκτωρ μὲν ὁμοῦ σὺν τῷ Ἀρκεσιλάῳ, 130

(112) A B, τύχη.

(113) C, τινὲς. Cf. v. 127, et N, 41.

(115) B, κατέπεσαν. Adhæret Homero suo II. 15, 280: πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Auctor Ἐπιδημίας Μάζαρι ἐν ἄδου in Anecd. meis Græcis t. 3, p. 149, meminit τοῦ τὰς φρένας ἐν πτέρναις ἔχοντος Ἀνατολίου, respectu ad orationem de Halonneso extremam, quod monui ad hunc locum. Nicetas Choniates Murzuphlo c. 1: ὑπενόθευε ποδαγρὰν σχηματιζόμενος, ὡς εἶπερ συνδιέρρει παῖς πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον, κἀντεῦθεν ἄλλοφρονέων. Idem De Ma-

nuele Comneno 7, c. 3: ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐν λόγοις Εὐστάθιος [Eustathius ille Homericus], ζήλου ἐπὶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις πλησθεὶς... «ἐσοίμην ἄν» ἔφη «καταπαπατημένον ταῖς πτέρναις φερῶν τὸν ἐγκέφαλον... εἰ θεὸν ἠγοίμην ἀληθινὸν τὸν παιδεράστην καὶ καμηλώδη» deum scilicet Moametum impostorem. Confer Menagiana t. 1, p. 138.

(119) C, αὐτὸς δε.

(122) A B, πρῶτον. Cf. II. 15. 306. A, προσορμῶντος.

(125) B, ἐγένετο.

(129) Conf. II. 15, 329.

Αινείας δὲ τὸν Μέδοντα καὶ Ἴασον ἀνείλεν.

Ὁ Πολυδάμας δὲ αὐτὸν κτείνει τὸν Μηκιστέα,

Ἐχίον ὁ Πολίτης δὲ, τὸν Κλονίον Ἀγήνωρ,

ὁ Πάρις δὲ Δπίοχον δορι βαλὼν κατ' ὤμον.

Οἱ δὲ φυγόντες ἐνδοθεν ἐσώζοντο τοῦ τείχους.

135

Ἐκτωρ Τρῶσι κελεύσας δὲ πῦρ φέρειν πρὸς τὰς νῆας,

σὺν πᾶσιν ἄλλοις μετ' ἤχης ἐπήλαυε τὸ ἄρμα.

Τὴν τῶν Ἑλλήνων τάφρον δὲ συγχέας ὁ Ἀπόλλων

διαβατήν ἐποίησε πᾶσι Τρῶσι τῷ τότε·

τὴν τάφρον οὔσαν ὀρυκτὴν καὶ μανωθεῖσαν ὄμβροις

140

ὁ ἥλιος κατέσεισεν, οἷα ξηρὸν ἀρτίσκον,

ἀραιωθέντα τῷ ὑγρῷ καὶ συντριβέντα τάχει.

Οἱ Τρῶες δ' εἰσελάσαντες μάχην ναυσὶν ἐκρότου,

οἱ μὲν ἐφ' ἵππων ἔποχοι, οἱ δ' ἐκ νηῶν Ἀργεῖοι

ἐν κολλητοῖς τοῖς δόρασι, ναυμάχοις καλουμένοις,

145

ὧν περ τὸ μῆκος ἔφερε πῆχεις εἰκοσιθύο.

Ἄφεις δὲ τὸν Εὐρύπυλον ὁ Πάτροκλος ἰᾶσθαι,

ᾠρμησεν ὡς πρὸς πόλεμον νύξαι τὸν Ἀχιλέα.

Μεγάλη δ' ἦν ἡ συρραγὴ τῷ τότε τοῦ πολέμου.

Εἰς ναῦν δὲ μίαν Ἐκτωρ τε καὶ Αἴας ἐναυμάχουν

150

οὐδεὶς τὸν ἄλλον πρὸς φυγὴν δυνάμενος κινήσαι.

Εἰς ναῦν δὲ πῦρ εἰσφέροντα Καλήτορα Κλυτίου

(132) A, μηκιστέα. Cf. II. 15, 339.

(133) A C, Κλονίον. Est Κλονίον II. 15, 340.

(134) C, τὸν δῆλον. Cf. II. 15, 341.

(135) B, φεύγοντες.

(137) A B, ἀπήλαυε.

(138) Conf. II. 15 366.

(140) In C super μανωθεῖσαν scriptum ἀραιωθεῖσαν, scilicet ἀραιωθεῖσαν.

(145) C, δόρασιν ναυμάχοις. Cf. II. 15, 389.

(146) Mensura longorum illorum conto-

rum Tzetæ debetur. Ἐφερε nobis portait.

(150) C, μίαν θ' ἔκτωρ. Cf. II. 15, 416.

(151) A, προσφυεῖν. C, προσφυγὴν. Lapidica iotacistes Inscriptionem Bœckliana t. 1, 1187, sœdavit mire confusis vocalibus η ει : ἀγωνοθέτην, Καισαρήων, Σεβαστήων, Γερμανικήων, Δακκήων, καὶ ἀγωνοθέτην Σεβαστείων, Ἀσκληπειών, et c.

(152) A, εἰς νῦν. B, κλυτίνη. Cf. II. 15, 419.

Αἴας ὁ Τελαμώνιος ὁ πύργος τῶν Ἑλλήνων
στήθει βαλῶν ἀπέκτεινε· χειρὸς δαλὸς δὲ πίπτει.

Ἄσπερος δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν πεσόντα,
πᾶσι Τρωσὶν ἐκέλευσε σῶζειν τὸν πεπτωκότα.

135

Τίνες δ' εἰσὶν ἀνεψιοὶ σημείωσαι καὶ νόει.

Ἄνεψιούς μοι γίνωσκε τῶν ἀδελφῶν τοὺς παῖδας
ὡς πρὸς ἀλλήλους λέγεσθαι, καθὼς ἐστὶν ἐνθάδε.

Ἄσπερος γὰρ Κλυτίος ἀδελφὸς ὑπῆρχε τοῦ Πριάμου.

160

Οὐς κοινοτέρως δὲ φασὶν ἀνεψιούς, σὺ λέγε
ἀδελφιδούς, εἴπερ εἰσὶ τῶν ἀδελφῶν τεκνία.

Ἄν δ' ἐξαδέλφων παῖδες μὲν, ὡς ἡ κοινότης λέγει,
ἀνεψιαδούς μοι τούτους καλῶν οὐχ ἀμαρτήσεις

ὡσπερ θυγατριδούς πάλιν υἱοὺς τῶν θυγατέρων

165

καὶ τῶν υἱῶν δὲ υἱδούς, ἄσπερ κυρίως γράφης.

Οὕτω σῶζειν ἐκέλευεν Ἄσπερος τὸν πεπτωκότα,

(153) Abest a C. De metaphora vocis
πύργος superius monui ad Proleg. 682.

(154) B, δαλλός. Cf. II. 15, 421.

(155) Cf. II. 15, 422. C, ἐκέλευε.

(159) AB, καὶ πρὸς. Cf. ad librum A,
versu 75.

(160) Clytius inter Priami fratres nomi-
natur II. 20, 238.

(162) B, ἄσπερος. A C, εἴπερ. Conf. Scho-
lium ad II. 165. Tzetzes Chil. 6, a versu
376 ad 387 multus est de gradibus hisce
consanguinitatis, distinguens diligenter
ἀνεψιούς, ἀδελφιδούς, ἐξαδέλφους, θυ-
γατριδούς, υἱδούς, υἱωνούς. Addeis et
Chil. 10, 876, cum Scholio ad 6, 376
in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368, cujus ul-
timum vocabulum ἐκγονοί, in codice 2644
scriptum est ἔγγονοι.

(163) C, ὡς ἡ.

(164) A B, καλῶν τούτους, sententia
recta, metro titubante. Violatur etiam ac-
centus regula Chil. 3, 1000: Ἄσπερος
δελφίνα ἱστορεῖ Ἀεσθίου τινός. Bonus
ille codex 2644 hic loci est pessimus, sic
versum exhibens innumerum: Ἄσπερος

δελφίνα ἱστορεῖ Ἀεσθίου τινός νέου.
Hodiernus versificator reponeret fortasse:
Ἄσπερος δελφίνα ἱστ, cum hyphen sub
ia. Tzetzes Synizesi nec elisione id
genus utitur. Transponendis vocibus re-
stitutionem tentabo: Ἀεσθίου τινός ἱστο-
ρεῖ Ἄσπερος δελφίνα. Vel Ἄσπερος
ὁ Ἄσπερος ἱστορεῖ τοῦ Ἀεσθίου.
Ceterum qui non semel ὁ Ἄσπερος
scripsit, hiatum ὁ Ἄσπερος non repudia-
verit. Nec sanus est versus Chil. 1, 233:
Καὶ κόσσυθον, καὶ κρωβύλον καὶ τετ-
τιγοφορίαν. Bonus codex recte, metricè
saltem, κρωβύλλον. Ibi est scholium, vi-
dendum in Anecdotis Oxoniensibus t. 3,
p. 351, scholium Tzetzae, qui iterum
κρωβύλλος scripsit: οἱ δὲ τῶν Ἀθη-
ναίων (παῖδες) Ἐπὶ ταῖς πλοκαμίσι
(melius πλοκαμίσι) καὶ τέττιγας χρυσὰς
εἶχον. Afferit Cramerus e codice quodam
χρυσούς, et χρυσούς est in codice 2644.
Circa genus nominis τέττιξ non peccavit
Tzetzes, qui statim ὁ τέττιξ ait γῆς παῖς.
Recipiendum ergo, τέττιγας χρυσούς.

(166) A, γράφεις.

καὶ πέμψας κατὰ Αἴαντος, Λυκόφρονα φονεῦει,
παῖδα τελοῦντα Μάστορος, βαλὼν ὑπερ ὠτίου·
ἐκ τῆς νηὸς δὲ πέπτωκεν Αἴαντος ὦν πλησίον. 170
Αἴαντος δὲ καλέσαντος ἦλθεν ἐγγὺς ὁ Τεῦκρος.
Κτείνει Κλείτον τοξεύσας δὲ εἰς τοῦπισθεν ἀχένος
ἔντα τοῦ Πολυδάμαντος ἠνίοχον τῷ τότε.
Ὡς δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἔκτορα τὸ τόξον ἦν ἐλκύσας,
ἢ μὲν νευρὰ διήρρηκτο, τὸ βέλος παρερρῦη, 175
τὸ τόξον πίπτει τῆς χειρὸς· δειλαίνει δ' ὁ τοξότης,
λαβῶν δὲ σάκος καὶ κοντὸν Αἴαντι παρεστάθη.
Ἔκτωρ δ' ἐβόησε Τρωσὶν ἐμβαίνειν πρὸς τὰς νῆας,
ὡς εἶδε τὰ τοξεύματα τοῦ Τευκροῦ βεβλαμμένα.
Ὁ Αἴας δὲ τοὺς Ἕλληνας παρώτρυνεν ἐνθέδε, 180
λέγων· « Καλὸν ἐστὶ θανεῖν ἢ σῶσαι νῦν τὰς νῆας.
« Ἡ προσδοκᾷ τις ἐξ ὑμῶν, εἰ καύσουσιν ἐκείνας
« ποσὶ βαδίσας θάλασσαν ἐλθεῖν εἰς τὰς πατρίδας;
« Οὐ παρορμῶντος Ἔκτορος ἀκούετε τοὺς πάντας;
« Οὐκ εἰς χορὸν αὐτοὺς καλεῖ, καλεῖ δὲ πρὸς τὴν μάχην. 185
« Ὁ δὲ συμφέρον ἅπασι, τοῦτο νοῶ καὶ λέγω.
« Ἀλλήλοις μίξωμεν ἐγγὺς τῇ κατὰ χειρὰς μάχῃ.
« Κρεῖττον ὑπάρχει γὰρ θανεῖν ἢ ζῆσαι χρόνον ἕνα,
« ἢ καρτερεῖν ἐπὶ πολὺ πολέμων περιστάσεις,
« καὶ τότε τὸ βαρύτερον ἀνδρῶν ἐκ χειροτέρων. » 190
Οὕτως εἰπὼν ἀνήγειρε τὴν πάντων προθυμίαν.

(169) In hoc versu desinit folium 305; versus autem 169 primus est folii 308 recti. Conf. supra ad v. 90.

(178) B, ξ. δ' ἐβ. τρωσὶ νῆας sic. A, τρωσὶν ἐμβ. πρ. τὰς νῆας. C, τὰ πλοῖα.

(180) C, ἐνθέδε, quod prætuli varietati ἐνθένδε, et sic v. 202. Amat enim

Tzetzes adverbium id genus sine littera ny scribere. Cf. n. ad librum A, 8.

(182) A, εἰ προσδ. A B, ἡμῶν. Cf. Il. 15, 504.

(183) A C, βαδίσαι. B videtur ferre βαδίσας.

(187) B, χεῖρα.

(191) A B, πάντων τὴν προθ.

Καὶ Ἴκτωρ Περιμήδεος υἱὸν Σχεδίου κτείνει,
 ὁ Αἴας Λαοδάμαντα Ἀντήνορος τὸν παῖδα,
 τῶν Τρωϊκῶν τῶν πεζικῶν ταγμάτων ἡγεμόνα.
 Ὁ Πολυδάμας ὦτον δὲ κτείνει τὸν ἐκ Κυλλήνης. 195
 Ὁ Μέγης στήθει δὲ βαλὼν ἀνῆρηκε τὸν Κροίσμον.
 Ὁ Δόλοψ παῖς τοῦ Λάμπου δὲ τοῦ Μέγητος τὸ σάκος
 τιτῶ μὲν, ἀλλ' ἐρρύσατο τοῦτον ὁ θῶραξ τότε·
 ὁ Μέγης δὲ τῷ δόρατι κόπτει τὸν λόφον τούτου,
 ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸν ὦμῳ βαλὼν ἀνείλεν. 200
 Ἴκτωρ δ' ὀτρύννας ἀπαντας ἐχώρει καθ' Ἑλλήνων,
 ὁ Αἴας δὲ τοὺς Ἑλληνας διήγειρεν ἐνθέδε.
 Ἐν σιδηρῷ πυργούσι δὲ τότε τὰς νῆας τείχει.
 Ἀντίλοχος πηδήσας δὲ Μελάνιππον ἀνείλε,
 τοῦτον βαλὼν τῷ δόρατι παρὰ μαζὸν εἰς στήθος. 205
 Ἐφορμηθεῖς συλῆσαι δὲ τούτου τὴν πανοπλίαν,
 Ἴκτορα τρέχοντα ἰδὼν τοῖς Ἑλλησι προσφεύγει.
 Ἴκτωρ δ' ἐπῆλθε σὺν Τρωσὶ μετὰ βοῆς μεγάλης.
 Καὶ δὴ πειράζων ἤθελε κόπτειν ἀνδρῶν τὴν στάσιν
 ὅπου περ πλῆθος ἦν ὀρῶν λαμπρὰς τε πανοπλίας. 210
 Ἀλλ' ἠδυνάτει πρὶς αὐτὸ, καίπερ πολλὰ σπουδάζων·
 συνεπυκνοῦντο πύργου γὰρ δίκην συνηρμοσμένοι.
 Μόλις κόψας εἰσέδραμε, τοὺς Ἑλληνας δὲ τρέπει.

(192) A B, καὶ ὁ Ἴκτωρ. B, σχεδόν. Cf. II. 15, 515.

(193) A B, λαομέδοντα. Cf. II. 15, 516.

(195) B, κυλήνης. A, κυλλίνης. C, κηλήνης. Cf. II. 13, 518.

(199) A, μέγης, η superscripto.

(201) B, ὀτρύνων.

(202) A, ἐνθένδε. B, ἐνθάδεν, cum εν super θα. C, ἐνθέδε, ut modo v. 180.

(203) Cf. II. 15, 566. A B, πυργ. τέ.

(204) A, ἀντίοχος.

(205) A B, περί. Cf. II. 18, 577.

(208) A B, ἀπῆλθε. C, κραυγῆς.

(211) A, αὐτόν.

(212) Conf. II. 15, 618.

(213) A, καὶ μόλις κ. ἔδραμε. B, τρέμει. Homerus quidem II. 15, 637: ἐφόβηθεν ὑφ' Ἴκτορι. Sed τρέμω non est transitivum. A C, πρέπει, unde feci facillime τρέπει. Eadem permutatio libro Σ, 444. Et libro II, 91, est ἀπέπρεπε in C pro ἀπέτρεπε. Tzetzes, Homericorum initio quum originem dissidii Achillem inter et

Τὸν Μυκηναῖον δ' ἔκτεινε Κοπρέως Περιφήτην
 ἄντυγι σάκουσ τοῦ αὐτοῦ πεσόντα τῷ προσκροῦσαι· 215
 ὃν καὶ δραμῶν ἀπέκτεινε δορι βαλῶν πρὸς στῆθος.
 Οἱ δὲ πάντες ἐτρέποντο πρὸς ἐσωτέρας νῆας·
 ὁ Νέστωρ παρακλήσει δὲ τούτους κρατεῖ μὴ φεύγειν.
 Ὁ Αἴας μόνος δ' ἀναβάς πλοῖον ἐκ πλοίου τρέχων
 δόρυ κινῶν τε ναύμαχον, βοῶν φωνῇ μεγάλη 220
 ὡς φθάνειν καὶ πρὸς οὐρανόν, ἐκέλευσεν Ἀργεῖοις
 ὡς δυνατὸν καὶ ταῖς σκηναῖς ἀμύνειν καὶ τοῖς πλοίοις.
 Ἔκτωρ τοὺς Τρῶας πάντας δὲ καὶ πάλιν ἐφορμήσας
 τῆς ταχυπλόου ἤψατο νηὸς Πρωτεσιλάου.
 Καὶ πάλιν ὡς ἀδάμαστοι τὴν μάχην συνεκρότου 225
 οἱ Τρῶες καὶ οἱ Ἕλληνες, οὐκ ἄκοντας, οὐ τόξα
 (οὐ γὰρ μακρόθεν ἴσταντο) πέμποντες κατ' ἀλλήλων,
 ἀλλ' ἔγχεσι, πελέκεσιν, ἀξίναις, παντὶ ξίφει.
 Πολλὰ δὲ ξίφη πέπτωκεν ἐκείνων μαχομένων,

Agamemnonem ab ~~ropta~~ Briseide repeteret, id scripsit scholium: "Ὁμηρος κακοθηθείας χρησάμενος ῥήτορος (conf. superior Prolegomena v. 1165 seq.), ἐτέραν λέγει αἰτίαν τῆς τούτου ὀργῆς. Εἰ γὰρ τὴν ἀπάνθρωπον εἰρήκει τοῦ Παλαμήδους ὑφ' Ἑλλήνων ἀναίρεσιν, αὐτὸς ἀνέπρεπε (corr. ἀνέτρεπε) δηλαδὴ τὰ παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας γεγονότα ἐγκώμια. Quae conferantur cum Prolegomenis v. 1150 seqq. Quam finxit Poeta dissidii causam iterum carpit Tzetzes Homericis 228: Ταῦτ' ἄρα μῆνις ἔτευξε βαρύφρονος Αἰακίδαο, Ἦν Παλαμήδεος εἵνεκα μῆνιεν Ἀργεῖοισιν, Τὴν περ Ὁμηρος ἔφησεν οὐ εἵνεκα εἶπε γενέσθαι. Ultimum versum, quem vocat corruptissimum, infelicissime tentat Jacobus. Mihi quidem sanissimus est. Formula ἔζησεν οὐ εἵνεκα εἶπε conferenda cum plurimis quae parilem habent verborum eorumdem vel similitum cumulationem: OEd Col. 266, ἰκόμην ἴν' ἰκόμην, ubi

Elmsley et Heller. Medea 1000: ἡγγεῖλας οἷ' ἡγγεῖλας, ubi nonnihil fuit a me appositum in Matthiae commentario. Iphigenia Taurica 561: Ὡλωλεν ὡς ὠλολε, ubi Matthias. Aelianus de Timotheo H. V. 3, 47: ἐπεὶ ἔδοξεν ἀμαρτεῖν ἃ ἔδοξεν. Gregorius Naz. Epist. 51: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔχει ὡς ἔχει. Synesius Calvitii Encomio § 17: ἔχουσα δὲ ὡς περ ἔχει, ubi Krabinger. Formulas id genus «usurpant» Hermannus ait ad Vigerum p. 709, «ii qui rem clarius exponere aut nolunt aut nequeunt.» Pilatus Joannis Evang. 19, 23: ἃ γέγραφα γέγραφα significans se quae semel scripsisset retinere, nec mutaturum esse.

(214) A B, sine δέ. A, περιφοίτην.

(215) A B C, αὐτοῦ, A, τὸ πρ.

(217) A B, ἐτρέποντο.

(220) A, ναυμαχῶν. Cf. Il. 15, 677.

(221) C, ὡς πρὸς. Nunc καὶ plus vis habet, et displicet ὡς repetitum.

(224) Con'. Il. 15, 705.

ἢ γῆ δὲ κατερρέετο βροχαῖς ταῖς τῶν αἰμάτων,
 Ἔκτωρ, κρατῶν τήν πρύμνην δὲ, πῦρ ἔλεγε κομίζειν,
 οἱ δὲ πάντες ἐφώρμησαν τοῖς Ἑλλησιν ἐς πλεόν.
 Αἶας δὲ συμπνιγόμενος πάντων βελῶν πυκνώσει
 κατόπιν ἔστη τῆς νηός, προσδόκιμος ὧν θνήσκειν,
 πρὸς θρῆνυν στηριζόμενος τὸν ναυτικὸν τῷ κόπῳ. 235
 Ἐκεῖ δ' ἔστως ἀπήλαυε τῶν Τρώων τοὺς πυρφόρους,
 αἰεὶ βοῶν δ' ἐκπληκτικὸν παρώτρυνεν Ἀργείους·
 « Ἄνδρες, πολέμου μνήσασθε, γενναίως πολεμεῖτε.
 « Ἄρα δοκεῖτε βοηθοὺς ἔχειν τινὰς ὀπίσω,
 « ἢ τεῖχος ὃ τὸν θάνατον ἡμῶν ἀποδιώξει; 240
 « Οὐκ ἔστι πόλις τις ἡμῶν ὅθι στρατὸς ἐξέλθοι.
 « Ἐν πεδιάσι Τρωϊκαῖς μακρόθε τῆς πατρίδος
 « ῥιφέντες παρὰ θάλασσαν, τὴν μάχην συγκροτοῦμεν.
 « Ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν ἐστὶ λοιπὸν ἡ σωτηρία.
 « Χαυνοπολέμους σὺδαμῶς ἡμᾶς εἶναι νῦν πρέπει. » 245
 Ταῦτα βοῶν ἐνήργει μὲν αὐτὸς τῷ δορατίῳ,
 τιτρώσκων Τρῶας φέροντας πῦρ εἰς ὀλκάδων καῦσιν,
 ἀπέκτεινε δὲ δώδεκα πρὸ τῶν νηῶν πυρφόρους.

(235) B, στηριζόμενον τὸν ναυτικόν.
 A, τῶν ναυτικῶν. Cf. II, 15, 729.

(241) A B, ὅθεν, et statim μακρόθεν.
 Cf. n. ad v. 179.

(243) A B, περί.

(247) B, τιτρ.τρ. ἅπαντας πῦρ φέρον-
 τας ὀλκάσιν. A, πῦρ φέρειν ταῖς ὀλκ.

(248) In hoc versu desinit folium 308.
 Cum versu sequente incipit folium 298.
 Cf. n. ad v. 169.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Π (*).

Μέχρι τῆς ΟΥ' τὸ σύνταγμα ἐγράφη τῇ Ἀνάσσει·
 ἐντεῦθεν ἦν δὲ κίνδυνος λοιπὸν παρεαθῆναι
 ἐν δυστροπία περισσῇ τῶν χρηματοδοτούντων.
 Ὁ δ' εὐγενῆς Πεισίστρατος Κοτέρτζης Κωνσταντῖνος
 χρήμασι σφοῖς ἐπέσπευσεν εἰς τέλος προαχθῆναι
 ὄθεν ἐντεῦθεν ἅπασα τούτῳ προκείσθω χάρις.
 Καὶ δὴ καὶ καταρκτέον μου τοῦ ΠΙ τῆς ῥαψωδίας.

Πατρόκλῳ δούς ὁ Ἀχιλεὺς αὐτοῦ τὴν πανοπλίαν
 ἐξάγει πρὸς τὸν πόλεμον μετὰ τῶν Μυρμιδόνων. 4
 Τρέπouσι Τρῶας· Πάτροκλος κτείνει δὲ Σαρπηδόνα
 προκτείναντα τὸν Πηδάσον ἵππον τοῦ Ἀχιλέως.
 Εἶτα θνήσκει καὶ Πάτροκλος χερσὶ ταῖς Ἐκτορείαις, 5

(*) Septem primi versus quibus libro Π
 præfatur Tzetzes desunt in B. De Κοτέρ-
 τζη, altero illo Pisistrato plura quæresis in
 Addendis. In A male scriptum est χ' ὁ
 τέρτζης, sequiturque pro Κωνσταντῖνος
 aliud nomen compendio obscuratum, litte-
 ris tamen πτι lectu facillimis. Nec omit-
 tendum primo versu esse τῆς ο in A.

(1) Ante hunc versum B C lemmata so-
 lita exhibent. A caret lemme. Septem
 primis versibus argumentum libri exponi-
 tur, et conspirant ferme cum edita hypo-
 thesi prosaica. Deinceps initio librorum
 præmittitur similis expositio.—Codd. αὐ-
 τοῦ.

(5) A, ἔκτορείαις. Eadem vocalium ε
 et confusione Chil. 9, 361 : χρῆσιν ἀπε-

στομάτισα ῥητῶν Ἡσιοδίων. Bene
 codex Ἡσιοδείων. Recte Chil. 8, 34 :
 Ἔστι δὲ Ἡσιοδειον καὶ παλαιὸν τὸ
 ῥῆμα. In ejusdem Chiliadis Historia 67
 lemma exhibet Σερίφιων, contextus Σε-
 ριφείων. Codex autem bis ἰῶτα, super-
 scripta diphthongo. In Moschopulo Π.
 σχ. p. 78, Σερίπιος scriptum est. Ejus
 adjectivi scripturam sine controversia con-
 stituit clausula iambica Acharnensibus
 v. 542 : κυνίδιον Σερίφιων. Bene Scal-
 liger inter Proverbia metrica v. 967 : Ἀλ-
 λότρια βάλλεις· βάρταχος Σερίπιος.
 Tzetzes scholio ad Chil. 1, 393, in Cra-
 meri Anecdotis Oxon. t. 3, p. 352, ini-
 tiam recitat hymni cujus Arion auctor esse
 fertur, ubi, Πόσιδον γαλήχε ἐγκύμου

δορι Εὐφόρβου προπληγείς λάθρα τῷ μεταφρένω.
 Ἦν προγυμνώσας γὰρ αὐτὸν τῶν ὅπλων ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκ τοῦ κειμένου νῦν τῆς Πι Ὀμήρου ραψωδίας
 περι νηὸς μὲν οὕτως ἦν τῆς εὐκαθέδρου μάχη·
 τῷ Ἀχιλεῖ δ' ὁ Πάτροκλος παρίστατο δακρύων, 10
 ὃν ἐρωτήσας Ἀχιλεὺς, μαθὼν τε τὴν αἰτίαν
 ὅτι τοὺς Ἕλληνας κακῶς πάσχοντας κατοικτεῖρει
 καὶ βοηθεῖν προτρέπεται τοῦτον αὐτὸν ἐκείνους,
 πέντε συντάξας λοχαγούς ταγμάτων ἀρχηγέτας,
 καὶ τῷ Διὶ εὐξάμενος, ἦτοι τῇ εἰμαρμένῃ, 15
 καὶ πάντα νοουθετήσας δὲ τὰ πρόσφορα Πατρόκλῳ,
 προσβοηθεῖν ἐκέλευσε, προτρέπων πρὸς τὴν μάχην.
 Οἱ σὺν Πατρόκλῳ πάντες δὲ γένους τῶν Μυρμιδόνων
 μετὰ βοῆς τε καὶ κραυγῆς διψῶντες τοῦ πολέμου,
 ὀρμὴν σφηκῶν δεικνύοντες, ἐχώρουν κατὰ Τρώων. 20
 Πάντες δ' οἱ Τρῶες ἤπτοντο φυγῆς ὡς πρὸς τὴν Τροίαν.
 Πάτροκλος τὸν Πυραίχιμν δὲ Παιόνων ἀρχηγέτην
 ἐξ Ἀμυδῶνος πόλεως, ἐκ ποταμοῦ Ἀξίου,
 δορι κατ' ὤμον δεξιὸν ἀνείλεν ἀκοντίσας.
 Πεσόντος τούτου δ' εἰς φυγὴν χωρεῖ τὰ τῶν Παιόνων. 25
 Οἱ τοῦ Πατρόκλου δ' ἔσβεσαν τὴν ναῦν Πρωτεσιλάου.

ἀλμας βράγχια .. κούφοισι ποδῶν ρι-
 πάσμασιν... Lectiones codicis 2644 eno-
 tabo propter odarii emendandi difficulta-
 tem non minimam : Πόσειδον γαιήχε
 ἐγκύμον ἀλμας βράγχιοι... ρίμμασιν.
 (6) B, προσπληγείς.
 (9) A, οὔτως... μάχης.
 (11) A, μαθὼν δέ.
 (14) B, συντάξας. Placuit varietas συν-
 τάξας propter verba στησεν ἐν γρίνας II.
 16, 199.

(15) B, εὐξάμενω.
 (16) A B, νοουθ. τέ. A, πατρόκλου,
 et secunda manu πατρόκλω.
 (18) A, γένος.
 (20) Conf. II. 16, 259.
 (23) C, ἀμυδῶνος. Cf. II. 16, 288,
 et Heynius ad l. 2, 849. A B C, ἀξίου,
 et sic metrum postulat. Est Ἀξιοῦ in
 edito Homero. Conf. n. ad Proleg. 821.
 (25) A, χωρεῖ κατὰ π. Confer. II.
 16, 290.

Ζεὺς δ' ὁ κινῶν τὰ νέφη νῦν, τουτέστιν ὁ καθαίρων,
αἴηρ ἐστὶν ὁ εὐδίας, καὶ πλείον ἐὺδέν ἄλλο.

Ἐκ τῆς γῆς φευγόντων δὲ τῶν Τρώων πρὸς τὴν Τροίαν,
ἕκαστος Ἑλλην ἡγεμῶν Τρώων ἀνεῖλεν ἄνδρα, 30

Πάτροκλος Ἀρηίλυκον δορὶ μηρὸν ἐνσχίσας,
Θόαντα δὲ Μενέλαος πρὸς στήθος δορατίσας.

Ὁ Μέγης παῖς Φυλέως δὲ τὸν Ἀμφικλον ἀνεῖλε,
περὶ τὴν ἀπονεύρωσιν τοῦ σκέλους δορατίσας,
Ἄντιλοχος Ἀτύμμιον βαλὼν κατὰ λαπάραν. 35

Τὸν δ' Ἀτυμνίου ἀδελφὸν Μάριν τῷ Ἀντιλόχῳ
μαχόμενον, βραχίονος τρώσας ἀπονευρώσεις,
ὁ Θρασυμήδης ἀδελφὸς ἀνεῖλεν Ἀντιλόχου.

Ἦσαν δὲ εὗτοι Παταρεῖς, ἐταῖροι Σαρπηδόνας,
τοῦ Χίμαιραν ἐκθρέψαντος παῖδες Ἀμισωδάρου. 40

Τὴν μυθικὴν τὴν Χίμαιραν, τὴν τεραστίαν οἶδας,
καὶ τὴν Βελλεροφόντου δὲ τὴν πρὶν ἀλληγορίαν
λέοντα λέξαντος ἐκεῖ σοὶ λέγειν τοὺς Σολύμους
ὡς μαχομένους προφανῶς λεοντικῶ τῷ θράσει,
τάς Ἀμάζονας Χίμαιραν οἶα κρημνοβατοῦσαν, 45
θράκοντα δὲ τὴν ἐνέδραν τὴν εἰς Βελλεροφόντην,
τὴν ἦνπερ συνεστήσαντο πρὸς τὸν ἐκείνου φόνον.

(27) Conf. Il. 16, 297.

(31) A, ἀρηύλικον. Cf. Il. 16, 308.
A, ἐνσχίσας.

(33) B, ὁ μέγου. A, φιλέως. C, φι-
λέως. Cf. Il. 16, 313; 15, 530.

(34) A B, ἀποδύρωσιν. Statim v. 37,
ἀπονευρώσεις reddit Homericum, Il. 16,
323, πρυμνὸν βραχίονα, ut hic πρυ-
μνὸν σκέλος v. 314.

(37) A, μαχόμενος βραχίονος. B,
ἀπονευρώσας.

(40) A B, ἀμισωδάρου, et sic cum
syllaba brevi v. 50, 58, 64. Cf. Jacobs ad
Ælianum. H. An. 9, 23. Iliade 16, 328,

Homerus exhibet υἴες Ἀμισωδάρου.

(41) Τὴν μυθικὴν τὴν Χίμ.] Duplex
articulus placuit Tzetzae. Sic libro A, 73.
B, 15, τὴν Τρωϊκὴν τὴν πόλιν. Ω,
52 : τῆς ἀσελήνου τῆς νυκτός. Pro-
leg. 1108· τὸν πλαστὸν τὸν χάρτην. Ibid.
895 : αἱ ἑκατὸν αἱ πόλεις.

(42) B C, τὸ πρὶν. A, τὴν πρὶν, quod
re'ero ad Allegoriam propositam superius
libro Z, 51, quam confer, si tanti sit.

(43) A, Ad λέξαντος subaudio τοῦ vel
ἐμοῦ. A B, λέοντος. A, συλλέγειν.

(46) C, τῶν εἰς β.

(47) A, συνεστήσατο.

Ταῦτα μὲν οὕτω σοι καλῶς τὸ πρὶν ἠλληγορήθη.
 νῦν δ' οὕτω δέον σε νοεῖν τὰ τῆς Χιμαίρας τῆσδε·
 Ἀμισωδάρῳ Χιμαίρα ληστρίς τις ἦν θυγάτηρ
 ἐν ὑψηλοῖς Λυκίας τε καὶ παρακρήμνοις τόποις·
 καὶ λέων δὲ καὶ δράκων δὲ δύο υἱοὶ ἐκείνου,
 ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῇ ἀδελφῇ συνήργουν.
 Ὁ στωϊκὸς Παλαίφατος ἀλληγορεῖ μὲν οὕτως·
 ἡμεῖς δ' οὕτω σοι λύομεν ἐντεῦθεν τὸ χωρίον·
 ἡ Χιμαίρα κρημνώδης τις ἦν τόπος ἐν Λυκίᾳ,
 κρημνώδης, λοχμωδέστατος, φίλος τοῖς κακουργοῦσι,
 τὴν ἦνπερ Ἀμισώδαρος ληστήριον ἐπέει,
 ἐν τοῖς κρημνοῖς καὶ ταῖς λοχμαῖς ἔχων ληστὰς τυχόντας,

50

53

(48) C, οὔτωσι τὸ πρὶν. Saltem oportuit οὕτωσί. A, τὸ πρὶν καλῶς.

(51) A, παρακρῦμνοις. Sæpe vocales η υ permutantur propter pronunciandi parilitatem. Tzetzes Chil. 6, 747, ad Hesiodi mentem Op. 319: Θάρσος καὶ τόλμη δὲ πολλὴ πρὸς δλθον τε καὶ πλοῦτον. Placeret mihi quidem πολὺ, etsi non ignorem qui πολλὰ possit defendi.

(54) Palæphatus c. 29 non consentit cum Tzetze. Chimæra ipsi non est filia Amisodari, sed mons. Tzetzes Chil. 1, 275 dicit se omnes libros memoriter tenere: πᾶσαν οἶδα βίβλον Ἐκ στήθους τε καὶ στόματος οὕτως ἐτοίμως λέγειν. Οὐδὲ γὰρ μνημονέστερον τοῦ Τζέτζου θεὸς ἄλλον Ἄνδρα τῶν πρὶν τε καὶ τῶν νῦν ἐξέφηγεν ἐν βίῳ. Ὅθεν τὸ δῶρον εἰληφῶς (Cod. 2644, εἰληφῶς) εὐχαριστῶ τῷ δόντι. Nunc tamen vii paulo jactantioris infida memoria fuit.

(56) A, Est alia etiam a Tzetze proposita Chimæra interpretatio ad Lycophr. 17.

(59) A, λοχμαῖς. B, λόχμαις. C, τοῖς λοχμοῖς. Usus favet lectioni B, lectioni A lex metrica. Forma masculina λοχμός alio videtur carere exemplo. Veteres editiones Apollodori 2, 5, 4, exhibent λοχμῆς, codicibus consentientibus, Munkero, ad Antoninum Liberalem c. 12, λόχμης cor-

rigente, quod nunc receptum est. Philes ad Imperatorem ante poema de elephanto: Κρυπτήν ἐπελθὼν γνωστικῆς λοχμῆς τρίβον. Quod si accentus ultimæ syllabæ in λοχμῆ prorsus esset amandandus, transpositione faci i versu sanabitur: Ἐν ταῖς λόχμαις καὶ τοῖς κρημνοῖς. Sic est editus non sine mendo v. 317 Chiliados 2: Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὴν πλεύσας τὴν Θεμισκύραν. Rectius codex 2644, Θεμισκύραν. Rectius etiam foret Θεμισκύρην ionice. Nam vulgo pronuntiauerunt Θεμισκύρα. Ipse Tzetzes aliam exhibuit scripturam in scholio quod reperies apud Cramerum Anecd. Oxon. t. 3, p. 354: γράφε καὶ οὕτως: Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὴν Θεμισκύραν ἐκπλεύσας. Vitiō etiam laborat Chiliade 10, v. 336: Ἡστορία κεῖται μοι τοῖς ὀπισθίοις τόποις. Codex, κεῖται μοι, melius, etsi displiceat circumflexa antepenultima. Quod intelligebat Tzetzes, scholium adscribens hocce: οἱ γράφοντες πῶποτε ὀξεῖαν καὶ οὐ περισπωμένην, πῶς καὶ εἰς τὸ κεῖται μοι οὐ γράφουσιν ὀξεῖαν. Sed comparat quæ non sunt similia. Optime habet πῶποτε. Difficilior emendatio v. 7 Chiliados 10: Τὸ σχῆμα τοῦτο νόησον ὑπερβολὴν μοι λέγειν, Πλὴν ὑπερβολὴν, ὑπερβο-

ἐκ μετεώρων κτείνοντας καὶ λάθρα τοὺς ὀδίτας, 60
 τοῖς ἐπιμάχοις ἔχων δὲ τοὺς λεοντώδεις ἄνδρας
 τοὺς σθεναροὺς καὶ φονικούς ἐν τῇ συστάδην μάχῃ·
 ἔθεν Χίμαιραν λέγεται τοιαύτην ἀναθρέψαι.
 Οὕτως οἱ Νεστορίδαι μὲν τοὺς Ἀμισωδαρίδας,
 ὧν ὁ πατήρ ἐξέθρεψε τὴν Χίμαιραν, ἀνεῖλον. 65
 Ὁ δὲ Λοκρὸς Κλεόβουλον ἀπέκτεινε τῷ ξίφει
 ὡς τὰς πορφύρας ἐν μιᾷ πληγῇ πορφυραγρέται,
 ἢ πορφυρέῃ ἐρυθρῷ αἱματηρῷ θανάτῳ.
 Λύκων δὲ καὶ Πηνέλεως συνέρραξαν ἀλλήλοισ·
 τὸ φάσγανον ἐθραύσθη δὲ τοῦ Λύκωνος αὐτίκα 70
 καὶ Πηνελέου κέκρουκε τὴν περικεφαλαίαν·
 παρ' οὗς δὲ ὁ Πηνέλεως πλήξας αὐχένα τέμνει.
 Ἀκάμαντα δ' ἀπέκτεινε δόρατι Μηριόνης,
 τῶν ἵππων ἐπιβαίνοντα βαλὼν κατὰ τὸν ὦμον,
 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα βαλὼν κατὰ τὸ στόμα. 75
 Οὕτω τοὺς Τρώων ἀριστεῖς οἱ Ἕλληνας ἀνίρουν.

λὴν οὐδ' ἀπλουστάτην. Codex 2644 : Πλὴν ὑπερβολικὴν ὑπερβολὴν οὐδ' ἀπλουστάτην. Opus est conjectura. Fortasse, Πλὴν ἀλλὰ ὑπερβολικὴν, οὐδέ γε ἀπλουστάτην, vel οὐδ' αὐτὴν ἀπλουστάτην.

(61) Pro τοὺς malim καί.

(62) B, τοὺς καθαροὺς.

(64) A, ἀμιδαρίδας.

(68) A, πορφυραῖω. Explicare voluit Tzetzes verba Homérica, II. 16, 334, πορφύρεος θάνατος. Cf. Basilium Scholiis ad Nazianzenum in Notitiis mann. t. 11, part. 2, p. 97, ibi nota. Narrat Ammianus Marc. 15, 8, Julianum Cæsarem, quum primum purpuram induit, « hunc « verum ex Homericò carmine susurra- « visse », Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῦρα κραταίη. Meminerat fortasse ejus antithescos Petrus Cornelius, cujus Augustus, quum Cinnam purpura consulari deorasset, conversus ad Æmyliam

ait : « Aime, Cinna, ma fille, en cet illustre rang ; Préfère-s-en la pourpre à « celle de mon sang ». Voltairio displicuit antithesis, ac tanti ingenii poetam irreverentius objurgat, velut puerulum solacissantem plagosus alter Orbilius. Parellius scholæ Polytechnicæ innutritus, non classicæ, nihil invenit quod Voltairio reponeret.

(71) A B C, πηνελέου. Oportuit Πηνέλεω a nominativo Πηνέλεως (cf. II. 16, 335) vel a Πηνέλαος, Πηνελάου. Genitivus Πηνελέοιο, II. 14, 489, ducit quidem ad formam Πηνελέου, sed scriptura non est indubia. Scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 334: ἀπο εὐθείας τῆς ὀ Πηνελεος, τὸ ὀσ μικρόν. ἰωνικῶς. Debit esse v. 69, 72, Πηνελεος, ut formam foret cœcordia.

(74) A B, τὸν ἵππον. II. 16, 343, ἵππων ἐπιβησόμενον.

(75) C, εὐρύθαντα. Cf. II. 16, 345.

Ἐκτορα δ' Ἄϊας ἔσπευδε βαλεῖν τῷ δορατίῳ·
 ὁ δ' ὦν ἐμπειροπόλεμος, πύρινος στρατηλάτης,
 σκέπων σφοῦς ὤμους τοὺς πλατεῖς ἀσπίδι ταυροδέρμῳ,
 ἐσκέπτετο τοξέυματα καὶ πλήξεις τῶν δοράτων. 80
 Ὅμως γινώσκων τὴν τροπὴν, ἔσωζε τοὺς οἰκείους,
 ἕως κατεῖδε φεύγοντας ἀκόσμως πεφυρμένως,
 καὶ τότε τοῦτους ἔλειψε παραδραμῶν τοῖς ἵπποις.
 Οἱ δὲ δεινὰ καὶ δυσχερῆ μυρία πεπονθότες,
 μόλις ἐπεραιώθησαν τὴν ὀρυκτὴν ταφρεῖαν. 85
 Πατρόκλου δ' ἐπισπεύδοντος Ἀργείους κατὰ τοῦτον,
 πάσας πληροῦσι τὰς ὁδοὺς ἀκόσμως πεφευγότες.
 Ὡς χεῖμαρροι δὲ ῥέοντες ἠχοῦσι λαβροτάτως,
 οὕτως ἐστέναζον φρικτὸν φευγόντων Τρώων ἵπποι.
 Ὁ Πάτροκλος ἠττήσας δὲ τὰς φάλαγγας τὰς πρώτας, 90
 τοὺς Ἕλληνας ἀπέτρεπε πάλιν ὡς πρὸς τὰ πλοῖα,
 προθύμους ἔντας πρὸς αὐτὴν τὴν Ἴλιον ἐλαύνειν
 μέσῳ νηῶν καὶ τείχους καὶ ποταμοῦ ἀνίρει.
 Καὶ πρῶτα κτείνει Πρόνοον βαλὼν κατὰ τὸ στέρνον,
 καὶ Θεστορα τὸν Ἥνοπος, Εὐρύαλον ἐν πέτρῳ, 95
 Ἀμφοτερόν, Ἐρύμαντα, Τληπόλεμον, Ἐπάλτην,
 Ἰφέα καὶ τὸν Πύρην δέ, Ἐχίον, Ἀργεάδην,
 καὶ Σαρπηδόνα δι' αὐτοὺς ἔκτεινεν ἀντιστάντα.
 Ὡς ἦλθον κατ' ἀλλήλων γὰρ συνάπτοντες τὴν μάχην,
 πρῶτος βαλὼν ὁ Πάτροκλος κτείνει τὸν Θρασυμήδην, 100

(78) C, πόρινος.
 (79) B, σκέπους.
 (88) A B, καὶ χεῖμ. Cf. II 16, 384.
 (91) C, ἀπέτρεπε. Cf. ad librum O, 213. Ceterum nomen Ἕλληνας sententiæ Homericæ adversatur, quæ poscebat, τοὺς Τρώας νῦν ἀπέτρεπε. Cf. II. 16, 394.
 (93) A, μέσον.

(95) II. 16, 411, Ἐρύαλον, et in varietate Εὐρύαλον, quod habent A B C.
 (96) A B, εὐρύμαντα.
 (97) A, τὴν πύρην. B C, πύριν. A, ἀργεάδην. Cf. II. 16, 416, 417.
 (100) C, τὸν σαρπηδόνα. Inter varias lectiones est Θρασυμήδην, quod recepi ex A B. Vide Heynii notam ad II. 16, 463.

- ἡνίοχον ὑπάρχοντα τοῦτον τοῦ Σαρπηδόνας,
 ὁ Σαρπηδῶν τὸν ἵππον δὲ τὸν Πήδασον Πατρόκλου.
 Ὡς δὲ δευτέρως ὤρμησαν καὶ πάλιν κατ' ἀλλήλων,
 μάταιον μὲν προέπεμψεν ὁ Σαρπηδῶν τὸ δῆρυ·
 ὁ δὲ πρὸς τὸ διάφραγμα καὶ τὸν ἐπίπλου βάλλει. 105
 Εὐθύς δ' ἐκεῖνος ὥσπερ δρυς, ἢ λεύκη, πεύκη, πίπτει·
 βρυχώμενος ὡς ταῦρος δὲ, τὸν Γλαῦκον ἀνεκάλει,
 καὶ οὕτως ἐξαπέπνευσεν, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀλλά γε δὴ ρητέον μοι τίς Ζεὺς τὰ νῦν ὑπάρχει,
 τοῦ Σαρπηδόνας ὁ πατήρ, ὁ σπεύδων τοῦτον σώζειν, 110
 καὶ τίς ἢ τὴν ἀναίρεσιν Ἥρα ποθεῦσα τούτου,
 καὶ πῶς καὶ πόθεν οὐρανὸς ἔχει βροχὰς αἱμάτων,
 ὥσπερ καὶ σίτων, καὶ τεφρῶν, ὄφρων, ἄλλων πόσων,
 καὶ τίς Ὑπνος καὶ Θάνατος οἱ κλέψαντες ἐκεῖνον
 ὡς πρὸς πατρίδα τὴν αὐτοῦ Λυκίαν τὴν Πατάρων. 115
 Νῦν Ὀμηρος ὁ πάνσοφος, ἢ θάλασσα τῶν λόγων,
 γενέθλιον θεμάτιον γράφει τοῦ Σαρπηδόνας
 καὶ λέγει τοῦτο· τοῦ Διὸς ἔχειν μὲν τὸν ἀστέρα
 ἐν οἷς τόποις πεφύκασιν οἱ ἀρχηγοὶ γενναῖοι,
 ὅθεν καὶ τούτου λέγει δὲ πατέρα τὸν ἀστέρα. 120
 Ἥρα δ' ἀστήρ ἐστὶν ἑμοῦ, ἔνπερ τῷ γενεθλίῳ
 σὺν τοῖς ἀστέρων φαυλοργοῖς, σὺν Ἄρει δὲ μάλλον
 νικᾶν τὸν Δία δείκνυστιν, ὅθεν καὶ θνήσκειν λέγει
 τοῖς οἷς τρόποις εἰρήκειμεν θανεῖν τὸν Σαρπηδόνα.

(106) C, ὡς λεύκη, πεύκη, et sic ferme A. B, ἢ λεύκη. Inde feci ἢ λ., sequuntur Homerum Il. 16, 482: Ἥριπε δ' ὡς ὅτε τις δρυς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς, ἢ πῖτυς βλωθρή.

(107) A, βρυχώμενος. A B, ἀπεκάλει.

(108) C, ἀπέλιπε.

(109) Τὰ νῦν scilicet Il. 16. 431.

(111) Cf. Il. 16, 440.

(112) Cf. Il. 16, 459.

(114) Cf. Il. 16, 454, 671.!

(116) Jam Proleg. 51 Homerus Tzetzae dictus fuit ἢ θάλασσα τῶν λόγων. Ibi nota.

(121) B, ἑρμοῦ ἐστίν. A, ἐστὶν ἑρμοῦ.

(122) A B, ἀστέροις.

(124) B, εἰρήκαμεν. Plusquamperfecto uti amat Tzetzes. Chiliade 8, 99: φέρε-

- Ἐπει σημεία δὲ παθῶν εἰσὶ ποτὲ μεγάλων
 125
 αἱμάτων ὄμβροι καὶ τεφρῶν, ὡς εὐημέροις χρόνοις
 πολλῶν τε ἄλλων ἀγαθῶν καὶ σίτων ἐπομβρίαί,
 λεκτέον ὅπως γίνονται καὶ ποίω δὲ τῷ τρόπῳ.
 Ἄηρ καὶ αἰ νεφέλαι δε τὸ πᾶν ἐξανιμῶσαι
 ἐκ γῆς, θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν, ὀρῶν, βορβόρων,
 130
 αἶψα καὶ σίτον τέφραν τε, ὄφεις, ἰχθύς, κοπρία,
 καὶ πᾶν λοιπὸν τὸ προστυχὸν ἀνάγουσαι, ὄμβροῦσιν.
 Ἐπει τῷ τότε δὲ καιρῷ, πολλῶν ἀνηρημένων,
 αἱμάτων ἦσαν λιμνασμοὶ ταῖς Τρώων πεδιάσιν,
 ἀνενεγκοῦσαι κάτωθεν ὄμβρησαν αἰ νεφέλαι.
 135
 Ἔγνωσ τὸν Δία, Ἦραν τε καὶ χύσιν τῶν αἱμάτων,
 Ἀπόλλωνα τὸν κλέψαντα καὶ λούσαντα δὲ τοῦτον
 καὶ Ὑπνον δὲ καὶ Θάνατον οἱ πρὸς Λυκίαν ἤγον.
 Ἄκουε νῦν καὶ μάνθανε πρῶτον ἐκ Φιλοστράτου·
 140
 « Ἐσκεύαστο ἀρώμασι, καθεύδοντι ἐώκει. »
 Ταῦτα μὲν ὁ Φιλόστρατος, καὶ πλεῖον οὐδὲν ἄλλο·
 Τζέτζης δὲ τὸν Ἀπόλλωνα νῦν τοῦτον τὸν ἐνθάδε,
 τὸν κλέψαντα καὶ λούσαντα τὸν Σαρπηδόνα, λέγει
 φαῦσιν ἡλίου πυραυγῆ, δι' ἣν παυθείσης μάχης,
 κλέπτουσι τοῦτον Λύκιοι καὶ λούσαντες κοσμοῦσι,
 145
 καὶ καθ' ἐσπέραν τὴν αὐτὴν ἐχώρουν πρὸς Λυκίαν.
 Ὅθεν Ὑπνος καὶ Θάνατος λέγονται τοῦτον κλέψαι
 καὶ πρὸς πατρίδα τὴν αὐτοῦ δῆθεν ἀποκομίσαι.

κλον Ὅμηρος Ὡς δῆθεν πατρωνύμιον
 εἶρηκεν Ἀρμονιδην. Codex 2:44, εἶ-
 ρήκει. Chil. 5, 381, εἰρήκειμεν, con-
 sentiente codice 2644. Conf. infra 237;
 P, 85; Σ, 17, 77, 103, 765; Υ, 361;
 X, 73, 75; Ω, 115; Proleg. 295.

(125) A B, δὲ σημεία. C, ποτὲ πα-
 θῶν εἰσὶ.

(133) A B, ἀναιρουμένων.

(139) A B, ἄκουε δῆ. Cf. Philostrati
 Heroica p. 724: ἐσκεύαστο δὲ ἀρώμα-
 σι καὶ ἐώκει καθεύδοντι.

(147) Claudit hic versus folium 299;
 versus 148 inchoat folium rectum 301,
 bibliopego folia oscitanter transponente.
 Conf. ad O, 247.

Ἐπεὶ τοῖς ἀνωτέρω δὲ καὶ προλαβοῦσι λόγοις
 Ὅμηρος παῖδας Σπερχεῖου καὶ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρήκει, 450
 καὶ ταῦτα νῦν λεκτέον μοι καὶ καθεξῆς δὲ τᾶλλα.

Θυγάτηρ ἡ Πηλέως μὲν, ἡ κληῖσιν Πολυδώρη,
 τινὶ φθαρεῖσα παρ' αὐτοῦ τοῦ Σπερχεῖου ταῖς ὄχθαις,
 παῖδα γενναῖα Μενέσθιον, ὃν Ὅμηρος σεμνύνων
 τῷ ποταμῷ τῷ Σπερχεῖῳ λέγει μιγῆναι ταύτην. 458

Ἡ Φύλαντος θυγάτηρ δὲ πάλιν ἡ Πολυμήλη
 ἐν ἑορτῇ Ἀρτέμιδος, τουτέστι τῆς σελήνης,
 καλλιφωνοῦσα τοῖς χοροῖς, θέλγει τινὰ τῶν νέων
 οἷς λόγος ἐπιτήδευμα· ὃς καὶ μιγεῖς ἐκείνη
 τὸν Εὐδωρον γεγέννηκεν. Ἄλλ' ἑατέον ταῦτα, 460
 ἥδη δὲ χωρητέον μοι πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς βίβλου,
 καὶ μοι λεκτέον τίς ἐστι νῦν ἐνταυθοὶ Ἀπόλλων,
 ᾧ τινι Γλαῦκος εὐχεται ἀκέσασθαι τὸ ἔλκος.

Ὁ Σαρπηθῶν κτεινόμενος χερσὶ ταῖς τοῦ Πατρόκλου
 ἀνεψιὸν τὸν ἑαυτοῦ ἰκέτευε τὸν Γλαῦκον 465
 ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπερμαχεῖν μὴ γυμνωθῆ τῶν ὅπλων.

Γλαῦκος δὲ, τὸν βραχίονα προτοξευθεὶς τῷ τείχει,
 οὐδόλως ἦν κατευτονῶν δόρυ χειρὶ κινήσαι
 ὑπερμαχεῖν τε τοῦ ἀνδρός τοῦ συγγενοῦς πεσόντος,
 καὶ μᾶλλον ψυχροτέρου δὲ καὶ τοῦ αἵματος ὄντος. 470

Διόπερ φαῦσιν εὐχεται ἡλίου γεγονέναι·
 οὗ γεγονότος, καὶ κρατεῖν τὸ δόρυ κατισχύσας,
 λέγεται ὑπ' Ἀπόλλωνος τὴν χεῖρα ἰαθῆναι.

Ἐλθὼν ὡς πρὸς τὸν Ἑκτορα, εἶτα δὲ λέγει τάδε·

(150) Conf. Il. 16, 174, 181.

(159) A, λόγοις.

(163) Conf. Il. 16, 543.

(165) Scholium in C: ἀνεψιοί, οἱ ἀδελ-
 φῶν παῖδες λέγονται, ἦτοι οἱ ἐξ ἀδελ-

φοί. Cf. n. ad O, 161, ubi plura sunt dicta.

(172) C, κρατεῖν, superscripto κινεῖν.

A B, κινεῖν. Il. 16, 520: Ἐγχοῦ δ' οὐ
 δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον.

(173) Cf. Il. 16, 527.

- « Ἐκτορ, νῦν κείται Σαρπηδῶν ὁ στρατηγὸς Λυκίων 175
 « ὑπὸ Πατρόκλῳ δὲ αὐτὸν ἀπέκτεινεν ὁ Ἄρης »
 ἤγουν Πατρόκλῳ ἔκτεινεν ὁ πόλεμος ἐκεῖνον,
 ἦτοι ἐκτάνθη Σαρπηδῶν ἐν μάχῃ τῷ Πατρόκλῳ,
 εἶτουν ὁ Ἄρης, καὶ θυμὸς, κτείνει Πατρόκλῳ τούτου,
 ἦτοι θυμούμενον αὐτὸν ὁ Πάτροκλος ἀνείλεν, 180
 ἢ τῷ θυμῷ τῷ ἑαυτοῦ ὁ Σαρπηδῶν καὶ τόλμη
 ὀρμήσας γενναιότερον ἀνήρηται Πατρόκλῳ,
 ἢ Ἄρης, καὶ ὁ σίδηρος, τὸ δόρυ τοῦ Πατρόκλου
 τὸν Σαρπηδῶνα ἔκτεινεν. Ἐπ' ἄλλα χωρητέον.
 Τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων δὲ περὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ 185
 μάχην βαρεῖαν καὶ δεινὴν ἀλλήλοις συρραξάντων,
 ὁ Ζεὺς, ἀήρ, ἐποίησε σκότον νεφῶν τῇ μάχῃ·
 σημεῖα γὰρ συντρέχουσι πολλάκις τοῖς στοιχείοις
 ἐν τελευταῖς ἀνδρῶν τινῶν, καὶ μᾶλλον διασῆμων.
 Ὀνήτωρ ἦν τις ἱερεὺς Διὸς δὲ τοῦ Ἰδαίου, 190
 ἦτοι ἀέρος τοῦ αὐτοῦ, τῇ Ἰδῇ, πεφυκότες,
 ἢ καὶ τῆς εἰμαρμένης δὲ Ἰδῆ ναός ἐν τέλει.
 Τούτου δὲ τοῦ Ὀνήτορος Λαόγονον υἱέα
 ὁ Μηριόνης ἔκτεινε βαλὼν γνάθον παρ' οὔσας.
 Οἱ Ἕλληνες καὶ Τρῶες μὲν περὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ 195
 ἀλλήλοις συνερρήγνυντο μάχην καρτερωτάτην.
 Ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς μάχης δὲ τῆς καρτεραῆς ἐκείνης

(175) A B. ἔκτωρ. Cf. II. 16, 538, 541.

(176) Cf. II. 16, 543.

(180) C, ἀνεῖλε.

(181) C, ὁ σαρπηδῶν τῷ ἑαυτοῦ.

(183) C, δόρυ τὸ τοῦ.

(184) A, ἔκτεινεν.

(187) Est ferme evanidus in C. A, τὴν μάχην.

(188) A, ἐντρέχουσι.

(189) B, τινῶν.

(190) Cf. II, 16, 604.

(191) A, αὐτῇ τῇ ἰδί. B, αὐτῇ τῇ ἰδῇ.

C, αὐτοῦ, quod recipi; « hic, in Ida » scilicet.

(192) A, ἰδι ναός. B, ἦδη. C, ἰδη.

(196) C, κραταιοτάτην, superscripto καρτερωτάτην.

- σφοῦς ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔτρεψεν οὐδ'ὄλως ἀλλαχόσε·
 τὴν μάχην δ' ὥρα μεριμνῶν περὶ Πατρόκλου φόνου,
 εἴτ' οὖν καὶ τοῦτον κτείνειν ὁ Ἔκτωρ παρραυτικά 200
 τοῦ Σαρπηθόνος ἔγγιστα, συλήσει τε τὰ ὄπλα,
 ἢ ἔτι κτείνει καὶ λοιποὺς μᾶλλον ἐκ Τρώων οὔτος.
 Ἐδοξε λῶον κτεῖναι δὲ τὸν Πάτροκλον καὶ ἄλλους.
 Ὁ Ἔκτωρ ἀλογίστως δὲ φεύγειν εὐθύς ὠρμήθη,
 καὶ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς λοιποὺς προὔτρεπε Τρώας φεύγειν, 205
 εἴτ' οὖν ἐκ μάντεως τινὸς Διὸς βουλήν ἀκούσας,
 εἴτε καὶ μόνος ἐγνωκῶς ῥοπήν τῆς εἰμαρμένης.
 Τοῦτων φευγόντων δὲ λοιπὸν, Ἕλληνες σὺν Πατρόκλῳ
 ἀπὸ τῶν ὄμων εἶλοντο τὰ ὄπλα Σαρπηθόνος,
 ἃ Πάτροκλος ἀπέσταλκεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλέα. 210
 Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι τὰ μέχρι τοῦδε πάντα,
 ἔπειτα συναπτέον μοι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ὕφους.
 Ὁ Ζεὺς οὐκ ἔτρεψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐδ'ὄλως,
 ἀλλ' ἦν, ὡς ἔφην, μεριμνῶν περὶ Πατρόκλου φόνου.
 Τοῦτο φησὶν ὁ Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ· 215
 ταύτῃ τῇ μάχῃ εἴμαρτο καὶ Πάτροκλον κτανθῆναι,
 ἀλλὰ μετὰ μικρὸν τινα βραχὺν τε πάνυ χρόνον.
 Εὐθύς ὁ Ἔκτωρ φεύγει γάρ, τῷ μὲν δοκεῖν ἀλόγως,
 τῇ δ' ἀληθείᾳ τεχνικῶς καὶ στρατηγικωτάτως,
 φεύγειν κελεύσας καὶ λοιποὺς πάντας σὺν τούτῳ Τρώας. 220
 Ὁ Ἔκτωρ καὶ οἱ Τρώες γὰρ μέχρις ἡμέρας μέσης

(198) Cf. II. 16, 645.

(201) A, συλλήσεται.

(202) A B, εἴ ἔτι.

(204) Cf. II. 16, 657.

(207) A B, βουλήν.

(208) C, φευγόντων τε. Cf. II. 16.
653.

(211) A B, μέχρι τὰ τοῦδε πάντα.

Codex autem C, πάντα τὰ μέχρι τοῦδε.

(212) A, συναπτόμενοι.

(213) A, ὁ ζ. οὐκ ἔτρεπε τοὺς ὄφθ.
αὐτοῦ οὐδ'. Sic B cum ἔτρεψε. Sequun-
tus sum ordinem meliorem codicis C,
scripto αὐτοῦ pro αὐτοῦ.

(214) Cf. modo v, 199.

(221) B, γὰρ μέσης ἡμ. μέσης.

τὸ βῆρος πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐδέχοντο τῆς μάχης·
ἀκμήτων Μυρμιδόνων δὲ ἀθρόως ἐκδραμόντων
ὡς πρὸς φυγὴν ἐτράπησαν· πάλιν δ' ἀντιστραφέντες
ἄλλην δευτέραν ἔμελλον ἀρχῆθεν κροτεῖν μάχην. 225

Ἐπεὶ δ' ὁ μέγας στρατηγὸς Ἐκτωρ ἐκεῖνος ἔγνω
ὄντας προθύμους πνεύματι, σάρκα δ' ἡσθηνηκότας
τῇ μέχρι τόσου μάχῃ τε καὶ ζέσει τοῦ ἡλίου,
καὶ μέγαν ὄντως κίνδυνον ἤλπισε γεγρονέαι
εἴπερ πάλιν συνάψουσι κατάκοποι τὴν μάχην, 230

ὡς προθυμότερον αὐτοὺς εἴωρα πολεμοῦντας
φεύγειν αὐτὸς ἐπλόσσατο, καὶ τούτους φεύγειν λέγει,
ὡς ἂν μικρὰν ἀνακωχὴν λαβῶσι τοῦ καμάτου,
καὶ πάλιν γενναϊότερον Ἕλλησιν ἀντιστῶσιν.

Οὕτω ποιήσας εἵλκυσεν ὡς πρὸς φυγὴν τοὺς Τρῶας,
φυγὴν δοκοῦσαν, οὐ φυγὴν, ἀνάπαυσιν δὲ μάχης. 235

Τούτων τραπέντων εἰς φυγὴν οἷσπερ εἰρήκειν τρόποις,
τὴν πανοπλίαν Ἕλληνες γυμνοῦσι Σαρπηδόνα,
ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐκ βελῶν Διὸς βουλαῖς ἀείρας,
λούσας ἐνδύει εἵμασι, καὶ χρίσας ἀμβροσίᾳ, 240
πομποῖς διδύμοις ἀδελφοῖς, Ὑπνω καὶ τῷ Θανάτῳ,
δίδωσιν, οἱ κομίζουσι τοῦτον εἰς τὴν Λυκίαν.

Εἶπον τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος σοὶ πρὶν ἀλληγορίαν,
ὅμως καὶ πάλιν λέξωμεν ἔνεκα σαφηνείας,
καὶ ἔνεκα κολλησέως καὶ συναφῆς τοῦ λόγου. 245

Ἑλλήνων γυμνωσάντων μὲν, ὡς ἔφην, Σαρπηδόνα,

(223) A, ἀκμή τῶν. Scriptum super ἐκδραμόντων in C, αὐτῆς ὑπερραξάντων. Fortasse, δὲ αὐτοῖς ὑπερρ.

(228) A B, τῇ μέσῃ. Sic μέση et μέχρι confusa, ut μέσης et μέχρις v. 221.

(231) A B, αὐτον.. πολεμοῦντα.

(232) A B, αὐτούς. B, τούτοις.

(233) B, ἀνακωχὴν μικρὰν. A, μ. ἀνακοχὴν.

(240) Cf. II. 16, 680.

(243) B, σοὶ πρῶτον. Confer superius v. 142.

(244) A B, ἔνεκεν.

(245) Cf. modo v. 238.

ἐξ οὐρανόθε φλέγοντος ἡλίου θερμοτάτου
 ἢ Εἰμαρμένης ταῖς βουλαῖς οὕτω θερμοῦ φανέντος,
 οἱ Ἑρῶες ἀπεπαύθησαν Ἐκτορος στρατηγίαις·
 Πάτροκλος δὲ σὺν Ἑλλησι τισὶν ἀσυγκροτήτοις, 250
 ἀπείροις τέχνης τῶν μαχῶν, ἐδίωκον τοὺς Τρῶας.
 Οἱ Λυκιοὶ δὲ ἄδειαν εὐρόντες οὕτως τότε,
 καὶ τὸν αὐτῶν ἀράμενοι δεσπότην Σαρπηδόνα,
 λούουσι καὶ κοσμοῦσι δὲ, χρίουσιν ἀμβροσίᾳ,
 ἦτοι φαρμάκοις τοῖς τηρεῖν ἀσέπτους δυναμένοις, 255
 καὶ τοῖς δυσι τοῖς ἀδελφοῖς, τῷ Ὑπνῷ καὶ Θανάτῳ,
 ἦτοι θανόντα τουτονὶ ἐσπέρα, ὕπνου χρόνῳ,
 εἰς τὴν Λυκίαν ἔπεμψαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.
 Ὁ Πάτροκλος διώκων δὲ τοὺς Τρῶας καὶ Λυκίους,
 τὰ μέγιστα, οὐ μέτρια, ὁ κήπιος ἐβλάβη. 260
 Ἐφυγε δ' ἂν τὸν θάνατον, τηρῶν τὰ Ἀχιλῆως·
 ἀλλ' Εἰμαρμένης λογισμὸς κρείσσων ἐστὶν ἀνθρώπων.
 Τίνα δ' οὖν τότε, Πάτροκλε, ἀνεῖλες ἐκ τῶν Τρώων,
 ἐπότε δὴ σε οἱ θεοὶ πρὸς θάνατον ἐκάλου; 265
 (Θεοὺς τὴν εἰμαρμένην μὲν καὶ τοὺς ἀστέρας λέγει
 τοὺς γενεθλίους καθενὸς ἀνθρώπων τῶν ἀπάντων.)
 τὸν Ἀδρηστον, Αὐτόνοον, τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα.
 Τότε μικροῦ τὴν Ἴλιον οἱ Ἕλληνες ἂν εἶλον,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων, συμμαχῶν Τρωσὶ, πρὸ πύργων ἔστη,
 ἐχθρὰ φρονῶν Πατρόκλῳ δέ. Τρὶς γὰρ ὡς πρὸς τὸ τεῖχος 270
 ὁ Πάτροκλος ἐξώρμησε, τρὶς δὲ αὐτὸν Ἀπόλλων

(247) A B, ἐξ οὐρανόθεν. C, ἐξοὐ-
 ρανόθε. Placuit Gzetzæ in adverbiiis litteræ
 ny ommissio, quod sæpius animadvertere
 sinit in δῆθε, ὄθε, aliis.

(250) A, δὲ τοῖς ἔλλ.

(252) A C, οὕτως εὐρόντες.

(253) A B, αὐτόν. C, αὐτόν, super-
 scripto ὦ.

(260) Cf. II. 16, 685...

(264) II. 16, 693: ὅτε δὴ σε θεοὶ θά-
 νατόνδε κάλεσαν.

(268) A, ἀνεῖλον.

θείαις χερσίν ἀπέστρεψε, πατάσσω τὴν ἀσπίδα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ τέταρτον ὤρμησε δαιμονίως,
 ἦγουν ὡς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὡς ἐν τι τῶν στοιχείων,
 ὡς πῦρ, ὡς κῦμα, σίδηρος, ὡς πνεῦμα καταιγίδος, 275
 δειναῖς, φησί, ταῖς ἀπειλαῖς ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ὁ καθ' ἐτέρους πόρρωθεν εἴργων τε καὶ τοξεύων,
 κατὰ δ' ἡμᾶς ὁ ἥλιος πόρρωθεν δρῶν τὰ ἔργα·
 φησί δέ· « Χάζου, Πάτροκλε· οὐκ ἔστιν εἰμαρμένον
 « πεσεῖν δορι σῶ Ἴλιον, οὐδὲ τοῦ Ἀχιλέως. » 280
 Πάτροκλος δ' ὑπεχάζετο, τούτου ὀργὴν ἐκκλίνων.
 Ἀπόλλων, μητραδέλφω δὲ τοῦ Ἑκτορος Ἀσίω
 ὁμοιωθεὶς, πρὸς Ἑκτορα τάδε φησί κατ' ἔπος·
 « Εἴθε σου τόσον κρείσσων ἦν, ὅσον εἰμί σου χείρων·
 « ἔδειξα γὰρ μὴ ῥαθυμεῖν ἂν οὕτω τοῦ πολέμου. 285
 « Κατὰ Πατρόκλου ὀρμησον, εἴ πως αὐτὸν ἀνέλης,
 « δόξαν σοι τοῦ Ἀπόλλωνος ἡλίου παρασχόντος. »
 Οὕτως εἰπὼν Ἀπόλλων μὲν εἰς μέσον μάχης ἔδυ,
 κλόνον ποιῶν τοῖς Ἑλλησι, κυδαίνων δὲ τοὺς Τρῶας.
 Ἑκτωρ, ἀφείς τοὺς ἄλλους δὲ, χωρεῖ κατὰ Πατρόκλου. 290
 Καὶ πρῶτα πέτρῳ Πάτροκλος κτείνει τὸν Κεβριόνην,
 ἠνίοχον τοῦ Ἑκτορος καὶ ἀδελφὸν δὲ νόθον,
 δι' ἐν ἄμφω συνέρραξαν καὶ μάχην βαρυτάτην,
 ὅποια δύο λέοντες ἀμφ' ἔλαφον κτανθεῖσαν.
 Νεκρῶν σωμάτων λέοντες ἐσθίουσιν οὐδόλως. 295

(273) Il. 16, 705 : δαίμονι ἴσος.

(275) A, σίδηρον.

(276) Homerus φησί, scilicet Il. 16, 706 ; δεινὰ δ' ὁμοκλήσας.

(277) B, ἐτέρου.

(279) Cf. Il. 16, 707.

(281) A, ὑπεχώ.ζετο.

(282) Cf. Il. 16, 716.

(284) A B, εἴθε τόσου κρ.

(285) De ῥαθυμεῖν τινός ad Z, 36.

(288) C, ἔδει. Bene ἔδυ exhibit. v. 311. Libro Σ, 234, in C ἔδει fuit correctiohne mutatum in ἔδυ.

(289) Cf. Il. 16, 729.

(291) Conf. Il. 16, 737.

(294) Cf. Il. 16, 756.

Οὐκ ἔλαθε τὸν Ὅμηρον πάντα λεπτῶς εἰδῶτα,
τὴν τοξευθεῖσαν δ' ἔλαφον καὶ θνήσκουσαν νῦν λέγει.

Περὶ τοῦ Κεβριόνου μὲν Πάτροκλός τε καὶ Ἔκτωρ,
καὶ ἀμφοτέρων οἱ στρατοὶ τὴν μάχην συγκροτοῦντες,
ἰσοπαλεῖς ἐτύγχανον ἄχρι καὶ μεσημβρίας· 300
μετὰ ἡλίου κλίσειν δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσιν.

Ὁ Πάτροκλος τρισσάκις δὲ ὀρμήσας κατὰ Τρώων,
πολλοὺς ἀνείλεν ἐν δορί· ὀρμῆ δὲ τῇ τετάρτῃ,
βληθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος λαθραίως μεταφρένω,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκότιστο, ῥίπτει τὴν πανοπλίαν, 305
τὸ δόρυ τούτου ταῖς χερσὶν ἐρράγη, διεθραύσθη,

(297) Homerus: περὶ κταμένης ἐλάφοιο. De leonibus cadavera non edentibus ac simili aquilarum abstinentia Tzetzes egit Chil. 5, Hist. 9. Ibi et locum alium II. 3, 23, de leone, qui « ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας » tangit, et intelligit de corpore vivo ac vigente. Heynii est ibi legenda erudita nota, qui tamen Tzetzae non meminit. Versum in hac Historia 426, cuius est clausula περὶ ἀετῶν μὲν, correxi ad Simocattæ Quæstiones Physicas p. 180, non monstrans legendum esse ἀετῶν μὲν, quod nunc video confirmari scriptura boni codicis 2644. Ibidem v. 432, clausula θηρῶν δὲ rectius scriptam θηρῶν δε exhibet codex. Istæ particulæ fiunt encliticæ, quum poscat lex metrica penultimæ accentum. Inde sequitur Chilliade 5, versum 716, Συγγράφων εἰς ἀγνώμονας ἀνθρώπους, παχύφρονας esse corruptum a Kiesslingio, sic immutante pristinum et barbarum παχυφρένους. Remedium transpositionis fuit paratu facile, scilicet παχύφρονας ἀνθρώπους. Sed est in codice 2644, ἀνθρώπους παχυφρύγας, quod omnino accipiendum esse mihi quidem videtur. Phryges enim fuerunt olim contemptissimæ homines indolis, ingenio servilissimo, ac, quum serviebant, servi ἀργότεροι καὶ νωγελέστεροι. Sunt ἀνθρώποι παχυφρύγες homines obeso ac pingui ingenio, quos Phrygas iurares crasso natos in aere. Fuit prudentior Kiesslingius, qui reperto Chil. 4, 562, hemistichio priore

ἀνθρώπους πλουσιόψυχας, abstinuit a corrigendo πλουσιοψύχους, quo nomine violaretur lex metrica. Incido in loco alium medicina egentem Chil. 9, 986: Ταῦτα γελῶτων ἄξια, ταῦτα περικτέα πᾶσιν. Οὐ μὴν οἱ πυραυστούμενοι καὶ φάλαινα καὶ ψύχαι. Prioris versus hemistichium posterius barbarismo sædatur et syllaba una longius est. Optime codex 2644, παικτέα. In altero versu pro πυραυστούμενοι, reponendum e codice πυραυστούμοροι. Interpres sibi sit Tzetzes de phalæna κανδηλοσθέστρα Chil. 9, 962: Ἔστι καὶ ζῶον ἕτερον φάλαινα κεκλιμένον, Φάλαινα, ψύχη, ψώρα τε καὶ πυραυστούμορος δέ (imo πυραυστούμορός δέ, ut in clausula; et sic codex). Compositum πυραυστούμορος fecit Tzetzes parum cogitate e versu Æschyleo Fragm. 340: Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. Liceat monere obiter Tzetzae lectores a me ad Choricium p. 53 hemistichia fuisse alia recte instaurata et scripto σε, et transpositione, quod firmatum codice nunc reperio. Firmantur etiam codice correctiones propositæ ad Choricium p. 43, ad Theophylactum Simoc. pp. 213, 293, 299, 306.

(299) A, συνεχρότουν.

(300) Est hic versus ultimus folii 302; versus autem 301 primus folii 314, transpositus a bibliopego foliis. Confer. nota ad v. 247.

(306) C, συνέθραύσθη.

τὸν δ' Ἄτῃ φρένας ἔλαβε, λέλυτο τούτου μέλη,
 ἐκπεπληγμένος ἔστη δέ. Σύνεγγυς Εὐφορβός δε
 ἐλθὼν ἐκείνον ἔβαλλε δορὶ τοῖς μεταφρένοις·
 ὡς τοῦτον δ' οὐκ ἐδάμασσε βολῇ τοῦ δορατίου
 340 ἀρπάξας ἐκ τοῦ σώματος τοῦτο πρὸς πλῆθος ἔδω.
 Πληγῇ θεοῦ καὶ τῷ δορὶ Πάτροκλος δαμασθεὶς δε
 ἐχώρει πρὸς τοὺς Ἑλληνας, τὸν θάνατον ἐκφεύγων.
 Ἔκτωρ δὲ τοῦτον τῷ δορὶ βαλὼν κατὰ λαπάραν,
 ὡς εὐτελὲς γρυλλίδιον τὸν ἄνθρωπον ἀνείλε.
 345
 Ταῖς ἀλλοτρίαις τελευταῖς ὁ Ὅμηρος δὲ παίζων
 δεικνύει λόγων δύναμιν ἐξαίρων τὰ τυχόντα·
 καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰεὶ δεικνύει τοῖς σκοποῦσιν,
 ὅτι λόγον τὸν ἥττονα γυμνάζων ταῦτα λέγει·
 ὡς τῷ χωρίῳ δεικνυσι τῷδε συμφανεστάτως.
 320 Τοῦ στρατηγοῦ γὰρ Ἔκτορος τοῦ στρατηγικωτάτου
 ἐκείνῳ καταθνήσκοντι λέγοντος εἰρωνεῖα·
 « Νήπιε, ὑπετόπαζες Τρώων πορθῆσαι πόλιν
 « καὶ αἰχμαλώτους ἀγαγεῖν γυναῖκας Τρωιάδας.
 « Ἐγὼ τούτων ὑπερμαχῶν ἐκτρέπω τὰς ἀνάγκας·
 325 « σὲ δὲ οἱ γῦπες ἔδονται τοῖς τόποις ταῖς ἐνθάδε.
 « Ὁ Ἀχιλλεὺς δ' οὐ βροθῆϊ σοί, ἀγαθὸς ὑπάρχων. »
 Ταῦτα δὲ καὶ ἕτερα τοῦ Ἔκτορος εἰπόντος,
 λειποψυχῶν ὁ Πάτροκλος, ὡς παίζοντος Ὀμήρου
 καὶ προφανῶς δεικνύοντος τὸν ἥττονα γυμνάζειν·
 330 « Αὔχει νυν, Ἔκτορ, μέγιστον ἦδη, καὶ κόμπαζέ μοι·
 « σοὶ γὰρ τὴν νίκην δέδωκεν ὁ ἥλιος Ἀπόλλων,

(314) C, λαπάρας Cf. II. 16, 820.

(316) A, συμφοραῖς.

(317) A, ἐξαίρων.

(322) A, ἐκεῖνο.. εἰρωνία.

(323) Cf. II. 16, 833.

(324) A, τρωαίδας. Cf. II. 16, 831.

(326) A B C, γύπες. Cf. II. 16, 836.

(331) A, ἔκτωρ. Cf. II. 16, 844.

« και Ζεὺς Κρονίδης δὲ αὐτὸς, ἄδηλος εἰμαρμένη,

« οἱ ἐκ τῶν ὤμων ὄπλα μου ἐδάμασαν λαβόντες.

« Ἔκτορες δέ μοι ἔκοσιν εἰ ἦλθον ἐναντίοι,

335

« πάντες ἂν ἀνηρέθησαν ἐμοῦ τῷ δορατίῳ. »

Ἦκουσας ὠσotάριχα, τηγάνου μαγειρίαν;

ἦκουσας κατζανίτζια τὰ τοῦ καλοῦ Πατρύκλου;

τὸν Ὀμηρόν μου τὸν χρυσοῦν ἔγνωσ ἠκριθωμένως,

ὅπως λίγον τὸν ἦττονα ῥητορικῶς γυμνάζων

340

καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγει καὶ καπυρόν γελαῖ δε.

Νήπιε Πάτροκλε, τί φῆς; ὡς πρὸς τὸν Τζέτζην λέγε·

εἰ εἴκοσί που Ἔκτορες ἄνευ στρατοῦ ὑπῆρχον,

οὐκ ἂν τοὺς πάντας Ἕλληνας ἀπέκτειναν καὶ μύνοι.

Ἄλλ' ἐπαναληπτέον μοι τοῦτον μικρὸν τὸν λίγον.

345

Πάτροκλος εἶπεν· « εἴκοσι τοιούτους ἂν ἀνεῖλον,

« ἀλλά με Μοῖρά τε ὁμοῦ ἀνεῖλε σὺν ἡλίῳ. »

ἦτοι ἡ Μοῖρα δέδρακε βλαθῆναι παρ' ἡλίου,

δεύτερος δὲ ὁ Εὐφροβος, σὺ δὲ τρίτος ὁ Ἔκτωρ.

Οὕτως εἰπὼν, ἐξέθανε, ψυχὴ δ' ἀπέπτη τούτου

350

πτῶσιν θρηνοῦσα τελευτῆς, ἦβην καὶ ἀδροτήτα,

τὸ στιβαρόν καὶ εὔτρονον, καὶ τὸ ἀνδρεῖον τούτου.

Μὴ εἵπησ ἀνδροτήτα δὲ μετὰ τοῦ νῦ μηδόλωσ

(337) C, αὐγοτάριχα. Præ tuli quod plus habet hellenismi, ὠσotάριχα, vernacule *boutargue*. Est et nomen αὐγοτάριχον, quod Corayus Atactis 5, 27 et Zalyces I. exico vertunt *boutargue* Aptē diceretur αὐγοτάριχα cibus ex ovis, quem vocamus *aufs bouilles*.

(338) Vidēsis addenda.

(343) A B, στρατῶν.

(345) A B, ἐπαναλειπτέον.

(349) A B, ὁ διφροβος. Cf. II. 16, 850.

(351) C, ἀνδρότητα, super ἂν scripto ἄ, cum scholio ad marginem: ἀδρότητα γράφειν. Fortasse fuit ante ἀδρ. verbum

δεῖ quod culter reseuerit bibliopegi

(353) A B, ἀνδροτήτα. Non vult scribi Tzetzes ἀνδροτήτα, quod nomen reperitur in Iliadis loco, λιποῦσ' ἀνδροτήτα καὶ ἦβην, quia versus Homeri erit ἐπταισμένος, qui non possit ad numeros exigi legitimos, syllabis πουσ' ἀνδρο pro dactylo habendis. Id monet grammaticus, quia prava lectio ἀνδροτήτα in multis reperitur codicibus; ac, quod miror valde, eam in Clarkiana remanere sinebat Ernestius, et tuebatur Heynius quoque, et licet animus inclinaret in ἀδρότητα, alteram vocem servabat et longa nota plena

ὁ στίχος οὗτος γὰρ ἐστὶ λοιπὸν τῶν ἐπταισμένων.

Οὕτω μὲν οὖν ἀπέπνευσεν ὁ Πάτροκλος, ὡς ἔφην· 355

ὁ Ἐκτωρ δ' ἐκ τοῦ τραύματος λάξ ἀνασπάσας δόρυ,
ῶρμα κατ' Αὐτομέδοντος κτανεῖν καὶ τοῦτον θέλων·

τοῦτον δὲ ὑπέξέφερον οἱ Ἀχιλέως ἵπποι,

οὓς τῷ Πηλεΐ γε οἱ θεοί, ἦτοι ἢ εἰμαρμένη

ἢ βασιλεῖς δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων. 360

Τῆς Πι μὲν ἢ ὑπόθεσις ἰδοῦ συνεπεράνθη,

καὶ δὴ καὶ ἠλληγορήται, ἃ δ' οὐ σαφῶς ἐλέχθη·

τανῦν ἀλληγορήσομεν σαφῶς καὶ πλατυτάτως.

Ἐκ τοῦ μικροῦ τὴν Ἴλιον οἱ Ἕλληνες ἀνεῖλον

εἰ μὴ Ἀπόλλων συμμαχῶν Τρωσὶ πρὸ πύργων ἔσθη. 365

Οὐδὲν ἀσκόπως Ὀμηρος ἄχρι τυχόντων γράφει,

ῥητέρων δὲ δεινότητι πάντα προσφόρως γράφει.

Τὸ δὲ μικροῦ τὴν Ἴλιον Πάτροκλος μεθ' Ἑλλήνων

τῷ τότε ἂν ἐπόρθησαν, λόγος ἐστὶν ἀστεῖος,

καὶ χάρις ἐπιτάφιος εἰς Πάτροκλον Ὀμήρου· 370

ἦτοι εἰ μὴ ὁ Πάτροκλος ἀπέθανεν, ἀλλ' ἔζη,

καὶ ἴσως καὶ τὴν Ἴλιον σὺν Ἑλλήσιν ἂν εἶλεν·

ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἔθρακε τάδε καὶ τάδε τότε.

Ἄκουε πάντα νουνεχῶς σαφῶς ἀλληγοροῦντος.

Οἶος ἐμπειροπέλεμος ἦν στρατηγὸς ὁ Ἐκτωρ 375

nugarum vindicabat, erroribus librariorum et tyrographorum vim tribuens argumenti.

(354) B, ὁ στ. γὰρ ἐστὶ λοιπὸν οὕτω τ. ἐπτ.

(359) B, πηλεῖ οἱ. C, πηλεῖ περ. A, πηλεῖ γε.

(360) B, ἦ. Cf. II. 16, 867; et Σ, 126.

(361) C, ἦδη. Mox A B, πλατυτέρως.

(365) Cf. II. 16, 698.

(367) A, δεινότητ.

(369) B C, ἐπόρθησε. A, ἐπόρθησαν.

Sic v. 250, codicibus conpirantibus: Πάτροκλος δὲ σὺν Ἑλλήσιν... ἐδίωκον τοὺς Τρῶας. Ad ἀστεῖος scholium in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 484: γραφὴν Ὀμήρου ἀστεῖαν ὁ Φαληρεὺς δὲ χάριν ὀνομάζει τὸ ἀστεῖον.

(371) A B, ἂν ἔζη. Vid. Addenda.

(374) C, πάντα νῦν λεπτῶς. Prætulī νουνεχῶς ex A B, ne pronuncietur πᾶν τὰ νῦν.

καὶ ταῖς νεκροῖς κατάδηλον καὶ φύσεσιν ἀψύχοις·
οἱ δὲ ἀσυγκρότητοι πρὸς μάχας καὶ πολέμους·
ἦσαν οἱ πλείους Ἕλληνες χωρὶς ἠριθμημένων,
Ὅμηρος ἐμαρτύρησε τῇ Γάμμα ῥαψῳδίᾳ,
καὶ λέγων λέγειν οὐ δοκῆ, δεινὸς ὢν λογογράφος. 380
Τέως ὁ πάνσοφος ἀνὴρ ἐκεῖ τοιαύδε γράφει·
Ὁ Ἔκτωρ τὰ στρατεύματα μέλλων τῆς μάχης παῦσαι
ὡς ἂν μονομαχήσωσι Μενέλαος καὶ Πάρις,
εἰς ἀμφοτέρους τοὺς στρατοὺς μέσος εἰσῆλθε τότε,
ἐκ μέσου θόρου τὸ αὐτοῦ κρατῶν, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἄκρου, 385
ὅπερ σημεῖον παύσεως καθέστηκε τῆς μάχης.
Καὶ Τρῶες μὲν ἰδρύνθησαν ἰδόντες τὸ σημεῖον,
Ἕλληνες δ' ἀσυγκρότηται, τῶν ἀπειροπολέμων
ἔντες, μὴδὲ γινώσκοντες στρατιωτῶν σημεῖα,
καθ' Ἐκτορος πᾶν ἔπεμπον καὶ τόξευμα καὶ βέλος 390
ἕως αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς ἔπαυσεν Ἀγαμέμνων,
εἰπὼν ὡς τι τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἔκτωρ μέλλει λέγειν.
Τοιοῦτος Ἔκτωρ στρατηγὸς ὢν συγκεκριημένος,
ὡς κατακόπους ἦν ὄρων τοὺς Τρῶας μαχομένους
καὶ κίνδυνος ἐπήρητο τούτοις ἐκ Μυρμιδόνων, 395
φεύγειν προσποιησάμενος, φεύγειν κελεύει Τρῶας,
ὡς καταστρατηγήσειε στρατηγικῆ φρονήσει
τοὺς Ἕλληνας καὶ Πάτροκλον ὄντας ἀσυγκροτήτους,
τοῖς δὲ Τρωσὶ ποιήσειεν ἑτεραλκῆ τὴν νίκην·
ὅπερ καὶ δέδρακεν εὐθύς τεχνικωτάτῳ τρόπῳ. 400
Τῇ γὰρ δοκῆσει τῆς φυγῆς τὸν τόπον παραμείψας

(379) Est ultimus folii 314; sequens primus est folii 303, propter transpositionem foliorum jam notatam ad v. 300.

(380) A, δοκῆ.

(385) Conf. II, 3, 77, atque superioris Γ, 65.

(392) A, ὡς εἶ τι.

(394) A B, καὶ κατ.

ὡς εἶναι μὲν τὸν ἥλιον τοῖς Τρώων ὀπισθίοις,
λάμπειν δὲ κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων καὶ Πατρόκλου,
(τί θεῖ μακρηγορήματος;) τὸν Πάτροκλον ἀνεῖλε,
καὶ Μυρμιδόνας καὶ λοιποὺς Ἑλλήνων οὐκ ὀλίγους. 405

Τὸ πᾶν δὲ ἀλληγόρημα νῦν προσωποποιία,
Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιον σύμμαχον Τρώων λέγειν
ὀλέθρια Πατρόκλῳ δὲ καὶ θάνατον φρονοῦντα,
καὶ τὴν ἀσπίδα νύσσουντα χερσὶ ταῖς ἀθανάταις,
ταῖς δραστικάις ἐλλάμψεσι τοῦτον ἀποσοβοῦντα, 410
καὶ δῆθεν λέγοντα ταυτὶ ἄπερ φησὶ τὰ ἔπη.

Ἄσσιος ὁ μητρῶς δὲ τοῦ Ἑκτορος ὡς εἶδεν
ἥλιον κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων ὑπηργμένον,
τὸν Ἑκτορα εἰσέτι δὲ σκοποῦντα τί δραστήον,
τολμηροτέροις ὤρμησε κατὰ Πατρόκλου λόγους, 415
ὄν Ἄσιον Ἀπόλλωνος μὸρφωμα νῦν σοι λέγει.

Καὶ ὁ μὲν ἥλιος αὐτὸς ἦν τῷ πολέμῳ λάμπων,
καὶ σκύλα μέγα τῷ στρατῷ ποιοῦν τῷ τῶν Ἑλλήνων,
τοῖς δὲ Τρωσὶ καὶ Ἑκτορι μέγα προσάπτων κῦδος.
Ἑκτωρ φονεύειν δὲ λοιποὺς παρέτρεχεν Ἑλλήνων, 420
κατὰ Πατρόκλου δ' ἤλαυνε, κτεῖναι ποθῶν ἐκεῖνον.

Καὶ πρῶτα Κεβριόνην μὲν ὁ Πάτροκλος ἀνεῖλε,
δι' ὃν καὶ μάχῃ καρτερὰ τῷ τότε συνερράγη.
Καὶ μέχρι μεσημβρίας μὲν ἰσοπαλῆς ἦν μάχῃ,
μετὰ τὴν μεσημβρίαν δὲ οἱ Ἕλληνες νικῶσι, 425
τὸν ἥλιον κατόπισθε τῆς ράχεως βαλόντες.

Ἄνεῖλε δὲ ὁ Πάτροκλος, ἀλλὰ σὺν Μυρμιδόσιν,

(402) B, τρώοις.

(404) A B, μακρηγορήματα.

(409) B, χερσὶ τοῖς.

(412) Scholium ad μητρῶς in C: μη-
τρός ἀδελφός.

(415) B, ἔδρασε, *litratis syllabis*
ἔδρα nil correctionis superscribens.

(416) Cf. II. 16, 716.

(423) A B, ἡ μάχῃ.

(426) A B, κατόπισθεν.

ὄσους φησὶν ὁ Ὅμηρος· εἶτα δὲ ὁ Ἀπόλλων,
 πλήξας αὐτοῦ μετάφρενον, πάντων γυμνοὶ τῶν ὅπλων,
 ῥίπτει δὲ καὶ τὴν κόρυθα, τούτου τὸ δόρυ θραύει. 430
 Πάτροκλος δ' ἔστη ἐκπλαγείς, ὁ δ' Εὐφορβος λαθραίως
 ἔβαλε τὸ μετάφρενον τούτου τῷ δορατίῳ.
 Ὡς δ' οὐκ ἐδάμασεν αὐτὸν, ἀφηρηπακῶς τὸ δόρυ
 φεύγει, οὐχὶ τὸν Πάτροκλον, ὡς Ὅμηρος νῦν φέρει,
 ἀλλὰ στρατὸν Ἑλλήνων τε καὶ τὸν τῶν Μυρμιδόνων. 435
 Εἶτα ὁ Ἔκτωρ ἀναιρεῖ τὸν Πάτροκλον, ὡς ἔφη·
 πληγὴ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατὰ μεταφρένου,
 ἢ ὅτι Πάτροκλος, θαλφθεὶς ἀκτίσι ταῖς ἡλίου,
 ὡς καὶ νικῶν ἐκδύεται πᾶσαν τὴν πανοπλίαν,
 καὶ ἀνηρέθη ὧ φαμέν ἀναιρεθῆναι τρόπῳ, 440
 εἶτουν καὶ ἀσκεπτότερον ἐλαύνων κατὰ Τρώων,
 Εὐφύρβῳ τὸ μετάφρενον ἐβλήθη δορατίῳ
 ἐκ τῶν μερῶν τῶν ὀπισθε λαθραίως ἐπελθόντι,
 τῇ φαύσει τοῦ ἡλίου δὲ μηδ' ὅλως ἐρωμένῳ.
 Δι' ὁ προσάπτων Ὅμηρος ἡλίῳ τὴν αἰτίαν, 445
 λέγει· « Ο Ζεὺς, ἢ Μοῖρα, με, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἄμα,
 ὁ Εὐφορβος δὲ δεύτερος, σὺ δὲ με τρίτος κτείνεις. »

(430) A, ῥίπτει.

(434) Conf. II. 16, 814.

(436) Cf. superius v. 314.

(438) C, ὅταν.

(439) A B, ἐνδύεται.

(441) Abest ab A.

(442) C, τὸν ὀπισθεν. A, ὀπισθεν.

(446) Conf. II. 16, 849.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ (*).

Μάχη συνέστη καρτερά περι νεκροῦ Πατρὸ κλου·
Εὐφορβος ἀναιρεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Μενελάου.
Ἐκτωρ τὴν Ἀχιλῆως δὲ δύεται πανοπλίαν.
Ἄντιλοχος δὲ στέλλεται παρὰ τὸν Ἀχιλῆα
τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον ἐκείνῳ καταγγέλλων. 5
Ὁ δὲ Μενέλαος αὐτὸς ἅμα καὶ Μηριόνης
ὑψοῦ κρατοῦντες τὸν νεκρὸν ἐξέφερον τῆς μ. χης·
οἱ δ' Αἴαντες ἀπείργουσι τοὺς Τρῶας προμαχοῦντες.

Πάντα τὰ τῆδ' ἐσσι σαφῆ. Τὸ « Ζεῦ δὲ πάτερ » νοεῖ
τὴν εἰμαρμένην νῦν δηλοῦν εἴτε καὶ τὸν αἴερα. 10
Ἄπολλων ἥλιος ἐστὶν ὁμοιωθεὶς τῷ Μέντῃ,
ὡς Μέντης βλέπων συνεργὸν ἥλιον Τρώων ὄντα,
ἢ καὶ ἡλίου τηλαυγοῦς ἀυγάζοντος ἐν μάχῃ,
τῷ Μενελάῳ Εὐφορβον ἰδὼν ἀνηρημένον
φησὶν ὡς πρὸς τὸν Ἐκτορα· « Σὺ μὲν διώκεις ἵππους, 15
« Μενέλαος δ' ἀπέκτεινεν Εὐφορβον παῖδα Πάανθου. »

(*) Lemmata codicum similia praecedentibus.

(3) Α, δ' ἐνδύεται.

(4) Α Β, περί.

(7) Ultimus est folij 303; sequens autem primus folij 295. Plurima enim ordine sunt interversa folia. Vide n. ad II, 379.

(8) Α Β, ἀπείργουσι. Argumentum prosaicum: οἱ δὲ Αἴαντες προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους. Inde mendum ἀπείργουσι.

(9) Conf. II, 17, 19.

(11) Conf. II, 17, 73.

(15) Cf. II, 17, 75.

Τὸ πρὸς τὸν Γλαῦκον δὲ ῥηθέν, παρ' Ἐκτορος ῥηθέν δε,
 ὡς « Οὐκ ἐγὼ πτοούμενος καθέστηκα τῇ μάχῃ,
 « ἀλλὰ Διὸς ὁ νοῦς ἐστὶ κρείσσων τοῦ Αἰγιόχου »
 τοῦτο σημαίνει καὶ δηλοῖ συμφανεστάτῳ λόγῳ 20
 ὡς ἡ ἀκατανόητος ἄδηλος εἰμαρμένη
 ἔστι καὶ νοῦς καὶ φρόνησις καὶ ῥώμη καὶ ἀνδρεία,
 καὶ πᾶν ὁπόσον πέφυκε τιμώμενον ἐν βίῳ,
 μὴ συνεργούσης ταύτης δε, σύμπαν εἰς μάτην τρέχει.
 Ἄμβροτα τεύχη δὲ τανῦν τοῦ Ἀχιλῆως λέγει, 25
 ὡς ἵππους πάλιν ἀλλαχοῦ, καὶ ἄλλα δὲ μυρία
 τῶν ὧν περ οὐκ ἀπόλλυται ἡ φήμη καὶ τὸ κλέος.
 Τὸ ἄ δὲ οὐρανίωνες θεοὶ Πηλεΐ παρέσχον,
 ἡ ἐξ ἀστέρων οὐρανοῦ παρέσχεν εἰμαρμένη,
 ἡ ἅπερ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, καὶ τῶν ἄλλων· 30
 ἐκάστῳ τῶν ἀστέρων γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη.
 Δηλῶν τὴν εἰμαρμένην δὲ καὶ τοὺς ἀστέρας λέγειν,
 ἵνα μὴ δόξης νῦν θεοὺς τοὺς βασιλεῖς σοι λέγειν,
 εἶπε τὸ « οὐρανίωνες » σὺν τούτοις τε ὁμοίως.
 Ἡ εἰμαρμένη πέφυκε Ζεὺς ὁ νεφεληγερέτης, 35
 ὁ καὶ κινήσας κεφαλὴν δι' Ἐκτορα, ὡς γράφει.
 Διῦπετής δὲ ποταμὸς, ὁ ὄμβροισι κῆξημένος.
 Κίρυθες δ' ὡς τιθέμεναι τάχα περὶ τὴν κάραν,
 ἀπὸ τοῦ κάρυς κάρυς τε εἰλήχασι τὴν κλήσιν,

(17) A, "Εκτορος ῥητόν δε. Cf. II, 17, 175.

(18) C, τὴν μάχην.

(24) C, συμπαρούσης, superscripto συνεργούσης. A, σύμπα. B, μάχην.

(25) Cf. II, 17, 194.

(26) Cf. II, 46, 381.

(28) Cf. II, 17, 195.

(31) B, τις ἄλλη. Cf. Σ, 129, 382.

(34) Οὐρανίωνες σὺν τούτοις, scilicet τοῖς θεοῖς. Junxit enim utrumque no-

men, οἱ θεοὶ οὐρανίωνες. Ista quidem carent perspicuitate, aut capere mihi videntur.

(35) Cf. II, 17, 198.

(36) C, νικήσας. Cf. II, 17, 200. B, γράφει.

(37) Cf. II, 17, 263. A, ὄμβρος.

(38) Cf. II, 17, 269. A, τὴν κάραν.

(39) A B εἰλήχασι. Eadem permutatio p. 195, n. 54. Est ἀπὸ τοῦ προῦτος οὔ. Videsis Etymol. Magnum.

ἢ ὅτι Κίρυθος αὐτὰς πρῶτος ὁ Ἴβηρ εὕρεν, 40
ὡς Σάκας σάκος, Φάλαξ δὲ εὕρε πολέμων στάσιν.

Κρονίων δὲ, ἡ ἄδηλος μοῖρα καὶ εἰμαρμένη,
ἀορασίαν ἔχευε ταῖς περικεφαλαίαις·
ἔστεργε γὰρ τὸν Πάτροκλον ζῶντα καὶ τεθνηκίτα.

Τούτο δηλοῖ ὁ Ὅμηρος χωρίῳ τῷ ἐνθάδε, 45
ὡς οἱ χρηστὰ θεμάτια σχίντες ἐν γενεθλίαις
καὶ ζῶντες εὐτυχοῦσι μὲν, ὅτε καὶ τελευταῖς δε
ἀρίσταις περιστέλλονται, ὅτε δὲ καὶ σημεῖα
πρὸ τελευτῶν καὶ τελευταῖς δεικνύονται ταῖς τούτων·
οἷον φησὶ καὶ τελευτῇ γενέσθαι τοῦ Πατρίκλου. 50

Τοὺς Ἀχαιοὺς ἐλίκωπας ὁ Ὅμηρος καλεῖ δε,

(41) A B, ὁ σάκος. C, φάλαξ.

(42) Cf. Il. 17, 269. B, ἄμοιρος μοῖρα καὶ ἡ εἰμ.

(46) C, δεμάτια, pro θεμάτια, permutationis facile ob prononciationem valde similem litteris δ, θ. Sic in Hesiodo E. 522 variant τένδει et τένθει; Ὀσπερὸς et Ὀσπερὸς in Anecd. meis Graecis t. 4, p. 265; οἰνόδρουπτε et οἰνόδρουπτε in Theocrito 15, 27, coll. mea notula in editione secunda. Vide et n. ad Φ. 31; ad Γ. 45 — B C, ἔγοντες hemistichio longiore. Longius et hemistichium prius Chilade 5, 710 in bono codice: Πᾶσι γὰρ τοῖς ἐντυγγάνουσι μηχανικοῖς βιβλίαις. Bene Kiesslingiana sine γάρ. Est brevior versus Chil. 9, 118: Ἀγέρωχον τὸν ἐνδοξον οὕτως ἐτυμολόγει· τὸν ἐποχοῦμενον ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέριος. Ad Theophylactum Simoc. p. 284, proposui supplementum probabile, ἄνδρα τὸν ἐποχ. Minus mihi quidem placet lectio codicis: τὸν ἐποχ. αὐτὸν ἄγαν. Interca codici parendum. Accentu peccat hemistichium Chil. 5. 242: Ταῦτα πραγματικώτερα ὡς ῥήτωρ ἀλληγορεῖ. Codex, πραγματικώτερον .. ἀλληγορεῖ. Lectorem alloquitur, quod sit sapiens. Tzetzes rhythmum accentus constanter servat. Plochirus iambographus et ipse politicus accentum penultima nonnunquam neglexit, duodenario numero semper servato. Versus talis me-

duli, Ὦνησεν οὐδὲν οὐδαμῶς ἦγε σοφία, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ ἤθε σέβεται, Ἐγεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς γε σοφίας, Ἡ καὶ τις ἄλλος τῆς γε βασανίδος τέχνης, versus igitur tales Morellus fecerunt et Maittarius, nec sunt repetendi. Edidit eos Tilmannus duodecasyllabos, Ὦνησεν οὐδὲ οὐδαμῶς ἡ σοφία, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Ἐγεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς σοφίας, Ἡ καὶ τις ἄλλος τῆς βασανίδος τέχνης. Bene correxit Maittarianam lectionem, scripto τῆς βασανίδος τ., Lud Dindorf. in Thesouro Gr. v. βασανίς. Sequentem versum Καὶ γὰρ σκυτεὺς τις, ὄψωπώλης ἄσοφος, mutavit Maittarius fecisse meliorem, accepta particula τε, ὄψωπώλης τ' ἄσοφος. Sed et sic α manet breve. In Sibylla libro 14, 116. χῶρην τ' ἀροσίμην spondae constant et choriambo, sed non τ' ἀ producitur ob junctas litteras. Usus videtur esse poeta licentia qua producta passim legitur prima in ἀθάνατος, ἀκαματος. De permutatione cogitavi ἄσοφος ὄψωπώλης, quum spondaem ultimum non semper iambici poetastii declinent. Ipse Plochirus, scriptura si vera sit: Πέσσυσα δ' ἄφνω τοῖς λίθοις προσεῤῥίφθη. Sed quid vetat secundo uti aristotele προσεῤῥίφθη? Nonnunquam ista tempora permutata sunt.

(51) Cf. Il. 17, 274.

ἢ ὡς τῷ πλείον βλέποντας πρὸς ἄρκτον, τὴν ἐλίκην,
ἢ καὶ πρὸς οὐς ἐλίσσει τις τοὺς ὄπας θέλων βλέπειν,
ἦτοι ὠραιοὺς, εὐειδεῖς, ἀξίους ὄντας θεάς.

« Ὑπὲρ Διὸς τὴν αἴσαν » δὲ καὶ πρέπον εἰμαρμένη, 55
μικροῦ δεῖν Τρῶες φεύγοντες εἰσῆλθον ἄν εἰς Τροίαν.

Περίφαντι τῷ κήρυκι ὁμοιωθεὶς δ' Ἀπόλλων,
ἦτοι περισκεψάμενος τὸν ἥλιον Περίφας
Ἑλλήνων ἀντιπρόσωπον, Τρωσὶ δὲ συνεργοῦντα,
αὐτὸς Αἰνεῖαν ὄτρυνε, τὸν Ἔκτορα δ' Αἰνεΐας 60
τοῖς Ἑλλησιν ἀνθίστασθαι καὶ μάχεσθαι γενναίως.

Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη δὲ νοεῖται τοῖς ἐνθάδε.

Πράπιδας τὸ διάφραγμα νῦν δὲ κατονομάζει.

« Δέμας πυρὸς » ἡ τόπος τις οὕτως ἦν κεκλημένος,
εἴτε θερμῶς ὥσπερ τὸ πῦρ ἐμάχοντο οἱ ἄνδρες. 65

Τοιαύτη δὲ τις σκότωσις ἐγένετο τῷ τότε,
ὡς μήθ' ἡμέραν φαίνεσθαι τελείαν τὴν ἡμέραν,
μήτε τὴν νύκτα παντελῆ σελήνην κεκτημένην.

Ἡ σκότωσις δὲ γέγονε περὶ τὸν τόπον μόνον,
πρὸς ὃν διὰ τὸν Πάτροκλον τὴν μάχην συνεκρότουν, 70
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις σύμπασι τόποις τοῖς τοῦ πολέμου
αἰθρία ἦν ἀνέφελος καὶ ἥλιος ὀξὺς δε.

Τότε δὲ μῶλος ἄγριος, ὥσπερ φησὶν, ὀρώρει,
ὄνπερ οὐκ ἂν ἐμέμψατο οὐκ Ἄρης, οὐκ Ἀθήνη·
ἦτοι τοιοῦτος γέγονεν ὁ πόλεμος τῷ τότε 75

(52) A, τῷ βλέπειν βλέποντας. Vide Philostr. Her. p. 4, et meam notam.

(54) A, τῆς θεάς.

(55) Cf. II. 17, 321. AB, εἰμαρμένης.

(56) C, δεῖ. Est μικροῦ δεῖν Σ, 224.

(57) Conf. II. 17, 323.

(62) Conf. II. 17, 331.

(64) II. 17, 349: ὑπὸ πραπίδιων.

(61) II. 17, 366. Cf. Σ, 8. A, οὐτος.

(66) Cf. II. 17, 367.

(67) A, μεθ' ἡμέραν.

(68) A B, μήτε μὴν νύκτα.

(72) C, ὀξὺς δε, cum varietate λαμ-
πρό δε.

(73) Conf. II. 17, 397.

(74) C, οὐ δ' Ἀθήνη. Cf. II. 17, 338.

ἄμορφος ὣν τοῖς σύμπασι φρονήσεως καὶ μάχης.

Ὡς οὐ πορθήσει Πάτροκλος τὴν πόλιν τὴν τῶν Τρῳίων,
 τοῦ Ἀχιλέως ἀνευθεν, ἀλλ' οὐδὲ σὺν ἐκείνῳ,
 ἐκ σφῆς μητρὸς ὃ Ἀχιλεὺς, τῆς ὑδατομαντείας,
 κρυφίως ἐξεμάνθανε καὶ πᾶν τῆς εἰμαρμένης ·
 τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον τότε δ' οὐ προεγνώκει,
 ἦται οὐ προσκόπησεν ἐκ λεκανομαντείας
 εἰ ὑποστρέψει Πάτροκλος, ἢ τῷ πολέμῳ πέσοι.

80

Ὅπως τὸ ὕδωρ λέγεται μήτηρ δὲ Ἀχιλέως,
 καὶ ποσαχῶς; εἰρήκειμεν τῇ Ἄλφα ῥαψωδίᾳ.

85

Τοὺς ἵππους μυρομένους δὲ ἠλέησε Κρονίων,
 ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος, ὡς ἔφην, εἰμαρμένη,
 καὶ κεφαλὴν κινήσασα πρὸς ἑαυτὴν εἰρήκει ·

« Ἄθλιοι, τί δεδώκαμεν ὑμᾶς θνητῷ Πηλεΐ,

« ταῖς ἀρεταῖς ἀθάνατον τὴν μνήμην κεκτημένους,

90

« ἵνα δυστήνῳ Ἐκτορι θνητῷ ἐποχηθῆτε;

(76) A, ἄμορφος.

(79) Pronomine σφός usus est Tzetzes II, 79, 198; utetur Υ, 331, 342; Ω, 116 et c. Chiliade 5, 429, de aquila a reliquiis alimentorum quae tetigit abstinente. "Οθεν μὴ δ' ἀπολείμματος γεύεσθαι: σφῶν βρωμάτων (codex 2644, οὐδ', et τῶν βρ., hoc male); et Scholio ad Chiliados 5, versum 209, in Cramerī A-necd. Oxon. t. 3, p. 365: Τὸ Ἄραψ γράφει μεθ' ἑνός, μηδὲ διπλοῦ τοῦ ῥῶ μοι. Τζέτζης δ' τοῦτο λέγων σοι μὴ πείθου τοῖς βαναύσοις. Καὶ Φαληρεὺς Δημήτριος ῥητορικῆ φῆ γράφει. I.e-g-ndum σφῆ, quod ipse legi in co-lice 2644. Tzetzes Chil. 7, 352: Βῆλος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ δὲ σφῆ χώρα καταμείνας.

(80) A B, τὸ εἰμαρμένον. C, non nitide quidem, quod dedi.

(82) A B, ἀπὸ λεκανομαντείας. C, κατεσκοπήσεν ἐκ λεκ.

(83) A B C, bis ἦ. Prius mutavi in εἰ. Nam ἦ—ἦ non convenit Tzetziæ orationi.

(85) Τῇ Α ῥαψωδίᾳ, scilicet v. 185; at-que ibi de divinatione ἐκ λεκανομαντείας mentio fit v. 182, 192; ut et Proleg. v. 444 et infra Σ. 14, 161. In Chil. 2. 633 de Prot o mutabili: Ἐγὼ δὲ λεκανό-μαντιν τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγω, Ἄπαν-τα προδεικνύοντα ταῖς λεκανομαντείαις. Consentit quidem codex 2664 in penulti-μα τι, scribenda tamen διφθόγγως. At-que in Exegesi per τι nomen effertur. Cf. Σ, 57, 161, 195.

(86) Conf II, 17, 441.

(87) Ἐφην scilicet superius v. 42, nec s mel alias.

(88) A B, ὡς κεφαλήν. Hic versus ul-timus est folii 295; sequens autem orditur folium 306. Intersersa fuerunt folia pluri-μα, qua de re jam monui sæpius. Cf. n. ad v. 7.

(89) A, τίς δεδ ὠκαμεν. A B, ἡμᾶς. C, sere evanidus, τε... ὑμᾶς.

(91) C, ἐποσχηθῆτε. Confer II, 17, 445, 449.

« Ἄλλ' οὐκ ἔασω οὐδαμῶς τοῦτο συντελεσθῆναι· »

ἀντὶ τοῦ φάναι ὡς οὐκ ἦν τῷ τότε εἰμαρμένον
τοιούτων ἵππων Ἔκτορα γενέσθαι διφρηλάτην,
οὗς εἰμαρμένη εὐτυχῆς παρέσχε τῷ Πηλεΐ.

93

Πρόσωπον περιθέμενος Διὸς τῇ εἰμαρμένη
τοῦτον εἰσφέρει λέγοντα λόγους ταυῦν τοιούσδε.

Τίς δὲ θεῶν ὁ νηκερδῆ νῦν τὴν βουλήν ποιήσας;
τίς εἰμαρμένη, τίς σκοπὸς ἀπώλεσε σὰς φρένας;

Θεόφιν δὲ ἀτάλαντος τίς μῆστωρ νῦν τυγχάνει;
ὁ τῇ φρονήσει ὁμοῖος, εἴτουν αὐτῷ πολέμῳ.

100

Δεινὴ περι Πατρόκλου δὲ πάλιν κροτεῖται μάχη,
ὡς τοῦ Διὸς ἐκπέμψαντος, ἥτοι τῆς εἰμαρμένης,
τὴν Ἀθηναῦν ἐξ οὐρανοῦ, νῦν ἴριδα καὶ τόξον,
προσβοθεῖν τοῖς Ἑλλησιν· ἤλεσε γὰρ τούτους.

105

Ὁ πρῶτος Φοῖνιξ κατιδῶν Μενέλαον προτρέπει
περὶ Πατρόκλου καρτερώς ἐγκαρτερεῖν τῇ μάχῃ.

Ὁ δὲ Μενέλαος φησὶν· « Εἴπερ Ἀθήνη κράτος
δῖρη μοι (τὸ φανέν νῦν τόξον ἐκ τοῦ ἀέρος),
οὐ βῆρυμος φανήσομαι ἀμύνειν τῷ Πατρόκλῳ ».

110

Οὕτως εἰπὼν, καὶ παρελθὼν ἔγγιστα τοῦ Πατρόκλου,
υἱὸν τοῦ Ἡετίωνος κλήσιν Ποδῆν ἀνεῖλε,
τοῦ Ἔκτορος συντράπεζον καὶ φίλον πεφυκέντα,

(92) A B, οὐδ. τότε συντ.

(93) B, εἰμαρμένην.

(98) Conf. II, 17, 469.

(100) Conf. II, 17, 477.

(102) Cf. II, 17, 543... A B, πα-
τρόκλω.

(103) B, προσβοθηοῦν.

(106) Conf. II, 17, 553.

(108) Cf. II, 17, 561.

(111) C, ἔγγιστα τῷ πατρόκλω.

(112) AC, ποδῆν A, ἀνεῖλεν. Cf. II,
17, 575.

(113) C, φύλον, pro φίλον, quæ confusio est passim obvia. Alcipliro 2, 4, 73: ἄξω δὲ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνης εἰς Αἴγυπτον. Codices duo μύθων mihi obtulerunt, quæ fuit recepta ante Berglerum lectio, qui μίτων correxit. Atqui manifestum est propter sequens Ἀριάδνης unice verum esse μίτων. Sed iidem codices non Ἀριάδνης tenent, sed Ἀριάδνη, et jam ἄτερ μύθων non male habet; « sine fabulis poetarum, sed re ipsa Ariadne ». Et quæ sequuntur monstrant perspicue Gly-

καὶ τὸν νεκρὸν πρὸς Ἑλληνας παρείλκυσεν εὐθέως.
 Φαίνοψ ὁ Ἀσιάδης δὲ, τοῦτο ἰδὼν ἠλίου, 415
 τὸν Ἑκτορα παρώτρυνεν ὀρμηῆσαι καθ' Ἑλλήνων.
 Ὁ οὐρανὸς δὲ νέφεσιν ἐκάλυψε τὴν Ἴδην·
 ἀστράφας δ' ἐπεβρόντησε μέγα πρὸς Τρώων νίκην,
 πρὸς δὲ φυγὴν ἐνήλασε στράτευμα τῆς Ἑλλάδος.
 Ζεὺς ὁ διδοὺς ἑτεραλκῆ τὴν νίκην, εἰμαρμένη, 420
 καὶ ὅστις ὠλοφύρατο τὸν Αἴαντα πατὴρ δε.
 Τὴν προσωποποιίαν δὲ ταύτην νοεῖν σε δέον·
 ὡς Αἴας μὲν ἐπηύξατο, καὶ γέγονεν αἰθρία,
 λέγει ὡς κατωκτείρησεν αὐτὸν ἡ εἰμαρμένη.
 Ὁ μέγα πῆμά τε θεὸς τοῖς Δαναοῖς κυλίνδων 425
 οὐκ ἄλλος τῆδ' ἐστίν, αὐτὴ δ' ἡ εἰμαρμένη.

ceram, cui quidam epistolam tribuit sophista, se pro Ariadne habere et velle haberi: οὐ δὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπολειφθήσομαι. De que loco jam monui ad Nicetam p. 352, sed minore cum fiducia.

(115) A C, φαίνοψ. Revera non Phaenops, sed Ἀπόλλων Φαίνοπι ἐναλίγ-

χος, II. 17, 583. Inde Tzetæ acumen: Phaenops, tale facinus clara sois luce apalam factum qui videbat.

(117) II. 17, 594.

(119) C, συνήλασε.

(120) Conf. II. 17, 627.

(121) A, πατέρα. Cf. II. 17, 648.

(125) Conf. II. 17, 688.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΔΙΑΔΟΣ Σ (*).

Ὁ Ἀχιλεὺς ὀδύρεται, θάνατον γνοὺς Πατρόκλου
 ὄν Θέτις παρηγόρησεν ἐλθοῦσα τῆς θαλάσσης,
 Εἶργει αὐτὸν πολέμου τε ἕως κομίσοι ὄπλα·
 Ἦρας κελεύσει δ' ἄοπλος ἔρχεται πρὸς τὴν τάφρον.
 Φανείς ἐκπλήττει Τρῶας δὲ καὶ πρὸς φυγὴν ἐκτρέπει. 5
 Οἱ Μυρμιδόνες δὲ νεκρὸν τὸν Πάτροκλον λαβόντες,
 λούουσιν. Ὅπλα δ' Ἦφαιστος τῷ Ἀχιλλεῖ σκευάζει.

Τὸ « δέμας αἰθομένοιο πυρός » τόπος τοῖς ἄλλοις,
 εἶτε θερμῶς ἐμάχοντο ὡς σῶμα πυρός καῖον.

« Θεοὶ δ', οἱ μέλλουσι τανῦν τελέσαι τὰς κακώσεις », 10
 ἀστέρες ἐξ ὧν γίνονται πάντα τὰ εἰμαρμένα.

« Ὡσπερ ἐδήλωσε ποτὲ ἡ μήτηρ μου ἡ Θέτις

(*) Lemmata similia præcedentibus In C pro σιγμα vel Σ esse scriptum σῆμα.

(3) Α, κομίσει Argumentum prosaicum, a Tzetza expressum : ἕως ἂν αὐτῷ ὄπλα κομίση.

(8) Conf. II, 18, 1 ; et Tzetza P, 64.

(10) Cf. II, 18, 8.

(12) II, 18, 9 : Ὡς ποτὲ μοι μήτηρ ἐπέφραδε. Tzetzes reddit ὡς ποτε per ὡσπερ ποτε probabilissime. Fere tamen malim ὡς ποτε vertere, « sic olim » vel « nam olim. Ac mox v. 15 ὡς reddiderim « nam » ; vel « sic », rescripto ὡς. In Theocriti Idyllio 11, 55. loco suavissimo,

offendo ad ὡς : Ὡμοι, ὄτ' οὐκ ἔτεκεν μ' ἡ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα. Ὡς κατέδυν ποτὲ τὴν καὶ τὰν χέρα τεύς ἐφίλασα, Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς. Video esse in latinis appositis, « ut subirem undas et manum oscularer ». Sed in tali syntaxi, ὡς κατέδυν καὶ ἐφίλασα, hæreo. Proponebam, ὡς κατέδυν, « sic subibam et oscularer », sic subirem et oscularer ». Videant peritiores. Bene elegans interpres : « J'i- « rais baiser ta main, si ton humeur fa- « rouche Défendait de cueillir un baiser « sur ta bouche », Quem nolim in præcedente disticho scribendo dormitasse : « Que

ζώντος ἐμοῦ τὸν Πάτροκλον χερσὶ θανεῖν τῶν Τρώων »·
 ὡς ἐξ ὑδρομαντείας τε καὶ λεκανομαντείας
 τοῦτο γινώσκω ἀκριβῶς, ἢν πρὶν ἐποιήσαμην. 45
 Ὅπως τὸ ὕδωρ μήτηρ δὲ τυγχάνει Ἀχιλῆως,
 καὶ ποσαχῶς ; εἰρήκειμεν ἐν διαφόροις τόποις.
 Φάσις καὶ « ἀγγελία » μὲν κατὰ τοὺς ἀστρολόγους
 διαφορὰν ἐσχήκασι, καὶ πάνυ δὲ μεγίστην·
 φάσις γὰρ μήνυμα ἐστὶ ζώντων ἀποδημούντων, 20
 ἢ δ' ἀγγελία μήνυμα νεκρῶν, οὐ περὶ ζώντων.
 Ὅμηρος ἀγγελίαν δὲ ἄμφω κατονομάζει,

« n'ai-je sur les flancs ces légers avirons
 « Que pour sillonner l'onde ont reçus les
 « poissons » ! Legenti oculis quidem,
 mente alio avocata, βράγχια et « bra-
 « chia » significatione visa sunt similia ut
 sunt litteris, ac branchias quibus pisces
 spirant habuit pro pinnis quibus natant.
 Sed qui sibi deesse pinnae quereretur Cy-
 clops brachiis praeditus torosis pedumque
 indefessa mobilitate? Optabat sibi, idque
 meritissimo, branchias quibus posset, ut
 pisces, sub aquis spiritum haud aegre du-
 cere ac reddere, et jam securus maris
 profunda tentare. Quae sequuntur non ca-
 rent difficultate. Digredi me quid vetat,
 quam lectores non legere nil vetet? Cy-
 clops igitur sic pergit: ἔφερον δὲ τοι ἦ
 κρίνα λευκά, ἢ μάκων ἀπαλὰν, ἐρυ-
 θρὰ πλαταχώνι ἔχρισαν. Ἀλλὰ τὰ μὲν
 θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι, Ὡ-
 στ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρην ἄμα πάντ'
 ἐδυνάθην. Liliu Candidu et Papaver
 Rhœas significantur: nam de alia papave-
 ris specie πλαταχώνια ἐρυθρὰ, ac præ-
 cipue epithetu ἀπαλῆ, vix sinunt cogi-
 tare. Norunt omnes duas illas æstate me-
 dia plantas florere. Attamen interpres re-
 cens isque doctissimus, suis non amplius
 oculis, sed edito Theocrito credens, non
 eodem tempore eas florere affirmat. Cos-
 fraeus omnino papaver hiemi contribuit.
 Mablinius homo Italus papaver ait, si
 mense septembri satum erat, florere extre-
 ma hieme. Sed cur non ipsa æstate, flo-
 rescentia prima, papaver rubro splendore

conspicuum statim Cyclops legere? non
 exspectata satione sera et incerta? Ac me-
 minisse Mablinius debuit Homeri, cui Cy-
 clopes οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτῶν, sed
 illis ἄσπαρτα πάντα φύονται. Doleo
 tacuisse Wordsworthium criticum acutis-
 simum; tacuisse Schreherum, cujus sunt
 utiles in Harlesiana n. tæ botanicæ. Non
 tacuit quidem auctor Floræ Theocriteæ, sed
 male jungit μάκων ἐρυθρὰ; Papaver
 Rhœan vel P. Somniferum proponit, hoc
 non probabiliter quam sit non ἀπαλὸν et
 colore adeo variabili ut πλαταχώνια ἐρυ-
 θρὰ non possit pro caractere habere. Ce-
 terum Feus de temporis difficultate ne
 verbulum quidem addit. Mihi quidem vi-
 detur ἔχρισαν inter et ἄλλα versum
 unum, vel duo, tres forsitan periisse, qui-
 bus flores multos æstivos et hiemales pro-
 lixe ridiculus amator enumerabat. Jam
 verba χειμῶνι et ταῦτα πάντα nihil ha-
 bent quod lectorem moretur. Quam præ-
 legerem idyllium illud monere etiam me-
 mini forsitan ad τὰ μὲν τὰ δὲ mente sub-
 intelligendum esse nomen ἄνθη. Sed ista
 ratio placet minus. Errorem Erasmi maxi-
 mum, stupendum quoque, circa hunc Theo-
 criti locum confutavit H. Stephanus ad
 Adagia 1, 7, 70.

(17) A, εἰρήκαμεν. Cf. ad II 124; de
 re ad P, 85. et infra v. 45.

(18) Cf. II, 18, 17, 19.

(21) A B, sine δ'.

(22) C, ἀγγελίας.

τὴν μὲν ἐσθλὴν, τὴν δὲ λυγρὰν, τὴν δ' ἀγγελίαν μόνον
καθάπερ καὶ τὰ φάρμακα πρεπόντως ὀνομάζει
ἐσθλά, λυγρά, καὶ φάρμακα δίχα τινὸς προσθήκης, 25
τῶν ἄλλων πάντων φάρμακα γραφαῖς ὀνομαζόντων
μόνα τὰ ἰατήρια, μὴ μέντοι καὶ τὰ ἄλλα.

« Νεκτάρων χιτῶνα » δὲ τὸν θαυμαστὸν νῦν λέγει.
Τὸ « χεῦατο δ' εἰς κεφαλὴν τὴν αἰθαλώδη κόμην », 30
τὸ « μέγαν τε μεγαλωστί ταθῆναι τῇ κοίῃ »,
σὺν τούτοις τὸ « δαΐζειν τε φίλαις χερσὶ τὴν κόμην »,
ψυχῆς ἐστὶ ζωγράφημα ποίας σιωπητέον·
τὴν ἥνπερ ὁ ἀμίμητος σοφία καὶ φρονήσει

ἽΟμηρος νῦν ἐνζωγραφεῖ, καὶ ζωγραφῶν λανθάνει. 35
ἽΩμωξε μέγα δ' Ἀχιλλεύς, ἤκουσε δὲ ἡ μήτηρ
παρὰ τῷ γέροντι πατρὶ, θαλάσση, καθημένη.

Κωκύει· συναθροίζονται σύμπασαι Νηρηίδες,
καὶ « στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόου ».

ἽΑλλ' ἀλληγορητέον μοι πᾶν τὸ χωρίον τοῦτο, 40
καὶ τὸν ὄξυν δὲ κώκυτον τῆς Θέτιδος ὅν λέγει,
καὶ Ἀχιλέως κεφαλὴν ὅπως κατέσχε τότε,
ὀλοφυρμὸν, καὶ λόγους δὲ ῥηθέντας ἀμφοτέροις,
καὶ πᾶν ὅπόσον δέον μοι λεπτῶς ἀλληγορῆσαι.

Μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως μὲν ἡ Χείρωνος ἦν Θέτις· 45
καὶ Θέτις δὲ, ἡ θάλασσα, μήτηρ τοῦ Ἀχιλέως,
λέγεται οὕτως πενταχῶς, ὥσπερ καὶ πρώην ἔφην.

Κατ' Αἰγυπτίους, ἽΟμηρον, Θαλῆν τε καὶ ἐτέρους,

(25) Cf. Odys. 4 230.

(28) Cf. Il. 18, 25.

(29) B C, ἐς κεφ Cf. Il. 18 23,

(30) Cf. Il. 18, 26. A B, μέγ.

(31) Cf. Il. 18, 27.

(32) A, ποιός.

(33) A, ἀμίμητος.

(35) A, ὦμωξε. ... ἤκουε. Conferatur
Il. 18, 35.

(88) Cf. Il. 18, 51.

(40) Λέγει scilicet Il. 18, 71.

(45) Conf. n. ad v. 17.

τὸ ὕδωρ πρῶτον λέγεται στοιχεῖον πεφυκέναι
 Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ γενέθλια στοιχεῖα.
 Οὕτω πρῶτως ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον 50
 τοῦ Ἀχιλέως μήτηρ τε καὶ πάντων τῶν ἐν βίῳ.
 Ἡ θάλασσα καλεῖται δὲ δευτέρως τούτου μήτηρ
 διὰ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ θυμικὸν τοῦ τρόπου·
 τρίτως, ὅτι, γενέθλιον ἔχων ἐν ὑδροχόῳ,
 ἐν ταῖς παρύγροις μάχαις τε καὶ ταῖς διαποντίοις 55
 καὶ τοῖς χειμῶνος δὲ καιροῖς μεγάλως συνηργεῖτο·
 τετάρτως, ὡς ἐξ ὕδατος καὶ λεκανομαντείας
 μανθάνων, ὥσπερ ἐκ μητρὸς, τὰ μέλλοντα συμβῆναι·
 πέμπτως, ὡς καὶ θανόντος δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλέως,
 νεκροῦ τε τούτου σώματος εἰσέτι προκειμένου, 60
 ἡ θάλασσα ταραξάσσα κῦμα φρικτὸν καὶ μέγα
 ἐξῆλθε μέχρι τοῦ νεκροῦ περὶ Σιγείου τόπον,
 ὡς πᾶν τὸ στράτευμα φυγεῖν κατακλυσμὸν δοκοῦντας·
 ἡ δὲ, θρηνηῶδες γόερὸν ὥσπερ μυκησαμένη,
 πάλιν πρὸς καίτην τὴν αὐτῆς εὐθέως ὑπεστράφη· 65
 ὅπερ καὶ θρηῆνον Θέτιδος φασὶ καὶ Νηρηίδων.
Καὶ νῦν τοῦ Ἀχιλέως δὲ τὸν Πάτροκλον θρηνοῦντος
 τοιοῦτον περὶ θάλασσαν ἐγένετο σημεῖον,
 ἔπροσωποποιίαν μὲν ὁ Ὅμηρος ποιήσας
 ἀλληγορεῖ τὰ σύμπαντα τὰ τῆδε γεγραμμένα, 70
 θάλασσαν Ἀχιλέως μὲν μητέρα Θέτιν λέγων,
 ὥσπερ τῷ πένθει τῷ αὐτοῦ δῆθεν λελυπημένην,

(50) B, οὕτως.

(52) B, δευτέρου.

(55) A, πανύγροις. B, πανάγροις.
 Cf. ad A. 188. Ibi in A hic locus de The-
 tide et aqua jam fuit lectus.

(57) C, λεκανομαντείας, super ei

scripto i. Conferatur nota ad P, 85.

(62) A, τόπου. B τύπου. C, τόπον,
 ut et libro A, 195.

(63) Cf. n. ad A, 196.

(66) Est φησὶ libro A, 196.

(72) A B, καὶ οἴαπερ τῷ π.

διὰ τὸ τότε, τοῦ ἀνδρὸς τὸν Πάτροκλον θρηνοῦντος,
 αὐτὴν, ὡς ἔφην, ἐξελθεῖν μυκῆματι μεγάλῳ·
 ὃ μύκημα καὶ κωκυτὸν καὶ θρηῖνον ταύτης λέγει· 75
 πατέρα ταύτης γέροντα τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων
 ὅτι, καθὼς εἰρήκειμεν, πρῶτον στοιχεῖον ὕδωρ,
 ἢ ὡς λευκὸν καὶ πολιόν· καὶ γὰρ λευκὸν τὸ ὕδωρ
 κὰν οἱ λοιποὶ φιλόσοφοι, πλὴν τοῦ σοφοῦ Ὀμήρου
 καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου δὲ, καὶ τινῶν βραχυτάτων 80
 ἄμορφά τε καὶ ἄποια λέγωσι τὰ στοιχεῖα.
 Ἔγνωσ πατέρα γέροντα καὶ κωκυτὸν καὶ θρηῖνον.
 Αἱ Νηρηίδες δὲ θεαὶ τινες, αἱ ἀθροισθεῖσαι
 καὶ στήθη πλήττουσαι αὐτῶν, τῆς Θέτιδος γούσης;
 οὐκ ἄλλο τι καθέστηκεν ἀλλ' ἢ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, 85
 καὶ μάλλον τὸ κινούμενον, ὃ καὶ ναῖς καλεῖται.
 Τὸ ὕδωρ τὸ θαλάσσιον πολλὰς γὰρ κλήσεις ἔχει,
 Φόρκυς καὶ Τρίτων, Περσείδων, Νηρεῦς καὶ Ἀμφιτρίτη,
 Θέτις καὶ Νηρηίδες δὲ, καὶ ἕτερα μυρία.
 Πλάττει καὶ Νηρηίδων δὲ ὀνόματα προσφόρως 90
 ἀπὸ τε τῆς λευκότητος φύσεως τῶν ὑδάτων
 καὶ ἐκ τοῦ θάλλειν τὰ φυτὰ ταῖς ὕδατος ἀρδείαις,
 ἀπὸ κυμάτων, νήσων τε, σπηλαίων, ταχυτήτος,
 αἰλὸς ἀκτῶν τε καὶ λιμνῶν, καὶ δόσεως μυρίων,

(76) Accusativus πατέρα γέροντα, ni fortasse versus perierit, pendebit a remoto participio λέγων v. 71. Respicit Σ, 36 : ἡμένη παρὰ πατρὶ γέροντι. Cf. supra v. 37.

(77) εἰρήκειμεν scilicet supra v. 48.

(78) A B, ἢ καὶ λευκόν.

(80) Βραχυτάτων, Cf. n. ad F, 67.

(81) A B, λέγουσι.

(83) B, θεαὶ τινες.

(85) A, ἄλλη τ' ἢ. A B C, καθέστηκεν.

(90) Πλάττει. Homerus II. 18, 39...

(91) Fortasse γλαυκότητος. Respicitur enim nomen Nereidis Γλαύκης; ni pro Γλαύκη Iegerit Λεύκη apud Homerum.

(92) A, ὑδάτων. B, τοῦ ὕδατος. Referendum ad Nereida Θάλειαν.

(93) Nereides scilicet respiciuntur, Κυμοδόκη, Νησαίη. Σπειώ, Θόη.

(94) Nereides, Ἀλίη. Ἀκταίη, Λιμνώρεια, Δωτώ. C, ἰερμε ῥύσεως.

ἐκ τε τοῦ πρώτου τῶν λοιπῶν στοιχείων πεφυκέναι,
 καὶ φέρειν τὰς ὀλκάδας δὲ, καὶ δυνατὸν τελεῖν δε,
 δεξαμένην τυγχάνειν τε, καὶ νέμεσθαι ἠπλώσθαι,
 ὅπως τε τοῖς ὕδασι ἀρμόζουσιν αἱ κλήσεις
 κἄντερ τινὲς προσέθεντο καὶ στίχους ἀπροσφόρους.
 Τὸν ἦχον τοῦτον λέγει δὲ πλήγμα στηθῶν οἰκείων.
 τὸν περὶ νήσους καὶ ἀκτὰς, σπήλαια, πέτρας, τᾶλλα.
 Τὴν Θέτιν δὲ κατάρξασθαι ταύταις τοῦ γόου λέγει,
 ὅτι πρῶτον ἀνοίδησε μυκώμενον τὸ ὕδωρ,
 ἔπειτα προσρηγνύμενον οἷσπερ εἰρήκειν τόποις,
 δεινὸν, φρικώδη, μέγιστον οἶον ἐποίει ῥόχθον.
 Πρόσωπον μὲν, ὡς ἔφημεν, τῇ Θέτιδι, θαλάσσῃ,
 Ὅμηρος περιθέμενος μητρὸς τοῦ Ἀχιλῆως,
 δεικνύς ὅτι παθαίνεται τοῦτον καὶ τὸ στοιχεῖον,
 καὶ λόγους περιάπτει δὲ οὕσπερ ἂν εἶπε μήτηρ
 ἐπὶ υἱῷ ταιούτῳ μὲν, ἔντι δὲ βραχυχρόνῳ,
 καὶ θλιβομένῳ συνεχῶς λύπαις ἀλλοπροσάλλοις.
 Τὸ δὲ ὀξύ κωκύσασαν τούτου λαβεῖν τὴν κάραν
 καὶ λέγειν· « Ταῦτα ἐκ Διὸς τετέλεσται, ὡς ἦρχου,
 « ὡς πρὸς τὰς ναῦς τοὺς Ἕλληνας πεσεῖν ὑπὸ τῶν Τρώων »,
 τοῦτο φησὶν· ὁ Ἀχιλῆυς ἀτροκλον ὡς ἐπέμβει,
 ἤκουσε δὲ τοῦ μυκηθμοῦ τοῦ τόσοῦ τῆς θαλάσσης,
 εἰς κεφαλὴν, καὶ λογισμὸν καὶ νοῦν δὲ τὸν οἰκείον,

(95) Nereis, Πρωτώ.
 (96) Nereides, Φέρουσα, Δυναμένη.
 (97) A, τυγχάνειν δε. Neroides, Δεξαμένη, Ἀμφινόμη. Videtur Tzetze probatam fuisse in Homero scripturam Δεξαμένη. Cf. Scholia Veneta et Heyn.
 (98) C, κύμασιν. A B, ἀρμόζουσαι.
 (100) C, λέγει τε, superscripto δε. Cf. II. 18, 50.

(101) A, νόσους.
 (102) A B, τούτου τοῦ. Cf. II. 18, 51.
 (103) Sic A B C, ἀνοίδησε.
 (105) A, ἐποίη. A B, sine οἶον.
 (106) ἔφημεν v. 69...
 (108) A, παθένεται. B, τ. ὑπὸ στοιχείον.
 (112) Cf. II. 17, 71.
 (113) Cf. II. 17, 74.

συνεις ὡς εἰμαρμένον ἦν οὕτω γενέσθαι τάδε
 ὡς πρὶν αὐτὸς ἐζήτει τε καὶ ἤσχετο γενέσθαι,
 λέγει αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν· « ὦ συνεργὸν στοιχείου 120
 « καὶ βοηθοῦν μοι ἐς αἰὶ δίκην μητρὸς φιλάτης,
 « οἶδα ὡς ἡ οὐράνιος ἀστέρων εἰμαρμένη,
 « πληροῦσα πάθον τὸν ἐμὸν, Ἕλληνας οὕτω τρέπει·
 « τὸ δ' ἄφελος ἑποῖόν μοι; πεσόντος τοῦ Πατρόκλου,
 « τὰ κάλλιστα τε ὅπλα μοι Ἔκτορος ἀφελόντος, 125
 « ἅπερ Πηλεΐ δεδώκασι δῶρα τῶν λαμπροτάτων
 « θεοί· ἀστέρες οὐρανοῦ, ἐξ ὧν τὰ εἰμαρμένα·
 « ἢ ἅπερ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ τῶν ἄλλων
 « (ἐκαστῶ τῶν ἀστέρων γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη)·
 « ἢ ἂ θεοί, καὶ βασιλεῖς, δεδώκασι Πηλεΐ, 130
 « ὅτε βροτοῦ ἀνέρος σε συνέζευξαν ἐν κοίτῃ·
 « τουτέστιν ὅταν τῷ Πηλεΐ θεὰ θνητῶ ἐζύγης,
 « ἦτοι ὅταν ἡ μήτηρ μου ἢ σοὶ ὁμωνυμοῦσα,
 « ἡ Θέτις βασίλισσα, τοῦ Χείρωνος θυγάτηρ
 « θνητῶ ἐζύγη τῷ Πηλεΐ καὶ κατωτέρας τύχης » . 135

(118) A, εἰμαρμένη δέ. B, εἰμαρμένην δέ. Intra v. 118 haec iterum obtruduntur.

(119) Cf. Il. 1, 408-412.

(120) Cf. liber T, 25, et infra v. 371.

(124) Cf. Il. 18, 80. C, πεσόντος, superscripto θανόντος, vel glossa, nam passim facillima quæque glossatores explicant; vel variante; vel synonymo vocabulo quod librarius inconsciis archetypo substituerit. Menda id genus librariis nonnunquam excidunt, quod quam sit facile expertus scio. Afferam exemplum synonymi. Est hic versus inter Sententias quæ dicuntur Menandri Singulares: Ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην. Citatur οὐδεὶς e Vaticano, quod metrum lædit; reperi in Parisino 396 οὐδὲ εἴ; φεύγει δίκην. Synonyma quamvis vocabula videantur, re-

non sunt. Flus est acuminis in lectione parisina. Φεύγειν δίκην, γραφὴν est accusari, in qua loquutione lapsus esse non semel Olearium ostendi ad Philostrati Heroica p. 279. Sensus ergo fuerit: « Jactantia sui nemo unquam agitur reus ». Alterius lectionis sensus veritati adversatur; nam jactatoribus hominibus licentia datur et impunitas, nec dici possunt poenam effugere quam nulla lex irrogat.

(125) A B, ἀφελόμενον.

(126) Cf. supra P, 28.

(128) Cf. p. 30. Mirum est tales opinionationes orationi Achillis immisceri; at non is est Homericus Achilles, sed Tzetzius magus, hariolus, mysteriis initiatus ὕδατομαντείας καὶ λεκανομαντείας.

(131) B, συνέζευξεν. Cf. Il. 18, 85.

(135) A, κατωτέρω. Hoc versu clau-

(Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, καὶ σχῆμα δὲ τὸ τούτου
μετάβασις ὀνόματος πρὸς ὄνομα καλεῖται).

« ὦς ὄφελος, ὦ μήτηρ μοι, σὺ σὺν θεαῖς ἀλίας
« οἰκεῖν, ὃ δὲ Πηλεὺς θνητῇ πρὸς γάμον συζυγῆναι·
« νῦν δ' ἵνα πένθος ἐν φρεσὶ καὶ σοὶ μυρίον εἴη
« παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οἴκοις οὐχὶ δέξῃ ».

440

Τὸ « ὄφελος ὡς ὄφελε » τῇ μεταβάσει νόει,
« ἀλίας » νησιώτιδας ἢ παραθαλασσίας·
« θεάς » τὰς βασιλίδας δὲ φησὶ καὶ τὰς ἐνδόξους.

« Πηλεὺς συζυγῆναι δὲ θνητῇ τύχης τῆς κατωτέρας·
« Νῦν δ' ἵνα πένθος ἐν φρεσὶν εἴη καὶ σοὶ μυρίον »,
ἤτοι τῇ ὁμωνύμῳ σοὶ ἐκείνῃ τῇ μητρί μου.
Τὸ ἔξευξαι, τὸ ἔξευκται παρῆκε τοῖς ἐνθάδε
ἐλλειπτικῶς, μιμητικῶς, σχήματι τῶν πενθούτων.

445

Εἶτε καὶ οὕτω νόησον λέγειν τὸν Ἀχιλεῖα·

450

« ὦφελος μὴ ἐγένετο ἄνθρωπος μηδὲ κόσμος.
« Οὐ θέλω ζῆν, τὸν Ἔκτορα μὴ κτείνῃς τῷ ὄρι μου ».

Θέτις δὲ δακρυχέουσα τάδε φησὶ πρὸς τοῦτον·

« ὦ κῦμορος, ὦ τέκνον μοι, λοιπὸν οἷς λέγεις ἔσῃ·
« μετὰ θανὴν γὰρ Ἔκτορος θνήσκεις καὶ σὺ εὐθέως ».

455

Μέγα στεναῖας πρὸς αὐτὴν ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ δε·

« Αὐτίκα θάνοιμι καγὼ ». Ἀλλὰ σαφηνιστέον·
« οὐ θέλω ζῆν » ὡς εἶρηκε, « τὸν Ἔκτορα μὴ κτείνῃς »,

dicitur folium 307; sequens autem primus
est folii 300, perturbato chartarum ordi-
ne. Cf. ad P, 88.

(138) A, ὄφελος ὦ μήτηρ μου, et σὺν
superscripto σοὶ. B, μήτηρ μου. C, σὺ δὲ
θεαῖς. Cf. II, 18, 86...

(140) Cf. II, 48, 88.

(142) Cf. II, 18, 86, 87. A, ὄφελος.

(143, 144) A B, ἀλ. νησιώτιδας,
θεάς, τὰς βασιλίδας. A, Πηλεὺς ζυν.
δὲ θν. ἰδιωτῶν τῆς τύχης. B, ἰδίων τῶν

τῆς τ. Sequutus sum recensionem amplio-
ream codicis C. Cf. v. 385.

(146) A, φρεσί.

(148) A, ἔξευξε. Sic intelligendum, ad
verba νῦν δὲ Homericæ orationis subau-
diri debere ἔξευσαι σὺ, vel ἔξευκται ὁ
Πηλεὺς. Et in prosa νῦν δὲ sic pendet. Ce-
terum Tzetzes hic neglectior est.

(154) Cf. II, 48, 95. A B, μου.

(156) A, αὐτόν.

(157) Cf. II, 48, 97.

Ἵδρομαντείας μέμνηται, ἥτις λαμπρῶς ἐδήλου
μετὰ τὴν Ἔκτορος σφαγὴν καὶ τοῦτον τεθνηκέναι· 160
μέγα στενάξας δὲ φησί· « Τεθναίην παρατύκα ».
Νῦν τὴν Ἵδρομαντείαν τε καὶ λεκανομαντείαν,
ἐξ ἧς τὸ πᾶν ἐγίνωσκε, μητέρα λέγει τοῦτου.
« Κῆρα δ' ἐγὼ δεδέξομαι », ἦτοι θανοῦμαι τότε
« ὅταν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ λοιποὶ θελήσωσιν ἀστέρες, 165
« ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεται πάντα τὰ πεπρωμένα.
« Οὐδ' Ἡρακλῆς γὰρ ὁ στερρὸς ἐξέφυγε τὴν μοῖραν,
« ὅσπερ Διὶ τῷ ἀνακτι ὑπῆρχε πεφιλμένος »·
ἢ ἀστρολόγῳ τῷ Διὶ ἐκείνῳ στεφνηφόρῳ
οὗ καὶ Ὀρφεύς που μέμνηται, εἴτε καὶ τῷ ἡλίῳ· 170
ἔργα κλεινὰ γὰρ καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλῆς ἐτέλει.
Ἡ τῷ Διὶ καὶ οὐρανῷ φίλον τὸν ἄνδρα λέγει·
ἄριστος ἀστρολόγος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρχεν,
ὡς καὶ Ὀρφεὺς τοῖς Λιθικαῖς βοᾷ διαπυρσίους.
Οὕτω Διὶ τὸν Ἡρακλῆν νόει μοι πεφιλμένον, 175
τῇ εἰμαρμένη δὲ αὐτὸν μὴ εἴπησ πεφιλμένον·
πάνυ γὰρ τληπαθέστατον ἔζη τὸν βίον οὗτος,
ὑπ' Εὐρυσθέως τοῦ δειλοῦ κακούμενος ἀμέτρως.
Διὶ τῷ ἀστρολόγῳ δὲ καὶ βασιλεῖ μοι φίλον,

(161) C, Ἵδρομαντίαν τε καὶ λεκανομαντίαν, sed bis superscriptis diphthongis. Cf. ad P, 85.

(164) Cf. II, 18, 115.

(166) A, γίνονται. Cf. v, 399.

(167) Cf. II, 18, 117.

(170) Respectu loran ad Orphei Lithica 624: Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο, Ἄλλὰ νόει σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, εἴνεκεν αὐτῷ Πῆξε λίνον Κλωθῶ· τῷ δ' ἔργεται ὕστατον ἡμαρ.

(173) Tzetze Chil. 5, 131, Hercules fuisse dicitur, Σὺν ἀστρολόγῳ ποιητῆς, φιλόσοφος καὶ μάγος, Καὶ ἰατρός, καὶ ἕτερα

ἄλλα Ὀρφεὺς καὶ ἄλλοι Γράφοντές μοι δεικνύουσιν οἷος ὑπῆρχεν οὗτος· Heraclidi etiam Allegoriis c. 33, ἀνὴρ ἐμφρων καὶ σοφίας οὐρανίου μύστης, qui philosophiam profunda mersam caligine illuminavit.

(174) A B, παραπυρσίους. C, διαπυρσίους. In Lithicis nil reperio. Fortasse Tzetzes non bene meminerat. Inter epitheta quibus ornatur Hercules in Orphico Hymno duodecimo est μάντις.

(176) Non est in A.

(179) A B, ἀστρολόγῳ τε. Jupiter et libro T, 56, 62 dicitur ἀστρολόγος.

ἢ τῷ ἡλίῳ μάλιστα, τῷ οὐρανῷ δὲ φίλον, 180
 τὸν Ἡρακλέα νόει μοι, ἄριστον ἄστρον λόγαις.
 « Ἄλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασε καὶ χόλος ὁ τῆς Ἥρας »
 ἀλλὰ καὶ ἄριστος τελῶν τοιοῦτος ἀστρολόγος
 ὑπὸ τῆς μοίρας τέθνηκε καὶ τῆς ὀργῆς τῆς Ἥρας.
 Ὀργὴν τῆς Ἥρας δὲ ψυχῆς παρατροπὴν νῦν νόει. 183
 Τῆς ὕδρας τῷ φαρμάκῳ γὰρ χιτῶνα κεχρισμένον
 ἐπενδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς καὶ τῶν φρενῶν ἕκστας δε,
 αὐτὸν βαλὼν εἰς τὴν πυράν, ἐξέδραμε τοῦ βίου.
 Οὕτω φρενῶν τὴν ἕκστασιν χόλον νῦν Ἥρας νόει,
 μὴ μέντοι τοῦ ἀέρος γε, ἔς, τικτομένου τούτου, 190
 ἔντος μεγαλοσώμου δὲ, δεινῶς βεβιασμένος,
 δεκαμηναῖον δέδρακε τοῦτον ἀποτεχθῆναι,
 τῷ Εὐρυσθεῖ δὲ ἄρχεσθαι τεχθέντι ἑπταμήνῳ.
 « Τῆς μάχης δὲ μὴ ἔρυκε φιλοῦσα, οὐ με πείσεις ».
 « Οἶδα ἐκ σοῦ, ὦ μάντευμα τῆς ὕδατομαντείας, 195
 « ὡς, εἰ ἀνέλω Ἔκτορα, καὶ γὰρ εὐθέως θνήσκω.
 « Ὅμως καλὸν μοι πολεμεῖν· οὐ φιλοψυχητέον ».
 Τοῦτω δ' ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις ἀνταπεκρίθη·
 « Καλὸν τοῖς φίλοις βοηθεῖν, ὦ πεφιλμένον τέκνον·
 « ἀλλ' ἄνευ ὅπλων οὐ χρεῶν εἰς μάχην ἐξιέναι· 200
 « ὁ Ἔκτωρ ὁ τρικόρυθος ἔχει γὰρ σὺ τὰ ὅπλα.
 « Μικρὸν χρόνον καρτέρησον· εἰς πόλεμον μὴ χῶρει,

(180) Non est in C. Et nocet quidem. T. 76, schol. ad ll. 19, 119, et Meinck.
 (181) A, ἀστρολόγαις. Rhiano p. 177.
 (182) Cf. ll. 18, 119. (194) Cf. ll. 18, 126. A, εἶρηκε.
 (185) In C super ψυχῆς scriptum φρε- (195) A, σου τὸ μ. B, σου μ. Cf. v. 444.
 νῶν. A B, περιτροπὴν. C, ὕδατομαντείας, iota superimposito
 (189) A, οὕτω φρενῶν. C, ψυχῆς, litteris ei.
 superscripto φρενῶν. B, φρενῶν.
 (190) A B, ἀέρος γὰρ. Cf. T, ἴΟ. (198) A, τούτω δὲ. B, τὸν τῷ δ' ἡ.
 C, τὸν superscripto τῷ.
 (191) B, ὅς τοις. (200) C, εἰς χρεῶν εἰς μ.
 (193) De Eurystheo ἑπταμήνῳ vide (201) A, τρικύβος.

- « ἕως ἐγὼ κομίσω σοι παρά Ἑφαιστου ἔπλα ».
 Εἰποῦσα ταῦτα τῷ υἱῷ, ταῖς Νηρηΐσι λέγει
 στραφῆναι πρὸς τὴν θάλασσαν ταύτας καὶ τὸν Νηρέα. 203
 Ἡ δὲ παρά τὸν Ἑφαιστον πρὸς Ὀλυμπον ἐχώρει.
 Οὕτως ὄρμα πρὸς πόλεμον θυμῷ νενικημένος.
 Ὡς ἐκ μητρὸς δὲ διδαχθεῖς, ὑγροῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 ὅτι χειμῶνος νῦν καιρὸς, οἱ Ἕλληνας δ' ἠττῶνται,
 καὶ μόνον, ἄοπλον, Τρωσὶ μάχην οὐ χρὴ συνάπτειν, 210
 αὐτὸς αὐτῷ ἐπίσχεσιν μάχης παιεῖσθαι λέγει
 ἔστ' ἂν αὐτῷ κομίσωσιν ὄπλα διὰ θαλάσσης,
 ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργὰ καὶ νέα.
 Οὕτω περὶ τῶν ὄπλων μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσκόπει,
 καὶ δὴ τινὰς ἀπέσταλκεν εἰς ὄπλουργοὺς Λημνίους, 215
 ἢ πρὸς ἐτέραν νῆσον δέ, εἴτε καὶ χώραν ἄλλην,
 ἐξ ἧς καὶ ἀπεκόμισαν οἷα τὰ ὄπλα τούτω,
 παντὸς τοῦ κόσμου φέροντα ποικίλμασιν εἰκόνα.
 Ἡ θάλασσα δ' ὑπέστρεψε πάλιν αὐτῆς εἰς κοίτην,
 αἱ Νηρηΐδες εἰς αὐτῶν τὸν γέροντα πατέρα· 220
 ἡ Θέτις δέ, λεπτότερον ὂν εὐθεσίας ὕδωρ
 συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.
 Οἱ Τρῶες δὲ τοὺς Ἕλληνας αὖθις ἐνίκων μάχῃ,
 μικροῦ δεῖν ὂν καὶ Πάτροκλον καθεῖλκυσαν εἰς Τροίαν,

(206) A B, περὶ .. πρὸς πόλεμον.
 Cf. II. 18, 146.

(207-213) Repetuntur hi versus infra
 422 sq.

(210) B, χειροὶ μάχην.

(211) Conf. II. 18, 189...

(212) In hoc versu desinit folium 300;
 sequens vero primus est folii 310, quum
 fuerint interversa folia. Vide n. ad v. 135.

(213) A, ἀντιτευχῆ. Redibit epithetum
 ἀρτιτευχῆς vv. 340, 427.

(219) C, ὑπέστρεφε.

(220) A B, αὐτόν.

(221) A, λεπτόμερον. Εὐθεσίας ὕδωρ
 rursus v. 261, 334, 431, 456,
 578. Tzetzes ad Lycophronem 22: Θέτιν
 τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν
 συναχθέντος γὰρ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἰδα-
 τος, ἐφάνη ἡ ξηρὰ, καὶ γέγονε τοῦ παν-
 τὸς εὐκοσμία.

(222) A B, συγκρατικόν. C, συγκρα-
 τικόν, quod A B C exhibent in repetitio-
 ne huius loci v. 433, 581.

(224) A, sine ἂν.

εἰ μὴ που τότε Ἀχιλεὺς τὴν ἀερίαν Ἴριν,
 ἔνυδρον νέφος προσλαβὸν ἀνάκλασιν ἡλίου,
 ἰδὼν συνῆκε πόλεμον βαρύτατον κροτεῖσθαι,
 καὶ καλυφθεὶς τῇ κεφαλῇ συνάμα καὶ τοῖς ὤμοις,
 σκέπασμά τι μηχανητὸν, κατοπτρικόν, φρονήσει,
 πῦρ ταῖς ἀντανεκλάσει προσπέμπον τοῦ ἡλίου
 ὅπερ ἐπένδυσιν φησὶν αἰγίδος ὑπ' Ἀθήνης
 καὶ ἄκων πρὸς τὸ τάφρευμα στάς, καὶ βοήσας μέγα
 Τρῶας μὲν τρέπει πρὸς φυγὴν, Πάτροκλον δὲ λαμβάνει.

Ὁ ἥλιος ἀέκων μὲν Ἦρας κελεύσει ἔδω
 τῷ τοῦ ἀέρος ζοφερῷ, καὶ πρόωρος ἐκρύβη·
 τῆς μάχης δ' ἀπεπαύθησαν Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες.
 Τὴν Πολυδάμαντος βουλήν ἔω νυν παρεγγράφειν.

(225) Cf. II. 18, 166.

(226) Abest ab A. C, προσλαβὸν. Permutatio vocalium o ω perpetua, quam vidimus et videbimus. Exempla præbebit Scholium Tzetæ ad suas Chiliades 1, 19, non accurate descriptum in Anecdosis Oxon. t. 3, p. 350: Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου Ἐύλου παῖς Ἡρόδοτος. Ὀξύλου παῖς Ἡρόδοτος γεγραμμένον εὐρίσκων, ἀμφέβαλον ὁπότερον [cod. 2644, ὁποτέρως] δεῖ γράφειν. Λουκιανῷ δὲ καίπερ ὀρθῶς καὶ ἀναμφ.... [sic Cramer, ac monet Dubnerum legere ἀναμφισβήτως, optime quidem. Codex 2644 post ἀναμφ. non jam legi potest] γράφονται οὐκ ἐπιτιμώμενη [Lucianus de Domo 20: Ἡρόδοτον Λύξου. Sed Codex 3010 Ἐύλου: quod inveniebat Tzetæ]· φησὶ γάρ. « Ἡρόδοτον Ἐύλου τὸν Ἀλικαρνασσοθεν »· ὅτι πολλαχού ψευδογραφεῖ. Ἐπίεσθην δὲ ὡς Ἐύλου δεῖ γράφειν, ἐντυχὼν τούτῳ ἐπιγράμματι οὗ Ζήνων ἐν... τετάρτῃ [Cramer notat esse in codice ἐνοῖν τετάρτῃ. Codex 2644 fere evanidus habere videtur σῖν, sed puto ex ductibus mihi usu cognitis, legendum τῇ] τῶν Εὐθυῶν μνημονεύει α Ἡρόδοτον Ἐύλω κρύπτει κόνις ἤδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης· ἱστορίας πρύτανιν, Δωρίδος ἐκ

πάτρας [videtur esse πάτρης in cod. 2644. Est πάτρης in Anth. App. 212] βλάστων τ' ἀπό [Cod. 2644 recte, βλάστωντ' ἀπο. Anthol. ἀπο]· τῶς γὰρ ἀτλητον Μῶμον ὑπεκπροφυγῶν [Cod. 2644 fere exhibet τος, cum litteris superscriptis nescio quibus. Propono: βλάστωντ' ἀπό τῆς γὰρ ἀτλητον Μ. ὑπ.] Θεούριον ἔσχε v... v. Sic Cramerus, et sic fere codex, ultimo v adhuc apparente, spatio omnino non capace nominis πάτρην, quod tenet Anthologia. Propono ναεῖν, verbum quod immerito grammatici severiores contemnunt. Bæckhius in Pindari Fr. 97 νόουσαι non mutavit.

(228) Conf. v. 440.

(229) Schol. in C, et in Anecd. Oxon. t. 3, p. 384. μηχανητὸν φρονήσει τοῦ τεχνουργοῦ, ἀλλ' οὐκ Ἀχιλλέως. Tzetæ φρόνησις est allegoria Minervæ quæ ægide sua et nube humeros et caput operit Achillis, II. 18, 204. Locus repetitur inferius v. 440. — Sic ardens speculum Diomedes clypeo et galeæ adaptavit libro E, 6.

(232) Cf. II. 18, 217.

(233) A B, πέμπει.

(234) Cf. II. 18, 239.

(237) Cf. II. 18, 254. A, παρεγγράψαι. B, παρεγγράψας.

Ὁ Ζεὺς καὶ ὁ τοῦ Κρόνου δὲ παῖς τοῦ ἀγκυλομήτου,
 οὓς πρὸς τὸν Πολυδάμαντα ὁ Ἔκτωρ τὰ νῦν λέγει,
 ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος στρεβλὴ τε εἰμαρμένη 240
 Φρένας τῶν Τρώων ἢ Παλλάς ἐξείλετο Ἀθήνη,
 τουτέστιν ἠφρονεύσαντο αἰνέσαντες τὰ χεῖρω.
 Ζεὺς δὲ ὁ πᾶν τὸ νόημα μὴ συμπληρῶν ἀνθρώποις
 ἢ εἰμαρμένη πέφυκεν. Ὁ Ζεὺς δ' ὁ μετὰ τούτων,
 ὅσπερ φησὶ πρὸς ἀδελφὴν καὶ σύζυγον τὴν Ἥραν, 245
 ζάλῃ τοῦ νεφελώδους τε καὶ τοῦ λεπτοῦ ἀέρος,
 ἃ ἀδελφὰ τε πέφυκε, ταυτῶ τε τόπῳ κεῖται·
 Ἐπεὶ λεπτοῦ ἀέρος τε καὶ ἱριδος φανείσης
 μικρὸν φανεῖς ὁ Ἀχιλεὺς νενίκηκε τοὺς Τρῶας,
 μετὰ βραχὺ δὲ ζάλῃ τις γέγονε τοῦ ἀέρος 250
 τοῦ νεφελώδους τε αὐτοῦ καὶ γε τοῦ λεπτοτέρου.
 Τὸ νεφελῶδες μὲν ὑγρὸν ὁ Ὅμηρος ὡς Δία,
 αὐτὸ δὲ τὸ λεπτότερον ὡς Ἥραν παρεισφῆρων,
 ἐν προσωποποιίᾳ νῦν καὶ λόγους περιάπτει.
 ὑψῶν, γλυκάζων ἅμα τε τὸ εὐτελὲς τοῦ λόγου. 255
 Οὕτω τιαῦτα ἔλεγον ὁ Ζεὺς τε καὶ ἡ Ἥρα,
 οὕτω δὲ Ἥραν ὁ ἀήρ ὁ ἔννεφος ἐκλόνει.
 ἀντέτεινεν ἡ Ἥρα δὲ τούτῳ σὺν παρρησίᾳ,
 ἤγουν ἤδη τὸ αἴθριον ἐνίκα τὸ νεφῶδες.
 Ἠφαιστοῦ δόμον δ' ἵκανεν ἡ Θέτις ἢ λευκόπους. 260
 Τὸ εὐθεσίας ὑδωρ δέ, φημί τὸ νεφελῶδες,
 ὁ ἀνιμώμενον κινῶ τὸ φλογερὸν ἀέρος

(239) Cf. II. 18, 292, 293.

(240) A B. σκοτ. τε ἄδηλος.

(241) Cf. II. 18, 311.

(243) Cf. II. 18, 328.

(245) Cf. II. 18, 356.

(248) A B, ἀέρος δέ.

(253) A, παρεισφῆρον.

(255) B, τε ἅμα.

(256) Cf. II. 18, 368

(257) C, οὕτω τὴν Ἥραν, et super ἔννεφος scriptum σύννεφος.

(260) Cf. II. 18, 369.

(261) Cf. n. ad v. 221.

(τοῦ ὕδατος τὰ ἄκρα δὲ πάντως τῶν λευκοχρόων)
 μέλλον πρὸς πῦρ μεταβαλεῖν, πρῶτον ἐξηθερώθη,
 εἶτα πρὸς πῦρ μετέβαλεν. Ἄλλά σοι νῦν φραστέον
 πρῶτα τοῦ νῦν χωρίου μὲν πᾶν τὸ τοῦ μύθου ὕφος,
 εἴτ' ἀλληγορητέον μοι πραγματικῶς τὸν μῦθον
 εἰς Ἀχιλέα τὸν υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ Πηλέως,
 εἶτα στοιχειακώτατα τοῖς περι κόσμου λόγοις
 εἰς Ἀχιλέα τὸν υἱὸν Πηλέως, ἦτοι κόσμου.

265

270

Δεινῶς πολέμῳ τοῖς Τρωσὶν Ἑλλήνων ἠττωμένων,
 τὴν πανοπλίαν Πάτροκλος ἐνδύς τοῦ Ἀχιλέως
 τὸν Σαρπηδόνα καὶ λοιποὺς κτείνει τοῦ Τρώων γένους.

Ἐκτωρ δὲ τοῦτον ἀνελὼν, δεσπόζει καὶ τῶν ὄπλων.

Θρηνοῦντος τοῦ Ἀχιλέως δὲ τῇ τελευτῇ Πατρόκλου,

275

οἰκτρῶς μέγα κωκύσασα Θέτις ἢ τοῦ Νηρέως

σὺν Νηρηΐσιν ἀδελφαῖς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης·

παρηγορεῖται τοῦτον δὲ, παῖδα τελούντα ταύτης,

εἶργει τε τοῦτον ἄοπλον ἐκδῆναι πρὸς τὴν μάχην,

ἕως αὐτῇ κομίσειε παρὰ Ἡφαίστου ὄπλα.

280

Καὶ Νηρηΐσι λέγει μὲν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Νηρέα,

αὐτὴ πρὸς τὴν Ἡφαίστου δὲ παρέδραμεν οἰκίαν

καὶ τοῦτον περὶ φύσας μὲν εὖρεν ἠσχολημένον.

Ἐχάλκευε γὰρ τρίποδας εἰκοσαριθμούς μετρη,

ἴστασθαι τούτους μέλλοντας τοίχῳ τερπνοῦ μεγάρου·

285

χρυσοὺς τροχοὺς ἐκάστω δὲ ὑπέθετο πυθιμένι,

ὡς εἰς ἀγῶνα θεῖον μὲν αὐτόματοι κινεῖντο

(263) C, λευκοχρόων. Cf. v. 263.

(264) A, ἐξηθερώσαν. Verbum ἐξαιθερωθῆναι redit v. 335, 460. Erit ἠθερούτο v. 605, ἠθερώθη v. 681.

(266) A B, νεφός. Est ὑφή v. 322.

(279) A B, εἶργετο τοῦτον.

(283) B, περιφύσασα. C, φύσασα. A, ἠσχολούμενον. Cf. II. 18, 372.

(284) A, ἐχάλκευε δέ.

(285) A, τερπνῶ. Cf. II. 18, 374.

(287) A B, καὶ εἰς. Saep̄ vidimus permutata ὡς εἰ καὶ.

καὶ πάλιν ὑποστρέφοιεν· θαῦμα φρικτὸν καὶ μέγα.

Οὔται μὲν ἐξειργάζοντο, οὔπω δὲ εἶχον ὄτα,
ταῦτα κατασκευάζοντες τότε δὲ τοῦ Ἡφαίστου,

290

Χάρις ἢ τούτου σύζυγος τὴν Θέτιν κατιδοῦσα,

χειρὶ λαβοῦσα φιλικῶς ἐνδιετερὸν εἰσάγει

καὶ ἀργυρέῳ θρόνῳ δὲ ταύτην ἐγκαθιδρύει,

καλεῖ δὲ καὶ τὸν Ἡφαιστον, ὅς, κατιδὼν τὴν Θέτιν,

φησὶν· « Εἰς οἶκον τὸν ἐμὸν ἦλθεν ἡ ἔσωσέ με,

295

« ἀνθ' ὧν ἡ μήτηρ ἔκρυπτε χολὸν με γεννηθέντα,

« ριφέντα καὶ παθόντα δ' ἂν ἐλεεινὰ μυρία,

« εἵπερ μὴ ὑπεδέξατο ἡ Θέτις με τοῖς κελπῖσις

« καὶ παῖς ἡ Εὐρυπύγη δὲ Ὀκεανοῦ κυκλόρρου,

(290) B, τότε τε. Clauditur hoc versu fol. 310; sequens orditur folium rectum 315, interversis foliis plurimis, quod iam fuit notatum. Vide n. ad v. 212.

(295) A B, φασίν. ἢ. Cf. II. 18, 395.

(296) A B, χολόν. Et sic variatur in Iliade 18, 397. Cf. infra v. 536.

(297) A B, παθόντα δέ.

(299) A, καλλόρρου. B, καλόρρου. C, εὐνόμη... κυκλόρρου, quod accedit ad Homericum ἀφορροῦ. Cramerus An. Ox. t. 3, p. 369 id descripsit scholium Tzetzae ad Chil. 7, 337, de filiis ac filiabus Aegypti et Danaï: Κατ' ἄλλους —] Ἰππόστρατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυπύγης Νείλου Μόνης υἱοῦς πενήτηκοντα λέγει γεγεννηθέντα, τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δαναὸν ὁμοίως Ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγαθρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου. Praefero sic scriptum Εὐρυπύγης editae in contextu Chiliadum lectioni Εὐρυπύγης. Mirum est Cramerum, qui inspexisse videtur locum ipsum Tzetzae (allegat enim numerum et pro lemmate duas voces), non vidisse quatuor hosce versus fuisse in serie historiae ab editoribus positos, ac procul dubio ex codicibus quibus sunt usi. In codice quidem 2644 sunt ad marginem scripti, librario serius restituente quod fuerat omissum. Duo ῥρ regula tribui jubebat verbo ἐπιραψώδει in hac sententiā Dialogi De

uitarum auctione p. 132, quem Theodorus Prodromus ad imitationem Luciani composuit, nec sine quadam salis Luciani particula: ἀλλ' ὅτε μὲν... κλέα ἀνδρῶν ἄδει... ὅτε δέ... τῇ Μοίρᾳ εὐθύς ἐπιραψώδει. Scribenda ἐπιρρ., ac praesertim ὅτε μὲν, ὅτε δέ. Duplicatio etiam faciendae litterae ρ in disticho quod edidit Dutheilus Notitiarum mann. t. 8, p. 194: Ἐρωε, τὰ δένδρα καὶ φύεις καὶ μιγνύεις, τὰ στέρνα δ' ἐξέρηξας, οὐχὶ μιγνύεις. Scribendum δ' ἐξέρρηξας quod tenet codex 1630. Id distichum quartum est de quinque, quod quid velit intelligatur ex lemmate: εἰς δακτύλιον ἔχοντα σφραγίδα ἐρῶντας δύο, καὶ ἀπὸ τῶν στέρνων αὐτῶν δύο δένδρα ἐκπεφυκότα· plenus lemma codicis 1630: ἐκπεφυκότα καὶ εἰς ἓνα συγκαρυστούμενα κόρυμβον. Suspiciatur Dutheilium distichorum auctorem esse Theodorum Prodromum, cujus suspicionis non fuisse falsum monstrat codicis 1630 lemma: τοῦ Προδρόμου κύρου Θεοδώρου τοῦ φιλοσόφου. Codex ille 1630 fuit olim Antonii Eparchi. In accuratissima plenissimaque ejus descriptione, quam Bibliotheca Graecae inseruit Harles. t. 9, p. 575, non omitta mentio istius poematioli: « Theodori Prodromi de annulo, in quo in seculi crant amantes duo ». Poterit lector

« αἴσπερ ἐχάλκευον πολλά ἐνναετῆ πρὸς χρίνον, 300
 « περόνας, κάλυκας, γναμπτάς καὶ ἔλικας, καὶ ὄρμους,
 « ἐν γλαφυρῷ τῷ σπέϊ μὲν· ὠκεανὸς δὲ ἔρρει.
 « Οὕτω μοι Θέτιδι χρεῶν ζωάγρια παρέχειν ».
 Οὕτως εἰπὼν παμμέγιστον ὄρμα τῷ ἀκμοθέτου
 χωλεύων, ἀπὸ δὲ πυρὸς ἀπέθετο τὰς φύσας, 305
 εἰς ἀργυράν δὲ λάρνακα συνέλεξε πᾶν ὕπλον·
 σπόγγω δὲ συμπᾶς φαιδρυνθεὶς ἐνδύεται χιτῶνα,
 σκῆπτρον λαβὼν δὲ στιβαρὸν ἐξέδραμε χωλεύων.
 Ὁρμῶν δ' εἰς τούτου πλάγιον χρυσαῖ θεραπαινίδες
 ζωαῖς οὔσαι νεάνισι πάνυ ὠμοιωμένοι, 310
 αἷς νοῦς φωνή καὶ δύναμις, καὶ γνῶσις ἔργων θείων.
 Αἰ μὲν προεπορεύοντο· οὗτος δ' ἐλθὼν κατόπιν,
 πλησίον ἴξε Θέτιδος ἐν φαινωῖ τῷ θρόνῳ·
 ἧς τῆς χειρὸς ἀψάμενος, ἤρετο τί δὴ θέλοι.
 Τὰς συμφορὰς δὲ τὰς αὐτῆς ταύτης οἰκτισαμένης, 315
 ὡς τῷ Πηλεΐ τῷ Αἰακοῦ ἀκοῦσα συνεζύγη,
 καὶ οὗτος γήρει κεῖται μὲν ἐν οἴκοις βεβλαμμένος,
 ὁ παῖς δὲ ταύτης Ἀχιλεὺς λελύπηται μυρία,
 ὄπλων τε δεῖται συσκευῆς, ἄοπλος ὑπηργμένος,
 εὐθύς ἐξεργασάμενος ἦν πανοπλίαν γράφει, 320
 διδῶσι ταύτης τῷ υἱῷ αὐτὴν ἀποκομίσαι.
 Τὴν μὲν τοῦ μύθου σύμπασαν ὑφήν νῦν ἡκηκόεις·

bibliographiae studiosus con-utere mihi an-
 notata in Notitiis mss. t. 11, p. 266, et
 Camusio Villoisonique t. 5, p. 626, t. 7,
 p. 420.

(300) A C, αἷς παρεγάλκευον.
 (301) A, πτερόνας. C, περόνας, su-
 perscripto πτερόνας. Homerus πόρπας.
 A, γναπτάς. C, γναμπτάς superscripto
 καμπτάς.
 (303) Cf. II, 18, 407.

(305) A B, τὰς σφύρας. C, φυσσας.
 II, 18, 412 : φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε
 τιθεὶ πυρὸς.

(307) B, ἐνδύετο.

(309) A B, τοῦτο.

(312) A, ἦξε. Cf. II, 18, 422.

(316) A B, καὶ τῷ.

(319) A C, ὄπλων δέ. Mox Homerus
 scilicet γράφει.

(322) A, ὑφ' ἧν.

ἤδη πρὸς Ἀχιλέα δὲ τὸν Θετταλὸν ἐκεῖνον
πραγματικῶς, ῥητορικῶς ἀλληγοροῦντος, πρόσχες.

Ὁ μὲν Φθιώτης Ἀχιλεὺς, ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος, 323
παῖς Θέτιδος τῆς Χείρωνος ὑπῆρχε καὶ Πηλέως·
λέγεται δὲ καὶ Θέτιδος παῖς εἶναι, τῆς θαλάσσης,
δι' αἷς αἰτίας ἐν πολλοῖς ἐγράψαμεν τοῖς τόποις.

Ἐπεὶ δὲ καί, τὸν Πάτροκλον νεκρὸν ὀδυρομένου,
ἤχῳ βρασθῆναι πρὸς τὴν γῆν τὴν θάλασσαν συνέβη, 330
καὶ πάλιν ὥσπερ γοερὸν τότε μυκησαμένην
παλινδρομῆσαι πρὸς αὐτῆς τὴν κοίτην καὶ τὴν θέσιν,
τὸ ταύτης δὲ λεπτότερον κεραστικόν τε ὕδωρ,

ὁ εὐθεσίας αἴτιον, ὁ καὶ κυρίως Θέτις,
πρὸς οὐρανὸν ἀναδραμεῖν καὶ ἐξαιθερωθῆναι, 335
καὶ εὐθὺς καταστήμα τότε γενέσθαι οὕτω,

ἐν ᾧ καιρῷ καὶ πλεύσαντες τινὲς τῶν Μυρμιδόνων
ἢ πρὸς Λημνίους ὀπλουργοῦς, ἢ πρὸς ἑτέραν χώραν,
διὰ θαλάσσης ἔφερον ὅπλα ὅποια τούτω,
ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργά καὶ νέα, 340
οἷων μὲν Ὅμηρος φησὶν ὑλῶν ἐξεργασμένα,

(328) Vide supra v. 45.

(331) B, μυκησαμένη.

(334) Vide ad v. 221. B, αἴπιον.

(338) A, λιμνίους. Cf. v. 215. Passim iota sedem vocalis ita male tenet. In Theocriti scholiaste 1, 3, ubi de Pane, pro πάρδαλιν εἰλήφθαι Valckenarius, ad Herodotum 7, 69, 3 reponerat παρδαλὴν ἐνήφθαι. Illud rejecerunt Geelins et Kiesling. vv. dd., hoc recepto. Utrumque vocabulum servandum fuit. Nam πάρδαλιν pro παρδαλῆν apte dici potuisse exemp'a parilia stabilivnt (videsis Rubnkenii notam ad Timæi τὴν ἀλωπηκῆν); et εἰλήφθαι sententiæ omnino convenit « Par-α di pellem esse sumtam ». Sed quum Cornutus de eodem deastro dicat c. 27, νεβρίδα ἢ πάρδαλιν αὐτὸν ἐνήφθαι,

rescripsim libens cum G. Dindorfio, in Thesouro Stephani sub παρδάλειος, pro πάρδαλιν παρδαλῆν, ob præcedens νεβρίδα. Quod si dedisset Cornutus νεβρὸν ἢ πάρδαλιν, ejus verba non tangerem, nominum congruentia contentus, memorque Herodoti apud quem vidi 7, 75, πέδῳλα νεβρῶν. Sic vernacule dicimus «des gants α de chevreuil, un chapeau de castor ». Quibus scriptis inspexi Cornutum Ozanianum, in quem varietas codicis unius, παρδαλῆν, recepta fuit. Quum non agatur de restituenda lectione quæ sit absolute optima, sed de representanda probabiliter Cornuti manu qui non fuit græcæ orationis artifex solertissimus, unus codex non omnino satisfacere videtur.

(340) A, ἀντιτευχῆ. Vide ad v. 213.

χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου μὲν, χρυσίου καὶ ἀργύρου
 παντός δὲ κόσμου φέροντα ποικίλμασιν εἰκόνα,
 οὗ πέρι φυσικεῦεται ὁ Ὅμηρος, ὡς δεῖξω,
 ἐμύθευσαν ὡς Πάτροκλον θρηνοῦντος Ἀχιλέως, 345
 ἢ μήτηρ Θέτις ἐξ ἀλῶς ἦλθε σὺν Νηρηίσι·
 παρηγορησαμένη τὲ ὅσα χρεῶν μητέρα,
 ἐπεὶ καὶ ἄοπλος ὁ παῖς ταύτης ὑπῆρχε τότε,
 ταῖς Νηρηίσι λέγει μὲν παλινδρομεῖν θαλάσση,
 αὐτὴ δὲ, πρὸς τὸν Ἥφαιστον εἰς οὐρανὸν ἐλθοῦσα, 350
 ἔπλα κατήνεγκεν αὐτῷ θάμβος ἀνθρώποις ξένου.

Τὴν Ἀχιλέως Θετταλοῦ πάσαν ἀλληγορίαν,
 τῆς παρηγόρου Θετιδος καὶ τῆς ὀπλοποιίας
 ἔχεις καλῶς μοι σύμπασαν νῦν ἠλληγορημένην·
 πρὸ γὰρ βραχέος ἔφημεν πάντα λεπτολογοῦντες 355
 μέχρι περ οὗ ἀνέτρεχε πρὸς Ἥφαιστον ἢ Θετίς,
 νῦν δ' ἐκ τῆς ἀνελεύσεως ἔφημεν ἄχρι τέλους·
 ἴμως ἐπιτομώτερον καὶ πάλιν μοι ρητέον.

Τοῦ Ἀχιλέως Πάτροκλον νεκρὸν ὀδυρομένου
 ἐξέδραμεν ἢ θάλασσα μυκῆματι βιαίῳ, 360
 ἦν καὶ μητέρα Ὅμηρος τοῦ Ἀχιλέως λέγει,
 καὶ θρήνους περιτίθησι καὶ λόγους παρηγόρους,
 δεικνύς ὅτι παθαίνεται τοῦτον καὶ τὸ στοιχεῖον.
 Καὶ Ἀχιλέως κεφαλῆς λέγει λαβέσθαι ταύτην,
 εἰπεῖν τε ὅτι « Ἐἴμαρτο ταῦτα σοὶ γεγονέναι 365
 ὡς περ ἐπνύχου τοῖς Τρωσὶν Ἕλληνας ἠττηθῆναι »·
 ἦτοι συνεῖς ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς λογισμὸν οἰκεῖον,

(344) A, περιφυσικεῦεται.

(362) Fortasse παρατίθησι.

(363) Cf. v. 108, 361,

(366) C, ὑπέσχου. In hoc versu desinit folium 315; sequens versus non se-

quentis folii primus est, sed folii 311, Vide n. ad v. 290.

(267) Repetit, lectorum et optimi viri Cotertæ abusus patientia, quæ jam exposuit v. 148 seqq.

ἐκ πρὶν ὑδρομαντείας τε καὶ τοῦ συμβάντος τότε,
 ὅτι χειμῶνι Ἕλληνας ἠττήσουσι τοὺς Τρῶας
 ὡς καὶ αὐτὸς ἐπνύχετο, πρὸς ἑαυτὸν ἦν λέγων· 370
 α ὦ συνεργὸν στοιχείου μοι δίκην μητρὸς φιλτάτης,
 α ποῖον ἐμοὶ τὸ ὄφελος Ἑλλήνων ἠττημένων;
 α ἐπεὶ καὶ Πάτροκλος νεκρὸς νῦν σὺν ἐκείνοις κεῖται,
 α Ἐκτωρ τὰ ἔπλα δ' ἔλαβεν, ἅπερ ἡ εἰμαρμένη
 α εἴτε θεοὶ καὶ βασιλεῖς δεδώκασι Πηλεΐ, 375
 α θνητῶ καὶ κατωτέρας δὲ τῆς τύχης ὑπεργμένω,
 α ὅτε τὴν σοῦ ὀμώνυμον, τοῦ Χείρωνος τὴν Θέτιν,
 α τὴν βασιλίδα καὶ θεὰν ἐλάμβανε πρὸς γάμον·
 (Μετάβασις ὀνόματος καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα)
 α ἢ ἅπερ ἔπλα ἦν χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου 380
 α καὶ τῶν λοιπῶν δὲ τῶν ὑλῶν ἄσπερ θεοὶ δωροῦνται·
 α τῶν πλανήτων ἐκάστῳ γὰρ ἀνάκειται τις ὕλη,
 α καθάπερ τερατεύονται παῖδες τῶν ἀστρολόγων.
 α Ὡς ὄφειλεν ἡ μήτηρ μου, τοῦ Χείρωνος ἡ Θέτις,
 α ἡ νησιώτις βασιλὶς ἡ παραθαλασσία » 385
 (τοῦτο γὰρ νῦν ἐστὶ θεά), « Πηλεΐ μὴ συμφθαρήναι

(373) B, νῦν νεκρὸς, contra metrum.

(375) A, ὅτε. B, ὅτε. C, εἴτε.

(379) Jam supra v. 137.

(381) C, ἅπερ, superscripto ἄσπερ.

(382) Conf. v. 429, et ad P 31.

(385) A, νησιώτης. A C, ἡ παραθαλασσία. Cf. v. 143.

(386) Sine νῦν. Sic, librariis, inscientibus etiam, omittuntur vocabula. Nicolaus Damascenus vita Caesaris a viro doct. Mullo nuper e codicibus summo cum labore eruta § 18, pag. 438 : ἐπειδὴν τοὺς ἠρτημένους ἀριθμῆται κινδύνους τῶν συμπάντων ἀρχεῖν ἀξιοῦντι. Bene Dubnerus τῶ συμπάντων, qui, ni fallor, melius utroque cum articulo scripsisset τῶ τῶν συμπ. Sibi saepe nocent articuli vicini; alter alterum absorbet. Vide n. ad Eunarium p. 230, et Jacobsium ad Philo-

str. p. 229. Lucianus De luctu c. 2, narrat in inferis locis regnare Jovis fratrem, Πλούτωνα κεκλημένον, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῆ προσηγορία τετιμημένον. Codex 1310, τῆ τοιαύτη πρ., non male, non omnino bene. Libanius t. 4, p. 985 : κὰν νῦξ ἀφέληται, πάλιν ἤκεν ἡμέρα τὸ τῆς προτέρας φέρουσα. Codex, ἡ ἡμέρα, quod ducit ad conjiciendum κὰν ἢ νῦξ ἀφέληται. Quæ verba apponenda ad locum non facilem Æschyli Persis 434 : Ἔως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. Sententia anonymi in Georgiada Gnomologio Anecd. Græc. t. 1, p. 29 : διακρίνειν ἐπιστημόνως καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ τελεωτέρας ἕξεως καὶ γεγυμνασμένων αἰσθητηρίων ἐστίν. Codex τοῦ Μηνα recte, τὸ καλόν. Tertullianus Præser. hæret. c. 8 : « Cum credimus, ni-

« θνητῶ καὶ κατωτέρας δὲ τῆς τύχης ὑπεργμένῳ »
 (ἤγουν, ὡς ὄφελον, φησὶν, ὅπως μὴ γεννηθῆναι),
 « νῦν δ' ἵνα πένθος δι' ἐμέ καὶ σὺ μυρίον ἔχῃς,
 « τὸν ὄν σὺχ' ὑποδέξῃ με τῇ Τροίᾳ τεθνηκότα » 390
 (λείπει, συνήφθης τῷ Πηλεΐ καὶ δυστυχῶς γενναῖός με).
 « Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Πάτροκλος τανῦν μοι ἀνηρέθη,
 « σὺ θέλω ζῆν, τὸν Ἔκτορα μάχῃ μὴ κατακτείνῃς ».
 Θέτιδος δὲ « Μεθ' Ἐκτορα ταχὺ θνήσκεις », εἰπούσης,
 μνησθεὶς ὑδρομαντείας τε τοῦτο προσδηλώσασθης, 395
 ὡς καὶ αὐτὸς μετὰ σφαγὴν Ἐκτορος θνήσκει τάχος,
 μέγα στενάξας ἔλεξε· « Τεθναίην παραυτίκα,
 « ἵταν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἐκλώσαντο ἀστέρες,
 « ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεται πάντα τὰ πεπρωμένα.
 « Οὐδ' Ἡρακλῆς ὁ φίλος γὰρ Διὶ τῷ ἀστρολόγῳ 400
 « ἢ τῷ ἡλίῳ νῦν Διὶ, ἢ καὶ τῷ οὐρανῷ δε »,
 « ἔργα κλεινὰ γὰρ καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλῆς ἐτέλει,
 « καὶ οὐρανῷ δὲ φίλος ἦν ὡς ἀστρολόγος οἴος,
 « τὴν κῆρα καὶ τὸν θάνατον ἐξέδραμε τῇ τέχνῃ.
 « Ἀλλὰ ἐ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ χόλος ὁ τῆς Ἥρας· 410
 « παρατραπίεις γὰρ τῶν φρενῶν ὕδρας φαρμάκου χρίσει
 « αὐτὸν εἰς πῦρ ἐνέβαλε Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας.
 « Οὕτως, ὦ μῆτερ, κὰν φιλῆς, μάχης μὴ κάτειργέ με.

« hil desideramus ultra credere ; hoc enim
 « prius credimus, non esse quod ultra
 « credere debeamus ». Sententia esse vi-
 detur imperfecta, sic restituenda, ni fal-
 lor : « Non esse quod, ultra credere, cre-
 « dere debeamus ». Judicium esto penes
 Oehlerum quem doctam nuper scriptori
 nimium neglecto operam navavisse didici.
 (389) B, ἔγε.
 (390) Τὸν ὄν est omnino vernacule le-
 guel. Sic Θ 172, τὰς ἄσπερ, lesquelles.
 Sæpiissime illa articuli ac pronominis
 junctura Tzetzes ulitur. Conferantur

libri H, 47, 58 ; P, 28, 763 ; Ω, 324.
 (391) A B, κακῶς συνήφθης.
 (394) A B, τῆς Θ. μεθ' .
 (395) C, ὑδρομαντείας τε, superscripta
 diphthongo, τούτω προσδηλωθείσης.
 (396) A B, θνήσκεις τάχει.
 (397) A B, ἔλεγε.
 (399) C, γίνονται. Cf. v. 166.
 (411) A, χύσει.
 (412) A, τῆς εὐμοίρας. Permutatio
 facilis litterarum β μ fecerat εὐμοίας ex
 εὐβοίας, tnm εὐμοίας fiebat correctione
 εὐμοίρας.

- « Οἶδα ἐκ σοῦ, ὦ μάντευμα τῆς ὑδατομαντείας,
 « ὅτι, κτανῶν τὸν Ἑκτορα, Ονήσκω καὶ ἡ συντόμως· 415
 « Ὅμως χρεῶν μαι πολεμεῖν, καὶ βοηθεῖν τοῖς φίλοις ».
 Τῷ δὲ ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις ἀνταπεκρίθη·
 ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος παίζων συμπλάττει λόγους.
 Εἰποῦσα Νηρηῖσι τε στραφῆναι πρὸς Νηρέα
 εἰς οὐρανὸν πρὸς Ἥφαιστον ἔπλα χωρεῖ κομίσει. 420
 Οὕτως ἄρμα πρὸς πόλεμον ὁ Ἀχιλεὺς, ὡς ἔφην.
 Ὡς ἐκ μητρὸς δὲ διδαχθεῖς, ὑγροῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 ὅτι, χειμῶνος νῦν καιρὸς, οἱ Ἕλληνες ἠττῶνται
 καὶ μόνον, ἄσπλον, οὐ χρῆ πρὸς μάχην ἐξιέναι
 αὐτὸς αὐτῷ ἐπίσχεσιν μάχης ποιῆσθαι λέγει, 425
 ἔς τ' ἂν αὐτῷ κομίσωσιν ἔπλα διὰ θαλάσσης
 ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρτιτευχῆ καὶ καινουργὰ καὶ νέα.
 Ἐπεὶ δὲ, τῆς θαλάσσης μὲν τῆς ἐξελεύσεως τότε,
 τὸ ὕδωρ τὸ βαρύτερον πάλιν ἀνθυπεστράφη,
 αἱ Νηρηίδες πρὸς τὸν σφῶν πατέρα τὸν Νηρέα· 430
 τὸ δὲ λεπτομερέστερον καὶ εἰθεσίως ὕδωρ,
 συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθεν,
 ὁ Θέτιδος ἀνέλευσις πρὸς οὐρανὸν καλεῖται,
 ἵγουν αἰθρία γέγονεν ἐν οὐρανῷ εὐδία,
 στέλλει ναυσὶν ὁ Ἀχιλεὺς ἔπλα τινὰς ὠνεῖσθαι. 435
 Ἕλλήνων ἠττωμένων δὲ Τρωσὶ βίαιστᾶτως

(418) A B, οὗς Ὅμηρος συνάπτει λόγους.

(427) A, ἀντιτευχῆ. Vide ad v. 213.

(431) Conf n. ad v. 221.

(434) A, αἰθρεία. Hæc vocalium ι ει confusio nocuit Antiphonti sic edito Tetrilogia 2, 2, § 4 : οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ὑπελείπετο μὴ φονεὺς εἶναι. Non potest φονεὺς post ἡμῖν ab oratore scriptum fuisse. Reiskius correxit φονέας. « Præ-

« stiterit φονεῦσιν », Bekkerus ait, idque verissime. Finis σιν et initium ειν sibi nocuere ; syllabæ duæ sono similes in unam fuerunt conflatae. Nominativus φονεῖς minus placeret. In Choricio sententiam, εἰ μὴ θέμις ἀνθρώποις ἀθάνατοι ζῆν, dativo ἀθανάτοις non indigere sum opinatus, ac pariter nominativum in Lysiaë quodam loco tuebar. Addendis Choricianis. Nunc hæreo.

ὁ Ἀχιλεὺς ἐξ Ἴριδος βαρεῖαν γνοὺς τὴν μάχην,
 καὶ πρὶν κομίσει πρὸς αὐτὸν ἔπλα τοὺς ἐσταλμένους,
 ὡς πτοηθεὶς μὴ Πάτροκλος νεκρὸς Τρωσὶ ληφθεῖη,
 σκέπη τινὶ συγκαλυφθεὶς τὴν κεφαλὴν καὶ ὤμους, 440
 ἐξ ἧς, ἐκ μηχανήματος, ὁ φρόνησις, Ἀθήνη,
 πῦρ ταῖς ἀντανακλάσειν ἔλαμπε τοῦ ἡλίου,
 ὡς πρὸς τὴν τάφρον ἐξελθὼν καὶ τρεῖς βοήσας μὲγα
 τρέπει τοὺς Τρῶας πρὸς φυγὴν, Πάτροκλον δὲ λαμβάνει.
 Ἴηλιου ἀκουσίως δὲ δύντος βουλαῖς τῆς Ἥρας, 448
 τῷ τοῦ αἴρος ζοφερῷ προώρου κεκρυμμένου,
 τῆς μάχης ἀπεπαύθησαν Ἕλληγνές τε καὶ Τρῶες.
 Ὁ Ζεὺς καὶ ὁ τοῦ Κρόνου δὲ παῖς τοῦ ἀγκυλομήτου,
 ἡ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος, στρεβλὴ τε εἰμαρμένη.
 Ταῦτα καὶ τᾶλλα καθεξῆς κάλλιστα προεγράφη 450
 μέχρις ἐκείνων τῶν ἐπῶν ὧν περὶ ὁ νοῦς ταίσσδε.
 Ἐντεῦθεν ἄκουε λοιπὸν σοὶ πᾶν ἀλληγοροῦντος.
 Τὸ μὲν παχὺ τοῦ ὕδατος, ὁ Νηρηΐδας εἶπε,
 μετὰ τὸν σάλον τὸν φρικτὸν τὸν τότε γεγονότα
 αὔθις καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἔστραπτο, τὸν Νηρέα· 458
 τὸ δὲ λεπτομερέστερον ὕδωρ τῆς εὐθεσίας,
 ὁ ἀνιμώμενον κινῶν τὸ φλογερὸν αἶρος,
 (λευκὰ τὰ ἄκρα πάντως δὲ τοῦ ὕδατος τυγχάνει),
 διὰ τὸ βάθος μέλαν δὲ δοκεῖ τε καὶ καλεῖται

(439) A, καὶ πτ. B, καὶ πτ. νεκρὸς μὴ Π. Τρ.

(440) B, τῇ κεφαλῇ καὶ ὤμοις. A, τῇ κεφαλῇ κ. ὤμοις. Cf. v. 228.

(441) C, ἡ φρόνησις. A, ἐξ ἧς ἐμάνηματο ἡ φρόνησις. Sch. in C: ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἢ ἐκ κεφαλῆς Ἀχιλῆως πῦρ ὑπανάπτουσα.

(444) B, πρέπει. Cf. ad O, 212. C, εἰς φυγὴν.

(446) B, πρὸ ὥρας. Cf. v. 235.

(450) προεγράφη, scilicet v. 238 sq.

(451) In C hunc versum sequitur, Ἡφαίστου δάμον δ' Ἰκανεν ἡ Θέτις ἡ λευκόπους, qui versus fuit jam lectus supra, ordine 260, ac folium 311 nunc claudit. Hinc in C interruptitur liber Σ.

(455) B, αὐτίς... ἔστραπτο. Fortasse ὡς πρὸς de more.

(458) Conf. v. 263. B, λευκρά.

(459) A B, βάρος. Coriexi ex permutatione solita. B, καλεῖται καὶ δοκεῖται.

μέλλον πρὸς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἐξηθερώθη, 460
ἔπειτα συνεκράθη δὲ καὶ πρὸς πυρὸς οὐσίαν.

« Ἡφαίστου δόμον χάλκεον » φασὶ τὰ πρὸς αἰθέρα,
οἷα καὶ πυρωδέστερα τυγχάνοντα τῇ φύσει
κᾶνπερ ὁ κομπολάκυθος οὐ λέγη Σταγειρόθεν.

« Κυλλοποδίων » δὲ τὸ πῦρ, τὸ μὲν ὑλῶδες οὕτω, 465
ὡς ἄνευ ξύλων καὶ ὑλῶν τοὺς πόδας ὑποσκάζον,
καὶ παρευθὺ σβεννύμενον, βαδίζειν οὐκ ἰσχύον,
καὶ ὡς ἀναφερόμενον, ἔνθεν κἀκείθεν ῥέπον,
καὶ δόκησιν χωλότητος βαδίσματος δεικνῶν·
ὅτι τε πούς διὰ πυρὸς βαδίζειν οὐκ ἰσχύει. 470

Καὶ τῷ αὔλῳ δὲ πυρὶ συνάδουσι τὰ δύο.

Δόμον δὲ ὃν ἐποίησεν ὁ Ἡφαιστος γινώσκεις·
τὸ πῦρ γὰρ κατὰ Ἑλληνας ἐν τῇ κοσμογενεῖα
ἐκάστῳ διενείματο τοὺς τόπους κατ' ἀξίαν.

Τέλει τῆς Ἄλφα γέγραπται τοῦτό μοι σαφεστάτως. 475

Τοῦτον δ' εὔρεν ἰδρῶντα τότε περὶ τὰς φύσας·
τὸ πῦρ γὰρ πνεύματα κινεῖ, λεπτῦνον τὸ νεφῶδες.
Τρίποδας δὲ τὸ τριμερές λέγει τοῦ χρόνου τεύχειν,
τὸ γὰρ θερμὸν ὑπέστησε καὶ κόσμον καὶ τὸν χρόνον.
Τὸ « εὐσταθὲς δὲ μέγαρον » ἅπας ἐστὶν ὁ κόσμος, 480
ἐν ᾧ τὸ πῦρ τριμέρειαν ἐργάζεται τοῦ χρόνου.
Εἴκοσι δὲ οἱ τρίποδες εἰσὶν ὡς ὑπὲρ τέλος·

(462) Cf. Il. 18, 374. Expreatur
φησί, Homerus scilicet.

(464) A B, κομπολάκυθος. Iterum uti-
tur hoc vocabulo in Ω, 134. A B, λέγει.

(465) Conf. Il. 18, 371.

(467) A, παρευθὺς... ἰσχύων.

(470) B, πᾶς.

(472) A B, νόμον. Correxi ex Il. 18,
371: δόμον... ὃν ρ' αὐτὸς ποιήσατο.

(476) B, ἰδρῶντα. Cf. Il. 18, 372.

(478) Sic loquutus est et Chil. 2, 324 :

Οὐ γὰρ νῦν φυσικώτερον τὸ τριμερές
τοῦ χρόνου Γηρύονην φαίην ἄν. Cf. v.
48, et Il. 18, 473.

(480) Conf. Il. 18, 374, et infra v.
590.

482) A, ὑπὲρ τέλους. B, ὑπερτέλος.
Cf. 485, 668. Pro ὡς fere malium καὶ,
quas voculas sæpissime permutatas vidi-
mus.

τά δέκα τέλειος εἰσιν ἐν ἀριθμῷ, ὡς αἶδας·

τά εἴκοσι δ' ὑπέρτερα τάξεως τοῦ τελείου.

Ὅμηρος ὑπὲρ τέλος δὲ κόσμον καὶ χρόνον λέγει.

485

« Τὰ κύκλα δὲ τὰ χρύσεια », τὰ τρίποδα; κινουῦντα,

αἱ τοῦ ἡλίου χρυσαυγεῖς τελοῦσι λαμπηδόνες,

ὑφ' ὧν περ αἱ τριμέρειαι κινήσει τῇ τῆς σφαίρας,

ἦν περ « ἀγῶνα θεῖον » σοι σαφῶς κατονομάζει,

αὐτόματοι χωροῦσί τε, ὑποχωροῦσι πάλιν.

490

Τί ταῦτα νῦν λεπτολογῶ τῷ Ἀχιλεῖ Φθιώτῃ,

τανῦν ἐπιτομώτερον δέον εἰπεῖν με ταῦτα;

ἐν δὲ τῷ κόσμῳ Ἀχιλεῖ τὸ πᾶν ἀναπτυκτέον.

Μετὰ τὴν ζάλην τὴν δεινὴν, ἣν ἔφην, τῆς θαλάσσης,

ἀναδραμὸν τὸ ἔνυγρον εἰς τὸ πυρῶδες ἄνω,

495

οὐ πρότως μεταβέβληκεν ὡς πρὸς πυρὸς οὐσίαν,

πρὸς δέ γε τὸ μεσαίτατον καὶ κατηκκρατωμένον,

ἔπερ καὶ Χάριν σύζυγον Ἰφαιστοῦ νῦν μαινοῖ·

εἶτα καὶ πρὸς θερμότερον καὶ παντελεῖ αἰθρίαν,

ὃ τῶν φυσῶν κατάλειψις ἐστὶ παρὰ Ἰφαιστοῦ

500

καὶ τοῦ προσώπου κάθαρσις καὶ ἔνδυσις εἰμάτων,

πλησιεδρία Θέτιδος καὶ κράτησις χειρὸς δε,

καὶ πρὸς αὐτὴν ἐρώτησις οὔτινος χρείαν ἔχει,

(483) De denario numero perfecto Meursius Denario c. 42.

(486) A, κοινουῦντα. Cf. II. 18, 375, et infra v. 591.

(488) Cf. infra v. 594.

(489) Cf. II. 18, 376. Pro σαφῶς fortasse σαφῶς. Sed cf. v. 670.

(495) A, πυρῶδες ἰδωρ.

(496) A, sine ὡς. Omissa pariter vocabula aliis reddam obiter scriptoribus. Aristides Orat. 52, p. 605: ἕρα μὴ αὐτὴν τὴν παιδᾶ μισήσης, ὅταν δι' αὐτὴν διαφθαρῆ πασσοῦδι τὸ στρατόπεδον. Codex 963: μὴ ποτε αὐτ. ... διαφθαρῆ πᾶν τὸ στρ. Lucianus Tyranni-

cida c. 20: καὶ τῇ βραδυτῆτι καλᾶζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ. Codex 2956 bene: ... δέον ἐγνώκει... caret et bene altero μοι.

(498) Cf. II. 18, 382.

500) A, B, κατάληψις. Scripsi κατάλειψις, respectu ad II. 18, 412: Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς· seponbat ab igne folles ac relinquebat Vulcanus. Permutatio solita vocalium η εἰ favet correctioni. Sic καταληφθήτω et καταλειφθήτω confusa libro Iωτα 137.

(501) A, ἔδυσσις. Cf. II. 18, 416.

(504) II. 18, 422, 422, 503.

καὶ ταύτης δὲ ἀφήγησις τῶν ὅπλων ἀπωλείας,
καὶ αἴτησις ἐκ τούτου δὲ νεοχαλκεύτων ὅπλων, 505
ἄπερ ἐξεργασάμενος δίδωσιν οὗτος ταύτη.

Ἡ δὲ κατάγει τῷ παιδὶ ταῦτα πολλῷ τῷ τάχει.
Ἐν οὐρανῷ αἰθρίας γὰρ τοιαύτης γεγонуίας,
διὰ θαλάσσης Ἀχιλεὺς πέμπει ἠνεῖσθαι ὅπλα
ὀπλοποιῷ οἱ λέγουσι τὰ Ἀχιλεῖ συμβάντα· 510
ὅς ὅπλα, οἷα Ὅμηρος φησὶν, ἐξεργασμένους,
ἀπεμπολήσας δίδωσι τούτοις ἀποκομίζειν.

Ἐπεὶ τὸ πῦρ, ὃ Ἡφαίστος καὶ πᾶς πυρὸς ἐργάτης,
καὶ ἴσαι ὕλαι τοῦ πυρὸς, κατὰ μετωνυμίαν,
διὰ θαλάσσης δ' Ἀχιλεῖ ἀπεκομίσθη τότε, 515
ἀνέπλασαν τὴν Θέτιδα πρὸς Ἡφαιστον ἐλθοῦσαν
πᾶν τὸ συμβάν τῷ Ἀχιλεῖ λεπτομερῶς εἰποῦσαν,
καὶ πανοπλίαν ἀρίστην ποιῆσαι ἐξαιτῆσαι,
τὴν ἣν καὶ ἀπεκόμισε τῷ Ἀχιλεῖ λαβοῦσα.

Ταῦτα πανσόφως Ὅμηρος περὶ τοῦ Ἀχιλέως 520
συγγεγραφῶς ἵς γέγονεν, ἀλληγορῶν τε ἅμα,
πλὴν ἐν ἀλληγορήματι πράγματικῶ ῥητόρων,
παίζων καὶ φυσικεῦεται περὶ κοσμογενείας,
ἀλληγορῶν στοιχειακῶς ἅπαν τὸ νῦν χωρίον.

Ἐν τοῖς ἀκαταλήπτους γὰρ οὕτω χρεῶν συγγράφειν, 525
οὐ μὴν προδήλως γράφοντα κομπάζειν ἐψευσμένους.

Καὶ σκόπει πᾶσαν ἀκριβῶς τὴν νῦν ἀλληγορίαν.

Κᾶνπερ ὁ πάνσοφος ἀνὴρ, τῷ σπεύδειν λεληθέναι,

(505) II. 18, 457.

(512) A, διδοῦσιν.

(515) B, sine τότε.

(519) A B, λαβοῦσαν.

(528) A, τὸ σπ. λελυθέναι. B, τῷ λε-
ληθέναι, et sic v. 646. Similis sonus vo-
calium υ η. Sic Φ, 246 ἀναρρωνήσαν et

ἀναρρωνῦσαν. Similis et vocalium υ οί,
υ εί. Auctor Christi Patientis, Choro
Deiparam alloquente v. 598: Πάγκλυτε,
παγκαλλίστα κούρη, παρθένε. Vix po-
tuit poeta, quamvis nonnunquam paulo
negligentior, primo loco ponere trochæum,
quarto spondaem. Codex A πάγκλυτε

λέγη τὰ πρῶτα ὕστερον, τὰ δ' ὕστερα προτέρως
καὶ συστροβῆ τοὺς γράφοντας καὶ τριλογεῖν ποιῆ δε,
ἡμῖν δὲ κατ' εὐκρίνειαν τὴν τάξιν τηρητέον. 530

Ἦφαιστος νῦν, ἦτοι τὸ πῦρ, εἰσφέρεται Ὀμήρῳ
λέγων περὶ τῆς Θέτιδος, ὑδάτων τῶν ὀμβρίων·

« Ἐν τῷ ἐμῷ οἰκῆματι ἦλθε θεὰ μεγίστη,
« ἤπερ με σέσωκε ποτὲ μέλλοντα κινδυνεύειν. 535

« Χωλὸς γὰρ ὦν, καὶ τῆς μητρὸς θελοῦσης με συγκρύπτειν,
« κατέπεσον· ἡ Θέτις δὲ σώζει καὶ Εὐρυνόμη·
« ταῖς αἴσπερ παρεχάλκευον εἰς χρόνον ἐνναετή
« πορπὰς γναμπτάς καὶ ἔλικας, καὶ κάλυκας καὶ ἔρμους
« ἐν σπηλί· ῥοῦς δ' ὠκεανοῦ ἀφρῶ μορμύρων ῥέειν »· 540

Ἐρεβος εἶναι κατ' ἀρχὰς καὶ χάος δογματίζει·
αἴερος κινηθέντος δὲ, ἔπερ ὁ Ζεὺς τυγχάνει,
καὶ συμμιγέντος δὲ αὐτοῦ τῇ Ἦρᾳ λεπτυνθέντος,
καὶ πῦρ χωλὸν τε καὶ ὑγρὸν καὶ ἀτελὲς ἐξέρρει,
ὃ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν πλήρες καὶ πνευμάτων, 545
ἐνναετῶς ἐχάλκευεν, ἦτοι πολλοῖς ἐν χρόνοις,
πρὸς τὸ πυρῶδες ἐξορμῶν πόσας στροφὰς ἐποίει,
πόσα δ' ἐκπυρηνίσματα σχήμασιν ἐν μυρίοις,
ἐν πόσῳ δὲ τῷ πνεύματι τὸ ὕδωρ συνεστρόβει;

quidem, sed amplector G. Dindorfii emendationem πάγχευε; amplector et πάγ- κάλλιστε ab alio viro d. propositum, favente etiam aliquatenus accentu codicis A, παγκάλλιστα. Est etiam aut esse videtur spondæus in quarto loco versus 460: Μῆ δὲ παρέλθης σίγα δοῦλην μητέρα. Codex A, σίγα. Sed omnino scribendum σίγα. Paulo superius advertit oculos v. 458: Ἐφέψομαί σοι, τέκνον; ἢ μενῶ σ' ἔτι; sic codex. Fere malim dividere aliter syllabas, ἢ μενῶ σέ τι; magis placent integra pronomina duo σοι σε. Morabatur me etiam alibi adverbium ἔτι, scilicet

et v. 254: Ἐτ' εἰς ἀγῶνας σύ τε καὶ μαιφόνου. Sed satisfacit omnino tentamen editoris doctissimi, ἔτ' εἰς ἀγῶνές σοί τε καὶ μαιφόνου, quod firmat Medea v. 361: ἔτ' εἰς ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις.

(529) A, λέγει.

(530) A B, συστροβεῖ—ποιεῖ.

(539) A, πόρσας. A B, γναπτὰς. A, ἔλικας. Cf. supra ad v. 301.

(540) De ῥέειν non dubitandum. Servavit Tzetzes ipsa poetæ verba II 48, 403.

(544) A, ἐξαίρει.

(548) B, ἐκπυρηνίσματα. Cf. I, 120.

ὡς ἀφριᾶν μορμύρειν τε, καὶ ἀναβράζειν οἶον. 550
 Λοιπὸν ὁ κόσμος, ὁ Πηλεὺς (πηλεὺς ἦν ἀληθεία),
 ὑγροῦ ἀέρος ζοφεροῦ πέριξ κυκλοῦντος τοῦτον,
 ἐν δὲ πλευραῖς τῆς Θέτιδος, θαλάσσης, συγκοιτούσης,
 ἀμφοῖν δὲ παῖς ἦν Ἀχιλεὺς, γῆς φύσις ἀκαρπούσα.
 Δένδρα τινὰ καὶ ζῶα γάρ, καὶ ἕτερα μυρία, 555
 γινόμενα ἐφθείρετο τῷ ζοφερῷ ἀέρι,
 ἕως ὁ Ζεὺς, ὡς λέγουσι, Κρόνον ταρτάρῳ βάλλει.
 Οὕτως ἐγήρα μὲν Πηλεὺς ὃν ἔφημεν, ὁ κόσμος,
 ἦτοι μακραὶ περίοδοι παρέδραμον τῶν χρόνων.
 Ὑπῆρχε δ' οὗτος ὁ Πηλεὺς ἔνικμος καὶ πηλώδης, 560
 ὁ Ἀχιλεὺς ὁ τούτου δὲ ἄτιμος παῖς ὑπῆρχε
 καὶ ἄνοπλος, σύναμα δὲ γυμνὸς τῆς εὐκαρπίας,
 παντός τε ὠραίζοντος κενός, ἐστερημένος.
 Τίς δ' Ἀχιλεὺς καθέστηκεν, ὅπόσον τῆς γῆς μέρος·
 πολλοὺς χιλοὺς τε καὶ καρπούς, πᾶσαν τροφήν τε φέρει, 565
 τότε δ' ὑπῆρχεν ἄκαρπος καὶ ἀχιλεὺς τῷ ὄντι,
 ἐπεὶ λελυπημένος δὲ, νῦν οὐ Πατρόκλου χάριν,

(551) Tzetzes Exegesi p. 42: συνέθη τῷ Πηλεῖ, τουτέστιν τῇ γῇ πηλώδει πρῶτον κατὰ Ἀναξαγόραν φανείσῃ, μιγῆναι τὴν Θέτιν, ἦτοι τὴν θάλασσαν, τὸ ὑγρόν.

(552) A, πέρυξ, locus non integer.

(554) Verba γῆς φύσις ἀκαρπούσα perspicua fient collatis vv. 562, 563, 566.

(557) A, χρόνω. B, βάλλειν.

(562) A, ἄοπλος; σὺνάμα. B, σὺνάμα. Junctim scribunt σὺνάμα vel σὺνάμα. Tzetzes Chil. 1, 602: Εὐκλων καὶ Πεισιδρόβιος σὺνάμα Λελεγέτη. Codex 2644, σὺνάμα. Scripsi σὺνάμα ut Proleg. v. 586, constantiæ causa vel in re tantilla. In Theocrito 25, 126 plurimæ editiones exhibent σὺνάμα, Amei-iana σὺνάμα.

(563, 566) Absunt ab A. Manifesto mendo B, Ἀχιλλεύς. Tzetzes enim ubique voluit Ἀχιλεὺς scribi, hic præsertim. Monui, ad Proleg. 218.

(567) Verbis οὐ Πατρόκλου χάριν alludit non inepte ad proverbium Πατρόκλου πρόφασιν, de quo inter alios Salmasius ac Bodenus ad Achillem Tat. 2, 34: Πάτροκλον πρόφασιν, ἀναμνησθεὶς Χαριτκλέους. Monebo obiter in Veneto 409 non reperiri Πάτροκλον πρόφασιν. Manasses Chron. 4450: Πάτροκλον δῆθεν πρόφασιν εὐλογον. Ibi Fabrotus remittit lectorem Gloss. ad Nicetam; Gloss. autem ad Nicetam remittit ad Meursium. Id est brevitate abuti, re optima. Dicendum fuit: V. Meursium Glossario Græcobarbaro in Πάτροκλος. Theodorus Hyrtacenus Epist. 78: νυνὶ δὲ, καὶ

Ὀμήρου δ' ἀστείσμασιν, ἔνεκα παγκαρπίας
 καὶ πάσης πανοπλίας γε μέγιστον ὤμωξέ τι.
 Τὸ μὲν πυρῶδες ἔνυγρον πίπτον ἐν τῇ θαλάσῃ 570
 ζάλην καὶ θροῦν, καὶ συστροφάς, ἃς εἵπομεν, ἐποίει.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ μυκῆματα τῆς γῆς ἀπετελέσθη,
 ξηρανομένου τοῦ ὑγροῦ κινήσει τῶν πνευμάτων,
 ἐκβράττεται καὶ θάλασσα ῥόχθῳ πρὸς γῆν μεγάλην,
 ἔπερ κατάσχεσις χειρὸς ἐστὶ τοῦ Ἀχιλέως 575
 καὶ κεφαλῆς ἐφάπτεται, μερῶν τῶν ὑπερτέρων·
 καὶ Νηρηίδες αὖθις μὲν χωροῦσι πρὸς Νηρέα,
 ὕδωρ τὸ παχυθάλασσον εἰς κοίτην τὴν οἰκίαν·
 αὐτὴ δὲ Θέτις, τὸ λεπτόν καὶ εὐθεσίας ὕδωρ,
 συγκρατικόν τε τοῦ θερμοῦ, πρὸς οὐρανὸν ἀνήλθε· 580
 μέλλον δ' εἰς πῦρ μεταβαλεῖν πρῶτον ἀπηρωθήη,
 εἶτα καὶ ἠθερώθη δὲ, ἔπερ ὁ μῦθος λέγει
 περιπλοκὴν τῆς Χάριτος τῆς γυναικὸς Ἥφαιστου,
 εἰσαγωγὴν πρὸς οἶκον τε καὶ ξέμισμα πρὸς θέσιν,
 ἕως ὃ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ ἀφείς καὶ τὸ χαλκεύειν, 585
 ἔλθοι καὶ μάθοι παρ' αὐτῆς τίνος ἀνήλθε πέρι.
 Τρίποδας γὰρ εἰκόσιν ἐχάλκευε τῷ τότε,

τὸ τῆς παροιμίας, ἔχεις Πατρόκλου πρόφασιν. Anna Comnena Alexiade 3, p. 73: Πάτροκλον πρόφασιν ταῦτ' ἐσχηκώς. Ibi Cangius. Adde Corayum ad Heliodorum p. 36. Utuntur genitivo et accusativo.

(568) A, ἀστερήμασι.

(569) B, τέ. A, ὤμωξέ τι.

(572) A, μυκῆματος. B, μυκημάτων. Correctio fuit facienda.

(576) Cf. Il. 18, 71. Sed κατάσχεσις ubi χειρὸς? Videtur cogitasse de loco alio v. 423, ubi de Vulcano ad Thetin accedente: Ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ. Vide infra 615. Modo A, ῥόχθῳ. Cf. Σ, 105.

(577) Cf. Il. 18, 145.

(578) A, παχυθάλασσον, quod prae-tuli lectioni B πολυθάλασσον, ob oppositionem quae sequitur, λεπτόν τὸ εὐθεσίας ὕδωρ. Cf. ad v. 221.

(581) B, ἀπηρωθήη. A, ἀπηθερώθη. Sed sequitur statim ἠθερώθη. Inde cor-rexi ἀπηρωθήη. Cf. ad v. 264.

(583) Cf. Il. 18, 382...

(584) A, ξέν. πρὸς οἶκον. Esse θέσιν puto sessionem Thetidos, cui Charis sedile exhibet officiosa. Cf. Il. 18, 389.

(585) Cf. Il. 18, 410...

(587) Sumsit ipsa verba Homeri Il. 18, 373, ne mutato quidem εἰκόσιν, quae forma orationi suae non convenit Conferatur v. 473.

ἀπειρομέτρων ἀριθμοῖς λέγω κινήσεις χρόνων.

Τὸ γὰρ θερμὸν ὑπέστησε καὶ κόσμον καὶ τὸν χρόνον.

Τὸ « εὐσταθὲς δὲ μέγαρον » ἅπας ἐστὶν ὁ κόσμος, 590

τὰ « κύκλα δὲ τὰ χρύσεια » τὰ τρίποδας κινουῦντα

ὁ σφαιροδρόμος ἥλιος καὶ χρόνους ἀπαρτίζων.

« Θεῖον ἀγῶνα » λέγει δὲ τοὺς σφαίρας περιδρόμους,

δι' ὧν περ αἱ τριμέρειαι τῶν χρόνων συμπληροῦνται,

καὶ πάλιν ἀνακάμπτουσιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐτέρας. 595

« Ὡτα » δ' αὐτοὺς τοὺς τρίποδας λέγει μὴ ἔχειν ἔτι,

ταῦτα κατασκευάζειν δὲ τὸν Ἡφαιστον τῷ τότε·

οὐπω γνωστὸν καὶ ἀκουστὸν κινήσεις ἦν ἡλίου,

ὑφ' οὗ τρισσάκις ὁ ἀήρ τῷ ἔτει μετατρέπει·

ἔμελλε δ' ἤδη γίνεσθαι τοῦτο, καθὼς ἐρεῖ σοι, 600

παίζων δὲ, τὴν Ἀχιλῆιον ἀσπίδα καταλέγων,

κόσμου παντὸς τὴν σφαίρωσιν, ἣν μετ' εὐτάκτου δρόμου

περιπολῶν ὁ ἥλιος πάντα γεννᾷ καὶ τρέφει.

Οὕτως ἡ Θέτις Χάριτι συνῆν καὶ συνετρήφα,

τὸ ὕδωρ ἐλεπτύνθη δὲ καὶ ἤδη ἰθεροῦτο. 605

Ἐξ ἀκμηθέτου δ' Ἡφαιστος ἀνασκιρτᾷ μεγάλως,

χωλεύων, τούτου πόδες δὲ ἀσθνεστάτως ὤρμων·

μακρόθεν θεῖς δὲ τοῦ πυρός τὰς φύσας, ὅπλα πάντα

ἐς ἀργυρᾶν τὴν λάρνακα θεῖς, καὶ λελαμπρυσμένος,

καὶ βακτηρίαν δὲ λαβῶν, ἐξέδραμε χωλεύων. 610

(588) A B, ἀριθμοῦ.

(590) Cf. II. 18, 374, et supra v. 480, eadem dixerat homo tædiosus.

(592) A, σφεροδρόμους.

(594) Cf. supra v. 488.

(595) A, ἀπαρχῆς.

(596) Cf. II. 18, 378.

(599) A B, τρισσάκις.

(603) A, περὶ πολλῶν.

(605) B, A, δέ.

(606) Cf. II. 18, 410. In A fit inde saltus ad v. 618, propter versus hujus iterationem.

(607) Cf. II. 18, 411.

(609) B, λελαμπρυσμένην, quod mutavi. Ipse est λελαμπρυσμένος, scilicet vultu absterso et pectore, tunicamque indutus. Cf. II. 18, 414, ac supra v. 306, præsertim infra 622, ubi λαμπρυσμός de Vulcani munditiis.

Χρυσαῖ θεραπαινίδες δὲ προέβαινον ἐκείνου
ζώσας καλάϊς νεάνισι τοῖς πᾶσιν εὖ εἰκυῖαι,
αἷς νοῦς καὶ σθένος καὶ φωνὴ καὶ ἀθανάτων ἔργα.
Αὗται προεπορεύοντο, οὗτος δ' ἔλθων κατόπιν
πλησίον ἤδη Θέτιδος, καὶ τῆς χειρὸς λαμβάνει
κα', κατακούσας ταύτης δὲ, ποιεῖ τὴν πανοπλίαν.

615

Ἐξ ἀκροθέτου δ' Ἴφαιστος ἀνασκιρτᾷ μεγάλως·
ἐκ δὲ τοῦ ὑπεκκαύματος καὶ αἰθερίου τέτανυ
χολόν καὶ ἀδιάρθρωτον ὄρμησε πῦρ ἐκπνέειν
συγκερασθὲν δὲ τῷ ὑγρῷ, ὃ λάρναξ ἀργυρέα,
καὶ συνεδρία Θέτιδος, ταύτης χειρὸς τε σχέσις,
καὶ βακτηρίας στηριγμός, καὶ λαμπρυσμός ὡσαύτως.
Αἱ δὲ χρυσαῖ νεάνιδες, αἱ τούτῳ προπολοῦσαι
αἶ τε θερμαὶ καὶ θρεπτικαὶ καὶ ζωογόνοι φύσεις.

620

Ὁ οἶκτος δὲ τῆς Θέτιδος ταίονδε τι τυγχάνει·
μόνον τὸ ὕδωρ τῷ θνητῷ Πηλεΐ, τῇ γῆ, ἐξύγη,
ἐν ἧπερ ἔστι πᾶν θνητὸν καὶ τῆς φθαρτῆς οὐσίας·
τὰ τῶν στοιχείων δὲ λοιπὰ τοῖς θεοῖς γειτνιῶσι.

625

« Καὶ νῦν ὁ γέρων οὗτος μὲν κείται βλαβεῖς τῷ γήρει,
« ὁ δὲ υἱός μου Ἀχιλλεὺς νῦν δεῖται πανοπλίας ».
Λοιπὸν δ' Ἴφαιστος αὐτῷ τεύχει τὴν πανοπλίαν·
ἦται μακρὰὶ παρέδραμον περιστροφαὶ τῶν χρόνων
καὶ κόσμος κατερράγη δὲ καὶ γῆς ἦν ἀκαρπία,
καὶ τῶν στοιχείων δὲ δεινὴ σύγχυσις πεφυρμένη,

630

(612) B, ἐφεικυῖαι. Correxi εὖ εἰκυῖαι. Pronunciatio fere similis saepe permutationem parit syllabarum εὖ ἐφ, αὖ, ἀφ. Inde scriptum in Anecdosis Bekkeri p. 362, O, καρθεΐσης pro καυθεισης; ἀνακαυφθείς pro ἀνακαυθείς in Nolit. mano. t. 3, p. 388; ἀῤξησιν pro ἀφιξιν in Leone Diacono 8, 9; ἀφθευρον pro ἀυθώρει in Synesio De regno p. 18 D.

(619) A, χαλκόν. Cf. supra v. 465.

(621) A, συνεργεία. A, στηρισμός.

(622) A B, βακτηρία. Scripsi βακτηρίας. Litterae similes vicinitate sibi nocent saepissime. Cf. II. 18, 416.

(625) A, τοιοῦτον τι. Cf. oratio Thetidis, II. 18, 432; ac supra v. 315.

(626) A, ἐφάνη.

(629) Cf. II. 18, 434.

- ἕως τὸ φλέγον, κερασθέν οἷς εἶπον τανῦν τρόποις, 635
 πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα τε ποιοῖ καὶ τὸν αἰθέρα,
 καὶ πάντα συνεστήσατο, συντόμως φάναι, κόσμον
 διηρθρωμένον κάλλιστα, ὡς τοῦ ἡλίου πλέον
 τηροῦντος δρόμον εὐτακτου αἰεὶ περι τὴν σφαῖραν,
 καὶ πᾶν φῦτον ἐκτρέφοντος καὶ πᾶν ζωογονοῦντος, 640
 καὶ τὰς μυρίας δὲ τροφὰς πᾶσι διδούντος ζώοις.
 Τὴν πανοπλίαν Ἀχιλεῖ ταύτην τῷ κόσμῳ τεύχει.
 Ἄλλὰ καὶ πᾶν τὸ χρήσιμον λεκτέον τοῦ κειμένου,
 ὅσον εἰς ἀλληγόρημα τῶν χρειωδῶν τυγχάνει.
 Ἄν δὲ πολυλογήσωμεν, τὸν Ὀμηρον αἰτιᾶσθε, 645
 πολλῇ πυκνώσει τῶν φρενῶν, τῷ σπεύδειν λεληθέναι
 πρωθύτερά τε γράφοντα καὶ πάλιν συμμιγνύντα,
 καὶ τῷ κεκαλυμμένῳ δὲ τῶν νοημάτων βάθει
 τὸν Τζέτζην περιτρέποντα γράφειν ἀπλῶς, συντόμως,
 καὶ τότε τῷ σχεδίῳ δὲ τῷ λόγῳ συντιθέντα 650
 ἄπερ οὐδεὶς ἐτόλμησεν, οὐ παλαιός, οὐ νέος,
 εἰ μὴ πού τις, ἐκ τῶν ἐμῶν μεταποιήσας ταῦτα,
 πρὸς τινα τερατεύσοιτο αὐτὸς συντεθεικέναι,
 ὡς καὶ λοιποῖς συγγράμμασι δρῶσιν ἐμοῖς πολλάκις.
 Ὅτι δ' οὐδεὶς ἐτόλμησεν ἀλληγορήσαι τάδε, 655
 ἐράτε τὸν Ἡράκλειτον, καὶ τὴν μιμῶ σὺν τούτῳ,
 τὴν ἀλαζόνα σφίγγα δὲ μᾶλλον τὴν ἐπηρμένην,
 Κορνοῦτους, Παλαιφάτους τε πάντας ἀλληγοροῦντας,

(636) A, ποιεῖ.

(638) B, τὸ ἡλίου.

(641) A, δοκοῦντος.

(642) A B, ταύτην. Scripsi ταυτήν, *eamdem*. Quæ accusativi forma in bonæ ætatis auctore non ferenda foret.

(645) A, αἰτιᾶσθαι. superscripto ε.

(646) Inserui τῶν φρενῶν ex Y, 42.

(650) A B, τότε σχ. Addidi τῷ. De repetito articulo cf. Prol. 342, II, 41.

(656) Nescio quem simiam vocet. Cogitavi de Heraclide illo cuius Allegorias Homericas ediderunt Galeus et Schowius.

(657) A, τὴν ἀνλοζοῖαν σφίγγα δε.

(658) A, κρονοῦτους. B, κουρνούτους.

καὶ τὰ ἐμὰ βιβλίδια, τὸ εὐτελές τε τότε,
οἰκονομία συγγραφέν, σπουδῇ τῇ τῆς Ἀνίσσης,
καὶ ὅπερ παρεσπάρη μοι τῆς χρονικῆς μου βιβλίου
τῆς ἱστορούσης τεχνικοῖς ἰαμβοῖς τὰ τῶν χρόνων,
ἀλληγοροῦν δὲ σύμπαντα συντετμημένῳ λόγῳ.

Ἄλλὰ δὴ πᾶν τὸ χρήσιμον ῥητέον τοῦ κειμένου.
Φῦσαι τὸ πνευματώδες μὲν τὸ τοῦ πυρός τυγχάνει,
χόανσι τὸ θερμότερον αὐτοῦ καὶ κεραυνῶν.

Τὸ εἴκοσιν ἐν τρίποσι τοῖς ἑκοσι προέφη
ὡς ὑπὲρ τέλος Ὅμηρος κόσμον καὶ χρόνον λέγει.
Ἄει τῷ πνευματώδει δὲ πυρός τε καὶ τῇ θερμῇ
μέλλειν κινεῖσθαι σύμπαντα σαφῶς σοὶ δογματίζει.

« Χαλκὸν δὲ βάλλεν ἐν πυρὶ » καὶ τὰς λοιπὰς τε ὕλας.

Τῇ θερμῇ παρυπέστησε τὰ τέσσαρα στοιχεῖα·
ἡ γῆ καὶ θάλασσα, αἴθρ, πῦρ, ὁ αἰθήρ τε πέμπτος.
Γῆ καθ' ἡμᾶς κασσίτερος (τήκεται γὰρ ὡς οὗτος),
ἄργυρος θάλασσα, αἴθρ χρυσός, αἰθέρος φύσις,
χαλκός τὸ πῦρ ἀνώτερον ὃν πέριξ τοῦ αἰθέρος.

Τὸν δ' ἀκμοθέτην νείει μοι πᾶσαν τοῦ κόσμου σφαιραν,
τὴν ἔτι ἀδιάθροτον, καὶ μίγμα τῶν στοιχείων·
ἄκμονα δὲ, τὸ καρτερόν τῶν ἐσομένων δρόμων,
ῥαιστῆρα, τὴν λεπτύνασαν καὶ διαρθροῦσαν φύσιν,
πυράγραν, τὴν ἐπίσχεσιν καὶ κράσιν τοῦ πυρώδους,
Σάκος δὲ τὸ πεντάπτυχον, ἡ σφαῖρα ἠρθρωμένη·
ἄντιξ, καὶ περιφέρεια, τριπλῆ δὲ, μαρμαρέη,

(661) A, παρεσπάθη· fortasse τῇ χρονικῇ μου βίβλῳ τῇ ἱστορούσῃ.

(665) A B, φύσσαι Cf. II, 18, 468.

(666) Cf. II, 18, 470.

(667) Fort. τῷ. προέφη vs. scilicet v. 482.

(671) Cf. II, 18, 474.

(677) Cf. II, 18, 476.

(678) B, καὶ μίγμα.

(680) Cf. II, 18, 477. A B, λεπτύνασαν.

(682, 683) Cf. II, 18, 479, 480. A, ἄντιξ... μαρμερέη.

- αἴηρ, αἰθήρ κατέστηκε καὶ τοῦ πυρός τὸ σῶμα.
 Ὁ τελαμών ὁ ἀργυροῦς ἔστις ὑπάρχει μάθε· 685
 ἀναθυμιάσις, αἴηρ ὁ συγκινῶν τὴν σφαῖραν·
 λευκός δὲ ὡς ὁ ἄργυρος ἐστὶν αἴηρ τῇ θεᾷ,
 καὶ συγκινεῖ τὴν σφαίρωσιν ἀναθυμιάσις τις,
 ὡς ἡ Ὀμήρου πανταχοῦ δεικνύει Καλλιόπη.
 Ἄλλὰ περὶ τῆς σφαίρας δὲ φησὶν ὁ Σταγειρόθεν. 690
 Τὰς πέντε πτύχας ἀκουσον πῶς Ὀμηρος νῦν λέγει,
 γῆν λέγων, καὶ τὴν θάλασσαν, σελήνην ἀντ' αἰέρος.
 ἀντὶ πυρός τὸν οὐρανόν, ἥλιον ἀντ' αἰθέρος.
 Ἄ στεφανοῦται οὐρανός, τείρεα δὲ μοι νόει·
 νῦν μοι τὸν δωδεκάζωδον καὶ τὸν ἐκείνου κύκλον 695
 τὰ ἀπλανῆ τῶν ἀστρῶν δέ, ὅκτω πρὸς τριακάδι,
 ἔσα τε Ἑλληνες φαμέν, καὶ ἔσα διαγράφει
 Τεῦκρος ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῇ βαρβάρῳ σφαίρα,
 ὧν καὶ Πλειάς καὶ ἡ Ὑάς, Ὠρίων καὶ αἱ Ἄρκτοι,
 ἅπερ καὶ παρενέγραψεν ὁ Ὀμηρος ἐνθάδε. 700
 Νῦν ταῦτα λέγει τείρεα· τείρουσι γάρ, ὡς οἶδας,
 χειμῶνας ἐπεισφέροντα καὶ θέρη τὰ καυσώδη.
 Μετὰ μικρὸν ὁ γέρων δέ, παίζων σωφρονεστάτως,
 ἐρεῖ τὸ δωδεκάζωδον, γέροντας καθημένους
 λίθοις ἕξστοις ἦτοι στερροῖς ἐν ἱερῷ τῷ κύκλῳ. 705
 Καὶ πάλιν χορὸν πόησε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 ὧ νέοι καὶ παρθένοι τὲ χορεύουσι συμμικτως·

(685) Cf. II. 18, 480.

(689) Sic Chil. 2, 383: Ὡς ἡ χρυσῆ τετραάνωκεν Ὀμήρου Καλλιόπη.

(690) Fortasse ἄλλα.

(692) A. λέγω. Cf. II. 18, 483...

(694) Cf. II. 18, 485.

(695) B, νῦν μή.

(696) A, τριηκάδι.

(698) B, τεῦκρος καὶ βαβυλ. De Teucro Babylonio Bibl. Gr. t. 4, p. 166.

(704) Homerus ἐρεῖ II. 18, 503.

(706) Cf. II. 18, 590, 593. Sumsit πόησε ex Homero, qui in Scuti descriptione hoc tempore non semel est usus. Nocebat metro ἐποίησε. Non nocebit v. 712.

τῶν γάρ ζωδίων ἐν πάρ ἐν ἄρσεν ἐστὶ κα' θῆλυ,
 ὡς ἀστρολόγοι λέγουσι, κα' νῦν ὁ θεῖος γέρων,
 πλὴν τοῦ Ὀρφέως πρότερος ὢν πάντων ἀστρολόγων. 710
 Ἄλλ' εἴ τι παρεδράμομεν, λεπτῶς ἀναληπτέον.
 Δύο τὸ πῦρ ἐποίησε πέλεκυ ἀνθρώπων, λέγει.
 Τὸ πῦρ πάντα διήρθρωσε κα' ἄστρα κα' ἀστέρας,
 δύο ἀφ' ὧν ἐγγίνονται βροτοῖς περιπολήσεις,
 ἡ εὐτυχῆς κα' δυστυχῆς ἐκάστου γενεθλίου, 715
 καὶ ταῖς λοιπαῖς δὲ καταρχαῖς αἷς τί τις πράττειν θέλει.
 Τὴν εὐτυχῆ δεικνύει σοι, γάμους καὶ τᾶλλα λέγων,
 καὶ τοὺς φιλονεικοῦντας δὲ κρίσει τὸ νεῖκος λύειν.
 Κρίνεσθαι δὲ καὶ γίνεσθαι ταῦτα φησὶ τὰ πάντα,
 τῶν δώδεκα τῶν θαυμαστῶν γερόντων καθημένων, 720
 Κριοῦ, Ταύρου, Διδύμων τε, Καρκίνου Λέοντός τε,
 Παρθένου ἄμα καὶ Ζυγοῦ, Σκορπίου καὶ Τοξότου,
 αὐτοῦ τε Αἰγοκέρωτος, Ὑδρόχου καὶ Ἰχθύων·
 περιτρεχόντων πανταχοῦ τῶν πέντε δὲ κηρύκων
 τῶν σκηπτροφόρων ὧν φησὶ, τῶν καὶ μεγαλοφώνων, 725
 ἤγουν ὧν σθένος μέγιστον, ο' καὶ περιθρυλλοῦνται
 ὡς δεῖ με παιῖξαι καὶ μικρὸν τῶν μανδατωριτζίων·
 Κρόνου, Διὸς καὶ Ἄρεως, Ἀφρογενοῦς Ἑρμοῦ τε.
 Δύο χρυσεῦ δὲ τάλαντα, ἥλιος καὶ σελήνη,
 οὓς ἀστρολόγοι βασιλεῖς λέγουσι τῶν ἀστέρων, 730
 ἄπερ ἐν μέσῳ ἔκειντο λῆψις εὐθυδικοῦσι.

(712) Cf. II. 18, 490.

(713) A B, πᾶν. Scripsi πάντα.

(714) A, δι' ὧν ἀφ' ὧν.

(717) Homerus δεικνύει II. 18, 491.

(718) Cf. II. 18, 497.

(720) De numero senum tacet poeta.

(722) B, ἄμα δέ.

(724) Nec praeconum numerum quotus

fuerit declarat poeta Iliade 18, 503.

(725) A, ὧν. B ὧν.

(727) Μανδατωριτζίων diminutive pro
 μανδατῶριον. Cf. N. ad iota, v. 71.

(729) Cf. II. 18, 507.

(731) Fortasse εὐθυδικοῦντι. Home-
 rus : Τῶ δόμεν ὅς μετὰ τοῖσι δίκην
 ἰθύντατα εἶπη.

Τῶν πέντε ὧν περ εἶπομεν ἀστέρων πλανωμένων,
 τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχουσιν ὁ Ζεὺς καὶ Ἄφροδίτη,
 φθοροποιὸι καὶ βλάπτοντες ὁ Κρόνος δὲ καὶ Ἄρης·
 Ἐρμῆς συνῶν δὲ ἀγαθοῖς ἐς πλεόν ἀγαθύνει, 735
 τοῖς βλαπτικαῖς συντρέχων δὲ τὸ βλάβος ἐπιτείνει.
 Οὗτοι δὲ, περιτρέχοντες τὸν ζωοφόρον κύκλον,
 ἀμοιβαδὶς δικάζουσιν ἄλλοτε ἄλλα δρῶντες.
 Ὅταν δ' οἱ φκῦλοι ἀγαθὰ δρῶσι τοῖς γενεθλίαις
 καὶ καταρχαῖς πραγμάτων δὲ πάντων τῶν ἐν τῷ βίῳ, 740
 καὶ οἱ χρηστοὶ παγκάλλιστον ἂν ὧσι δεδρακότες,
 τοῦτο ποιῶσι τὸ χρηστὸν τὸ μέγιστον τῷ τότε,
 χρυσᾶ λαβόντες τάλαντα δύο, τὰ λελεγμένα,
 ἤγουν παραμεσάζοντος ἡλίου καὶ σελήνης,
 καὶ ζυγουλκούντων ἄριστα σοφῇ ταλαντουργίᾳ. 745
 Δύο στρατοὶ δὲ εἶατο πρὸς τῇ ἑτέρᾳ πόλει.
 Τὴν ἐκ περιπολήσεως ἀστέρων εὐτυχίαν
 εἰπῶν, τανῦν δυστυχῆ μοῖράν σοι καταλέγει,
 πολέμευς καὶ διαρπαγᾶς· ἐν δὲ τῷ λέγειν τοῖσθε
 χρυσοῦν ὁμοῦ τὸν Ἄρεα καὶ Ἀθηνᾶν ὑπάρχειν, 750
 καλὸν βουλαῖς ὑπερμαχεῖν ὑπὲρ πατρίδος λέγει.
 Τὰ πάντα τῆδε σοι σαφῆ μοίρας δυστυχεστάτης.
 Τὰ ὠρισμένα μόνα δὲ ὁ Τζέτζης ὀβελίζει·
 οἷον ποιμένες δύο τε καὶ τέσσαρες ποιμένες,
 καὶ πάντα δὲ τὰ ἴμοια· πραγματικά εἰσὶ γὰρ. 755
 Οὐ μὴν ἀλληγοροῦνται καὶ τάλαντα τὰ δύο

(738) A, ἀμοιβαδῆς. II. 18, 506.

(741) B, οἱ χρηστὸν.

(742) B, τῶν τότε. A, τῷ τότε.

(743) A, βάλλοντες.

(744) B, παρὰ μεσάζοντος.

(746) B, ἐσπέρα. Cf. II. 18, 509.

(750) A, χρυσον. II. 18, 516.

(751) A, λέγειν.

(752) B, πάντα ταῦτα δέ.

(754) Conf. II. 18, 525, 578.

καὶ πέντε πτύχες, καὶ λοιπὰ τῶν ἀλληγορουμένων.

Τὸ « ἐν δ' ἐτίθει δὲ νεῖον » καὶ τὰ λοιπὰ δε ταῦτα
δεικνύουσι σαφέστατα ὅτι καὶ γεωργία

καὶ βίος δὲ ποιμεικός, καὶ αἱ λοιπαὶ δὲ τέχναι

760

ἐκ τῆς περιπολήσεως γίνονται τῶν ἀστέρων,

τὴν ἣν περιπολεύουσι τὸν ζωογράφον κύκλον·

ὄν κύκλον Ἴφαιστος ποιεῖ χορείαις τῶν ἀστέρων,

ἐν ᾧ περιπολεύουσι παρθένοι τε καὶ νεοί.

Τὸ πρὶν σαφῶς εἰρήκειμεν πάντα σοι περὶ τούτων.

765

Κνωσσὸν δὲ νυν καὶ Δαίδαλον ὁ Τζέτζης ὀβελίζει

καὶ στίχους ἄλλους ὡς ὀκτὼ μέχρι τοῦ στίχου τοῦδε·

« περὶ χορὸν δὲ ἱμερτὸν πλῆθος εἰστήκει τίσον »,

τοῦ ζωοφόρου κύκλου δὲ πλῆθος ἀστροθεσίας.

Οἱ δύο πάλιν ὀρχησται, ἥλιος καὶ σελήνη.

770

Ἵκεανὸν δὲ ἔθετο ἄντυγα τῇ ἀσπίδι·

τοῦ κόσμου τέρμα γὰρ παντὸς ὠκεανὸς τυγχάνει.

Ἐπεὶ δὲ σάκος ἔτευξε μέγα τε στιβαρὸν τε,

ἔτευξε καὶ τὸν θώρακα λαμπρὸν πυρὸς ἐς πλεόν.

Ὅρα τὸν χρυσογέροντα πῶς παίζει νῦν δι' ἔλου.

775

Πέντε τοῦ κόσμου γὰρ εἰπὼν, τοῦ σάκου, εἶναι πτύχας,

πῦρ, ὕδωρ, γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ πέμπτον τὸν αἰθέρα,

καὶ θώρακα τοῦ κόσμου δὲ, νῦν Ἀχιλέως, λέγει

(757) A B, πτύχας.

(758) Cf. II, 18, 541.

(760) B, ποιμνητικός.

(761) A, καὶ τῆς.

(763) B, χορείαις. A, χορείοις.

(764) Cf. II, 18, 593.

(765) A, εἰρήκαμεν. scilicet v. 707.

B, εἰρήκειμεν. Cf. ad II, 124.

(766) Cf. II, 18, 591, 592.

(768) Cf. II, 18, 603. A, χωρὸν. B,

πότον.

(770) A, ὀρχισταί. Cf. II, 18, 604.

(771) Cf. II, 18, 606.

(772) B, ὠκεανοῦ.

(773) Cf. II, 18, 608.

(774) Cf. II, 18, 609 : φαινότερον

πυρὸς αὐγῆς. Tzetzius πυρὸς ἐς πλεόν

idem est ac μάλλον πυρὸς · sic Ω, 36,

παχυνθείς ἐς πλεόν· 42, νυκτὸς μελά-

τερον ἐς πλεόν, εἰ 129, ἐπὶ πλεόν :

Λ, 151, πρὸς πλεόν.

(775) Cum χρυσογέροντα confer

Ἵμηρος γέρον ὁ χρυσοῦς, Γ, 64.

(776) Homerus εἰπὼν II, 18, 481.

τὸ μέρος τὸ αἰθέριον, τὸ πῦρ δὲ κέρυν τούτου,
τὴν γῆν κνημίδας τούτου δέ, δῆθεν ἐκ κασσιτέρου. 780

Ἐπεὶ τὰ ἴπλα πάντα δὲ ὁ Ἥφαιστος ἦν τεύξας,
ἔμπροσθεν ταῦτα τέθεικε μητρός τοῦ Ἀχιλέως.
Ὡς ἴρηξ αὐτῆ δ' ἤλατο κομίζουσα ἐκεῖνα.

Ἐπεὶ πῦρ γοῦν ὑπέστησε κόσμου παντός τὴν θέσιν,
τὴν γῆν ἐξαπικμάσαν μὲν τῇ ζέσει τῇ πυρφόρῳ, 785
μετεωρήσαν ἄνω δὲ τὸν ἔνυγρον αέρα
ἐς πλεόν τὸν αἰθέρα δὲ καὶ φύσιν τὴν τῶν ἀστρων,
ἄμβροι τε κατεφέροντο καὶ Ἀχιλεὺς ὠπλίσθη,
ἐξ ἀκαρπούντος πάγκαρπος, πολυχιλεὺς δειχθεὶς τε.

(779) Cf. II. 18, 610 ..
(783) A, εἴλατο. B, ἤλατο. Cf. II.
18, 615.
(784) A B, ἐπεὶ περ γοῦν ὑπέστησε.
Scipisi πῦρ.

(785) A B, ἐξαπικμάσαμέν.
(786) A, μετεωρήσαν. B, μεταιω-
ρήσαν.
(787) A, ἐς πλεόν τὴν ἐσπέραν.
(789) Cf. supra v. 566.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Τ (*).

Παρά Ἡφαίστου Ἀχιλεῖ Θέτις κομίζει ὄπλα,
 ὃς τὴν εἰς Ἑλληνας ὀργὴν εὐθέως ἀπορρίψας,
 καὶ τὰ παρ' Ἀγαμέμνονος εἰσδεδεγμένος δῶρα,
 ἀριστησάντων τῶν λοιπῶν, νήστης αὐτὸς ὑπάρχων,
 ὀπλίζεται πρὸς πόλεμον. Ξάνθος ὁ τούτου ἵππος 5
 θάνατον προμαντεύεται. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχει·
 ἦδη τὰ τοῦ κειμένου δὲ λοιπὸν μοι μοχλευτέον.

Ἡὼς ἐστὶ « κροκόπεπλος », λαμπρὰ καὶ ποικιλείμων·
 τὸ φῶς τοῖς ἀθανάτοις δὲ καὶ τοῖς βροτοῖς εἰσφέρων
 στοιχείοις καὶ ἀνθρώποις νῦν ἐμφανέστατα λέγει. 10
 Θέτις δ' ἐς νῆας ἴκανε θεοῦ φέρουσα δῶρα·
 τῷ Ἀχιλεῖ δὲ ἤρωϊ τῷ Θετταλῷ ἐκείνῳ
 διὰ θαλάσσης καὶ νηῶν προσήχθη πανοπλία
 ἔργον θεοῦ τυγχάνουσα, ἥτοι σοφοῦ τεχνίτου,

(*) Lemma in B ; ἀρχὴ τῆς Τ Ὀμήρου βραψφδίας. Sed altera manus pro T rescripsit Φ. Etenim fit saltus a libro Σ ad librum Φ. Superest mihi nunc unus codex A. Nam in C perierunt folia plurima, quibus finis libri Σ a versu 452, liber T integer, et libri Υ̅ maxima pars ab initio ad versum 336.

(2) A, εἰς τὴν. Scripsi ὃς τὴν.

(7) κειμένου μοι Pro μοι scripsi δὲ ob sequens pronomem.

(8) De ἐστὶ an bene legerim dubito. Vi-

detur posse etiam legi ἔτι. Cf. Il. 19, 1.

(9) A, εἰσφέρον. Locus est fortasse sanus, licet obscurior. Articulus non ad φῶς referendus, sed ad εἰσφέρον· τὸ χρῆμα, τὸ κατάστημα εἰσφέρον φῶς ἀνθρώποις. Transpositis verbis sententia foret perspicua magis : τὸ δὲ τοῖς ἀθανάτοις φῶς. Scilicet Homerus λέγει. Cf. Il. 19, 2.

(11) A, δ' ἐ νῆας. Voluit librarius scribere ἐς. Il. 19, 3 : Ἡ δ' ἐς νῆας ἴκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.

ἢ εἰμαρμένης καὶ θεοῦ δῶρον εἰς Ἀχιλέα. 15
 Τὸ « φῦ χειρὶ » σημαίνει δὲ ὅτι πρακτικωτάτως **
 Ἦδη τὰ ὄπλα κατιδὼν ὁ Ἀχιλεὺς οὐ λόγοις
 θρήνου τοῦ περὶ Πάτροκλον ἀπέπαυσε καὶ γόων·
 ἐτέρπετο τῶν ὄπλων δὲ προσθλέπων ποικιλίαν.
 Ἄγαν ἐκπεπληγμένως δὲ βλεπόντων Μυρμιδόνων, 20
 ἐλέγχων νηπιῶθεις τε καὶ ἀγενεῖς ἐκείνους,
 ἡγριωμένως κατιδὼν, μέμφεται σφόδρα τούτους.
 Αὐτίκα λέγει δὲ ταυτὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα,
 τοὺς τούτω προσκομίσαντας διὰ θαλάσσης ἔπλα,
 τῆς συνεργούσης Ἀχιλεῖ τρόπῳ μητρὸς, ὡς ἔφην· 25
 « ὦ οἱ ἀποκομίσαντες θαλάσση μοι τὰ ὄπλα,
 « ἅπερ θεὸς παρέσχηκεν, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη,
 « ἢ ἂ σοφὸς ἐποίησε δημιουργὸς τεχνίτης,
 « τὰ ὄπλα ταῦτα ἔργα μὲν εἰσὶ τῶν ἀθανάτων,
 « οὐδὲ βροτὸς ἂν δέδρακε τοιαύτην ὄπλουργίαν. 30
 « Εἶτα ἐξ εἰμαρμένης μοι ταῦτα τῆς τῶν ἀστέρων
 « τὰ ὄπλα ἐκομίσθησαν, οἷα θνητὸς οὐ τεύξει·
 « τοῖς οἷς ἐγὼ νῦν ὀπλισθεῖς, χωρήσω πρὸς τὴν μάχην.
 « Πτροῦμαι δὲ τὰ τραύματα μὴ συσσαπῆ Πατρόκλου » .
 Οἱ δ' εἶπον· « Πρὸς τὸν πόλεμον πάνυ ταχέως χώρει· 35
 « ἡμεῖς δὲ τοῦτον ἄσηπτον τηρήσομεν ἐντέχνως » .
 Καὶ ἀμβροσίᾳ μὲν αὐτοὶ, φαρμάκοις ἀσηψίας,
 ἐλαίῳ πάνυ παλαιῷ καὶ ἐρυθρῷ δὲ οἴνω
 καὶ τοῖς λοιποῖς κατέχρισαν τὸν Πάτροκλον φαρμάκοις.

(16) Cf. Il. 19, 7. Post hunc versum plurimi sunt omissi, ni fallor.

(19) Con. Il. 19, 18.

(20) A, ἐκπεπληγμένος. Inde feci adverbium. Cf. Il. 19, 14.

(22) A, ἡγριωμένους. Scripsi ἡγριωμένως. Iratus Myrmidonibus Achilles ti-

midioribus erat: ὦ; εἶδ', ὡς μιν μάλλον ἔδου χόλος.

(25) ἔφην scilicet Σ, 120, 370.

(32) A, τεύξη.

(34) Cf. Il. 19, 24. A, συσαπῆ.

(36) A, τηρήσωμεν.

(37) Cf. Il. 19, 38.

Ὁ δ' Ἀχιλεὺς παρώρμησε τοὺς Ἕλληνας κραυγάζων. 40
 Καὶ τᾶλλα πάντα μὲν σαφῆ· τοῦτο τανῦν ῥητέον.
 Ἦν ἐν ναυσὶν ἢ Ἄρτεμις ὤφειλε κτεῖναι βέλει,
 ἢ λοιμικῶ νοσήματι, εἴθε προανηρέθη.
 Τὰ λοιμικά τῶν νόσων γὰρ καὶ τὰ ὄξεα πάντα 45
 ἠλίῳ τε προσάπτουσιν ὁμοῦ καὶ τῇ σελήνῃ.
 « Ἄλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφῶτις Ἐριννύς »,
 ἢ εἰμαρμένη τε αὐτοῦ καὶ ἡ ἐκάστου μοῖρα,
 καὶ σὺν αὐτοῖς ἡ σκοτεινὴ ἀόρατός τε βλάβη.
 Θεὸν καὶ πάθος δὲ ψυχῆς τὴν « Ἄτην » ὀνομάζει.
 Καὶ τοῦ Διὸς φησὶν αὐτὴν καὶ εἰμαρμένης παιῖδα· 50
 πᾶν ἀγαθὸν καὶ βλάβη γὰρ εἰσὶ τῶν εἰμαρμένων.
 Ἄκουε καὶ τὴν ἄτην δὲ ἥπερ ὁ Ζεὺς ἐβλόβη
 ἐξ Ἥρας, ὅτε ἔμελλεν ὁ Ἡρακλῆς τεχθῆναι,
 καὶ πῶς ἢ Ἥρα λέγεται σχεῖν τοκετὸν Ἀλκμήνης.
 Παῖς ἦν τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὁ Ἡρακλῆς ἐν λόγῳ,
 ἔργῳ Διὸς δὲ, ἀνακτος ὄντος καὶ ἀστρολόγου,
 ὃς διαφόροις γυναιξὶ πολλοὺς ἔσχηκε παιῖδας.
 Πρὸς τόκου δ' οὔσης ὑπ' αὐτοῦ ποτὲ καὶ τῆς Ἀλκμήνης,
 τὸν Ἡρακλῆ μελλούσης τε τῷ τότε τίχτειν χρόνῳ,
 οὔσης ἐγκύου τότε δὲ τούτῳ καὶ τῆς Ἀρχίππης
 πλὴν ἀτελὲς ἐπτάμηνον τέκνον τὸν Εὐρυσθέα,
 ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος βασιλεὺς ὁ μέγας ἀστρολόγος

(40) Cf. Il. 19, 40, 41.

(42) Ante hunc versum videntur nonnulla periisse. Nam foret interpretatio nimis abrupta versus Homericus Il. 19, 59: Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ. Saltem dicendum fuit de qua fit mentio, Briseisque nominanda. — A, μέλη, vel βέλη.

(46) Versus est integer Il. 19, 87.

(47) αὐτοῦ, ipsius Agamemnonis.

(49) Homerus ὀνομάζει Il. 19, 88.

(50) Cf. Il. 19, 91.

(55) Multa verbis similia in huius eventus narratione conferantur quam Chiliadi 2, 157, Tzetzes inseruit. Jam Jupiter dictus fuit ἀστρολόγος libro Σ, 179.

(58) A, ὑπ' αὐτῆς. Correxī ex Chiliade 2, 170, ubi est versus integer, cum τότε.

(61) Accusativum cum ἔγκυος sarpus junxit Tzetzes. Vide ad Proleg. 175.

τότε και μόνον ἔψευστο. Ἰδὼν γὰρ τοὺς ἀστέρας
καλῶς κειμένους ἅπαντας καὶ τόποις βασιλείαις,
πρὸς τοὺς ἀστέρας ἀπιδῶν μόνους τοὺς γενεθλίους, 65
μὴ προσκοπήσας εἰ τεχθῆ τότε δὲ καὶ τὸ βρέφος,
« Θεοὶ σοφοὶ καὶ ἄρχοντες, τοῦτο » φησί « προλέγω.
« Ἀλκμήνη τίκτει σήμερον τί δέ; τί; βασιλέα ».
Οὕτω μὲν εἶπεν, Ἡρακλῆ νομίζων γεννηθῆναι.
Μεγαλοσώμου τοῦ παιδὸς τούτου δὲ τικτομένου 70
καὶ περισχόντος ἅπαντα τῆς μήτρας τὸν ἀέρα,
ὅπερ καὶ Ἡρας κράτησιν ἔφασαν γενεθλίαν·
μᾶλλον καὶ Ἴφικλέους δὲ σὺν τούτῳ τικτομένου,
Ἀλκμήνη δυστοκήσασα μετὰ τινὰς ἡμέρας
δεκαμηναῖον τέτοκεν, ἡ δὲ Ἀρχίππη τότε 75
ἐπτάμηνον ἐγέννησεν ἀστράσι βασιλείαις
τὸν Εὐρυσθέα, καὶ λοιπὸν ἦρχε τοῦ Ἡρακλέους.
« Ζεῦ, πάτερ ἀρχικέραυνε », ὦ ἀναξ δέσποτά τε,
δίκην αἰεὶ τῶν κεραυνῶν λαμπροῦς προπέμπων λόγους·

(67) Cf. II. 19, 101.

(68) A, σήμερον τί δὲ βασιλέα. Ad-
didi τί ut versum implem. Sed alia la-
tet lectio. Jupiter non sic potuit loqui.
Librarius dormitabat.(71) A, μήτρας. Scripsi μήτρας ex
Chil. 2, 188.(73) Addidi δὲ ex Chil. 2, 190. Μᾶλ-
λον, Tzetzes ait, quod hanc de Hercule
corporis mole aere uteri absorbente ex-
plicationem non facile admitteret. Conf.
Σ, 190. Pariter addam δὲ implendo ver-
sui quem in codice 396 repertum, inedi-
tum esse opinor, et inserendum Sententiis
Menandreis singularibus: Γάμει δὲ τὴν
γυναῖκα, μὴ τὴν προῖκα δέ. Substitit
librarius in προῖκα. En et ineditum alte-
rum fonte ex eodem: Πολλῶν κακῶν
ἡ γλώσσα γίνεται αἰτία. Corrigendum
γίνετ' αἰτία. Transpositio remedium sæpe
est optimum, Sententia singularis 336 sicest edita: Μίμου τὰ σεμνὰ, μὴ μίμου
κακοῦς τρόπους. Conjecit Meinek., μὴ
κακοῦς μ. τρόπους. Favet codex 396:
μὴ κακὸν μίμου τρόπον. Sed difficilior
multo est hujusce medicatio versus Schnei-
derianæ 269, Meinekianæ p. 299, p. 324:
Καλὸν τὸ νικᾶν, ὑπερνικᾶν δὲ σφαλε-
ρόν. « Non est antiqui poetæ versus »
Meinek. ait. Nec esse recentioris vide-
tur, nam d:leto δὲ, clausula ὑπερνικᾶν
σφαλερόν, vel σφαλερόν ὑπερνικᾶν non
aptum loco accentum exhibet. Codex 396,
ἀσφαλέστερον quod malum auget. Pro-
pono, transpositione facta et additione le-
gendum: Νικᾶν καλὸν, σφαλερόν ὑπερ-
νικᾶν δόκει. Ni forte quaerenda sit sen-
tentia in Menandri Protectoris Historia,
qui est sententiosus.

(78) Conf. II. 19, 121.

(79) Explicat epithetum ἀρχικέραυνε
allegorice.

ὡς Ἴηρα, περιτίθησι λόγους τινὰς ἀέρι.

80

Ὀλυμπον νῦν κατάστερον καὶ οὐρανόν σοι λέγει,
εἰς ὃν μὴ πάλιν ἀνελθεῖν ὤμοσε Ζεὺς τὴν Ἴατν.

Τὴν κεφαλὴν, τοῦ λογισμοῦ τὸ ὄργανον ἐκείνου,
κἀν φιλοσόφοις ὄργανον τοῦ λογισμοῦ καρδία

« Θεός » νῦν ὁ θυμός ἐστιν, ἡ ζέσις τῆς καρδίας·
ὃν ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς μένος προσπνεῦσαι λέγει.

85

« Ἐν μοίρα πάντα ἔλεξας », πρεπόντως, ἀρμολίως·

« οὐδὲ ἐπιπορήσασθαι πρὸς δαίμονας », καὶ μοίρας,
ἢ πρὸς αὐτοῦ ταῦ δαίμονας, τουτέστι τῆς ψυχῆς μου·
ἢ τοι, « ὀμνύω τὴν ἐμὴν ψυχὴν, οὐ ψευδορήσω »·

90

« ὁ Ζεὺς ὁ δοῦς τὸ κῦδος » δὲ, τανῦν ἡ εἰμαρμένη,
καὶ ὁ ὢν τοῖς ἀνθρώποις δὲ « ταμίας τοῦ πολέμου ».

Ταλθύβιος « ἀλίγκιος θεῶ εἰς τὴν αὐδὴν δε »
λιγύς, ὄξυφωνότατος, εὔμουσον μέλος ἔχων,
οἶον ἠχεῖν ἀρμονικὸν φασὶ καὶ τοὺς ἀστέρας.

95

Ζεὺς δὲ ὁ « ὑπατος θεῶν » νῦν οὐρανὸς ὑπάρχει,
θεοὶ στοιχεῖα τὰ λοιπὰ τέως ἐν τοῖς ἐνθάδε.

« Θεοὶ δὲ δοῖεν ἄλγεα », ἀστέρες, εἰμαρμένη.

« Ὁ Ζεὺς πατὴρ δὲ, ὁ διδοὺς τὰς ἄτας », εἰμαρμένη,
καὶ « Ζεὺς ὁ θέλων θάνατον τοῖς Ἀχαιοῖς γενέσθαι ».

100

Γυνὴ « εἰκυῖα δὲ θεαῖς » κάλλει, ἐπιθυμία,
ταῖς ψυχικαῖς δυνάμεσιν, ἔτε καὶ τῇ σελήνῃ·

(80) Poeta scilicet περιτίθησι, qui et statim λέγει.

(81) Conf. II. 19, 128.

(82) Conf. II. 19, 129.

(83) Respectu ad II. 19, v. 126 : εἰλ' Ἴατν κεφαλῆς.

(84) A, καρδίας.

(85) Conf. II. 19, 159.

(86) Homerus λέγει. ibid.

(87) A, πάντα. II. 19, 186.

(88) A, δαίμονας. Conf. II. 19, 188.

(91) A, κῆδος. Cf. II. 19, 204.

(92) Cf. II. 19, 224. Inserui ὢν.

(93) Cf. II. 19, 250 : Ταλθύβιος δὲ θεῶ ἐνλίγκιος αὐδὴν Tzetzes durius et inelegantius δὲ in fine transposuit metri sui causa.

(96) Cf. II. 19, 258.

(98) Cf. II. 19, 264.

(99) Cf. II. 19, 270.

(100) Cf. II. 19, 274.

(101) Cf. II. 19, 286.

θεοειδής, ὡς τις γυνή εἰκυῖα ταῖς θεαῖσι.

« Κρονίων » ὁ τοὺς γέροντας οἰκτεῖρων μυρομένους,
ἢ σκοτεινὴ καὶ ἄδηλος νῦν ἔστιν εἰμαρμένη.

105

Πῶς Ἀθηνᾶ καθέστηκε παῖς δὲ τῆς εἰμαρμένης ;
ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὁ ἀήρ ἔστιν ἐν τοῖς ἐνθάδε ·

ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον ἔργον τῆς εἰμαρμένης,
καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀέρος δὲ σημεῖόν τι γενέσθαι,
καὶ τὸ ψυχρὸν ἢ καὶ θερμὸν ἀέρα γεγονέναι·
τότε δ' αὐτῆς ἐγένετο σημεῖον, ἐξ ἀέρος.

110

Ἄρπη ὄξυ βόησασα (ὄρνεον δ' ἔστι τοῦτο,
ἀρπάζον τὰ νεόττια ὀρνίθων κατοικίων,
καὶ ἐκ μακέλλης κρέα δὲ καὶ ἐκ τῶν κατεχόντων),

115

αὕτη λοιπὸν βόησασα τούτους κινεῖ πρὸς μάχην,
ὡς οἰωνὸς τῶν δεξιῶν καὶ τύχης εὐξυμβούλου·
καὶ Ἀχιλεῖ δὲ γίνεται λήθη λιμοῦ καὶ πείνης
προθύμως ἀνορμήσαντι πρὸς πόλεμον καὶ μάχην,
ὁ ἀμβροσίαν Ὀμηρος καὶ νέκταρ ἄρτι λέγει,
Αὕτη πρὸς τὸν ἀέρα δὲ ἀνέπτη, πατρός δόμον,
ἀνεπετάσθη πρὸς αὐτὸν, τουτέστι τὸν ἀέρα·
πατήρ ὀρνέων δὲ ἀήρ, ὡς τούτῳ πετομένων·

120

« γέλασε πᾶσα περιχθών », τουτέστιν ἐλαμπρύνθη.

« Δύσπετο δῶρα δὲ θεοῦ » σοφοῦ, ἢ εἰμαρμένης,
ἄπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἔκαμε τεύχων τῆδε.

125

Ἥφαιστος νῦν ὁ χαλκουργὸς τεχνίτης ὁ τῶν ὅπλων.

Τίς ἢ φωνὴ τοῦ Ξάνθου δε, τοῦ Ἀχιλέως ἵππου,

(104) Cf. II. 19, 340.

(106) Cf. II. 19, 342.

(111) A, αὐτῆς, vel αὐταῖς.

(112) Cf. II. 19, 350.

(116) A. ὡς οἶνοσόν.... τὸν δεξιὸν.

(118) Addidi τῆν.

(119) Cf. II. 19, 353.

(120) Cf. II. 19, 355.

(123) A, περιχθών. C. 19, 362. Cf. nota Heynii.

(124) II. 19, 568.

(125) A, ἢ Ἥφαιστος. Perfecti ver-sum.

(127) Cf. II. 19, 404.

ἤπερ προεμαντεύσατο καὶ θάνατον ἐκείνῳ ;
 ἔλεεινὸς ὀλοφυρμός· τοῖς δὲ φρονοῦσι πάντα
 λαλεῖ, καὶ προσημαίνουσι τὰ μέλλοντα γενέσθαι· 430
 καὶ τοῦ σημείου τῆς φωνῆς τοῦ ἵππου τῆς θρηνώδους
 θάνατον ἐμαντεύσατο ἐκείνῳ προμηνύειν.
 Ἐπεὶ φωνὴ τυγχάνει δὲ τις πληξίς τοῦ ἀέρος,
 ἔφασαν ὡς φωνήεντα τοῦτον ποιεῖ ἡ Ἥρα.
 « Θεῶν ὁ ἄριστος » ἐστὶ καὶ παῖς ὁ τῆς Λητοῦς θεῆ, 435
 Ἄπολλων, καὶ ὁ ἥλιος, ὃς Πάτροκλον ἀνεΐλε·
 « Θεῶν δὲ ἐστὶ μόρσιμος καὶ ἐν ἀνδρὶ δαμῆναι »·
 στοιχείῳ καὶ ἀνθρώπῳ σε πέπρωται τεθνηκέναι.
 Ἐν γὰρ ναῶν Ἄπολλωνος ὁ Ἀχιλεὺς τεθνήκει,
 ἢ Ἀλεξάνδρου ταῖς χερσὶν ἢ καὶ τοῦ Δηϊφόβου. 440
 « Οὕτως εἰπόντος Ἐριννῶς φωνήν αὐτοῦ κατέσχον »,
 οὕτως εἰπὼν τὸ λυπηρὸν, εὐθέως ἀπεπαύθη.

(134) Cf. II. 19, 407.

(135) Cf. II. 19, 413. A, ἄντους.

(136) A, πάτροκλος. Addidi ὃς.

(137) II. 19, 417. Cf. Drclineurtii

Achilles homericus, p. 91.

(141) Cf. II. 19, 418.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Υ (*).

Διὸς βουλαῖς ἐφάπτονται θεοὶ τῆς συμμαχίας ·
καὶ τῷ στρατῷ Ἑλλήνων μὲν ὑπῆρχον συμμαχοῦντες
Ἥρα, Ἀθήνη, Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος Ἑρμῆς τε
Τρωσὶν ἢ Ἀφροδίτῃ δὲ, καὶ σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ
Σκάμανδρος, Ἄρης καὶ Λητώ, Ἄρτεμις, καὶ Ἀπόλλων 5
ὃς Ἀχιλεῖ μαχόμενον Δινείαν νέφει κρύπτει.
Πολλοὺς δὲ κτείνας Ἀχιλεὺς, καὶ παῖδα τὸν Πριάμου
Πολύδωρον ἀπέκτεινεν, Ἔκτορα δ' ἀντιστάντα
αὐτὸς Ἀπόλλων ἔσωσε καὶ ῥύεται θανάτου.
Τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ἀχιλεὺς κατήπειγεν εἰς Τροίαν. 40

Οὕτως σὺν σοὶ ὀπλίζονται Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες·

(*) Hic liber fuit omissus in B. In C folia perierunt quibus continebantur versus 4-335.

(10) A, κατήπειγεν.

(11) A, ὀπλίζονται σὺν σοί. . τρω, sic imperfecto vocabulo. Videtur deesse versus qui quid velit appellatio σὺν σοὶ declarat. Homerus quidem II. 20, 2, ἀμφὶ σέ, sed addit Πηλέος υἱέ. Interverti ordinem codicis legens σὺν σοὶ ὀπλίζονται, melior ut evaderet rhythmus. In Nicarchi epigrammate Anth. 11, 74, transpositione facta hiatus corrigere tentabat Friedemannus De media syllaba p. 307, rescribens : Ὄξο· ἐπαισθάνεται δ' οὐποθ' ὄλωσ ἄ λέγω, pro edito : ὄλωσ δ' ὄ λέγω οὐποθ' ἐπαισθάνεται. Vir doctus alius facilius : ... ὄλωσ δὲ λόγων οὐπ.

Ipsae facilius etiam propono: ... ὄ λέγω μήποθ' ἐπ. Auctoritate non caret μήποτε προ οὐποτε. Sic sanetur Lucianus Anth. 11, 408 : Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις, mendo gravissimo; nam hiatus versus Nicarchei excusationem forsitan habuerit ex finito ordine prioris elegiaci, trochæus autem γῆρας omnino damnandus. Et hic propono γῆρας μήποτε βάψεις. Qui credebant μήποτε esse solæcum reposuerunt οὐποτε, obliti poetæ neglecturos grammaticam legem potius quam metricam. Trochæum alium procurabo in Epigrammate Lucilii Anth. 11, 80 : Οἱ συναγωνιστὰὶ τὸν πύγμαχον ἐνθάδ' ἔθηναν Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πώποθ' ἔτραυμάτισεν. Pronunciatio nota litteræ ny syllabam producebat : Ἄπιν

ἑτέρωθεν οἱ Τρῶες δὲ ἐπὶ ὄρωσμον πεδίου.

« Ἐκ πολυπτύχου δ' οὐρανοῦ » Θέμιν ὁ Ζεὺς κελεύει
πάντας καλέσαι τοὺς θεοὺς εἰς δόμον τὸν ἐκείνου·

ἧ καὶ δραμοῦσα σύμπαντας συγκέκληκεν εὐθέως. 13

Οὐ Ποταμὸς εἰλείφθη τις, Ὀκεανοῦ δὲ ἄνευ,
οὔτε Νύμφη ἢ ναίουσα πίσεά τε καὶ ἄλση
καὶ τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν. Καὶ συνελθόντες πάντες
ξεσταῖς αἰθούσαις ἴζανον ταῖς οὔσαις πρὸ δωμαίων
ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος Διὶ ἐποίησεν ἐντέχνως. 20

Καὶ Ἐνοσιχθῶν μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης,
μέσοις καθίσας δ' ἐν αὐτοῖς ἀνήρετο τὸν Δία·

« Τί νῦν, ὦ ἀργικέραυνε, θεοὺς συνεκαλέσω;

« ἄρα περὶ τῶν Τρώων τι βουλευῆ καὶ Ἑλλήνων;

« ἐγγὺς ἡ μάχη τούτων γὰρ καὶ πόλεμος τυγχάνει » . 25

Ὁ Ζεὺς φησὶ δὲ πρὸς αὐτόν· « Ἐγνως τὸ βούλευμά μου·

« Φροντίδα τούτων ἔχω γὰρ, καίπερ ἀπολλυμένων.

« Ἀλλὰ ἐγὼ καθήμενος ἐνθεν τερποίμην βλέπων·

« ἡμεῖς ὡς πρὸς τοὺς Τρῶας δὲ καὶ Ἑλληνας ἐλθόντες

νουδένα. Quod prosit et Palladæ Anth. 9, 168, qui versum elegiacum trochæo inchoasse videtur, μῆνιν οὐλομένην. Pronunciandum est scilicet, μῆνιν νουλομένην. Inveni in codice nullius varietatem pretii: μῆνιν τ' οὐλ. Redeo ad Nicarchi Epigramma. Scriptum est in anum surdastram, quæ pro τυροῖς postulatis ferebat πυροῦς, τήγανον pro πηγάνω, λάσανον pro λαχάνω, τόξον non δῆξος: Ἦν ὁπὸν αἰτήσω, δοκὸν εἰσφέρει. Vocabula non satis similia sunt ὁπὸν et δοκόν. Scaliger πόκον legebat pro ὁπὸν, sed accentus non conveniunt utriusque vocabuli, et Scaliger mutavit, non correxit. Anus, ut surdastra, percipiendo accentui præcipue fuit intenta. Servo ὁπὸν et propono pro δοκόν, quod est omnino rejiciendum, nomen simillimum λοπόν.

(12) Cf. II. 20, 3.

(13) Cf. II. 20, 5.

(16) Cf. II. 20, 7.

(17) II. 20, 8, 9. Addidi ἧ.

(19) II. 20, 11.

(21) II. 20, 13.

(22) II. 20, 15.

(23) A. τοίνυν. Scripsi τί νῦν. II. 20, 16: τίπτ' αὔ.

(24) A. ἄρα.

(26) A. ἔγνω. II. 20, 20: Ἐγnows, Ἐννοσίγαιε, ἐμῆν ἐν στήθεσι βρυλήν. Cf. mox. v. 89.

(29) A. ἡμεῖς. Juncturae vocum ὡς πρὸς, pro simplici ὡς vel πρὸς, infinita apud Tzetzem exempla. Ea fuit usus auctor Χριστοῦ πάσχοντος v. 188: Ἐδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ του πεπονθέναι Σιγῆ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτόν ἡρέμα Τὸν δύσ-

« γίνεσθε μέρους βοηθοὶ οὗ ἕκαστος θελήσει. 30

« Εἰ πρὸς τὸν Ἀχιλέα γὰρ μάχονται μόνοι Τρῶες,
« οὐδὲ βραχὺ τι κατασχεῖν ἰσχύσουσιν ἐκεῖνον » .

Φύσιν πλουτῶν ὁ Ὅμηρος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν,
ᾧν τε φρενῶν θησαύρισμα καὶ νοῦς αἰθεροδρόμος,
καὶ θάλασσα καὶ πέλαγος ὠκεανὸς χαρίτων, 35

πασῶν τεχνῶν τε λογικῶν ἀσύγκριτος ἀκρότης,
πανσόφοις πάντα χάρισι τὸν λόγον κεραυνῶει,
ὥσπερ κἀντεῦθεν νῦν ποιεῖ συγκεραυνῶς μυρία.

Ἐν τῷ τὴν μάχην λέγειν γὰρ τῶν μυθικῶν θεῶν σοι
τῶν συνεργούντων Ἑλλησι καὶ γένει τῷ τῶν Τρώων, 40

τοῦ μύθου τῷ γλυκάζοντι τέρπει τοὺς ἀπλουστέρους,
ῥητόρων δὲ δεινότητι καὶ τῇ φρενῶν πυκνώσει
δοκεῖ τὸν Ἀχιλέα μὲν πάντων ὑπερεξαίρειν,

δείκνυσι δὲ τὸ ἀληθὲς τῇ πρὸς Αἰνεΐαν μάχῃ
καὶ λόγοις οἷς ὁ Ἀχιλεὺς φησὶ πρὸς τὸν Αἰνεΐαν· 45

ἀλληγορῶν δὲ φυσικῶς τέρπει σοφᾶς καρδίας,
καὶ πράξεις γράφων χρονικᾶς διδάσκει καὶ προγνώσεις.

Καὶ δὴ προσέχων ἄκουε πᾶν μου λεπτολογούντος,
οἷα προάγγελα πολλὰ σημαίνουσι σημεῖα
ἐπὶ μελλούσαις συμφοραῖς ἔθνῶν καὶ πολισμάτων, 50

καὶ διωνύμων δὲ ἀνδρῶν, ἔν τισι τῶν στοιχείων.

Οὕτω κταυθῆναι μέλλοντος καὶ Ἑκτορος τῷ τότε
καὶ Τροίας δὲ τοῖς δόρασιν Ἑλλήνων πορθηθῆναι,
πρῶτον μὲν νέφος πάμπυκνον αἴερος συγκινήσει

τροπον πρᾶτην γε τοῦ διδασκάλου.
Interpres latinus : « Qui submissa voce
« et velut solum alloqueretur perditum
« magistri sui proditorem ». Oportuit scri-
bere ad sensum auctoris : « qui submissa
« voce , ipsum alloqueretur placide male
« moratum venditorem magistri ».

(30) Α, μέρος.

(36) De metaphora θαλάσσης ad Pro-
leg. 51.

(42) Hemistichium prius adeo est eva-
nium , ut divinaverim potius quam le-
gerim.

τὸν οὐρανὸν ἐμέστωσεν ὑδάτων ἀνιμήσει 55
 τῶν ἐκ θαλάσσης, ἐκ πηγῶν, καὶ ποταμῶν ἀλσῶν τε,
 ἀπλῶς ἐκ τόπου σύμπαντος ὄντος ἐκ τῶν πανύγρων.
 Καὶ θάλασσα δ' ἐξέδραμε ταύτης βρασμῶ τῆς κοίτης,
 καὶ ζάλη γέγονε δεινὴ σύμμικτος τῶν στοιχείων,
 καὶ καταιγίδες, καὶ σκηπτοὶ, καὶ κεραυνοὶ βρονταὶ τε, 60
 ὄμβρων ῥαγδαίων χύσεις τε καὶ ποταμῶν πλημμύρα,
 ὑφ' ὧν ἐπελαγίζοντο τῆς γῆς αἱ πεδιάδες,
 ἐκλείψεις τῶν φωστήρων τε, σεισμοὶ, ῥήγμοι καὶ βρόμοι.
 Ὅμηρος γέρων δ' ὁ χρυσοῦς δεινότητι ῥητόρων
 τὰ πάντα ταῦτά σοι καλῶς νῦν προσωποποιήσας, 65
 Δία φησὶ τὸν οὐρανόν· Θέμιμ δ' αὖ ὀνομάζει
 δύναμιν τὴν ἀνάγουσαν εἰς οὐρανὸν ἱεμάδας,
 καὶ πᾶσαν φύσιν ἔνυγρον, ἥνπερ καλεῖ καὶ Νύμφας.
 Ὀλυμπον δὲ πολύπτυχον τὸν οὐρανὸν νῦν λέγει
 διὰ τὰς ζώνας τὰς αὐτοῦ, τὰς καθ' ἑτέρους σφαίρας 70
 αἵπερ ὀκτώ τῷ ἀριθμῷ κατὰ τινὰς καλοῦνται
 αἱ τῶν ἑπτὰ πλανήτων τε καὶ ἡ ἀπλανεστάτη·
 ἐννέα καθ' ἑτέρους δὲ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Πρόκλον.
 καὶ γὰρ τὴν γῆν συντάττουσι ταῖς σφαίραις τῶν ἀστέρων,
 ὡς καὶ τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ Ἐρατοσθένης γράφει. 75
 Ὀλυμπον μὲν πολύπτυχον τὸν οὕτως...
 τοῦ νέφους δ' ἐπιστήριξιν ὡς πρὸς τὸν ἄνω πόλον
 θεῶν καθέδραν σοι φησὶν ἐν ταῖς Διὸς αἰθούσαις,
 ἦτοι ὑπαίθροις καὶ θερμοῖς μετεώροις τόποις,

(63) A, Ἐκλήψεις... ρησμοί. Scripsi ῥηγμοί.

(65) A, προσωποποιήσας.

(66) Homerus φησὶ Il. 20, 4.

(68) Homerus καλεῖ Il. 20, 8.

(69) Homerus λέγει Il. 20, 5.

(70) A, καθ' ἑτέρας. Scripsi ἑτέρους.

(71) A, καλοῦσιν. Scripsi καλοῦνται.

(73) Allegat Proclum et Chiliade 12, Historia 410, quæ est conferenda.

(76) Post τὸν οὕτως nil potest discerni.

(77) Inter ὡς et πόλον litteræ sunt fere evanidæ.

(78) Cf. Il. 20, 11, ac supra v. 19.

ἄσπερ ὁ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ὑπέστησεν ἀρχῆθεν. 80
 Τὴν δὲ θαλάσσης ἔκφρασιν τὴν τότε γεγонуῖκιν,
 ἀφ' ἧς καὶ τὸ λεπτότερον ἀνιμηθὲν ἀνήχθη,
 μὴ παρακούσαντα φησὶ Θέμιδος Ποσειδῶνα,
 ἀλλ' ἀνελθόντα σὺν λοιποῖς καὶ μέσον ἰδρυθέντα,
 ἀνερωτῶντά τε, Διὶ φωνὴν τὸν ἦχον λέγων, 85
 μὴ τι ἄρα τὸ βούλημα καθέστηκε τὸ τούτου,
 περὶ Ἑλλήνων Τρώων τε μάχης τε καὶ πολέμου,
 καὶ οὐρανόν, τὸν Δία, δὲ λέγοντα τοῦτο πάλιν·
 « Ἐγὼς δὲ ἦν ἐκλήθητε, Πόσειδον, νῦν βουλὴν μου· »
 τὸ ὕδωρ δ' Ἐννοσίγαιον ὁ Ὀμηρὸς σοὶ λέγει 90
 καὶ τὸ σεισμῶν παραίτιον. Μακρηγορεῖν οὐ θέον.
 Τὸν οὐρανόν, τὸν Δία δὲ πλάττει συγκατανεύειν,
 ὅτι οὕτως ἀπέβησαν τὰ πράγματα τῷ τότε.
 Μένει δ' ὁ Ζεὺς ἐν τῇ πτυχῇ καθήμενος Ὀλύμπου,
 οἱ δ' ἄλλοι συγκατέρχονται πρὸς Ἑλληνας καὶ Τρώας, 95
 ὅτι ἀήρ, ὁ οὐρανός, ἀνωφερὲς στοιχεῖον·
 ὡς ὅτι πλεόν ὁ αἰθήρ, τὸ πῦρ δ' ἐπὶ πλεόν,
 τὸ ὕδωρ δὲ βαρύτετον κατωρρεπὲς στοιχεῖον·
 Ἡ λαλιὰ δὲ τοῦ Διὸς Κρονίδου, τοῦ αἰέρος,
 τοῦ ἐξ Ἑρέβους, Κρόνου, πρὶν καὶ Χάους γεννηθέντος, 100
 πνεῦμα δεινὸν καὶ βίαιον, κλονῆσαν τὰ στοιχεῖα,
 ὁ συμβολὴν πρὸς πόλεμον θεῶν νῦν ὀνομάζει.
 Ἡ Ἥρα μὴν καὶ Ἀθηναῖα καὶ οἱ λοιποὶ οὐς λέγει
 ἔβαινον πρὸς βοήθειαν Ἑλλήνων, οἱ δὲ Τρώων.

(80) A, ἄπερ. Cf. v. 20.

(81) A, ἔκφρασιν.

(83) Homerus φησὶ Il. 20, 13.

(84) Ex divinatione μέσον. Il. 20, 15:
ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. Cf. v. 22.(85) Pro Διὶ φωνὴν videtur reponen-
dum Διὸς βουλὴν ex Il. 20, 15.

(88) Fortasse τούτω.

(90) Cf. Il. 21, 20. A, ἐνοσίγαιον.

(94) Cf. Il. 20, 22, ubi πτυχί.

(98) Pro ὡς forsitan καὶ.

(99) Il. 20, 31 : ὡς ἔφατο Κρονίδης.

(102) Cf. Il. 20, 32.

(103) Cf. Il. 20, 33.

Νῦν σοὶ κατὰ προέκθεσιν καὶ προκατάστασιν δε
 θεοὺς Ἑλλήνων συνεργοὺς καὶ τοὺς τῶν Τρώων λέγει,
 τὴν συμβολὴν τῆς μάχης δὲ τούτων προβαίνων εἶποι.
 Ἡμεῖς δὲ νῦν ἐροῦμεν σοὶ τίνα στοιχεῖα τὰδε,
 καὶ πῶς τὰ μὲν τοῖς Ἑλλησι, τὰ δὲ Τρωσὶ συνήργει.
 Ἦρα αἰθὴρ ὁ καθαρὸς, λεπτομερῆς ἀήρ τε,
 ἢ Ἀθηνᾶ ὁ πρόσγειος καὶ κάθυγρος ἀήρ τε.
 Ὡς Ὀμηρος τοῖς ὑπισθεν ὑπέδειξε ταδί μοι,
 οὕτω κατ' ἔπος τὰ ῥητὰ προενεγῶν ἐκεῖσε·
 « πλησῖαι αἴγ' ἤσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην· »
 καὶ πάλιν ἐμφανέστερον, οὐ μύθῳ κεκρυμμένῳ·
 « ἐλάτῃ δι' ἠέρος τις ἴκανεν εἰς αἰθέρα ».
 Οὕτως ἢ Ἦρα ὁ αἰθὴρ, ἢ Ἀθηνᾶ ἀήρ δε.
 Ὁ Ποσειδῶν ἢ θάλασσα, ὁ γῆν ὀχῶν, βαστάζων.
 Ἑρμείας « ἐριούνης » δὲ, καὶ ὠφελῶν μεγάλως·
 πυρὰ τὰ διεκτρέχοντα ἐν καθαρῷ ἀέρι,
 ἃ γίνεται κινήσεσιν ἀνέμων κεκραμένων,
 λυσιτελῶν, καὶ τὸ ὑγρὸν παῖν ἐκπυρηνιζόντων.

(107) A, συμβουλὴν, et sic 91. Scripsi
 συμβολήν. Est συμβολὰς v. 281. No-
 men συμβουλὴ variat in codice 391
 Sententiam Menandream sic editam, idque
 rectissime: Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σο-
 φοῖσι γίνεται. Dixit Eustathius ad Il. B,
 24, esse παροιμίαν λέγουσαν ἐν νυκτὶ
 βουλὴν. Vide Blomf. Gloss. ad Prom. 676.
 Codex autem 398 sic habet idque menda-
 tissime: Ἐν νυκτὶ τοῖς σοφοῖς συμβουλὴ
 γίνεται. Metro tamen facile restituendo:
 Ἐν νυκτὶ συμβουλὴ σοφοῖσι γίνεται.
 Quæ lectio potest defendi. Etenim noctem
 græci vocabant εὐφρόνην, « benesudam »
 Balzacijs Aristippo p. 31: « les poètes
 Grecs ont donné à la nuit le nom de sage
 et de conseillère ». Merimeus Columba:
 « la nuit porte conseil dit le préfet; j'es-
 père que demain vos irrésolutions auront
 cessé ». Aliter sentiebat Ammianus Mar-

cellinus 22, 8: « a contrario per cavillatio-
 « nem *evelthe* Græci dicimus stultum, et
 « noctem *euphron* »). Ipsi erat videlicet
 εὐφρόνη nox male sua. Quæ opinio non
 caret probabilitate, sed minus quam altera
 placuit. Vide Henricum Valesium ad Am-
 mianum, Erasmi Adagia 2, 1, 43, et Co-
 gnati 3, 221.

(114) Versus est Hom. Il. 4, 21; 8, 458.

(116) A, δ' ἠέρος. Immutavit politice
 Homeri versus Il. 14, 287, 288.

(117) Addidi ἀήρ, sensu postulante et
 metro.

(118) Explicat γαιήοχος Iliadis 20, 34.
 Addidi γῆν ex Suida in Γαιούχος.

(116) Il. 20, 34.

(120) Conf. v. 235.

(121) A, κίνησιν. Libro Σ, 477: τὸ
 πῦρ γὰρ πνεύματα κινεῖ.

(122) A, ἐκπυρηνιζόντων. Cf. Σ, 548.

Ἦφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἰέρος ἐξ ἡλίου,
ὅς βλεμεαίνει ἄγριον καὶ καυστικόν τι φαίνει,
κυλλοποδίων, καὶ χλωός, οὕτω πως κεκλημένος 125
δι' ἄσπερ τρεῖς εἰρήκαμεν σοὶ πρότερον αἰτίας·
καὶ ὅτι ἄκρατον τὸ πῦρ καὶ ἀμιγῆς ὑπάρχον
οὐ κίνησιν εἰς γέννησιν, ἀλλὰ φθοράν εἰσφέρει.

Ταῦτα Ἑλλήνων συνεργά, καὶ συμμαχοῦντα ἦσαν.

Οὔσιν ἐν τῇ στρατείᾳ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ὡς οἶδας, 130
στρατοπεδευομένοις τε τοῖς τόποις τοῖς ὑπαίθροις,
οὐκ ἐν οἰκίαις οὔσι δὲ καὶ τείχει πολισμάτων,
ὃ τε λεπτομερέστερος ἀήρ καὶ καθαρὸς δε,
ἔτι τε ὁ παχύτερος, πλὴν καθαρὸς καὶ οὔτος,
συνήργει τούτοις ποσαπλῶς, εὐδίῳ καταστάσει, 135
ἄνευ πελμάτων καὶ πηλοῦ βαδίζειν μὲν τὸ πρῶτον,
ὑπνον καθεύδειν ἄνομβρον, κἂν γέμοντα μερίμνης,
ῥάδιον ξυληγεῖσθαι τε, καὶ τέμνειν δὲ καὶ χόρτον,
χλόην ταῦς ἵππους νέμεσθαι, χειμῶνος μὴ ὀχλοῦντες,
τάς τῶν βελῶν πτερώσεις τε καὶ τάς νεύρας τῶν τόξων, 140
καὶ νεῦρα πλεον τὰ αὐτῶν χειμῶνι μὴ χαυνοῦσθαι.
Οὕτως συνήργουν Ἑλλήσιν ἢ Ἀθηναῖα καὶ Ἡρα.

(124) Cf. II. 20, 36.

(126) πρότερον, scilicet Σ, 465...

(127) A, ὑπάρχει. Scripsi ὑπάρχον.

(130) Addidi τῆ.

(132) A, ἐνοικίας... τείχη.

(133) Addidi δ.

(134) Scripsi ἔτι pro τι.

(137) Sententia videbatur pro scripto ἔνομβρον poscere ἄνομβρον. Facilis confusio syllabarum ἐν ἀν. Aristophanes Avibus 1069: Ἐρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσα περ ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐν ζοναῖς ὀλλυται. Sic nunc locus est constitutus ex conjecturis Porsoni, Disseni, Reischii. Fuit olim e codicibus, puto, sic editus: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσα

περ ἂν ἔστιν... Particula ἂν cum ἔστιν displicet valde; cf. Matthiae Gramm § 599 E. Propono: Ἐρπετά τε καὶ δάκεθ' ὀπόσσα περ ἐν-ἔστιν... Duplex sigma ὀπόσσα in lyricis omnino ferendum, ac quæ est in ἐνεστικῇ præpositio spectabit γᾶν et κήπους in præcedentibus memorata. Quum sit Comicus in manibus tangere lubet versum 506: Τούτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦπος ἀληθῶς. Propono ἐκεῖσ', intellecto ἐκεῖσε de Ægypto et Phœnicia, de quibus regionibus agitur.

(138) Addidi τε.

(141) «Nervos ipsorum» id est militum. Cum proprietate oponit τάς νεύρας et τὰ νεῦρα.

Ὁ Ποσειδῶν, ἡ θάλασσα, τούτοις συνήργουν πάλιν
καὶ ὁ Ἑρμῆς, ἡ κίνησις πνευμάτων κεκραμένων,
ὡς δὲ ὀλκᾶδων, πνεύμασιν εὐκράτοις καὶ προσφόροις
κομιζομένοις ἅπαντα χρησιμοῦντα τούτοις. 145

Οἱ ἄνεμοι καὶ πνεύματα πῶς μεγαλωφελῆ δε;
ὡς πᾶν φυτὸν ἐκτρέφοντες, κομίζοντες ὀλκᾶδας,
ὡς εὐζωίας αἴτιοι. Τί δὴ μηκύνει λόγους;
Ἦφαιστος, ἡ θερμότης δὲ αἴρος ἐξ ἡλίου,
ἵσα συνήργει τῷ στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων οἶδας. 150

Οὕτω θεοὶ στοιχειακῶς ἐνθάδε σὺ μοι νόει.
Πραγματικῶς δὲ μηδαμῶς, μηδέ γε ψυχικῶς μοι,
μηδ' ἀστρονομικώτατα τούτους ἀστέρας νόει·
ἀλλ' ὥσπερ εἶπὸν σοι ταυτί στοιχειακῶς μοι νόει,
τοῖς Ἑλλησιν, ὡς ἔφημεν, οὕτω λυσιτελοῦντα. 155

Ἦδη δὲ λέξω τοὺς θεοὺς τῶν Τρώων τοὺς συμμάχους.

Κορυθαίολος Ἄρης μὲν πῦρ ἄτακτον καὶ ζάλη,
οἷον τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ὁ ζάλης καὶ χειμῶνος.
Κορυθαίολου φέρει δὲ τοῦτο τὸ πῦρ τὴν κλῆσιν,
τοῖς ἄνω τόποις ὡς ποιοῦν ποικίλας τὰς ἐλίξεις. 160
Τρώων δ' ὑπῆρχε συνεργόν, τοὺς Ἑλληνας ὡς βλάπτων.

Φοῖβος Ἀπόλλων ἥλιος, τὸ φάος τὸ τοῦ βίου,
ἀκερσεκόμης, ὁ μακρὰς ἀκτῖνας κεκτημένος.
Πῶς δὲ συνήργει τοῖς Τρωσὶ; πῶς ἦν Ἑλλήνων βλάβος; 165

(143) A, συνήργουν, quod servavi relato ad Neptunum et Mercurium, huncque post verbum plurale nominatum. Figura est Alemanica Lesbosacti p. 179. Illam agnovit Marklandus ad Iphig. Aul. 193, ubi Πρωτεσίλαον ἠδομένους Παλαμῆδεά τε. Chumnus in meis Anecdosis Gr. t. 1, p. 308: Δαυιδ ταῦτα φασὶ καὶ Ἡσαίας. Vide Miscell. Obs. 5, p. 304.

(144) A, κεραμίων Scripsi κεκραμένων. Dixit v. 119, ἀνέμων κεκραμένων. Statim πνεύμασιν εὐκράτοις.

(147) Quo modo ad ventos traheretur epithetum Mercurio proprium, ἐρισύνης? Scripsi πῶς, cuius vocis superest tenue quoddam vestigium. Fit interrogatio cui respondetur: ὡς πᾶν... Sic interrogatur v. 163, 261, et alibi. — A, μεγαλοφελῆ. Sic male scriptum in A, libro Ω, 319, Ἑρμείας ὁ μεγαλοφελέστατος.

(158) Cf. II. 20, 38.

(159) Pro ὁ fortasse τό.

(163, 164) Cf. II. 20, 39. A, ἀκερσεκόμης.

τῷ μὲν θερμῷ τοῖς Ἑλλησὶ τὰ μέγιστα συνήργει,
 ὅπερ καὶ Ἡφαιστον φασὶ· βολαῖς δὲ τῶν ἀκτίνων
 ἐν τῷ πολέμῳ μέγιστα τοὺς Ἑλληνας ἐστρόβει,
 μέγα συνήργει δὲ Τρωσὶ, λάμπων τῶν μὲν κατόπιν,
 Ἑλλήνων δὲ πρὸς πρόσωπον μέχρι καὶ μεσημβρίας. 170

Λητῷ τε καὶ ἡ Ἄρτεμις, αὐτῇ ἡ Ἀφροδίτη,
 ταῦτα Τρωσὶ δὲ ὄφελος, Ἑλλησὶ δ' ἦσαν βλάβος.
 Οἱ Τρῶες καταστέροις γὰρ νυξὶ καὶ πανσελήνοις
 καὶ ἀσελήνοις δὲ νυξὶ, καταδρομαῖς λαθραῖαις
 τοῖς Ἑλλησιν εἰργάζοντο τὰ δυσχερῆ παντοῖα, 175
 ἵππους ἐλαύνοντες αὐτῶν, συλῶντές τε μυρία,
 καὶ καταδορατίζοντες καὶ κτείνοντες ὀπίσους.

Καὶ Σκάμανδρος ὁμοίως δὲ Τρωσὶ μὲν ἐβόηθει,
 Ἑλλησὶ δ' ἦν ἀντίθετος, οἷσπερ ἀκούσῃ λόγοις.
 Ὑπῆρχον γινώριμοι Τρωσὶν οἱ πόροι τοῦ Σκαμάνδρου, 180
 δι' ὧν νυξὶν ἐκτρέχοντες τοὺς Ἑλληνας ἐκάκουν,
 κὰν ταῖς ἡμέραις πάλιν δὲ λοχῶντες λόχμους τούτου,
 πολλοὺς ἀνίρουν ἀπ' αὐτῶν, αἴφνης ἐπιδραμόντες.
 Οὕτω Τρωσὶ προσβοηθῶν ὁ Σκάμανδρος ὑπῆρχε·
 τοῖς Ἑλλησιν ἀπείροις δὲ τῶν πόρων ὑπηργμένοις 185
 ἦν πύργος καὶ ἀντίφραγμα χωροῦσι κατὰ Τρώων.

Καὶ ἄλλως Τρώων βοηθὸν τὸν Σκάμανδρον νῦν λέγει,
 ὅτι, ῥαγδαίων ἕτεῶν ἀφνης καταρραγόντων,
 ὡς περαιτέρω σοι σαφῶς ὁ Ὅμηρος διδάξει,

(166) A, συνείργει.

(167) A, βολαῖς.

(171) Conf. II. 20, 40.

(172) Sic A, ταῦτα. Fortasse ταῦτά.

(175) A, ἐργάζοντο.

(178) Cf. II. 20, 40, ubi Xanthus nominatur idem Scamandro.

(189) A, παρετέρω σ, evanidis οί. Memini Tzetzi versum in quo καὶ non suum

locum tenet Chil. 8, 584: στῆλαι τοῦ Διονύσου, Οὐ τοῦ Θηβαίου λέγω δὲ καὶ τοῦ Ζαβοσκουτέλη. Transponendum τοῦ καὶ Ζαβ. Sic sæpissime nomina propria ejusdem hominis bina formula ὁ καὶ, ἡ καὶ, jungit. Quod monstravi ad Hesiodum p. 161. Lucas A. Ap. 1319: Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος. Ibi Albertius Observationibus. Quum Eusebii verba

Ἵπερκοιτήσας τῇ πολλῇ χύσει τῇ τῶν ὑδάτων,
μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέπνιγε τότε τὸν Ἀχιλέα. 190

Θεοὺς Ἑλλήνων βοηθοὺς καὶ Τρώων ἠκηκόεις·
ἄκουε τούτων ἔριδα καὶ συμβολὴν τῆς μάχης.

Ἔρτο μὲν ἔρις καρτερά, ἐδῶα δ' ἠ' Ἀθήνη
ποτὲ παρὰ τὴν τάφρον μὲν, ὅτε πρὸς τὰς ἀκτάς δε· 195

ὁ Ἄρης δ' αὖ ἐτέρωθεν αὔε Τρωσι κελεύων
ἐξ ἀκροπόλεως, ποτὲ θέων πρὸς τῷ Σιμοῦντι.

Ἔρτο μὲν ἔρις, συγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων·
ἠ' Ἀθηναῖα δ' ἐβόησε, λαίλαψ δεινὸς ἐβόμβει·
ὁ Ἄρης, ἄτακτον δὲ πῦρ, δεινῶς ἐστρατηλάτει. 200

Τὸ πνεῦμα τὸ οὐράνιον, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δε,
ὁ καὶ πατήρ καθέστηκεν ἀνθρώπων καὶ στοιχείων,
δεινὸν κροτήσει τῶν νεφῶν ἐβρίντησε τῷ τότε.

Τὸ ὕδωρ δ', ὁ καὶ Ποσειδῶν, ἐκ βάθρων καὶ κρηπίδων
πᾶσαν τὴν γῆν ἐσάλευσε σεισμῷ φρικωδεστάτῳ, 205
καὶ μύκημα δὲ βίαιον ἐκ γῆς ἐχώρει στέρνων,
ὅπερ βοὴν νῦν Ὀμηρος ἄδου κατονομάζει.

Τὴν δ' ἐκ τῶν βάθρων κίνησιν ταύτης τῶν κατωτέρων
ἄπερ καὶ ἄδης λέγεται πασι μυθογραφοῦσιν,
ἄλμα τοῦ ἄδου Ὀμηρος ἐκ θρόνων τούτου λέγει. 210

« Τόσος ἦν κτύπος τῶν θεῶν ἔριδι ξυιόντων »,
τόσος ὁ κτύπος γέγονε συγχύσει τῶν στοιχείων.

Ἰτουραία ἢ καὶ Τραχωνίτις vertisset latine Hieronymus, « Ituræa et Trachonitis regio », eademque alio ordine verba « Τραχωνίτις χώρα ἢ καὶ Ἰτουραία, « Trachonitis regio, sive Ituræa », in Hieronymum, ejusque mediocrem editorem Martiænum, acerbè invehitur Jo. Clericus Quæstionibus Hieronymianis p. 71, ac Bibliotheca Selecta t. 17, 73.

(194, 195) Cf. II. 20, 48, 49. A, ὅτε.

(196) Cf. II. 20. 51.

(197) Inserui verbum θεῶν ex II. 20, 53. Sed hemistichia non sunt apte divisa.

(199) Homero λαίλαψ femininum est, masculinum Tzetæ, ætatis beneficio.

(200) A, ἠστρατηλάτει.

(202, 204.) Cf. II. 20, 56, 57.

(207) Cf. II. 20, 62.

(209) A, μυγραφοῦσιν.

(211) II. 20, 66.

- "Αντα τοῦ Ποσειδῶνος μὲν Ἀπόλλων εἶχε βέλη·
 ἔμβροι μὲν κατεφαίνοντο βίαιοι καὶ βραχθαῖοι,
 καὶ ἥλιος ὑπέφαινεν ἄμα βραχὺ σὺν ἔμβροις. 215
- "Αντα Ἐνυαλίου δὲ ἴστατο ἡ Ἀθήνη·
 ἀντία δὲ τοῦ Ἄρεος, ἦτοι πυρός ἀτάκτου,
 πυρός ἀτάκτου, λέγω δὲ κεραυνοβολημάτων,
 ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ ἀήρ ὕδατος πάχος σχοῦσα.
 Ἡ γὰρ ὑγρότης τοῦ πυρός πάντως τῶν ἐναντίων. 220
- "Ἡρῆ δ' ἡ χρυσηλάκατος ἡ Ἄρτεμις ἀντέστη,
 τῇ λεπτομερεστέρῳ δὲ ἀέρι αἰθερίῳ
 ὅσπερ κινεῖ μὲν πνεύματα καὶ νέφη συνταράττει,
 σελήνη, νῦν ἡ Ἄρτεμις χρυσοβολίς, χρυσάκτις,
 ἀντέτεινεν, ἀνθίστατο τῇ τῶν νεφῶν κινήσει. 225
- Κελαδεινὴν δ' ὁ Ὅμηρος νῦν τὴν σελήνην λέγει,
 διὰ τὰ κυνηγέσια καὶ τὰς κραυγὰς τὰς τούτων·
 ἐν σεληναίαις δὲ νυξὶν οἱ παλαιοὶ ἐθήρων.
 Τὴν δὲ σελήνην ἀδελφὴν ἡλίου καλεῖν θέλει,
 οὐ θυγατέρα τούτου δὲ, καθὼς δοκεῖ τοῖς ἄλλοις, 230
- οὐκ ἀγνοοῖν θανείζεσθαι ταύτην ἡλίῳ σέλας,
 τῇ τῆς δημιουργίας δὲ λόγῳ κατονομάζει
 ταύτην ἡλίου ἀδελφὴν· ἄμφω γὰρ καὶ παρήχθη
 τέλεια καὶ ὀλόκληρα δημιουργίας λόγῳ·
 οὕτω τῇ "Ἡρᾷ Ἄρτεμις ἀντέστη, ἡ σελήνη. 235
- Ἀητοῖ, νυκτὶ δὲ σκοτεινῇ, ἀντέστη ὁ Ἑρμείας·

(213) Adidi εἶχε ex Il. 20, 67, ubi ἴστατ' ἔχων.

(216) Il. 20, 69.

(221) Il. 20, 70.

(223) A, ὅσπερ. Scripsi ὅσπερ. Julianus Epist. 17, p. 24: τὴν δὲ ὑπὲρ ἀθλίων (codex 964 τῶν ἀθλίων) ἀνθρώπων ἀπολείπειν τάξιν, ὅταν δέη πρὸς κλέπτας ἀγωνίζεσθαι τοιοῦτους, καὶ

ταῦτα τοῦ θεοῦ συμμαχοῦντος ἡμῖν, ὅσπερ οὖν ἔταξεν. Heilerus ὅσπερ?

(224) A, χρυσοβλήτης vel λῆς compendio obscuro.

(225) Scripsi ἀντέτεινεν pro ἀνέκτεινεν. Cf. v. 299.

(226) Homerus λέγει Il. 24, 70.

(227) Homerus καλεῖν θέλει Il. 24, 71.

(228) A, σελήνης. Scripsi σεληναίαις.

πυρά τὰ μερικώτερα τῶν πνευματωδεστέρων,
οἷον ἀστέρων χύσεις τε, δοκίδες, καὶ τοιάδε,
ἠναντιούτο τῆς νυκτός τῇ ζοφερῇ τῇ τότε.

Ἐν δε Λητώ καὶ ὁ αἰθήρ κατὰ τι ὑπηργμένα,
ἔν δε καὶ Ἄρης καὶ Ἑρμῆς, ὡς ἕτεροι ἑτέροις
κατὰ τι διαφέρουσιν· ἄπερ τὰ νῦν μοι μάθε.

240

Ἡ μὲν Λητώ ἡ νύξ ἐστίν· ὡς φέρουσα δὲ ὕπνον,
τὴν ληθεδῶνα τῶν κακῶν, Λητώ κατωνομάσθη·
καὶ ὁ αἰθήρ δὲ νύξ ἐστίν· εἰ μὴ γὰρ νύξ ἐπέλθοι,
τίς διακρίνειν αἰσθητῶς αἰθέρα οὐκ ἰσχύει·
ἂν τοὺς ἀστέρας ἴδῃ δὲ, γινώσκει τὸν αἰθέρα.

245

Ὡς μὲν οὖν ὑπνοδότειραν τὴν νύκτα Λητώ λέγεις,
ὡς πυραυγῶν ἀστέρων δὲ γεννήτριαν, αἰθέρα,
καὶ περ ὁ Σταγειρόθεν σου οὐχ οὔτω δογματίζῃ.

250

Ἐγnows τὴν Ἥραν καὶ Λητώ. Πάλιν Ἑρμῆς καὶ Ἄρης
πυρά μὲν καὶ ἀμφότερα, καὶ κατὰ τοῦτο ἔν τι,
ἀλλ' ἡ πνευματωδέστερον καὶ ἀφλεγές Ἑρμείας,
ἡ δὲ σφοδρὸν καὶ καυστικόν, ἄτακτον ἔχων ῥύμην,
Ἄρης κατονομάζεται, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

255

Σῶκον καὶ Ἐριούνην δὲ πνεῦμα πυρῶδες λέγει,
ὡς σωστικόν, λυσιτελές καὶ διεκτρέφον πάντα,
τοῖς ψυχικοῖς ἑτέρως δὲ, τοῖς πρακτικοῖς ἀλλοίως.

Τῶν μὲν λοιπῶν ἀκήκοας θεῶν τὴν τότε μάχην.

Ἄντιος τοῦ Ἡφαίστου δὲ ἦν ποταμός ὁ μέγας,

260

(237) Cf. v. 118, 250. A, πνευματο-
δεστέρων, ut v. 233.

(238) A, οἷων. Scripsi οἷον.

(240, 241) A, ἔνδε. Sic passim libra-
rii particulam δε in his versibus pro eneli-
tica habent.

(244) A, ληθεδῶνα.

(245) Pro νῦν scripsi νύξ, sententia ju-
bente. Mox pro τίς fort. πᾶς.

(250) Scripsi δογματίζῃ ex aliis locis,
qui subiectivum recte exhibent. Conf. Φ.
35. Sic modo ἴδῃ dedi pro ἴδοι.

(252) A, ἔντι.

(254) A, ἡ δέ.

(255) A, ἄρις.

(256) Cf. II. 20, 72.

(260, 261) A, ξάνθος. Confer Iliadem
20, 73, 74.

ἐν οἱ θεοὶ καὶ οἱ σοφοὶ Ξάνθον καλοῦσι κληῖσιν,
 Σκάμανδρον πάντες δὲ βροτοὶ, ἦτοι ἀσόφων γένους.
 Πῶς ἐναντίος Σκάμανδρος Ἡφαίστῳ δὲ ὑπῆρχεν;
 ὅτι, καὶ θέρμης οὔσης μὲν ἡλιακῶν ἀκτίνων,
 ὅμως ὁ Ξάνθος ταῖς βροχαῖς ἐξέδραμε τῆς κοίτης, 265
 ὅτι περ ἔμελλε ῥοαῖς κλύζειν τὸν Ἀχιλέα·
 καὶ πάλιν ἀνθυπέδραμε πρὸς κοίτην τὴν οἰκίαν·
 καὶ ταῖς ἀκτίσι θερμανθεὶς ἀνέπεμπεν ἰκμάδας
 ἄσπερ πρὸς Ἦραν δέησιν κατονομάζει Ξάνθου.
 Πλὴν ἀλλὰ πρόσχες ἀκριβῶς· βαθύς ἐστιν ὁ γέρων, 270
 καὶ παίζων τοῖς μυθώδεσιν ἠπάτησε μυρίους.
 Μὴ ἐν ἡμέρᾳ σύμπαντα ταῦτα γενέσθαι δόξῃς·
 στοιχειακῶς γὰρ ὁ Ἑρμῆς πῶς ἐν ἡμέρᾳ λέγει;
 Λητοῖ ἀνέστη τῇ νυκτὶ, αἰθέρι δὲ σελήνῃ·
 νοεῖν δὲ ταῦτα ψυχικῶς ἐσχάτου ἀγνωσίας. 275
 Ἄλλ' οὕτω λέγει προφανῶς ὁ γέρων, καὶ διδάσκει
 ὅτι τῷ τότε σύγχυσις ἐτέλει τῶν στοιχείων
 ἐν ταῖς ἡμέραις καὶ νυξίν, οὐ μὴν ἡμέραις μόναις.
 Ἄπόλλων ὁ Αἰνεῖαν δὲ κατ' Ἀχιλέως ὄρσας,
 ὁμοιωθεὶς Λυκάονι παιδὶ τῷ τοῦ Πριάμου, 280
 αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος· ὄνπερ ἰδὼν Λυκάων
 λάμποντα κατὰ πρόσωπον στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων
 καὶ Ἀχιλέα βλάπτοντα πρὸς συμβολὰς τῆς μάχης,
 τῷ Ἀχιλεῖ μονομαχεῖν λόγοις Αἰνεῖαν πείθει.
 Ὁ Ζεὺς, ἢ εἰμαρμένη νῦν, Ἀθήνη, πανουργία· 285
 « θεῶν δὲ εἷς » ὁ τὸν λοιγὸν τῷ Ἀχιλεῖ ἀμύνων,

(268) ἰκμάδας, vapores scilicet undarum quæ bulliebant. Cf. II. 21, 365.

(269) Α, ὡσπερ. Scripsi ἄσπερ. Cf. II. 21, 367.

(275) Sic Codex.

(279) Cf. II, 20, 79.

(280) Α, λυκάωνι.

(285) II. 20, 92, 94.

(286) II. 20, 98.

θυμός και εὐτυχία δὲ, δόλοι και πανουργία.

« Εἰ δὲ θεός » ὁ πόλεμος, ἢ και θυμός ἐνθάδε.

« Θεοῖς αἰειγενέτησιν », αὐτῇ τῇ εἰμαρμένη,
τῇ ἐκ τῶν ἄστρον ἅμα τε και δρόμου τῶν ἀστέρων.

290

« Καὶ σὲ δὲ κόρης τοῦ Διὸς φασὶ τῆς Ἀφροδίτης », ἦτοι ὠραίας θυγατρὸς Διός, νῦν βασιλέως.

Ὁ Ἀχιλεὺς δὲ « χείρονος θεᾶς », ἦτοι ἀρχούσης ἢ σὴ γὰρ μήτηρ παῖς « Διός », τουτέστι βασιλέως, ἢ Ἀχιλέως μήτηρ δὲ τοπάρχου νησιώτου.

295

Ἡ Ἥρα δ' ἦν οὐκ ἔλαθεν ὁ παῖς τοῦ Ἀγχίσου, εἰποῦσά τε ἃ εἶρηκε πρὸς Προσειδῶ, Ἀθήνην, πνεῦμα κινήσαν θάλασσαν ἐστὶ και τὸν αέρα, ὃ τάχα και ἀντέτεινεν ἡλίου ταῖς ἀκτῖσι, κἀν οὐ κατίσχυσεν αὐτὸν νεφώσει συγκαλύψαι.

300

« Πάντες δ' Οὐλύμπιοι κατήλθομεν ἀντιοῶντες »

Ἐμπεδοκλῆς και στοῖκοι θέρος φασὶν ὑπάρχειν πύκνωσιν κάτω τοῦ πυρός, χειμῶνα δ' ἀναστρόφως ἀέρος εἶναι πύκνωσιν ὡς πρὸς τὸ ἄνω μέρος.

Ὁμηρος ἐν τῷ ἔπει δὲ ἤπερ τανῦν εἰρήκειν

305

(288) Il. 20, 100.

(289) Il. 20, 104.

(290) A, τῆς ἐκ τῶν ἅμα τε. Addidi ἄστρον, correctionem monstrante ipso Tzetzes, qui Exegesi pp. 32, 54, 79, dicit τὴν εἰμαρμένην ἐκ τῆς τῶν ἄστρον και ἀστέρων κινήσεως γίνεσθαι. Junctavidēs ἀστρα και ἀστέρας.

(291, 293) Il. 20, 105, 106.

(296) Il. 20, 112.

(297) Il. 20, 115.

(301) Versus est Homeri Il. 20, 125. A, ὀλύμπιοι. Hæc genitivi forma dari poterit Timoni Phlasiō, quem citat David Armenius apud Neumannum Dissertatione Davidea, p. 53: Ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωττος περὶ οὐ εἰρήται. « Ἀμφοτερογλώσσου μέγα σθένος οὐκ ἀλα-

παδὸν Ζήωνος. Plutarchus qui hunc Timonis sillographi locum allegavit Pericle c. 4, exhibet ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα, et sic Diogenes Laert. 9, 25; forsân relato τε ad præcedentia quæ non servata sunt. Codex Davidis ἀμφοτερογλώττοιο μέγα, Timon memineral Homeri Il. 5, 783: Ἡ συσι κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδόν. Quæ comparatio monstrat omnino malam esse lectionem Plutarchi ἀπατηλὸν, quam non satis confutabat unius Diogenis varietas ἀλαπαδόν.

(304) A, ἴστω. Scripsi ἄνω, ex loco Stobæi Ecl. Phys. t. 1, p. 262, quem Tzetzes respexit. Vide ibi Heeren, collato Sturzii Empedocle p. 340.

(305) A, εἰρήκην.

φαίνεται καὶ τὴν πάχυνσιν ἀέρος εἰς τὸ κάτω,
καὶ ἀλλαχοῦ τὸ κίνημα ὑδάτων εἰς τὸ ἄνω,
χειμῶνα ὀριζόμενος καὶ περιτράνωσ λέγων.

« Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς »,
εἰ Ἀχιλεὺς οὐ μάθοι δὲ ταῦτα ἐκ μαντευμάτων, 310

θεῶν, ἀστέρων, ἢ σοφῶν, εἴτε καὶ τῶν στοιχείων,
τουτέστιν ἅτε δι' αὐτῆς τῆς ὑδατομαντείας,
ἢ ψυχικῶν δυνάμεων, ἥτοι φρεσίν οικειαίς,
δείσει ὅποτε τις θεὸς κατ' ἐναντίον ἔλθῃ.

Θεοὺς τὸ πῦρ καὶ ὕδωρ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ νῦν λέγει. 315

Αἰνίττεται δ' εἰς Σκάμανδρον μέλλοντα τοῦτον κλύζειν.

Τὸ χαλεποὶ δὲ οἱ θεοὶ βροτοῖς ὀράσθαι μάχαις,
δύσκολον μάχεσθαι φησὶν θνητὸν πρὸς τὰ στοιχεῖα,
πρὸς γῆν, πρὸς πῦρ, πρὸς ὕδατα, πρὸς ἄλλο τῶν στοιχείων.

Τῇ Ἥρᾳ περιῆψε δὲ πανσόφως νῦν τοὺς λόγους· 320

καὶ τὸν Ποσειδῶ λέγοντα πρὸς ταῦτα παρεισφέρει,
ὡς ἐξ ἀέρος τοῦ λεπτοῦ πνευμάτων κινήθέντων,
μετ' ἤχου τε τὴν θάλασσαν σφῆς ἐκβρασάντων κοίτης,
μέχρι τοῦ τείχους ὃ φασὶ τείχος τοῦ Ἡρακλέος.

« Ἐγὼ θεοὺς οὐ θέλω νῦν ἔριδι ξυνελάσαι· 325

« ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες

« ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει.

« Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχησι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,

« ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,

(306) A, ἀλλαχοῦ κινήμασιν.
(309) A, ἐκπνεύσε τὸ ὀμφῆς. Correxī
ex II. 20, 129.

(314) A, δείσας. Scripsi δείσει sequen-
tus II. 20, 130.

(317) A, χαλεπόν. II. 20, 131.

(320) A, τὸ Ἥρα.

(321) Addidi τόν. Reddatur in transitu
τὸν Tzetzae Chil. 5, 729: Τῶν πάντων

ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν.
Bene C, τὸν πάντων.

(323) A, σφῆς εἰσβρασάντων κοίτην,
quod correxi.

(324) II. 20, 145.

(325, 330) II. 20, 134-140. A, καθε-
ζόμεθα ἀκούοντες... ἐσκοπήν... ἀρχί-
σι... Ἀλιγῆ γῶσι καὶ οὐκ εἰῶσιν...
ἀμμι παρ' αὐτὸ φαί....

« αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται » 330
 Οὐπω ἀκμήν ἢ σύγχυσις γέγονε τῶν στοιχείων,
 ἔμελλε δ' ἤδη γίνεσθαι, ἤγουν ἐφησυχάζειν.
 Ἄν ἄτακτα δὲ Ἄρεος πυρὰ τινα φανείη,
 εἴτε καὶ κατὰ πρόσωπον ἥλιος Ἀχιλέως,
 ἢ Ἀχιλέα Σκάμανδρος τῆς μάχης ἀποπαύει, 335
 αὐτίκα μάχην καὶ ἡμεῖς συμβάλλωμεν ἐκείνοις.
 Οἶμαι στραφῆναι τάχει δὲ πρὸς οὐρανὸν συνήκει.
 Ῥητῶς δ' εἴργειν τὸν Σκάμανδρον, οὐκ εἶπον Ἀχιλέα,
 ὅτι τὸ ὕδωρ Ἰησειδῶν, καὶ Σκάμανδρος δὲ ὕδωρ·
 καὶ πῶς ὕδωρ τῷ ὕδατι πολέμιον φανείη; 340
 ἀλλ' ὁ παχὺς καὶ ἔνυγρος ἀήρ ὁ ἐξ ὑδάτων
 ἡλίου παύσει τὰς βολὰς μὴ βλάπτειν Ἀχιλέα·
 εἴτα δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ἐκ τῆς ὀμβροβλυσίας
 ἀνακυμήναντα δεινὸν, σφῆς κοίτης ἐκδραμόντα,
 καὶ Ἀχιλέα μέλλοντα τοῖς ρεύμασι συμπνίγειν, 345
 ἥλιος ἐξικμάσειε θερμότερα προσλάμψας·
 ὅπερ καὶ Ἡφαιστον καλεῖ δεινὸς ὢν λογογράφος,
 ὅπως μὴ τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἥλιον δὲ λέγω,
 ὃν εἶπε Τρώων σύμμαχον, δείξῃ καὶ τῶν Ἑλλήνων.

(331) A, σύγχυσις.

(332) A, ἐφησυχάζειν. Locus non integer esse videtur.

(337) A sic, συνήκει. Cf. II. 20, 141.

(338) Inde subsidium denno præbebit codex C folio 318. A, εἴργον. C, εἴργειν, sic. Verbi εἴργω spiritus variat. Tzetzes Chil. 1, 608: πρὸς τὸν αὐτὴν ἀπείργοντα φησὶν ἑλληνοδίκην: Τί με κατείργεις, ἄνθρωπε, θεᾶσθαι τὸν ἀγῶνα; Codex 2644 ἀπείργοντα et καθείργεις. Ibi Tzetze ipsius scholium: διὰ τοῦ ἀνωθεν μὲν εἰπεῖν με « ἀπείργοντα », νῦν δὲ « καθείργεις », τοῖς ἀμαθεστέροις τῶν νέων λυσιτελέστατος γίνομαι, ἐκ τούτου πάντως δεκνὺς ὅτι τὸ

εἴργω καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν αὐτὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων ψιλούντων. Id scholium insertum est Anecdosis Oxon. t. 3, p. 352, non omnino accurate, nec integrum. Tzetzes in eo lapsus esse videtur, quod καθείργεις in ore ponit Aristopatriæ, quæ non Attica fuit, sed Rhedia.

(344) A, ἀνακυμήναντα.

(346) A, θερμότητα.

(347) Cf. II. 21, 342.

(349) A, δείξει. C, δείξῃ. Hoc elegi ob codicis præstantiam. Nam utraque syntaxis est probabilis, et quæ fuerit Tzetze ipsius scripturam novisse iotacismns non sinit.

« Ὅϊω τούτους δὲ νικᾶν » ὁ Ποσειδῶν εἰρήκει, 350
 ὅτι τότε συμβέβηκεν οὕτω γενέσθαι ταῦτα,
 στοιχεῖα ἠττηθῆναι τε τὰ σύμμαχα τῶν Τρώων·
 ἄλλοις καιροῖς δ' ἐγένετο τὰ τούτοις ἐναντία.

« Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 « τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο » 355
 τὸν μετὰ ἤχου ἐκβρασμὸν τὸν τότε τῆς θαλάσσης
 φωνήν τε, καὶ προήγησιν φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

« Κυανοχαίτης » λέγει δὲ, ὡς ζάλης κινουμένης,
 θαλάσσης οἰδαινούσης τε καὶ συμμελαινομένης.

« Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι· 360
 « ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο ».

ἦτοι τὸ ὕδωρ καὶ ὑγρὸν, καὶ νέφος πνευματώδες,
 ἦσαν πρὸς οἷς εἰρήκειμεν τόποις τοῦ Τροίας μέρους·
 ἀρείκοι δὲ σελασμοὶ καὶ κεραυνῶν ἐκχύσεις
 ἅμα ἠλίῳ λάμπουντι ἐτέρωθεν ὑπῆρχον. 365

Τὸ μήπω συγχυθῆναι δὲ ταῦτα πρὸς μίαν ζάλην.
 βουλάς αὐτῶν καὶ ὄκνον δὲ πρὸς μάχην εἶναι λέγει·
 τὸ « Ζεὺς » δὲ, τὸ οὐράνιον πνεῦμα ἐκίνει ταῦτα·
 ὅπερ Διὸς νῦν κέλευσιν ὁ γέρων ὀνομάζει.

« Ἦγον· ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι »· 370
 Ζεὺς ὁ ἀστήρ, ὡς καὶ θεοὶ οἱ ἄλλοὶ τῶν ἀστέρων,
 ἐξ ὧν τῷ βίῳ γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα.

Ἡ Ἀφροδίτη νῦν δηλοῖ ἐπέραστον, ὠραίαν.

(350) A, ὁ οἶω. Cf. II. 20, 141.

(351) A, ὅτε τότε.

(352) A, ἠττηθῆνεται ταί.

(354, 355) Versus Iliadis 20, 144, 145.

(358) A, καὶ ἀνοχέτης. C, κυανο-
 χαίτην.

(360, 361) Ex II. 20, 149, 150. A,
 καταρᾶζετο.

(363) A, εἰρήκειμεν τ. τῆς τρ-μέρος.

(365) A, ἅμα θηλίω.

(367, 368) A, αὐτόν καὶ ὄκνον. Cf.
 II. 20, 154, 155.

(370) Cf. II. 20, 194. A, ἦγον αὐ-
 τάρ σε. C, ἦγον αὐτάρ γε.

(371) A sine καὶ et οἱ.

(372) A, ἐν τῷ.

(373) Cf. II. 20. 209.

« Δάρδανον αὖ πρώτων τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς »
 τὸ « Ζεὺς » νῦν βασιλεὺς δηλοῖ· τὸ « νεφεληγερέτα »
 ὁ γέρας σχῶν καὶ τὴν τιμὴν ἐκ νεφελῶν, ἐξ ὕψους,
 ἦγουν ἐξ εἰμαρμένης τε καὶ μοῖρας οὐρανιας.

375

« Τὸν καὶ ἀνήρειψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
 « κάλλεος εἵνεκα οἷσ', ἢν' ἀθανάτοισι μετεῖη »
 τὸν ὃν θεοὶ νῦν οἱ σοφοὶ καὶ τέχνης ἀστρολόγων
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρειψαν, ἦγουν ἐξῆραν ἄνω,
 τουτέστιν ἡστροθέτησαν διὰ τὸ κάλλος τούτου
 ἵνα σὺν ἀθανάτοισι καὶ ἄστροις συμπαρέη,
 καὶ τῷ Διὶ, καὶ οὐρανῷ, καλῶς οἰνοχοεῖσι.

380

Ὁ ὕδροχόος γὰρ αὐτὸς ἐστὶν ὁ Γανυμήδης.

385

« Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε »
 ἢ ἐκ τῆς εἰμαρμένης δὲ μοῖρα καὶ πεπρωμένη
 καὶ στρατιώτου καὶ σοφοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων,
 τὰς τεχνικὰς τὰς ἀρετὰς, ἦτοι τὰς προτερήσεις,
 καὶ ἐλαττοῖ καὶ αὖξει δὲ κατὰ τὰς συντυχίας.

390

Θεῶν ἐρικυδέα δὲ δῶρα κατονομάζει
 τὰ ἔργα ἃ ποιήσουσι σοφοὶ τινες τεχνῖται.

(374) A, νεφέλης ἐράτον ζ. C, νεφε-
 ληγεράτα, omisso sine, aut potius sumto
 sine versus sequentis, cujus cetera omisit
 propter homœoteleuton. Cf. Il. 20, 215.

(376) A, γέρα σχῶν.

(378,379) Ex Il. 20, 234, 235. A,
 κάλλος εἵνεκα οἷοι ἀθανάτισι.

(381) C, ἀνήρειψαν.

(383) A, ἀθανάτισι.

(384) A C, οἰνοχοεῦη.

(390) A, γανυμήδης, vitiosa duplica-
 tione litteræ ny. Sic sæpius occurrit δαίν-
 νυμι pro δαίνυμι. Apud Satyrum Athe-
 næi 6, 54, libri exhibent συνδαινύμε-
 νος et συνδαινύμενος. Recitat ibi Saty-
 rus exempla adulationis putidæ, ridiculæ,

qua Clisophus Philippo Macedoni subpal-
 pabatur, hocce inter alia: εἰ ποτε δριμύ
 προσφέροίτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιπ-
 πος, αὐτὸς συνέστρεφε τὴν ὄψιν ὡς
 συνδαινύμενος. Mihi displicet συνδαι-
 νύμενος vel cum uno ny, quod id verbum
 prosæ narrationi vix sit aptum, ac præser-
 tim quod non dicat debentia dici. Omnino
 faceret satis συνδακνόμενος, quod criti-
 cis viris in mentem venisse video.

(386) Ex Il. 20, 242 A, ἀφέλει.

(390) A C, εὐτυχίας. Sed in ἐλατ-
 τώσει nihil est εὐτυχίας. Scripsi συντυ-
 χίας. Vide n. ad Proleg. 407.

(391) A, ἐρικυδέων νῦν δῶρα. Cf.
 Il. 20, 265.

- « Ἐπεὶ περ πέντε ἤλασε πτύχας Κυλλοποδίων »,
τὸ πῦρ, ὡς περ φησὶ, πλὴν ἐν χερσὶ τεχνίτου.
- Ὁ Ποσειδών, ἡ θάλασσα, ὁ σώσας τὸν Δινεΐαν 393
περ καὶ λόγους ὁ Ὅμηρος, οὗσπερ φησὶ, προσάπτει·
φεύγων διὰ θαλάσσης γὰρ ἐσώθη καὶ τῶν πλοίων.
« Δῶρα θεοῖς τοῖς ἔχουσι τὸν οὐρανόν » δὲ λέγει,
αὐτοῖς ὁμοῦ τοῖς ἀστράσιν, ἤγουν τῇ εἰμαρμένῃ.
« Κρονίδης » ἡ ἀόρατος τυγχάνει πεπρωμένη. 400
Πῶς δ', Ὅμηρε, χολώσεται ἡ εἰμαρμένη, λέγε,
ἂν τὸν Δινεΐαν Ἀχιλεὺς ἀνέλη τῷ πολέμῳ,
ἐπεὶ, ὡς γράφεις, μόρσιμος ἐστὶν ἐκπεφευγέναι;
Ἠαῖζε καὶ γέλα καπυρόν· Τζέτζην γελᾶν μὴ δάκει·
χρῶ μὲν τῷ καθ' ὑπόθεσιν σχήματι παίζων οὕτω· 403
εἰ τοῦτον κτείνει Ἀχιλεὺς, χολώσεται Κρονίδης,
ἀλλ' οὐχ ὑπάρχει μόρσιμος θανεῖν ὑπ' Ἀχιλῆως.
Κρονίδης Δάρδανον φιλεῖ, ἦτοι ἡ εἰμαρμένη,
ἤγουν ὑπῆρχεν εὐτυχῶν ὁ Δάρδανος ἐν βίῳ.
« Ἡριάμου πάλιν γενεὴν ἤχθηρεν ὁ Κρονίων » 410
ἡ εἰμαρμένη, λέγει σοι, ἐμίσησεν ἐκείνους.
« Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη »·
Ἥρα, ὡς ἔφημεν, αἰθὴρ καὶ τὸ πυρῶδες πνεῦμα,
αἴηρ δὲ πάλιν ὁ παχὺς ἡ Ἀθηνᾶ τυγχάνει.
Ἐπεὶ νυκτὶ δὲ γέγονεν ἡ πύρθησις τῆς Τροίας 415
ὄντος καὶ τοῦ ἀέρος μὲν τῷ τότε χειμερίου·

(393) Ex II. 20, 270. A C, πτύχας

ἤλασε. A. κυλλοποδίας.

(395) Cf. II. 20, 291...

(396) A, προσάγει.

(398) Cf. II. 20, 299.

(400) Cf. II. 20, 301.

(402) A, ἀνέλεε

(403) A, γράφει. Cf. II. 20, 302.

(404) C, Τζέτζη.

(405) A, το καθ' ὑπόθεσιν.

(408) Cf. II. 20, 304.

(410) Conferatur Ilias 20, 306. A,
ἠγθηρεν.

(411) A, ἐμίσεισεν.

(412) A, Ἥρη. Conferatur Ilias 20, 309.

(415) A, πύρθησις.

νῦν δὲ πνεῦμα λεπτότερον τὴν θάλασσαν ἐκίνει,
 ὡς ἼΗρας τοῦτο πρῶτον ὁ Ὀμηρος εἰσάγει
 λαλοῦν ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν, δῆθε πρὸς Ποσειδῶνα
 ὅσα τοῖς ἔπεσι φησὶ δεινότητι ρητόρων.

420

Τίς ἢ ἀχλὺς ἦν Ποσειδῶν τῷ Ἀχιλεῖ ἐποίει;
 ἢ κρύψις ἦν ἐκρύπτετο φεύγων Αἰνεΐας τότε
 διὰ θαλάσσης τε ἀλτῆς καὶ πλοίων τῶν Ἑλλήνων
 μέχρι περ οὐ πρὸς ἔσχατα ἐξήχθη τοῦ πολέμου.

Ὁ Ποσειδῶν δ' ὁ προσλαλῶν Αἰνεΐα οὐδεὶς ἄλλος,
 αὐτὸς δ' Αἰνεΐας πρὸς αὐτόν, σωθεὶς θαλάσση, λέγει·

425

« Εἰ μὴ, διὰ θαλάσσης τε φεύγων καὶ τοῦ ναυστάθμου
 « τὸν Ἀχιλέα ἦν φυγῶν, πάντως ἐν ἀνηρέθην·
 « τίς με θεῶν ἀστέρωγ τε, τὰς φρένας παραβλάψας,
 « πρὸς Ἀχιλέα συμβαλεῖν παρώτρυνε νῦν μάχην »;
 ταῦτα Αἰνεΐας πρὸς αὐτόν ἦν λέγων ἀρμοδίως,
 Ὀμηρος δὲ, γλυκύτερον χρίζων παιεῖν τὸν λόγον,
 τὸν Ποσειδῶνα φέρει σαι ταῦτα λαλοῦντα δῆθεν.

430

« Αἰνεΐας φίλος δὲ θεοῖς », φίλος τῇ εἰμαρμένῃ,
 τουτέστιν εὐτυχέστατος ἐστὶ καὶ ὁ Αἰνεΐας.

435

« Οὐδέ κ' Ἄρης ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη »,
 οὐδὲ τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν, ἀήρ τε βιοτρόφος.

« Μαχοίμην ἀθανάτοις », τουτέστι τοῖς στοιχείοις,
 τουτέστι γῆ καὶ ὕδασι, ἀέρι καὶ πυρὶ δε.

(419) A, δῆθεν τὸν ποσ.
 (420) Hic versus ultimus est folii 318, sequens autem primus folii 313. De qua foliorum perturbatione jam notatum sæpius; vide n. ad Σ, 366.
 (421) Cf. II. 20, 321.
 (424) Cf. II. 20, 328.
 (425) Cf. II. 20, 334.
 (427) C, sine τε.

(428) A, ἀνηρέθη.
 (430) A, συμβάλλειν παρώτρυνεν ἐν μάχῃ.
 (432) A, γλυκύτερον.
 (434) Cf. II. 20, 347.
 (435) A, ὑπάρχων.
 (436) II. 20, 358. A, ὅσπερ θεῶν.
 (438) Cf. II. 20, 367.
 (439) C, ὕδατι.

Ἄπόλλων Ἔκτορι φησί· « Τῷ Ἀχιλεῖ νῦν μὴ μάχου » 440
 ἵγουν ὁ Ἔκτωρ ἔγνωκεν ἐκ τοῦ ἡλίου μόνος
 ὡς οὐ χρεῶν νῦν προμαχεῖν αὐτὸν κατ' Ἀχιλέως·
 οὐ γὰρ λαμπρὸς ἦν, ὥσπερ πρὶν, οὐδὲ κατ' Ἀχιλέως·
 « Ὅν νύμφη τέκε τις Νηῖς », ὅς σκοτίος ὑπῆρχε,
 ῥίφεις παρά τινα πηγὴν ἐν καταδένδρῳ τόπω. 445
 « Κεῖται θεῶν ἐν γούνασι », καμπῇ τῆς εἰμαρμένης
 ἐν τῇ στρεπτῇ, καὶ τῇ λοξῇ, ἀδήλω εἰμαρμένη.
 Ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἠτρέψασα τοῦ Ἔκτορος τὸ δόρυ,
 ἀήρ καὶ πνεῦμα βίαιον ἦν καταιγίζον τότε.
 Ἄπόλλων δ' ὁ τὸν Ἔκτορα Πηλεΐδου διαρπαξάσας, 450
 κατ' Ἀχιλέως ὀφθαλμῶν ἥλιος λάμπων ἔστιν.

(440) Il. 20, 376, sine νῦν.

(444) Il. 20, 384.

(445) C, περί. Summi varietatem παρά. Sæpe permutatæ illæ præpositiones. Vide n. ad Proleg. 833, ad A 139, 330, etc. Aristo Chius Athenæi 15, 16: οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περι τὸν οἶνον πόρους τῶν κεφαλαγιῶν δεσμοὺς εἴρισκον. Malim παρά τὸν οἶνον « propter cephalalgiam dolores inter biben-

« dum subentium ligamenta invenerunt ». Statim legitur ἡ παρά τὸν οἶνον διαγωγὴ cum varietate περί. De quo sensu τῆς παρά vide n. ad Choricium p. 384, collato Schweigh. ad Athenæum.

(446) Il. 20, 435.

(448) Cf. Il. 20, 439. A, στρέψασα.

(449) A, καταιγίδων.

(450) Il. 20, 443.

(451) A, ἔστη.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Φ (*).

Διχῆ τοὺς Τρῶας τῇ φυγῇ διαιρεθέντας τότε,
 οὓς Ἀχιλεὺς πρὸς Σκάμανδρον, οὓς δὲ πρὸς Τροίαν τρέπει.
 Ζωγρεῖ δὲ δυοκαίδεκα θύειν Πατρόκλῳ μέλλων,
 κτείνει δὲ καὶ Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον.
 Σκαμάνδρου κινδυνεύοντα θανεῖν δὲ τῇ πλημμύρᾳ
 σώζει τοῦτον ὁ Ἥφαιστος τὸν ποταμὸν ἐμπρήσας. 5
 Εἶτα καὶ μάχῃ τοῖς θεοῖς ῥήγνυται κατ' ἀλλήλων.
 Ἀπόλλων δὲ Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς καὶ φεύγων
 τὸν Ἀχιλέα μὲν αὐτὸν ἐξαπατᾷ διώκειν,
 τοὺς Τρῶας οὕτω σώζει δὲ δύντας ἐντὸς τῆς Τροίας. 10

« Ἐάνθου δινήεντος ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς »,
 τουτέστιν ὃς ἐπαύξεται τοῖς οὐρανόις ὄμβροις.

« Τῇ ῥ' αἶ γε προχέοντο πεφυζότες · ἠέρα δ' Ἥρη
 « πίτνα πρόσθε βαθειᾶν ἐρυκέμεν · ἡμίσεες δέ... »·

(*) Utae codicibus A B C. B in lemmate habuit T nunc correctum.

(3) B, καὶ δωδέκα. C, καὶ δωδέκα. Coniunctio καὶ, quæ in B C abundat, male videtur omissa fuisse in Antiphonte Tetralogiæ secundæ capite 2, § 1: νῦν δὲ φανερόν μοι ὅτι αὐταὶ αἱ συμφοραὶ καὶ χρεῖται τοὺς τε ἀπράγμονας εἰς ἀγῶνας, τοὺς τε ἡσυχίους τολμᾶν τὰ τε ἄλλα παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν

βιάζονται. Sic olim locus edebatur; nunc post ἀγῶνας fit lacuna ex conjectura. Equidem opinor deesse voculam καὶ post τὰ τε ἄλλα, syntaxi hocce instituenda modo: τοὺς τε ἀπράγμονας βιάζονται εἰς ἀγῶνας, τοὺς τε ἡσυχίους βιάζονται τολμᾶν τὰ τε ἄλλα καὶ παρὰ φύσιν λέγειν καὶ δρᾶν.

(11) Ex II. 21, 2.

(13, 14) Ex II. 21, 6, 7.

ἀορασίαν δὲ πολλὴν ἐκείνοις ἐνεποιεῖ 15
 τὸ πνεῦμα τὸ λεπτότερον ἐξανασπῶν ἰκμάδας,
 ἑμίχλην παχυτάτην τε, θεινὴν ἐξειργασμένον.
 « Μοῖρα' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί ».
 Μοῖρα ἐστὶ τῆς τελευτῆς τοῦ καθενὸς ὁ τρόπος·
 « Ζεὺς καὶ πατήρ », ὑπάρχει δὲ πάλιν ἡ εἰμαρμένη, 20
 ἡ ἐκ τῶν γενεθλίων πως οὔσα προωρισμένη.
 Ἔοικα μισηθῆναι δὲ φησὶ τῇ εἰμαρμένῃ·
 « Ἀντίθεον », ἰσόθεον· νῦν εὐπρεπεῖ, ὠραῖον.
 « Δαίμων », ἡ εἰμαρμένη δὲ, ἡ ἐκ τοῦ διακόπτειν,
 ἡ ἐκ τοῦ δαίειν, σύμπασι καὶ νέμειν ἅπερ θέλει. 25
 « Πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δὲ με γείνατο μήτηρ »·
 εἴτε γυνὴ τις βασιλῆς, εἴτε πρακτικωτάτως
 τὸ ῥωμαλέον λέγεται νῦν μήτηρ Ἀχιλέως·
 αἱ πρακτικαὶ γὰρ ἀρεταὶ θεαί, ὡς προειρήκειν,
 θεοὶ δὲ πάλιν λέγονται ὅσαι τῆς θεωρίας. 30
 « Ὡς ἄρ' ἔφη· ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 « ὠρμηνε δ' ἀνά θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 « Δίον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι ».
 Δεινὸς ἐστὶν ὁ Ὅμηρος ἐντέχνως πάντα γράφειν

(17) A, ταχυτάτην. A B, δέ.

(18) Ex II. 21, 83.

(19) C, τοῦ καθ' ἑνὸς τῆς τελευτῆς.
A B, καθ' ἑνός. Fuit καθένα K, 25.(21, 22) Non habet C, omissos propter
homœoteleuton, Exemplum obiter proferam
ex scholiis Pselli in Oracula Chaldaica,
editionis Obsporœanae p. 110 : αἱ δὲ
βουλαὶ τοῦ πατρὸς διὰ τὴν νητὴν ὑπερ-
βολὴν ἀφθεγκτοὶ· τὰ δὲ τῶν ἐξηρημέ-
νων συνθήματα... Amplior codex... ἀφ-
θεγκτοὶ· φθεγκταὶ γὰρ εἰσιν αἱ ἐνέρ-
γεται τῶν ὄντων, αὐταὶ δὲ ὑπάρξεις
ἀφθεγκτοὶ· τὰ δὲ συνθήματα... Sen-
tentiam sic expletam, simulque variantium
totius operis lectionum spissam farragi-nem, communicavi, ante hos octo annos,
cum doctissimo viro qui Pselliani operis
editionem tunc moliebatur.

(23) C. II. 21, 91. A, εὐπρεπεῖ.

(24) Cf. II. 21, 93.

(25) A, θέλειν.

(26) Ex II. 21, 109. A B C, με γείνατο.

(31, 32, 33) Ex II. 21, 136... C, κα-
ρόθι. A, ὦρα δὴν ἐδ' ἀνά θ. B, ὦρα
δὴνε δ' ἀνά θ. Librariis observabatur,
puto, verbum ὠρόθουε. Inter illorum
menda δ natum est e pronunciatione simili
litterarum δ θ, quam attigi ad P. 46. —
A, λόγον. B, ἀλάλοιο. Ceterum tres illi
versus reponendi post v. 44.

(34) C. γράφων. A, γράφει.

- κἄνπερ σπουδάζων γράφῃ τι, κἄν παίζων ὡς ἐνθάδε. 35
 Θέλων εἰπεῖν γὰρ οἴδαιεν ὁ ποταμός τῷ τότε,
 ἔμελλε δ' ἰδὴ πλημμυρῶν ἔργειν μὲν Ἀχιλέα,
 πολλοὺς Τρωσὶ δὲ θάνατον καὶ ἔλεθρον ἐκτρέπειν.
 Λέγοντα πρῶτον παραιοφρεὶ τὸν Ἀχιλέα τάδε·
 « Φθείρεσθε, Τρῶες· Σκάμανδρος ὑμῖν οὐ βοηθήσει, 40
 « ᾧ ταύρους ἦτε θύοντες μονώνυχάς τε ἵππους »·
 εἶτα ὡς ἔμφυχον αὐτὸν τὸν ποταμὸν εἰσφέρει,
 οἶα ταῖς ὑβρεσιν αὐτοῦ δεινῶς ἐξωργισμένον,
 καὶ οὕτως ἐφορμαίνοντα λοιπὸν κατ' Ἀχιλέως.
 « Υἱεὶ Πηλεγόνος, τὸν δ' Ἄξιος εὐρυρέεθρος » 45
 Παῖς οὗτος ἦν ὁ Πηλεγών οὐ ποταμοῦ Ἀξίου,
 Ἄξιου κλησὶν δὲ τινος ἀνθρώπου καλουμένου
 ἀφ' οὗ Ἄξιου κέκληται καὶ ποταμός τὴν κλησὶν.
 « Κεῖσ' οὕτω· χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 « παισὶν ἐριζέμεναι ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι » 50
 « Ἐρισθενοῦς Κρονίωνος », νῦν δὲ τῆς εἰμαρμένης·
 τοῦ Κρόνου τοῦ κατάρξαντος πρῶτως ἀνθρώπων λέγει
 ἀφ' οὗ Κρονίδαι σύμπαντες οἱ βασιλεῖς καλοῦνται,
 καὶ δῖες ὁμοτρόπως δὲ ἀπὸ Διὸς τοῦ Κρόνου
 καὶ τοῦ Διὸς ἀστέρος δὲ, τοῦ βασιλεῖς ποιούντος. 55
 Ἦται ἐγὼ υἱὸς εἰμι μοίρας εὐτυχεστάτης,
 ἢ καὶ ἀνθρώπων ὑψηλῶν υἱὸς καὶ αἰθερίων·

(36) Abest ab A B.
 (39) C, πρῶτα.
 (40, 41) Cf. II. 21, 128, 132. — A, φθείρεσθαι. A B, ἡμῖν.
 (45) Ex II. 21, 141. A B C, ἄξιος. Editiones Ἄξιός. Ἄξιου in clausula sequente monstrat pronuntiasse Tzetzem Ἄξιος. V. ad Proleg. 821. Addidi δ'.
 (49, 50) Ex II. 21, 184, 185. A, κλειὺς ὁ οὕτω. A B, τι.
 (51) C'auditur hoc versu folium 313;

sequens orditur folium 312. Plurima fuerunt interversa folia, plurima perierunt. Vide ad Υ, 418.
 (52) A, B, οὐ κρόνου. In C syllaba evanuit ante χρ. Scripsi τοῦ.
 (54) A, ὄτες. B, δτες. C, δτες. Latinum est « dies » ni fallor.
 (56) Explicat quem fortasse librarii omiserunt, versum 187 Iliados 21: Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.

- τὸ « ποταμοῦ γεγῶτι » δὲ εἰρήκειμέν σοι πρώην,
 ὅτι Ἄξιου ἦν υἱὸς ὁ Πηλεγῶν ὃν εἶπεν
 ἀφ' οὗ περ καὶ ὁ Ἄξιος ὁ ποταμὸς καλεῖται. 60
- Οὗτος ὑψῶν τὸν λόγον δὲ σχήματος μεταβάσει
 τὸν τοῦ Ἄξιου νῦν υἱόν, ἀνθρώπου τοῦ ῥηθέντος,
 Ἄξιου λέγει ποταμοῦ δῆθεν υἱὸν τυγχάνειν.
- « Ὁ δ' Αἰακὸς ἦν ἐκ Διός », τουτέστι βασιλέως,
 ἢ, ὡς περ εἶπομεν τὸ πρῖν, μοίρας εὐτυχεστάτης, 65
 ἢ καὶ ἀνθρώπων ὑψηλῶν καὶ ὄντως αἰθερίων,
 ἢ μᾶλλον, ὡς περ εἶπομεν, ἀνάκτων ὑπερτάτων,
 οἷσπερ ἐξ ὕψους οὐρανοῦ τὸ σκηπτραρχεῖν ἐδόθη ·
 οὔτοι δὲ κρείττους ποταμῶν, καὶ παῖδες παίδων τούτων.
- « Διὶ Κρονίῳνι » τανῦν τῇ εἰμαρμένη λέγει. 70
- « Καὶ γάρ τοι ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 « χραισμεῖν · ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι,
 « τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχιλῶϊος ἰσοφαρίζει,
 « οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,
 « ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα 75
 « καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν ·
 « ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖδοικε Διὸς μεγάλῳ κεραινόν
 « δεινὴν τε βροντὴν, ἔτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση » ·
 Ἐγὼ, φησὶν ὁ Ἀχιλεὺς, γένος εἰμὶ ἀνθρώπων,
 οἷπερ ἐξ αἵματος εἰσὶ μεγάλων βασιλέων 80
 οἷσπερ ἐξ ὕψους οὐρανοῦ τὸ σκηπτραρχεῖν ἐδόθη

(58) A, sine δέ. Πρώην scilicet superioris v. 45.

(61) A C, σχήματι.

(63) A B, ποταμόν.

(64) Cf. II. 21, 189. Εἶπομεν scilicet v. 56, 57.

(67) A B, ἀτάκτων.

(68) A B, σκηπτρον ἄρχειν. C, σκη-

πταρχεῖν. Mox v. 81. B, σκηπτραρχεῖν.

(70) Cf. II. 21, 193. Hic versus positus erat post 66.

(71-78) Ex II. 21, 192, 200. A B, καὶ γάρ τοι. C, σοι. A, ναίουσι. B, νάουσι. B, καὶ ὡς δέδοικα. A, ὅς δέδοικε. C, οὐρανόθε. A, συναρηγήση.

(79) A B, ὦ ἀχιλλεῦ.

οὐ οὐρανοῦ τὴν ἀστραπὴν καὶ τῆς βροντῆς τὸν ἦχον
καὶ ὁ πατὴρ ὠκεανὸς πάντων ὑδάτων τρέμει.

« Καὶ νῦν κ' ἔτι πλέουας κτάνε Παίουας ὠκύς Ἀχιλεὺς,

« εἰ μὴ χωσάμενος, προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης 85

« ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγγετο δίνης ».

Ἵψῶσαι χρίζων Ὀμηρος τὰς πράξεις Ἀχιλεῶς

πρόσωπον περιτίθησι τῷ ποταμῷ Σκαμάνδρῳ,

καὶ λόγους οὐσπερ ἔπλασε δῆθεν ἐκεῖνον λέγειν·

« Αἰεὶ ἀμύνουσι θεοὶ », ἦτοι ἡ εἰμαρμένη. 90

« Τὸν δ' ἀπομειδόμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλεὺς ».

Ἡθοποιεῖ ὁ Ὀμηρος χωρίῳ τῷ ἐνταῦθα

τίνας δὲ εἶπεν Ἀχιλεὺς τῷ ποταμῷ Σκαμάνδρῳ.

« Δαίμονι ἴσος » λέγει δέ, ὡς ἐν τι τῶν στοιχείων,

ὡς πῦρ, εἴτ' ἄνεμος τυφῶς, εἴτε θαλάσσης ὕδωρ. 95

« Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

« ὦ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος, οὐ σὺ γε βουλὰς

« εἰρύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πολλ' ἐπέτελλε

« Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ

« θείελος ὄψε δ'ύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν ».

Ἐπεὶ Τρωσὶν, ὡς εἶπον πρὶν, ἥλιος συνεμάχει,

ὡς λάμπων κατὰ πρόσωπον στρατεύματος Ἑλλήνων

μέχρι καιροῦ μεσημβρινοῦ, τότε δ' οὐκ ἦν προφαίνωι

ἄτε τοῦ καταστήματος ὄντος συγκεχυμένου,

ὁ ποταμὸς δ' ὁ Σκάμανδρος μόνος Τρωσὶ συνήργει, 105

καὶ μᾶλλον κατασύρειν δὲ ἄρμα τὸν Ἀχιλεῖα·

λόγους συμπλάσας Ὀμηρος, τὸ πέλαγος τῶν λόγων,

(84-86) Ἐξ II. 21, 211-213. A B C,

δ' ἐφθέγγετο.

(89) B, ἐκεῖνον λέγει.

(90) II. 21, 215.

(91) II. 21, 222.

(94) II. 21, 227.

(96-100) II. 21, 228-232.—A B, ὅτι
μάλα. A, ἔλθοι.

(101) πρὶν scil. γ, 168. A, συνεμάχη.

(107) De metaphora πέλαγος λόγων

οἷους ἂν εἶπε βοηθός ἔθνους τινῶν ἀνθρώπων
 πρὸς βοηθὸν καὶ σύμμαχον ἕτερον ῥαθυμοῦντα,
 αὐτὸς ἀγωνιζόμενος γενναίως ὑπὲρ φίλων, 410
 Σκάμανδρον τούτους λέγοντα τὰ νῦν σοὶ παρεισφέρει,
 μεμφόμενον ἠλίῳ νῦν, καὶ λέγοντα ἐκείνῳ ·
 « Ἄπολλον, οὐκ ἐφύλαξας βουλὰς τῆς εἰμαρμένης
 « ἐξ ἧς θεσμός σοι ἔκειτο περιφρουρεῖν τοὺς Τρῶας
 « μεχρὶ δειέλου », τοῦ καιροῦ τάχα τῆς μεσημβρίας. 415
 Τὸ δ' « ἀργυρότοξος » δηλοῖ λευκὸν τὸ φῶς ἡλίου.
 « Μέγας θεός », τὸ μέγιστον στοιχεῖον, ἦτοι ὕδωρ ·
 καὶ τὸ « θεοὶ δὲ φέρτεροι ἀνθρώπων », τὰ στοιχεῖα.
 « Ἀθάνατοι φοβέουσιν » οὐράνια στοιχεῖα,
 ὄμβροι καὶ πῦρ, καὶ ὁ ἀήρ· μὴ καταπίπτει πάντα. 420
 « Ζεὺς πάτερ », νῦν ὦ οὐρανέ, εἶτε καὶ εἰμαρμένη.
 Φίλην μητέρα ψεύδεσι θέλγουσιν τούτον λέγει
 τὰ λεκανομαντεύματα, ἐξ ὧν ἐμεμαθήκει
 ὡς ἐν ναῶ Ἀπόλλωνος, ἔγγιστα τείχους Τρώων,
 τὸν βίον ἐκμετρήσειεν, ὄνπερ ναὸν νῦν λέγει 425
 καὶ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀνελόντα τούτου.
 Τὸν Ἀχιλέα σώζει δὲ ὁ Ποσειδῶν, Ἀθήνη,
 εἴτουν οἰκειὸς λογισμός, εἶτε τις τῶν ἐμφρόνων
 εἰπῶν αὐτὸν πρὸς θάλασσαν χωρεῖν καὶ τὰς ἐκχύσεις ·
 ἐκεῖ γὰρ ἀβαθέστερος ὁ ποταμὸς εἰσρέει · 430
 « Καὶ σὺ σωθήσῃ οὕτω μὲν, τῶν Τρώων δὲ μὴ φείδου ».

ad Proleg. 51. Addeſis n. ad mea Anecd.
 Gr. t. 3, p. 12.

(108) A B, βοηθός, et sic fere C.
 Scripsi βοηθός, quod firmant sequentia
 βοηθὸν καὶ σύμμαχον ἕτερον.

(112) B, ἠλίῳ γῆν. A, ἠλωγήνδῃ.

(115) A, δι' ἔλου.

(117) Cf. II. 21, 248.

118) Cf. II. 21, 264. A B, σφέτεροι.

(119) Non est in A C. Cf. II. 21, 267.

(120) Sic A B C.

(121) II. 21, 273. C, Ζεὺς.

(122) Cf. II. 21, 276.

(127) Cf. II. 21, 284.

(128) C, εὐφρόνων.

(131) Cf. II. 21, 294.

Εἰπόντες μὲν ἀπέβησαν οὔτοι μετ' ἀθανάτους;
ἦτοι ἡ θάλασσα μὲν ἦν ἐν κοίτῃ τῶν ὑδάτων·
ἡ δὲ βουλή τῷ λογισμῷ τοῦ συμβεβουλευκότος.

Νῦν « ἐφετμή » δὲ τῶν θεῶν συμβεβουλευκότων. 135

Τό « φίλε δὲ κασίγνητε » Σιμόενθ' ὑπερφαίνει,
ὡς καὶ Σιμόεις εἰς αὐτὸν τὸν Σκαμάνδρον εἰσβάλλει,

« Ἴσα θεοῖσι μέμονε », τουτέστι τοῖς στοιχείοις.

« Ἥρη δὲ μέγ' ἄῤυσε περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ·

« αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὄν φίλου υἱόν ». 140

Πνεῦμα λεπτὸν κεκίνητο, πᾶν ἐκαθάρθη νέφος·

θερμότερον ὁ ἥλιος ἔκλαμψας δὲ τῷ τότε

ἐκ ποταμοῦ καὶ πάσης δὲ τῆς ἐν τῇ γῇ νοτίδος

ἐξατμιζούσας ἔνθερμον ἀνῆγε τὰς ἰκμάδας,

ὅπερ Σκαμάνδρου δέησιν ὡς πρὸς τὴν Ἥραν λέγει. 145

Ἥφαιστου σβέσις δὲ πυρὸς κελεύσει τῇ τῆς Ἥρας

τό συγκρυσθῆναι πάλιν μὲν ἀκτίνα τὴν ἡλίου,

καὶ τῶν στοιχείων σύγχυσιν αὔθις δεινὴν γενέσθαι,

ἥνπερ καὶ μάχην τῶν θεῶν τῶν ἄλλων ὀνομάζει.

« Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεία χθών, 150

« ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεὺς

« ἤμενος οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ

(132) A B, ἀθανάτων. Cf. II. 21, 298.

(133) Hic versus ultimus est folii 312, sequens autem primus folii 304, plurima quum sint interspersa folia. V. n. ad v. 51.

(135) Cf. II. 21, 299.

(136) Cf. II. 21, 308. B C, σιμόει παρεμφαίνει. Non potuit servari σιμόει. Profeci ex mendis A, σιμόνε παπεμφαίνει.

(138) II. 21, 315. A B, μέμηγε.

(139) II. 21, 328. B C, αἶεσε. A, αἶεσε e correctione, prius ἄυσε.

(140) II. 21, 330.

(145) A B C, ὅπερ Ἥφαιστου, lapsu calami. Scripsi, jubente re ipsa, Σκαμάνδρου. Libro Y, 269, loco conferendo legitur recte δέησιν Ἐάνθου.

(146) Cf. II. 21, 379.

(147) C, συγκρυσθῆναι. C, τοῦ ἡλίου.

(149) Cf. II. 21, 385.

(150-158) II. 21, 387-395. C, νῦν δ' ἔπεσον. Sed infra v. 171, σύν. B, ὁμάδω. A, σίδηρον ἀμφέστησαν. B, ἐφέστασαν. C, ἤρχεν ἀρης.

- « γηθοσύνη, ἴθ' ὀρώτο θεοὺς Ἐριδι ξυιόντας.
 « Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δ' ἠρόν ἀφέστασαν · ἦρχε γάρ Ἄρης
 « ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσε 155
 « χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδείου φάτο μῦθον·
 « Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς Ἐριδι ξυελαύνεις
 « θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκε ».
 Τζέτζης τὸ « ἢ οὐ μέμνη δὲ ὅτε τὸν Διομήδην »
 ἐτέρους τρεῖς τε καθεξῆς τῶν στίχων ὀβελίζει, 160
 τὸν πέμπτον πάλιν γράφει δὲ ὡς ὄντα τῶν Ὀμήρου·
 ὁ στίχος οὕτως ἔχει τε κατὰ ῥητὸν καὶ λέξιν·
 « Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσα
 « σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνος.
 « Τῆ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῷ. 165
 « Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 « κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 « τὸν ῥ' ἀνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης·
 « τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα ».
 Ἄλλ' ἀλληγορητέον μοι πᾶν τὸ χωρίον τοῦτο. 170
 « Σὺν δ' ἔπεσον », σὺν δ' ἤραξαν, συνέβαλον εἰς μάχην.
 Ἰὴν τῶν στοιχείων σύγχυσις νῦν ὀνομάζει μάχην·
 καὶ συρραγὴν πρὸς πόλεμον· γέγονε γάρ τῷ τότε
 ἐκ γῆς δεινὰ μυκήματα, πρὸ γε τῶν ἄλλων πάντων,
 ἃ συρραγῇ τῇ τῶν θεῶν ἦχον τῆς γῆς σοὶ λέγει· 175
 ἐξ οὐρανοῦ δ' ἐκρότησεν ἦχος βροντῆς βιαίας.
 Εἶτα κροτήσῃ τῶν νεφῶν καὶ κεραυνὸς ἐξήχθη·

(160) Τρεῖς, scilicet 397, 398, 399.
 (161) πέμπτον scilicet v. 400. Α, τοῦ Ὀμήρου.
 (163-169) ll. 21, 400-406.—Α Β C, ἀσπίδα.—Β, σμερδαλέως, et sic fere Α.
 —Α Β, οὐδὲ δεινός.—Α Β, πρότερον.
 (171) Α, δ' ἤραξαν. C, συνήραξαν.
 Α Β, συνέβαλλον.
 (173) Α Β, συρραγή.
 (174) Α, πρὸς.
 (175) Λεγεί poeta ll. 21, 387.
 (176) C'. ll. 21, 388.

ἀέρι παχυτέρῳ δὲ προσβάλλων τῷ προσγείῳ
 ἐσβέννυτο, καὶ πάλιν τι μικρὸν ἐκπυρηνίσας
 ἠττήθη ᾧ εἰρήκειμεν καὶ πρότερον ἀέρι,
 εἴτ' ἐκ τῆς ζάλης γέγονεν εὐθέως καὶ αἰθρία.

180

Ὁ γέρων δ' οὗτος ὁ δεινὸς εἰς τὸ συγγράφειν λόγους,
 ὁ πάντων, ἀλλ' εἰς πόσον δὲ, ῥητόρων ὑπεκτρέχων
 καὶ φιλοσόφων καὶ λοιπῶν ὧν περ τὸ ἔργον λόγος,
 γράφων καὶ σύμπαν τὸ τυχὸν τὸ γεγονὸς τῷ τότε,
 μεθόδῳ τῆς δεινότητος θέλων ὑψοῦν τὸν λόγον
 καὶ τῷ γλυκεῖ τοῦ μύθου δὲ τέρπειν ἠκροαμένους
 τὴν μὲν βροντὴν ὡς οὐρανὸν σαλπίσαντα παράγει,

185

Ἄρεα δὲ τὸν κεραυνὸν, τὸν δὲ παχὺν ἀέρα
 Ἀθήνην, καὶ ἀσπίδα δὲ ταύτης κατονομάζει,
 ἦν κεραυνὸς οὐ δάμνησιν, ὡς καὶ αὐτὸς σοὶ λέγει.

190

Τὸ ἔτι δὲ παχύτερον καὶ ἔνυδρον ἀέρος,

(178) B, ἐκπυρηνίσας. C, ἐκπυρηνίσας. Cf. Υ, 122.

(182) B, καὶ δεινός.

(183) C, ἐς πόσον. Fort. ὑπεκτρέχων.

(185) B, εἰς τὸ γεγ.

(187) C, γλυκὺ, permutatione solita vocalium υ η ει. Agathias Anth. 10, 66: Πάντα, φίλος, μερόπεσι παρέρχεται· εἰ δ' ἀπιθήσης, Ἐμπαλιν αἰτίζων μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις. Malim syntaxi notiore εἰ δ' ἀπιθήσεις, quod tenent editiones Stephaniana ac Planudea. Exempli subjunctivi plurima quæ protulit Jacobsius parum habent ponderis propter iotacismi labem. Videtur proponenda mutatio et in alio versu ejusdem epigrammatis: Εὐτέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι ἠδὲ καὶ ἀρχῆς, Οὐκέτι γινώσκει τίς πέλε τὸ πρότερον. Τὴν ποτὲ γὰρ φιλίην ἀπαναίνεται, ἀφρονέων δὲ Τέρψιν ὀλισθηρῆς οὐ δεδάηκε τύχης. Ut τέρψιν confirmem meminero Horatiani loci: « For- « tuna sævo læta negotio, Ludum inso- « lentem ludere pertinax »; sed epithetum ὀλισθηρῆς me ducit ad nomen τέρψιν simillimum, quod usitatissimum τέρ-

ψιν potuit sede depellere. Nam Fortuna, quæ versatur celeri levis orbe rotæ, quæ dubio stat in orbe, ὀλισθηρῆ, ideo et necessario ἀείτρεπτος est, εὐτρεπτος, εὐ- τράπελος, frequenti obnoxia τρέψει. Nec recte minus a τρέψω fiet τρέψις, quam a τέρψω τέρψις, βέψις a βέπω, et alia

(188) A B, εἰς οὐρ. C, ὡς. Syllabæ ὡς εἰς ἐς calamo properante et inaccurato sæpius permutantur. Theodorus Lascaris a viro d. in Catalogo Scorialensi allatus e codice: οἱ λεοντιδῶς βριαρόχειρες πρὶν κνωδάλων γεγόνασιν ὕστερον ἀσθενέστεροι. Emendatio proponitur λεοντιδῶς; contrapono λεοντιδεῖς, vel λεοντώδεις, vel etiam, quod equidem malim, servato adverbio λεοντώδως. Cf. lib. II, 61, ubi λεωντώδεις ἄνδρες. Theodorus Prodromus Rhodante 8, p. 261: Μαθὼν δὲ πατήρ εἰς τὸ Πισσαῖον πέδον Δούλου παροικῶ. Lego, ὡς τὸ Πισσαῖον π. Philostratus V. A. 6, 9: ξυγγέγονας γὰρ αὐτοῖς ἐς τὸ εἰκός. Codex 1696 ὡς τὸ, quod et Huetius conjecerat, receptumque nunc est in Kayserianam.

(192) A B, ἔτι καὶ παχύ.

λίθον τραχὺν καὶ μέλανα, ὄνπερ οἱ πάλαι ἄνδρες
 ἤγουν οἱ πρότεροι σοφοί, οὖρον ἀρούρης θέσαν ·
 ἕρας γὰρ γῆς, καὶ διαιρῶν ἀήρ τυγχάνει ταύτην. 195
 Ἄναχωρεῖ δὲ Ἀθηναῖα, εἶτα τὸν Ἄρην πλήττει ·
 τὸν γὰρ ἀέρα τέμνει μὲν ὁ κεραυνὸς τὸ πρῶτον,
 εἶτα δὲ κατασθέννυται τούτου τῷ παχυτέρῳ ·
 καὶ θραύεται ὁ τράχηλος ἐκείνου καὶ ἡ ἄρσις ·
 τὸ πῦρ, ὅπερ μετέωρον εἴληχεν ἔχειν φύσιν, 200
 τῶν κεραυνῶν δ' ὡς κάθυγρον τοῖς κάτω καταρρέει.
 Αἱ χαῖται δὲ τοῦ Ἄρεος εἰσὶν αἱ κονισθεῖσαι
 αἱ μέχρι πρὸς τὰ πρόσγεια τῶν κεραυνῶν ἐκχύσεις.
 « Τεύχεα τ' ἀμφοράβησε » πάλιν ἐτέρως λέγει,
 τρόπῳ μεταποιήσεως ῥητορικῇ διδάσμων 205
 τὰ νέφη τε καὶ τὴν βροντὴν τὴν Ἄρεος πανοπλίαν ·
 τὰ νέφη συρραγέντα γὰρ ἀλλήλοις παταγοῦσιν ·
 ὁ τῶν νεφῶν δὲ πάταγος πάντως βροντὴ τυγχάνει ·

(194) A B, πρότερον. Confer superius v. 168.

(196) B, πλάττει.

(198) B, τούτω.

(199) Cf. II. 21, 406.

(201) B C, τὸν κεραυνόν.

(203) Cf. II. 21, 407.

(204) Cf. II. 21, 408.

(207) A, πυραβέντα. B, πυρραγέντα pro παρραγέντα. A B, πατταγοῦσι.

208) A B, πάτταγος. Plochirius v. 45: Βάλλει με νῦν πάταγος ὡσὶν ἐν μέσοις. Sic bene Tilmannus. Morellus, ut iambicum daret Plochiro qui versus tantum duodecasyllabos fecit, scripsit νυνί. Editor nuperus id reliquit, quem doleo caruisse libro Tilmanniano; sed veram scripturam divinabat. Sic v. 35 Tilmannus bene: Ὡμιαρὰ γραῦς κακὸν ἀνθρώποις μέγα. Nuper non bene, κακὸν τ' ἐν ἀνθρώποις μέγα. Nec tangendi fuerunt alii versus quos Tilmannus accurate edidit: Ναὶ κλείσον, αὐτὰς ἄφες ἔξω τῆς θύρας (intelligo αὐ-

τὰς de Musis). Παράφρονας μὲν ἐν συνεδρίῳ βλέπω, Σοφοῦς ἀτίμους, ἀσόφους τιμωμένους. Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Morello rescribente, λαλεῖ γ' ἡ δὲ σέβεται, quam clausulam adsuit et versui 50, Ὡνησεν οὐδὲν οὐδαμῶς ἤγε σοφία, pro lectione Tilmanni. Ὡνησεν οὐδὲ οὐδαμῶς ἡ σοφία. Ipse ad Philostratum Epist. p. 128, Morello carens ac Maittario. proposueram οὐδὲν. Adsuit et dactylum quintæ sedi v. 60: Ἐχεις παρ' αὐτῷ πλοῦτον αὐτῆς γε σοφίας. A Tilmanniana γε abest. Inseruit pessimo consilio idē v. 6: Τὴν ὡς ἀληθῶς βδελυρὰν idē τρισαθλίαν. Sed Tilmannus exhibuit quas inveniebat duodecim syllabas, nec offendeat ad trochæum tertię sedi, neque v. 8 ad quartã pirrychium: Σίγα, σιώπα, σφίγγε τὸ λαῦρον στόμα. Vir criticus, qui ignorabilem istum versificatorem nuper curis est suis dignatus, Morellianam lectionem τότε servavit, non sine hæsitatione.

τῇ παρατρίψει τούτων δὲ ξηρὸς ἀήρ ἐκτρέχων
 ὀπλίζει πάντως καὶ ποιεῖ τῶν κεραυνῶν τὴν φύσιν, 210
 οἵπερ ἐξυγραινόμενοι τῷ πάχει τοῦ ἀέρος
 ῥέπουσι κάτω καὶ πρὸς γῆν, οὐχ ὡς τὸ πῦρ τοῖς ἄνω.
 Γέλασεν ἡ Ἀθήνη δέ, ἀήρ δὲ ἐφαιδρύνθη·
 ὁ γὰρ ἀήρ τῶν κεραυνῶν κρείττων ἐστὶν εἰς σθένος,
 οἶδας, ὅπως ἐκσβέννυσι τοὺς κεραυνοὺς τῷ πάχει. 215

Μήτηρ τοῦ Ἄρεος ἐστὶ καὶ τοῦ Ἡφαίστου πλέον
 ἡ Ἥρα, ὁ αἰθέριος λεπτὸς ἀήρ ξηρὸς τε.
 Ἐπεὶ δὲ τὸ κατόστημα τὸ αἶθριον ἀέρος,
 δῆθεν ἡ Ἥρα ἢ θεὰ, τοῖς Ἕλλησι συνήργει,
 καὶ σὺν αὐτῇ ὁ Ἡφαιστος, υἱὸς αὐτῆς ὑπάρχων, 220
 τὸ ἔτι ἐνθερμότερον καὶ αἶθριον, πυρῶδες·
 τὸ δὲ πυρῶδες κεραυνῶν χειμῶνας, ἔμβρους φέρον,
 Ἕλλησι βλάβην ἔφερε, Τρωσὶ δ' ἔλυσιτέλει.

Ἄερα λέγων Ἀθηναῖν καὶ προσωποποιήσας,
 καὶ λόγους λέγουσαν αὐτὴν ὡς πρὸς τὸν Ἄρην πλάττει· 225
 « Τὰς ἐρινύνας τῆς μητρὸς τῆς Ἥρας ἀποτίνοις,
 α ἥπερ ὀργιζομένη σοι τοιαῦτα μηχανᾶται »·
 γενναῖ τὸ πῦρ τῶν κεραυνῶν Ἥρα, ξηρὸς ἀήρ τις·
 λίαν δ' ἐπινυσσόμενος καὶ διεγνηγερμένος,
 καὶ ἀνιμῶν ἰκμάδας δὲ, παχύνων τὸν ἀέρα, 230
 πάλιν τὸ τούτων καυστικὸν ὑγραίνει καὶ σβεννύει·
 « Ὅτι, παρεῖς δὲ Ἕλληνας, τοῖς Τρώεσσιν ἀρήγεις ».
 Χάρις ἐστὶ καὶ ἡδονή, ἀπάτη τε τῶν νέων.

(212) Fortasse, ὡς πρὸς.
 (213) Cf. II. 21, 408. C. ἀήρ τις. AB, ἐφαιδρῶθη.
 (214) A B, ὁ δὲ γ' ἀήρ.—Hic versus ultimus est folii 304; sequens autem primus folii 309, ob foliorum interversionem de qua sæpius.

(215) In C prima vox periiit chartæ laceratione; secunda est ὅπως, quod placuit. A B, ὅπερ.
 (220-224) Absunt ab A. C, φέρων.
 (225) A, λέγουσα.
 (226) II. 21, 412.
 (232) II. 21, 413.

Θεόν τινα νομίζουσιν Ἄρεα τοῦτον εἶναι,
 καὶ ἠττηθῆναι Ἀθηνᾶ, Ἥρας ὀργιζομένης, 235
 ἀνθ' ὧν ἡ μὲν τοῖς Ἕλλησιν, ὁ δὲ Τρωσὶ συνήργει.
 Γέρον δαιμονιώτατε ταῖς χάρισι τῶν λόγων,
 αἰεὶ οὕτως σβεννύεται τῶν κεραυνῶν τὸ φλέγον,
 καὶ πρὸ τοῦ Τρῶας εἶναι δὲ καὶ χρόνοις ἡμετέροις
 τί θρᾶς, ὧ βαθυνουστατέ, τοὺς ἀπλουστέρους παίζων; 240
 « Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινῶ.
 α Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 α πυκνὰ μάλα στενάχοντα. Μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμόν α.
 Ἐπαύθη μὲν ὁ ἔνυγρος, παχυμέρης ἀήρ τε,
 βραχὺ δ' εὐδία γέγονεν, ἦν Ἀφροδίτην λέγει, 245
 κρατοῦσαν τοῦτον τῆς χειρὸς, ὥσπερ ἀναρρωνύσαν,
 ἢ ἐκ πυρώδους γινεται βραχέος κεκραμένου.
 Πυκνοὺς δὲ τοῦτου στεναγμοὺς κρότους βροντῶν μοι νόει,

(237) A C, γέρον.
 (241-243) Ex II. 21, 415-417. Ilias edita, τράπεν. A B C, τρέπεν.—B, τὸν δ' ἄγελαὸς εὐρουσα. — C, μόλις. A, μόλις ἐσαγείρωτο.
 (246) A, κρατοῦσα... ἀναρρωνήσαν. B, ἀναρρωνύσαν.
 (247) Pro ἢ scripsi ἢ. Tzetzes Chil. 6, 425, de Herode, Ὡς παῖς ἢ Ἀντιπάτρου τε καὶ Κύπριδος ἢ Ἀραψ. Sic et codex 2644 cum scholio: ἦ γινυ ἦ τις ἦν Ἀράβισσα. Inde manifestum est scripsisse Tzetzam, ἢ Ἀραψ. Pronomen ἢ viros criticos impedit in epigrammate, Anth. 9, 126. Clytæmnestra Orestem alloquitur matricidam: Πῆ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρο; ἢ κατὰ μαζῶν; Γαστήρ ἢ σ' ἐλόχευσεν· ἀνετρέψαντο δὲ μαζοί. Scaliger transponbat ἢ γαστήρ σ' ἐλόχ., quod est paulo frigidius, meo quidem iudicio. Meinek. legit γαστήρ μὲν σ' ἐλ., et id debile; Jacobs., γαστήρ ἐκ σ' ἐλ., laboriose, ac γαστρῆς ἢ σ' ἐλ., genitivo bene, ipso pessime vocabulo, et ad id tacita ductus Brunckii lectione γασ-

στέροσ. Inveni in apographo Vaticani codicis γαστήρ ἢς ἐλ., quod quidem idem esse videtur edito ἢ σ' ἐλ., litteris male in unam syllabam contractis; sed quod, ob similem fere sonum litterarum δ et σ, posset etiam legi, γαστήρ ἢδ' ἐλόχευσέν, ἀνετρέψαντο δὲ μαζοί, aptissima utriusque membri consequitione. Ceterum ex præmissis tentaminibus Brunckianum, hodie quidem, mihi plus reliquis placet, in quo nativa est maxime γαστέρο; repetitio, tum nativa quoque in tanto motu mutatio syntaxeos, ἀνετρέψαντο δὲ μαζοί. Attamen sequendus potius codex: γαστήρ ἢ σ' ἐλ., vel γαστήρ ἢδ' ἐλ.

(248) A B, τε. C, δέ. Reponatur utilius τε Chiliade 5, 733, de homine φαρμάκῳ: Τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ, καὶ μάζαν, καὶ ἰσχάδα, Ἐπτάκις γὰρ βεπίσαντες ἐκείνον εἰς τὸ πέος. Melius codex A, ἑπτάκις τε βεπ. Habet et μάζας, quod non prætulerim, cum hoc scholio, recepto in Anecd. Oxon. t. 3, p. 366: μάζα, μὴ ἄζα τις, ἀλλὰ τὸ νεοφύρατον ἀρτίδιον.

πλήν ἀμυδρῶς, καὶ κεραυνῶς ἀσθενεστάτους παῖνυ,
 ὄθεν « καὶ μόλις τὸν θυμὸν ἀγείρατο » εἰρήκει.

250

Πρὸς Ἀθηναῖν δὲ λόγους μοι νύει τῆς Ἥρας εἶναι,
 ὅς πειθομένη Ἀθηναῖα νικᾷ καὶ Ἀφροδίτην,
 τὸ τῷ λεπτῷ τοῦ πνεύματος κινούμενα τὰ νέφη
 πάλιν συγκρούψαι καὶ αὐτὸ τὸ αἰθριάζον μέρος.
 Ἄ δὲ φησὶν ἡ Ἀθηναῖα, δῆθεν ὡς καυχωμένη,
 Ὅμηρον πλάσμα πέφυκε καὶ προσωποποιία.
 Ἥρας δὲ τὸ μειδιάμα πάλιν αἰθρίας μέρος.

255

Οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Ποσειδῶνος λόγοι,
 τὸ πάλιν νέφος ἔνυγρον, πλήν μὴ παχὺ τελείως,
 ὅτε συγκρούπτειν ἥλιον, ὅτε δ' ἔἂν προφαίνειν,
 οἷα πολλάκις γίνεται καιροῖς ὀμβροευδίαις.

260

Τὸν Ποσειδῶνα πρότερον Ἀπόλλωνος δὲ λέγει
 ὅτι τὸ ὕδωρ πρότερον καθ' Ὅμηρον στοιχεῖον.

Ἄκουε καὶ τῶν λόγων δὲ τῆς προσωποποιίας·
 οὐς διὰ Λαομέδοντα καὶ Τροίαν δοκεῖ λέγειν,

265

περὶ τῆς πρώτης λέγει δὲ συστάσεως τοῦ κόσμου
 ὕπερ καὶ μέδων τῶν λαῶν ἐστὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ πῶς ὕδωρ καὶ ἥλιος λατρεύουσι τῷ κόσμῳ·

« Ἴλιον » νῦν τὴν συστροφὴν τὴν πρώτην τῶν στοιχείων,
 ἔποτε κόσμος κατ' ἀρχὰς τὸ πρῶτον διηρθρεῦτο·

270

τὸν κόσμον Λαομέδοντα· πῶς δὲ « ἀγήνωρ » οὗτος;

(250) C, ἀγείρατο.
 (253) A, τῷ δὲ λεπτῷ. C, τὸ τῷ θερμῷ.
 (254) C, συγκρούψαι. A, αὐτὸ αἰθριάζον. B, αἰθριάζον.
 (255) II. 21, 429.
 (257) II. 21, 434. A B, μειδιάσμα.
 (258) II. 21, 435.
 (259) A, ἔνυγρον.
 (260) C, συγκρούπτειν. A, ὅτε... ὅτε. Fortasse συγκρούπτον... δ' ἔων· vel ὅτε

δὲ αὐ προφαῖνον· vel, ὥστε συγκρούπτειν ἥλ., ὅτε δ' ἔἂν προφ.
 (261) C, ὀμβροευδίας. Cf. Θ, 152.
 (262) II. 21, 440.
 (264) A B, τὸν λόγον.
 (266) C sine πρώτης.
 (267) A, ὕπερ.
 (268) A B C, καὶ πῶς.
 (269) II. 21, 442.
 (271) II. 21, 443.

- εἴτουν ὡς ἄγαν ἀνορμῶν καὶ τρέχων πρὸς αὐξήσεις,
εἴτουν ὡς ἄγαν ὧν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων πλήρης.
« Πάρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν »
τὸ « πὰρ Διὸς ἐλθόντες » νῦν, εἴτε τῆς εἰμαρμένης · 275
οὕτω γὰρ εἴμαρτο, φησί, τὸν κόσμον γεγονέναι,
εἴτε Διὸς, καὶ πνεύματος εἰδοποιοῦ προσπνέουσαι,
ὃ πνεῦσαν ἐταρτάρωσε τὸν Κρόνον, καὶ τὴν ὕλην,
ἐκεῖνο τὸ πρωτόγονον, τὸ σκότος τὸ ὑλαῖον,
τὸ πᾶν δὲ εἰδοποίησεν ἀρίστως διαρθρῶσαν, 280
ἡμᾶς τῷ κόσμῳ δ' ἔταξε χρόνοις μακροῖς θητεύειν
« μισθῷ » φησὶν, « ἐπὶ ῥητῷ ». Πάλιν ὁ γέρων παίξει.
ἡλίῳ γὰρ μισθός ἐστιν ἰκμάδας ἀναπίνειν,
ὀπόσων σκύφων ἀκριβῶς οὐ κάτοιδά σοι φράσαι,
καὶ γῆν αὐτῷ τοὺς τε καρποὺς καὶ πάντα φέρειν ζῶα · 285
τῷ ὕδατι μισθός ἐστι πάλιν τῷ θαλασσίῳ
αἰ παροχαὶ τε τῶν κητῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἰχθύων ·
ἢ μᾶλλον προσφυέστερος μισθός ἦν ἀμφοτέροις
εὐχαριστία προσφυῆς τῶν εὐηργετημένων.
Ὁ Λαομέδων δὲ, φησὶν, « ἐπέτελλε σημαίνων » · 290
Κόσμος ἐστὶν ὁ οὐρανός, ὃς νῦν καὶ Λαομέδων,
ὃς πνεύματι κινούμενος τῷ τῆς εἰδοποιίας
τὸν Ποσειδῶνα ἔταξε πόλιν Τρωσὶ τειχίζειν,

(272) A B, εἰς αὐξ.

(274) Il. 21, 444.

(275) A B C, τὸ πὰρ διὸς δὲ νῦν. Addidi ἐλθόντες, suppresso δέ. Aliud latet fortasse.

(277) A, προσπνέουσαι.

(278) C, τὸν κόσμον.

(282) Il. 21, 445.

(283) C, ἀναπίνειν. Confunduntur facillime litteræ Π et Τ. Auctor Christi Patientis 31: Τηλεσκόποις ὄμμασι πάντως προσβλέπων. Citatur ex codice A

τηλεσκόποις, quod quidem est in ipso contextu, sed in imo paginæ margine, ac manu, ut videtur, eadem legitur, τηλεσκόποις.

(284) A B, οὐκ ἄποιδα.

(285) A B, αὐτῷ τε τοῦς.

(287) B, παροχαὶ τῶν ἴππων. A, λοιπῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

(288) C, προσφυέστερος, superscripto on.

(289) A, εὐχαριστεία.

(290) Il. 21, 445.

τὸ ὕδωρ βάθραν τεθεικῶς γῆς καὶ τῶν πολισμάτων,
 ἢ τῆς περιπολήσεως, οὐπερ περιπολοῦσι 295
 Τρῶες, οἱ πάντες ἄνθρωποι· τρῶ δ' ἐστὶ τὸ φοβοῦμαι·
 ἦτοι δειλοὶ καὶ ἄθλιοι, φύλλοισιν ἑοικότες,
 ὡς καὶ αὐτοῦ ἀκούσειας μετὰ μικρὸν Ὀμήρου.
 Οὕτω τὸν Ποσειδῶνα μὲν πυργοῦν Τρωσὶ κελεύει,
 ἦτοι βάθρας ὑπέρεισμα γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων· 300
 τῷ Φοιβῷ, φάει βίου, δὲ νέμειν κελεύει ζῶα,
 Ἴδην δὲ ἀπάσης τῆς γῆς πᾶν ὄρος ὀνομάζει.
 « Ὅτε δ' ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ τῆς μισθοδοσίας,
 « κατέσχε τοῦτον μὲν αὐτὸς, ἠπέλιπεν ἡμῖν δε.
 « Σοὶ μὲν ὁ γ' ἠπέλιπεν πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε 305
 « δησειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 « στεῦτο δ' ὁ γ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὐατα χαλκῷ.
 « Νῶϊ δὲ τ' ἄφορροι κίομεν κεκοτήτι θυμῷ
 « μισθοῦ χρώμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσε.
 « Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων »..... 310
 Μισθὸν κατέσχε μὲν αὐτὸς τὸν τῆς εὐχαριστίας·
 ἦτοι τῷ κόσμῳ ἔνεστι πᾶσα εὐχαριστία.
 Ἥλιος, δ' ὥσπερ δέσμιος χεῖρας ὁμοῦ καὶ πόδας,
 ἄνω καὶ κάτω φέρεται ταῖς περιδρόμοις σφαιράς.
 Μικροῦ δεῖν ἂν ἀπέσβεστο καὶ ἀκοή τῶν δύο 315
 χαλκῷ, καὶ πυχυτέραις δὲ γνώμαις καὶ διανοίαις.

(294) A B, βάθραν τὲ τῆς γῆς θείας καὶ. Hic versus ultimus est folii 309, sequens autem primus folii 317, ex foliorum solita confusione.

(295) In C superest ex versus principio ἐς πηλήσεως. Fortasse ἦνπερ, pro οὐπερ. Cf. Σ, 762.

(297) A, δηλοὶ κ. ἄθλιος φύλλοισιν. B, δειλὴ καὶ ἄθλιος.

(297) ll. 21, 464.

(300) A B, ὑπερεῖσαι.

(301) A B, κελεύω. ll. 21, 448.

(302) A B C, ἴδην δὲ πάσης γῆς. Implevi hemistichium. ll. 21, 449.

(304) A, ἐπέλιπεν.

(305-310) ll. 21, 453-458. A, ὑπερθεν.—B, στεῦτο δὲ γ'.—B, φέρειν.

(311) A, εὐχαριστίας. Et statim εὐχαριστεία.

(314) B, ταῖς περιδρόμοις σφαιράς.

Ὡς ὕδωρ τὲ καὶ ἥλιος λυσιτελοῦμεν πόσα·
 αἰεὶ δὲ νῦν καὶ ἄκοντες ἥλιος τε καὶ ὕδωρ,
 λελυπημένοι τῷ μισθόν, ὃν εἶπον, μὴ λαμβάνειν,
 ἄψορροι ὀπισθόρμητοι τρέχουσιν ἐν τῇ σφαίρᾳ· 320
 αἰεὶ γὰρ θέρος γίνεται, χειμέριοι τε ἔμβροι.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα,
 ὁ λέγων ὡς οὐ βούλεται τούτῳ συνάπτειν μάχην
 ἀνθρώπων ἕνεκα δειλῶν, φύλλοις ὠμιοιωμένων,
 δηλοῖ αἴερα ἐνυγρον ὑπάρχειν μὲν τῷ τότε, 325
 ἥλιον δ' ἀμυδρότατον, εἶτα κρυβέντα πάντη.

Πῶς δὲ πατροκασίγνητον τὸ ὕδωρ τοῦ ἡλίου;
 τέσσαρα μὲν τὰ ἀδελφὰ τυγχάνουσι στοιχεῖα,
 καὶ πέμπτον σῶμα ὁ αἰθήρ, οὗ ἥλιος ἐξέφυ.

Τὸ δ' ὄνειδος Ἀρτέμιδος τὸ πρὸς Ἀπόλλω μάθε, 330

Ἦρα τὴν ἦν ἐμάστιξε, τόξα δ' ἀφείλε ταύτης·
 καὶ πῶς τὰ τόξα ἠ Λητώ συνέλεξεν ἐκείνης,
 καὶ πῶς Ἑρμῆς ἀπείπατο μάχην Λητοῖ συνόπτειν,
 καὶ πῶς ἐν γόνασι πατρὸς Ἄρτεμις ἦν θακρύρρους.

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη μὲν τοῖς νέφεσιν, ὡς εἶπον· 335

τῷ τῆς ἑσπέρας δὲ καιρῷ τῆς τότε γενομένης
 σελήνη γέγονε λαμπρὰ οὐκ ἐν ἡμέρας χρόνῳ,
 ὡς οὐδ' Ἑρμῆς πρὸς τὴν Λητώ χρόνῳ τῷ τῆς νυκτός δε.

(317) A, καὶ ὕδωρ. Oratio recta turbat nexum sententiae.

(319) Ὅν εἶπον v. 282.

(323) A, ὡς λέγων. B, ὁ λέγων οὐ βούλεται. C, ὁ λέγων ὅτι βούλεται. Cf. II. 21, 462.

(324) A, φίλοις. Cf. v. 297.

(327) II. 21, 469.

(330) Cf. II. 21, 471. A, τὸ δ' ὄν. τὸ πρὸς ἀπ. μάθε. B, τὸ δ' ὄν. πρὸς Ἀπόλλωνα παρ' ἐμοῦ μάθε. C, τὸ δ'

ὄν. Ἀρτέμιδος τὸ πρὸς ἀπόλλ. μάθε. (331) A B, ἦραν. Cf. II. 21, 490, 491.

512.

(332) Cf. II. 21, 502.

(333) Non est in A. B, συμβουλεύειν. Voluit συμβάλλειν, et omittebat duo syllabas. Cf. II. 21, 498.

(334) Cf. II. 21, 506.

(335) Cf. supra v. 326.

(336) C, γεγονῆας.

(337) A, γέγονα.

Συγχύσεις γάρ ἐγίνοντο τῷ τότε τῶν στοιχείων
καιροῖς ἡμέρας καὶ νυκτός. Ὁμηρὸς δὲ πανσόφως 340
ἀλληγορῶν τὰ σύμπαντα φησὶ τοιοῦτότρόπως.

Τῷ τῆς ἡμέρας μὲν καιρῷ συνεπεπτώκει τὰδε,
κἂν τῇ νυκτὶ συγχύσεις μὲν ἦσαν ὁμοιοτρόπως.
Εὐθύς γάρ πρῶτον μὲν λαμπρὰ ὠράθη ἡ σελήνη,
φέρει δὲ ὄνειδίζουσαν ἐκείνην τῷ ἡλίῳ· 345

δι' ἣν αἰτίαν τῷ καιρῷ καὶ χρόνῳ τῆς ἡμέρας
τῷ Ποσειδῶνι καὶ ὑγρῷ φαίνεται θούς τὴν νίκην.

Εἶτα καὶ αὕτη, πνεύματος ὑγρά κινούντος νέφη,
τῷ μὲν παχεὶ ἐκρύπτετο, ὁ σκαιὰ χεὶρ τῆς Ἥρας·
τῷ δὲ λεπτῷ τοῦ πνεύματος, ὁ χεὶρ δεξιωτάτη, 350

νέφη κινούσα συνεχῶς, ἀκτίνας τὰς ἐκείνης,
ἄς τόξα νῦν Ἀρτέμιδος κατονομάζει γράφων
ποτὲ μὲν εἶα φαίνεσθαι, ποτὲ δὲ συνεστρόβει,
παίουσα τὰ ἀνώτερα τῇ συνεχεὶ κινήσει.

Ἡ δὲ σελήνη ἔνθακρυς, ἔνυγρος οὔσα, νέφει
ἐκρύπτετο· τὰ τόξα δὲ ταύτης ἐκεῖ παρῆκε. 355

« Λητῷ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης »·
τῇ δὲ νυκτὶ ἐρμαϊκὰ σέλα βραχὺ φανέντα
εὐθέως ἀπεκρύβησαν, ὥσπερ καὶ ἡ σελήνη,
καὶ πᾶς ὑγρὸς ὁ οὐρανὸς ἐγένετο τῷ τότε· 360
ὅπερ ἐν γόνασι πατρὸς ἔνθακρυς ἔστιν ἔδρα.

« Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
« αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν »·

(339) C, ἐγίνοντο, superscripto ἐ.

(343) B, κἂν.

(345) Cf. II. 21, 471.

(347) Cf. II. 21, 472.

(349) B, τὸ μ. παχύ. Cf. II. 21, 489.

(350) II. 21, 490.

(356) II. 21, 492.

(357) A B C, λητοῖ. Versus est II. 21, 497. Lectio Λητοῖ nata est e v. 498.

(358) Non est in C. Malim τῆδε.

(360) C, ἐγένετο.

(361) II. 21, 506.

(362,363) II. 21, 514, 515. C, ἐδύσ-
σετο. A B, ἐδύσχατο.

ταῦτα μὲν ἦσαν ἐν νυκτί, τῇ δὲ ἡμέρᾳ πάλιν
 ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὡς πρὶν Τρωσὶν ἀρήγων
 τῷ πέμπειν κατὰ πρόσωπον Ἑλλήνων τὰς ἀκτῖνας. 365

Καὶ νῦν Ἀγήνωρ Ἀχιλεῖ πρὸς μάχην ὡς ἀντέστη,
 οἱ φεύγοντες ἐσώζοντο τῶν Τρώων πρὸς τὴν πόλιν.
 Πλέον δ' ὡς ἔφευγε τραπείς πρὸς τὸ Σκαμάνδρου μέρος
 καὶ Ἀχιλεὺς ἐδίωκεν ἐκεῖνον ὡς ἀνέλη, 370
 μάτην διώκων καὶ κενῶς τοῖς ἀνηνύτοις δρόμοις·
 εἶχε καὶ γὰρ κατ' ὀφθαλμῶν ἡλίου τὰς ἀκτῖνας.

(364) A B, ἦσαν τῇ ν.
 (365) A B, ὡσπερ. .

(369) C, μένος. Il. 21, 603. Confe-
 renti mutilus esse locus videbitur.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ (*).

Πάντων τῶν Τρώων πρὸς αὐτὴν τὴν Τροίαν ἐγκλεισθέντων,
 μόνος ὁ Ἐκτωρ ἔκτοσθεν ἀπολειφθεῖς τοῦ τείχους
 τῷ Ἀχιλεῖ μὲν πρὸς φυγὴν τὰ πρῶτα συνηλάθη
 εἶτα δὲ θνήσκει ἀντιστάς τῆς Ἀθηνᾶς ἀπάταις.
 Ἐξάψας δὲ τοῦ ἄρματος ὁ Ἀχιλεὺς ἐκεῖνον, 5
 ἔλκει παρὰ τὸν ναυσταθμὸν διὰ τῆς πεδιάδος.
 Οἱ Τρῶες δὲ δακρύουσι ἐκ τείχους δεδορκότες.

« Αὐτὰρ Πηλείωνα προσήυδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 « τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶ ταχέεσσι διώκεις,
 « αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδὲ νύ πώ με 10
 « ἔγνωσ ὡς θεὸς εἰμι· σὺ θ' ἄσπερχές μενεαίνεις ».

Πρὸς τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν εἰρήκει ὁ Ἀπόλλων.
 Νῦν προσωποποιῶν μοι νόησον εἶναι τοῦτο.
 Διώκων γὰρ ὁ Ἀχιλεὺς Ἀγήνορα, ὡς οἶδας,
 τοὺς ἄλλους Τρῶας εἶασε φεύγειν ὡς πρὸς τὴν πόλιν 15

(*) Lemma in B: ἀρχὴ τῆς Υἷ ῥαψωδίας Ὀμήρου, litteræ Υ, superimposito X. A, ut solet, ὑπόθεσις τῆς Χ Ὀμήρου ῥαψωδίας. C sine lemmate.

(2) C, ἔκτοθεν. Hic versus ultimus est folii 317, sequens primus folii 316, foliorum intervensione jam notata.

(4) A B, ἀπάτη.

(6) A, περί. B, πρὸς. A, τὸν ναυσταθμὸν. B, τὸ ναυστ.

(8-11) Ex II. 22, 7-10. A B C, πηλέως. — A B, ὦν... οὐδὲν ὑπῶμαι. C, οὐδὲν ὑπῶμαι.

(13) A B, προσωποποιῶν.

(14) A, ἀντήνορα. B C, ἀντήνορα. Correxi Ἀγήνορα sequutus Homerum II. 21, 545, et Tzetzam ipsum Φ, 367. Jam ea nomina confusa sunt N. 145, ubi ob consensum codicum Ἀντήνωρ servatus fuit.

ἐλπίζων τοῦτον κατασχεῖν· ἀκτίσι δὲ ἡλίου
κατ' ὀφθαλμῶν βαλλόμενος, καὶ στερηθεὶς καὶ τοῦτου,
αὐτὸς φησὶ πρὸς ἑαυτὸν· « Τί νῦν διώκω μάτην •
« ἀκτίνας τὰς ἡλιακάς; πεφεύγασι δ' οἱ ἄλλοι ».
Ταῦτα μὲν εἶπεν Ἀχιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν, ὡς εἶπον. 20
ἽΟμηρος δὲ τὸν ἥλιον λέγοντα ταῦτα φέρει;
αἰεὶ τοὺς λόγους ἀνυψῶν καὶ μύθοις δὲ γλυκάζων.
Καὶ προσωποποιία μὲν τοῦτο ἐστίν, ὡς ἔφην·
εἶτα ἠθοποιίαν δὲ δευτέρως παρεισφέρει·
Τίνας ἂν λόγους Ἀχιλεὺς εἶποι λελυπημένος, 25
Διώκων τὸν Ἀγήνορα, βλαπτόμενος ἡλίῳ·
« Αἶθε θεοῖσι γένοιτο », ἄστρασιν, εἰμαρμένη.
ἽΗθους δὲ καὶ βαρύτητος αὐτῆ ἡ εἰρωνεία.
« Πατὴρ Κρονίδης » ἄδηλον νῦν εἰμαρμένην λέγει.
« Αἶσα » καὶ μοῖρα δὲ ταῦτόν, τῆς τελευτῆς ὁ τρόπος. 30
« Ὀλύμπιον » οὐράνιον, νῦν εἰμαρμένην λέγει.

(24) Α, εἰθοποιίαν. Hanc vocalium η
ei permutationem metuo ne nocuerit cen-
tonis tragicici Χριστοῦ Πάσχοντος auctori,
quem diu Gregorium illum Nazianzenum
vocaverunt librarii hominesque litterati.
Chorus ad Deiparam in Billyana 124: Καί
τοι δέδορα' ἐνθάδε τῶν παιδός τινα
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθι-
σμένον, Σπουδῆ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύ-
νοντα δρόμον. Δείκνυσι δ' ὡς τι και-
νὸν ἀγγέλλει παρών. Est tempus pre-
sens ἀγγέλλει manifesto laborans mendo,
quum nuntius absit adhuc nihilque narret.
Codex 2707, ἀγγείλη, quod nuper in or-
dinem receptum displicuisset viro d., si
Euripideæ Medæa men. inisset dicentis v.
1115: Καὶ δὴ δέδορα τόνδε τῶν Ἰά-
σονος Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα τ'
ἠρεθισμένον Δείκνυσιν ὡς τι καινὸν
ἀγγελεῖ κακόν. Est ἀγγελεῖ unice ve-
rum. Receptum fuit et ex eodem libro
στείχονθ' ὀπαδῶν. Varietas est futilis.

Editores Medæa diligentissimi Elmsleyus,
Fixius, Sinnerus ὀπαδῶν legunt, et in
Lexico περὶ πνευμάτων est ὀπαδός inter
τὰ ψιλοῦμενα. Versum quem Medæa ῥή-
σει inseruit poetaster non ex ingenio lo-
sumsit, sed, ut solebat, ex memoriola.
Chorus enim in Hippolyto nuntium cernens
properantem, Καὶ μὴν, ait v. 1446, ὀπα-
δῶν Ἰππολύτου τόνδ' εἰσορῶ Σπουδῆ
σχυθρωπὸν πρὸς δόμους ὠρμώμενον.
Atque in eadem tragœdia verba legerat v.
1221: καὶ μὲν... ἰθύνοι δρόμον. Cete-
rum melius iste versus reliquis jungeretur,
scripto [πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον Σπου-
δῆ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύνοντα δρόμον
Δείκνυ.

(25) Et hic memoria sefellit Tzetzem.
Ethopœia non Achillis est, sed Priami He-
ctorem alloquentis. Cf. II, 22, 41.

(29) II, 22, 60.

(30) Cf. II, 22, 61.

(31) Cf. II, 22, 130.

« Ὡς τῶ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 α καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο.
 « Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 « Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος 35
 « ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ ».
 Θεοὺς ἄρτι μοι νόησον, ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας
 ἐξ ὧν ἀνθρώποις γίνεσθαι φασὶ τὰ εἰμαρμένα·
 ἀστρολογεῖ γὰρ Ὀμηρος νῦν τούτῳ τῷ χωρίῳ
 καὶ λέγει καὶ θεμάτιον τῆς μάχης σοι τῆς τότε, 40
 ὅτι ὁ Κρόνος Ἄρης τε, οἱ κάκιστοι ἀστέρων,
 ἐκ τετραγώνου σχήματος ἀλλήλους καθεώρων.
 Τὸ σχῆμα τοῦτο δὲ ποιεῖ μεγάλας ἐπιτάσεις·
 ἂν ἀγαθοὶ καὶ ἀγαθοὺς ἐν τούτῳ καθορῶσι,
 δρῶσιν αὐξήσεις ἀγαθῶν· ἂν δὲ κακοὶ, τῶν φαύλων. 45
 Τοιοῦτον τὸ θεμάτιον ἦν τὸ τῆς μάχης τότε,
 ἔχον τετραγωνίζοντας τὸν Ἄρεα καὶ Κρόνον.
 Κὰν προφανῶς ὁ Ὀμηρος ἀστρολογεῖν οὐ θέλει,

(32-35) Ex II. 22, 165, 169. — A, διωκόμενόν τε τεῖχος.

(37) A B, ἄστρα μοι v. ἄστρα.

(38) A, ἀνθρώπους. B, ἀνθρώπους, superscripto οἷς.

(40) B, θεμάτιον μάχης.

(41) A, χρόνος· sed 47 Κρόνον.

(42) A B, ἐθεώρουν. Cf. v. 44.

(44) A, καὶ ἀγαθῶς. B, καὶ ἀγαθῶν. C, ἀγ. γὰρ ἀγαθούς.

(47) A B, τετραγωνίζοντα.

(48) A, θέλει, de more permutatis vocalibus η ει. In poemate, indicando ad Ψ 92, versus 142 sic fuit editus: Ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἐπιτυχεῖν τῇ αἰτήσει Ντζενέβρα. Codex exhibuit viro d., ἐπὶ τύχην, quod optime mutavit, sed τὴν αἰτησιν omnino servare debuit. Rursus v. 157 male cessit viro d. emendandi conatus. Scripsit, Καὶ μὴ πρὸς ποθὴν ἔλθης σὺ κόρης εὐπρεπεστάτης· quod quidem

bene græcum est aptissimumque sententiæ loci; sed, præ diligentia, notavit sedulo quam repererat in codice scripturam quàm repererat in codice scripturam κότην ἔλθεις, unde fit manifestum ἔλθης fuisse optime restitutum, sed κοίτην facillime pro κότην potuisse legi. Nonnusquam plus suo indulsit genio ac liberiori arbitrio quam licebat editori. Sic scripsit v. 182: Καὶ παρανόμους ἀρπαγὰς εἰργάζετο πλειστάκις, quum tamen invenisset in codice, ipso latente, ἠργάσατο, aptum tempus et augmentum probabile. Peccavit in eodem tempore lubens volensque v. 166, scribens, Περιπλακεῖς δ' ἠσπάσατο γενναίῳ τῷ πρεσβύτη, pro optima librarii lectione ἠσπάζετο. Mutat cum eadem temeritate, versu 169, manum librarii, Ὅ δέ φησιν, καθ' ἡδονὴν ὑπάρχει σου τὸ βῆμα, rescribens, Ὅ δ' ἔφη, μοι καθ' ἡδονὴν... manere contentus in codice μοι esse super-

τὸν ἀγαθὸν ἀστέρα δὲ τὸν Δία παρειαφέρει
 ἐν τοῖς κακοῖς ἠττωμέναν, ἔχοντα φαύλοισ τόποις 50
 καὶ τὴν σελήνην, Ἀθηναῖν, ὡς πρὸς αὐτὸν κειμένην.
 Εἰς δὲ ἀστήρ ἡ Ἄρτεμις καὶ Ἀθηναῖα, σελήνη·
 ὅθε Διὶ τὴν Ἀθηναῖν ἐναντιουμένην λέγει,
 καὶ τελευτήν τὴν Ἑκτορος σὺν δόλοισ εἰργασμένην.
 Ἐπει γὰρ τὸ θεμάτιον ἐπιβλαβὲς ὑπῆρχε, 55
 καὶ δόλοισ ὑπεσήμαιεν Ἑκτορα τεθνηκέναι.
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐδίωκε τὸν ἥρωα ἐκεῖνον,
 μόνον ἐκ Τρώων τῶν λοιπῶν ἔξω τοῦ τείχους ὄντα,
 αὐτὸς ὑπάρχων σὺν στρατῶ σύμπαντι τῶν Ἑλλήνων,
 ὅμως δὲ τοῦτον κατασχεῖν τρέχων οὐκ ἠδυνήθη· 60
 ἀνένευε τῶ σύμπαντι στρατῶ δὲ τῶν Ἑλλήνων
 ἐφ' Ἑκτορι τοξεύματα μηδ' ὀλως ἀφιέναι,
 « μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι ».
 Τίς τῶν Ἑλλήνων ὅμοιος ὑπάρχων Διήφοβος,
 τὸ πλεόν καὶ τοῖς ὅπλοισ δὲ τελῶν συγκεκριμένος, 65
 τοιοῦτον ἄνδρα παρελθὼν ὡς ἀδελφὸς οἰκειὸς,
 πείσας ἐν δόλοισ ἤγαγε τῶ Ἀχιλεῖ κτανθῆναι,
 οὓς δόλους Ὀμηρος φησὶ τῆς Ἀθηναῖς ἀπάτην.
 Ὅρα δὲ πῶς τὰ εὐτελῆ ὑψοῖ ἀλληγορίαις,
 ὥσπερ τὸ πρὶν τοὺς ὑστέρους, ἀνέμους καὶ τοιάδε, 70
 καὶ ὅπως νῦν τοὺς ὑψηλοὺς λόγους ἀστρονομίας
 τοῖς μυθικοῖς λεαίνει τε καὶ κατασπᾶ τοῖς κάτω.

scriptum. Fecit quod sæpe fecerunt librarii male seduli; recepit in contextum auctoris scholium grammatici, annotantis ad ὑπάρχει mente μοι esse jungendum.

(51) Cf. II. 22. 177.
 (52) C, γὰρ, superscripto δὲ.
 (53) A B, ὅθεν. Cf. n. ad v. 142; ad librum A, 8.
 (54) B, τοῦ Ἑκτορος.

(56) A B, ἐπεσήμαιεν.
 (61) II. 22, 205.
 (63) Ex II. 22, 207.
 (64) A B C, τίς. Scripsi τίς. Sed malim transponi, τῶν Ἑ. τίς ὅμοιος, ne enclitica inchoet sententiam.
 (68) Conf. II. 22, 299.
 (69) A B, ἀλληγορήσας.
 (72) A, λεαίνηται.

Ἄλλὰ τὸν νοῦν εἰρήκειμεν πάντα συντόμφι λόγῳ,
 νῦν δὲ καὶ μέρη λέξωμεν τῶν χρειωδῶν τινά σοι.

Θεοὺς πάντως εἰρήκειμεν ἄστρα καὶ τοὺς ἀστέρας ·
 τὸν Δία δὲ κηδόμενον Ἔκτορος παρεισφέρει,
 ὡς ὄντα δότην ἀγαθῶν καὶ ἀγαθὸν ἀστέρα,
 καὶ συνεργὸν καὶ πρὸς τὸ ζῆν Ἔκτορι καθεστῶτα,
 εἰ μὴ νικῶντες οἱ κακοὶ τοῦτον ἀστέρες ἦσαν.

Ἐρμῆς τε ὁ διπρόσωπος ἐνέτεινε τὴν βλάβην,
 καὶ Ἀφροδίτης ὁ ἀστήρ. Ὡσαύτως καὶ τὰ φῶτα,
 σελήνην τε καὶ ἥλιος, ἦσαν ἐν φαύλοις τόποις.

Πῶς Τριτογένειαν φησὶ νῦν τὴν σελήνην μάθε ·
 ὅτι τριταΐα φαίνεται μετὰ συνόδου χρόνον.

« Πῶς δὲ κεν Ἔκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο,
 αἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατόν ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἂ ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαίψηρά τε γοῦνα;
 « λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι Δῖος Ἀχιλεὺς,
 « οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἔκτορι πικρὰ βέλεμνα,
 « μὴ τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι ».

Πῶς δὲ κεν Ἔκτωρ ἔφυγε τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου,
 εἰ μὴ ὁ ἥλιος αὐτῷ βροσσοθηθῶν ἐπῆλθε,
 τουτέστι κατὰ πρόσωπον φανείς τοῦ Ἀχιλέως,
 τὸν μὲν ἀπεῖρξε τῆς ὀρμῆς, τῷ δὲ προσεβοήθει;

(73) A, εἰρήκαμεν πάντη. Cf. ad II, 124.

(74) B, μέρει, non male utique. A C, μέρη. Visum est μέρη τινὰ bene etiam ὀρροπὶ τῷ πάντα. A, λέξομεν.

(75) B, εἰρήκαμεν. A, εἰρήκειμεν c correctione.

(77) A, δ' ἀγαθόν. Et B, ἀγαθόν superscripto ῶν.

(78) A B C, Ἔκτορα. Scripsi Ἔκτορι.

(80) Mercurius διπρόσωπος jam mihi

notus ex Pachymere Declam. p. 64. Pachymeris locum ostenderam Letronnio, aefere memini aiquid animadversionis a viro d.uisse scriptum alicubi.

(83) φησὶ Homerus II. 22, 183.

(85-90) II. 22, 202-207. — C, λαοῖσι. B, ἀνένευε.

(88) Est ultimus folii 316 in codice C, sequens autem folii 319, turbato plurimum ordine foliorum. Vide n. ad v. 2.

(94) A, ὀργῆς.

- Τοῦτο Ὀμήρου παίγνιον νόησον τοῦ πανσόφου. 95
 Ὅποιος ἦν ὁ Ἔκτωρ γάρ καὶ Ἀχιλεὺς ὅποιος
 τοῖς κατωτέρω ἔπεσιν ἐμφανεστάτως γράφει·
 ἔτι ὁ Ἔκτωρ μόνος ἦν, πᾶς δὲ στρατὸς Ἑλλήνων,
 καὶ δι' ἐκείνους σύμπαντας ὡς πρὸς φυγὴν ἐχώρει
 καὶ ἀπλουστέροις δείκνυσι δι' Ἀχιλέα φεύγειν· 100
 ἔμως καὶ οὕτω σὺν στρατῶ παντὶ τῷ τῶν Ἑλλήνων
 αὐτὸς προτρέχων πάντων τὸν ἥρωα οὐκ ἔσχευ.
 Ὅμηρος κρύφα παίζων δὲ τὸν ἥλιον σοὶ λέγει
 λάμποντά κατὰ πρόσωπον εἶρξαι τὸν Ἀχιλέα,
 ὅσον εἰ παῖς τις ἀσθενὴς παλαιστρα καταπέση, 105
 ἐπιχλευάζων εἴπη δὲ τις ἔννοος ὡσπερ τάδε·
 γενναῖος οὗτος πέφυκε σκέλει, πληγεῖς δὲ πίπτει.
 Τοιαῦτα καὶ ὁ Ὅμηρος παίζων δοκεῖ μοι τῆδε.
 Ἄλλ', Ὅμηρε θεινότεα τῶν πάντων λογογράφων,
 καὶ λέγων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ δοκῶν δὲ λέγειν, 110
 τὸ « τοῖς λαοῖς ἀνένευεν » ὁ Ἀχιλεὺς, καὶ τᾶλλα,
 δεικνύουσι τὸν Ἔκτορα οἷος πρηστήρ ἦν μάχης·
 ἃ δὲ δι' ἥλιον νῦν φῆς παίγνια σοῦ τυγχάνει.
 « Πάτηρ », ἡ εἰμαρμένη δὲ ἡ πᾶν ἀπογεννώσα·
 « χρύσεια τάλαντα » φησὶ ῥοπήν τῆς εἰμαρμένης. 115

(96) A B, ὁ ποῖος bis.

(101) A, οὕτως.

(103) B, κρύφα. A B, δὲ παίζων.

(105) C, καταπέσοι.

(106) A C, εἴποι. A B, ὡς πρὸς τάδε.

(108) C, παίζειν. Electio ambigua παίζειν inter et παίζων, bona utraque syntaxi. Tzetzes Chil. 11, 363; ἔληξεν Ἑρμογένης γράφων. Cod. 2644 γράφειν.

(110) A, κελέγων... δοκεῖ. B, δοκεῖν.

(111) Conf. II, 22, 205.

(112) A B, ἔκτορα ἢς πρηστήρ.

(113) A B, ἃ δὲ δι' ἥλιον. A B, τυγχάνειν. Cf. II, 22, 203, ubi de auxilio Apollinis. ἥλιον pro ἥλιον, permutatis de more litteris ι η. Scholium inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 362, ad Epistolam Tzetzae xxx. (imo 40): σελαγχισμῶν] σελαγχισμὸ ἄττικῶς ι. Manifestum est mendum, quod lapsus esse calami dixerim, vel errorem tyrothetæ. In ipso codice est scriptum σελαγχισμῶν, superimposita littera η litteræ ιωτα.

(114) II, 22, 209 A B, ἡ παῖς.

(115) II, 22, 209. B, φησιν ἡ παῖς, mala repetitione præcedentis versus.

Τὸ α λίπεν ὁ Ἀπόλλων δέ, τοῦτο δῆλοι ὁ Φοῖβος,
 ἔτι, ἐπεὶ περ εἶμαρτο Ἔκτορα τεθνηκέναι
 ὁ συνεργῶν πρὶν ἥλιος τῷ βλάπτειν Ἀχιλέα
 οὐδὲν ἔλυσιτέλησεν ὡς μὴ θανεῖν ἐκείνου.

« Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ». 120

Νῦν Ἀθηναῦ τὴν συσκευὴν, τὸν δόλον ὀνομάζει,
 δι' οὐπερ διεξέδραμεν Ἔκτωρ τὴν βίου πύλην.

« Θεοὺς δὲ ἐπιδώμεθα », ὁμῶσωμεν στοιχεῖα,
 τὸν οὐρανόν τε καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, ἀστέρας.

« Θεοὶ με νῦν ἐκάλεσαν πρὸς θάνατον » ὁ δόλος · 125
 τουτέστιν ἐξαπάταις νῦν καὶ δόλοις ἀποθνήσκω ·
 τὸ ἐνικὸν πληθυντικῶς θεοὺς κατονομάσας,
 μεθόδῳ τῆς δεινότητος, ἢ καὶ τὴν εἶμαρμένην.

(116) II. 22, 213. B C. τοῦτον.

(120) Ex II. 22, 214. B, πλείονα.

(123) II. 22, 254. B, δ' ἐπιδώμεθα. A, δ' ἐπιθώμεθα.

(125) Cf. II. 22, 297. A B, θεοὶ μὲν νῦν.

(126) A B, ἐξαπάτης. B, δόλοις ἀποθνήσκει. Cf. II. 22, 299.

(128) C, μεθόδου. Sæpe animadvertit Tzetzes uti Homerum μεθόδῳ δεινότητος, Proleg. 1160; O, 37; φ. 186. Atque frequens est alibi in mentione μεθόδου δεινότητος. Narrat Chil. 6, 435, quam feliciter simulata ira Archelaus Alexandrum generum ab ira patris fratrisque defenderit: Οὕτω γὰρ δράσας, καὶ εἰπὼν δεινότητος μεθόδῳ, Πρὸς τὸ κρατοῦν δὲ τοῦ θυμοῦ πάθος μὴ ἀντιτείνας, Ἡνυσεν ὅσον ἐχρήζεν, οἷα δεινὸς ὢν ῥήτωρ. Ibi est scholium, quod quaerendum in Anecd. Oxon. t. 3, p. 368. Exstat notissimus Hermogenis liber περὶ μεθόδου δεινότητος, in quem et auctorem Tzetzes summa cum severitate invehitur Chil. 6, historia integra 79, se anteponeus ipsum rhetori illi celeberrimo. Plures ibi sunt versus corrupti, quos Codex, 2644 non saniores exhibet. Vidi tamen meam correctionem ad Theophylacti Simoc. Epistolas p. 284 propositam, καλεῖ in

clausula pro καλεῖν, a codice confirmari. Rursus Chil. 11, 353 acerbus iudex: Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος βιβλίῳ Μηδὲν μεθόδου ἄξιον δεινότητος συγγράφας.... et se rhetorem ait confutasse Ὡς ἄλλους πάλιν ἀλλαχοῦ ῥήτορας, φιλοσόφους κ. τ. λ. Cujus censurae finem adpronam, mendii corrigendi causa: Καὶ συμπεραίνει δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοὶ δεινότητος βιβλίῳ. Lacuna prioris versus non fugit Kiesslingium. Codex 2644 integrior: κ. συμ. δὲ αὐτὴν τὴν... Et Hermogenem non sine contemptu tangit scholio in Crameri Anecdotis Oxon. t. 3, p. 365: ὅταν σὺν ἀκούσης Ἑρμογένους λέγοντος σχῆμα διὰ σχήματος ἐκφέρειν, λέγε τούτῳ σιωπᾶν. Rursus Tzetzes scholio ad Epistolam suam XIII (imo 14) ibidem p. 361: τοῦτο τὸ χωρίον ὅλον μεθόδῳ δεινότητι (imo δεινότητος. Codex quidem compendiose finem vocabuli exhibet, sed de lectione nil esse potest dubitationis) διδάσκει ποτε δεῖ ψεύδεσθαι ῥήτορας, ἤτοι, ὅταν συμφέρῃ τοῖς ἀκούουσιν, κ. τ. λ. Idem p. 362. Scholio ad Epistolam XI.VII (imo 59): ἐπιτίμηται (in codice 2644 e reliquiis vocabuli a bibliopogo mutilati lego ἐπιτιμητι-

Ἄλλ' ἔστι κρείττον ἐν τοῖς νῦν θεοὺς τὸν δόλον λέγειν,
 ὃν πρὶν προεῖπεν Ἀθηναῖν ὁμοίαν Διὶ φέβω, 130
 τὴν πανουργίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου τοῦ δολίου
 ὃς καὶ τὸ δόρυ τὸ ρίφει καθ' Ἐκτορος εἰς μάτην
 ἔμπαλιν ἀντανέστρεψεν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.
 Τὸ « ἐπιείκελε θεοῖς », τοῖς ἄστρασιν ὁμοίε·
 « Ἐκ τοῦ Διὸς τὸν μόνον δὲ ἔδεις », τῆς εἰμαρμένης. 135
 Τὸ « εἶ τοι ἔδωκε θεός », πάλιν ἡ εἰμαρμένη·
 εἴτουν εἶπερ σοι πάρεστι ῥώμη χειρὸς καὶ σθένος.
 Θεοὶ γάρ, ὡς προείπομεν, καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις,
 ὡς ἔστι νῦν καὶ τὸ « θεοὶ », ὡς εἵπομεν, οἱ δόλοι,
 καὶ Ἀθηναῖ ὁμοίως νῦν· παράχρησις δὲ τοῦτο. 140
 Αἱ ἀρεταὶ γὰρ σύμπασαι μεσότητες τελοῦσιν,
 ἐκάστη δ' ἐκατέρωθε παράκεινται κακίαι,
 ἐλλείψεως ἢ μία μὲν, ὑπερβολῆς ἀτέρα·
 ὡσπερ καὶ νῦν ἡ φρόνησις, ὡς ἀρετὴ, μεσότης·
 κακία κατὰ ἔλλειψιν πάλιν ἡ ἀφροσύνη, 145
 κακία δ' ὑπερβάλλουσα φρονήσεως, οἱ δόλοι.
 « Ζηνί » τῇ εἰμαρμένη δέ, « Ἀπόλλωνι » ἡλίω·
 ἥτοι οὕτως ἐδέδοκτο ἐμοῦ τῇ εἰμαρμένη,
 καὶ χρόνος τέλος ἔσχηκε ζωῆς ἐμῆς, ὡς βλέπω.

κῆ) ἐλεγκτικὴ καὶ δριμύττουσα, καὶ βαρύτερη (cod. compendiose quidem, sed lego βαρύτερητος) γέμουσα μεθόδῳ δεινότητος.

(130) πρὶν scilicet II. 22, 227.

(132) Cf. II. 22, 276. B sine τό.

(134, 135) II. 22, 279, 280.

(136) II. 22, 285. A B, εἶτι.

(138) A, καὶ ψυχαι δυν.

(140) A B, ὁμοίως δέ.

(141) A, σύμπαντες. A B, μεσότητα.

(142) A B, ἐκατέρωθεν. Vide ad v.

53. Mazaris qui dicitur in meis Anecdosis Gr. t. 3. p. 147: ταῖς ἀρεταῖς, κατὰ

τὸν εἰπόντα, παραπεπήγασι κακίας. Gregorius Naz. est ὁ εἰπὼν, Oratione scilicet 20, p. 361. Sextus Emp. Adversus ethicos § 121: ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων τὸ δοξασθὲν ὑπὸ αὐτοῦ ἀγαθόν τε καὶ αἰρετόν συντόμως διώκων καὶ μετὰ σφοδροῦ πείσματος λεληθώς εἰς τὴν ἀγχιθυρον κακίαν ἐμπίπτει.

(143) A, ἀτέρω.

(145) A, καὶ μία.

(146) A, ὑπερβάλλουσαν.

(147) II. 22, 302.

(148) A B, ἐδέδεκτο. Cf. I. 22, 303. Mox B, ἴσχυκε. A, οὐ βλέπω.

Ἄχρονος περιδρομοῖς δὲ ἡλιακοῖς πληροῦται,
 οὗς Ἡφαιστος, τὸ πῦρ ἄμα καὶ ὁ πυρὸς ἐργάτης,
 περὶ τὸν λόφον τῆς κυνῆς τέθεικε πυκνοτέρως.

« Φράξεο νῦν μὴ τοι τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι »
 μὴ σοι ὀργὴ ἐκ τῶν θεῶν ἔλθοι, τῆς εἰμαρμένης,
 ἐν τῷ ναῷ Ἀπόλλωνος ὅταν σε Πάρις κτάνη.

Τὴν ἐν ναῷ ἀναίρεσιν τήνδε τοῦ Ἀχιλέως
 εἰδῶς ὁ Ὀμηρος φησὶν, Ἐκτωρ δ' οὐκ ἦν προφήτης,
 ἢ ἴσως ἐν μαντεύμασι προῖδει καὶ ὁ Ἐκτωρ.

« Ὁ Ζεὺς » ὁ πλάνης νῦν ἀστήρ, « θεοὶ » ἀστέρες ἄλλοι.
 τουτέστι, θάνω καὶ αὐτὸς ἢ μοῖρα ἐκκληρώθη.

« Θεοὶ δαμάσαι ἔδωκαν », καὶ νῦν ἡ εἰμαρμένη.

« Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστρῳ θεῶ ὡς εὐχετοῶντο »,
 τουτέστιν ὧ ἠβρύνοντο, ἐκόμπαζον μεγάλως,
 οἷα θεῶ, τυγχάνοντι στοιχείῳ ἐκ τεσσάρων,
 ὕδατι, γῆ, ἀέρι τε, ἢ τῇ πυρεῖα φύσει,

ἅπερ τὰ πάντα συνιστᾷ καὶ διεκτρέφει πάντα.

(150) A, χρόνος περ. τε. B C, δὲ. Statim versu sequente A B C ἄς, superscripto οὗς in C. Ac v. 152 C B, πυκνοτέρως, quasi fuisset varietas περιδρομαῖς. Vidimus Φ, v. 314 permutata nomina περιδρομοῖς περιδρομαῖς. Tzetzes vocat περιδρομοῖς ἡλιακοῦς allegorice ἐθειράς χρυσέας θαμείας ἄς Ἡφαιστος ἔει ἀμφὶ λόφον, de quo ornamento non meminerat Poeta libro 16 extremo.

(152) A B, κοινῆς pro κυνῆς. Sic libro H, 35, B, κοινῆ pro κυνῆ. Id fit confusione solita vocalium υ οί. Tzetzes Chil. 8, 889: Ἐκ Τυρρῆνων τὸ πανουργεῖν (sic scribente Kiesslingio pro πανουργοῦν, codiceque 2644 confirmante) τυρεῦειν ὠνομάσθη... Εἶτ' οὖν ἀπὸ τοῦ γάλακτος ὅπερ τυροποιούμεν κυκῶντες καὶ συστρέφοντες, πηγνύντες τε πυτιάς. Sic editio, πυτιάς, sed codex 2644, ποιτιάς.

Nec id scriptum temere. Ipse enim Tzetzes scholium id apposuit, receptum a Cramero inter Anecdota Oxon. t. 3, p. 371: Ἀριστοτέλης καὶ ἕτεροι πυτιάς γράφουσιν· αὐτὸς δὲ ποιτιάς γράφω, κατὰ τὸν Ἀλκίφρονα ῥήτορα. Exstat quidem in Wagneriana t. 2, p. 226, Alciphronis ex Epistola inedita fragmentum; sed cum scriptura πυτιάς. — Libro Iliadis 20, 397, 398, κυνέη et κόρυς synonyma sunt.

(153) Ex II. 22, 358.

(155) II. 22, 359. A B, ὅταν δὲ.

(157) C sine δ'.

(158) A B, τοῖς μαντεύμασι.

(159) II. 22, 366.

(160) B, ἐκληρώθη. A, ἢ. B C, ἢ.

(161) II. 22, 379.

(162) II. 22, 394 C sine ὧ. A, κατὰ ἄστρῳ.

(163) A, πυρεῖα.

« Ὁ Ζεὺς, ἡ εἰμαρμένη νῦν, ἔδωκεν αἰκισθῆναι ».

« Ὡσπερ θεὸν δειδέχατο », ὡς ἥλιον, ὡς τᾶλλα.

« Γλαυκῶπις πάλιν Ἀθηναῖ », ὡς πρὶν εἶπον, ὁ δόλος.

« Κρήδεμνον θ' ὁ ρά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη » 170

ἐπιθυμίας ἄξιον, ἐπέραστον, ὠραῖον·

χρυσᾶ δε, ὡς τιμώμενα, τὰ ἐραστά νῦν λέγει.

Οὕτω τὸ κρήδεμνον φησὶ νῦν δῶρον Ἀφροδίτης,

ἢ ὁ καιρὸς ὁ γαμικὸς παρέσχετο ἐκείνη·

τὰ ἐραστά καὶ γαμικὰ πάντα δὲ Ἀφροδίτης. 175

(167) ll. 22, 403.

(168) ll. 22, 434. A, δειδάχατο.

(169) ll. 22, 446. In hoc versu finis
est folii 319 in codice C; cujus auxilio

carebo usque ad v. 79 libri Ψ, folio 320.

(170) Ex ll. 22, 470. Codices A B,

θ' ἢ ρά.

(174) A B, δ. Scripsi δ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ (*).

Ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Πάτροκλον θάψας, ὡς τότε νόμος,
 προσφάξας τούτου τῆ πυρᾶ δώδεκα Τρώων νέους
 καὶ ἵππους ἅμα κύννας τε καὶ ἕτερα μυρία,
 ποιῆ καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα μετὰ ταῦτα
 ἐν ᾧπερ Διομήδης μὲν ἐνίκησε τοῖς ἵπποις, 5
 ὁ Ὀδυσσεὺς τῷ δρόμῳ δὲ, καὶ ἕτεροι ἑτέροις.

« Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θετίς γόου ἡμερον ὤρσε ».
 Θετίδα νῦν τὸ ἔνυγρον κατάστημά μοι νόει·
 ἡ γὰρ ὑγρότης κλαίουσι δάκρυον πλείστον φέρει,
 ὑγραίνουσα τὰ σώματα· ξηρότης τὸνναντίον. 10

« Φλόγος Ἡφαίστου », τοῦ πυρός, κατὰ μετωνυμίαν.
 « Ζῆνα », τὸν κύκλον οὐρανοῦ νῦν πάντα κατομνύει.
 « Ἡ κῆρ » καὶ μοῖρα, φανερά· πολλάκις εἶπον ταῦτα.
 « Χρῦσεος » ἐστὶν « ἀμφορεύς » ἀγγεῖον ὃ ἡ Θετίς
 τῷ Ἀχιλεῖ παρέσχηκε, Θετίς ἡ τούτου μήτηρ· 15
 ἐν ᾧ ῥηθέντι ἀμφορεῖ, ὅντι χρυσεῖς ἐξ ὕλης,

(*) Lemma in A de more: ὑπόθεσις
 τῆς ψ Ὀμ. ῥαψ. B, ἀρχὴ τῆς φ Ὀμ.
 ῥαψ., mendo non correcto.

(3) A, μυρῆα.

(7) Ex Il. 23, 14.

(11) Il. 23, 33.

(12) Il. 23, 43. A, κατανόει· nec
 id quidem male.

(13) Il. 23, 78.

(14) Il. 23, 92. B, ἐμφορεύς.

τριῶν φιλοῦντων τέφρα τε κεῖται καὶ τὰ ὀστέα,
Πατρόκλου, Ἀντιλόχου τε, αὐτοῦ τε Ἀχιλέως.

« Ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠώς », ἡ τὰ δακτύλων ἔργα
δεικνῦσα ὠραιότατα Χαρίτων Ἀφροδίτης, 20
οὐ μὴν ὁποῖα τῆς νυκτός, οὐκ ἐξηκριδωμένα.

Τοῖς ποταμοῖς οἱ παλαιοὶ ἔκειρον πρώτας κόμας,
ὡς νῦν φησὶν ὁ Ἀχιλεὺς πρὸς Σπερχειὸν γλυκέως·
ὅτι τὸ ὕδωρ αἴτιον τοῦ τρέφεσθαι τὰς κόμας.

« Ἐς πηγὰς ὄθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις ». 25
Σέβας οἱ πρὶν ἀπένεμον τοῖς τέταρσι στοιχείαις,¹
ναοὺς τε τούτοις ἴδρουν βωμοὺς τε θυηδόχους.

« Πυρὸς μένος σιδήρεον », τὸ μέγιστα ἰσχύον.

« Ὡς φάτ' ἀπειλήσας, τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο ».

(18) A, αὐτοῦ τοῦ ἀχ.

(19) ll. 23, 109.

(23) ll. 23, 144.

(25) Ex ll. 23, 148. A B, ὅτι. Quæ litterarum confusio est facillima. Videtur τ pro θ male scriptum apud Arcadium, p. 55, ubi κάτηλος. Ilego κάθηλος. Erit κάθηλος pro πολύηλος, πολύκαρφος. Scholiastes B Persarum Æschileum epithetum πολύγομφον explicat synonymo πολύκαρπον. Scribendum πολύκαρπον. Herodianus Epimerismis p. 47: ἤλος, τὸ καρφίον. Ibi mea nota. Zalyces Lexico: Clou, καρφί, ἤλος. Vide Corayum ad Isocrat. p. 104; Arnaldum Animadversione erudita p. 178, in hoc tamen inaccuratum, quod καρφή vel καρφί Græcis sequioribus tribuat. Καρφή non est in usu, ac si forte invenitur, mala est scriptura ex iotacismo nata. Dicunt et scribunt καρφί, vel καρφίν, pleno vocabulo καρφίον. Cangius habet quidem καρφή, καρφί, sed multa sunt id genus menda in Glossario Cangii, utilissimo opere et laboriosissimo. In Germani Vocabulario Italiano et Græco recte: *Chiodo*, τὸ καρφί. In Corona Pretiosa, καρφή mendose. Eadem usus litterarum τ et θ permutatione tentabo Juliani locum Epist. 10, p. 15, qui

Heylero est « inextricabilis, scriptura sive corrupta, sive manca »: τολμᾶ δῆμος, ὡσπερ οἱ κύνες, ἀνθρωπον σπαράττειν; εἶτα οὐκ αἰσχύνεται καὶ φυλάττει καθαρὰς τὰς χεῖρας, ὡς προσάγειν πρὸς τοὺς θεοὺς αἵματος καθαρευούσας. Opinor cum Heylero sedem esse corruptionis in uno alterove vocabulorum similibus καθαρὰς καθαρευούσας, et pro καθαρευούσας rescribo καταβρευούσας. Qui offendebat ad verbi formam insolitam librarius male sedulus correxerit καθαρευούσας. Occasione data quum Heylerii commentarium evolverem, incido in hæc verba: « Minime intelligo quid ἱκανὰ in tali contextu significet ». Sic autem habet contextus Julianus Epist. 17, p. 24: Ἐμοὶ μὲν οὖν αἰσχρὸν εἶναι δοκεῖ τοὺς μὲν χιλιάρχους, ὅταν λείπωσι τὴν τάξιν, καταδικάζειν, καὶ τοι χρῆ ἱκανὰ τεθνάναι παραχρῆμα καὶ μηδὲ ταφῆς ἀξιοῦσθαι· τὴν δὲ... Propono ἐκείνους.

(27) A B, τούτους. Scripsi τούτοις A, ναοὺς τε θ. B, e correctione θαοὺς. Scripsi βωμοὺς. Homerus l. I. βωμός τε θυήεις.

(28) ll. 23, 177.

(29-33) ll. 23, 184-188. B, ἀμφιέποντο.

« ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε θυγάτηρ Διὸς Ἀφροδίτη 30
 « ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χριεν ἔλαιω,
 « ἀμβροσίω, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 « Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων ».
 Οὕτως εἶπε καυχώμενος, κυσί δ' οὐχὶ παρέσχεν ·
 ἀλλ' ἀπεσόβει κύνας μὲν ἐκ τούτου Ἀφροδίτη, 35
 ἢ τοῦ οἰκείου λογισμοῦ τούτου ἐπιθυμία.
 Δία γὰρ νῦν τὸν λογισμὸν τοῦ Ἀχιλῆως λέγει,
 καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ τὴν τούτου Ἀφροδίτην.
 Ἐνθυμηθεὶς Πριάμῳ γὰρ τὸν Ἑκτορα πωλῆσαι,
 ἔλαιω τοῦτον ἔχριεν ὡς ἄσηπτον τηροῖη. 40
 Τὸ παλαιὸν γὰρ ἔλαιον, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλες,
 τραυμάτων οὖλωσιν ποιεῖ, καὶ ἄσηπτα τηρεῖ δε.
 Ὅθεν φησὶν ὁ πάνσοφος οὗτος ἀνὴρ ὁ γέρων
 ἀμβρόσιον τὸ ἔλαιον καὶ θεῖους δὲ τοὺς ἄλλας.
 Οὕτω τὴν Ἀφροδίτην μοι νόησον τοῖς ἐνθάδε · 45
 μὴ μέντοι τὸ κατάστημα τὸ εὐκρατον νῦν εἶπης ·
 Περὶ γὰρ καταστήματος τοιοῦτου πάλιν λέγει.
 Κυάνεον Ἀπόλλων δὲ ἤγαγε τούτῳ νέφος
 μὴ, πρὶν ἤτοι μὴ πρότερον ἂν ἀπεμποληθεῖη,
 ξηράνη τούτου ἥλιος τὸν χροᾶ καὶ τὰ νεῦρα. 50
 Ἀπόλλων δὲ καὶ ἥλιος ἐν ἄμφω πεφυκότα,
 δι' ἃς δυνάμεις ἔχει μὲν ζωογονεῖν καὶ τρέφειν,
 καὶ ἀπολύειν τῶν κακῶν, ποτὲ καὶ ἀπολλύειν.
 Τῷ ἀνασπᾶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀτμούςσιν λοιμωδεστέρους
 Ἀπόλλων ὀνομάζεται, ἥλιος δὲ ὡς λάμπων, 55

(40) A, ἔχρησεν. Voluit ἔχρισεν.

(44) II. 23, 187. — II. 9, 214.

(48) II. 23, 188.

(49) A B, ἂν πρὶν ἐμποληθεῖη. For-
 tasse scripsit quod scripsi. Cf. v. 59.

(50) A, χρῶα. Fortasse χρῶατα. B,
 χροᾶ bene. Cf. II. 24, 191.

(53) A, ἔχοιμεν.

(53) A, ἀπολύειν et in clausula.

(54) A, τὸ.

δήλιος ὢν καὶ φανερός, καὶ ἥλιος ἐκθλίψει.

Ἄλλὰ βραχὺ καὶ πάλιν μοι ἀναληπτέον τοῦτο.

Ὁ Ἀχιλεὺς τὸν Ἔκτορα κατέχριεν ἐλαίῳ,

τηρεῖν ἐκεῖνον ἄσηπτον, ὡς ἂν ἀπεμπολήσῃ.

Ἦν δὲ καὶ τὸ κατάστημα σθένον τηρεῖν ἀσήπτως·

60

κατανεφής ὁ ἥλιος ὑπῆρχε γὰρ τῷ τότε,

λαμπρὰς ἀκτῖνας οὐ δεικνὺς ξηραίνειν οὐδὲ σήπτειν.

« Ὑψη τε σεύαιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ἴρις

« ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.

« Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύριοι δυσσαέος ἀθρόοι ἔνδον

65

« εἰλαπίνην δαίνυντο. Θεούσα δὲ Ἴρις ἐπέστη ».

Ἦ τοῦ Πατρόκλου μὲν πυρὰ οὐχὶ ἀνῆπτε τότε.

Τοῦ Ἀχιλέως τολοιπὸν ἀνέμους πνεῖν ποθοῦντος,

Ἴρις ἐφάνη παρευθὺ, τὸ νεφελῶδες τόξον,

καὶ δυτικούς ἐκίνησεν ἀνέμους παραυτικά.

70

Ἴρις γὰρ πελάγους ἀνεμον φέρει ἢ μέγαν ὄμβρον,

αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ πέλαγος τῶν Αἰθιοπῶν ἔδου.

Ὅρα δὲ τὸν χρυσόγερον οἶα καὶ πάλιν παίζει

Ἄγγελον Ἴριν λέγων σοι καλοῦσαν τοὺς ἀνέμους,

καὶ εἰλαπίνας τούτων δὲ τοῖς δώμασι Ζεφύρου,

75

ὄπερ σημαίνει νέφωσιν ἐν μέρεσιν ἐσπέρας

(56) B, ἐκθλίθει.

(59) A, ἀμπεπωλήση.

(60) B, ἀσήπτων.

(62) Sic A B, σήπτειν.

(63-66) Ex II. 23, 198-201. A, τε σεύαιτο καήμεναι. B, τ' ἐσσεύατο. A B, μετ' ἄγγ. B, ἀνέμοισι.

(67) Cf. II. 23, 192.

(68) Cf. II. 23, 194.

(71) Versus est hexameter, fortasse ex poeta aliquo, cujus non memini, sumptus a Tzetza, vel e mendo calami natus et ad politicum rhythmum revocandus, mutato

ἀνέμους in πνοάς. Alius librarius e bonis iambicis fecit politicos pessimos in codice 396, pro Menandrea Sententia, Θεὸν προτίμα, δεύτερον τοὺς σοὺς γονεῖς, scribens, Θεὸν προτίμα, καὶ δεύτερον τοὺς γονεῖς. Kursus Sententiam Ἦ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κώλιγα, sic immutavit: Ἦ κοιλία πολλὰ χωρεῖ καὶ ὀλίγα. Alio modo corrupta fuit in editione Schneideriana a librario qui politicum fecit syllabarum quindecim: Ἦ κοιλία πολλὰ χωρεῖ, ὀλίγα δὲ συμφέρει.

(72) Cf. II. 23, 205.

ἐξ ὧν νεφῶν οἱ ἄνεμοι ἔμελλον ἐκραγῆναι.

Καὶ σὺ δὲ νόει δυσσαῆ, μὴ δυσπνοῦν, ὡς δ' ὁ Τζέτζης,
τὸν ἐκ δυσμῶν ἐκπνέοντα, τὸν κάλλιστον ἀνέμων.

• Βηλὸν • τὴν βᾶσιν νόησον, ὅπουπερ ἦν τὰ νέφη, 80
ἐξ ὧν καὶ ἀνεσκίρτησαν οἱ ἄνεμοι εὐθέως
ὡς λεπτυνάσης τὸ ὑγρὸν τῆς Ἴριδος τῷ τότε.

Καὶ ἕκαστος ἐκάλει δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἐκείνην •
πάντες αὐτῆς κινήσει γὰρ ἀνώρησαν ἐκπνέειν •
τὸ κατελθεῖν δ' ἐς πέλαγος μερῶν τῶν ἐσπερίων, 85
ὅπου καὶ οἱ Αἰθίοπες εἰσὶν οἱ τῆς ἐσπέρας,

λέγει αὐτῆς ἀπάρνησιν καθέδρας σὺν ἀνέμοις,
σπουδὴν δὲ ἀπελεύσεως εἰς γῆν τῶν Αἰθιόπων,
οὐπερ θυσίαι τοῖς θεοῖς, ὧν καὶ αὐτὴ μετὰσχοι,
οὐπερ τὸ ὕδωρ, καὶ λοιπὰ στοιχεῖα συνυπάρχει • 90
τὸ ὕδωρ πάχος γὰρ λαβὸν γῆν παρεισφέρει πάντως,
ἀραιωθὲν ἀέρα δὲ καὶ πῦρ αὖ ἐπὶ πλέον.

Οὕτως ἐκέισε οἱ θεοὶ, τοῦτέστι τὰ στοιχεῖα,
ἐδαίνυντο, παρουσίας δὲ καὶ Ἴριδος εἰς πλέον.

(77) C. νεφῶν καὶ ἄν.

(78) A, βορᾶν δέ. B, βοράν δέ. A, ὡς ὁ Τζ. Loco præmisso Iiadis Zephyrus, non Boreas, δυσσαῆς dicitur. Putavi hic esse lapsum calami et amplexus sum lectionem C. De nomine βορᾶς cum uno σ vid. n. ad Proleg. 417.

(79) Nomen δυσσαῆς non a δὺς adverbio Tzetzes derivat, sed a verbo δύω. Ipsi δυσσαῆς est δυτικός.

(80) Cf. II. 23, 202. B, κάσιν. A B, ὅπερ παρῆν.

(82) A B, λεπτυνάσης.

(83) II. 23, 203.

(85) II. 23, 206. A, μερῶν τῶν.

(89) II. 23, 206, 207.

(90) A, οὐπερ τὸ ὕδωρ. B C, γὰρ pro τῷ.

(91) A B, λαβῶν.

(92) C, ἠρεωθέεν. Simile mendum O, 139, ubi ἠρεωθεῖσαν pro ἀραιωθεῖσαν. Eadem permutatione statim ἐκεῖσαι in C pro ἐκεῖσε. Codex poematis de Equitibus Mensæ Rotundæ sic se habere dicitur verso 267: 'Ο πρέσβυς δ' ἦλθεν παρ' αὐτοῖς, χαίρεται φασκιπτόται, Ἀντιχαίρε δεξαμένος... Leg. χαίρετε φᾶς ἰπτόται. Editor valde erravit. Et αὐ scripsi pro ἄν codicum, de qua confusione egi ad Nicetam p. 268.

(94) A B, τὸ πλέον. C, εἰς πλέον. Sic Ω, 46, 52 Synonymum formulæ ἐς πλέον est apud Tzetam Chil. 8, 652, ἐξυπερπλέον. Nam sic scriptum reperi in bono libro 2644 pro edito ἐξ ὑπερπλέου. Agit Tzetzes de Insula Indica Χρυσῆ. Ἐβραῖοι ταύτην δέ, ait, Ὀφᾶτ (in codice ὀφά tantum facile nunc legere est, ultima littera

Ἴρις γάρ ἐστι πρόσπτωσις ἡλίου περὶ νέφος.

95

Ἐγνώκεις καὶ τὸ παίγνιον Ὀμήρου τοῦ πανσόφου.

Ἴππους νῦν « ἀθανάτους » μοι τοὺς ἀθλοφόρους νόει,
ὧν ἀρετὴ αἰώνιος μυρία νικησάντων.

Ὁ Ποσειδῶν δὲ τῷ Πηλεΐ τοὺς ἵππους πῶς δωρεῖται;

τούτους Πηλεὺς ὠνήσατο θαλάσση κομισθέντας

100

Ἀράδων, εἴτε Σικελῶν, εἴτε καὶ γῆς Περσίδος.

Πῶς τὸν Αἰνείαν ἔσωσεν Ἀπόλλων προεγράφη.

« Ὁ Ζεὺς » ἢ εἰμαρμένη νῦν, ὡς καὶ πολλὰ κίς εἶπον.

correctionis tentamine obscurata) γλώσση ἰτῆ σφῶν καλοῦσιν. Ἐχει δὲ μέταλλα χρυσοῦ καὶ λίθους δὲ παντοίους, Ἐξυπερπλέον μᾶλλον δὲ τὸν πράσινον (sic codex, quod frustra mutare vult editor) τὸν λίθον. Stipantur comparandi adverbia ἐξυπερπλέον μᾶλλον ut μᾶλλον πλέον Proleg. 927, et infra v. 124. Est ἐξυπερπλέον hyperbolicum valde. In compositione est ubi ἐξυπερ facit auxesin.

(96) A, ἐγνώκει δέ. B C, ἐγνώκεις καί. In Chiliade 5, 758, δὲ et καὶ malesunt simul recepta, conjunctionum alterutra de sede pellenda: φαρμακουργὸς δὲ καὶ φαρμακεὺς καὶ φαρμακὸς διείσει. Ad Epistolam Philostrati 43, proposui rescribendum φαρμακ. καὶ φαρμακεὺς. codex a quo standum, φαρμ. δὲ, φαρμ. Theognis hoc orditur elegias disticho: ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὐ ποτε σεῖο Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. Forsitan inserendum καὶ ut cæsura r boretur, κοῦδ' ἀποπαυόμενος. Sed intervallum inter ordines vitium, si quid inest, attenuat. His scriptis consulo Friedemannum De media syllaba qui, hoc versu recitato, quamvis correctionis viam præclusam videri pronunciat. Quidquid sit, ἄ γέγραφα γέγραφα. Eundem percurrens librum, pentametros nonnullos hiantes tentabo, ac primum huncce Arsenii: Ἐκτορ ἄν ἄντ' ἔμεθεν ἡλυθες εἰς ἄλδην. Pronuntiandum puto ἔμεθεν νήλυθες, quod jam faciendum in aliis versibus monui alibi. Ignatius sic editus est: Ἰλαθι, Ἰλαθι μοι ὄμματι εὐμενέ. Pro-

pono substitui βλέμματι. Idem Πάντα λιπῶν βιοτοῦ ὄσσα περ εἶχε θεῶ. Et hic proponam synonymorum emendationem: πάντα βίου λείπων, vel πάντα λιπῶν ζωῆς. Sed omittendus plerumque talium conjecturarum labor, quæ incertæ sunt omnino, quum mora, quæ fit in ordinis fine, idoneam det peccati excusationem. Mendosior est hiatus nec ferendus in Christo Patiente v. 117: Καίνον δὲ πίνειν αἷμα ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Syllabæ μα ὑπ' ἄ dant anapæstum quartæ sedi, pedem trisyllabum poetæ qui pedibus utitur disyllabis. Billyana recte habet αἷμ' ὑπ' ἀνέρων, pedem disyllabum, eumque legitimum iambum, quum prima in ἀνέρων omnino producatur. Ceterum concinnitatis metricæ cura auctorem ipsum non sollicitabat, cui plerumque syllabarum numerus lex una fuit. Sed qui legem metricam negligit, grammaticæ paret; neque scripsit ipse εἰργαστέον, quod nunc legitur v. 741: Ὁμοζά θ' οἷον ἔργον ἐστ' εἰργαστέον Τούντεῦθεν αὐτοῖς. Olim edidit Billyus ἐργαστέον rectissime, ac sic esse video in codice 2707, non nitidissime quidem, indubie tamen; nec habuit aliud Euripides Medea 773, quem, ut solet, descripsit poetaster ille christianus.

(97) Il. 23, 277. B, ἀθανάτους γε τοὺς.

(100) C, θάλασσα.

(101) B, ἀρράδων. Ita scribenti librario contradicit Tzetzes ad P, 79. A, τῆς π.

(102) Il. 23, 292. Προεγράφη Γ, 395.

(103) Il. 23, 299. C, νῦν κυωνίω,

« Ὁ Ζεὺς καὶ Ποσειδάων » δὲ πάλιν, ἐν Ἀντιλόχῳ
 ὁ λογισμὸς καὶ ὁ θυμὸς ὁ προσφυῆς καὶ πρέπων· 405
 τουτέστι « Σὺ καὶ φρόνιμος καὶ τολμηρὸς ὑπάρχεις ».
 Ἀρείων ὁ Ἀδράστου δὲ ἵππος ἦν θεῖος γένος,
 ὡς οἱ Πηλέως ἄριστοι ἄθλοις λομβάνειν ἄθλα.
 « Ἀντίθεον δὲ Φοῖνικα » φρόνιμον ἀληθῆ τε,
 ἴσον αὐτῷ τῷ λογισμῷ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ. 410
 Ἀπόλλων, νῦν ὁ ἥλιος, βλάπτει τὸν Διομήδην,
 κατ' ὀφθαλμῶν ἐπαφίεις τὸ σέλας τῶν ἀκτίνων.
 « Ἡ Ἀθηνα » δ' ἡ φρόνησις νῦν καὶ ἡ πανουργία,
 ἡ Διομήδην σώζει μὲν, τὸν Εὐμηλον δὲ βλάπτει·
 ἡ Διομήδους φρόνησις, λέγω, καὶ πανουργία· 415
 ἡ Διομήδην φρόνημα ἔσωσε τὸ οἰκεῖον,
 τῷ μὴ σκοπεῖν τὸ δέον δὲ ὁ Εὐμηλος ἐβλάβη.
 Τὸ ἄρμα γὰρ κατέαξε τόποις ἐλῶν δυσβάτοις.
 Τὸ « ὦφειλεν ὁ Εὐμηλος εὐχεσθαι ἀθανάτοις », 420
 ἔδει σκοπεῖν τε καὶ φρονεῖν ὅπως ἐλαύνει, λέγει.
 « Σοὶ δὲ θεοὶ ἀντίχαριν » ἦτοι ἡ εἰμαρμένη.
 Ἡ Ὀδυσσεὺς Ἀθηνα πάλιν ἡ πανουργία.
 « Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους ».
 Νῦν καὶ ἡ εἰμαρμένη μὲν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πλέον

relicta lacuna. Mutilum hemistichium respicit verba Homeri: ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχώρῳ Σικυῶνι. Perit saltem versus unus.

(405) A, τρέπων. Cf. II. 24, 307.

(106) A, τουτέτι.

(107) II. 23, 346. A, ἀρίων. C, ἀριείων. B C, θεῖον.

(108) A, Πηλεὺς. C, οἱ π. ἄριστος. Fortasse, ὡς οἱ π. ἄριστοι respectu ad II. 23, 278.

(109, 110) II. 23, 360. Fortasse ἴσον θεοῖς τῷ, vel facilius αὐτοῦ.

(111) II. 23, 383. B, sine ὁ.

(113) II. 23, 388.. A B, ἴην pro νῦν.

(114, 115) Non sunt in B.

(116) C, βλάβπη τ. Διομήδη.

(117) C, τὸ μῆ.

(118) A, ἐλών. B, ἐλών C, ἐλών.

(119) II. 23, 546.

(120) A, ὅπερ ἐλαύνει λέγων. B, ὅπερ ἐλαύνειν λέγει. C, ὅπως ἐλαύνει. Mea lectio ἐλών superius v. 118 est pro ἐλαύνων.

(121) II. 23, 650.

(122) II. 23, 771.

(123) II. 23, 788.

(124) B, sine ἡ. Duplicem compara-

ἡ φρόνησις, σὺν ταύτῃ τε πραγμάτων ἐμπειρία.

425

Ὁ Τεῦκρος ταῖς ἀκτίνεσσιν ἐβλάβη τοῦ ἡλίου·
διό φησὶ μὴ εὐξασθαι Ἀπόλλωνι ἄνακτι,
καὶ πάλιν ὡς ἐμέγηρεν ἐκείνῳ ὁ Ἀπόλλων.

tionem μᾶλλον πλέον jam vidimus Cf. superius n. ad v. 94.

(125) A, ἡ φρον, συντάττεται. B, δὲ. C, τε.

(127) Il. 23, 863.

(128) Il. 23, 865. — Quum videatur pagina vacua nimis ac nudior, ineditum addam locum ex Georgidæ Gnomologii codice pleniore, quo jam sum usus: Βαβρίου. Γινομένης ἐχθρῶν ἐπαναστά-

σεως, οἱ μὲν πένητες, εὐπρόφοροι καὶ εὐσταλεῖς ὄντες, εὐκόλως μεταβαίνουσιν· οἱ δὲ πλούσιοι, διὰ τὴν τῶν ὑπαρχόντων βαρυφέρειαν, χειροῦνται ἐχθροῖς. Est epimythium Fabulæ Babrii 36, a recentiore homine scriptum. Anonymam ejusdem codicis sententiam habeo pro epimythio Fabulæ Babrii 86: γαστέρα ὄγκον ἔχουσαν ἢ λεπτὴ χωρεῖν εἰσόδος οὐ δύναται.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑΙ ΙΛΙΑΔΟΣ Ω (*).

Ζεὺς Ἐκτορος κηδόμενος Θέτιν πρὸς Ἀχιλέα,
 Ἴριν δὲ πρὸς τὸν Πριάμον στέλλει, κελεύσας λέξαι
 τὴν μὲν ὡς δοίη Ἀχιλεὺς τὸν Ἐκτορα Πριάμῳ,
 Ἴριν δ' ὡς λύτρα Πριάμος τῷ Ἀχιλεῖ κομίσει,
 καὶ λάδοι σῶμα Ἐκτορος κομίσει τε πρὸς Τροίαν. 8
 Εἶτα φανείς καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸν Πριάμον προπέμπει,
 κοιμίσας τε τοὺς φύλακας, ἄγει πρὸς Ἀχιλέα,
 ὃν ἱκετεύσας Πριάμος τὸν Ἐκτορα λαμβάνει.
 Κομίσας Τροία θάπτει δὲ, πένθος ποιήσας μέγα,
 εἶτα δὲ καὶ περιδειπνον παρήγορον τοῦ πένθους. 10

(*) Lemma in B, ἀρχὴ τῆς X Ὁμήρου
 ῥαψωδίας. A C sine lemmate.

(1,10) Desunt in A B Relictum est in
 A, ante Ὅπως Ἀπόλλων..., spatium va-
 cuum, septem capax versuum, numero
 aestimato ex comparatione spatii in oppo-
 sita columna utraque. In codice Scoria-
 lensi apud Millerum, Catalogo p. 30. pri-
 mus libri versus sic exhibetur: Ζεὺς Ἐκ-
 τορος κηδόμενος θεᾶς πρὸς Ἀχιλλέα.
 Matranga editio, qua tandem possum uti,
 beneficio ejusdem Milleri, quo humanio-
 rem, officiosiore[m] novi neminem, diversum
 omnino praebet exordium: Ὁ Ζεὺς φρον-
 τίζων Ἐκτορος τοῦ ἥρωος ἐκείνου, τὴν
 Θετίν πέμπει πρὸς υἱὸν τὸν Ἀχιλέα
 αὐτῆς, ὧς ἀποδοῦ τοῦ ἥρωος τὸ
 σῶμα τῷ Πριάμῳ. τὴν Ἴριν δὲ πρὸς

Πριάμον ὁ Ζεὺς ἐξαποστέλλει, ὧς
 διὰ δῶρων τὸν νεκρὸν τοῦ Ἐκτορος
 ἐκλόβῃ. Πριάμος δὲ πρὸς τὴν σκηνὴν
 πεμφθεὶς τοῦ Ἀχιλλέως, ὑπὸ Ἑρμοῦ
 κομήσαντος φύλακας τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ δοὺς αὐτῷ τὰ δῶρα δὲ καὶ τοῦτον
 ἱκετεύσας, ἀπολαμβάνει τὸν υἱὸν
 κομίσας δ' εἰς τὴν πόλιν, θάψας, τὸν
 ἐπιτάξιον δεῖπνον κατασκευάζει. Αὕτη
 δὲ ἡ ὑπόθεσις ἐστὶν Ω τοῦ μεγάλου.
 Alterum exordium, Ζεὺς Ἐκτορος κηδ.,
 inter variantes lectio nes recepit.

(3) C, Πριάμου.

(10) Scholium in M, id est in Ma-
 trangiiana editione p. 746: περιδειπνὸν
 ἐστὶν τὸ ἐπὶ τοῖς τελευτῶσι γινόμενον
 δεῖπνον, ὃ παρ' ἰδιώταις παρηγορία
 καλεῖται.

·Ὅπως Ἀπόλλων Ἐκτορα ἐφρούρει τῶν ἀσήπτων,
καὶ τίς Ἀπόλλων ; πολλαχοῦ καὶ ἐν τῇ Ψι εἰρήκειν
ὡς ὁ Ἀπόλλων, ἥλιος ἦν συννεφῆς τῷ τότε.

Ἡ δὲ « χρυσῆ αἰγίς » ἐστὶν ἀκτίνες τῶν τιμίων,
ἤτοι ἀκτίνες εὐκρατοὶ νέφεσι κεκραμέναι.

1E

Θεοὺς δὲ κατοικτεῖροντας τὸν Ἐκτορα ῥητέον,
καὶ τίς Ἑρμῆς ὃν ὠτρυνον Ἐκτορος κλέπτειν σῶμα.
Θεοὺς νῦν τὰ στοιχεῖα μοι νόησον τῆδε λέγειν.

Ἐφ' ὄλαις ἔνδεκα καὶ γὰρ ἡμέραις συνεχεῖτο,
ὡσπερ ἐπιστυγνάζοντα τοῦ Ἐκτορος τῷ πάθει·
καὶ γῆ, καὶ τοῖς φωστῆρσι δὲ συνέβαινε μυρία

20

(12) A, τῇ ψ. B, τῇ σῆ. Cf. Ψ, 33, 47, 61.

(14) H. 24, 20.

(15) C, κεκραμέναι.

(16) H. 24, 33.

(17) H. 24, 24, A B, ὠτρυνεν. Cf. v. 34.

(19) Cf. H. 24, 107.

(20) In C non potest legi, quem charta lib impetus inepte operuit.

(21) A, καὶ τοῖς φ. συνέβ B, τε. C, δέ. Saep̄e potuit in hisce codicibus lector animadvertere permutatas conjunctiones δὲ τέ. Deipara in Χριστῷ πάσγοντι v. 472: Γυναῖκες, ὄψιν στυγνάν ὡς εἶδον τέκνου, Πρθῶ τεχνάσαι ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς φέρω. Est in codice ζῆν τ' ἔτ'. Quo. I fere malim. Sed versus prioris sunt numeri pessimi propter spondæum quartæ sedis. Transpositionis medicina facilis ac bona: Στυγνάν, γυναῖκες, ὄψιν ὡς εἶδον τέκνου. Pari vitio laborat v. 695: Γυναῖκες, ὄψιν φαιδρῶν οὐχ ὄρω τέκνου. Melior est earundem vocum ordo v. 869: Γυναῖκες, ὄψιν οὐχ ὄρω φαιδρῶν τέκνου. Malim etiam ut supra primæ sedis spondæum: Φαιδρῶν, γυναῖκες, ὄψιν οὐχ ὄρω τέκνου. Transpositionis poetastro recentiori medelam adhibebo. In poemate De rebus ge tis Equitum Mensæ Rotundæ, v. 134, Arthurus rex, indigne ferens quod ignotus senecio juvenes fortis-

simos, Equitatus florem, Lancelotum, Tristanum, Palamedem, humi ferme ludens prostravisset, Ἀνακαχλάζει τῷ θυμῷ. Καλέσας δὲ τοὺς παρ' αὐτῷ, τὴν πανοπλίαν αἰρεῖ. Peccavit in clausula librarius. Transpono, αἰρεῖ τὴν πανοπλίαν. Sed melius παν. αἰρεῖ. tono transposito. Arthuri conjux illum ab incepto detinere conatur, cui rex more modoque Hectoris Homericici, ἀπιθι, ait, Γυναικωνίτιν εὐπρεπῶς κοσμοῦσα καὶ παιδίσκας. Tum regina dolens: Παῖεν χερσὶ τὰς παρειάς, τὰς τρίχας ἐξέτιλλε. Et hic transponenda ultima verba, ἐξέτιλλε τὰς τρίχας. Sed quum in notula moneatur lector esse in ipso codice πέει, rescribendum παίει, eodem sono, idque ocyus; nam παῖεν sine augmento non ferendum est. In fine etiam codex exhibet ἐξοτείλη, barbare, sed τείλη græco more pronunciatum fit τίλλει, tunc adjuncta præpositione nascitur verbum rei congruens et hemistichio, τὰς τρίχας ἀποτίλλει. Augmentum restituendum et v. 139: Ἀπιθι, φάσκειν πρός αὐτήν, μηκέτι φβεγγομένη. Invenit editor doctissimus, ἀπειθὶ φάσκει, ac bene correcte priore voce alteram male corrumpit. Repone. d. am φάσκει. Frustra pro suppresso augmento afferretur βέεν, ποιήσε ex Tzetze Homericis Allegoriis Σ, 540, 706, quum bis locis Tzetzes Homericas ipsas voces exhibuerit. Iterum clorda oberrans

σεισμοὶ καὶ βόμβοι, μυκηθμοὶ, καὶ κρύψεις τῶν ἀστέρων,
βρονταὶ σκληραὶ καὶ κεραυνοὶ, θειναὶ τε καταγίδες,
ἀστέρες διατρέχοντες, κομῆται, καὶ ταιάδε.

Τὰ κομητῶν δὲ σύμπαντα, καὶ πᾶν ἄλλο τοιόνδε, 25

Ἄρεικά καὶ τοῦ Ἑρμοῦ τυγχάνουσιν ἀστέρος,

ἄπερ εἰ ἐπεκράτησε καὶ ἔτι περαιτέρω

ἔκλεψαν ἄν τὸν Ἑκτορα τινὲς ἐξ Ἀχιλῆως,

καὶ τῷ πατρὶ δεδῶκασι Πριάμῳ τοῦτον θάπτειν·

τὰ τοῦ Ἑρμοῦ πνευμάτων γὰρ δηλωτικὰ τυγχάνει 30

καὶ ἐμπορίας συνεργὰ καὶ ἄλλων δὲ μυρίων,

πολλάκις καὶ ἐκκλέπτουσι δεσμώτας κακομένους.

eadem editor φάσκειν obtrudit poetastro suo v. 267: Ὁ πρέσβυς δ' ἦλθεν παρ' αὐτοῦς, χαίρειν φάσκειν ἵππότης, Ἀντίχαιρε δεξιόμενος, non celans codicis scripturam παρ' αὐτοῖς, quod potuit relinqui, et χαίρεται φασχιπότης, quod lego χαίρετε, φᾶς, ἵππότης, ut dixi pag. 317. Solennis permutatio vocalium αι ε ad χαίρετε omnino ducit, et participia φᾶς δεξιόμενος sic soluta narrationis celeritatem adjuvant. Hanc bene noverat editor, qui scripsit v. 234: Ἀμείβεται, Μὴ μέμφεσθε τὸδ' ἐμοῦ τὸ πρακτέον. Invenerat in codice, μέμφεσθαι τῷ δεμου τῷ πρακτέον. Correctionem perficiam proponens, τᾶδε μου τὸ πρ. Est τὸ πρακτέον p o τὸ πραχθέν, τὸ πραττόμενον. Ignatius Adamo v. 111: Οὐκοῦν τὸ κέρδος εἰσδέγου τῶν πρακτέων. Ibi nota in Anecdotis meis Gr. t. 1, p. 441. Poeta in hoc πεντεκαίδεκασυλλάβῳ metro elegantissimus poemate κατανυκτικῶ ibid. t. 4, p. 444: ὦ! πῶς σοι παραστήσομαι; πῶς τῶν πρακτέων λόγον Παρασγῶ σοι τῷ πλάστῃ μου; Σῶσον, ὡς οἶδας, σῶσον. Est et ibi nota, qua male tentabam toutwoni in ver-u Joannis Diaconi.

(22) C, κρύψας.

(23) C, βρονταὶ... βρονταὶ τε κατ.

(25) C, κομητῶν, permutante iotacis

mo vocales η ι. Theodorus Prodrumus versibus in adventum imperatricis Irenes, de qua videatur nota superius p. 1, et Matranga Anecdota t. 1, p. 11, ubi et de Theodori poemate utilia monuit, quod apud ipsam integrum legis p. 552; Theodorus igitur, cujus unum tangere lubet versum emendationis causa, imperatorem sponsum celebrans ait: Τοῖς δούλοις χεῖρα πάντοτε προτείνεις πλουτοδότην. Scribendum πλουτοδότιν, quo vocabulo usus est Michael Choniates Athenarum Metropolita Panegyrico Isaaii Angeli quem edidit Tafelius vir doct. Tullingæ a. 1846; Choniates igitur § 5: Ἀχρήματος ἡ πόλις (Ἀθῆναι!) καὶ πεντηρά, καὶ τοῦ κύκλου διαγραφῆ καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ παράπαν ἀφαντωθῆναι κινδυνεύουσα, εἰ μὴ νῦν ἀνεγχοὶ μικρὴν καὶ συλλέξῃ πνεῦμα παρά τῆς σῆς μεγαλοουργοῦς καὶ πλουτοδότιδος ἀναλαμβάνομένη δεξιᾶς.

(26) A, ἀρρεικά Cl. v. 170.

(27) A, ὑπεκράτησε... παραιτέρω. B M, ἐπικράτησε.

(32) A, ἐκλέπτουσι. A, δεσμώτας καλουμένους. B, δεσμώτας κακομένους. C, δεσμῶ τὰς κακομένας, scripto ους super ας. M, δεσμῶ τοὺς κακομένους, et in varietate π. γὰρ κλέπτουσι καὶ δεσμώτας.

τοῦτο ὁ Ὅμηρος φησὶ τοῖς ἔπεσιν οἷς λέγει·
 « Κλέφαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην ».
 Τοὺς ἐξ ὀβελιστέον δὲ τοὺς μετὰ τοῦτον στίχους· 35
 μετὰ τὸ « κλέφαι δ' ὀτρυνον εὐσκοπον Ἀργειφόντην »,
 Ἄλλ' ὅτε δωδεκάτη μὲν, λέγει, ἠὼς ἐφάνη,
 « καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 « Σχέτλιοι ἐστέ, θεοί, δηλήμονες. Οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 « Ἐκτωρ μηρί' ἔκρη βοῶν, αἰγῶν τε τελείων »; 40
 Πρὸς ἑνδεκα ἡμέρας μὲν ἦν ζάλη τῶν στοιχείων,
 καὶ ἥλιος οὐκ ἔφαινε τὸ πρότερον οὐδόλως.
 Ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ δὲ ἥλιος μὲν ἐφάνη·
 τὸ τοῦ αἵερος δὲ λεπτὸν ἀντέτεινεν ἐκείνω,
 γέφη κινουῦν καὶ μερικῶς κρύπτων ἀκτῖνας τούτου, 45
 ὁ ζωογόνος δὲ ἀήρ, Ζεὺς, παχυθεῖς ἐς πλεόν
 τῷ λεπτοτέρῳ καὶ θερμῷ ἀντέτεινεν αἴρι,
 καὶ νέφος δὲ συνέστησεν ἔνυδρον, πάχους πλεόν,
 ᾧ προσβαλὼν ὁ ἥλιος ἐποίησε τὴν Ἴριον·
 ἢ δ' Ἴρις ἀνερρόφησεν ὑγρὸν ἐκ τοῦ πελάγους 50
 τοσοῦτον, ὥστε φαίνεσθαι τὸν πρόσγειον αἶρα,
 τῆς ἀσελήνου τῆς νυκτὸς μελάντερον ἐς πλεόν·
 ὁ ὕδωρ τότε ἀνεχθὲν τῷ μὲν λεπτῷ αἴρι
 πρῶτα κινούμενον μικρὸν, ἀραιωθὲν ἐφάνη·
 εἶτα, τῷ πλήθει πάχει τε πλεόν λαβόν τὸ βάρος, 55

(34) II. 24, 24. ABCM, ὀτρύν. M, σκεν.
 (36) A B C M, εὐσκοπον. Scripsi εὐ-
 σκοπον. Est enim metrum politicum.
 Tzetzes ait post versum Homeri 24, Κλέ-
 φαι, ὀβελισθέντων στίχων ἐξ, sequi
 Ἄλλ' ὅτε... versum scilicet 31. M, ἴμιν.
 (41) A B, ἡμέρας. C M, ἡμέρας.
 (42) C, ἔφανε.
 (43) A B C, ἐπεὶ. Correxieram ἐπί,
 quod nunc reperio in M. B, γάρ. A C M, δε.

(44) A B, ἀνέτεινεν. C, ἀντέτεινεν.
 M, ἀνέτεινεν.
 (45) M, κρύπτων.
 (48) A B, συνέδησεν. C M, συνέστη-
 σεν. M, ἔνυδρον πάχος πλεόν.
 (52) De duplici articulo p. 250.
 (53) C sine tunc. A, ἀνεχθὲν. Sunt
 ionicae formae non expectatae. B, ἀνεχθὲν.
 M, συναχθὲν. C, τιναχθὲν.
 (55) A B, λαβόν.

ράγδαίος ὄμβρος γίνεται καὶ καταχεῖται κάτω.

Νῦν, προσωποποιήσας σοι ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα,
τὸν ἥλιον Ἀπόλλωνα Φοῖβον κατονομάζει
θεοὶς καταμεφόμενον, τουτέστι τοῖς στοιχείοις,
ἀνθ' ὧν θεοσεβέστατον Ἔκτορα πεφυκότα
οὐδὲ θανόντα ρύονται τοῦ ἀπηνοῦς Πηλείδου.

60

Τὸ τοῦ ἀέρος δὲ λεπτόν Ἥραν καλεῖ τῇ κλήσει,
καὶ ἀντιπίπτουσαν αὐτῷ ταύτην σοι παρεισφέρει,
τῷ συγκαλύπτειν μερικῶς ἐκείνου τὰς ἀκτῖνας
ὅπερ καὶ λόγους πλάττει σοι τῆς Ἥρας πεφυκέναι
λεγοῦσης « γυναιῖκα μαστόν » τὸν Ἔκτορα θηλάσαι,
ἤτοι θνητὸν θηλάσαντα μαστόν τὸν γυναικειῶν,
τὸν δ' Ἀχιλέα Θέτιδος παῖδα θεῶς ὑπάρχειν,
γενναῖόν τε καὶ θυμικόν, ὡς παῖδα τῆς θαλάσσης·
ἦν Θέτιν Ἥρα ἔθρεψε καὶ τῷ Πηλεῖ συνῆψε,
« ὅς περὶ κῆρι φίλτατος » πᾶσι θεοῖς ὑπῆρχεν·
οὐπερ τοῖς γάμοις οἱ θεοὶ πάντες ὑπῆρχον τότε,
καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ αὐτὸς φόρμιγγι κεχρημένος.

65

70

Πῶς δὲ ἡ Ἥρα ἔθρεψε τὴν Θέτιν νῦν ῥητέον.

Τὸ τοῦ ἀέρος πρὶν λεπτόν, ὃ καὶ Ἡφαίστου μήτηρ,
συγκεχυμένου τοῦ παντός ἐν τῇ κοσμογενεῖα,
κινούμενον διέκρινε, καὶ φιλικῶς συνῆψεν
ὁμοῦ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, τὴν Θέτιν, τὸν Πηλέα,

75

(56) M, καταχεῖται.

(58) II. 24, 32.

(61) II. 24, 35. A, ἀπηνοῦς Πηλεί-
δους.

(62) Homerus καλεῖ. II. 24, 55.

(63) A sine αὐτῷ.

(66) C M, γυναικός. A B, γυναιῖκα, ut
II. 24, 58. B C M, μαστόν. A, μασθον.
Et sic v. seq. De qua varietate ad Aristan.
p. 276.

(67) B, τῶν γυναικειῶν.

(69) M, γενναῖόν δέ. A B, καὶ παῖδα.

C M, ὡς π., permutatione frequente.

(70) A M, θέτην. Et sic A, 74.

(71) II. 24, 61.

(72,73) Cf. II. 24, 62, 63. A, τοῦς
γάμους.

(77) M, διήρθρωσε.

(78) C M, γῆν καὶ θ. Placuit cum A B
symmetria articulorum. A, θέτην.

ὅς ἐκ ψυχῆς ἐστέργετο πᾶσι τοῖς ἀθανάτοις.
 Εἰ μὴ γὰρ πάντων γέγονε σύγκρασις τῶν στοιχείων, 80
 οὐκ ἂν ὁ κόσμος, ὁ Πηλεὺς, τὸ σύνολον ὑπέστη.
 Οὕτω καὶ τὸ λεπτότερον αἶρος Ἦραν εἶπε.
 Τὸ δὲ παχυμερέστερον αἶρος πάλιν λέγει,
 ἀφ' οὗ ἡ Ἴρις γέγονεν, ἐκ ταύτης δὲ ὁ ὄμβρος,
 Δία τῇ Ἴριν πέμψαντα τὴν Θέτιδα καλέσαι. 85
 Τὸ μέλαν νέφος Θέτιδος μελαμφορίαν λέγει,
 καὶ πρὸς θεοὺς ἀνέλευσιν· τὴν πύκνωσιν δ' αἶρος
 Ἀθήνης ὑποχώρησιν ἐστὶ κατονομάζων
 καὶ σὺν Διὶ τῆς Θέτιδος λέγει δὲ συνεδρίαν·
 τὸ λεπτιυθῆναι δὲ βραχὺ κεράσματα τῆς Ἦρας· 90
 τὸ πάλιν παχυθῆναι δὲ τὸ νέφος ὡς καὶ πρόϊον,
 καὶ κρύψαι τὸ λεπτομερές αἶρος καὶ πυρῶδες
 πιούσαν λέγει Θέτιδα Ἦρα ποτῆρα δοῦναι.
 Τὸ ὄμβρον γεγονέναι δὲ καὶ καταρρεῦσαι κάτω
 Διὸς φησὶν ἀποστολὴν ὡς πρὸς τὸν Ἀχιλέα, 95
 μνηύσαντος τὸν Ἔκτορα πωλῆσαι τῷ Πριάμῳ,
 καὶ γῆν κωφὴν τε καὶ νεκρὸν ἔτι μὴ καταικίζειν.
 Ἐκ τῆς συγχύσεως καὶ γάρ, καὶ τῶν βραγδαίων ὄμβρων
 καὶ Ἀχιλεὺς ἐπέγνωκεν ὃ δέον ἦν γενέσθαι,
 τὸ ἀποδοῦναι τῷ πατρὶ τὸν Ἔκτορα τοῖς δώροις· 100
 καθάπερ καὶ ὁ Πρίαμος ἐκ νεφελώδους τόξου
 τὸ ἀπελθεῖν ἐπέγκωκεν αὐτὸν πρὸς τὸν Πηλεῖος

(79) A B, ἐκ ψυχῆς. C M, ἐκ ψυχῆς.

(81) Ὁ Πηλεὺς. Cf. Σ, 551.

(82) M, εἶπεν. C, λέγει.

(84) C, ἀφ' οὗ. A B M, ὑφ' οὗ.

(85) A, διὰ.

(86,87) ll. 24, 93, 96.

(88) M, ἔτι.

(89) B, δὲ λέγει.

(90) A B M, κεράσματι. Cf. ll. 24, 101.

(93) ll. 24, 102. M, Ἦραν, est et Ἦρα inter variantes.

(96) A, μνηύσαντος. ll. 24, 115, 116.

(102) A, ἀπέγνωκεν.

εἶναι συμφέρον καὶ καλόν, ὠνεῖσθαι τε τὸν παῖδα.

Τῆς γὰρ πορείας καταρχὴν τότε πεποιημένος,
καὶ ἔρμηνέα προηγὸν εὖρεν ὁδοπορίας.

105

Καὶ Ἀχιλέως εὐτυχῶν οἰκτείροντος ἐκεῖνον,
λύτροις λαβὼν τὸν Ἔκτορα, φέρει πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἡ Θέτιδος κατέλευσις ἢ πρὸς τὸν Ἀχιλέα
καὶ τᾶλλα σοι ἐρρήθησαν· ἄρτι δὲ δέον λέγειν
τίς ὁ χειρὸς ὀμαλισμὸς καὶ ἡ παρηγορία,
καὶ πῶς ἐκεῖνο γυναικὶ μίσησθαι Θέτις λέγει.

110

Ὁ Ἀχιλεὺς τὴν σύγχυσιν ἰδὼν τὴν τῶν στοιχείων,
καὶ τὸν βραγδαῖον ὑετὸν τὸν τότε γεγονότα,
ἔνπερ κα' Θέτιν Ὅμηρος τοῦτου μητέρα λέγει
δι' ἄς αἰτίας προλαβὼν εἰρήκειν σοι πολλάκις·
οὕτω σὺν ἄλλοις κατιδὼν καὶ τὸν τσοῦτον ἔμβρον
ὄν ἐκ Διὸς ἀποστολὴν τῆς Θέτιδος εἰρήκει,
καὶ συνεχικῶς δι' Ἔκτορα γίνεσθαι ταῦτα πάντα,
αὐτὸς αὐτῇ συντίθεται τοῦτον μὲν ἐμπολῆσαι,

115

(104) A, τῆς γὰρ πορείας, cum duobus punctis super ν, signo delendi. B, τῆς γὰρ πορείας, sic. C, τὴν (superscripto ης) γὰρ πορείας κατ' ἀρχήν. M, τὴν γὰρ πορείαν κατ' ἀρχήν. A B, κατ' ἀρχήν.

(105) C, προηγόν. M, προδηγόν, cum variantibus προῆγον ὁδηγόν. Nomina sunt ignota προδηγός, προηγός, illud quoque barbarum. Accentus in προηγόν codicis C et Vaticani apud Matrangam metrum lædit. Accentus penultimæ in clausula prioris hemistichii vitium est, in posterioris autem clausula est normalis. Inde patet Tzetæ versum 445 Chi.iade 12 in mendo cubare: Ὀκτώ φασι τῶ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας, τὰς καὶ ζώνας, Τὴν ἀπλανῆ καὶ ἀναστρόν, καὶ τῶν ἑπτὰ πλανητῶν. Rescribendum ex C πλανητῶν, qui genitivus erit nominis

πλάνης, rejecto πλανητῶν, genitivo nominis πλανήτης. In altero ordo vocabulorum τὰς καὶ ζώνας quid velit monstrat n. ad Υ, 189. C, τὲ pro καὶ.

(106) B C M, ἐντυχῶν. B, οἰκτείροντος. C, οἰκτίρμονος, superscripto εἰρόντος, ἐκεῖνο. Non potest ἐντυχῶν strui cum genitivo. A bene εὐτυχῶν.

(109) A B, ἐρέθησαν. M, ἐρρέθησαν. C, ἐρρήθησαν.

(110) ll. 24, 127.

(111) C, μίγησθαι. ll. 24, 130.

(112) B, ἀστέρων.

(116) B, οὕτως σὺν.

(117) A, εἰρήκειν. Referam ad Homerum εἰρήκει, quod tenent B C M.

(118) A B M, συνειδώς.

(119) A B C, αὐτῶ. Scripsi αὐτῶ, et sic nunc esse video in M. Rarissime codices A B C id pronomem asperant.

ἄνπερ ἐξωνησόμενος τις ἐκ τῶν Τρώων ἔλθοι, 120
 σκοπήσας δὲ καὶ δι' αὐτὸν ὅτι πολλὰ δακρύσας
 νεκρὸν ἐγεῖραι Πάτροκλον οὐκ ἴσχυσεν οὐδ' ὀλως,
 αὐτὸς δὲ θλίψει τρύχεται καὶ πόνους ἀνευδῶτοις.
 Καὶ τότε καὶ βραχύχρονος εἶναι τῷ βίῳ μέλλων
 παιεῖ ὅπερ καὶ ὕστερον Ἀρχίλοχος ἐκεῖνος. 125
 Σφῆς ἀδελφῆς γὰρ σύζυγον πνιγέντα τῇ θαλάσῃ
 περιπαθῶς ὠδύρετο, γράφειν μὴ θέλων ὕλως,
 λέγων πρὸς τοὺς βιάζοντας συγγράμμασιν ἐγκύπτειν·
 « Καὶ μὲ οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει »·
 ὡς δὲ δακρύων κέκμηκε μάτην, εἶρηκε τάδε· 130
 « Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι, οὔτε κακίον
 « θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίαν ἐφέπων ».
 Καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ἐξώρμησε πρὸς τὴν πλατεῖαν τρίβον.
 Οὕτω πρὸ τούτου Ἀχιλεὺς, καμῶν Πατρόκλου θρήνοις,
 παρηγορεῖ τε ἑαυτὸν καὶ ὡσπερ ὀμαλίζει, 135
 καὶ τῆς σκληρᾶς δὲ πράξεως θρήνων τραπεῖς καὶ γόων
 ὡς πρὸς τὸ μαλακώτερον καὶ τρυφερὸν ἐτράπη,
 καὶ γυναιξὶ μιγνύμενος, καὶ πάντα δρῶν τὰ πρῶην.
 Ἐπεὶ δὲ τὸ χειμέριον κατάστημα τοῦ χρόνου

(121) M, ἐξωνησάμενος.

(122) A B, νεκρῶν, nec male subaudito ἐκ. Phrasis est N. T. ἐγεῖρειν ἐκ νεκρῶν. Sed potest νεκρῶν non esse aliam re vera lectionem, sed error pronunciationis, ω et ο de more permutantis.

(128) B, sine τοὺς.

(129) Ineditus adhuc, ut videtur, Archilochi versus. A B, μέλλει. Sæpe confusa verba μέλει, μέλλει, pronunciatione vulgari alterum lambda negligente. Arsenius Vio etc. p. 104, de Anaxagora: πρὸς τὸν εἰπόντα· « οὐδὲν σοι μέλλει τῆς πατρίδος », ἔφη· « ἔμοι γὰρ καὶ σφόδρα μέλλει », δείξας τὸν οὐρανόν. In

alio, eoque rarissimo, Arsenii libro, cuius lemma: « Præclara dicta philosophorum, etc. » (p. 41), est bis μέλλει. Diogenes Laertius, qui fons fuit Arsenio, libro 2, § 7, habet recte bis μέλει.

(130) A, μάτην εἶσο καὶ τάδε. B, εἶρηκε. C M, εἰρήκει.

(131, 132) Fragmentum Archilochi 53 Liebelianæ. A B C M sine γάρ. A, κλάων. A B C M, οὔτε τι κακίον, versu longiore. A B C M, θάλειαν. Liebel. Θαλίνας. Codices sequutus scripsi θαλίαν.

(135) A B, παρηγορεῖται.

(136) A B, τῆς ξηρᾶς.

(138) B, τοὺς πρῶην.

πρὸς ἀφροδίσεια κινεῖ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ πλεόν, 140
καθάπερ δὴ τὸ θέρινον ἐς πλεόν τὰς γυναῖκας,
συγκεραυνῶν τὸ θερμὸν τὸ ἔνυγρον ἐκείνων,
ὡς τὸ ξηρὸν τὸ τῶν ἀνδρῶν τὸ ἔνυγρον χειμῶνος,
ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ βρύσις τῶν Χαρίτων,
μὴ θέλων κομπολάκρυθα τοῖς φυσικοῖς λαβράζειν, 145
ὡς οἱ μεταγενέστεροι καὶ μετὰ τοῦτον πάντες,
ἐν μυθικῇ γλυκύτητι τὸ φυσικὸν κεράσας,
Θέτις καθομαλίσασα τούτου, φησί, τὴν χεῖρα,
« Μίγνυσθαι » εἶπε « γυναίξι τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχει ».
Ταυτὶ μὲν οὕτως ἔχουσιν, ἀλλὰ λοιπὸν λεκτέον. 150
Ἡ Ἴρις δὲ ἡ ἄγγελος ἡ ἐκ Διὸς Πριάμῳ
οὐκ ἄλλο πέφυκεν οὐδὲν ἢ νεφελῶδες τόξον,
ἔπερ φανέν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Πρίαμος ὡς εἶδεν
(ἦσαν οἰωνοσκόποι γὰρ καὶ ἀεροσκοποῦντες),
σημεῖον γνοὺς τῶν εὐτυχῶν εἰς καταρχὴν πραγμάτων 155
ἰδοῦ λοιπὸν κατάρχεται τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλεῖα.
« Θεοειδής, ὠραῖος δὲ καθάπερ οἱ ἀστέρες »
Ἄντιθεον, ἰσόθεον, ἴσον θεῶ ταῖς μάχαις.

(144) Cf. n. ad Proleg. 51.

(146) A, καὶ οἱ μετ.

(147) A B, θυμικῇ.

(148) C M, καθομιλήσασα. In C, scripto α super μι. Homerus φησι Il. 24, 127. Cf. supra v. 110, 135. Fortasse, τῇ χειρὶ, φησί, τοῦτον. Homerus: χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν.

(149) εἶπε Il. 24, 130: ἀγαθῶν δὲ γυναίκαί περ ἐν φιλότῃ Μίσησθαι. A B, ὑπάρχειν. Oratio directa in C M placuit magis.

(154) A B M, ἀστεροσκοποῦντες.

(156) M, οὐδ' οὐ λ. κ. τῆς. A, ἰδοῦ... τοῖς. Vocabulum ἰδοῦ ex hoc loco pellendum, fuit pessimo consilio pulsum ex poemate de Equitibus Mensæ Rotundæ v. 215:

Τὴν κεφαλὴν ἐγύμνωσε τῆς κόρυθος ὁ πρῆσθός, Ἀπέθετο τὸν θώρακα, πᾶσαν τὴν πανοπλίαν, Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν ἰδίου τρέπεται τοῦ σαρκίου. Hemistichium prius non potest nec παῦλαν nec ἰδίου in clausula habere, et correctio foret difficillima, ni editor, in hoc saltem diligens, adnotasset in codice esse ἀνὰ πρότην et ἰδοῦ. Jam recuperet poeta quod scripserat: Καὶ πρὸς ἀνάπαυλαν ἰδοῦ τρέπ. In proximo aliud est mendum: Εἰδόντες δὲ τὸν γερατὸν λευκότριχον ἱππότην. Affert editor e codice εἰπόντες, quod melius mutasset in ἰδόντες.

(157) Epithetum est Priami Homericum θεοειδής. Cf. v. 229.

(158) Il. 24, 257. C M. ἴσον θυμῶ.

Θεὸν τὸν Ἑκτορα φησὶ, πῦρ πρὸς τοὺς ἐναντίους,
καὶ παῖδα τοῦτον δὲ θεοῦ, πυρὸς ἢ καὶ θαλάσσης, 160
δέος τε καὶ κατάπληξιν φέροντα πολεμίους.

« Δί τε, καὶ Κρονίῳ κελαινεφεῖ » πάλιν,
« Ἰδαίῳ », οὐρανίῳ, νῦν τῇ Τρώων εἰμαρμένη·
« Δί » ὁμοίως πάλιν δὲ, ὡς καὶ τὸ « Ζεῦ », καὶ « Ζεὺς » δε,
ὁμοίως καὶ τὸ « Ζῆνα » δὲ τὴν εἰμαρμένην λέγει. 165

Ἐρμῆν τὰς ἀστρρορρῦσεις δὲ φησὶ καὶ τοὺς κομητάς.

Πῶς εἰμαρμένης τὸν Ἐρμῆν υἱὸν δὲ ὀνομάζει,
υἱὸν τελούντα οὐρανοῦ τοῦ πρὸς αέρα, μάθε.

Κομηῖται, ἀστρρορρῦσεις τε, διάττοντες, καὶ ἄλλα 170
ἄπερ εἰσὶν Ἐρμαῖκα καὶ Ἄρεος ἀστέρος,
αἴρος περιτώματα καθέστηκε καὶ πάθη.

(159) II. 21, 258. A B, τὸ πῦρ πρὸς ἐν. II. 13, 688: φλογὶ εἴκελον Ἑκτορα δῖον.

(160) A B, καὶ τῆς θαλ. C M, ἢ καὶ θαλ.

(161) A B, δῖός.

(162) II. 24, 287, 290.

(163) II. 24, 291.

(164) II. 24, 301, 308, 314. Scripsi Ζεῦ pro Ζεὺς, et sic reperi in M.

(165) II. 24, 331.

(166) II. 24, 333. A M, γε.

(168) M, πρὸς ἄρος.

(169) C, διαττόντες. Quam permutationem attigi ad Pselli Opuscula p. 33; cuius verba αἱ τῶν διαττόντων ὑποδρομαὶ librarii nonnulli corruperant, scribentes διὰ τούτων, διαττόντων, διαττόντων Idem p. 136: τοὺς διαττόντας τῶν ἀστέρων. Synesius Insomniis p. 136: ὄρωσι σοφοὶ τὸ μέλλον, οἱ μὲν ἄστρα εἰδότες, ἄλλοι τὰ μένοντα, καὶ ἄλλοι τὰ πυρσὰ τὰ διαττόντα. Ammianus Marcellinus 25, 2: « erat nitor igneus « iste quem διαττόντα (immo διάσσοντα, vel διάσσοντα) appellamus, « nec cadens nunquam, nec terram continens », et cetera apud ipsum quaerenda,

cum notis Lindenbrogii et Valesii. Seneca Q. Nat. 1, 1, 4: « ex hac vexatione (aeris) « nascuntur trabes et globi, et faces et « ardores », et reliqua pulchre descripta, ad quae videsis Rubkopf et Kæler. Pro διαττόντες dixit διατρέχοντες superius versu 24.

(170) Conf. v. 26.

(171) Πάθος, πάθημα sapius reperiuntur de phaenomenis caelestibus et aeriis, latine, nec male, passionibus. Plato Hippia Maggiore § 11: ἐκεῖνα ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα καὶ τὰ οὐράνια πάθη. Et Ione p. 531, recensens argumenta versuum Homeri, ipsum ait λέγειν καὶ περὶ τῶν οὐρανίων παθημάτων. Maximus Tyr. Diss. 16, 1, erit pro interprete. Homerus, inquit, πάντα ἐπεσκόπει, ὅσα οὐρανοῦ κινήματα, ὅσα γῆς παθήματα, ἡλίου φῶς, ἀστρων χορὸν, αἰέρων μεταβολάς, κ. τ. λ. Qui in Platone οὐράνια παθήματα intelligunt de rebus quae in caelis, in Olympo aguntur a deis, refutantur omnino ille ipso Maximi loco, quo tamen suam tuentur opinionem. Philostratus Her. p. 709 ἐκλειψὶς ἡλίου ἐγένετο· παρελθὼν δὲ Παλαμήδης τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξ-

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα γίνεται σημεῖα τῶν μελλόντων,
τῆς εἰμαρμένης ὁ Ἑρμῆς οὕτω καλεῖται τέκνον.

Ἑρμῆς δ' ὡς τούτων ἑρμηνεὺς καὶ δηλωτῆς ἐκλήθη.

« Ἑρμεία, (σαι γὰρ τε μάλιστα γε φίλτατον ἔστιν 175

« ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες ὅ κ' ἐθέλησθα)

« βιάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

« ὡς ἄγχι' ἴθι, καὶ μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ ».

Ὅρα τὸν μέγαν Ὀμηρον πῶς τῇ αὐτῇ μεθόδῳ
τῇ τῆς ἀλληγορίας δέ, καὶ οὐχ ἑτέρα λέγω, 180

τὰ ταπεινά μὲν ἀνυψοῖ συνάμα καὶ γλυκάζει,

χειμῶνας, ὄμβρους, καὶ τινὰ τῶν εὐτελῶν πραγμάτων,

τὰ ὑψηλά καθέλκει δὲ πρὸς τὸ σαφές καὶ μέσον,

οἷα τὰ φυσικώτερα, καὶ τῆς ἀστρολογίας

καὶ τῶν μεγίστων δὲ τεχνῶν ὧν γράφει τῶν ἐτέρων, 185

πάντα ζυμῶν ἐν νέκταρι, κόμπου τε γράφων ἄτερ ·

ὡς τῆδε νῦν ἀστρονομῶν, ἀστρολογῶν τε ἅμα,

καὶ γράφων εὐληπτότατα καὶ διαυγεῖ τῷ λόγῳ,

τὸ βάθος ἔνδον παρεικῶς καὶ τὰ κομψὰ τοῦ τύφου.

ἤλθε. Auctor Axiochi § 17 animam esse
immortalem hac inter alias ratione evincere
sibi videtur, quod possit homo αναβλέψαι
εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἰδεῖν περιφορὰς
ἀστρον καὶ δρόμους ἡλίου... ἐκλείψει
τε... ἰσημερίας τε καὶ τροπῶν... ἀνέ-
μους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ τὰ
τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι
εἰς τὸν αἰῶνα. Ibi Index Fischeriana.
Dion Chrys. Orat. 70, p. 373: ἐπίστα-
σθαι τὰς περιόδους καὶ πορείας καὶ τὰ
ἀποστήματα, πῶς ἔχουσι πρὸς ἄλ-
ληλα, ἡλίου τε καὶ σελήνης καὶ τῶν
τοιούτων ἀστρον, καὶ τὰ οὐράνια πά-
θη. Nicephorus Gregoras conferatur apud
Iahnium ad Glycam De Syntaxi p. xxxij.
Gregorius Naz. Orat. 34, p. 559: σὺ
ἔγνωσ σελήνης φύσιν καὶ πάθη. Ibi Ba-
silius Scholius ineditis, quibus saepius jam

sum in commentariis usus: σελήνης φύ-
σιν ὡσπερ καὶ ἡλίου ἀδύνατον εἰπεῖν,
κἂν ἄλλοι ἄλλως ἐδόξασαν. Οἱ μὲν
γὰρ μύθρον τὸν ἡλίον εἶπον, οἱ δὲ λι-
θώδη, οἱ δὲ τῶδε καὶ τῶδε, καθότι
ἕκαστος ἐφαντάσθη, καὶ τὴν σελήνην
ὁμοίως γεώδη καὶ κισσηροειδῆ, ἢ ὅτι
ἂν ἡ αὐτονομία τῆς γνώμης τούτων
ἀνέπλασε. Πάθη δέ, οἷον αὐξήσεις,
μειώσεις, ἐκλείψεις, καὶ ὅσα περὶ αὐ-
τὴν γίνεσθαι πέφυκε.

(175-178) II. 24. 334, 338. A B sino
γε. C M, μάλιστα δε.

(179) A M, τῇ αὐτοῦ.

(180) A M, ἐτέρως λέγων.

(184) A, οἷον.

(185) M, ἐταίρων. Mox C M, δέπρο τε.

(188) A B, ὡς γράφ. A M, διαυγῆ.
B C, διαυγεῖ.

- Θέλων ἀποτελέσματα Ἐρμαϊκῶν γὰρ φέσθαι 190
 ὧν ἐν καὶ ἡ ἐπίτευξις ὧν περ τυχεῖν τις χρήζοι,
 ναὶ μὴν καὶ ἡ φιλιώσις καὶ ἡ συγκοινωνία,
 εἰ καταρχὴν ποιήσῃ τις Ἐρμῆ καὶ τοῖς ἐκ τούτου,
 καὶ ὡς τοιούτῳ δὲ καιρῷ Ἐρμαϊκῶν σημείων
 Πρίαμος καταρξάμενος χωρεῖν πρὸς Ἀχιλέα 195
 εὔρε τινὰ τῶν εὐγενῶν στρατοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων,
 παρ' οὗ στοργῇ πρὸς τὴν σκηνὴν ἔλθων τοῦ Ἀχιλέως,
 οἰκτειρηθεὶς καὶ τούτῳ δὲ, καὶ μετασχὼν τραπέζης,
 πάντων ὧν ἔχρηζε τυχῶν πρὸς Τροίαν ὑπεστράφη·
 οὕτω μὲν ὄφειλεν εἰπεῖν, ἀφείς κομψῶδες γράφειν· 200
 ὁ Ζεὺς καλέσας τὸν Ἐρμῆν υἱὸν αὐτοῦ, εἰρήκει·
 « Πρὸς Ἀχιλέα κόμισαν τὸν Πρίαμον, Ἐρμεία·
 « σοὶ γὰρ ἔργον καθέστηκε τὸ φιλιῶν ἀνθρώπους ».
 Πέδιλα μὲν Ἐρμαϊκὰ κινήσεις τούτων λέγει·
 ῥάβδον χρυσοῦν δὲ τὴν πυρὸς οὐσίαν ὀνομάζει, 205
 ἐξ ἧς ἐπιστηρίζονται καὶ γίνονται τοιάδε,
 ἦγουν τὸ πᾶν Ἐρμαϊκόν, καὶ τούτων αἱ δυνάμεις,
 αἱ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὄμματα τῶν ἀνδρωδῶν, ἀγρίων,
 ὅποιος ἦν καὶ Ἀχιλεὺς, θέλγουσιν, ἡμεροῦσι,
 τοὺς δὲ ὑπνώδεις καὶ δειλοὺς καὶ κατεπτοημένους, 210
 ὅποιος ἦν καὶ Πρίαμος, ἐγείρουσι τοῦ φόβου.

(190) M, ἔρμαϊκά.

(191) A B M, χρήζει. C, χρήζοι.

(193) A, καταρχὴν ποιήσῃ τὸν Ἐρμῆ καὶ τῆς. Sic B cum τοῖς pro τῆς. C, ποιήσῃ τις Ἐρμῆ καὶ τοῖς. M, κατ' ἀρχὴν ποιήσῃ, quod potest servari, intellectu ποιήσῃ de sacrificio, quo sensu Latini fœcio verbo utuntur, Græci τῷ ῥέζω, vel ἔρδω. Verterim καταρχὴν ποιήσῃ, libamina dabit. Cf. v. 219.

(197) A B, στοργῇ. C M, στοργῆ.

(198) C, καὶ δεῖπνον.

(200) B C, κομψῶς δε. A M, κομψῶδες.

(204) Il. 24, 340.

(205) Il. 24, 344. A B M, τοῦ πυρός.

(207) A B C, τὰς δυνάμεις.

(208) A M, αἱ. B C, αἱ. A B, καὶ τῶν ἀνδραγρίων. M, καὶ τ. ἀνδρῶν ἀγρίων.

C, quod dedi.

(210) M, καταπτ.

(211, 212) Absunt ab A B.

Τὰ τοῦ Ἑρμού, τοῦ λόγου δὲ, ἄλλως ἀλληγορεῖται.

« Βῆ δ' ἰέναι κούρω αἰσυμνητῆρι ἑοικώς,
« πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦδη ».

Οὐχ ὁ Ἑρμῆς μετήμειψεν ὅς Ὀμηρος παίζων λέγει 215
ὡς θαυμαστόν τε καὶ γλυκὺν ποιήσῃ σοι τὸν λόγον,
ἐπεὶ δυνάμεις ὁ Ἑρμῆς ἔχει τὰς εὐδούσας,
τὰς φιλιούσας, πάσας τε καὶ τῆς ἐπιτευξίας
τοῖς καταρχὴν ποιήσασιν Ἑρμαϊκοῖς Ἑρμῆ τε ·
διὰ τῶν ἀνθρώπων δὲ ποιεῖ τὰς ἐνεργείας, 220
ποιεῖ καὶ τῷ Πριάμῳ δὲ τότε πορευομένῳ

(212) M, ἀλληγοροῦται.

(213, 214) Ex II. 24, 347, 348.

(215) M, μετεμειψεν. Est μετήμειψεν sensu neutro. Frequens hæc activorum μετάμειψις. Ipsius verbi μεταμείθειν exempla non memini quidem, sed synonymum μεταβάλλειν sic sæpius fuit usurpatum. Vide libro Σ, 264, 265. Auctor Axiochi 3: κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλας καὶ κνώδαλα μεταβάλλων. Ibi Fischer, indice. Antoninus Liberalis c. 21: Ἄγριος μετέβαλεν εἰς γῦπα. Ibi Werheyk. et Koch. Menander Sent. Sing. 114: χερσῶν μεταβάλλει βραδίως εἰς εὐδίαν. Euripides, qui in ea verbi significatione neutra frequens est, Iphig. T. 1090: μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία. Plutarchus De prof. § 1: εἰς οὐκ ἔχουσαν ὑπερβολὴν ἀρετῆς διάθεσιν μεταβάλοι ἂν ὁ σοφός. Georgius Iapitha poemate ethico 278: εἰς κόπρον μεταβάλλοντα μετὰ τρίωρον χρόνον. Atque ex Latinis similia in promptu adsunt exempla. Sallustius loco nobili Cat. 6: « Ubi regium imperium... in superbiam dominationemque conver-
tit ». Ibi Curtius. T. Livius 2, 3: « Libertatem aliorum in suam vertisse ser-
vitutem inter se conquerebantur ». Plautus Mil. 2, 2: « Ecce autem avortit ». Ibi Danz. Silius 1, 539: « Ultrix injusti vi-
bravit lancea belli ». Ibi D. Heinsius et Rupertius. Propertius 2, 16, 27: « O uti-
nam trajecta cava mea vocula rima Per-

« cussas dominæ vertat iu aurículas ». Ibi Huschkius Epist. ad Santen. p. 44. Idem 3, 17, 5: « Flamma per incensas citius « sedaret aristas ». Sed « sedaret » nunc, codicibus jubentibus, locum fecit lectioni « sedetur ». Sed neutrum bene latinum esse monstrabit Cn. Gellius apud homonymum Noctium Atticarum scriptorem 18, 12: « Postquam tempestas sedavit, Adherbal taurum immolavit ». Adde Schop-pium Verisim. 2, c. 1; Fruterium, Verisim. 2, p. 130, vel t. 1, p. 873 Facis Gruteriana, Catulliana 22, 11: « Tantum abhorret « ac mutat » illustrantem; Davisium ad Minucium c. 7 de neutro « ostenderant »; virum doctiss. ad Lucanum 5, 287: « Nil « a tum est bellis si nondum comperit is-
tas Omnia posse manus », qui sibi mul-
tum creavit difficultatis ejusque inutilissi-
mæ, « comperit » habens pro « compertum
« est ». Vulgo et optime interpretes rele-
runt verbum ad Cæsarem. Milites seditiosi
oratione admirabilissima Cæsarem partim
alloquuntur: « Respice canos... ad mor-
tem dimitte senes... spe trahis », partim
de Cæsare loquuntur: « Rheno mihi Cæsar
« in undis Dux erat, hic socius... nondum
« comperit istas omnia posse manus... nos
« fatum sciat esse suum ».

(216) A M, ποιήσει. A B M, σου.

(217) A B, δυνάμεις ισχυράς ἔχει.

(219) A B C, καταρχήν. M, κατ' ἀρχήν. Cf. v. 193.

νέον τοιούτον ἐντυχεῖν οἶον φασὶ τὰ ἔπη,
δι' οὗ τὸ πᾶν καὶ ἤνυσεν ὁ Πριάμος, ὡς ἔφην.

Ἐρμῆν δὲ δι' ἀμφοτέρω καὶ τοῦτον ὀνομάζει,
διὰ τὸ κατ' ἐνέργειαν Ἐρμοῦ ἐπιφανῆναι,
καὶ τὰ κατ' Ἀχιλέα δὲ Πριάμῳ ἐρμηνεύσαι.

225

Καὶ ἐριούμιον αὐτὸν δεόντως ὀνομάζει·

ὄντως γὰρ μέγα ὄφελος φανεῖς ἦν τῷ Πριάμῳ.

« Θεοειδής », ὠραῖος νῦν καθάπερ οἱ ἀστέρες·

« θεῶν », ἐκ τῶν ἀστέρων τις εἷς ὧν τῆς εἰμαρμένης·

230

« διάκτορος » ὁ μνηυτής· τὸ δ' « Ἀργειφόντης » πάλιν
ὁ ὧν ἐκ φόνου καθαρὸς, καὶ σωστικός Πριάμῳ.

« Θεοὶ δὲ μάκαρες » τανῦν, στοιχεῖα, εἰμαρμένη·

τὰ μὲν στοιχεῖα εὐκράτα ἔντα, χειμῶνος ὄντος,

τὸν Ἐκτορα μὴ σήψαντα κείμενον πόσον χρόνον,

235

ἢ εἰμαρμένη δὲ θανεῖν ποιήσασα χειμῶνι.

Ἵπνον Πριάμου ὀδηγός, ὃν καὶ Ἐρμῆν νῦν λέγει,

πῶς φύλαξιν ἐπέβαλεν, ἢ ποδαπὸν καὶ ποῖον;

Ἵπνον τὴν ἠσυχίαν σοι νῦν λέγει τῶν φυλάκων·

γνωστὸς γὰρ ὧν ἐποίησεν αὐτοὺς ἐφησυχάσαι,

240

(222) Libri νέω τοιούτω, quod corrigendum fuit. M, ψησί.

(226) A sine τὰ.

(227) Il. 24, 360.

(229) Il. 24, 372. Cf. v. 157.

(230) Il. 24, 374. A M, εἷ; ὧν. B, τις ἦν τῶν. C, εἷς τῶν.

(231) Il. 24, 378. M, Ἀργειφόντης.

(232) A, σωστικῶς.

(233) Il. 24, 422. A B, εἰμαρμένης.

(235) Est σήψαντα ab σήπειν, vel inusitato σήπτειν, Ψ, 62, quod et M exhibet.

(237) Il. 24, 445. A, ὀδηγόν.

(238) Sic A B C M, ποδαπὸν. Et C, codex optimus, ποδαπὸς exhibet Chil. 5, 933, in hisce verbis Phalaridis ad Stesichorum: Εἰ θέλεις γράφειν (cod. γράφαι),

γράφειν ἐμοῦ τὸν τρόπον, Οἷς αὐτὸς καθέστηκε καὶ ποδαπὸς δοκῶ δέ. Imo δοκῶ δε, codice monstrante ac iubente lege rhythmica. Passim sic peccatum in editione. Multus est hic loci Tzetzes de Phalaride, in fine mutilus: δεσμώτης κατεσχέθη, καὶ μολιθοῦν ἱμάτιον ἀμφισθεῖς ἐτάχθη, Ἔως ἐξήχθη τοῦ πικροῦ καὶ ταλαιπώρου βίου. Sed quaerit lector εἰς τί ἐτάχθη; plenior codex: ἐτάχθη Σαρῶ καὶ πτύω τὸν πηλὸν τῆς ἀγορᾶς καθαίρειν, Ἔως... Alibi Tzetzes scripsit ποταπός. Cf. p. 63.

(239) In hoc versu deficit B. E regione haec legitur notula manus recentioris: « Desunt 46 versus. Vid. ms. 808 ». Qui ms. 808 idem est meo A, nunc numero 2707, olim DCCCXIII, 878, 2800.

μηδὲ ποιῆσαι θόρυβον, ὡς εἰ παρῆν τις ξένος.

« Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα »·

« θεὸς », ἀνδρὸς κατάρχοντος παῖς, οὐ βροτὸς καὶ πένης.

Τὸ δεύτερον ἀθάνατον θεὸν ἐξοβελίζειν.

« Μακρὸν νῦν Ὀλυμπον » φησὶ τὴν ἀρχικὴν οἰκίαν 243

« θεοῖς δὲ ἐπιείκελε », τοῖς ἄστρασιν ὁμοῖε.

« Ἄλλὰ αἰδέσθητι θεοῦς »· τίνας ἐνταῦθα λέγει;

καὶ ψυχικὰς δυνάμεις νῦν, ἦτοι τὰς ἰκεσίας,

καὶ τὰ στοιχεῖα δὲ αὐτὰ, ἥλιον, γῆν, καὶ τᾶλλα.

Οἱ δὲ θεοὶ πάλιν καὶ Ζεὺς καὶ τοῦ Διὸς τὸ δῶμα, 250

ἀστέρες εἰμαρμένης τε εἰσὶ, καὶ εἰμαρμένη

οὔτε θεοῖς, οὔτε βροτοῖς ἐνδόξοις ἢ ἀδόξοις

εἶτε σοφοῖς ἀνθρώποις τε καὶ γε τοῖς ζῶσι χυδῆν.

Θεοὶ Πηλεΐ οἱ δόντες δὲ πάλιν ἡ εἰμαρμένη.

« Καὶ οἱ θνητῶ ἐόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν »· 255

ἀξίας κατωτέρας τε καὶ τύχης ὑπηργμένῃ

σύζυγον ἐδωρήσαντο θεῶν καὶ βασιλίδα.

« Θεὸς » καὶ « οὐρανίωνες » πάλιν ἡ εἰμαρμένη.

« Διόθεν δὲ μοι ἄγγελος », ἐξ οὐρανοῦ σημεῖον.

« Ἐξ ὄμβρων τῶν ῥαγδαίων γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ἐγνώκειν » 260

(241) A, ὡσεὶ. C M, ὡς εἰ.

(242) Ex II. 24, 460.

(244) II. 24, 464. A, ἀθάνατον δὲ ἐξεβελίζειν. C, θεὸν ἐξοβ. Fortasse δέον, quod videtur firmari scholio Matrangianæ, ἐξοβελιστέον. M edidit: ὁ Τζέτζης ὀβε-λίζει. Dixerit δεύτερον, quia modo præcessit ἄμβροτος.

(245) II. 24, 468. C, μακρὸν οὔν, scripto et ἀξίαν super οἰκίαν.

(246) II. 24, 486.

(247) II. 24, 503.

250) II. 24, 525, 527. Ex M sumsi οἱ δέ.

(252) A, οὔτε βροτοῖς. C M, οὐδὲ βροτοῖς. Respectu ad II. 24, 533. Locus

est mutilus. In Matranga nil varietatis.

(254) II. 24, 534. A sine δέ. M, Πηλοῖ.

(255) Ex II. 24, 537. M, ἀκοίτην.

(256) M, τε. A C, δε.

(257) A, θεὸν καὶ βασιλέα, et βασι-λίδα e correctione. C M, quod dedi.

(258) II. 24, 538, 547. M, θεοί.

(259) II. 24, 561.

(260) A, δέ. C M, γὰρ. M, ἐγνώκει. Hærebam, et servavi tamen quod dederunt A C. loquitur Achilles; se cognovisse ait ex pluviis violentibus aliisque signis ipsum non sine duce, eoque deo, huc pervenisse. Jam vidimus v. 113 ac seqq. ῥαγδαῖον ὑετὸν καὶ τῶν στοιχείων σύγγυσιν allegoria Thetidos itineris significari.

« θεῶν τις ἡγεμόνευε », χρηστή τις εἰμαρμένη,
 ἢ εὐγενής, γενναῖος τις ἐκ γένους τῶν Ἑλλήνων.
 Τὸ δὲ « Διὸς δ' ἀλίτωμαι τὰς ἐφετμάς » νῦν νόει·
 μὴ πόρρω τι τοῦ λογισμοῦ τοῦ πρέποντος ποιήσω
 ἢ ὁ οὐ χρῆ τοὺς ἀρχικούς ποιεῖν καὶ βασιλέας.

265

« Καὶ γὰρ τ' ἠῦκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 « τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 « ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβίωντες·
 « τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνευ ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο
 « χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 « οὔνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆϊ.
 « Φῆ δαιῶ τεκέειν· ἢ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς.
 « Τῶ δ' ἄρα, καὶ δαιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.

270

« Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 « καθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
 « Τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 « Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 « Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
 « ἐν Σιπύλῳ ὄθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 « Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 « ἔνθα λίθος περ εἴουσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει ».

275

280

Ὅμηρος τὴν Νιόβης σοι νῦν ἱστορίαν εἶπεν·
 ἡμεῖς δ' ἠλληγορήσαμεν πρὶν τῇ Αὐγούστῃ τάδε,

(261) II. 24, 564. A M, θεῶν τις ἡγε
 δὲ καὶ σέ. Homerus il. 24, 564: γινώ-
 σκω ὅτι θεῶν τις σ' ἡγε. C et varietas
 in M, θεῶν τις ἡγεμόνευε καὶ σέ χρη-
 στή τις εἰμαρμένη. Qui versus, deletis
 delendis, melior est altero. A M, iotacismi
 lusu, χρηστότης.

(263) II. 24, 570. A, ἀλίτωμαι. M
 sine δ'. C sine τὰς

(264) A, πόρρω .. ποιήσας.

(265) A, ἢ ὁ χρῆ. C, ἢ ὁ χρῆ, confusis
 ὁ οὐ in unam syllabam. M, ἢ ὁ οὐ χρῆ.

(266-281) Ex II 24, 602-617. — A
 sine Νιόβη. — A C M, οὔνεκα οἱ λητοῖ.
 — A, ἐγείνατο. — A, ἐν ἡμαρ. — A,
 καθάψαι... δεκάτω. — A, οἰονοπόλοι-
 σιν. — A, ἀφελώϊον.

(282) A M, τῆς.

(283) Intelligenda allegoria historiae Nio-
 bes: quae inserta est Chitadi 4, 416.

ὄνπερ σοι παραθήσομεν τὰ χρήσιμα κἀνθάδε.

Ἐβρύνετο, ἐκόμπαζε τοῖς τέκνοις ἢ Νιόβη,
ἐφρόνει ὑψηλότερα καὶ κρείττω τοῦ αἰθέρος,
συνέκρινε πρὸς οὐρανὸν αὐτὴν τε καὶ τὰ τέκνα,
ἀπένειμε τὸ κρείττον δὲ καὶ ἑαυτῇ καὶ τέκνοις,
λέγουσα τὰδε πρὸς αὐτήν, καὶ συμβιβῶσα τύφῳ·

285

« Δύο φωστῆρας οὐρανὸς κέκτηται τοὺς μεγάλους·

290

ἐγὼ δὲ τόσους ζῶντας τε, λαλοῦντας καὶ ἐμψύχους.

Ἄρ' οὐχὶ κρείττων οὐρανοῦ τελῶ καὶ τοῦ αἰθέρος » ;

Τοιαῦτα μὲν ἢ δυστυχῆς παισὶν ἀβρυνομένη·

ἀντιστρατεύεται δ' αὖ τῇ τύχῃ τις παλαμναία,

αὐθημερόν τε θνήσκουσι πάντα λοιμῶ τὰ τέκνα.

295

Ἄπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἔφαν δὲ τούτους κτεῖναι·

ἠλίῳ γὰρ ἀνάκεινται ταῦτα καὶ τῇ σελήνῃ.

Ἐκ τοῦ θερμοῦ γὰρ καὶ ὑγροῦ γίνονται τὰ λοιμώδη.

Τὴν δὲ Νιόβην ἔφασαν ἔνθακρυον λίθον εἶναι,

ὅτι, παντὸς ἀναίσθητος τῷ πάθει γεγонуῖα,

300

πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαίσθητοῦσα.

Καὶ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω μοι τότε νοήσεις λίθους,

(284) Capiendum σοὶ videtur de Co-
tertza. Vide initium libri II.

(285) A, ἡμβρύνετο. Cf. v. 293.

(286) C M, quod dedi. A, ὑψηλότερον
et κρείττον. Chil. 4, 436, quo ex loco
plures versus hic sunt translati: Ἐφρόνει
ὑψηλότερον καὶ κρείττω, mixtis non sine
negligentia singulari numero ac plurali;
sed est in C ὑψηλότερα καὶ κρείττω.
Allegoriam a se propositam unice veram
esse Tzetzes ait, et poetarum narrationes
meras esse, elegantes quidem, fabulas:
Ταῦτα κομψὰ μυθῶδρια· τὸ δ' ἀληθές
τοιοῦτον. Obiter notandum codicem C hic
et Chil. 5, 763, non μυθῶδρια exhibere,
sed μυθῶδρια. Potest conferri n. ad Pa-
chymeris Decl. de λογίδριον, λογύδριον.

287) A C, αὐτήν. C, αὐτήν.

(288) A, αὐτήν. C M, αὐτήν, et sic
Chil. 4, 439.

(293) A, ἀβρυνομένην. Cf. v. 285.
Idem mendum notatum fuit ad Hieroclis
Fecetias p. 278. In Saltatione Lucianea
c. 2, variant ἐναβρυνόμενον, ἐναβρυν-
νόμενον.

(298) A ἢ A, γίνονται. C, γίνεται, ac
sic Chil. 4, 448. Malui formam pluralem
ob præcedens ἀνάκεινται.

(300) A, πάντως. A C M, τῷ πάθει.
Varietas in M, τοῦ πάθους Chil. 4, 450,
ἐκ πάθους, et sic bonus codex, sed su-
perscripto τῷ πάθει.

(302) A, νόησον. C M, νοήσεις, et sic
Chil. 4, 452.

ἐκλιθωθέντας συμφορᾷ τῇ γενομένη τότε,
 εἴτουν τῶν ἀπανθρώπων τε καὶ τῶν σκληροκαρδίων,
 μὴ συνδραμόντων πρὸς αὐτήν, μὴ κηδευσάντων τούτους. 305
 Θεοὶ δὲ τούτους, βασιλεῖς, ἔθαψαν τῇ δεκάτῃ,
 ἤγουν συνηκολούθησαν καὶ βασιλεῖς τῷ πάθει.
 Εἰ δ' ὡς σκληροὺς νοήσεως λίθους μοι τοὺς ἀνθρώπους,
 θεοὺς τότε μοι νόησον ὑπάρχειν τὰ στοιχεῖα,
 τοιουτοτρόπως θάψαντας τὰ τῆς Νιόβης τέκνα · 310
 σεισμοὶ, βρονταὶ, καταρραγαὶ χαλάζης γεγνουῖαι
 τοὺς ἀκαμπεῖς κατεπεισαν θάψαι τοὺς τεθνηκότας.
 Ὁ δὲ φασίν, ὡς λίθινος δακρῦει τῇ Σιπύλῳ,

(304) A C, εἴτουν. M, εἴτ' οὖν, cum variantibus melioribus ἤγουν, εἴτ' οὖν.

(305) A, κηδευσάντων τοῦτον. Chil. 4, 455, πρὸς αὐτούς, et sic codex bonus, sed superscripto αὐτήν.

(306) M, ἔθαψαν.

(307) Chil. 4, 457: ἡ ὡς συνηκολούθησαν. Collex 2644, ἤγουν συνεχ. De mala scriptura ἡ ὡς pro ἤγουν, vide n. ad Declamationes Pachymeris p. 12. Cramerus Anecd. Oxon. 3, p. 357, id scholium exhibet Tzetzae ad Chiliadem 3, 832: καπετώλιον] σημειῶσαι τὴν ἀκρόπολιν [quae verba monet ommissa in A—2644. Sed monere liceat mihi oculato testi adesse in 2644]. τὸ κουλά [sic 2644, quod explicandum aliis relinquo]. Καπίτ δὲ οἱ Ῥωμαῖοι: τὴν κεφαλὴν καλοῦσιν. Ἐκρωμένη [citat Cramerus lectionem Dubnerianam ἐκ Ῥώμης, quam reperio in 2644] γὰρ ἔκειτο καπίτ, ἤγουν ἡ κεφαλὴ Ὡλου τοῦ τυράνου. In codice 2644 pro ἤγουν yompendium sic exaratum ut oculos decipere queat, legique ἤως. Sed doctissime Bastius ad Gregorii Dialectos, ac praesertim Epistola ad Bredowium, malae isti lectioni obviam ibat ne serperet. Nuper autem vir doctiss. in scholis Oppianicis retinuisse ubique se monet lectionem ἤως, « quae saepius perquam distincte in eis legitur ». Quod si « perquam distincte » de scriptis totis litteris

sit intelligendum, laudo diligentiam; sed vel sic malim divisim exhibere ἡ ὡς, « vel quasi, vel ut, veluti »: αὐλὸς ἢ ὡς σιφώνιον. Scilicet αὐλὸς velut σιφώνιον, αὐλὸς ἀντὶ τοῦ σιφώνιον.

(308) A, εἰδῶς.

(310) M, τοιουτοτρόπῳ.

(311) A, κατ. θαλάσσης. C M. χαλάζης. Chil. 4, 460, θαλάσσης in Kiesslingiana quidem, sed vetus editio et bonus codex χαλάζης.

(313) C, ἡ δέ. Cogitabam de scribendo οἱ δέ. Tzetzes Chiliadis l. l., τινές δὲ λίθινον φασίν, quod mutationi ei δὲ favet, cui favet et iotacismus. Malui δὲ δὲ lectionem A, quam exhibet et M. C M, λίθινος. A, λίθος, hemistichio brevior. Ultimo historiae versui in codice 2644 Chiliadum apposuit Tzetzes scholium in cuius fine berniam, animo numeroque Archilochi, furi imprecatur, qui historias a se scriptas, et amissas habuerit, nec reddere voluerit: ζῆτει ἐφευρεῖν εἴ τις ἔχει τὰς λοιπὰς ἱστορίας, καὶ γράψον ταύτας, ἀλλὰ καὶ ὀπισθεν ἐν τῷ τῶν ἱστοριῶν πίνακι ἀναπλήρωσον αὐτῶν τὰ κεφάλαια· εἰ δέ τις, ἔχων αὐτάς, οὐ βούλεται δοῦναι, « Κήλην σὺν αὐταῖς τῶν πρεπουσῶν ἰσχύτω ». Vernacule possumus reddere optime κήλην τῶν πρεπουσῶν, « une belle et bonne descende ». Nil habuit apud antiquos enterocelicus morbus

- τοιούτον εἶναι νόησον, ὥσπερ ἐγὼ σοι φράσω,
λίθον ξεσθέντα τεχνικῶς ὥστε δοκεῖν θακρύνειν. 315
- « Θεοῖσι » νῦν τοῖς ἄστρασιν, ὁμοίωτο τῇ θεᾷ.
« Θεοὶ καὶ οἱ ἀνέρες » δὲ καθεύδοντες ἠρέμουν.
Θεοὺς ἐνθάδε νόησον εἶναί μοι τὰ στοιχεῖα.
- « Ἑρμείας ἐριούμιος », ὁ εὐγενῆς ἐκεῖνος,
ὁ μεγαλωφελέστατος καὶ ἐρμηνεὺς Πριάμου, 320
ἢ ὁ τοῦ Νέστορος υἱὸς Ἀντίλοχος, ἢ ἄλλος.
« Ἑρμείας πρὸς τὸν Ὀλυμπον » ὁ ἀρχικὸς ἐκεῖνος
ἤλθε πρὸς ὕψος τὸ αὐτοῦ πάλιν ἐκ τῆς λατρείας,
τὴν ἣν ἐκῶν ἐλάτρευσε τῷ γέροντι Πριάμῳ.
- « Ἰκέλη Ἀφροδίτῃ » δὲ, ἴση ἐπιθυμίᾳ. 325
« Τῷ ἴκελος ὃν ἔκτεινεν Ἀπόλλων ἐκτοξεύσας »,
ὁμοῖος ὢν τοῖς θνήσκουσι θανάτῳ τῶν ὀξέων,
ἀλλὰ μὴ πολυχρόνιον νοσήσασι τὴν νόσον.
Ἔχεις τὸν ἄθλον ἅπαντα τοῦτον τῆς Ἰλιάδος

durius in se, quam quod ridiculos faciebat homines. Supersunt in herniosos epigrammata Græca Latinaque, et Hierocles, Facetiis p. 290, 291, de herniosis narravit ridicula.

(316) M, θεοῖσιν. II. 24, 630.

(317) II. 24, 677. M, θεοὶ τε καὶ ἀνέρες δὲ.

(319) II. 24, 679.

(320) A, ἐρούμιος. C. μεγαλοφυλέστατος. Cl. n. ad Y 147. In hoc versu deficit codex C, amisso ultimo folio, in cuius loco successerunt, ab altera manu, folia duo, ultimam continentia libri N partem a versu 150, initiumque libri Ξ ad versum 40. Inde factum est ut vir doctissimus propter inspecto codicis fine, dixerit eo contineri Iliadis Allegorias non integras, librario in versu 39 libri Ξ calamum deponente.

(322) II. 24, 694.

(324) A, τὴν ἐκῶν. Addidi ἦν implendo hemistichio. Formula τὴν ἦν nihil insoliti

habet. Vide n. ad Σ, 390. Nunc reperio ἦν in M. Occasionem forte datam lucro arponam critico, et lacunam explere conabor in Eumathii narratione 9, p. 358: ἐλεπόλει σῆ τὴν πατρίδα σὺν αὐτοῖς τοκεῦσιν ἀφήρημαι. Post πατρίδα reperi in codice vocabulum breve compendiose scriptum, legendum, ut videtur, πᾶσαν, vel πάλαι. Phalaris Epist. 55: ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθὸς ἀθλον εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. Codex 1038: εἰ μὴ μεταβαλεῖται. Media forma non est necessaria; placet negatio. Alciphron 3, 53, 21: χάρισμα δούς: bonus codex, γ. δ. ἔχειν. Sic Fragm. 2: μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. Lucianus D. Mer. 14, 3: πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχεν. Cod. 2956, σμαρ. ἐκεῖνος. Forssan, ἐκεῖνους.

(325) II. 24, 699.

(326) II. 24, 758. A, κτείνειεν. Recepi lectionem M.

ἐν τοῖς ἀλληγορήμασι τῷ Τζέτζη τελεσθέντα.

Ἦδη δ' ἐπ' ἄλλον ἄεθλον κράζει καιρὸς, ὡς κήρυξ.

(331) In fine A, librarius quot sint operis versus notavit: στίχοι στχχδ', scilicet 6624. Conf. Milleri viri doctissimi Catalogum Scorialensem p. 30. Equidem inveni descriptorum a me versuum numerum esse 6632, parem, quod spero quidem, numero describendorum.— Candidæ nimis ac puræ chartæ, typothetæ obsequutus, sedulo homini et diligenti, inseram e codice 2991 A ænigma cum solutione:

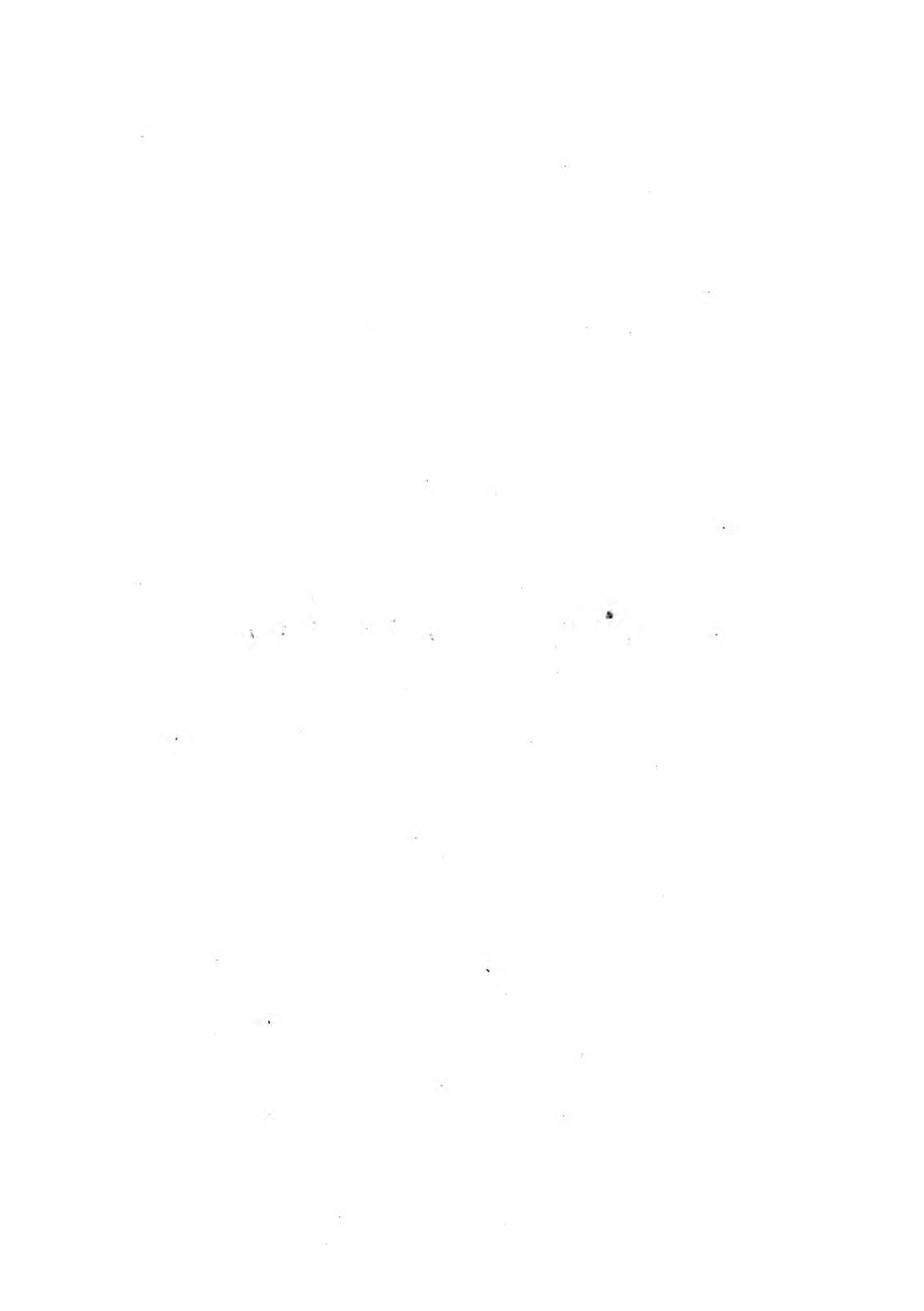
« Ὁ ποτέ μου πατήρ, ἄρτι μου
« παῖς, ἀν ἧ (cod. ἧ) καλή μου τύχη,
« πάλιν πατήρ μου· εἰ δὲ κακή μου
« τύχη, ἄρτι μου παῖς. Δότε μοι τὸν
« υἱόν μου, τὸν ἄνδρα τῆς μητρὸς
« μου ».

Κατακρίτου τινὸς δντος ἐν φυλακῇ, προσέταξεν ὁ βασιλεὺς μὴ δοῦναι τὴν τροφήν· ἐρχομένη δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ κατακρίτου καὶ μὴ δυναμένη ἄλλως πῶς λαθεῖν τοὺς φύλακας, καὶ διαθρέψαι τὸν πατέρα, ἀπὸ τῶν οἰκείων μαζῶν τὸν πατέρα διέτρεφεν, μέχρις οὗτου (cod. μέχρισσότου) ὁ καιρὸς τῆς ἀποφάσεως ἐξενέχθη. Καθὼς οἱ τὸ τοιοῦτον ἀίνιγμα τῆς γυναικὸς μὴ δυνάμενοι εἰπεῖν, μήτε γραμματικοί, μήτε φιλόσοφοι, προσέταξεν τὴν γυναῖκα ὁ βασιλεὺς εἰπεῖν τὸ τοιοῦτον ἀίνιγμα· εἰποῦσα δὲ τὸ ἀίνιγμα, ἤλευθέρωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ἐκ τῆς φυλακῆς.

ΑΝΑΓΩΓΑΙ

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΑΝΑΓΩΓΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΝΤΑΛΟΝ¹.

Πάλιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰς ποιητικὰς πύλας² ἀνθελκετε³, ἀφ' ὧν
μόλις ἐπὶ τὴν φιλόσοφον αὔλειον ἀνθεικύσθημεν⁴. Ἐγὼ δὲ καὶ

¹ Usus sum editione Gesneri a. 1544 quam deinceps significabo littera G, codicibusque Parisinis 1182 et 3058; designandis hoc littera B, priore littera A. Lemmata sumsi ex B.

² Habuit ποιητικὰς πύλας ex Platonis Phædro § 49. Vide n. ad Choricium p. 108. Sequentia τὴν αὔλειον φιλόσοφον sunt persistentis in eadem metaphora. Librarius in A scripsit φιλοσοφ, relicta lacunula, veluti dubitans an exhiberet φιλόσοφον, aut φιλοσόφων, aut forsitan φιλοσοφικήν, expectansque codicem in quo vocabulum posset legere totis exaratum litteris. Atqui in Procli Commentario ad Alcibiadem Priorem p. 17 Cusiniana est varietas τῆς φιλοσόφου, et φιλοσοφικής, θεωρίας, meliorem illam eligente viro doctissimo. Julianus Cæsar Epist. 9: πολλὰ μὲν γὰρ ἦν φιλόσοφα παρ' αὐτῶ (βιβλία), πολλὰ δὲ ῥητορικά. Est varietas φιλοσόφων quam merito posthabuit Heylerus, qui pro sedula legendi diligentia meas commemorat notas ad Eunarium ac Marinum. Apud Psellum φιλοσόφων displicet post ποιητικὰς, apud Julianum ante ῥητορικά. Electionem forsitan redderet ancipitem genitivus nominis ποιητῶν, ῥητόρων. Athenæus 1, 2: Γαληνὸς δὲ τοσαῦτ' ἐκδέδωκε συγγράμματα φιλόσοφα τε καὶ ἰατρικά. Euripides, narrante Moschopulo, discipulus fuit Socratis ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ φιλοσόφοις.

Sententia usus est Scholiastes Hecubæ 12, βίον φιλόσοφον ζῆ· ac simili Philemon Lexico: βιῶ βίον φιλόσοφον. Ipse Psellus mox p. 349, τῆς φιλοσόφου σκέψεως. Latinis pariter « philosophus » adjective usurpatur, quæ enallage fit et in aliis utriusque linguæ nominibus. Moliæris Misanthropo 1, 1: « Mon flegme est philosophe autant que votre bile ». Fortasse qui erat poetarum latinorum lector non indiligens meminerat præclari versus Pacuvii: « Ego odi homines ignava opera, philosopha sententia ». Potuit tamen nomen *flegme* quasi persona vestire quæ philosopharetur; ad quam opinionem me ducit responsum colloquentis: « Mais ce flegme, « Monsieur, qui raisonne si bien, Ce « flegme pourra-t-il ne s'échauffer de « rien ». Sic Cicero de villa scribens ad Quintum fratrem 3, 1: « Ea villa quæ nunc « est, tanquam philosopha videtur esse quæ « obijuret ceterarum villarum insaniam ». In alio scenæ ejusdem versu: « Ce chagrin philosophe est un peu trop sauvage », epithetum « philosophe » συνωνυμεί τῶ « philosophique ». Conversio foret noui probabilis: philosopha ista morositas est paulo agrestior.

³ Intelligendum de discipulis videtur, ad quos directæ sunt et oratiunculæ nonnullæ inter ejus opuscula reperiundæ a me edita Norimbergæ typis Campianis.

⁴ G B, αὔλειον μετὰκίσθημεν ἢ ἀγ-

ἀπώκνησα πρὸς τὴν τοιαύτην παλινωδίαν¹, εἰ μὴ τὸ προβεβλη-
 μένον παρ' ἡμῶν² κρείττονος ἐδεῖτο τῆς ἐπισκέψεως· ἐπὶ γυμνῶν
 μὲν γὰρ τὸν μῦθον οὐκ ἂν ποτε αὐτὸς ἀφίξομαι³ ἐκῶν. Εἰ δέ τις
 αὐτῷ⁴, κρείττων τοῦ φαινομένου, ὑποκάθεται ἔννοια, δεῖσαν ποτὲ
 κατιέναι ἀπὸ τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὕψους, ἐφήσω⁵ τῇ γλώττῃ,
 ὡς περ ρεύματι πρὸς τὸ κάταντες φερομένῳ. Δεῖ γὰρ τὸν φιλόσο-
 φον μὴ αἰεὶ ποτε ἀτρύτως⁶ ἔχειν πρὸς τὰς τῶν ὄντων ὑποψίας,
 ἀλλὰ καὶ φιλόμυθον⁷ εἶναι ποτε καὶ σπουδάζειν περὶ τὰ παιγνια-
 παιδία⁸ δὲ τῷ φιλοσόφῳ μῦθος καὶ λέξις ἐπιτερπής, καὶ ἱστο-
 ρία ἢ διαχέουσα τὴν ψυχὴν ἢ συστέλλουσα.

εἰλικύσθημεν. Sequitur sum A, et pro-
 pter ejus præstantiam, et quod nomini
 αὐλιον parum est aptum μετωκίσθη-
 μεν. Præterea conjunctio ἢ varias esse
 lectiones ferme indicat, quas inter datur
 optio.

¹ Eodem schemate ἂν ἀπώκνησα ute-
 tur initio Allegoriæ de Sphinge p. 355.
 Παλινωδία dictum est cum respectu ad
 decantatam illam Stesichori παλινωδίαν
 non expresse significato, quod vocabuli
 usus pridem esset tritissimus. Joannes
 Chrysostomus Orationis De precatione ter-
 tiæ initio: ἑαυτῶν καταγνώσκονται, ὡς
 τὸν ἔμπροσθεν ἠπατημένοι χρόνον, καὶ
 παλινωδίαν ἄσονται καὶ ἀπολογήσον-
 ται. Isidorus Pelusiota Epi-t. 3, 54: εἰ
 οὐδὲ εἰς γῆρας βαθὺ ἐληλακῶς παλι-
 νωδίαν ἄδεις, πότε μετανοήσεις; De-
 metrius Cydonius in meis Anecdosis Novis
 p. 297: εἰ δ' ἀπολύσασθαι βούλει τὰ
 κατηγορημένα, μίμησαι τὸν Στησίχο-
 ρον τῇ παλινωδίᾳ. Ibi nota, quam
 debuissem augere loco Aristideo cujus me-
 minit Demetrius, sed qui mihi tunc præsto
 non aderat. Aristides igitur Orat. 21, p.
 430: νῦν δ' ὦρα μοι τὸν Στησίχορον
 μιμήσασθαι τῇ παλινωδίᾳ. Ibi Jeb-
 bius. Adde Davisium ad Maximum Tyr.
 Dissert. 27, 1.

² A, ἡμῶν.

³ Accessit ποτε ex A. G B, ἀφίξω-
 μαί. Pronunciatio neglectior confundebat

hodieque confundit vocales ω ο, quam
 scriptura imitatur. Melissa Epistola inter
 Pythagoricas duodecima: τῷ γὰρ ἐσπου-
 δασμένως ἐθέλειν τι ἀκούσαι περὶ γυ-
 ναικὸς εὐκοσμίας καλῶν ἐλπίδα διδοῖ,
 ὅτι μέλλεις πολιοῦσθαι κατ' ἀρετάν.
 Inveni in codice τὸ, apta jam syntaxi verbi
 διδοῖ.

⁴ G B, αὐτῷ. A, αὐτόν. Præstuli dati-
 vum, quum accusativus αὐτόν ὑποκάθη-
 ται: alienum videatur habere sensum.

⁵ Subaudiendum forsitan ἑμαντόν·
 ἐφήσω ἑμαντόν τῇ γλώττῃ.

⁶ G B, ἀτρύχως.

⁷ Aristoteles Metaph. 1, 2, p. 8: ὁ
 ἀπορῶν καὶ θαυμάζων οἶεται ἀγνοεῖν·
 διὸ καὶ φιλόμυθος ὁ φιλόσοφος πῶς
 ἐστίν· ὁ γὰρ μῦθος σύγκειται ἐκ θαυ-
 μασίων.

⁸ G A, παιδικά. B, παιδικαί, unde
 conjeci scribendum παιδίαί, ac scripsi,
 confirmatus vocibus vicinis παίγνια παί-
 ξωμεν, quum παιδικά sensum habeat hic
 alienum. Nam fabula, oratio jucunda, hi-
 storia oblectatione et festivitate condita non
 sunt amores, τὰ παιδικά, philosophi, sed
 ex occasione lusus et contentæ mentis re-
 laxatio. De nomine παιδικά Barth. ad Za-
 chariam p. 326 meæ editionis; Markland.
 ad Maximum Tyr. 35, § 1; Iahn. Symbolis
 pp. 11, 101; notata mihi ad Philostrati
 Heroica p. 410; Bergk. De reliquiis co-
 mædiæ p. 184. Statim τῷ accessit ex A,

Παίξωμεν¹ οὖν καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, περὶ τὸν ἐκ Διὸς ἐκφύνητα² Τάνταλον, καὶ θεασώμεθα τοῦτον τῷ λόγῳ ὅπως ποτὲ, τῷ αἴρι τὸν πάντα χρόνον περιποτώμενος, δειμαίνει μὲν τὴν ὑπερτέλλουσαν πέτραν, ἥτις ἀδαμαντίνους³ ὡσπερ καλωδίους ἀπῆρωρημένη, καὶ μικρόν τι τῆς ἐκείνου ὑπερανέχουσα κορυφῆς⁴, φοβεῖ μὲν⁵ τῷ μέλλειν κατιέναι, οὐ κάτεισι δέ· ὁ δὲ τῷ φόβῳ κυμαίνεται⁶, καὶ

¹ G B, παίξωμεν, et sic A forsitan, in quo passim litteræ ξ ζ eodem modo exarantur. Παίξω enim non est omnino doricum, et potuit hanc formam Psellus reperire in suo Platonis exemplari. Vide Winckelmann. ad Euthyd. p. 32.

² G B, ἐκ Διὸς φύνητα. A, ἐκ Δ. ἐκφύνητα, quæ præpositionum abundantia non est infrequens. Accessit ποτὲ ex A.

³ Utitur verbis Euripidis Oreste 5: Διὸς πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον Ἄερι ποτάται, καὶ τίνει ταύτην δίκην, Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἀνθρωπος ὢν, Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον, Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον. Monebo in transcurso Euripidis locum obversatum esse Theodoro Hyrtaceno querenti Epist. 77 se ardere siti, ut Tantalus olim de quo tradit fabula τίνειν δίκην πικρὰν πρὸς Διὸς πατέρος· θεοῖς γὰρ συνεστιώμενος « Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον », καὶ μυστηρίων ἠχροαμένος, εἴτ' ἐκεῖθεν κατιῶν καὶ τοῖς κάτω συνδιαιτώμενος, ἃ μὲν ἑώρα ἃ δ' ἠχροῶτο γλώττη διεπόρθημεν ἀκολάστῳ. Est patet prava lectio editoris, male solventis codicis, quem vidi, compendium πρὸς, legendum πατρός. Proni fuerunt interpretes nostrates in reddendum græcum ἀδαμαντίνος latinumque « adamantinus » vernaculis vocabulis « diamant, de diamant », quos memini redarguere ad Philostrati Heroica p. 407. Nec semel id tetigi nomen; vide ad Philostrati Epistolam 19. Utilia monuerat olim Spanhemius ad Juliani Cæsares p. 202. Lud. Racinius: « Prométhée est attaché dans Eschyle à un rocher avec des clous de diamant ». Eschylus: Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν

ἀβρῆκτοις πέδαις· quæ vincula sunt e ferro conflata durissimo. Pluto in Swiftii versibus catenas tenet adamantinas ac ferreas: « Gloomy Pluto, king of terrors, « Arm'd in adamantine chains ». Adi nunc Martinum v. egregium ad Timæum n. 83.

⁴ G B, κεφαλῆς. A, κορυφῆς, ex Euripidis loco. Dion Chrys. Or. 6, p. 216, loco pulchro: οὐ τῷ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ τυράννου περιπέπηγε τὰ ξίφη, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασὶ « κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον », πολὺ ῥᾶον διάγειν. In Dionne κεφαλῆς Porsonus ad Orestem esse ait ex glossa. Empirius κεφαλῆς servavit, idque prouder, codicibus, ut videtur, id servantibus; sed potuit Porsonum nominare, ob viri auctoritatem.

⁵ Ex A accessit μὲν.

⁶ Pindarus fragmento 88, quod est orationis λυρικωτάτης splendidum specimen, prævit dicens, ὅς πόθῳ μὴ κυμαίνεται. Quadam die, quum ipse θαύματι κυμαινόμενος hunc locum explicarem juveni non græce docto quidem, sed et ipsi poetæ, in convicia erupit: « Est-ce croyable? « est-ce possible? mais c'est cent fois pire « que H.! Au lieu de galimatias, je dirai « désormais galipindare, comme Voltaire « disait galithomas, si pourtant vous le « permettez ». Cui reponeram: « Vraiment je ne le permets pas. Il faut faire « la part des idiômes. Dans les lyriques « anglais et allemands que vous entendez « bien, que de hardiesses qui doivent « étonner votre timidité, contrarier vos « idées de goût, de bon goût, comme nous « l'appelons! Mais n'abusez pas du bon « goût; il ne doit pas être exclusif. Le « spirituel Chamfort disait de Suard,

ταύτην δίδωσι δίκην τῆς ἀκολάστου γλώσσης¹ καὶ ξύγκλυδος.

Πρὶν ἢ δὲ τὰ τοῦ παιδὸς² ἐξέτασαι, τὸν τούτου πατέρα κατανοήσωμεν, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς. Ἐμοὶ δὲ τοῦτο δοκεῖ σπουδῆς ἄξιον πῶς ἀμφίβολον αὐτῷ τὴν γονὴν ὁ τοῦ δράματος ὑποκριτῆς³ προσμαρτύρεται· « Διὸς » γὰρ φησι⁴ « πεφυκῶς, ὡς λέγουσι, Τάν- « ταλος ».

« homme de goût, si onc il en fut, mais trop « sévère, trop difficile à contenter: *Le « goût de M. Suard c'est du dégoût* ». Ταῦτα πεπαίσθω ἡμῖν, καὶ ἴσως ἰκα- νῶς ἔχει, ut ait Plato.

¹ G, γλώττης. A B, γλώσσης, quod sumsī ut Euripideum. Addidī καὶ ξύγκλυδος ex A, quod absens non desiderabatur. Est γλώσσα ξύγκλυς, ni fallor, lingua quæ largo quasi flumine verba defundit, vel quæ cuncta undique collecta, vera cum falsis promiscua blaterat. Exemplum aliud non novi.

² G B, τὰ περὶ τ. π. A, τὰ τοῦ.

³ Hic et inferius p. 350, ὑποκριτῆς capiendum de ipso tragediæ auctore.

⁴ Medio versui interposita verba γὰρ φησι ex A. Sic sæpius emblemata id genus versibus allegatis interserunt. Athenæus 13, 47 de Gnathæna Sophocleam versum citante: « Ὀλόμενε παίδων », ἔφη, « ποῖον εἶρηκας λόγον »; Plato Alcibiade posteriore § 9, usurus loco poetæ cuiusdam: λέγει δὲ πῶς ᾠδὴ· « Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά » φησί « καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ἄμμι δίδου »... Interjectum φησι corrumpit versum rhythmicam recitationem, idque tanto pejus quod erat inutile post λέγει δὲ πῶς ᾠδὴ. Vir eruditus quidam inelegantibus illis emblematis non semel est usus: « Pentheus » Καὶ μὴν ὄρᾶν μοι « inquit » δύο μὲν ἑλίους δοκῶ. Ipse ad Telemacheidem Fernelonis t. 2, p. 116, versum Sophoclis apposui cum glossa qua rhythmus barbæ jugulatur: Ταύτη (τῆ νήσῳ) πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἔκων. Moneta ad Menagiana t. 3, p. 49 testimonium profert poeticum hocce modo: « Les cornes en effet sont » (*pour me servir des paroles de Scarron*) « un mystérieux bois que per-

« sonne ne voit... » Nihil potest esse durius et inconcinnius. Debit saltem pausam rhythmi facere post cæsuram, « Les cornes en effet » (*pour me servir*). Gujetus Bibliotheca Gul. Colleteti locum apponens, versum non bonum vitiauit parenthesi *dit-il*. Harpam quoque in Lyceo sic peccare memini, et Dalembertum Elogiis plus vice simplici. Hic exempli causa Monetæ distichon Burgundionum dialecto scriptum sic allegavit: « Quei pitié » (*dit-il*) « de voi « tant de sotâne Contre ein ruchô si fort « si demenai ! ». *Ruchô* vel *ruchot*, quo Burgundiones nomine vocant vestimentum quoddam vinitorium, « le manteau dédié aux chevaliers de l'ordre du *goy*, ou de la *serpette* » teste Tabaroto *Escaignes Dijonnoises* Prologo p. 19; *ruchô* igitur miram similitudinem habet formæ ac significationis cum *ρούχῳ*, quod recentioribus Græcis ἐνδυμα, φόρεμα valet. Id vocabulum attigi ad Andreopuli Syntipam; pluribus illustrant Cangius Glossario, Corayus Atactis. Scoti utuntur vel usi sunt vestimento cuius non absimile nomen est *rokelay*. Gualt. Scott. Waverlei Historia c. 10: « Luckie Macleary, having put on her clean « toy, rokelay and scarlet plaid, gravely « awaited the arrival of the company ». Gallicus interpres vir doct. monet Scotis *rokelay* esse palliolum quoddam sic vocatum, qua de re ipsi fidem habeo; sed addit « nous avons le mot *roquelau* en « français », ac jam non mecum facit. Nam in vocabulo *roquelau* fortuita tantum est litterarum parilitas, quum id vestimenti genus nomen nactum fuerit vel a pago quodam *Roquelau* dicto, ut *Caudebec* in Boilavii Epistola « Autour d'un caudebec « j'en ai lu la préface », petasus sic dictus ab oppidulo *Caudebec*; vel a magnate quo-

Ἄλλ' ἐπειδὴ¹ πλάτος² ὑπανοιγόμενον τῶν θεωρημάτων ὄρω,
δοκεῖ μοι ὡσπερ τελετῇ τινὶ τῷ λόγῳ προσέρχεσθαι. Αἱ γὰρ τε-
λεται³, σωματικὰ τούτων τὰ παραπετάσματα⁴ · ἦν δὲ εἴσω τῶν
αἰδύτων χωρήσει τις, φῶς ἐκεῖ καθαρὸν καὶ τῶν ἐσθήτων⁵ ἀπο-
γύμνωσις. Τὸν Δία τοίνυν οἱ Ἕλληνας, ἄλλος ἄλλαις τοῦτον⁶ ἐν-
νοίαις κατεμερίσαντο. Οἱ μὲν γὰρ τὸν τοῦ παντός τοῦτον⁷ ὑπο-
νοοῦσι δημιουργόν, ὃν δὴ διὰ τοῦτο καὶ Ζῆνα καὶ Δία προση-
γορεύεασιν · ἐκείνο μὲν ὡς τῆς ζωῆς⁸ τοῖς οὔσι χορηγόν, τοῦτο
δὲ ὡς αἰτίαν τινὰ διὰ πάντων τῶν ὄντων φοιτήσασαν⁹, ὃν δὴ

dam ex amplissima olim et patricia fami-
lia *Roqueloure*, quo in nomine *roque* est
latine rupes, ut in aliis compositis, *Roque-
madour*, Rupes amatoris, *Roquetaillade*
Rupescissa, *Roquefort* Rupes fortis, *Ro-
quemaure Rupes maura*, cet. Aptius
comparasset v. d. ecclesiasticum *rochet*,
quod vocabulum Boilavii ludicrum epos
fecit classicum: « Tu dors! attends tu
« donc que sans bulle et sans titre, Il te
« ravisse encor le rochet et la mitre? »
Legendus Menagius Etymologico.

¹ G, ἐπέει. A B, ἐπειδὴ.

² Pro πλάτος forsan scripsit auctor
πέλαγος, metaphora notissima. Gregorius
Cyprius in meis Anecd. Græcis t. 1, p.
343: τοσοῦτον πραγμάτων διανήξα-
σθαι πέλαγος. Libanius t. 1, p. 413: ἐ-
κεῖνα μὲν μοι χορηγήσει πρὸς μῆκος
λόγου μικρόν (cod. σμικρόν) ἕστερον,
ἐπειδὴν εἰς τὸ πᾶν ἀφείναι πέλαγος
ὁ θεὸς ἐπιτρέπη. Discipulus Libanii Jo-
annes Chrys. ad Antiochenos Hom. 7, § 5,
magistri premens vestigia: ὄρω τὸν και-
ρὸν ἡμῖν οὐκ ἐπιτρέποντα πρὸς τοι-
οῦτον ἀφείναι τὸν λόγον πέλαγος. Quem
opinor scripsisse τῶν λόγων, verbo ἀφεί-
ναι pendente ἀμεταβάτως, ut Philostrati
Herocorum initio: φασὶ γὰρ ἡμᾶς ἀφή-
σειν εἰς τὸν Αἰγαῖον αὐτόν. Ibi nota
mea. Infinita sunt exempla. Ovidius forte
est sub oculis F. 2, 4: « Nunc primum
velis, Elegi, majoribus itis ». Quod admo-
vebo ad Byronis *Donny Johnny*, libro
quinto, strophæ 158: but 'tis time... Το

slacken sail and anchor with our rhyme.

³ Nominativus est absolutus αἱ τελε-
ταί, τούτων, quæ figura non rara est.
Philostratus Icon. 6, p. 11: φαρέτραι
χρυσόπαστοι καὶ χρυσαῖ, γυμνὴ τού-
των ἡ ἀγέλη πᾶσα. Ibi Jacobs. Monui
et ad Nicetam Eugenianum pag. 98. Adde
Palaiet. ad Joannem Evangelio 8, 45;
Battier. Observat. ad N. T. § 4, in Bi-
blioth. Hist. philol. theolog. classe octava;
Kaysar ad Philostr. Soph. p. 165.

⁴ Alludit Psellus ad Mysteria et initio Al-
legoriæ de Sphinge, loco conferendo.

⁵ G B, αἰσθητῶν. A, ἐσθήτων.

⁶ G B sine τοῦτον. quod accessit ex A.

⁷ G B οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν πρῶτον τοῦ
παντός. Et hic sequor A.

⁸ A sine τῆς.

⁹ G B, φοιτήσασαν. A, φοιτήσαντα.
An αἰτίον? Posset tamen defendi, etsi
durum valde, φοιτήσαντα αἰτίαν, expo-
nente nomine αἰτίαν τοῦ φοιτήσαντος
τὴν ποιότητα, τὴν φύσιν. Phurnutus
c. 2 mundi animam vocari Ζεὺς ait, quod
sit αἰτία τοῖς ζῴσι τοῦ ζῆν. Plato Craty-
to § 28: οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Δία καλοῦ-
σι συντιθέμενα δὲ ταῦτα εἰς ἓν δη-
λοῖ τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ, ὃ δὴ προσή-
κειν φάμεν ὀνόματι οἷωτε εἶναι ἀπερ-
γάζεσθαι· οὐ γὰρ ἔστιν ἡμῖν καὶ τοῖς
ἄλλοις πᾶσιν ὅστις ἔστιν αἰτίος μάλ-
λον τοῦ ζῆν ἢ ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς
τῶν πάντων. Ibi Heindorf, collato Hee-
ren. ad Stobæum Ecl. 1, 3, 26; Kapp.
ad Aristot. De mundo 7, 2.

καὶ τρίτον ποιῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑνός. Ἐν γὰρ φασὶ τὸ ἐκ τῶν πάντων καὶ πρὸ τῶν¹ πάντων, μεθ' ὃ² ἰδέας, καὶ ἐφεξῆς τὸν δημιουργόν. Τοῦτον γὰρ ἀμέσως προσάγουσι τοῖς ποιήμασιν. Οἱ δὲ τινες ταύτην μὲν τὴν αἰτίαν ἀπέγνωσαν³, φαινομένη ὅτι τινὶ φύσει τὴν προσηγορίαν ταύτην ἐπιφημίζουσιν, ἥτις δὴ⁴ ὁ δεύτερος πλάνης ἐστὶ, Ζεὺς τοῖς ἀστρολόγοις ἐπονομαζόμενος, ὅτι, τοῦ ὑπερκειμένου τοῦτον φθαρτοῦ τυγχάνοντος ταῖς γενέσεσιν, οὗτος οἷς ἀν' ἀλῶ σχηματιζόμενος ἢ ὑφαιρεῖται τι τῶν⁵ κακίωνων, ἢ προστίθῃσι τὰ καλλίονα.

Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ δευτέρα δόξα περὶ τοῦ Διὸς τοῖς Ἑλλησιν· ἡ δὲ τρίτη ἱστορικωτέρα, καὶ ἴσως ἀληθεστέρα⁶. Αὐτὸν τε γὰρ καὶ τὸν τούτου πατέρα τὸν Κρόνον⁷ οἱ μῦθοι ὁμόθεν⁸ ἀπὸ Κρήτης γεννώσι, καὶ τὸν μὲν οὐκ ἴσασιν ὅπου⁹ γῆς κατορώρυκται, τοῦ δὲ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ δεικνύουσι κολωνόν¹⁰. εἶτα, τὴν θνητὴν ὑπεραναβάντες¹¹ φύσιν, ἀγχισπόρους ποιῶσιν τῆς οὐσίας τῆς κρείττους, καὶ πρὸς τὸ τῆς θεϊότητος εἶδος μεταβιβάζουσι. Τούτῳ δὴ τῷ λόγῳ καὶ Ἑρμῆς προστίθεται ὁ Τρισμέγιστος. Τᾶλλα γὰρ παραθεωρῶν τοὺς μύθους¹², τοῦτον δὴ μόνον γυμνὸν ἐξεδέξατο¹³, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου μίμησιν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα διερεθίζει τὸν Τάτ¹⁴.

¹ A dedit τῶν..τῶν.

² G B μεθ' ὄν. A, μ. δ.

³ G B ἐγύμνωσαν. A, ἀπέγνωσαν.

⁴ Ex A addidi δῆ. Sic p. 349, 15, ἥτις δῆ.

⁵ G B, φθαρτικοῦ... ὑφαιρεῖται τῶν. Potest τι per ellipsin abesse. Sed sequor A ob præstantiam. Et infra p. 350 ubi G B ἀφαιρεῖται τοῦ δέους, A inserit τι.

⁶ G B, ἱστορικωτέρα ἴσως, καὶ ἀλ. A, ἀληθέστερον.

⁷ A, γὰρ τόν... G, γὰρ καὶ τὸν π. τ. Κρόνον.

⁸ Sumsi ὁμόθεν ex A.

⁹ A, ὅποι. B, ὅποι. G, ὅπου.

¹⁰ Locus est classicus Ciceronis N. D,

3, 21, dicentis tres theologis Joves numerari, « primum et secundum Arcadas, tertium Cretensem, Saturni filium, cujus in illa insula sepulcrum ostenditur ». Ibi Davisius. Legendum nobile exordium Hymni in Jovem Callimachei cum nota Spanhemii.

¹¹ G B, ὑπεραναβάντες φύσιν. A, φύσιν ὑπεραναβάντας.

¹² A, θεωρῶν τοὺς μύθους. G B, παραθ. τοῖς μύθοις.

¹³ G B, ἐδέξατο. A, ἐξεδέξατο.

¹⁴ G B, μίμησιν διερεθίζει τὸν Τάτταλον. Sequor A, excepto quod Τάττα scripsi pro τα. Etenim in Hermetis Trismegisti Pæmandro sermones ab eo scripti sunt πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Τάττα.

Ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ πρὸς ¹ τὴν ἱστορίαν τὸν μῦθον μεταχειριζοίμεθα, οὐδὲν μέγα ἔσται σωματικὰς γενέσεις τοῦ Ταντάλου συνειληχίσιν· ² ἀλλ' οὐδ' εἰ ³ πρὸς τὸ ἄστρον τὸν λόγον ἀνατείνοιμεν, ἄξιόν τι τῆς φιλοσόφου σπουδάσομεν σκέψεως· τὰ γὰρ ἐκ τῶν μαθημάτων οὐχ ὑπάρξεις, ἀλλὰ σχήματα καὶ ποιότητες. Λεγέσθω τοίνυν παρ' ἡμῖν ⁴ Ζεὺς ὁ χορηγὸς ζωῆς τοῖς ὄλοις θεός, Τάνταλος δὲ τὸ αἰθέριον πῦρ· τέταται ⁵ γὰρ δι' ὄλων τῶν σφαιρῶν, καὶ φύσιν ἔχει ἄνω κάτωθεν ἄλλεσθαι. Τοῦτο γοῦν τὸ αἰθέριον πῦρ, ὁ παρὰ τῷ τραγωδῷ Τάνταλος, τῷ ἀέρι πέφυκεν ἐποχοῦμενον· τῷ γὰρ πέρατι τῆς τοῦ πυρὸς σφαίρας ἡ ἀρχὴ τῆς τοῦ ἀέρος προσῆπται· λεπτότερον δὲ τυγχάνου τοῦ ἀέρος τὸ πῦρ, ὡσπερ ὀχήματι τινι τούτῳ ἐπελαφρίζεται. Ὁ δὲ ὑπερτέλλων τὴν τούτου κορυφὴν πέτρος ⁶, ὁ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα σφαῖρος ⁷ ἐστίν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς φαίημεν ⁸, ἡ ἀπλανὴς κυκλοφορία. Ὁ μὲν γὰρ ἀπὸ τὸ πῦρ ὑποβέδθηκε, τὴν ἀπλανῆ δὲ σφαῖραν τὸ πῦρ, ἥτις δὴ, ὡσπερ τις ⁹ χερμάς, ἐπιβεδάρηται καθάπερ τινὶ κορυφῇ τῇ πρώτῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ πυρὸς· αὕτη δὲ ἡ ἀπλανὴς τῇ ἀπαύστῳ καὶ ταχεία περιωγωγῇ τῆς κινήσεως δοκεῖ μὲν πιέζειν τὸ πῦρ, ἵνα μηδὲν τι καινὸν ἐν τοῖς πολυκλονήτοις στοιχείοις γένηται· οὐ

¹ G B, ἡμῖν μὲν οὖν, εἰ μὲν πρὸς. A sine utroque μὲν.

² G B, συνειλοχόσιν. A. συνειληχ.

A sine εἰ.

³ A, ἡμῖν. G B, ἡμῶν. Utraque lectio est probabilis.

⁴ G, πῆρ πέταται. B, πῦρ πέτ. A, πῦρ τέτ. Mox G B, τοῦ ἀέρος τυγχάνου.

⁵ G B, κεφαλὴν λίθος. Cf. p. 345, n. 4. Alia est in Platonis Cratylo de Tantalos inversio allegorica § 28, ad quem adhibe Procli Scholia § 92.

⁶ A, κατὰ ἐμπεδοκλή. Sturzins quidem Empedocle p. 514, v. 24, affert philosophi distichon, cujus hoc duntaxat he-

mistichium Σφαῖρος κυκλοτερῆς non controversiam facit, ac magna cum eruditione et diligentia plurimos veterum de sphæro locos collegit atque ordinavit, non cognito tamen, ut videtur Pselli testimonio. Proclus in Alcibiadem p. 113: σεμνὸν μὲν καὶ τίμων (ἴμο τίμιον) ἡ φιλία ἐστὶ... τὴν πρώτην ἐν τοῖς θεοῖς ὑπέστη καὶ τῇ νοερᾷ ζωῇ, καὶ τῷ κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα νοητῷ θεῷ Σφαῖρον δὲ αὐτὸν ἐκεῖνος εἶωθεν ἀποκαλεῖν. Ibi Creuzerus disticho Empedoclis, ut est a Sturzio editum, utitur; quod miror equidem.

⁷ A, φαίαιμεν.

⁸ G B, τὴν δὲ ἀπλανῆ. Accessit τις ex A.

ex A.

διαφθείρει δὲ, ἀλλὰ τὸ μὲν ὡσπερ ὑποπέφρικε (διδόσθω ¹ γὰρ τοῦτο τῆ τοῦ μύθου ἐξουσία), συναγόμενόν τε καὶ συνειλούμενον· ὁ δὲ περιελισσόμενος κύκλος ἀφαιρεῖται τι αὐτῷ αἰεὶ τοῦ θεοῦ, τὸν ἅπαντα χρόνον ζωογονῶν, ἀλλ' οὐ φθείρων.

Τὸ δὲ ἀμφιβάλλειν τὸν ὑποκριτὴν ² περὶ τῆς τούτου γενέσεως ταύτην μοι ὑποβάλλει τὴν ἔννοιαν, ὅτι τετολμήκασί τινες τῶν στωϊκῶν πυρώδη φύσιν τῷ τοῦ παντός προσάψαι δημιουργῷ ³, ἀλλ' οὐχ ἢ γε Ἀκαδημία, οὔθ' ἢ πρεσβυτέρα οὔθ' ἢ νεωτέρα, τοῦτον τὸν λόγον ἐδέξατο ⁴. αἰσώματον δὲ τοῦτον ὠρίσαντο καὶ πρὸς μηδὲν τῶν στοιχείων εἰκός τι ἔχοντα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ λόγος ἀμφιβάλλει περὶ τὰς τοῦ Ταντάλου γονάς, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ τὸ πῦρ γεγεννησθαι ταῖς δημώδεσι παραχωρεῖ ὑπολήψεσι· σπουδάζεται γὰρ φιλοσοφία καπὶ τοῖς δράμασι, καὶ διὰ τοῦτο ἔπερ ἀπεμφαῖνον ⁵ τοῦ μύθου πρὸς τὸν ἀληθῆ λόγον εὐρίσκει ⁶ τῷ συρφετῷ τοῦ πλήθους δίδωσιν ⁷.

Ἄλλὰ πῶς ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ἦν ⁸, πῶς δὲ τῆς κάτω γενέσεως πεφυκῶς ἀποτελέσμα, συνδιητάτο θεοῖς, πῶς δὲ καὶ συν-

¹ Sic A. G B, δεδόσθω. Pachymeres Progyrn. p. 558: θεὸς οὐσα συνέσεως πλήρης οὐκ ἂν ἤρεῖτο τῶν κρειττόνων τὰ χείρονα· ἀλλ' ἔστω, δεδόσθω καὶ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς. Procopius Gazæus epistola 36 Maianæ, quum oratione declamatoria valde et sophistica exclamasset, εἶθε γενοίμην Περσεὺς καὶ φανείη ὑπόπερος... ἤδη καὶ τὸν Ἄθαριν πολλάκις ἐζήλωσα., addit: Περσεὺς δὲ καὶ Ἄθαρις ποιηταῖς δεδόσθω καὶ μύθοις.

² Est ὑποκριτῆς ipse tragediæ auctor Euripides, ut superius p. 346, 4.

³ Aristocles Eusebii Præp. Ev. 15, c. 12, de philosophia Stoicorum: στοιχείον εἶναί φασι τῶν ὄντων τὸ πῦρ, καθάπερ Ἡράκλειτος, τοῦτου δ' ἀρχὰς ὕλην καὶ θεόν. Porphyrius ibid. c. 14, contra Stoicorum de deo opinionem: τὸν

δὲ θεὸν οὐκ ὀκνοῦσι πῦρ νοερόν εἰπόντες ἀίδιον καταλιπεῖν. Stobæo Ecl. Phys. 1, § 28, p. 60, Zeno dicitur νοῦν κόσμου πύρινον posuisse. Zeno apud Ciceronem Acad. 1, 12, «statuebat ignem «esse ipsam naturam, quæ quidquid gignere ret». Ibi Castillon. Lipsius videndus Physiol. Stoic. 1, 6.

⁴ G B, ἐδέξατο, et mox γεγεννησθαι. A, ἐδέξαντο.

⁵ Verbum ἀπεμφαίνεῖν scripsi in Tzetæ Allegoriis Φ. 136.

⁶ A, εὐρίσκει. G B, εὐρίσκων.

⁷ G B, τῷ συρφ. δίδ. τ. πλ. Transposui ex A. Et statim G B, ἄνθρωπος ὁ τ., quod ex A transposui.

⁸ G B, συνδιητούτο.. διαιτώμενος. Sequor A. Variantem συνδ. indicabam olim ad Vitam Barlaami Anecdosis Græcis t. 4, p. 5.

δαιτώμενος τούτοις ἔκφορα τὰ ἐκείνων ἐποίει μυστήρια ¹, καὶ διὰ τοῦτο ἠώρηται καὶ τὸν λίθον πεφόδηται ²; Φημί τοίνυν ἐγὼ ὡς ἀρχὴ τοῖς ἐν γενέσει τὸ πῦρ. Ἡμῖν τι ³ γὰρ εἰς τὴν σωματικὴν οὐσίαν συντελεῖ καὶ μέρος γίγνεται τῆς συνθέσεως τὸ κορυφαϊότατον. Ἀλλὰ καὶ πᾶν αἰσθητὸν, φύσιν ἔχον ὀραῖσθαι, καὶ μὴ ἐρῶτο, ἐπιπροσθοῦντος αὐτῷ τινὸς σώματος, αὐτὸ δὴ τὸ ὀραῖσθαι τῆς πυρώδους οὐσίας μετέληφε. Τὴν δὲ ἀπλανῆ ⁴ παῖδες Ἑλλήνων πέμπτον ⁵ ὑποτιθέμενοι σῶμα, οὐδέν τι λυσιτελεῖν ἡμῖν εἰς τὴν γένεσιν οἴονται. Διὰ τοῦτο λέγεται ὁ τοῦ Διὸς παῖς Τάνταλος, ὃν ἡμεῖς πῦρ ⁶ ἐθεωρήσαμεν, ἄνθρωπος εἶναι, καὶ τὴν γῆν λαχεῖν οἰκητήριον, ὅτι μεθ' ἡμῶν τὸ πῦρ καὶ πρώτη τοῦτο τοῦ σώματος ἡμῶν ⁷ σύστασις, τὸ δ' αὐτὸ καὶ θεοῖς ἔλαχεν ἑλληνικοῖς συνοι-

¹ Sunt μυστήρια, secreta, arcana privata. De hac significatione non rara mirum est tacuisse H. Stephanum. Photius Lexico p. 45 Porsonianæ: ἑχέμυθον, μυστήριον κρύπτον ἢ φρόνιμον· fortasse corrigendum κρύπτοντα. Artemidorus 4, c. 80, de muliere per somnia mulierem περινοῦση vel a muliere περινομένη, ait sic secreta communicari, μυστήρια. Stephanus Symeonis Sethi p. 25, tria esse ait a quibus abstinere homo prudens, regis familiaritatem, venenatam potionem, et τὸ ταῖς γυναιξὶ πιστεύειν μυστήρια. Hoc etiam suadet Georgius Lapitha v. 643: Μὴ ἐκκαλύψης σὸν αὐτῆ μυστήριον, μηδ' ὀλως· αὐτῆ scilicet τῆ συνοικῶ. Qui et alibi sic nomine est usus, quod monstravi. Menander Fragm. inc. 468: Μυστήριόν σου μὴ κατέιπης τῷ φίλῳ, Καὶ οὐ φοβηθήσῃ αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον. Secundum vicrsam, cujus emendationem aliis quaerendam permiserunt editores, ita propono legendum, μὴ καὶ φοβηθῆς αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον. Symeon Sethi alia dabit exempla pp. 152, 348, 372. Adde quæ notavi ad Aristænetum p. 659. Et sic mysterium pro secreto usurpavit Cicero ad Atticum 4, 18: « neque sunt cæ epistolæ nostræ, quæ si « perlatæ non sint nihil ea res nos offen-

« sura sit, quæ tantum habent mysteriorum aut eas ne librariis quidem fere commit-
« tamus ».

² G B, ἠώρητο.. πεφόδητο. Ex A mutatum tempus.

³ G B, ἡμῖν τε. A, τι, qui mox habet γίγνεται et συνθέσεως. G B, γίνεταί et συνέσεως.

⁴ G B, ἀπλανῆ σφαῖραν. A sine σφαῖραν, ipsi neglectum auctori, ni fallor. Jam p. 349, quum plene dixisset ἀπλανῆ σφαῖραν, usus est ellipsi ἢ ἀπλανῆς. Fixus orbis, est circulus firmamenti, ἢ ἀπλανῆς σφαῖρα Psello, ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα Aristoteli de mundo 2, 7: « orbis inerrabilis » Apuleio Aristotelem interpretanti p. 58.

⁵ G B, πέμπτον σῶμα ὑποτιθέμενον. Transposui ex A, ubi et ὑποτιθέμενοι. Apuleius p. 57 Aristotelem augens: « cælum... æther vocatur;... elementum « vero non unum ex quatuor quæ nota « sunt cunctis, sed longe aliud, numero « quintum, ordine primum ». Conferenda « quinta illa natura » de qua Cicero Acad. 1, 12, ubi Davisius.

A B, πῦρ. G, πρῖν. Eadem confusio⁶ superius occurrebat. Mox G B, ἄνθρωπον. A, ἄνθρωπος.

⁷ Addidi τοῦτο et ἡμῶν ex A.

κεῖν· εἰ γὰρ θεοὶ τούτων οἱ πλάνητες, τούτοις δὲ ἀγχωμάλως τὸ πῦρ παροικεῖ¹· ὁμοδίαιτον ἄρα τοῦτο τοῖς ἐκείνων θεοῖς. Ἐκπυστα δὲ τὰ ἐκείνων πεποίηκεν, ὅτι φωτὶ πάντα καταλαμβάνεται, τὰ μὲν θεῖα τῷ θεῷ, τὰ δὲ σωματικά τῷ σωματικῷ. Ἀκόλαστος δὲ τῷ πυρὶ ἢ γλῶσσαι, ὅτι τοῦτο μόνον τῶν στοιχείων² παφλάζει τῇ φύσει καὶ εἰς τὸ αἰεὶ συνηγεῖ· ἢ τε γὰρ γῆ στάσιμος οὔσα καὶ ἀμετάθετος, καὶ ἤχου ἐστέρηται· τὸ τε ὕδωρ, εἰ μὴ τι εἴη τὸ δονοῦν³· ἢ ἡρεμῆ ἐπικεχυμένον τῇ γῆ· ὃ τε ἀήρ ἀψόφῳ βαίνει κελεύθῳ κατὰ τὴν ποίησιν⁴. τὸ δὲ πῦρ, αἰεὶ τῷ ἐγκειμένῳ ἐσαεῖ⁵ στενοχωρούμενον πνεύματι, περισαλπίζει τὰ ὅσα οἷς ἂν προσεγγίσειε.

Τοιαύτη μὲν ἡ κεκρυμμένη τοῦ μύθου διάνοια· ὑμῖν⁶ δὲ τὰ ἐνταῦθα εἰρημένα μὴ ἀμετακίνητα δόγματα ἔστωσαν. Πρὸς γὰρ τὸ χρεῖώδες τοῦ λόγου τὰς τῶν ὀνομάτων φύσεις ἐξειλήφαμεν· ἐπεὶ περ ἐφ' ἐτέρῳ μύθῳ, ἐν ᾧ δὴ ὁ μὲν Κρόνος τὸν Δία γεννά, οὗτος δὲ τὸν πατέρα δεσμεῖ, ἄλλως ἂν ἐκδεξαίμεθα ἐκεῖνον τὸν παῖδα τοῦ Κρόνου⁷. Χρόνον γὰρ τὸν Κρόνον ἐκεῖσε νομίσαντες, δώσωμεν αὐτῷ πάντα καταβροχθίζειν τὰ ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ⁸ γεννώμενα. Τοιοῦτος γὰρ ὁ χρόνος, δαπανητικὸς τῆς οὐσίας τῶν

¹ G B, οἱ γὰρ θεοὶ· τούτοις οἱ πλάνητες, ἀγχωμ. Sequor A.

² G B, γλῶσσαι.. τὸ στοιχεῖον. A, γλῶττα.. τῶν στοιχείων.

³ G, τὸ δὲ ὕδωρ... τις.. δονῶν. A B, τὸ τε.. τι. B, τις δονοῦν. A, κινουόν.

⁴ Euripides ore Hecubæ philosophatur Troasin 894: Ἦ γῆς ὄχημα, κάπι γῆς ἔχων ἔδραν, Ὅστις ποτ' εἰ σὺ, δυστόπαστος εἰδένχι Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦ βροτῶν. Προσευξάμην σε· πάντα γὰρ, δι' ἀψόφῳ βαίνων κελεύθῳ, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Quem locum multi respexerunt, in his Synesius De Regno p.20: οὐ γὰρ σχηνοβατῶν, οὐδὲ τερατοργῶν ὁ θεός,

ἀλλὰ δι' ἀψόφῳ βαίνων κελεύθῳ, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγει, παντί τε ἀπανταχοῦ παρεστάναι τῷ πεφυκότι μετέχειν ἔτοιμος. Reperi ἀπανταχῇ in codice 3035, ad μετέχειν scholium μετουσίαν ἔχειν in cod. 1038.

⁵ Ex A a lditum ἐσαεῖ, ac mox peri junctum vulgato σαλπίζει,

⁶ G B, ἡμῖν. A, ὑμῖν.

⁷ A, ἐπεὶ γὰρ. Statim G B, ἐν ἐτ. A, ἐφ'. Mox A, ἂν ἐκδεξαίμεθα ἐκ. παῖδα. Scripsit Psellus Allegoriam de Saturno teste Bibliotheca Gr. t. 10, p. 45; eam tenet codex Venetus

⁸ G, δώσωμεν. B, δώσωμεν. A, δώσωμεν. — A, τῆς ἐκείνου ὀσφύος.

αίσθητων. Ἐμελλε δὲ καὶ αὐτὸς τῷ συνεχεῖ τῆς οἰκείας φύσεως
 ρεύματι, παραρρεῖν τε καὶ παραπόλλυσθαι· ἀλλ' ἢ ἐκ διαδοχῆς
 τῶν ὄντων ζωῆ, ἢ τις δὴ Ζεὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ μύθῳ προσηγόρευ-
 ται, τὴν τούτου ῥοήν¹ ἀνέχει καὶ οἶον δεσμεῖ, ὥστε μὴ παραπόλ-
 λυσθαι. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ καθ' ἕκαστον ζωῆ κινουμένη καὶ πα-
 ραρρέουσα, διὰ τοῦτο καὶ Ῥέαν τῷ Διὶ ὁ μῦθος ἐπέστησε μητέρα·
 ἔδοξε γὰρ καὶ τοῦτον καταπιεῖν ὁ Κρόνος, ἀλλ' οὐ καταπέπωκε.
 Τῷ μὲν γὰρ τὰς μερικὰς ζωὰς καταφθείρειν², διολλύων ἡμᾶς τοῖς
 πέρασι τοῦ εἰμαρμένου βίου, ὑφήρπασε τῷ λαίμῳ τὸν Δία· ἐφ' ᾧ
 δὲ μὴ πᾶσαν τῶν ὄντων τὴν ζωὴν κατηνάλωσεν, ἀλλὰ μένει συν-
 τηρούμενος ταῖς διαδοχαῖς, ἠλευθέρωται³ ὁ παῖς τοῦ παιδοκτόνου
 πατρός.

Ἐπεὶ οὖν ὑμῖν τὴν ὁδὸν⁴ νῦν πρώτως τῶν ἑλληνικῶν μύθων ἠνοι-
 ξαμεν, καὶ ὑψηγησάμεθα ὅπως δεῖ τούτους ἀλληγορεῖν, τῷ ἐν-

¹ G B, ζωὴν. A, ῥοήν. Mox G B, μη-
 τέρα τῷ. ἐπέστησεν. ἔδ. γὰρ τ. ὁ Κρ.
 κατ. οὐ καταπέπωκε δέ. Sequor A. Vi-
 dimus quidem p. 345, οὐ διαφθέρει δέ.

² B G, διαφθείρειν.

³ G A, ἐφ' ᾧ δὲ μὴ. B, ἐφ' ᾧ μὴ
 δέ. Tum A, καταναλύει. G B, ἠλευθέ-
 ρωτο.

⁴ G B, sine τὴν ὁδόν. Isto quod sequi-
 tur verbo στοιχεῖν usus est Psellus De
 oper. demonum p. 6: ὁλέθρῳ προφανεῖ
 στοιχοῦσιν. Et ad discipulos Opusc. p.
 140: τοῖς νόμοις στοιχεῖτε. Nilus Nar-
 rat. 3, p. 31, editionis Possini, quæ una
 nunc est ad manus: οἱ δὲ πολλοὶ λαχά-
 νων ὤμων καὶ ἀκροδρῦων στοιχῶσι
 διαίτη, τράπεζαν ἀκαρύκευτον ἀγα-
 πῶντες. Possinus: « quid illud στοιχῶ-
 ασι? Cod. Tolosanus, στοιχοῦσι? nullo
 « sensu ». Et proponit στοιχῶδων διαί-
 τη, conjecturam ipse contemnens suam.
 Recepto στοιχοῦσιν, sententia est opti-
 ma, prandium pessimum: « leguminibus
 « crudis ac nucibus utuntur ». Significare
 στοιχεῖν translate sequi, persequi, obse-
 qui, uti, jam est notissimum. Theophyla-

ctus Bulg. in Mingarellii Anecdotis § 10:
 ὄψει πάντας τῷ αὐτῷ κανόνι στοιχοῦν-
 τας, bene vertente Mingarellio: « omnes
 eidem regulæ insistere videbis. » Auctor
 Vitæ Euthymii in Monumentis Cotelerii t.
 2, § 72: εἰ καὶ αὐτὸς στοιχοῖ τῷ τοῖς
 γεγραμμένοις μαθεῖν ἐθέλοντες... et
 statim sequitur verbum συνάδοντα sy-
 nonymum τῷ στοιχοῦντα. fursus ibidem:
 ἡ φήμη πανταχοῦ τῆς ἐρήμου διέβαι-
 νεν ὅτι ὁ μέγας Ἀθανάσιος τῇ ἐν Χαλ-
 κηδόνι στοιχοῖ συνόδῳ. Glycas Epist.
 in Lamii Deliciis eruditorum t. 1, p. 13:
 σφάλλουσι λοιπὸν οἱ δογματίζοντες
 οἰκοθεν ἕτερα, καὶ μὴ τὸ τῆς ἐκκλη-
 σίας δόγμα ὀρθοδόξῳ στοιχοῦντες φρο-
 νήματι· quæ verba quum Lamius sic con-
 vertisset latine ac pessime: « reliquum
 « est ut toto cælo aberrant, qui diversa
 « privatim sentiunt, neque ecclesiæ dogma
 « orthodoxa cogitatione conjiciunt », se-
 vere fuit castigatus a Riccio professore
 linguæ Græcæ, qui serius innotuit Disser-
 tationibus Homericis. Melior quidem in-
 terpretatio Riccii, « neque secundum ec-
 « clesiæ dogma orthodoxa cogitatione am-

ταῦθα κανόνι στοιχοῦντες καὶ ὑμεῖς τι τοῖς ἐπιλοίποις συνεισ-
ενέγκοιτε¹.

« bulant », sed quæ tamen non faciat satis ;
nec placet ejus conjectura κατὰ δόγμα.
Respondit fuse Lamius Deliciarum t. 3,
p. xxxviii seqq, ac jam meliora do-
ctus exemplis biblicis præcipue verbum
στοιχεῖν illustravit, non sine conviciorum
in criticum aspersione, neque tamen bene
vertit, ceterum in hoc prudens quod κατὰ

propositum rejiciat. Integerrima enim est
sententia, nec difficilis si δογματίζοντες
mente repetatur post μὴ, « et non asse-
rentes ac prædicantes ecclesiæ dogma,
« orthodoxam sequuti opinionem ».

¹ Sic Gesneri editio ac codex B. Codex
autem A, τι τῶν ἐπὶ λόγοις συνεισε-
νέγκατε.

ΤΟΥ ΛΥΤΟΥ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΦΙΓΓΑ ¹.

Ἐπί τῶν λεγομένων τελετῶν τὰ μὲν ἄδυτα ἔνδον ² ἦν, ὡς δηλοῖ καὶ τοῦνομα, τὰ δὲ παραπετάσματα προεβέβληντε, ἀθέατα τὰ ἐν τοῖς ἀδύτοις φυλάττοντα. Ἐν δὲ τοῖς Ἐλευσινίοις ³ ἀνεώγνυντό τε ταῦτα καὶ ἀπεγυμνοῦτο ⁴ τὰ κεκρυμμένα ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἐν περιόδῳ ἐτῶν ⁵, ἵνα μὴ τὰ ἀβέβηλα βεβήλοις πολλάκις ὀπτάνοιο· ὑμεῖς δὲ καὶ τῆς ἡμέρας πολλάκις τὸν ιεροφάντην καταβιάζεσθε τὰ κελύφανα τοῦ μύθου περιρρηγνύειν, ἵνα τὸ ἀποκείμενον τῷ ἐλύτρῳ ἀπόρρητον ἐκεῖθεν ἀναλαβόντες καταβροχθίσησθε ⁶. Ἐγὼ δὲ ἀπώκνησα ⁷ ἂν τοῦτο ποιεῖν, εἰ μὴ αἱ μὲν ἀρχαῖαι κατήργηνται τελεταί, θεῖα δὲ ἐκρατύνη δόγματα, ἀναπεταννύοντα μὲν τὰ παραπετάσματα, ἔνδον δὲ τοῦ ἀδύτου πολλάκις εἰσάγοντα τὸν τελούμενον. Διὰ τοῦτο περι-

¹ G B, περὶ τῆς σφιγγός. Sumsi lemma ex A.

² G B sine ἔνδον. Mysteriorum comparatione jam usus est p. 347.

³ G B, προεβέβληνται... ταῖς Ἐλευσινίοις. A, προεβέβληντο... τοῖς Ἐλευσινίοις. Hoc sumsi. Præcedens quidem nomen τελετῶν ac ταῖς Ἐλευσινίοις concordant; sed et neutrum τοῖς Ἐλευσινίοις bene habet, quum τὰ Ἐλευσίνια magno sit in usu per ellipsin τοῦ μυστήρια, cujus cum illo vocabulo non meminerunt ellipseon collectores.

⁴ G B, ἀνεμίγνυντό τε τ, A, ἀνεώγνυντο ταῦτα. Mox G, ἀνεγυμνοῦτο.

A B, ἀπεγυμνοῦτο. Sic persona singulari cum pluralis præcedat.

⁵ B G, ἐγίγνετο γὰρ τοῦτο. A, ἐγίγνετο δὲ τ. G B, περιόδοις ἐτῶν. In B ὀκτώ ante ἐτῶν vest obductum lineola. Sed nec ἐν περιόδῳ ἐτῶν verum est, quum quotannis Eleusinia celebrarentur mysteria. — A sine πολλάκις.

⁶ G, ἡμετέρας. A B, ἡμέρας. — G B, καταβιάζετε. A, βιάζεσθε. — G B, κελύφανα. A, κέλυφα. — G, ἀπόρημα. B, ἀπόρρημα, priore ρ tibiam lineola notato. A, ἀπόρρητον. — A, ἐκεῖ. — A, ἀναβροχθίσησθε. G B, καταβρ.

⁷ Idem usus verbi ἀπώκνησα supra

ρηγνύσθω τὸ τοῦ μύθου τῆς σφιγγὸς ἔλυθρον, τὸ δὲ κεκρυμμένον ἀνακεκαλύφθω φιλοσοφίαν ἔχον ἀπόρρητον.

Πλάττει δὲ ταύτην ὁ μῦθος κόρην εὐπρόσωπον οὐ μέχρι ποδῶν, ἀλλ' ὀμφαλοῦ, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα δασύ τῇ τριχί, καὶ πόδας θηρὸς καὶ οὐράν μακράν. Ἡ δὲ γλῶττα ἀττικίζουσα τε καὶ πυθαγόρειος, αἰνιττομένη τὰ πράγματα. Τῷ γὰρ ἀνθρώπῳ τὸν λόγον προσάπτουσα, ἐτέροις τοῦτον, ὡς ἴστε, ἠρμήνευε τοῖς ὀνόμασι. Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τοῦ μύθου τέρας, καὶ δεδόςθω τοῖς ποιηταῖς ἐπ' ἐξουσίας πλάττειν ἅπερ καὶ βούλονται· ἀλλ' ὁ φιλόσοφος νοῦς μὴ τῷ φαινομένῳ προσκείσθω, ἀλλὰ τῷ αἰνισσομένῳ διὰ τοῦ τέρατος. Ὁ τοίνυν ἐμὸς λόγος περὶ τῆς σφιγγὸς τοιοῦτος¹.

Ἡ σφιγξ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἄνθρωπος ἐξ ἀνομοίων συγκεῖμενος· πολυμερές γὰρ χρῆμα ἢ οὐσία ἡμῶν. Τὰ μὲν γὰρ τῇ λογικῇ δυνάμει² συναπτόμεθα, τὰ δὲ τῆς ἀλόγου μετέχομεν φύσεως· τὸ μὲν γὰρ ἐν ἡμῖν ἐν, καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνο νοῦς, καὶ ἡ μετὰ τοῦτον διφυῆς διάνοια, ἣ τε ἀληθῆς δόξα τὸ τῆς διανοίας συμπέρασμα, λογικὰ πάντα καὶ θεῖα· ἡ δὲ φαντασία καὶ ἡ αἴσθησις καὶ ὅσα σώματος δεῖται πρὸς τὴν ὑπόστασιν, ἄλογα καὶ κτηνώδη, καὶ πρὸς τὸ ἐκτὸς νενευκότα³. Ἔστι μὲν οὖν ταῦτα καὶ καθ' αὐτὰ τῷ λόγῳ διαιρετά· ἀλλ' ἡ τοῦ ἀνθρώπου πλάσις συγχεῖ πάντα, καὶ τέως πέφυκεν ἀφανῆ. Εἰ μὲν οὖν εὐθύς τῷ φρονεῖν φιλόσοφόν τις σχοίη νοῦν, καὶ γνοίη τι ὄντα

p. 344. Mox G B, κατηγορηται. A, κατήγγηται.— G B, τοῖς ἀδύτοις εισάγ. A, τοῦ ἀδ. πολλ. εισάγ.— A, παραρηγνύσθω. G B, περίρρ.— G, ἔχων. A B, ἔχον.

¹ G, πόδες θ. κ. οὐρά μακρά. In B ἄ ἄ supra ἄν ἄν. G B, ἐτέρω... ἠρμήνευσε τῷ ὀνόματι. τοιοῦτο μὲν τό. A, ἐτέροις... ἠρμήνευε τοῖς ὀνόμασι, τοιοῦτον μὲν τό.— A sine ἐπ' ἐξ.— A,

& καὶ βουλ.— A B, αἰνισσ. G, αἰνιττ.— G B, τοιοῦτός ἐστι. B sine ἐστι.

² G B, σφιγξ sine ἡ.— G, τὰ μὲν γὰρ ἐν ἡμῖν. A B sine ἐν ἡμῖν. G B, ταῖς λογικαῖς δυνάμει. A, λογικῇ δυνάμει. B, τῆς τοῦ ἀλ.

³ Sic A B. G, ἐν ἡμῖν πρῶτον. B, νοῦς δεύτερον.— G B, μετὰ τοῦτο φυσικῇ διάνοια.— G B, καὶ αἰσθησις.— G B, ἀλόγῳ καὶ κτηνώδει... νενευκότι.

νοῦς¹, καὶ ψυχὴ ποι γέγονε, μισεῖ μὲν τὴν ὕλην, ἀποστρέφεται δὲ τὸ σῶμα, βύσας δὲ τὰς αἰσθήσεις καὶ πολλὰ χαίρειν εἰπὼν τῇ φαντασίᾳ, πρῶτον μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῆς οἰκείας οὐσίας τηρεῖ, ἔπειτα δὲ ἔνδον χωρεῖ πρὸς τὸν νοῦν, καὶ διὰ τοῦ νοῦ συγγίνεται τῷ θεῷ· εἰ δ' ὡς ἔτυχε μείνη ἐπὶ τῆς γενήσεως, καὶ χρῶτο μὲν ταῖς αἰσθήσεσι, φαντασιώδη δὲ κέκτηται ζωὴν, πρὸς τὴν τῶν θηρίων φύσιν ταῖς προαιρέσεσιν ἡτομολήσεν· ἔνθα δὴ γενόμενος τῶν μὲν κυρίως ὄντων οὐδὲν οἶεται εἶναι, ἐκεῖνα δὲ ὑφίστασθαι μόνον δοκεῖ ὧν ἂν ἀπρίξ τὰν χεροῖν ἐπιλάβηται. Ἐν τῷ τοιοῦτῳ γὰρ βίῳ² καὶ κύνες ἐνεοὶ³, καὶ ἐκ δρυμοῦ σῦες καὶ μονιοὶ ἄγριοι⁴, καὶ χρεμετίζοντες ἵπποι⁵ ἐπὶ τὴν γειτνιώσαν παρὰ τῆς θείας γραφῆς κατανομαζόμενοι⁶. Ἐπὶ δὲ θατέρου βίου ἄγγελοι καὶ παῖδες θεοῦ, εἰπὼν δὲ καὶ θεοὶ, ὡς τὸ, « ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστε⁷ » δ. Ἄλλ' ἐπεὶ ἐς τοσοῦτον ἀφεστᾶσι τὰ ἀντικείμενα⁸ (μέγα γὰρ χάσμα ἐστήρικται μεταξὺ θεοῦ καὶ θηρός), δεῖ καὶ μέσσην ἀμφοτέρων⁹ δοῦναι ζωὴν, ἣν τὰ μὲν τῶν Χαλ-

¹ G B, καθ' ἑαυτὰ. — G B sine οὖν. — G B, τοῦ φρονεῖν... καὶ γνοίη τι τῶν (B tamen sine τῶν) ὄντων νοῦς.

² G B ἔπειτα ἔνδον. — G B, γεννήσεως. — A, φαντασιώδει δὲ κέχρηται τῇ ζωῇ. Addidit τὴν ductus articulo τῇ alterius lectionis. — G B, γενομένη. — G B, ὧν ἀπρίξ τ. χ. ἐπιλάβοιτο. — G B, ἐν γὰρ τῷ τοι. βίῳ.

³ Isaias 56, 10 : κύνες ἐνεοὶ οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν.

⁴ Psalm. 79, 14 : ἐλυμήνατο αὐτὴν σῦς ἐκ δρυμοῦ καὶ μονιὸς ἄγριος κατενεμήσατο αὐτήν. De μονιῷ vide Corray. ad Plut. Demosth. c. 14; Jacobs. ad Leonid. Tar Ep. 6, in Analectis; Anecd. Gr. mea t. 1, p. 372; Aug. Meinek. Curis criticis p. 71, proponentem ante hos sex et triginta annos novam in Plutarcho De Solertia anim. c. 9, lectionem eamque certissimam, σὺν μονιῶν (vel μόνιων) pro vulgata σὺν μόνον, quæ in ordinem nondum recepta est.

⁵ Refero verba χρεμετ. ἵππ. ἐπὶ τὴν γειτν. ad Jeremias c. 5, 8 : ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγενήθησαν· ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμετίζον. Memoriter scripsit Psellus, qui τὴν γειτνιώσαν substituit lectioni biblicæ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

⁶ In A syllabæ κατο versum claudunt; sequentis initium evanidum est, tum exhibetur compendium in quo sunt perspicuæ litteræ ομβ, quæ d ducit probabiliter ad integrum participium κατονομασθέντες.

⁷ Verba ὡς τὸ—ἐστὲ desunt in A. Psalmus 81, 6 : ἐγὼ εἶπα, θεοὶ ἐστὲ καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες.

⁸ B G, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐς τοσοῦτον δεῖ ἀφεστάναι τὰ ἀντικείμενα. Sequutus sum A.

⁹ A, ἀμφοτέροις. Optima est genitivi syntaxis. Pachymeres Declam. 4, p. 74 : οὐ φονεύειν καὶ μέσον ὑμῶν ἐμελλε; ad quem vide notam meam p. 62. Hora-

δαίων λόγια ἑτεροφανῆ φασίν καὶ ἑτεροκνεφῆ¹ κατὰ τὴν πρὸς θάτερα τῶν ἄκρων ἀπόκλισιν² καὶ ἐγγύτητα, ἐγὼ δὲ ἀπλῶς οὕτως ἀνθρωπίνην κατονομάσασαιμι³. Τριττὴν⁴ οὖν, ὡς ὁ λόγος ἠρμήνευσεν, ἐφωράσαμεν τὴν ζώην, θηριώδη, ἀνθρωπίνην, καὶ θεοειδῆ. Ἄλλ' ἐν μὲν τῇ θηριώδει σωματικὰ πάντα καὶ θεῖον οὐδὲν, ἐν δὲ τῇ θεῖα φιλόσοφος ἢ διεξαγωγή καὶ κατάργησις⁵ τῶν αἰσθήσεων, ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ ἀνθρωπίνῃ, σύμμιξις ἐξ ἀμφοῖν.

tius: « idem Pacis eras mediusque belli ». Ibi Turnebus. Mox A φασίν ἢ ἔτ. B G sine φασίν.

¹ Vocabula ipsa ἑτεροφανῆ καὶ ἑτεροκνεφῆ non potuerunt reperiri in oraculis. Ibi scriptum potius fuit ἀμφιφαῖ et ἀμφικνεφῆ. Et est hoc quidem in fragmento Oraculi apud Synesium Insomn. p. 140, illud in alio loco p. 141, manifestissime ista oracula respiciente: ἔσχαται μὲν αὐταὶ αἱ δύο λέξεις ἢ μὲν ἀμφικνεφῆς, ἢ δὲ ἀμφιφαῖς οὕσα, εὐμοιρίας τε καὶ κακοδαίμονίας τὰ ἄκρα νειμάμεναι· πόσας δε οἶει μεταξὺ χώρας ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου, ἑτεροφαεῖς τε καὶ ἑτεροκνεφεῖς... ubi vocibus metricis, orationis variandæ causa, et synonymis usus est. Psellus Expositione Oraculorum Chaldaicorum p. 53 de anima: καθαρθεῖσα δι' ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ ἀνεισιν εἰς τὸν ὑπὲρ σελήνην τόπον μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς, καὶ ἀποκληροῦται εἰς τὸν ἀμφιφαῖ (codex quem jam indicavi in Anecd. Gr. t. 5, p. 22, εἰς τόπον ἀμφ.) τουτέστιν ἀμφοτέρωθεν λάμποντα (cod. ἀμφ. φαίνοντα, melius) καὶ ὀλοαμπῆ· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ σελήνην τόπος ἀμφικνεφῆς ἐστὶ, τουτέστιν, ἀμφοτέρωθεν σκοτεινός, ὁ δὲ σεληνιακός ἑτεροφαῖς ἢ ἑτεροκνεφῆς, τουτέστι τῷ ἡμίσει περιλάμπων (codices quos vidi, melius: τῷ μὲν ἡμίσει μέρει λάμπων), τῷ δὲ ἡμίσει σκότους μεστός. Cf. Pletho initio Expositionis Oraculorum.

² De illis ἄκροις Synesius loco quem modo allegavi.

³ Addidi οὕτως ex B, jamque de addendo monueram Anecd. Gr. t. 5, p. 399. Est scilicet plurimus usus adverbii οὕτως

sic abundantis. Eunapius: Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης θεοῦ· ubi mea nota p. 529. Maximus Tyr. Diss. 14, 2: περὶ λίμνην Ἄορνον οὕτω καλουμένην· Daviso proponente, περὶ Ἄορνον, λίμνην οὕτω καλουμένην, a quo errore sibi cavisset si optimam de hoc idiotismo cognovisset Warrenii notam ad Hieroclem p. 5, quam descripsit Schæferus integram Appendice Bastianæ Epistolæ p. 8; scilicet ob raritatem Warrenii libri, aut Ashtonii potius. Alius Maximi loci Diss. 24, 3, ex eadem formula interpunctionem tentavi ad Marinum p. 146. Scholiastes Theocriti 6, 18, de zaticio ludo, nobis *échecs*: κινουσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ibi Geel. Argumentum Persarum Æschyli p. 136 extrema mea: Ξέρξου μέλλοντος διαβαίνειν τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι οὕτω καλουμένας Πύλας. Anonymus auctori Expositionis Totius Mundi, inter J. Gothofredi Opuscula p. 38; « Africa multas et differentes civitates possidens, unam præcipuam et admirabilem nimium habet, quæ sic vocatur Karthago ». Sed non inde credendum est Latinos scriptores adverbio *sic* Græcorum more cum verbis nominandi usos esse. Expositor ille Græcum librum hodie non superstitem convertēbat latine, græcæ orationi pressius adhærens. Gothofredus qui eum correxit, scripsit latinus: « quæ dicitur Karthago ». Intelligo autem eodem, atque οὕτως modo apud Aratum Phæn. 65: ἀλλὰ μιν αὕτως Ἐγγόνασιν καλέουσι.

⁴ Dedi pro vulgata τρίτην e codice saltem uno τριττὴν. A, ἠρμήνευσε τ. ζ. ἐφωρ. θ. καὶ ἀνθρ.

⁵ A, κατάργησις. B G, κατέργα-

Ἐνταῦθα γὰρ οὔτε θηρίον ἐσμέν, οὔτε θεός, ἀλλ' ἀμφοτέρων, καὶ οὐδὲν ἐκάτερον καθαρῶς. Ἐν τίνι γοῦν τῶν τριῶν ζῶων εὐρηκέναι τὴν σφίγγα οἰόμεθα; ἢ δῆλον ἐν τῇ μέσῃ καὶ ἀνθρωπίνῃ. Οὔτε γὰρ ἀνθρωπος αὕτη τελείως ὅτι θηρίον τὰ μετὰ τὴν ἰξύν, οὔτε θηρίον¹ ἀκριβῶς ὅτι τὰ πρὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνθρωπος. Ἐβούλετο μὲν γὰρ πάσαν τὴν κάτω γένεσιν² καταλιπεῖν, καὶ διόλου παρθένος εἶναι καλῆ· ἀλλ' ἢ φαντασιώδης ζωῆ, οἷον ἀφιπταμένη τοῦ σώματος, κατασχούσα ταύτην, τὸ κάτω μέρος ἀπεκτένησε. Διὰ τοῦτο ὀμιλεῖ μὲν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἀσαφῆ δὲ φθέγγεται καὶ δυσνόητα, ὅτι μὴ διόλου σοφῆ ἵνα καὶ σαφῆς· ἐντεῦθεν γὰρ ἢ σοφία³ ἠτυμολόγηται⁴, ὡς καὶ τῷ Ἀριστοτέλει ἐν ταῖς Θεολογίαις⁵ δοκεῖ· ἢ μὲν γὰρ ἐκπέφυγε τὸ

σις. Mox A, τῇ μ. καὶ ἀνθρ... ἀμφοτέρων. G B, τῇ μ. τῇ ἀνθρ.

¹ G ac B, πύλο, τελείως οὔτε θ. κατὰ τ. Ξξ. Mox A, οὔτε θῆρ ἀκρ.

² Ex A accessit κάτω.

³ G B, ἢ φιλοσοφία.

⁴ G et A B, ἠτυμολόγηται, si bene enotavi. Ceterum scripsi grammaticæ parens, ἠτυμ. In Thesouro Stephani sub Ἐτυμολογέω allatum est ex Gregorio Naz. exemplum: ἢ μὲν γὰρ θεοῦ κλήσις κἄν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἰθεῖν ἠτυμολόγηται. In editione nova correctio proposita fuit ἠτυμ. Atque ita legitur in Billyanæ Orat. 36, p. 589, et Orat. 30 § 18 editionis nuperæ, curis et sumptibus hominis cuiusdam qui ait fuisse « pluribus extraneorum ordinum insignibus decoratus », quæ fastosa declaratio quid ad operis commendationem valeat non intelligo. Billynus igitur et *publicator* decoratus et corrector errant indicativo ἠτυμ. usi, quum particula ἄν omnino postulet scripturam ἠτυμολογῆται. Ibidem Lud. Dindorf., qui insigni decoratus est doctrina, adfert locum Gemini ubi ἠτυμολογήθη (*sic*), et addit Geminum illum, ab Yriarte olim vulgatum fuisse inter Cramerii Anecdota Oxoniensia nuper repetitum. Addam Cramerum opusculum invenisse auctoris nomine carens proque inedito habuisse, atque

mihī videri Theodoro Prodromo tribuendum, qua de re non semel monui ad Anecdota Gr. Nova. Ceterum potest Psello dari ἠτυμολογεῖται.

⁵ Addidi καὶ τῷ ex A, ac pro vulgata κατηγορίαις scripsi θεολογίαις, hoc quidem propter codicis præstantiam; nam ipsum fontem monstrare non valeo. Sed probabiliter nomini obscurissimo θεολογίαις facilis correctio κατηγορίαις fuerit substituta. Testimonia de Aristotelis τοῖς θεολογουμένοις, τῇ θεολογίᾳ, τῇ θεολογικῇ πραγματείᾳ, τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ, collecta quæresis in Bibliotheca Græca t. 3, p. 394, ubi dicitur Rasario sic metaphysicam nuncupatam fuisse videri. Ipse philosophus *Metaph.* 5, 1, p. 123, 8: τρεῖς ἄν εἴεν φιλοσοφίαι θεωρητικαὶ, μαθηματικὴ, φυσικὴ, θεολογικὴ. Cf. *similia* 10, 6, p. 226, 20. Micheletus Berolinensis Critico Examine *Metaphysicæ* Aristotelis ultimos libros *Theologiam* peculiariter vocat, quem vide et p. 24. Ex illa Aristotelis sententia, τὸ σοφὸν ἐτὸ σαφές arcte jungi, Sallustii locus c. 3, poterit vindicari: αὐτοὺς μὲν οὖν τοὺς θεοὺς κατὰ τε τὸ ρητὸν καὶ ἄρρητον, ἀφανές τε καὶ φανερόν, σοφόν τε καὶ κρυπτόμενον, οἱ μῦθοι μιμῶνται. Orellius, qui de legendo σαφές pro σοφόν cogitat, forsā non audien-

θήρ είναι ¹ ἑναρθρος αὐτῇ ἢ φωνῇ, ἢ δὲ μὴ πρὸς τὴν θείαν ζωὴν τελέως μετεσκήνωσεν ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένα τὰ φθέγματα.

Ἔχει γὰρ οὕτως, ἵνα τι τῶν ἀπορρήτων ὑμῖν παραδηλώσω. Ὁ νοῦς πάντων ἔχει τὰ εἶδη τῶν ὄντων· εἰ δὲ καὶ τῶν γινομένων ἢ ψυχῇ, ὡς τις ἔφη, ἄλλος οὗτος λόγος καὶ θεόμενος ἐξηγήσεως. Φαντασία δὲ πλάνον χρῆμα καὶ ἀνόητον καθ' ἑαυτήν. Κεχωρισμένα δὲ ἀπ' ἀλλήλων, νοῦς λέγω καὶ φαντασία, ὡς ἐπὶ ἀγγέλου καὶ θηρός, ὁ μὲν ὁμοῦ πάντα γνοίη, ἄνωθεν δεχόμενος τὰς πηγὰς· φαντασία δὲ οὐδὲν ἄν τῶν ὄντων λογίσαιτο. Ἄμφω δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου μιγνύμενα καὶ θάτερον θατέρου ἀνεμπιπλάμενα, ὁ μὲν νοῦς φαντασιούται, ἢ δὲ φαντασία νενόηται ². Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ νοῦν ἐνεργοῦντες οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἀφάνταστον τὴν νόησιν ἔχομεν, καὶ φαντασιούμενοι τῆς νοερᾶς ἐνεργείας οὐκ ἐστερήμεθα. Ταῦτα δὲ γίνεται ὁπότεν μάχη ἐν ἡμῖν εἴη σώματος τε καὶ πνεύματος· ἐπινικήσαντος μὲν τοῦ σώματος, φαντασιαστικοὶ πάντως γινόμεθα, ὑπερισχύσαντος δὲ τοῦ πνεύματος, νοεροὶ· ἔστ' ἄν δὲ παρὰ μέρος ἐκάτερον κρατῇ καὶ κρατῆται, σφίγγες ἐσμὲν ἀτεχνῶς. Ἔστι δὲ τὸ

duo. Respiciebat, ni fallor, Aristotelem Synesius initio libri De insomni: ei δὲ εἰσιν ὑπνοι προφῆται καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσι τῶν ὑπαρῶν ἐσομένων αἰνίγματα, σοφοὶ μὲν ἄν εἶεν, σαφεῖς δὲ οὐκ ἄν εἶεν, ἢ σοφὸν αὐτῶν καὶ τὸ μὴ σαφές. Ibi Gregoras homo litteratissimus: συμπεραίνει καὶ τὸ μὴ σαφές εἶναι σοφόν, ἐναντία λέγων τῷ Εὐριπίδῃ· ἐκεῖνος γὰρ ἐν τῷ τοῦ Ὁρέστου (codex ἐν Ὁρέστη, quod malim), παράγει Μενέλαον λέγοντα [v. 391]: « σοφὸν το σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές ». Quem versum obversatum Aristoteli fuisse Psellus innuere videtur ex conjunctione καὶ, καὶ Ἀριστοτέλει. Quum Apollonius Tyranensis, apud Philostratum v. 1, 9, salutare consilium verbis perspicuis juveni cuidam dedisset, laudatur ab

historico ut σοφὰ σαφῶς ἐρμηνεύσας, non σοφὰ σαφῶς quod temere scripsit Olearius, de quo obiter monebam ad Orestæ locum inter Matthiæ notas; cf. Bekkeri Badensis Specimen Philostratum p. 39. Accedat Gregorius Palamas ex Testimoniis ante Gregoræ historiam: κατὰ τὴν ὑγιᾶ δῆπουθεν ἀντιστροφῆν, ἄσοφον τὸ ἀσαφές, ὡσπερ τὸ σοφὸν σαφές.

¹ G B, θηρίον. A, αὐτῇ ἢ φωνῇ. A, ἡμῖν. G B, ἵνα τὸ πᾶν δηλώσω τῶν ἀπ. ὑμῖν. A, ἡμῖν. G B, πάντα ἔχει. B, ὡς τις οὕτως φησίν. G sic, sed cum οὕτω. A, ἀλλ' οὗτος.

² A, νοῦ λ. κ. φαντασίας. G B, φαντασία δὲ ἐνὸς ἄν. G B, ἀναμπιπλάμενα. A, ἀνεμπιπλάμενα. Gesnerus et codex B, νενόηται.

ὄνομα τοῦ πράγματος δηλωτικόν¹ · μελλούσης γὰρ ἀποπτῆναι τοῦ σώματος τῆς ψυχῆς, τὸ μὲν ἄνω μέρος αὐτῆς ἐκπέφυγε, τὸ δὲ κάτω συσφιγγεται πῶς ὑπὸ τῆς φαντασίας, καὶ ἐπέχεται πρὸς τὴν γένεσιν. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἀπέπτη εὐπρόσωπος παρθένος γίνεται, οἷον ἀδιάφθορος νοῦς καὶ ἀκήρατος, καὶ γυμνὸς τῆς ἕξω περιβολῆς · ὁ δὲ κατεσχέθη θηρίου ἐστὶ τετριχωμένον τοὺς πόδας, καὶ ἀκμάζον τοῖς ὄνυξιν, ὡς εἶναι τὸ ζύμπαν τῆς σφιγγός, ἢ φαντασία νοῦ μετέχουσα, ἢ νοῦς ἐπισυρόμενος ταῖς κάτω γενέσεσιν² · ἀσαφῆς οὖν αὐτῇ καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ φωνή. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν ἄνθρωπον ὑπαινίσσεται³, δίπουν αὐτὸν τερατολογούσα καὶ τετράπουν καὶ τρίπουν.

Τοῦτο δὲ τοιοῦτόν ἐστιν · οἱ ἀριθμοὶ⁴ κατὰ τοὺς Πυθαγορείους τῶν πραγμάτων εἰσὶ δηλωτικοί⁵ · εἶδη γὰρ αὐτῶν εἰσὶν οὔτοι, οὐχ, ὡς Ἀριστοτέλης οἶεται, ἀχώριστα, ἀλλὰ χωριστοὶ καὶ καθ' ἑαυτούς⁶. Δύναται οὖν αὐτοῖς ὁ τέσσαρα ἀριθμὸς, ὡς μὲν τετράγωνος τὴν θείαν φύσιν, διότι προσέεικε τῇ μονάδι, ὡς δὲ ἄρτιος τὴν κάτω γένεσιν, ὅτι διαίρετός ἐστιν. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ τέσσαρα τὴν χείρονα ἡμῖν φύσιν δηλούτω, τὴν σωματικὴν φημί καὶ στοιχειώδη · ὁ δὲ τρία, ἐπειδὴ μονάδος τοῦ

¹ A, φανταστικοὶ πάντη. G B, ἐκάτερον ἐκατέρου κρ. κ. κρ. καὶ σφίγγες. G B, ὄνομα τοῦτο δηλ.

² G B, εἰσπέφυγε... ὑπὸ φαντ... ἀπέπτη παρθ. ἐγένετο, καὶ οἷον... ἕξωθεν... κατέχεται, B ut A, ἐπέχ... ἀκμάζων... ταῖς ὄνυξιν... σύμπαν τ. σφ. φαντ... ἐπισυρόμενός τι τῆς κ. γενέσεως.

³ G, διὰ τ. τὸν. A, ὑπαινίσσεται.

⁴ G B, καὶ τοῦτο ἐστὶν οἱ ἀρ.

⁵ G B, δηλωτικοί, ἔχειν εὐρισκομένου τοῦ πάθους οὐκ ἀντιλήψεσθε τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, οὐδ' αὐτοὺς ἀπολύσετε βίου ταλαιπωρίας καὶ δουλοπρεποῦς ἀνάγκης; ἀλλ' εἰ μὴ καθ' ἓνα, μὴ κατὰ συμμορίας καὶ δήμου εἰρεθῆ τι τὸν ὅλον διαλυμηναμένης

τὸν βίον ἀνοίας, νῦν δτε κοινὸν ὑμᾶς ἅπαν ὑποδέδεκται θεάτρον, ἐνταῦθά που κατάθεσθε τὰ πάθη, καὶ καθαρὰς ἔχοντες ἀληθῶς τὰς ψυχὰς ἀπίθε. Γραφέσθω δόγμα καινόν. Quæ verba nescio quo errore huc ex oratione quadam oratoris vel sophistæ translata sunt quam claudabant. Exhibeo lectionem A.

⁶ Aristoteles de anima 1, 2, 8: εἶδη δ' οἱ ἀριθμοὶ οὔτοι τῶν πραγμάτων. Ibi Trendelenburg lectorem amandat ad suum de Platonis ideis et numeris ex Aristotele illustratis librum, quem non potuisse legere me valde piget. Metaphysicæ libro 12, 9, p. 285 concludit philosophus esse φανερόν ὅτι ἀδύνατον εἶναι τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ μεγέθη χωριστά.

τέσσαρα ἀπολείπεται, κρείττων ἐστὶν ἐκείνου καὶ τελευτέρος. Ὁ δὲ δύο τὴν ἀμφίβολον δεικνύτω προαίρεσιν, πρὸς ἑκατέρους τοὺς βίους ῥέπουσάν τε καὶ μετακλινομένην. Γεννώμενος οὖν ὁ ἄνθρωπος πρῶτον μὲν τετραδικὸς ἐστὶ, σωματικὸς τὸ ὅλον καὶ στοιχειώδης, μηδὲν μὲν ἐννοῶν νοερὸν, πρὸς δὲ τὴν γῆν ἰλυσπώμενος· ἀπτόμενος δὲ τοῦ φρονεῖν δυαδικὸς γίνεται, ἐνταῦθα ἢ ἐνταῦθα μετακλινόμενος, καὶ πρὸς ἑκάτερον τῶν βίων μετατιθέμενος, τοῦ χείρονος φημί καὶ τοῦ κρείττονος. Γηράσκων δὲ καὶ πρὸς τὴν φρονούσαν ἡλικίαν προκόπτων τριαδικὸς εὐρίσκεται ἀπηκριβωμένος τῷ ὄντι καὶ τέλειος. Ὑποβάλλεται γὰρ αὐτῷ ἕξωθεν οἷά τις βακτηρία ὁ ἀκήρατος νοῦς, ἐν ᾧ δὴ σκηριπτόμενος ἀνέχει τὴν κεφαλὴν καὶ συνέχει τὴν οὐσίαν τῆς φύσεως. Τοιοῦτος ἐστὶν ὁ τετράπους καὶ δίπους καὶ τρίπους ἄνθρωπος.

Εἰ μὲν οὖν καὶ ἡμῶν¹ θεὸς τοιοῦτον ἐβούλετο ἀγνοῶ. Εἰ δ' ἐγὼ περὶ τὸν τι ἐνόησα, καὶ τοῦτο φιλόσοφόν τε καὶ πυθαγόρειον.

¹ Vocabulum ἡμῶν divinavi, at non spiritus tantum et accentus. Pro θεός est sum OEdipus. Litteræ non supersunt, sed in codice 80, et post πυθ charta lacera est.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΚΦΡΑΣΙΣ Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ

ΒΟΥΛΟΜΕΝΗΝ ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΝ¹.

Βούλεται μὲν ἡ Κίρκη καὶ τὸν Ὀδυσσεά μεταμορφοῦν, καὶ εἰσελαύνειν εἰς συφεόν· εὐτρέπισται γὰρ αὐτῇ ὁ κυκεῶν, καὶ ὅσα ἐς τὴν τῆς μεταποιήσεως δύναμιν, πάντα συγκέκραται². Ἀποτυγχάνει δὲ τοῦ βουλήματος, σπασαμένου ἐπ' αὐτήν τὸ ξίφος τοῦ ἥρωος³. πολύμητις γὰρ ὢν καὶ δεινότατος ταῖς φρεσίν, οὐκ ἐπέιθετο ἐτοίμως τισίν⁴. ὄθεν μικροῦ δεῖν καὶ ἀποπνεύκει ἡ παμπόνηρος ἐκείνη μαχλὰς ἀπὸ τῆν τοῦ φασγάνου περιωπῆν· ἠλλοίωται γὰρ, ὡς ὄρας⁵, τὴν μορφήν. Ὁ δὲ ἔτι

¹ Lemma G, Ἀναγωγή εἰς τὴν Κίρκην. B, Ἄν. ε. τ. Κ. βουλ. τ. Ὁ. μετ. Lemma A, Ἐκφρασις ἢ ἀλληγορία. Ex utroque novum feci. Est ἔκφρασις omnino optima lectio. Psellus enim tabulam pictam describit, quam habuit ante oculos, et ad quam auditorem quemdam advertit, quod patet ex verbis ὡς ὄρας, et compellatione ὦ παῖ, ὦ ξένη.

² Ulysses de se narrans ac Circe, Odyss. 10, 316: Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέω δέπα' ὄφρα πίοιμι. Ἐν δέ τε φάρμακον ἦχε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ. Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελεν, Ῥάβδω πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· Ἐρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων. — B G, ἐλαύνειν. Ad-dendam praepositionem monueram olim

ad Pselli Opuscula p. 227. Et accedunt nunc ex A verba εὐτρ. γ. α. ὁ κυκ.

³ Ulysses deinceps: Ὡς φάτ', ἐγὼ δ' ἄρ' ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Κίρκη ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.

⁴ Sunt πολύμητις ac πολύφρων inter Homericam Ulyssis epitheta. Verba πολ... τισίν desunt in A. — B, τισι.

⁵ Odyss. 10, 323: Ἡ δὲ μέγα λάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. — Syntaxis praepositionis ἀπὸ cum περιωπῆν est solæca omnino. Nunc quidem sic scribunt, sed ætate Pselli linguam litteratam ille solæcismus non invaserat. Ad Theodori Prodromi verba ἐκ τὸν ἱαμβον, ἐκ τὸν πυβρίχιον, σὺν τὴν ζήτησιν, animadvertit Corayus Atactis t. 1, ἀπὸ etiam sic fuisse tunc accusativo

μάλλον θαρσεί και φοβερῶ βλέπει τῷ βλέμματι. Περὶ δὲ τῶν ἐταίρων οὐπω τούτῳ μέλει· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ παρεσκευάσται· οἱ δὲ ἐστάσιν. Ἄλλα βαβαὶ τῶν προσώπων! ἐκαλλωπίσατο δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἡ τέχνη. Τὸν μὲν γὰρ ἤδη μεταποιηθέντα¹ πεποιήκε, τὸν δὲ ἔτι μεταμορφούμενον, τὸν δὲ μέλλοντα²· ἔθεν τούτῳ μὲν ὁ μυκτῆρ ἀπομεμήκνυται³, καὶ ὕειος αὐτῷ ἀτεχνῶς ἡ μορφή· ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲν διήλλακται, καὶ βραχύ τι τοῦ προσώπου κεχάλασται, οὐπω δὲ ἡ ρίς κατέληξεν εἰς ὄξύ· τῷ δὲ

junctum, ac nunc adhuc jungi, quum ἐκ et σὺν casum legitimum recuperaverint. Sic et μετὰ, aut μέ (nam sic præpositionem passim mutilant) cum accusativo copulatum reperitur, vel apud auctores elegantissimos. Spyr. Τριχούπης oratione publica victoriam insignem celebrans de Turcica classe ab Hellenica maio 1825 reportatam, p. 36: Ἕλληνας, χαρῆτε· ρίψετε κατὰ γῆς τὰ κυπαρισσένια στεφάνια, τὰ στεφάνια τῆς λύπης, ὅπου ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι σας ἡ συμφορὰ τῆς Σφακτηρίας καὶ τοῦ Νεοκάστρου, καὶ ὄλοι στεφανωμένοι μὲ δάφνας, ὄλοι στεφανωμένοι μὲ ἀμάραντα ῥόδα, συμπάλλετε μαζή μου τὴν ῥοδὴν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τῶν ὀπίων σας βλέπω σήμερον ὡς ζωντανὴν εἰκόνα. Idem Laudatione funebri Byronis illius, magni poetæ et φιλελληνεστάτου: Πόσα ἄλλα καλὰ, πολὺ ἀκόμη μεγαλήτερα, ἠλπίζαμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα! καὶ σήμερον, ἀλλοίμονον! σήμερον ὁ πικρὸς τάφος καταπίνει καὶ αὐτὸν καὶ τὰς ἐλπίδας μας! Atque sic præpositione ἀπὸ cum accusativo usus est Πίχκοιο; Sampetri Indico Tugurio: Ποῦ πρέπει νὰ ζητῶμεν τὴν ἀλήθειαν; ἀπὸ ἡμᾶς κρέμεται νὰ ἔχομεν ἀπλὴν καρδίαν· πλὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κρέμεται ἡ ἀλήθεια. Panag. Σοῦτζος Ode ad Cretenses: Βρῦσεις, τί μουρμουρίζετε; βρῦσεις, τί μᾶς ζητεῖτε; Ἄν ἀπὸ ἀλματα ἐχθρῶν σεῖς δὲν πορφυρωθῆτε, Σταῖς σμαραγδενίαις ὄχθαις σας δὲν θέλομεν πατήσει. Quæ exempla etsi longiuscula non displicent fortasse raritatis gratia librorum ac nominum, Cete-

rum in Pselli loco proponi ferme poterit ὑπὸ pro ἀπὸ. «Haud multum absuit quin animam expiraverit sub insperatam co-ruscii gladii visionem». Neque est περιωπῆ ista significatione vocabulum e trivio.

¹ G B, ἐγκαλωπίσατο. Protuli jam, ad Opuscula Pselli p. 266, bonam lectionem A, ἐκαλλωπίσατο. Ibidem p. 262, correxi ex A barbarismum G B μεταποιηθέντα.

² Ad participium μέλλοντα subaudiendum mente μεταμορφοῦσθαι. Eadem brevitate Demosthenes Epistola 4: φλαῦρον δὲ μηδὲν μηδέποτ' ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι· mente repetito παθεῖν. Isocrates Paneg. 37: τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει· ubi Longuevillii nota. Procopius Gazæus Paneg. Anastasii § 7: ἡ μὲν (τῶν πόλεων) εἶχετο, ἡ δὲ ἐμελλεν· scilicet ἔχεσθαι. Libanius de vita sua p. 81: βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἠττημένων, τῶν δὲ μελλόντων, scilicet ἠττᾶσθαι. Idem oratione in Julianum p. 569: ὁ μὲν ἐβάλλετο, ὁ δὲ ἐμελλε· scilicet βάλλεσθαι. Moschus 2, 108: Ὡς φαμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιοῦσα, Αἰδ' ἄλλαι μέλῃσχον· scilicet ἐφίζάνειν. Ibi Cogan. Malit Schwebel vertere «cunctabantur», minus bene. Euripides Oreste 1477: Νεκροὶ δ' ἐπιπτον, οἱ δ' ἐμελλον, οἱ δ' ἐκείντ'. Ibi poterit inspici mea notula in Matthiæ editione.

³ G, ἀπομεμήκνυται. B, e correctione ἀπομεμύκνυται. A, ἀπομεμύκνυται. Ad Pselli opuscula p. 266 proposui ἀπομεμήκνυται. Nam forma ἀπομεμύκνυται, quo et lectio codicis A ducit, regulæ ad-versatur.

ἐξώθηκεν ἤδη τὸ πρόσωπον, καὶ ἤρκεται τοῦ μετασχηματισμοῦ.

Τί ποτ' οὖν ὁ κρατὴρ τῶν μὲν κεκράτηκεν, ὁ δὲ ὑπερίσχυσε; φιλόσοφον, ὧ παῖ¹, λόγον ἀκούση, καὶ οὐ πάνυ τὴν περιβολὴν τοῦ μύθου μέμψη· ποιητικὸν γὰρ ὑφ' ἑτέρα μορφῇ τὰ τῆς φιλοσοφίας κρύπτειν ἀπόρρητα.

Τὴν γὰρ τοι Κίρκην ἠδονὴν ἀντικρυς νύησον, μεταποιῶσαν ψυχὰς πρὸς ὃ ἐκάστη πάθος κεκίνηται². Ὁ δὲ κυκεῶν σύγκρατόν ἐστι πόμα καὶ ἀτέχνως λήθης ποτήριον, καὶ ὁ τοῦτο πίων ἀπαλλοτριούται τοῦ νεῦ³. Ἐπιλανθάνονται γοῦν αἱ ψυχαὶ τῆς οἰκειᾶς ἀξίας, πιούσαι τὸν τῆς ἀμαρτίας κυκεῶνα⁴. Ὅθεν τὸν ἔμφυτον ἀλογώσασαι λόγον εἰς τὴν κτηνώδη μετακεκίνηται μόρφωσιν⁵. Δύναται γοῦν κατὰ τῶν τοιούτων ἡ Κίρκη ψυχῶν, καὶ δοκεῖ φοβερά τις εἶναι καὶ μετὰ τοῦ⁶ κάλλους βλοσυρά τε καὶ σοβαρά. Αἱ δὲ ἡμίθεοι τῶν ψυχῶν, ἐν μέσῳ θνητοῦ τε σαλεύουσαι σώματος καὶ τῆς ἀκηράτου φύσεως, οὐ πάνυ δεδίασι τὴν τῆς Κίρκης μεταβολὴν, οὐδὲ ἀλίσκονται τῆς μορφῆς⁷, ἀλλὰ γενναίτερον ἀντιβλέψασαι τὴν μὲν καταδειμαίνουσι, ἐκεῖναι δὲ τὴν εἰς τὰ πάθη ἀποφυγγάνουσι⁸ μεταποίησιν. Τσιούτόν τι θεῖον καὶ δαιμόνιον χρῆμα ἡ φιλοσοφία, καὶ οὐ μόνον ἐκ πηγῶν ἀρύεται ὕδατα πότιμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀκροτόμων πετρῶν μέλι γλυκάζον εἴωθε νάειν⁹.

¹ G B, ξεῖνε.

² G, κρύπτει. — A, κεκίνητο, qua de varietate monueram ad Pselli Opuscula p. 332. Quod ibi scripsi ἕκαστος lapsu scripsi calami.

³ A, sine καὶ ὁ...νοῦ.

⁴ A, πιούσαι τοῦ νάματος.

⁵ G B, ἀλογήσασα λόγον ἐς τ. κτ. G, μετακεκίνηται.

⁶ Accedit τοῦ ex A.

⁷ G B, διδόασιν... ὄρμην. A, memoratus ad Pselli Opuscula p. 257, δεδίασιν... μεταβολὴν. — G B, οὐδὲ ἠλίσκονται τὴν μορφὴν.

⁸ G B, ἀποδιδράσκουσι.

⁹ G, τι χρῆμα καὶ δαιμ. ἡ φιλοσ. Sequor B, nam verba τοιοῦτον... νάειν desunt in A. G, πυγῶν.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ ΑΝΤΡΟΥ¹.

Ἐξήτησας τίνα ποτὲ νοῦν τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τῶν Νυμφῶν
ἄντρον αἰνίττεται, τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἐκπεφωνημένον τῷ
ποιητῇ².

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη ·
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδές, ἱρὸν
Νυμφάων, αἱ Νηιάδες καλέονται ·
ἐν τῷ κρητῆρές³ τε καὶ ἀμφιφορῆες ἕασι
λαῖνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἰσται λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα⁴. Δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν,
αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ, θεώτεραι, οὐδέ τι κείνη
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστι.

Τὰ μὲν περὶ τοῦ ἄντρου ἔπη τοῦ ποιητοῦ ταῦτα· κατὰ δὲ

¹ Descripsi e codice 1182 Bibliothecæ Parisinæ, notando ut superius littera A.

² Odys. 13, 102-112. Exstat Porphyrii de eodem argumento libellus, cujus Psellus meminuit in ipso Allegoriæ suæ fine, sed quem sæpe potuisset allegare, debuisset quoque; id enim et æquius fuisset et modestius, quam ex illaudato proficere.

Ac statim utriusque simile initium. Sic enim Porphyrius: ὅτι ποτὲ Ὀμήρω αἰνίττεται τὸ ἐν Ἰθάκῃ ἄντρον, ὃ διὰ τῶν ἐπῶν τούτων διαγράφει.

³ Edit., ἐν δὲ κρητῆρες. Mox habent ἕασιν.

⁴ A, ὕδατα ἐννάοντα. Deleto uno ny habui vulgatam lectionem. Mox A sine ol.

τάς Ἑλληνικάς δόξας ἀφωσιῶται¹ τὸ προκείμενον ἄντρον ψυχαῖς ταῖς εἰς γένεσιν κατιούσαις². Αὗται γάρ εἰσιν αἱ Ναΐδες Νύμφαι· ταύταις γάρ ἱερός³ ἐστὶν ὁ κόσμος, καὶ ἐπέραστος καὶ ἀεροειδής, καίπερ σκοτεινός ὢν φύσει καὶ ἀχλύος μεστός⁴. Σύμβολα δὲ Ὑδριάδων Νυμφῶν οἱ λίθιναι κρατῆρες καὶ οἱ ἀμφορεῖς⁵, διότι ἐν ὅστοις καὶ περὶ ὅστᾳ ἡ σαρκοποιία. Τὰ δὲ ἀλιπόρφυρα φάρη ἄντικρυς ἢ ἐξ αἱμάτων ἄν εἴη ἐξυφανομένη σὰρξ, καὶ χιτῶν τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ ὃ ἠμφίεσται, θαῦμα τῷ ὄντι ἰδεσθαι, εἴτε πρὸς τὴν σύστασιν ἀποβλέποις, εἴτε πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς ψυχῆς τὴν πρὸς τοῦτο⁶.

⁷ Ἔστι δὲ τὰ μὲν βόρεια ψυχῶν εἰς γένεσιν κατιουσῶν. Διὰ

¹ Porphyrius c. 20: Σπήλαια τοίνυν καὶ ἄντρα τῶν παλαιωτάτων, πρὶν καὶ ναοὺς ἐπινοῆσαι, θεοὺς ἀφοσιούντων.

² Porphyrius c. 12: Ναΐδες οὖν Νύμφαι αἱ εἰς γένεσιν ἰούσαι ψυχαί. Intellegendum ἰούσαι et expressius κατιούσαι de platonico animarum descensu, quem philosophi dicunt κάθοδον, κατάβασιν. Porphyrius c. 6: Πέρσαι τὴν εἰς κάτω κάθοδον τῶν ψυχῶν καὶ πάλιν ἐξόδον μυσταγωγούντες. Ibi Goens p. 90, collato Bhaer. ad Porphyrii librum De abstin. 1, 30, p. 49. Eusebii *Ades* o p. 40: Σωσιπάτρα εἰς τὸν περὶ καθόδου ψυχῆς, καὶ τί τὸ κολαζόμενον καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς ἐμπίπτουσα λόγον. Ibi interpretes. Mox opponuntur αἱ ἀντιούσαι ψυχαί, quarum est ἀνοδος. Obiter memorare liceat conjecturam J. Clerici quæ, quum lateat in Bibliotheca Universalis t. 12, p. 549, non indigna videtur quæ paululum innotescat. Suidas de Cebete ait ejus ferri dialogos tres, quorum unus Πίναξ· ἔστι δὲ τῶν ἐν ἄδου διήγησις. Quæ definitio libello parum convenit. Proposuit Clericus novam lectionem τῆς ἀνόδου διήγησις. Atqui maxima libelli pars in describendo versatur hominum ascensu ad Veram Disciplinam. Ad eat lector ipsum opusculum a capite 15: βουνός τις ὑψηλός δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πᾶνυ καὶ κρημονού:

ἔγουσα ἐνθεν καὶ ἐνθεν βαθεῖς.... Philosophum vocabulum ἀνοδος artissimum esse videtur; nam pictæ hominum ascendentium figuræ allegoriam ψυχῶν τῶν ἀντιουσῶν exhibent.

³ Homeri syntaxin ἱερόν Νυμφῶν poterat servare et scribere τούτων γὰρ ἱερός. Non credidisse enim Psellum opinor poetici quid inesse genitivo; nam passim in prosa illa syntaxis reperitur estque etiam in scholiastis frequentissima. Scholiastes Euthydemii p. 96: κόρυδοι Γῆς καὶ Ἀθηνᾶς ἱεροί. Schol. Avium 1369: ἱερόν ἐστὶ χωρίον τοῦ Ἀρεως ἢ Θράκη. Schol. ad Pind. Ol. 129; Apollonii Rh. 1, 308. Vide Reitz. ad Luc. Paras. 13, et quæ monui ad Callimachi Delum 70, ad Theocritum 17, 112 edit. sec.

⁴ Locus videtur leviter corruptus. Sententia melius procedet sic correctæ: ἐπέραστος, καίπερ ἀεροειδής καὶ σκοτ. Porphyrius c. 6: διὰ μὲν οὖν τὴν ὕλην ἡεροειδής καὶ σκοτεινός ὁ κόσμος, διὰ δὲ τὴν τοῦ εἶδους συμπλοκὴν καὶ διακόσμησιν, ἀφ' οὗ καὶ κόσμος ἐκλήθη, καλός τε ἐστὶ καὶ ἐπέραστος. Rursus c. 12: ψυχαῖς μὲν τελομέναις εἰς φύσιν καὶ γενεθλίους δαίμοσι ἱερός τε ὁ κόσμος καὶ ἐπέραστος, καίπερ σκοτεινός ὢν φύσει.

⁵ Ex Porphyrio c. 13.

⁶ Ἐν ὅστοις... πρὸς τοῦτο, ex Por-

τοῦτο τοῦ ἀντροῦ αἰ πρὸς βορέαν πύλαι καταβαταὶ ἀνθρώποις, τὰ δὲ νότια εὐ θεῶν, ἀλλὰ τῶν εἰς θεοὺς ἀμιουσῶν¹. Διὸ οὐδὲ εἶρηκεν αἰ πρὸς νότον θεῶν, ἀλλὰ θεώτεραι, ὅτι ἄμφω μὲν ψυχῶν πύλαι, ἀλλ' αἰ μὲν εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένων, αἰ δὲ εἰς θεοὺς ἀμιουσῶν. Δύο γὰρ ἔθεντο πύλας οὐρανοῦ οἱ τῶν Ἑλλήνων θεολόγοι, Καρκίνου καὶ Αἰγόκερων, Πλάτων δὲ δύο στόμα ἔφη τούτων δὲ Καρκίνου μὲν εἶναι δι' οὗ κατιᾶσιν αἰ ψυχαί, Αἰγόκερων δὲ δι' οὗ ἀνιασιν. Ἀλλὰ Καρκίνος μὲν βόρειος καὶ καταβατικός, Αἰγόκερος δὲ νότιος καὶ ἀναγωγός². Οὔτε οὖν ἀνατολῇ καὶ δύσει τὰς θύρας ἀνατέθεικεν, οὔτε ταῖς ἡμερῖαις, οἷον Κριῶ καὶ Ζυγῶ, ἀλλὰ νότῳ καὶ βορρᾷ. Ψυχαῖς γὰρ γενέσεως καὶ ἀπογενέσεως οἰκεῖοι οἱ τόποι³. Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς οἰκεῖος ταῖς εἰς γενέσιν ἰούσαις· διὸ καὶ τοὺς ἀποθνήσκον μέλλοντας, « ἢ Βορέου « πνοιῇ ζῶγει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφνότης θυμόν »· ἢ δὲ τοῦ νότου διαλύει θερμότερα ὑπάρχουσα καὶ πρὸς τὸ θερμόν τοῦ θεοῦ ἀναπέμπουσα· βορειοτέρας δὲ οὔσης τῆς ἡμετέρας οἰκουμένης ἀνάγκη τὰς τῆδε κυομένης βορρᾷ ἀνέμῳ ὀμιλεῖν, καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀπαλλαπτομένης νότῳ· αὕτη δὲ καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὸν μὲν βορρᾶν εὐθύς ἀρχόμενον μέγαν εἶναι, τὸν δὲ νότον λήγοντα. Ὁ μὲν γὰρ εὐθύς ἐπικείται τοῖς ὑπὸ τῆς ἄρκτου οἰκοῦσιν, ὁ δὲ μακρὰν ἀφέστηκε, χρονιωτέρα δὲ ἢ ἐκ τῶν ἀποθεν ἐπιρροή· καὶ ὅταν ἀθροισθῇ, τότε πληθύνει⁴. Καὶ ἡλίου πύλαι Καρκίνος ἐστὶ

phyrio c. 14, qui in fine laborat sic editus: εἴτε πρὸς τὴν σύστασιν ἀποβλέπει, εἴτε πρὸς τὴν σύνδεσιν τοῦτο συνάγει τῆς ψυχῆς. Goensius proponit ἀποβλέπει, sine necessitate, quum possit ut et σύναγει referri ἀποβλέπει ad χιτῶν, sed vitium est aut esse videtur in συνάγει, pro quo puto reponendum συνάδει. De metaphora nominis χιτῶν ad corpus translati vide Goens. ad locum Porphyrii p. 103, Barthii notam ac meam ad Æneam Gazzæum p. 236

¹ Ex Porphyrio c. 22, 23.

² Δύο γὰρ... ἀναγωγός, ex Porphyrio c. 22. De nomine θεολόγοι Goens. ad Porphyrii c. 7, p. 94. In narratione de Here Armenio, Republicæ libro 10, Platoni στόμα dicuntur τῆς γῆς δύο ἅσματα καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὐτῶν ἄνω ἄλλα. Conferatur Porphyrius c. 29, et nota Barnesii ad Odysseum 13, 110.

³ Ex Porphyrio c. 24.

⁴ Ἄλλ' ὁ μὲν βορρᾶς... πληθύνει, ex Porphyrio c. 23. Usus est in rem suam

καὶ Αἰγόκερος· ἄχρι γὰρ τούτων ἀπὸ βορείου ἀνέμου εἰς τὰ νότια πρόεσι κατιῶν, κακείθεν ἐπάνεισιν εἰς τὰ βόρεια. Τὰ δὲ ζώδια ταῦτα καὶ πέρατα τοῦ γαλαξίου εἰσίν. Ἐπέχει δὲ Καρκίνος μὲν τὰ βόρεια, Αἰγόκερος δὲ τὰ νότια. Ἐτι τὰ μὲν νότια μικροφυῆ ποιεῖ τὰ σώματα, ἐν δὲ τοῖς βορείοις εἰς μέγεθος ταῦτα τρέφεται¹. Κατὰ ταῦτα τοίνυν τῷ μὲν θνητῷ καὶ γενέσει ὑποπτῶτῳ τῷ φύλῳ τὰ βόρεια οἰκεία, τῷ δὲ θειοτέρῳ τὰ νότια, ὥσπερ θεοῖς μὲν τὰ ἀνατολικά, δαίμοσι δὲ τὰ δυτικά².

Πεποιήνται δὲ τῷ ποιητῇ καὶ πίθοι δύο³, καὶ φησὶ περὶ αὐτῶν·

Δώρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων·

πίθου νενομισμένης καὶ παρὰ Πλάτῳ ἐν Γοργίᾳ⁴, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μὲν οὔσης λογικῆς, τῆς δὲ ἀλόγου. Πίθοι δὲ, ὅτι χωρήματα εἰσὶν αἱ ψυχαὶ διαφόρων ἐνεργειῶν τε καὶ ἔξεων. Καὶ παρ' Ἡσιόδῳ⁵ ὁ μὲν τις νοεῖται πίθος δεδεμένος, ὁ δὲ ὅν λυεῖ ἢ ἡδονὴ καὶ εἰς πάντα διασκεδάννυσι⁶, μόνης ἐλπίδος μενούσης. Ἐπι

versu Homericō de Sarpedone saucio, II. 5, 697 : περὶ δὲ πνοιῆ βορέας Ζωγρεῖ ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφητότα θυμόν.

¹ Καὶ ἡλίου πύλαι... τρέφεται. Conf. Porphyrius c. 28. Homerus Od. 24, 11: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοάς, καὶ Λευκάδα πέτραν, Ἥδὲ παρ' ἡελίοιο πύλας. Vide omnino Macrobiū in Somn. 1, 12.

² Κατὰ ταῦτα... δυτικά, ex Porphyrio c. 29. A mihi obtulisse videtur ὑποπτῶτῳ τῷ φύλῳ, non nitide quidem. Hesychius, ὑποπτῶτον, ὑποπίπτον. Porphyrius Goensii, γένεσιν ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ. Melius editio Argentoratensis anni 1539, pag. 71 : γενέσει ὑποπεπτωκῶτι φύλῳ.

³ II. 24, 257. Statim A, νενομισμένος, quod mutavi. Porphyrius, πίθου νοουμένης, capite 30 conferendo cum

Psellianis hinc ad βουκολεῖν εἴωθεν. Quo de verbo βουκολεῖν videatis Goens p. 119, et a me monita ad Aristænetea 1, Epist. 5 : προδιέθηκεν ὅπως ἀμφοτέραι βουκολήσωσι τὸν πρεσβύτην· et ad Babrium F. 19, cujus ad Fragmentum 6 meminisse debuissem Rothianæ notæ in Aristophanem Pace 153.

⁴ Plato Gorgia § 106.

⁵ Hesiodus E. 94.

⁶ Hesiodus : Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ, Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπίς ἐν ἀρρέκτοισι δόμοισιν Ἐνδον ἐμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε Ἐξέπτῃ. Quæ descripsi prolixiora ob miram orationis poeticæ suavitatem, quodque lessam oculorum aciem leniter recrearet nitor ille amænus exemplaris Lenepiani.

τούτοις γὰρ ἡ φαύλη ψυχὴ σκιδναμένη ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσιν ἑαυτὴν βουκολεῖν εἴωθεν.

Λεῖπεται παραστῆσαι καὶ τὸ τῆς πεφυτευμένης ἐλαίας σύμβολον, ὃ τι ποτὲ μὴνύει οὐχ ἀπλῶς παραπεφυτευμένη, ἀλλ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ συνέχουσα τοῦ ἄντρου τὸ αἶνιγμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ κόσμος οὐκ εἰκὴ οὐδὲ ὡς ἔτυχε γέγονεν, ἀλλ' ἐστὶ φρονήσεως θεοῦ καὶ νοεράς φύσεως ἀποτέλεσμα, παραπεφύτευται τῇ εἰκόνι τοῦ κόσμου, τῷ ἄντρῳ φημί, σύμβολον φρονήσεως θεοῦ ἡ ἐλαία· Ἀθηναῖς γὰρ τὸ φυτὸν κατὰ τὰς τῶν Ἑλλήνων δόξας· φρόνησις δὲ κατ' ἐκείνους ἡ Ἀθηναῖα. Κρατογενοῦς δὲ οὔσης τῆς θεοῦ, ἐπὶ κρατὸς τοῦ λιμένος ὁ ποιητὴς αὐτὴν καθιέρωσε. Χωριστὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ, πλὴν δὲ κατὰ κεφαλῆς τοῦ σύμπαντος λιμένος ἰδρυταί· ἀειθαλῆς δὲ οὔσα ἡ ἐλαία φέρει τι ἰδίωμα οικειότητος ταῖς ἐν τῷ κόσμῳ τροπαῖς τῶν ψυχῶν αἷς τὸ ἄντρον καθιέρωτο. Θέρους μὲν γὰρ τὰ λευκὰ τῶν φύλλων ἀνανεύει, χειμῶνος δὲ μεταστρέφει τὰ λευκότερα.

Τοιαύτη τῶν ἐπῶν ἡ ἀλληγορία. Ὅτι* γὰρ οὐ καθ' ἱστορίαν παρειληφώς Ὀμηρὸς μνήμην τὸ παραδοθὲν πεποιήται, δηλοῦσιν οἱ τὰς περιηγήσεις τῆς νήσου διαγράψαντες, οὐδενὸς τοιοῦτου κατὰ τὴν νήσον ἄντρου μνησθέντες. Ἀνθρώπων μὲν γὰρ καὶ κρειττόνων φύσεων πλήρης ὁ κόσμος, τὸ δὲ Ἰθακήσιον ἄντρον πόρρω καθέστηκε τοῦ πείθειν ἐν αὐτῷ κατάβασιν εἶναι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνάβασιν τῶν κρειττόνων.

* Ἐδυνάμην ἴσως πρὸς τὰς ἡμετέρας εἰλικρινεῖς θεωρίας τὰ

* Vocabulum παραπεφυτευμένη facit ut redeat in memoriam Epistola Socraticarum 19: πεποιήται ἡμῖν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος μάλα ἀριπρεπές τι· καὶ περιφύτευσεν ὁ χώρος καὶ ἀνεῖται ἱερὸς εἶναι. Codex 3054, περιφύτευ,

sic, verbo imperfecto. Proponunt viri docti περιφύτετος, περιπεφύτεται. Propono etiam περιφυτεύεται. Vide Thes. Steph. novum sub περιφύτετος.

* Hinc ad κρειττόνων Cf. Porphyrius c. 2.

λόγια¹ μετενεγκεῖν προσφυῶς· ἀλλ' οὐκ ᾠήθην δεῖν τὰ ψευδῆ καὶ πεπλανημένα ἀληθείας λαβεῖν ἔμφασιν, ἀλλὰ ταῖς οικείαις ἀναγωγαῖς αἰσχύνεσθαι καὶ δημοσιεύεσθαι, αἷς ὁ ἐξηγητῆς αὐτῶν Πορφύριος καὶ λίαν σεμνύνεται.

¹ De voce λόγια multa interpretes Xenophontis Ephesii 1, c. 7, collato Palireto Observat. p. 356. Hic loci λόγια sunt oracula biblica, τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, quæ vocat Paulus ad Romanos 3, 2. Psellus hoc sensu dixit De operatione

dæmonum p. 20 : τὰ ἄχραντα διδάσκουσι λόγια· et Opusculis p. 130, laudans Gregorii Nysseni doctrinam enarrantis τοὺς θεῖους χρησμούς καὶ ὅποσα τῶν λογίων κέκρυπται. Ibi mea nota p. 237.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

P. 1. — De Bertha imperatrice videsis nunc quæ annotavit Matranga vir doctiss. præfatione Anecdotorum, quo in libro protulit et Theodori Prodromi poema, cujus lemma : Θεοδ. τοῦ Προδρ. στίχοι εἰσιτηρίοι ἐπὶ τῇ νυμφευθῆσῃ ¹ ἐξ Ἀλαμανῶν τῷ Πορφυρογεννήτῳ Κυρῷ Μανουῆλ καὶ Σεβαστοκράτορι. Ferme jura-verim nullum fuisse epithalamiographum qui non sit adulatus, adeo ut adulatio videatur esse istius poematioli norma. Normaliter Theodorus versificavit. Exempli causa octo describam versus :

Χαῖρέ μοι, Ῥώμη νεαρά, τοῖς νῦν εἰσιτηρίοις
δι' ὧν ἐδείχθης κεφαλὴ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης·
εἰ γὰρ ἐκείνη δίδωσι νύμφην, καὶ σὺ νυμφίον,
ἴσμεν δ' ἐ πάντες κεφαλὴν τῆς γυναικὸς τὸν ἄνδρα,
εὐδῆλον ὡς συνάγεται καὶ συνομολογεῖν σοι,
καὶ γίνου ταύτης κεφαλὴ καὶ μέλος σὺν ἐκείνῃ.
Κάντεῦθεν τῷ Κομνηνικῷ πάντα λατρεύει κράτει,
τοσοῦτον ἔχεις ἄνακτα, Ῥώμη κυδίστη νέα.

Ingeniose usus esse videtur nec sine lepida festivitate Theodorus verbis Apostoli Ad Corinthios priore Epistola 11,

¹ Imo νυμφευθείση. In ipso poemate θ. v. καθιεροῖς. Et v. 7, pro χεῖρα... v. 5, θεῶ ναοῦ; καθιερεῖς mutetur in πλουτοδότην scribendum πλουτοδότιν.

3: κερκλή δὲ γυναικὸς ὁ ἀνὴρ. In istis Græci poetastri nugis tantas egit *Latinus* editor tragedias, ut risum tenere non poterim. « Mirum » ait « quod ex iisdem nuptiis *tumide et* « *truculenter* confirmare contendit Prodrumus, id est primatum Byzantii supra Romam. Injuria id sustinent schismatici ob sedem imperii ibi constitutam; at Prodrumus « hoc ineptum inserit *argumentum* ad opinionem consolidandam: vir est caput mulieris; *atqui* sponsa Bertha veteris Romæ, (id est ritus occidentalis) subdita fit marito « novæ Romæ; patet *ergo* C P. dominari Romam. Ridiculum! » De memoriola tenaciore nescio utrum querar, an gratuler mihi; addam quæ mihi suggerit verba Magistri philosophiæ ad Dominum Jurdanum: « La troisième opération de l'esprit est de bien tirer une conséquence par le « moyen des figures: *barbara, celarent, darii, ferio, baralipton...* » Dignus est qui inseratur editor doctus choro Darraptifelaptonum.

P. 7, 80. — Bentley. l. l. Μαργίτην τε καὶ αἰγά τε. — Col. 2, 7, leg. p. 470.

P. 10, 130. — Tzetzes Exeg. p. 154, 8: λυπηθεὶς ὑπέστρεφεν Ὀμηρος πρὸς τὴν οἰκίαν ἥνπερ κατέμενεν* sequentia restituenda ex meo contextu: ὀλισθήσας δὲ πηλοῦ ὄντος κατέπεσε... Κρεοφύλου οἰκίαν παρ' ᾧ κατέμενεν.

P. 12, n. 176. — Syntaxin vocis ἔγκυος cum accusativo habent et Latini in voce « gravida ». Plautus Amphitr. 3, 1, 19:

« Faciamque ut uno foetu et quod gravida'st viro,

« Et me quod gravida'st pariat sine doloribus. »

Ac neutrum « quod » potest conferri cum græcis exemplis. Euripides Ione 305: Οὐδ' ἔτεκες οὐδέν. Astyages Herodoti 1, 108, βουλόμενος τὸ γεννώμενον ἐξ αὐτῆς (Mandanes) διαρθεῖραι. Rursus Plautus Amph. 1, 3, 3: « quod erit natum tollito ». Terentius Andr. 3, 1, 6: « quod peperisset jussit tolli ». Disco ex El-

snero ad Matthæum nugarum aliquid theologicarum de hoc neutro scripsisse Cameronem. Utebantur neutro proprie Græci ac Latini scriptores de fœtu nondum nato, cujus sexus ignoratur, ac de infante nato, sexum cujus non declarabant. Sunt qui ἔμβρυον subaudiunt, alii βρέφος; posset et de κύημα cogitari. Sed supplementum cur quæretur? Timæus Lexico: ἐξαιβλοῦν· διαφθεῖρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς καὶ ἀποκτείνειν αὐτό. Lemnæpius probante fere Ruhnkenio, dubitante Schæfero, emendabat τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. Angli etiam neutraliter suum *it* sic usurpant. Smolletti Peregrino Doctor M. *Colocynth*: « it is my unalterable opinion, that whosoever let-
« teth an infant perish by sousing it in cold water, even
« though the said water should not be so cold as ice, is
« in effect guilty of the murder of the said infant ».

P. 15, n. 234. — Scholiastes Luciani, De Peregrino c. 15, falsus est, opinatus Peregrinum Παριανὸν dictum ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου, qui patriam habuit Πάριον.

P. 17, 252. — Leg. correcto mendo typorum, ἔμαθες. — 261. Pro πηλώδη, restituta littera ς quæ forte delapsa est, lege πηλώδης. — 265. A B, τῶν τότε. C, τῷ τότε, quod prætulit. Frequens illa varietas. Cf. p. 100. Garnerius præfatione ad Basilium M. § 17, memoratis hisce Patris verbis, ὠρίσθη τωτότε τροφή, Basilium ait passim scribere τότε, nunquam, nisi ipsum fallit animus, τωτότε, imo etiam non putare se τωτότε apud ullum bonum auctorem inveniri. Luciani, Pausaniæ exempla legi possunt in Ellipseῶν vocabulo χρόνω, monente recte Schæfero nullam revera esse ellipsin, sed τῷ jungi adverbio τότε.

P. 18, 285. — Scholium in C: Ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· Κρόνος δὲ ὁ ζοφώδης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον. Ἐπεὶ περὶ ¹ Διὸς καὶ λοιπῶν ² ἀλληγοροῦμεν, δεῖ πρῶτον εἰπεῖν ποσαχῶς τὸ

¹ Cod. παρά.

² Fortasse omissum θεῶν.

θεὸς λαμβάνεται ¹. Τὸ θεὸς ἀνωνύμως κείμενον ἐπὶ πέντε σημασινομένων λαμβάνεται. Σημαίνει γὰρ σοφοὺς, βασιλεῖς, τὰ στοιχεῖα, πῦρ ὕδωρ γῆν καὶ ἀέρα· τὴν ἐξ ἀστέρων εἰμαρμένην, ἤγουν αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας· καὶ πέμπτον τὰς ψυχικὰς δυνάμεις καὶ τὰ πάθη· οἷον φρόνησιν, γνώσιν, ἀνδρείαν, ἥτοι τόλμαν· πάθη δὲ, οἷον ὀργὴν, ἐπιθυμίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα σημαίνει, καὶ ἕκτον τὴν φύσιν. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλω διαμάχεσθαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ λέγοντι μὴ εἶναι φύσιν τὸ παράπαν, ἀλλὰ μίξιν, διάλλαξιν τε μιγέντων ². Πέντε μὲν οὕτως ἀνωνύμως κείμενον τὸ θεὸς σημαίνει· ἐν δὲ ἕκαστον ὄνομα τῶν θεῶν κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρία σημαίνει· ἢ πραγματικῶς γὰρ, ἢ ψυχικῶς, ἢ στοιχειακῶς νοεῖται· οἷον Ἥρα, Ἄθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Ζεὺς, Κρόνος, Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, Ἥφαιστος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων, πραγματικῶς μὲν βασιλεῖς ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι δηλοῦσι· ψυχικῶς δὲ Ἥρα μὲν νοεῖται ψυχὴ ἢ ἀνδρεία ³. Ἄθηνᾶ φρόνησις, Ἀφροδίτη ἐπιθυμία, Ἑρμῆς ὁ προφορικὸς λόγος, Ζεὺς ὁ νοῦς, Κρόνος ἡ ἀνοήσια καὶ τοῦ νοῦ συνθόλωσις, Ἀπόλλων ὁ ἠλιώδης καὶ τετεχνασμένος ⁴ καὶ λαμπρὸς καὶ ῥητορικώτατος ἢ φιλόσοφος λόγος· Ποσειδῶν ὁ ἐπιγιγνώμενος ἀρμόδιως ⁵ θυμὸς, ὡς περ ἡ θάλασσα ὅταν ὑπὸ πνευμάτων ταράττηται. Ἄρης ὁ διάπυρος θυμὸς καὶ ἀλόγιστος καὶ φονικὸς· Ἥφαιστος ἡ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναθυμιάσις, ἡ ἀερώδης καὶ καθαρωτάτη, ἣτις ἀνερχομένη διὰ τῶν καρωτίδων ἀρτηριῶν πελέκει πλήττει τὴν κορυφὴν τοῦ Διὸς, καὶ τὴν Ἄθηνᾶν παρασκευάζει γενναῖν, τουτέστιν συγκεραυνῶσα ⁶ τὸν ἐγκέφαλον ἐξάγειν ποιεῖ τὰ φρονήματα. Στοιχειακῶς δὲ Ἥρα νοεῖται ὁ λεπτομερὴς ἀήρ ἥτοι αἰθήρ. Ἄθηνᾶ ὁ προσγειότερος καὶ παχύτερος ἀήρ, ὁ ἀπὸ σελήνης μέχρι γῆς διϊκνούμενος· Ἀφροδίτη, ἡ στοιχειακὴ εὐκρασία· Ἑρμῆς

¹ Vide ipsum et Exegesi pp. 29, 54.

² Exegesi p. 54, 24: ἀλλ' ἵνα μὴ διαμάχωμαι Ἐμπεδοκλεῖ τῷ φυσικῷ μίξιν καὶ διάλλαξιν λέγοντι, φύσιν δ' οὐκ εἶναι... Locum Empedocleis integrum transcribam ex Sturzii Empedocleis p. 517, 105: Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω· φύσις οὐδενός· ἐστὶν ἀπάντων Θνητῶν, οὐδέ τις οὐλομένου θανάτιο τελευτῆ, Ἄλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων Ἔστι, φύσις δὲ βροτοῖς ὀνομάζεται...

³ Conf. Tzetzes Exegesi p. 55, 7: ψυχὴ, ἢ ἀνδρεία, ὅπερ ἐστὶν μέρος ψυχῆς. Malo quod nunc exhibui, sequutus codicem.

⁴ Cod. τεχνασμένος. Correxī ex Exegesi p. 80: Ἀπόλλωνα δὲ τὸν τετεχνασμένον καὶ ῥητορικὸν καὶ λαμπρότατον λόγον, ἢ καὶ φιλόσοφον.

⁵ Cod. ἀρμόδιως, exhibens simul duplicem lectionem ἀρμόδιος et ἀρμόδιως.

⁶ Fortasse συγκεραυνῶσα.

καὶ Ἄρης τὰ ἐν τῷ ἀέρι διατρέχοντα πυρώδη σέλα, οἷον κομῆται καὶ τὰ τοιαῦτα· Ζεὺς ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ τὸ ἄνω ἡμισφαίριον· Κρόνος ὁ ζοφώδης ἀήρ καὶ τὸ κάτω ἡμισφαίριον· Ἀπόλλων ὁ ἥλιος· Πόσειδών ἡ θάλασσα, ὡς καὶ Θέτις καὶ Νηρεὺς καὶ Φόρκυς καὶ Τρίτων καὶ Ἀμφιτρίτη καὶ Τηθύς, καὶ ἕτερα· Τηθύς κατὰ τινὰς ἡ γῆ ἐστίν· Ἥφαιστος δὲ τὸ καθαρτικὸν καὶ καθαρὸν πῦρ, καὶ κεραστικὸν τῆς τῶν στοιχείων συγχύσεως, ὃ καὶ Ἔρως καλεῖται.

Καὶ τούτων μὲν τὰ πλείονα οὕτως, ὡς εἶπον, τρία σημαίνει· τινὰ δὲ καὶ πλεοναχῶς νοεῖται Ὁ Ζεὺς γὰρ σημαίνει πρὸς τοῖς τρισὶν οἷς εἶπον καὶ τὸν ἀστέρα τὸν πλάνητα, καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν, καὶ τὸν αἰθέρα μόνον, καὶ τὸν ἀέρα ποτέ, καὶ τὸ νεφελῶδες κατάστημα, καὶ αὐτὴν τὴν εἰμαρμένην, ὡς ἀρέσκει τοῖς στωϊκοῖς.

Δέον οὖν ταῦτα καλῶς εἰδέναι σε πόσα τούτων τὰ σημαίνόμενα, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀλληγορεῖν τὸ καθέκαστον, οὐκ ἂν διαμάρτοισ, πραγματικῶς μὲν ¹ τὸ πραγματικὸν, ψυχικῶς δὲ τὸ ψυχικὸν, καὶ τὸ στοιχειακὸν πάλιν στοιχειακῶς. Ἄρκει γὰρ τοῦτο καὶ μόνον διδάξει σε τὸ χωρίον τὰ περὶ θεῶν ἀλληγορεῖν, εἰ προσεκτικώτερον ² ἐπιστήσεις τούτῳ τὸν νοῦν, καὶ μὴ πρᾶργως αὐτὸ παραδράμης ὡς περιττόν.

P. 20, 339. — Fortasse βλάβη δ' οὐ γίν., ut sit nexus sententiarum.

P. 25, col. 1, 2. — Ex illa permutatione præpositionum ἐν σὺν poterit firmari conjectura Pauwii in Persis 282 legentis πλαγκτοῖς σὺν διπλάκεσσι pro πλ. ἐν διπλ. Sed inutilis est præpositionis mutatio, quærendum potius quid διπλάκεσσι significet. Verba sunt chori: Ὅτοτοτοῖ! φίλων ἀλίθονα σώματα πολυβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι. Intelligunt διπλάκεσσι de navium tabulis. Sed quid valet syllaba

¹ Desse videtur participium ἀλληγορῶν.

² Lamius videtur legisse προσεκτικωτέρους pro edito a se προσδεκτικωτέρους in hoc Glycæ loco Epist. 1, t. 1, p. 48 Deliciarum eruditorum: τοῖς κάμνουσι μνηύουσι θάνατον (οἱ ἰατροί),

τίνος ἔνεκεν; ὥστε ποιῆσαι προσδεκτικωτέρους αὐτούς. Exhibet enim latina interpretatio «cautiores». Sed est vocabulum editum sententiæ aptissimum, vertendumque «obedientiores, ad jussa capienda promptiores». Nam medicis imperare proprium est.

δι? Propono, πλαγκτοῖς ἐν πελάγεσσιν. Est πλαγκτὸς epithetum non ignotum de reciprocis fluctibus et revolubilibus.

P. 30, col. 1, pen. — In B. est ἐπάξιον.

P. 31, n. 504. — Dictione πληροῦν σκοπὸν usus est Symeon Sethi Ichnel. p. 354: οὕτω καὶ οἱ καιροῦ δραξάμενοι, καὶ μὴ κατὰ σκοπὸν πληροῦντες, ἀλλὰ τοῦτον παρατρέχοντες, τοῦ ἔργου πάντως ἀποτυγχάνουσιν. Hæreo in præpositione κατὰ. Faciendane transpositio, μὴ σκοπὸν καταπληροῦντες, quod displicet. Vel mutandum κατὰ in εἶτα, καλὰ, αὐτίκα. Codex fortasse correctionem dabit.

P. 41, col. 1, 5 a fine. — Pro 948 leg. 953. — 688. A, ἐγρήγορος.

P. 42, n. 696, 3. — Lege, ad librum Θ, 82.

P. 43, n. 717. — Pro 823, 836, leg. 841.

P. 46, 787. — A, προχωρήσομεν. — 788. A, οἱ Τρώων τότε. B, παρενρυσμένοι. Iotacismus confundit vocales η υ, et οι. In Georgidæ Gnomologio Anecd. Gr. t. 1, p. 29 recepi e codice κακίαν ποιωθεῖσαν χρόνῳ πολλῷ pro varietate φυτευθεῖσαν. Meam scripturam confirmat codex τοῦ Μηνᾶ, ubi mendose πυωθεῖσαν.

P. 47, 806, — A, ἀρχιλόχω. — 812, A B, κατῆρχεν.

P. 48, n. 821. — « Hodius conniventibus oculis... » Atque conniventibus pariter oculis Hermannus Ionis Euripideæ versum 289 in mea legebat editione, quem scilicet isto allegat modo præfatione editionis suæ p. viii: « quod B, edit, Τιμᾶ τί μοι; σφ' ὡς μήποτ' ὄφελον εἰσιδεῖν, cur ferri ne-
« queat apertum est ». Laudo viri eximii humanitatem, qui me de tam aperto mendo tam leniter monuerit; sed meum volumen typis nitidissimis exhibet, ὡς μήποτ' ὄφελον εἰσιδεῖν! Ferendus, puto, tribrachus quintæ sedis. Quum sit lon in manibus, monebo corrigendum scholium ad v. 175: εὐναιας

καρφηράς θήσων τέκνοις, sic editum in Matthiæana: εὐναίας· λέγει δὲ τοὺς φωλεοὺς οἱ ὡς ἐπὶ ἐκκαρφέων γίνονται· recte autem scriptum in codice 2817: ...φωλεοὺς οἱ ὡς ἐπιπολὺ ἐκ καρφέων γίν... Versui sequenti, ψαλμοὶ σ' εἶρξουσι τόξων, scholium exhibet idem codex: ἰαχαὶ, κατὰ τὸ, « νεύρη δὲ μέγ' ἴαχεν » (II. 4, 125). Scholium est editum ad nomen Μακραις v. 497, M. ὀνόματα τόπου· codex melius, ὄνομα τόπου. Ad ῥυσιάζω v. 537 est scholium suprascriptum, πολεμῶ. In codice ad v. 551, διὰ μακρᾶς ἐλθῶν κελεύθου, est in margine scholium: τόπος οἱ Μακραι, οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Est manifeste non proprio loco positum, ac transponendu mforsitan e regione v. 937: οἶσθα κεκροπίας πέτρας... ἄς Μακρὰς κικλίσκομεν. In Comici Nubibus 212 Eubœa dicitur παρατετάσθαι μακρά. Vix credam properantiozem ac male memorem hominem tam absurde potuisse errare. Scholium illud et quod editum fuit, ad sequentem versum unum idemque esse videntur, utrimque mendosum et ab hominibus scriptum et rescriptum indoctis. Sic enim scholiastes ad verba v. 552: εἰς φανᾶς γε Βακχίου· τόπος αἱ φανᾶι οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Dixit quidem Comicus Avibus v. 1693. ἔστι δ' ἐν φαναῖσι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ... Sed φαναὶ vel φάναι Βακχίου festum sunt Bacchicum.

P. 49, 853. — C, τὸν ν. τὸν στ. εὐθ. ἐνδυσαμένη. — 873, C, τοὺς ἀριθμούς.

P. 54, n. 927, 2: — redibit et infra p. 319, 124, ubi nota.

P. 56, n. 977. — In P, 25, A B, τὰ νῦν quod prætuli.

P. 57, 999. — C A, μουσίας. — 1011, C, τοσοῦτο. — Col. 2, 1, leg. ὑπ (ex correctione pro ἡπ').

P. 59, 1049. — Scholium in C: τὸ σχῆμα κύκλος. Cf. Lexicon Ernesti Technologicum.

P. 62, 1129. — A, μεθύμνης. De bona scriptura Μηθύμνης vid. ad Herodiani Epimer. p. 81.

P. 70, 60. — C, οὕτως. Vix nunc possum ipse legere quod ex B enotavi. Fere opinor invenisse *μαντικαῖς*. Similis permutatio adverbiorum *μανικῶς μαντικῶς* notata fuit p. 68. Firmatur *μαγικαῖς* v. 189 et Tzetzæ Exegesi p. 92: ὁ Χρύσης αὐτὸς τὸν καιρὸν συνεργὸν ἐφευρών οἷσπερ αὐτὸς οἶδεν ἄρρήτουργήμασι *μαγικοῖς*. — Col. 1, n. 65. — C, *ἰκανῶς... ἐγκλύψας*, et ἀπέπαυσεν pro ἀνέπαυσεν rescribendum.

P. 74, col. 2, 3: — « ad Isocratem p. 147, ad Plutarchum V. Eumenis c. 2, p. 337, et *Ἀτάκτοις* 2, p. 355.

P. 85, 65. — Conf. π, 385. — 66, Burg. *ἔβαλον*.

P. 87, 53. — BC, *ἀγαμέμνον*. Monstrat accentus nominativum esse fine mendoso. Cf. v. 68.

P. 93, 33. — A B C, *μᾶλλον δὲ ἤ*. Burg. η.

P. 97, 129. — Schol. in C: τί ἦν ἔθος τοῖς ἠττημένοις ἔθνεσι διδόναι μετὰ τὴν σύμβασιν;

P. 98, 141. — Schol. in C: *καταμέτροις εἰς* (corrigendum, *καταμέτρησις*) τοῦ *μονομαχίου καὶ κλήρων βολαί Μενελάου καὶ Πάριδος*. — A, *ἐγκατεμέτρον*. B. et Burg., *συγκαταμέτρον*. Mox Burg., *ἔβαλλον*.

P. 101, 31. — Pro *βαλὼν βουβῶνι*, potuisset, pressius *Hommerum sequutus*, scribere *βαλὼν βουβῶνα*. Similis mors fuit *Julii Cæsaris apud Plutarchum c. 66*: *Βροῦτος αὐτῷ πληγὴν ἐνέβαλε μίαν εἰς τὸν βουβῶνα*. Nuper in narrationem de Cæsare incidi qua vir doct. a Bruto Cæsarem ait in ipsa pudenda vulneratum fuisse, idque non temere, sed consulto, ulciscente non dictatorem tantummodo et libertatis publicæ oppressorem, sed matris *Serviliæ mœchum* ac sororis *Tertiæ amasium*. Cui opinioni prorsus inauditæ nulla subest auctoritas. *Appianus Plutarcho consentiens*. B. C. 2, 117: *Βροῦτος ἐς τὸν μηρὸν ἐπάταξε*, nec discedit *Nicolaus Dam. V. Cæsaris* 24: *Βροῦτος ὑπὸ ταῖς λαγόσι διαμπερές παίει*. Atque animadver-

tendum est illam βουβῶνος vel μηροῦ λαγόνων ve plagam prorsus fuisse fortuitam; tam denso enim globo conjurati Cæsarem invaserant, ut se impedirent ipsi, ὥστε καὶ Βροῦτον εἰς τὴν χεῖρα πληγὴν λαβεῖν, Plutarcho teste V. Bruti 17. Mihi videtur vir d. nimium memoriolæ confidisse cui nomen, βουβῶνος synonymum, inguen hærebat, huicque significationem pudendorum tribuisse quæ τῷ βουβῶνι non inest. Nota Juvenalis impura hyperbole: « Quod enim non excitat inguen « Vox blanda et nequam? digitos habet »; quæ est imitatus modestissime Byron Joanne 15, 13:

« The Devil hath not, in all his quiver's choice,
« An arrow for the heart like a sweet voice ».

P. 102, n. 37. — Scholium in C: Ἡλείων καὶ ψίλου καὶ δάσυνε. Ψίλου μὲν κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα τὸ η̄ πρὸ τοῦ λ̄ ψιλοῦται ¹, ἠλίθατος, ἠλιαία δικαστήριον ἐν ταῖς Ἀθήναις· ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἠλιαίαν δασύνω· διὰ γὰρ τὸ ἐν ἠλίῳ καὶ ὑπαιθρος εἶναι ἠλιαία ἐκαλεῖτο ². ἠλιτόμνηος ὁ ἀμβλωθρίθιος ³ τόκος καὶ διημαρτημένος τῆς ⁴ ἐννεαμηνιαίου ⁵ κυήσεως· πλὴν τοῦ ἥλιος. Δάσυνε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλίζω τὸ συναθροίζω, τὸ γὰρ ἀθροιστικὸν ⁶ ᾱ δασύνεται ⁷. ὅθεν καὶ ἄλς τὸ συναθροισμένον ὕδωρ. Καὶ Ἡλῖς ἡ πόλις καὶ χώρα οὕτω δασύνεται, κατὰ μὲν ἑτέρους ὅτι, ἐν τῷ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμῷ, ἐκεῖ συναθροίσθησαν οἱ λαοὶ· κατ' ἐμὲ δὲ ὅτι ἐκεῖ συναθροίσεις ⁸ ἐγίνοντο πενταετηρικῶς διὰ τὴν Ὀλυμπίαν·

¹ Vide Lexicon Περὶ πνευμάτων p. 223.

² Cram. ἐκκλεῖτο.

³ Cram. et C, ἀμβλωθρύδιος.

⁴ Cram. διημαρτήμορος τοῖς.

⁵ Cram. et C. ἐναμηνιαίου, quod correxeram nondum cognita Mantragiāna. Lexicon Π. πν. I. I.: ἠλιτόμνηον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω (imo ἀλιτῶ) τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμηνίου κυήσεως.

⁶ Matranga, in cuius Anecdotis id scholium et alia nunc reperio, scribit mendose ἀθροικόν. Præcedentia quæ sunt hiulca

non diversa exhibet. In Matrangiānæ comparatione non ero diligenz.

⁷ In Tzetzæ Chil. 2, 113, 132, pro edito ἀθρόως bonus codex 2644 offert ἀθρόως, cum hocce iambico scholio ad priorem versum: ἀθροῦν ὁμοῦ δάσυνε· τὸ θροός δ' ἀνευ Ψιλῶν ἀμάρτοις οὐδαμῶς τέχνης λόγων. Est in codice τὸ θρόος. Scripsi θροός genitivo casu nominis θροῦς, ut νοός nominis νοῦς. Tzetzes scilicet ἀθροῦν, τὸν ἀνευ θροῦ, ἀνευ θροός, jubet ψιλοῦν, idque sine peccato contra regulam fieri monet.

⁸ Cram, et C, συναθρήσεις. Correxi, et video esse οἱ et in Matrangiāna.

ὄθι καὶ ἀλέαι¹ αἱ ἐκκλησῖαι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ συναθροίζεσθαι ἐκεῖ,
ὡς καὶ Καλλιμάχος φησὶν².

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες³ δεῦτε,
οὐ τὸν πάλαι χάλκειον ὁ πλάσας Ζᾶνα
γέρων ἀλαζῶν ἄδικα βιβλία ψήχει⁴.

Καὶ οὕτω ὀφείλει⁵ ἡ Ἥλις θασύνεσθαι. Ψιλοῦται δὲ καὶ καθ' ἕτερον
κανόνα λέγοντα· τὸ η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται.

Δασυνε λοιπὸν ἀδεῶς τε καὶ ψίλου,
Τζέτζου πεποιθῶς συγγραφαῖς ἰσχυογράφοις⁶.

P. 106, 21. — *Junctum* ἄμα genitivo τούτων, i. e. θώραξι καὶ
σπάθαις ἄμα σὺν θώραξι. Sic recentiores, monente Corayo Ἄτα-
κτοῖς t. 5, p. 263. Cf. et mea nota ad Pselli *Opuscula*
p. 332.

P. 111, 9. — C, μέσω.

P. 114, 68. — Fortasse ἤλθε ὡς πρὸς Ἀλέξανδρον, qua in for-
mula sæpius mendose καὶ scriptum pro ὡς.

P. 125, 4. — *Proposui legendum*, μήτε θεῶν ἀρρένων τις Ἑλ-
λησιν.. βοηθὸς γενέσθω. *Displicet quidem* τις versus initio; sed
continua est oratio, θεῶν ἀρρένων τις.

P. 128, 83. — *Varietas* φεύγουσιν Ἕλληνας νῦν Ἑλλάδι videbi-
tur fortasse Tzetzica magis quam φεύγουσιν Ἑλλάδα. *Nonnun-*
quam sic dativo cum verbis motus utitur, ex. c. p. 156,
196, ἤλθε δ' αὐτοῖς ὁ Ἄϊας. p. 189, 207, τοῖς Ἕλλησι προσφεύγει.
Auctor poematii de Mensa Rotunda v. 31: Μετ' εὐθυμίας δ' ἐ-

¹ Matranga, ὄθεν. Cram. et C, ἀλέαι. Asperavi ἀλέαι, et sic M.

² M. φησί. Scripsi φησίν. compendium codicis sic legere malebam. Est Callimachi fragmentum 86, quod videsis et inter Meinekii Choliambos p. 156.

³ C, Cram. et M. προτείχευς. C, ἀλέες, obscurata correctione syllaba finali, ut tamen legi possit. Cramerus credit fuisse prius ἀλέαι. M, ἀλέες, et eo

scripseram spiritu. Statim M, χάλκειον.

⁴ Cram. C, M., ψύχει. Recepi criticorum correctionem. Cf. Blomf. Gloss. Agam. 362. Scholium in C, γέρων ἀλαζῶν ὁ ἄθεος Εὐήμερος. Et sic ferme Matrangiāna.

⁵ M, κ. ο. μὲν ὀφ. M, Ἥλις ut supra, et sic C. quos non sequor.

⁶ C, Cram. ἰσχυογράφοις. Scripsi quod vides, et sic reperio in M.

ξελθών, φθάνει τοῦ δωματίου· sic mutante editore scripturam codicis in nota memoratam τῷ δωματίῳ, quæ fuit servanda. Neque veterum optimi scriptorum ab illa syntaxi abstinerunt. Dixit ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς βέλος Æschylus Prom. 366; μολεῖν σοι Sophocles Antigona 234, ubi Hermann.; sic et Euripides Ione 860, qui et 865, ἐπεισελθὼν δόμοις. Pindarus Pyth. 4, 129=73: ἦλθε δὲ οἱ κρυόεν μάντευμα, ubi Dissen. Ctesias Persicis 57: διαβάλλεται Κῦρος, καὶ καταφεύγει Παρυσάτιδι τῇ μητρὶ. Chariton 5, 10, p. 127: οὐδέεις ἡμᾶς ἐξ τοῖς βασιλείοις εἰσελθεῖν. Oratione vulgari ἦλθεν εἰς ἐμὲ reddit Theocriteam ἦνθέ μοι scholiastes Id. 2, 145.

P. 138, 73. — A B, πρῶτον.

P. 147, n. 12. — Tibialia, nobis vernacule *bas*, Græcis nunc dicuntur κάλτζαι, καλτζούνια... Corayus, Ἀτάκτοις t. 2, p. 430, mallet καλοφωνοτέρως pronunciari κάλτας, ad quod accedit scholiastæ τὸ καλταῖς, accentus si retrahatur.

P. 149, 59. — Rarissima vocabula ἰσοκεφάλως et ἰσοκέφαλος. Adfertur hoc ex Ibyco, qui fragmento 27 Molionidas vocat ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγύους. Metrum dactylicum vix admiserit ἰσοκεφάλους iota brevi, quod tamen tuetur criticus eximius et lyricæ orationis callentissimus. Proposuit Meinekius ἰσοπάλους. Liceat et mihi quoque proponere ἰσοκράνους. Certatim viri docti scripserunt ἐνιγυῖους, Junius, Hemsterhusius, G. Dindorf.

P. 151, n. 89. — De Iride Matrangæ recensio non amplior est; sed in præcedenti narratione plurimos exhibet versus quibus careo, apud ipsum quærendos. — N. 102. Matr., μεγάλα κυματίζει. Homerus l. c.: ἴσος ἀέλλη, ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Quem versum excitavit Tzetzes scholio ad Allegorias 8, 133 Matrangianæ, loco in mea locunoso: ὁ ἀήρ καὶ ἡ θάλασσα ὅμοιοι τὸ εἶδος εἰσὶ, καθὰ καὶ Ὅμηρος φησί: « ἦτε καθαλλομένη ἠεροειδέα πόντον ὀρίνει ». Ἐνταῦθα δεικνύει τὸν ἀέρα κατὰ τὸ εἶδος ὁμοῖον τῇ θαλάσῃ. Quum sit ἠεροειδέα πόντον clausula versus Homericæ, Tzetzes eam adsuit memoriter et imperite initio ἦτε καθαλλομένη, ac de mendo securus te-

mere est philosophatus. Vir d. « diu sed frustra perquisivisse se versum ait Homero adsignatum ». Miror valde habitantem in Vaticana, et in locupletes illos admissum librorum Thesauros Barberinianum, Vallicellianum, ceteros, non reperisse Seberianum indicem. Sic nuper hærebam, sed nec diu nec frustra, quærens fontem unde tres versus latinos hausisset ingeniosissimus et litteratissimus acerrimusque satirarum auctor, quarum lemma *the Pursuits of Literature*.¹ Mathias igitur (nam id nominis fuit auctori qui diu latere voluit), præfatione extrema: « you may perhaps allow me to apply
« to myself, with some little variation, the words of the
« most fervid poet of antiquity:

« Non tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, sed, Aurunci residens in margine templi,

« Audax magnorum tumulis ad canto magistrum ».

Præibat Statius, ad quem non statim ducebar epitheto *the most fervid*, Silv. 4, 4, 53:

« Tenues ignavo pollice chordas

« Pulso, Maroneique sedens in margine templi

« Sumo animum, et magni tumulis accanto magistri ».

Quod negationem Mathias addiderit, neutiquam reprehendam; non modesti sunt satirici poetæ. Sed sequentia placent minus. Sedens in Pausilypo Statius ad sepulcrum Maronis, accantat tumulo magistri, quod planum est ac verisimile; sed qui potuit Mathias, residens in margine templi Aurunco Lucilio dicati, accantare magistrorum, Horatii scilicet,

¹ Anonymus scriptor, qui de Mathiæ vita et operibus retulit in Biographiæ Universalis supplemento, ex anglico lemmate bono gallicum fecit non bonum, *Hostilités littéraires*, quum sensus sit, *Recherches de littérature, Etudes littéraires*. Litterarum Italicarum amator ac cultor fuit studiosissimus et elegantissimus. Ejus « Poésie liriche Toscane » Londini editas a.

1816 certatim prelo submiserunt bibliopolæ Romæ, Florentiæ, Neapoli. Petronius illi editionem dicans Prusiæ et Corradini Molli tragædiarum « voi » ait « non
« solo conoscete perfettamenteamente l'Italiano
« idioma, ma vi siete giunto pur anche a
« scrivere siffatti versi, per cui

« ..... non indarno

« udi'l Tamigi l'armonia dell'Arno ».

Juvenalis, Persii, Drydeni, Boilavii¹ tumulis accantare, qui tumuli procul aberant?

P. 158, 48. — Nomen συνασπισμός me monet de correctione facienda loci cujusdam Symeonis Sethi Ichnel. p. 186. Columbæ cassibus captæ conturbabantur animi ancipites, ἡ δὲ τούτων ὁδηγός, « Μὴ θορυβεῖσθε », ἔφη « ἀλλ' ὁμοῦ ἀλλήλαις συναπισώμεθα, εἴ ποτε δυνηθείημεν ἄραι τὸ δίκτυον ». Mira est Starkii conversio vocabuli συναπισώμεθα: « sed agite, simul omnes abire tentabimus ». Propono. συνασπισώμεθα: « expansis alis ac denso inter se continuatis ordine bellatorum imitemur industriam hominum, quos sæpius e longinquo vidimus quadrato agmine scutisque imbricatim densatis incedentes ». Videntur jussa ducis columbæ intelligentissime perfecisse; pergit enim Symeon: ἦραν οὖν εἰς τὸν ἀέρα τὸ δίκτυον.

P. 161, 81. — Scribendum cum anastrophe, χειρῶν ἔκ. II, 12, 159: ὧς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον.

P. 166, 33. — A B C, ἀποκόψει. Scripsi ἀποκόψη. Cf. II. 13, 138, ubi et subjunctivus ὥσθη cum varietate ὥσει.

P. 169, n. 198. — Permutatio vocalium ι et ει nocuit Arsenio Archiepiscopo in Matrangæ Anecdotis Græcis t. 2, p. 670, v. 8 Hymni in Dominicam Paschalis: βασιλιῆ ὠρῶν ἐπέστη. Legendum βασιλείη.

P. 173, n. 189. — Permutatione illa usus vocalium η υ tentabo locum Ionis Euripideæ v. 580. Xuthus et Creusa liberos petunt ab Apolline Delphico; Xutho deus filium donat, de Creusa silet. Magnum est Xuthi gaudium, ejusque longum, coram Choro, cum filio colloquium. Tum Chorus:

Κοινὰ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι*

* Nomen addo Boilavii nostri, cujus Mathias admirator fuit maximus. Illum Præfatione p. 33 verbis laudat tam ornatis et splendidis, consideratis simul ac meditatatis, ut nemo unquam vel inter nostrates verius de eo senserit meliusque dixerit.

ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
ἐβουλόμην ἂν τοὺς τ' Ἐρεχθέως δόμους.

Sententia primi versus non valde perspicua propter ὅμως. Legendo ὑμῖν, pronomibus ἡμῖν ὑμῖν passim confusis, impedimentum tollitur: » Communes vobis sunt, Xuthe et « Creusa, familiae utriusque vestrum res prosperae; in par- « tem venit uxor sponsi felicitatis, nec non lætaretur Xuthus « dilectæ si conjugii filius dei donum obtigisset. Sed ego « tamen non possum meam heram non eximiam habere ejus- « que commodorum esse studiosiorem, favereque magis Ere- « chtidis quam principi Chalcodontidæ ». Lentingius pro δω- μάτων proposuit δεσποτῶν, quo parum proficitur. Alio loco δῶμα mihi vix placet. Ion poscit a Choro num Xuthus e templo sit egressus; cui respondetur v. 528:

ἐν δόμοις ἔστ', ὧ ξέν', οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Junctura δόμοις δῶμα carere videtur elegantia. Propono: οὐ πύλωμ' ὑπερβ. Ac statim

ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος τῶν δ' ἀκούομεν πυλῶν Δοῦπον.

Est et alius versus occasione facta tentandus. Creusæ non despondendum esse dicenti reponit Pædagogus:

Οὔκουν ἐκῶν γε, τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ.

Metrum perimit ἄκοντος hac sede. Reiskii ἀπόντος placuit Musgravio, Hermanno, aliis. Matthiæ servavit prudentior vitiosum ἄκοντος, quem sequutus sum timide. Bothius recte sensit ἐκῶν ἄκοντος ex consueta antithesi poetam scripsisse, sed transpositione usus est inamœnissima, τοῦ κρατῶ δ' ἄκοντος οὔ. Propono:

οὔκουν ἐκῶν γ', ἄκοντος ἀλλ' οὐχὶ κρατῶ.

P. 184, 106. Cf. p. 75, 86. — Verba sunt Homeri hic et Il. 6, 506:

ὣς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνη,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων...

Participium ἀκοστήσας per synonymum κριθιάσας Tzetzes interpretatus cum Eustathio consentit, cujus hæc est expli-

catio · ἀκροστῆσαι τὸ πολυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἤγουν τὸ κριθιάσαι· ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαί. Aoristus πολυκριθῆσαι tribuitur themati πολυκριθέω in Thesauri Stephiani editionibus Londinensi ac Parisina, melius themati πολυκριθάω in Lexicis Planci et Alexandri, quum reperiatur simplex forma κριθάω. Vide Blomfieldium Gloss. Agam. 1631. Homericum locum respexit Theodorus Hyrtacenus Epist. 1, de equo loquutus, quem sibi ab imperatore datum alere præ summa egestate non poterat: μὴ γὰρ εὐπορῶν ἀκοστᾶν (τί δ' ἀκοστᾶν φημί, ὅποτε μὴδ' ἀχύροις κούφοις προσπτύειν;), κατὰ τοὺς τοῦ Γλαύκου ἐκμέμη-
 νεν, αἷς παρ' Ἀρκάσι γεγευμένοις ἵππομανοῦς ἔργον Γλαῦκος γέγονε σπα-
 ραγμοῦ. Κἂν μὲν ἀκοστᾶν σχοίη· εἰ δ' οὖν, οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ δυοῖν θά-
 τερον, ἢ καταβροχθίζειν ἐμέ, ἢ στατὸς ἀπὸ φάτνης μικρὸν διοίσειν τῶν
 ἐν γλυφαῖς. Malim ἐπὶ φάτνης, sed et sic scribit Epist. 9, loco
 simillimo. Philostratus Her. p. 6, ultimæ fortasse præivit sen-
 tentiæ: τὸ ἡδιστον τῶν ἐν γεωργίᾳ, τὸ τρυγᾶν ἀμπέλους, μισθοῦ χρὴ
 πράττειν· εἰ δὲ μὴ, αἰοινοὶ τε καὶ ἄργοι ἐστήξουσιν ὡσπερ γεγραμμένοι.
 Philostrateæ formulæ εἰ δὲ μὴ respondet εἰ δ' οὖν Theodori.
 Cedrenus p. 281, 1: εἰπέ τοῦτο... εἰ δ' οὖν, λέξω ἐγώ. Adscripsit
 in margine editor pro οὖν legendum οὐ, qui non audiendus.

P. 185, 115. — A B, δὲ ψυχαι. Varietas κατέπεσαν est for-
 tasse Tzetæ ipsa manus. Euripides illa forma usus est, locis
 quidem dubiis. In Ione v. 713 videtur εἰσπεσοῦσα pro futuro
 altero posuisse. Futurum medium πεσοῦμαι ducit ad aoristum
 activum alterum ἔπεσον, et futurum πεσῶ, ad participium πεσῶν,
 πεσοῦσα. Ejus sunt verba: ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, πολὺν εἰσπεσοῦσα
 γῆρας, de Creusa quæ nondum ad canam senectutem pervenit;
 unde Hermannus interpretatur « quum consenuerit » obser-
 vandum monens participium aoristi significatu paullo rari-
 ore. Sed præsens ἔρρει jam in notionem verbi « quum
 consenuerit » male accommodatur, quæ poscere videtur
 ἐρρήσει. Habeo igitur εἰσπεσοῦσα pro futuri alterius participio.
 Alium Ionis locum in transcurso tangam. Chorus v. 735:
 ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὧν Ἐρεχθεὺς ἀναξ, mendoso ἀλίσας parti-

cipio, quod critici emendant scripto ἄλις ἄς, ἄλις ἄλις... Sed quo sensu ἄλις, quum Erechtheus sit dudum mortuus. Quæ loquuntur ancillulæ sunt Creusæ fideles, πιστὸν δούλευμα, nec adeo φιλελεύθεροι ac regiæ dominationis impatientes, ut regum seriem ab Erechtheo claudi cupiant eumque sibi satis jam esse superque clamitent. Opinor servato ἄλις sententiam sine carere expectandumque codicem integriorem; vel ἄλις mutantum. Conjecturam feci magistris artis judicandam: ἀλλ' εἴης ὁ π... « at utinam adhuc esses in vivis! »... Atque in vicinia locus me advertit alius, v. 724: ἤδη πέλας δειπνων κυρεῖ παῖς καὶ πατήρ νέος νέων. Quæ quum prælegerem explicui primum δειπνων νέων e syntaxi obvia, tum addidi displicere epithetum ad nomen δειπνων relatum, et ferme affirmabam scripsisse Euripidem quæsitæ et solita vocum symmetria παῖς καὶ πατήρ νέος νέου, scilicet παιδός. Statim me monuit unus auditorum, vir diligentissimus, Hartungum sic scripsisse. Utebatur scilicet editione Hartungiana mihi ignota, quam, ex solo nomine tam docti viri tamque critici, facile inter præcipuas ponendam esse opinor.

P. 192. — Septem primi versus quibus libro II præfatur Tzetzes desunt in B. Κοτέρτζης ille alter Pisistratus nominatur Tzetæ inter iambicos novem versus qui in codice 2644 Chiliade quinta Historiæ Atlantis præmissi sunt. Reperiuntur et in Anecdotis Oxoniensibus t. 3, p. 365. Transcribam illos quod paucos adhuc lectores invenerunt:

Σοὶ τῷ Κοτέρτζῃ καὶ φιλοῦντι δεσπότη
 Νῦν μέχρι τοῦδε τὰς δυσόδμους βορβόρους
 Τοῦ χοιριῶντος τοῦδε τοῦ κοπρογράφου
 (Οὕτω χρεῶν καλεῖν γὰρ ἢ καλλιγράφου),
 Τζέτζης καθαίρει τεχνικῶν λόγων πτύοις.
 Ἐπεὶ δὲ μέλλεις ποῖ δραμεῖν τῶν ἐνθάδε,
 Παλιδρομεῖν τε σὺν θεῷ πλὴν ἐν τάχει,
 Εἴ μοι τὸ τέρμα μὴ περανθῆ τοῦ βίου,
 Τὰ λοιπὰ λοιπὸν ἐξαποξέσω τότε.

Adnotat Cramerus codicem A habere *κοτέρξη*, et e præfatione docemur codicem A esse parisinum 2644, quem nunc tracto, quique fert nitide satis *Κοτέρτζη*. Intelligo τὰς δυσόδμους βορβόρους de Epistolis centum et amplius, ac Chiliadibus quatuor primis, quos porcinus quidam amanuensis negligentior et indoctus fœdissime ac flagitiose descripserat, ut illas vanno critica purgare oportuerit. Eadem orationis amœnitate in scholio ad Chiliad. 12, 232, ὡς νέκταρ δὲ σιτούμενοι κοπρίας τὰς δυσόσμους, amanuensem increpat, qui forte scripserat κοπρίους: Κατακοπρώσας τὸ βιβλίον, καὶ χιασμῶν Φιλοξένου ποιήσας ἐπάξιον, κοπρίας οὐκ οἶδας γράφειν, ἀλλὰ κοπρίους. Quod scholium, inter Anecdota Oxoniensia receptum t. 3, p. 373, reperi et in codice 2644. Ac quæ de δυστροπία τῶν χρηματοδοτούντων dicuntur lucem accipiunt ex Chiliadis decimæ Historia 264. Procurator Cæsareus, Irenes Augustæ dispensator, ὁ ἐπὶ διοικήσεων τελῶν τῆς Αὐγούστης, qui primos Allego- riarum fasciculos, eosque formæ non capacissimæ, liberalissime remuneraverat, libellorum missus alios jam grandiores, grandissimos quoque, frigide accipiebat, verba tantum ista fatus male sonantia: γράφε δὲ, γράφε συνεχῶς. Et Tzetzes, despondens animum, calamos frangebat ac vigilatas lacerabat Allego- rias, quum Cotertzes ille, nomine barbarus magis quam ratione et ingenio, suppetias homini tulit egeno, sed sorte digno meliore, ac scriptorem pro ætate sua eruditissimum dulci fovit et erexit benevolentia. Ornatur epitheto τοῦ παντέχνου Chil. 4, 879: Θεράπων τοῦ Κοτέρξη τις τοῦ παντέχνου τῷ οἴκῳ. Sed manum Kiesslingii habemus hic, qui monet editum olim παντεχνῆ sic se mutavisse, quod temere factum. Codex 2644, Κουτέρτζη τις τοῦ παντεχνῆ τῷ οἴκῳ. Potest esse παντεχνῆ forma genitivi recentior.

P. 195, col. 2. — Accentus prioris hemistichii, κεῖται μοι, vindicandus simili desinentia Proleg. v. 388, Σιδῶνος τε. Ac plurimis locis de sede accentus in hemistichiis fui sollicitus, emendationes passim tentans, quibus normalis rhythmus re-

stitueretur. Nimum metricæ istius infimæ studium vereor ne sensum hebetet aurium, quæ fient regularum antiquæ ac sinceræ poescos indociles. Nuper quum Matrangiana Prolegomena percurrerem, incidi p. 14, in versus novem, quos vir d. e quadam tragœdia Dionysii Tyranni depromptos esse putat, ac primum quidem attulit Tzetzes Chil. 5, 185, disertèque e tragœdia Dionysii sumptum ait. Novem igitur istos versus Matranga excerpit e Tzetze epistola prima adhuc inedita, quos nunc lubet repetere :

Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαῖζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν
 ἀνέξομαι γὰρ εὖ ἴσθι οὐδαμῶς τοιαῦτα ἀκούειν,
 οὐ γὰρ ἐμὸς πέφυκε ταρβήσων νόσος,
 οὐ δ' ἀχαριτόγλωττος εἰμι πρὸς λόγους,
 ἀλλ' οἶδα νομᾶν εὐφυῶς τὴν ἀσπίδα,
 οἶδα κραδαίνειν δεξιῶς ἄγαν δόρυ·
 ἐλῶ τὸν ἵππον, οὐ πέφρικα τὸν κτύπον,
 τὴν¹ συστάδην γέγηθα τῶν ἄλλων πλέον,
 καὶ τόξα τείνων οὐ ποοῦμαι τὰς μάχας.

Ad versum secundum hæcce adscripta fuit à viro d. notula : « Sic codex, at metri gratia fortasse corrigendum : — « ἀνέξομ' εὖ ἴσθ' οὐδαμῶς ταῦτ' ἀκούειν » — Morbo quem mihi metuo jam laborat eoque gravi cl. editor, qui finem iambici tragici ac tantæ vetustatis similem fecit altero hemistichio versus politici, opinatus, ut credere par est, trochæo ac spondæo posse claudi senarium. Hiatus inter εὖ et ἴσθ' ferendus propter usum Homericum, ac vim litteræ consonantis ὑψιλοῦς, *en isth.* Sed non tentanda melior correctio, quum sententia sit Tzetze, non Dionysii, et oratio prosa. Reliquos versus, excepto primo, nunquam credam esse Dionysii, ac sentio cum Crame-

¹ Codex 2644 fert τῆ, et sic edidit Cramerus loco statim allegando. Τὴν, si invenerit Matranga, potuit Tzetzes scribere cum oropismo. Euripides Ione 245 : ὁ πάντες ἄλλοι χαίρουσι· ubi Musgr.

Sophocles Philoct. 1314 : ἦσθην πατέρα τὸν ἄμῶν· ubi H. Stephanus De Sophoclea imitatione Homeri p. 89. Cratinus Πανόπταις : γέγηθα τὸν ἄνδρα· ubi Runkel. p. 43.

ro qui eos recitans An. Oxon. t. 3, p. 358, Tzetzæ tribuit. Sunt enim duodecasyllabi, non metrici. Dionysius ludi magister non potuit syllabas choriambicas οὐ γὰρ ἐμὸς pro metro iambico habere, neque monstro vocabuli abnormis ἀχαριτόγλωττος uti. Id defendit Tzetzæ, ut auctor scilicet, scholio quod Cramerus edidit, et quod nunc repetam idque amplius e codice 2664: καὶ ἐν τῶν δασεῶν ἐκτείνει ῥ' παρ' Ἰππώνακτι·

« ἦν αὐτὸν ὄφρις τῶντικνήμιον δάκοι 1 ».

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ·

« φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημένοι

δεινοῖς δράκουσιν· οὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ ».

Οὕτως ἔχεται μὲν τοῦτο τοῦ κανόνος· Τὸ δὲ πλέον ὅτι τότε καὶ διχρόνοις κατεχρώμην, ὡς οἱ βούβαλοι, ὅθεν ἀβοήθητον δίχρονον ἐστὶν ἐν αὐτοῖς· τὸ ἀχαριτόγλωττος, τὸ ῥι. — Addam v. 3 codicem et Cramerum habere ταρβήμων.

P. 196, n. 75. — Scripsi Ἐρύμαντα ex Iliade 16, 345. Varietas Εὐρύβαντα fortasse debetur Tzetzæ ipsi, quum infra v. 89 Ἐρύμαντα Patroclus occidat ut et in Iliade 16, 345. Sed Ἐρύβαντα metro Homericō repugnat. Vix puto idem nomen Trojanis duobus intervallo tam parvo disjunctis Homerum dedisse, ac propono Ἐλύμαντα, favente solita permutatione.

¹ Ex fragmento sex versuum Ap. Tzetz. ad Lycophr. 424. Pro δάκοι quod versum lædit qui est choliambus, Welker Hipponactea Sylloge δάκνη scripsit ex Hermannii correctione. Mulleri lectio δάκη solæcismum tollit, non metricum vitium. De productione vocalis brevis ante φ grammatici protuli locum ad Planudæ Metamorphoses Ovidianas p. 509. Adde Jacobsium Anal. t. 13, p. 745, ad verbum ὕφηνον, quod molosso constat, in Arethæ epigrammate Anth. 15, 32, 11, et ad Ammiani ἦν οὐδεὶς ὕφηνεν, Anth. 11, 14. Locus est lacunosus in Homericō Hymno in Cererem v. 399. Ceres ad Proserpinam: οἰκήσεις ὠρέων τριτάτην μ. . . sic codex versu imperfecto, cujus

supplementum tentarunt viri docti. Puteanus, quem nemo memoravit, Memoriis Acad. Inscr. t. 46, p. 444, legere proposuit μοῖραν ὑπὸ ζόφον, producta syllaba ζο ante φ. Et citavit opportune ejusdem hymni vv. 446, 465· Τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα. Sed in v. 399 est impedimento brevis normalis syllabæ ραν, quod removeri possit rescripto μοίρην, qua tamen forma Homerus non utitur, vel advocata vi ictus.

² Choeph. 1031. Blomfieldius mendose φαιωχίτωνες. Pronuntiandum monente Hermannio φαιωχίτωνες ut βρόχον in Theognide 1057 ubi Schæferus est videndus. Est δεινοῖς lectio nova; vulgatur πυκνοῖς.

P. 197, 89. — A B, φρικτῶς. C, φρικτὸν quod malui. II. 16, 393 : ὡς ἱπποὶ Τρώων μεγάλα στενάχοντο θεούσαι.

P. 198, n. 124. — Tzetzes Chil. 6, 541 : πορθήσας καὶ τὴν πόλιν τὴν ἕνπερ Κοριόλανον εἰρήκειμεν καλεῖσθαι. Codex 2644 εἰρήκειμεν, quod repertum Kiesseling, ac probans, reliquit tamen in nota. Eadem pagina v. 533 sic mendose fuit editus : ὡς πρὸς αὐτὴν ἐτράπησαν οἱ πάντες ἀνά κράτος. Kiessling pro αὐτὴν proponit φυγὴν, jubente sententia, et sic nitide et optime codex idem, qui exhibet ἀνακράτος conjunctim varietate non rara, ut κατὰ κράτος et κατακράτος.

P. 199, 127. — A B, πολλῶν μὲν.

P. 207, 309. — C, ἔβαλε, quod serius vidi, nam recepissem. II. 16, 807 : σχεδόθεν βάλε.

P. 208, 338. — De voce κατθανίστια consului hominem doctissimum Græcia oriundum, qui se opinari dixit non sine hæsitatione significare Tzetzei nucum castanearum quæ torrentur crepitis. — 349. C, σὺ τρίτος δὲ, ὦ Ἔκτορ. Et id recipiendum erat.

P. 213, 1. — B, κρατερὰ, ut est in Argumento prosaico, quod expressit Tzetzes.

P. 215, 46, 47. — Nota formula ὅτε ὅτε. Sic ποτέ ποτέ p. 155, 177, 178. Eusebius Pamphili Eclogis propheticis p. 3, 22 : ἔσται δὲ καὶ διὰ βραχέων μετρία τις ἡμῶν ἐξήγησις, ὅτε μὲν ἀπόδειξιν περιέχουσα, ... ὅτε δὲ τὴν ἡμετέραν γνώμην... σημαίνουσα. Melior erit scriptura ὅτε.. ὅτε. Cf. p. 234, col. 2. — N. 46. Plochiri poematum edidit nuper Matranga inter Anecdota p. 622, sub Tetzæ nomine, ac versibus constans 57, quum sint numero 122 in Tilmanniana ac reliquis. Correctionem a Dindorfio factam, βαναυσίδος τέχνης firmatur lectione Matrangiæ, ac pariter mea correctio προσερόφιη. In versu a me adducto, Χρυσὸς γὰρ ἄρτι καὶ λαλεῖ καὶ σέβεται, Matranga exhibet καὶ λαλεῖ καὶ σπένδεται, et, Præfatione p. 22, se non posse ait

animum inducere ut versum Tzetzæ tribuat; atque ego Plochiri nomen lubens retineo, quod Tzetzes penultimæ accentum in metro politico servet, negligat autem passim Plochirus iste. Sed ad sententiam Matranga offendisse videtur, mihi sententia ac lectio arridet: « nunc enim aurum et perorat et « fœdera sancit ». Et de Plochiro dicetur iterum p. 294, ubi antiquam Tilmanni lectionem w. 6, 8, recenti Morellianæ præfero, et mihi favet Mantragiana. Versum septimum, τὴν εἰς αἰὶ σφάλλουσαν ὀρθίας τρίβους, bis lædit Matranga exhibens τὴν ἐς αἰὶ σφ. ὀρθύιας τρ., et peccat v. 5 πότνιον scripto, non πότνιαν. Sed valeat nunc Plochirus.

P. 229, n. 185. — Præpositionum *περὶ* *παρά* permutationem sæpius notavi, neque difficiliter *παρά* et *περ* miscentur. Euripides Ione 16:

Τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπὴνεγκε βρέφος
εἰς ταύτῳ ἀντρον οὐπερ ἠνάσθη θεῶ.

Reiskius, probantibus Wakefieldio ac G. Dindorfio, conjecit οὐ παρενάσθη θεῶ· ridicule, ni fallor. Agitur enim de Creusa virgine nobili quam Apollo vi stupraverat, et quæ non potuit violento *παρενάζειν* oppressori, nisi ipsam defecisset anima. Ulysses quidem ad procos Od. 22, 37:

δμῶῃσιν¹ δὲ γυναιξὶ παρενάζεσθε βιαίως·

sed de ancillulis agitur quibus vi semel facta, si facienda tamen fuerat, poterant per longas concubiæ noctis horas *παρικύοντες* *τέρπεσθαι*. De Creusa id verbum foret prorsus im-

¹ Dativum δμῶδεςσι, δμῶδεςσι exhibent c. dd. et veteres editiones in Ione Euripidea v. 680, recepto nunc δμῶδες ex correctione Barnesii:

« Ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμῶδες, λέγω τάδε. » Cogitaverat Barnesius et de scribendo δμῶσιν, sed prætulisse se δμῶδες ait, « quum propius ad veteris scripturæ vestigia perveniret », infirmo scilicet argumento. Serius Lenting. cujus nemo meminisse videtur, proposuit ad Med. 274, ut

suam lectionem, δμῶσιν. Sed obliti sunt Barnes. et Lenting usum postulare articulum ταῖς, ὑμῖν ταῖς δμῶσιν. Alciphron 3, 16: ἡμῖν ταῖς γονεῦσιν πυροῦς ἐκθερίσας. Lucianus D. D. 20, 2: ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων. Codex 1630 τὸ αἰδεῖσθαι ὑμῶν. Aristænetus 2, 2: ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις, ubi n. p. 629. Philostratus Epist. 55: ταῖς καλαῖς ὑμῖν· ibi notæ meæ pp. 94, 203.

proprium. Narrans rem ipsa Creusa v. 1502: Φοίβω κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθη· quo firmatur ηὐνάσθη v. 17. Quum sit Ion ad partes vocatus, alium illius tragœdiæ versum tangere lubet. Creusa v. 374:

Καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν·

cui respondet Ion:

Καὶ μὴ γ' ἐπ' οἶκτον μ' ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.

Displicuit καὶ, nec immerito. Musgravii est correctio καί, quod Botheus recepit, atque unus editorum et alter. Lud. Dindorfius et Hermannus vulgatam retinuerunt. Vir doctus δυσσεβέστερος delevit καί, versumque reliquit acephalum. Propono:

Μὴ μὴ μ' ἐπ' οἶκτον ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.

Vocularum prior iteratarum fuit a librario omissa, altero lacunæ syllabam καὶ inferciete. Placebat poetis ista repetitio μὴ μὴ. Sophocles Aj. 191: μὴ μὴ μ' ἀναξ: OEd. C. 201: Μὴ μὴ με, μὴ μ' ἀνέρη. Callimachus H. in Cer. 18: Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες. ibi Ernesti, qui indicat videndum Dorvillium ad Charitonis verba 217, p. 47: κύριε, μὴ μὴ ὀργίζου τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, nec videre pœnitebit quibus sunt nostræ litteræ studio. In Prometheus 279 pro καὶ μοι Burges. conjecit μὴ μοι, et opportuna apponit exempla. Si memorarem qui μὴ μοι, sonos similes, hodie simillimos, junxerunt infinitus essem. Homerus ante alios:

Ἐκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον.

Euripides Her. Fur. 643: μὴ μοι μήτε.

Digrediar etiam ad Ionis v. 419: idque secure. Garruli quidem homines sibi circumspectius cavere debent ne fiant nimii, quum auditor, pro innata, vel jussa a puero comitate, sæpius grave futillum nugarum pondus ferre videatur commodus ac patiens, et, viribus jam exhaustis, subrideat tamen, verbulum unum et alterum hic et hic interponens. Paucissimi enim auditorum Aristoteli illi similes sunt, qui, mente intra se collecta et a rebus secreta circumstantibus, se κατα-

δολεχθησόμενον per integram horam permisit; surdus enim factus, meditationum totus erat, se audiens unum. Melior est lectorum conditio; absentī nulla debetur scriptori reverentia, oscitant, dormiunt, librumve claudunt. Euripides igitur:

Λέξον τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῶν σπέρμα συγκαθήσεται.

Ultimum vocabulum sic exhibent codices, sed fuit ab editoribus certatim tentatum, qui rescripserunt vel proposuerunt συγκατήσεται, συγκραθήσεται, συγκραθήσεται. Hoc nunc præ ceteris placuit, post Wakefieldium, Hermanno viro magnæ auctoritatis. Equidem nunc non intelligo cur καθήσομαι repudietur. Futurum activum δρόσον καθήσω legitur v. 450, medium καθήσομαι æque legitimum est et νῶν præpositionem σὺν omnino tuetur. Est ἐξανάσομαι in Andromacha 718; προήσομαι in Lycurgi Leocratea p. 126; προσήσομαι in Luciani D. Mort. 23, 3, ubi Hemsterh., et Amor. 1. Jam de sensu passivo futuri medii quis dubitabit, inspectis Abreschio Animadversionum Æschylearum t. 2, Monkio ad Hippol. 1458? Conferatur τέρψη, στερήσεται Antigona 683, 882, ξείνον ἐμὸν τέρψομαι ἰδὼν Theocriti 28, 6, ποταμέλξεται ejusdem 1, 26, ubi Kiessl.; αἰρήσεται στρατηγὸς Onesandri 10, ubi. Schwebel. Vertendus videtur versus Euripidis: « liberorum quo modo nobis semen demittetur. »

Digrediar pol etiam quoque longinquius. In Shakesperii Richardo Tertio 1, 2, impositum feretro Henrici Sexti cadaver effertur, quem Anna nurus lamentatur:

« Poor key-cold figure of a holy king! »

Citant quidem « key-cold » ex alio tragici loco, ac doceor vetustum id vocabulum non omnino infrequens esse loquendo; displicet tamen hic loci, sequentē præsertim versu splendido:

« Pale ashes of the house of Lancaster! »

Est enim aut esse videtur compositum « key-cold » tenue

et humile, cui substituendum conjeci epithetum nobilius et et ornatus ac nunc aptissimum « clay-cold », quod est ipsa forma adeo alteri simile ut facillimus fuerit calami error aut typorum. Notus est locus Malleti Scoti Poematiolo de Gul- liemo et Margarita :

« Her face was like an april sky
 « dimm'd by a scatt'ring cloud ;
 « her clay-cold lilly hand, knee high
 « held up her sable shroud. »

Hillius, in cujus periodicis miscellaneis, « The plain dea- ler », Malleti carmen prima vice prodiit, id extulit multum nec sine hyperbole: « that epithet of « clay-cold » makes us » ait « shrink, as if we felt what we see so very strongly. » Equidem non inhorruui legens, sed nunquam inde Malleti nomen sum oblitus nec Margaritæ « the clay-cold lilly hand ». Addam et illustrationis causa Smolletti Regicidam:

« how pale appear

« Those clay-cold cheeks where grace and vigour glow'd! »

P. 238, n. 386. — Propono addendum articulum et Epi- stolæ Socraticarum 35, p. 42: ἔδοξέ μοι γράψαι ἐπιστολάς, τὴν μὲν ἐτέραν μᾶλλον τι σεμνυνομένην, τὴν δὲ τῶν κατ' οἶκον εἰθισμένων λέγεσθαι τρόπῳ. Fortasse, τὴν δὲ τῶ τῶν... Atque, aperto tra- mite, vuculas omissas restituum nonnullis auctoribus. Epi- stola Socraticarum 33: ἔδοξέ μοι γράψαι πρὸς σέ ἐπιστολὴν περὶ τῶν συμβεβηκότων κατὰ τὸ σωματίον. Codex 3054, συμβεβηκότων μοι, et sic scriptum reperio in Allatiana. Epistola 14: ἔδει μέν- τοι καὶ ὧδε τὴν τύχην κωλύμην τινὰ ποιήσασθαι. Codex, ἔδει μέντοι μή... et sic jam Allatiana. Heliodorus 2, 24: βίος δὲ νῦν μὲν ἀλήτης, πρότερον δὲ οὐ πάλαι προφήτης. Codex Venetus: βίος μὲν ἀλήτης, πρότερον δὲ οὐ· πάλαι γὰρ προφήτης. Nicephorus Grego- ras Florentio p. 500: φέρε οὖν προθυμήθητι. Codex 2992: φ. δὴ οὖν προθ. Idem p. 507: μιμήσασθαι οὖν βούλομαι. Cod. μιμ. δὴ οὖν β. Idem p. 531: τοιαῦθ' ἕτερα διέξεισιν. Cod. τ. ἔτ. πολλά δ. Libanius t. 4, p. 669: ἐπαιῶν τρόπον. Cod. ἐπ. αἰὶ τρ. Idem

P. 253: τὴν ἐμαυτοῦ πατρίδα φιλῶν. Cod. τὴν μὲν ἐμ. Inter Anecdota Græca t. 1, p. 34 edidi hanc Ioannis Climaci sententiam: εἰάν μὴ ὑετῶ θεοῦ τῆς σαρκὸς αἱ φλογώδεις ἀποσβεσθῶσι, ἀδύνατον ἀνθρώπῳ τὴν ἀγνείαν φυλάξαι. Suspiciabar nec inepte excidisse nomen ὄρμαϊ vel aliud simile. Obtulit remedium codex Μηνᾶ, σαρκὸς φλόγες, facile et optimum. Plutus Pseudolo 1, 1, 116: « Dabo; molestus « jam nunc ne sis mihi ». Proposuit Gronovius scribi iam disyllabe pro jam. Proponam conjecturam faciliorem: « Dabo; molestus tu nunc jam ne sis mihi ». Syllaba absens restituitur cum probabilitate, et ipsa soni insuavitas aliquid habet faceti, ut in sermone comico. Idem lusus in Cistellarja 2, 3, 65. « Conteris Tu « tua me oratione ».

P. 243, 494. — B, ἔφη.

P. 244, 513. — B, πῦρ δὲ ἤφαιστος.

P. 246, n. 562. — Mirum est athletæ nomen Πεισιρρόθιος ex hoc Tzetzæ loco non adnotum fuisse ad Pausaniam 5, 6, 5; 6, 7, 1, 2. Exstat et in Scholio Pindari Ol. 7, Argum. Heynianæ, scribente Bœchkiō περιρρόθος. Varietas πεισιδωρος, et πεισιρρόθιος, πεισιρρόθος, recipi poterunt et Thesouro addi, unde libens sustulerim πεισιροδος, quod natum videtur e confusione litterarum ρ θ non rara. Sic in Ione 226 varietas est verborum ἐθύσατε, ἐθύσατε. — In libro Ω, 181, est σύναμη in A.

P. 250, 656. — Ad μιμῶ glossa in A, ἤγουν τὴν μαίμου. Corayus Ἀτάκτοις 2, p. 400: πίθηκος καὶ πίθεξ, ὡς καὶ τὸ χυδαῖον μαίμου. Æsopia Fabula χυδαιοτέρως scripta: εἰς μίαν μάζωξιν τῶν ἀλόγων ζώων ἐχώρεψεν ἡ μαίμου. Conferatur Corayanæ Fabula 29.

P. 263, 130. — Mira junctura λαλεῖ καὶ προσημαίνουσι. Propono προσημαίνουσα.

P. 271, n. 144. — Pro κεραμίων errore typothetæ, reperio in schedulis κεραμένων.

P. 271, n. 147. — Leg. μεγαλωφελέστατος.

P. 272, 171, — Post quem versum plenior, quam forte inspexi, Mantrangiana : Λητώ νῦν νύξ ἢ σκοτεινή, Ἄρτεμις ἢ σελήνη. Ἄστρων καὶ τῶν ἀστέρων δὲ κράσις ἢ Ἄφροδίτη. Causa defectus homœoteleuton Ἄφροδίτη. In C liber γ incipit v. 338, ῥητῶς εἶργειν, deperditis foliis primoribus. Quod si A B, ad quos nunc invalidior non queo revisere, distichon exhibeant quo careo, librariis diligentioribus debeo ludibrium. Quod ut amolior fragmentum apponam scholiorum ineditorum Basilii in Gregorium Nazianzenum. Gregorius igitur Orat. 19, p. 298 : ὅπερ γὰρ ἐπὶ τῶν σταθερῶν ὑδάτων ὁρῶμεν συμβαῖνον, ὅταν ψηφίς ἐμπεσοῦσα κέντρον γένηται, et reliqua apud ipsum legenda, nec ea quaesivisse ac legisse quemquam pœnitebit. Ibi Basilii : παραδείγματι κέχρηται τῆς ψηφίδος, ἥτις, ἐν ὕδατι ἐμπεσοῦσα, κέντρον γίνεται, τουτέστι νυγμῆ στιγμῆς, ἣ ἐν διαβήτῃ γινομένη κύκλου περίγραφος, τοῦ ἐνὸς σκέλους ἐπὶ πέδῳ παγνυμένου, τοῦ δ' ἑτέρου περιανομένου καὶ τὴν περιφέρειαν διαγράφοντος, ἥς λόγον ἔχουσα ἢ ψηφίς τῆ βολίδι συνωθοῦσα τὸ ὑγρὸν, κύκλους ἀλλεπαλλήλους ἀπεργάζεται, ὧν αἰεὶ ὁ ἔνδοθεν ἐγειρόμενος συνωθῶν τε καὶ ἐπιφρίσων, φησὶ, διαλύει τὸν ἐξωτέρω γινόμενον. Jactum lusorium calculi vel testæ vocabant Græci ἐποστρακισμὸν. Confer ornatam descriptionem Minucii sub initium Octavii, cum interpretum notis, nec neglecto gallico Pericaldi commentario qui plurimos congestit recentiorum auctorum locos. Virorum doctorum collectanea augere liceat. Auctor libri De virginate inter Basilii M. opera recepti § 14 : ὡς λίθου βολῆ, κατὰ τοῦ ἐν δεξιᾷ μενῆ ὕδατος γινομένη, οὐ τὸ παρακείμενον (ἰ. περικ.) μέρος τοῦ ὕδατος καθ' ὃ πέπτωκεν ὁ λίθος μόνον κυμαίνει, ἀλλ' ἄλλους ἐπ' ἄλλοις κύκλους ἐπαναστήσασα, ἕως τῶν ἄκρων τούτους ἔσθ' ὅτε κυμαίνουσα ἄγει· οὕτως.... Fontainius Psyche 1 : « Scipion et Lælius s'amusoient souvent à jeter¹ des pierres plates sur

¹ Mendosa est Fontainii narratio. Dissimus enim ex Cicerone De orat. 2, 6, Lælium ac Scipionem rusticantes repuerascere esse solitos, conchas et umbilicos

l'eau. » Delillius humili nomine « ricochets » usus est eoque nudo, sed poematis de confabulatione prologo cujus sunt versus liberi et oratio familiaris :

- « Nous sommes remontés aux jour de notre enfance...
 « Nous aimions à revoir dans cette douce image...
 « La liberté des champs, les barreaux du collège,
 « En hiver nos boules de neige,
 « Et dans l'été nos ricochets ».

Porta abbas Observationibus t. 1, p. 209 eclogam edidit cui lemma « Les ricochets », musæ juvenis et anonymæ fœtum primum. Pastores duo quærunto quo se recreent ludo. Thyrsis Corydoni :

- « Celui de tous les jeux qui me plaît davantage,
 « C'en est un que Daphnis m'apprit sur ce rivage.
 « Il jetoit un caillou, qui, par un sort nouveau,
 « Voloit sans s'enfoncer, couroit, marchoit sur l'eau,
 « Et sans suivre le cours de l'onde fugitive,
 « Alloit se reposer au bord de l'autre rive ».

Maluissem, « marchoit sans enfoncer, couroit, voloit sur l'eau ». Inventio Idyllii probabilis, sententiæ ingeniosæ, oratio debilior. Reiffenbergius vir eruditus ac musarum cultor, elegantiorum, neglectior ipse nonnunquam, solœcus quoque, Rivulo insanæ puellæ :

- « Sur ce crystal que la pierre arrondie
 « Ne trace pas des cercles redoublés ».

ad Caietam et Laurentum legentes et ad omnem ludum descendentes. Valerius Max. 8, 8, 1 inde proficiens constare ait eos Caietæ et Laurenti vagos littoribus conchulas et calculos lectitasse. Legebant, formæ elegantia ac coloribus capti, non mittebant, non irrotabant. Qui, puto, præiit Fontainio, potius quam Cicero ac Valerius, Montaignius 3, c. 13 veteribus ad hærens testibus, magnos illos viros miratur « nonchalament et puérilement baguenaudant à amasser et choisir des co-

« quilles. » Fontainius librum non revisit, ipsumque fefellit memoria, facillime excusandum. Potuit ipse, vel diffusus memoriæ, laborem inquirendi refugere, ratus videlicet sibi licere in narratione ludicra esse indiligentiori. Serius et eruditus Montaignii commentator ad hunc ipsum quem modo apposuit locum scripsit inconsiderate : « il paroît que Scipion s'amusoit à jouer aux ricochets le long de la mer avec ses enfants. ».

Locum olim legi nec invenustum in quadam Aliberti D. M. oratione, sed libellum non reperio, nec quærere vacat. Insignis fecunditate scriptor et ingenio: « aussitôt que la nouvelle aurait élargi le centre de son retentissement, comme ces circonférences croissantes que produit la chute d'une pierre lancée dans l'eau d'un lac tranquille ». Shakesperius Henrico VI, parte prima 1, 2, Virgini Aurelianensi animosa hæcce verba tribuit:

« Assign'd am I to be the English scourge.
 « This night the siege assuredly I raise.
 « Expect Saint Martin's summer, halcyon days,
 « since I have entered into these wars.
 « Glory is like a circle in the water,
 « which never ceaseth to enlarge itself,
 « till by broad spreading it disperse to nought.
 « whith Henry' death the English circle ends;
 « dispersed are the glories it included ».

A Popio, qui plus vice simplici illa usus est comparatione, splendide tractatur Templo Famæ v. 436:

« As on the smooth expanse of crystal lakes
 « the sinking stone at first a circle makes;
 « the trimbling circle, by the motion stirr'd,
 « spreads in a second circle, then a third;
 « wide and more wide the floating rings advance,
 « fill all the wat'ry plain, and to the margin dance ».

Auctor eruditus libri de vetulis virginibus, cui lemma « Essay on old maids », criticis cernendum relinquit utrum ex loco Basili superius allato Popius profecerit an ex alius alio scriptoris. Quamvis ad partes non vocatus dicam quod sentio, Popium scilicet ex pseudo-Basilii libello ignorabili colores non esse mutuatum. In Jac. Moiræi Ostracopægnio, quod ex Pericaldi nota cognovi, invenio « imos lacus »; quod ducit ad Popii « crystal lakes »; sed indicium istud quam est tenue! Credo potius Popium sui meminisse Shakesperii,

vel, Shakesperiano more, sine aliena ope, suis pinxisse coloribus suis quod viderat oculis.

P. 281, n. 385, mendoso numero 390. — Tres codices exhibent *εδαίνυντο* libro A 170, ubi scripsi tacite *εδαίνυντο*. — Exemplum ridiculæ Clisophi adulationis vicit Dux Nobiliacensis, qui, quum Philippus Aurelianensis, pro Ludovico XV pupillares annos nondum egresso, Franciam administraret, Regenti duci abjectissime blandiebatur. « Il accompagneit » (historicus ait fide dignissimus) α *quelquefois le Régent au « bal de l'opéra, et croyoit de son devoir de chanceler un « peu quand le prince étoit ivre ».*

P. 290, 128. — Prætulī *εμφρόνων* ob versum II. 21, 293: *Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθα.*

P. 293, n. 187, 1. — A, τὸ γλυκύ. C. τῷ γλυκύ.

P. 296, col. 2, 5. — Facilis ob prononciationem permutationis litterarum δ σ poterit confirmare in Ione Euripidea v. 551 conjecturam nunc post Musgravium a viris doctissimis receptam, *δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ*, pro *ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ*. Id mutant « necessario » Matthias aiunt et Botheus, quod sint opposita *δῶρον* et *ὄντα ἐξ ἐμοῦ*, non conjuncta. Sed, servata lectione codicum σ', oppositio et tono vocis in declamando et interpunctione satis intelligetur: *δῶρον; ὄντα σ' ἐξ ἐμοῦ!* « te donum? te, qui meus sis! » te mihi dederit? te quem meum mihi non donat, sed restituit!

P. 297, n. 250. — Eadem confusio vocalium η ει vitiat v. 6 Theogoniæ Tzetlicæ: *ἐπεὶ σε θεός.. Καὶ πρὸς ἀξίαν τέθεικε τὴν ἄγαν ὑπερτίτην. Imo τέθεικε. Integrum adferam epigramma Imperatoris Manuelis Palæologi ex Matrangæ Anecdotis propter inclytum auctoris nomen, et menda nonnulla simul correcturus:*

*Ἀκριτόμυθε Θεραΐτα
ὅς βοᾷς μὲν μάλιστά γε,*

σιωπᾶς δὲ ἥμιστά γε,
 πῶς σε τίς παύσῃ ληροῦντα, (leg. σέ τις εἰ παύσει.)
 φλυαροῦντα, φληναφοῦντα,
 καὶ μὴ ῥάβδῳ σου συνθλάσῃ (leg. συνθλάσει.)
 τὸ κρανιὸν εὖ ποιήσας;
 Ἐὰν γὰρ τις σοῦ τὴν γλῶσσαν
 πρόριζον ἐξανασπάσῃ, (leg. πρόρριζον.)
 ἀλλὰ σὺ καὶ ταύτῃ πλέον
 παρελθὼν διενοχλήσεις,
 καὶ φωναῖς ἀσήμοις αὖθις
 οὐκ ἀνέξεις· ὡς γλωττίζων (f. ἀνέξεις ὡς γλωττίζων.)
 ἔρδες κόρακας τὸ τάχος, (leg. ἔρρ' ἐς κ.)
 οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαί σου.

P. 298, p. 288. — Adjectivi masculini ac neutri confusæ desinentiæ *ος* et *ον*. Inde tentabo versum *Alcestidis* 122 : *Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν ὄμμασιν δεδορκῶς Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' ἦλθεν ἔδρας σκοτίους Ἄδα τε πυλῶνας· Διαθέοντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν...* **Non placet** *μόνος*, **malim** *μόνον*. « Ah! si seulement il voyait encore la lumière ce fils d'Apollon... » Et hic video hæsisse **Wakefield**. proponentem *μούνως*, sed *cujus notulam a Monkio memoratam neglexerunt Hermann., Wüstemann., Both.* Favet etiam *Buchanani* interpretatio: « Si modo... Filius « Phœbi hac frueretur aura ». In eadem tragoedia versus 199 multum impedit viros doctos: *Admetus* mortem effugit quidem, sed ἔχει *Τοσοῦτον ἄλγος οὔ ποτ' οὐ λελήσεται*. *Puto scripsisse poetam οὔ ποτ' οὐ μεμνήσεται*; « *cujus* quando non meminerit? » *Glossa ad marginem adscripta λελήσεται*, scilicet *πότε λελήσεται*; fuerit serius in contextum recepta. Hinc corrigendi tentamina.

P. 315, n. 53. — Conferam *Tzetizam Exegesi* p. 71: Ἀπόλλων λεγόμενος διὰ τὸ ἀπολύειν ἡμᾶς τῶν κακῶν... ἢ παρὰ τὸ ἀπολύειν (immo ἀπολλύειν) καὶ διαφθείρειν. *Æschylus Agam.* 1046: Ἄπολλον... Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γὰρ. *Euripides Phaetonte*

fr. 15, 11 : Ὡ καλλιφεγγές Ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω
 δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ Ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.
 Sunt σιγῶντα ὀνόματα nomina arcana, mystica, allegorica. Ar-
 chilochns Iambis fragm. 4 : Ἄναξ Ἀπολλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰ-
 τίους Πήμαινε, καὶ σφάς ὄλλυ' ὥσπερ ὄλλύεις. Ibi Liebel.

P. 317, n. 79. Epithetum cum particula δυσ compositum
 non proprie omnino usurpasse videtur Tzetzes Chil. 8, 236 :

Ποῦ γὰρ φροντίς τοῖς ἀετοῖς τῶν Πλάτωνος δογμάτων,
 καὶ νόμων τούτου πορνικῶν, ἀθέσμων καὶ δυσνόμων,
 οἱ τὰς γυναικας γράφουσιν εἶναι μόνας τοῖς πᾶσι;

Dicunt esse δυσνόμους homines, qui sunt legum indociles,
 impatientes auctoritatis, jura negantes sibi nata; νόμοι δύσνο-
 μοι leges hic loci sunt iniquæ, malæ, absurdæ, quæ significa-
 tio unico Tzetze exemplo fulta paucis placebit. Reperi in
 bono codice varietatem optimam atque ilicet accipiendam :
 ἀθέσμων, παρανόμων. Est etiam gravius in sequente versu men-
 dum μόνας, cui voci Hegerus substituendum κοινὰς esse conje-
 cit, quam conjecturam codex confirmat. Epithetum δυσχιλιε-
 τές in Παν. Σούτσου Λεάνδρω Epist. 7 mendosum est, ac δισχιλιε-
 τές rescribendum. Adeo iotacismus viros litteratissimos, ama-
 nuenses, correctores grammaticæ doctos fallere solet. Locum
 transcribam propter sententiam ornatam ac libri raritatem :
 ὁ ναὸς τοῦ Θεσέως τί λέϊον, τί πρόσφατην ἔτι τὸ δισχιλιετὲς μάρμαρον
 του! « νεοτευχές ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον ».

P. 359, 9. — Verba ἀσαφῆ φθέγγεται nihil habent quod sit
 observatione dignum. Sed opportune memini (inopportune
 immurmurabit lector cui id desultorium annotationis genus
 tædio est) memini, inquam, Plutarchi initio libelli De de-
 fectu oraculorum : ἀετούς τινὰς ἢ κύκνους μυθολογοῦσιν ἀπὸ τῶν
 ἄκρων τῆς γῆς ἐπὶ τὸ μέσον φερομένους εἰς ταῦτὸ συμπεσεῖν Πυθοῖ περὶ
 τὸν λεγόμενον Ὀμφαλόν· ὕστερον δὲ χρόνῳ τὸν Φαίστιον Ἐπιμενίδην
 ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, καὶ λαβόντα χρησμὸν ἀσαφῆ καὶ

ἀμφίβολον, εἰπεῖν· « Οὔτε γὰρ ἦν γαίης μέσος ὀμφαλὸς, οὐ δὲ θαλάσσης· Εἰ δέ τις ἐστὶ, θεοῖς δῆλος, θνητοῖσι δ' ἄφαντος ». Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο μύθου παλαιοῦ, καθάπερ ζωγραφήματος, ἀφῆ ἀποπειρωμένου.

Quis Jodrelli viri eruditi errorem non miretur, qui Illustrationibus Ionis Euripideæ p. 99, verba, Οὔτε γὰρ ἦν γαίης... βροτοῖσι δ' ἄφαντος, pro ipso Dei oraculo habuerit? « Epimenides consulted the deity, and reported this obscure and equivocal answer: 'There is neither center.... » Ac Bryantium reprehendit qui distichon Epimenidi tribuerit. Sed Bryantius culpa caret omnino, cuicum faciunt et Xylander et Amiotus. Non capio qui potuerint Jodrello versus tam perspicui ἀσαφεῖς videri καὶ ἀμφίβολοι. De Epimenide illo Phæstio describam ex Tzetze Chiliade 5, 129, notam historiolum:

Ἐπιμενίδης Φαίστιός τις ἐκ Φαιστοῦ τῆς Κρήτης,
ὡς εἰς Ἀθήνας ἐπελθὼν εἶδε τὴν Μουνυχίαν,
(πλησίον τοῦ λιμένος δὲ χωρίον ἔστιν αὕτη),
κατανοήσας ἐξ αὐτοῦ βλάβην τοῖς Ἀθηναίοις,
προφητικῶς προεῖρηκε τάδε κατ' ἔπος λέγων·
« Εἰ Ἀθηναῖοι ἤδεισαν ὅσα ἡ Μουνυχία
« εἰς βλάβην συντελέσειε τῆς Ἀθηναίων χώρας,
« ἐν τοῖς ὁδοῦσιν ἂν αὐτὴν κατέφαγον ὡς ἄρτον ».

Non aliter primum versum recitavit Menagius ad Diog. Laert. 1, 109, sed valde displicet Φαίστιός τις, qua pronuntiandi ratione jungitur priori hemistichio syllaba posterioris prima. Codex 2644 melius, Φαίστιος τις ἐκ... Invitus scribere Φαίστιος τις ἐκ, vel τις ἐκ., quum videatur enclitica vox inelegantissimum esse hemistichii initium, nec sine necessitate recipiendum. Accentus acutus codicis remedium offert, si addatur signum ipsum interrogandi: Φαίστιος· τίς; ἐκ Φ. Quum nomen Φαίστιος non sit notissimus, hæere se fingit auctor. Malim etiam legere, ἐκ τῆς Φαιστοῦ τῆς Κρήτης. Quum ἐκ τις male fasset scriptum ab indiligente librario, male diligens alius τις encliticum retraxit, difficultate non intellecta.

INDEX.

- accentus versus politici, 23, 327, 389.
 Achilles filius Thetidis, 26; in Scyro, 27.
 Achilles Tatius, 138.
 adverbia in ε pro εν, 67, 72, 204, 306; duo, tria simul, 17.
 Ærope, 55.
 ænigma, 340.
 Æschylus, 31, 111, 206, 238, 377, 391.
 Æthra, 23.
 Ætolia, 36.
 Agamemnon, Menelaus, 31.
 Agathias, 293.
 Ajax Telamonius, 52.
 Alciphron, 9, 53, 218, 311, 339.
 Alcmanicum schema, 271.
 Ammianus Marc., 269, 330.
 Ammon poeta, 123.
 Amyclæ, 31.
 Anaxagoras, 17, 80, 224.
 Ancillarii philosophi quidam ac principes viri, 183.
 Andronicus Cantacuzenus, 1.
 Anecdota Mantragiana, 373, 385, 390, 392, 401, 411, 413; Oxoniensia, 1, 5, 6, 15, 16, 21, 22, 25, 28, 29, 30, 55, 57, 85, 106, 109, 111, 114, 118, 122, 128, 133, 137, 139, 145, 148, 187, 231, 234, 279, 308, 309, 311, 338, 359, 388, 389, 390, 391.
 Antenor, 25.
 Anthologia græca, 15, 26, 91, 231, 264, 293, 296.
 Antimachus Trojanus, 24.
 Antiochus monachus, 136.
 Antipater Maced., 91.
 Antiphon, 240, 285.
 aoristus subjunctivi, 11, 29, 40; mendius passive, 91.
 Apollodorus, 57, 96, 195.
 Apollonius Tyan., 70, 111, 139.
 aqua elementum primum, 76, 222.
 Aratus, 358.
 Arcadius, 314.
 Archimedis specula, 105.
 Archilochus, 328.
 Archippus, Arxippus, 8.
 Argia, 34.
 Arion, 192.
 Arisbe, 112.
 Aristides, 243.
 Aristo Chius, 284.
 aristolochia planta, 156.
 Aristoteles, 133, 359, 361.
 Arsenius, 328, 385.
 articulus duplex, 21, 104, 250, 324; peculiari modo, 393.
 Ascania lacus, 173.
 Asclepiades Samius, 126.
 Ashton, 358.
 Athenæus, 281, 284.
 Atho mons, 3.
 Auctor X, II, 244, 245, 265, 268, 304, 322.
 ἀδροβόστρυχος, 22.
 ἄγειν et φέρειν, 61.

- Ἀγήνωρ et Ἀντήνωρ, 171, 303.
 ἀγροικικός, 10.
 ἀδαμάντινος, 345.
 ἀδελφιδούς, 187.
 Ἄδραμύτιον, 51.
 ἀδρότης, 208.
 αἰγίς allegorice, 89.
 αἰθεροῦν, 233.
 αἰθουσαι, 267.
 Αἶνος nrbs, 101.
 αἰρῶ, αἶρω, 322.
 Αἰσύμη, 130.
 Αἰτωλίας, 36.
 ἀκανθουλίας, 22.
 ἀκοστήσας, 386.
 ἀκτίς, 2.
 ἀλαπαδῶν, 277.
 Ἄλεκτρων, 33.
 Ἄλεξ, Ἄλεός, 57.
 ἀλυσειδωτός, 128.
 ἄμα τινός, 362.
 Ἄμανδρον, 14, 15.
 ἄμβροτος, 214.
 Ἄμισόδαρος, 194.
 Ἄμισοδωχίδης, 196.
 ἄμορφος et ἄμορφος, 217.
 Ἄμυδῶν, 193.
 ἀμφίβροτος, 148.
 ἀμφικνεφής, 358.
 ἀμφικύπελλον, 76.
 ἀμφιφαής, 218.
 ἄν et αὐ, 153.
 ἀνά κράτος, 392.
 ἀναπτυκτέον, 243.
 ἀναρρίπτω et ἀπορ., 14.
 ἀναφάλας, 47.
 ἀνδρότης, 208.
 ἀνεψιός, 39, 187, 200.
 ἀνιμῶν et ἀνέμων, 69.
 ἀντίθεος, 329.
 Ἄντίλογος et Ἄντισχος, 40, 101,
 109, 112, 169.
 ἀντιτείνω et ἀνεκτείνω, 274.
 ἄντυξ, 251.
 Ἄξιος, Ἄξιός, 48, 193, 287.
 ἀπαιωρέω, 247.
 ἀπαρχή et ὕπαρχή, 248.
 ἀπατεῶν, 92.
 ἀπέλεθρον, 152.
 ἀποκνέω, 344.
 ἀπονεύρωσις, 194.
 ἀποπρέπω et ἀποτρέπω, 197.
 ἀργής, ἀργήτης, 126, 131.
 ἀργικέραυνε, 260.
 ἀρεικός, 103.
 ἀριστότερος, 40.
 Ἄρνη, 117.
 ἀρπάξω, ἀρπάξω, 23, 92, 170, 207.
 ἀρτιτευχής, 230.
 ἀστέισμα, 247.
 ἀστεῖος, 209.
 ἄστρα καὶ ἀστέρες, 277, 307.
 Ἄστυόχη, 33.
 ἄτρακτος et ἄπρακτος, 28.
 ἀτρύχως, 344.
 αὐ et ἀφ, 249.
 αὐγοτάριχον, 208.
 αὐθωρεῖ, 249.
 αὐλειος, 343.
 αὐξησις et ἀφιξις, 249.
 αὐτοσχεδόν, 15.
 ἀφειλάμην, ἀφειλόμην, 60.
 ἀφίημι, 347.
 ἀφλεγής, 105.
 Ἄχιλεύς, 14, 246.
 ἄχρι et μέχρι, 2.
 Babrius, 320, 369.
 Basilus M, 375.
 Basilus scholiastes ineditus Gregorii
 Naz., 331, 398.
 Bertha Augusta, 373.
 Boil-au, 385.
 Briareus, 78.
 β et μ, 239, 259; et υ, 112.
 βάλλειν στήθει, 101.
 Βαρδάρης, 48.
 βέμβει, 176.
 Βλάχοι, 28.
 βουβῶν, 381.
 βουκολεῖν, 369.
 Βούλγαροι, 48.
 βουλή ἐν νυκτὶ, 269.
 βραχὺς paucus, 108, 224.
 βραχυχρόνιος, 73.
 βροντῆ, 148.
 βρύσις χαρίτων, 329.
 Caesaris mors, 380.
 Caicus, 57.
 Callimachus, 382.
 Calydon, 140.
 Cato, 44.
 Cedrenus, 387.
 Cherubim et Seraphim, 102.
 Chimera, 114, 195.
 Choricus, 111.
 Chryseis, 54.
 clay-cold, 396.

- Cleola, 31.
 Cleopatra, 2, 3.
 Clymene, 21.
 Cnidus Cypri, 3.
 cometarum minæ, 103.
 comparativus duplex, 53, 318, 319.
 Constantinus Manasses, 246.
Corneille, 196.
 Cornutus, 236, 250.
 Cos, 173.
 Cotertzes, 237, 388, 389.
 Creophylus, 9.
 Cyrillus Hieros., 46.

 Γαῖήοχος, 269.
 Γαννημήδης et Γαννημ., 281.
 γάρ encliticum, 156.
 Γλαφυραί, 37.
 γλοῦτος, 161.
 γλυκυκάλαμον, 29.
 γλυκυλόγος et γλυκολ., 72.
 γλυκύφωνος et γλυκόφ., 41.
 γρηγορόφθαλμος, 40, 41.
 γυναικῶς μαστῶν, 325.
 γυναικῶς κεφαλή ὁ ἀνὴρ, 374.
 γῦψ, 207.

 David Armenius, 277.
 dei allegorice, 85, 102, 111.
 Demetrius Cydonius, 344.
 Demetrius Phalereus, 209, 217.
 Delibutus, 159.
 Democritus, 139.
 Denarius numerus, 243.
 Dexiphanes, 2.
 Diana ἀριστόλογος, 156.
 Diipyle, 34.
 Diomedis speculum, 105; lorica, 42;
 commoratio in Italia, 41, 42.
 Dion Cassius, 69.
 Dion Chrysostomus, 345.
 Dionysius cyclographus, 9.

 δ et θ, 215, 338, 397; et σ, 296
 δαήμων, 6.
 δαίνυμι, δαίνυμι, 281, 401.
 δαίσιος mensis, 21.
 δάφνιος, δάφνινος, 65.
 δὲ encliticum, 151.
 δεινότητος μέθοδος, 64.
 Δεξαμένη, 225.
 δεσμῶ, δεσμεύω, 74.
 διεγείρω, 75.
 δηλοποιῶ, 20.
 δηλοτυπῶ, 20.

 διάττοντες ἀστέρες, et διατάττοντες,
 330.
 Δίδυμος, Δίδυμοι, signum caeleste, 132.
 διπετῆς ποταμὸς, 214.
 δίπλακες, 377.
 διπλοειδὲς ποτίριον, 75.
 δισχλιετῆς, 403.
 δορατίζω, 57.
 δοριάλωτος, δορυάλ., 64.
 Δουλίχιον, Δολίχ., 35.
 δούριος ἵππος, 34.
 δριμυτικώτερον, 87.
 Δύμας, 12.
 δυοκαίδεκα, 285.
 δυσαχῆς, 317.
 δυσνόθε, 132.
 δύσνομος, 403.
 δύσπαρις, 13.
 δυσωμία, 139.
 δωδεκάζωδος, 252.

 ellipsis figura, 110.
 Empedocles, 18, 101, 139, 183, 349,
 376.
 Epimenides, 404.
 episcoporum baculus, 68.
 Eratosthenes, 267.
 Eumathius, 12, 13, 339.
 Euphorion, 26.
 Euripides, 58, 345, 378, 379, 383,
 385, 386, 387, 388, 390, 393, 394,
 396, 397, 402, 403, 414.
 Eurystheus, 132.
 Eusebius, 392.
 Evhemerus, 382.
 Expositio totius mundi, 358.

 ἐγείρειν ἐκ νεκρῶν, 328.
 ἔδει, ἔδω, 205.
 ἐγκυός τι, 12, 259, 374.
 εἴληφα, 214.
 εἴμαρμένη, εἴμαρμένοι, 139, 272.
 εἰμι ὦν, 48.
 εἶργω, εἶργω, 279.
 εἶρηκα, εἶρηκεῖν, 19, 198, 255.
 εἶρμός, 4.
 εἴτουν, 338.
 εἶχε, εἶλε, 51.
 ἐκλείπειν, βίον ἐξέειψε, 5.
 ἐκπτοῦ, 62.
 ἐκπυρηνίζω, 269.
 ἐκπυρήνισμα, 245.
 ἐκστρατεία, ἐκστρατεύω, 179, 180.
 ἐκφυγή, 168.
 Ἐλευσίνα scilicet μυστήρια, 355.

- ἑλίκοιες Γραικοί, 215.
 Ἑλλαδικός, 28.
 ἑλών, ἑλαύνων, 319.
 ἑμβρίμημα, 74.
 ἑμφυλος, 136.
 ἐν et σύν, 25, 377.
 ἐνδοθι, 12.
 ἐνέδρα, ἐνεδρα, 133.
 ἐνθέδε, 188.
 ἐνναήμερος, 158.
 ἐνόπλιος, 136.
 ἐξαίθερον, 233.
 ἐξείλετο φρένας, 114.
 ἐποστρακισμός, 398.
 Ἑπταπάκτιος, 7.
 ἐριούνης, 269, 271; ἐριούνιος, 339.
 Ἑρωϊκίς, 34.
 ἑρωδιός, 145.
 ἐσεῖται, ἔσται, 70.
 ἐσπέρα et ἑτέρα, 254.
 ἑτεροκνεφής, ἑτεροφαής, 358.
 εὐ et ἐφ, 249.
 εὐέμπυτος, 123.
 εὐθεσία, 230, 241.
 εὐθυδικεῖν, 253.
 εὐκατάστατος, 43.
 Εὐριπιδολυκόφρονες, 30.
 Εὐρίν, εὐρινος, 23.
 Εὐριπος, Eubaea, 39.
 εὐσχυλος, 40.
 εὐστήρικτος, 42.
 εὐσύμβουλος, 42.
 Εὐσωρος, 111.
 εὐφρόνη, 269.
 εὐχαράκτηρος, 42.
 ἐφήμι τῇ γλώττῃ, 314.
 ζάβα, 42.
 Ζεὺς allegorice, 77, 78, 86, 90, 98, 114, 119, 123, 126; unde dictus, 347; planeta, 348; ejus sepulcrum, 348.
 ζύγιον, 50.
 ζυγόν, 126.
 Geminus, 359.
 Georgides, 127, 136, 238, 378.
 Georgius Acropolita, 92, 138.
 Glycas, 353, 377.
 Gregorius Naz., 359, 398.
 hasta, si media teneretur, signum induciarum, 210.
 Hadrianus, 15.
 Hector, 134.
 Helena, 22, 23.
 Heliodorus, 396.
 Heraclides, 189, 250.
 Heraclitus, 180.
 Hercules, 132, 228.
 Hermes Trismegistus, 348.
 herniosi, 338.
 Herodotus, 128.
 heroes, 72.
 Hesiodus, 31, 195, 215, 369.
 Hesychius, 122, 136.
 Hesychius Illustris, 152.
 Hicetaon, 96.
 Hiera Telephi, 57.
 Hierocles, 55, 113, 337.
 Hieronymus, 273.
 Homerus, 7, 8, 10, 24, 67, 90, 114, 128, 182, 206, 208, 224, 225, 227, 253, 292, 311, 383, 391.
 homœoteleuton, 248, 398.
 Hunni, 26.
 Hypatus, 106.
 ἡ ὥς, ἡγουν, 338.
 ἡγριωμένως, 258.
 ἡμέρα et ἡμετέρα, 355.
 Ἡνιοπεύς, 127.
 Ἡρα, allegorice, 78.
 Ἡραίστειος, 75.
 θάλασσα, 3; metaph., 198, 266.
 θεμάτιον, 215.
 Θεμίσκυρα, 195.
 θηράν metaph., 53.
 θεοὶ αἰὲν ἑόντες, 79; θεοὶ et θεαί, 21.
 θεοειδής, 329.
 θεολόγος, 368.
 θήσω, θήσης, 60.
 θράνος, θρήνος, 12.
 θυγάτηρ, 28.
 θώραξ, 128.
 iambicus politicus, 215.
 Ibycus, 383.
 Ignatius, 323.
 ignis πάντεχνος, 84; deus stoicis, 340.
 inscriptiones, 159, 186.
 ironia, 145.
 Isaacius Porphy., 40, 47.
 Isocrates, 165.
 Jeremias, 357.
 Joannes Chrys., 347.
 Joannes Chymacus, 397.
 Joannes Diaconus, 323.
 Julianus, 314.

- ἰδρυνθεις, ἰδρυθεις, 118.
 ἱερογραμματεὺς, 6.
 ἱερός τινος, 367.
 Ἴημι scilicet δόρατα, 110.
 Ἰλλούστριος, 152.
 Ἰππαλκμος, 33.
 Ἰσνικ, 173.
 Ἰσοκέφαλος, 383.
 ἱστορογραμματεὺς, 6.

key-cold, 395.

 καθεῖς, 286.
 κάθηλος, 314.
 καθομαλίζω, 329.
 κάκιστος et κάλλιστος, 13.
 κακοαλέτιος, 13.
 κακῶς, καθῶς, 12.
 καλόρβους, 234.
 καλτά, 147.
 κάλτζαι, 383.
 καρτερός, κρατερός, 164; et κραταιός, 201.
 Κασάνδρα, Κασσ., 169.
 καταβροχθίζεσθαι, 355.
 κατάληψις et κατάληψις, 243.
 καταργεῖν, 356.
 κατάργησις, 359.
 καταρρυθμίζειν, 143.
 καταρχαί, 123.
 καταρχή, 332.
 κάτεργον, 29.
 κατζανίτζια, 392.
 Κατρεὺς, 21, 56.
 Κεβριόνης, 154, 159.
 κεραυνός, 126.
 κῆδος et κῦδος, 161.
 Κλαζομεναί, 51.
 κλιθεῖς, κλινθεῖς, 98, 118.
 κλιμακτήρ, 139.
 Κόλλουθος, Coluthus, 30.
 Κόκαρτος et Κόμος Cynci filii, 50.
 κομπολήκυθος, 242.
 κονδόθριξ, 47.
 κονδός, κοντός, 40, 54.
 κόρη et κόμη, 126.
 κοροτύτης, 117.
 κόρσης, 101.
 κόρυς, 60, 214.
 Κρηθής, 6.
 κρίνω, 145.
 Κτέατος, 168.
 κύανος, 148.
 κύκλος, figura, 379.
 κυκλόρβους, 234.

 κυνή, 311.
 κυμαίνεσθαι φόβω, 345.
 Κώδεια, 130.

 Læius, 70.
La Fontaine, 398.
 Laodamia, 49.
 Latonæ allegoria, 67.
laver la tête, 71.
 Leo diaconus, 249.
 leones cadaveribus abstinent, 206.
 Libanius, 5, 57, 238, 347, 396.
 litteræ similes sibi nocent vicinæ, 249.
 lituus, 68.
 Lucanus, 333.
 Lucianus, 36, 157, 159, 231, 238, 243, 264, 337, 393.
 Lucilius, 264.
 lunæ comparantur formosæ mulieres, 2.
 Lyrnessus, 51.

 λαίλαψ, 273.
 λαλεῖν et καλεῖν, 58; πρὸς τινα, 58.
 λαμπρυσμός, 248.
 λαπάρα, 98, 110, 112, 177.
 λείπω, λείψας, 5.
 λεκανομαντεία, 76.
 λόγιον, 371.
 λογύδριον, 337.
 λουτρὸν, λουτρῶν, 137.
 λόφος, 105.
 λόχη, λοχηός, 195.
 λωρίκιον, 41.

 Malalas, 14, 16, 21.
Mallet, 396.
 Manetho, 76.
 Manuel Palæologus, 401.
 Martis allegoria, 110, 111; statuæ, 113.
 Mathematicus anonymus, 103.
Mathias, 384.
 Maximus Tyrius, 310, 330, 358.
 mechanici anctores, 105.
 Melissa, 344.
 Menander, 165, 226, 260, 269, 316.
 Menander Protector, 260.
 Mercurius bifrons, 307.
 Minervæ allegoria, 71, 78; statuæ, 113.
 Minucius Felix, 398.
Molière, 393.
Montaigne, 399.
 Moschopulus, 113, 192.
 Moschus, 58, 366.

 μαδαρόθριξ, 87.

- μάθος, 111.
 μαιμοῦ, 397.
 μανδατορίτζιος, 253.
 μαντικός et μανικός, 280.
 μαντικῶς et μανικῶς, 68.
 μανδύας, 148.
 μανώω, 186.
 μαστός, μασθός, 325.
 ματζοῦκα, 117.
 μεγαλωφελής, 271, 339.
 μέλλειν cum dicendi brevitate, 364;
 μέλλει et μέλει, 328.
 Μενεμάχης, 6.
 μένος et μέρος, 302.
 μέσος τινῶν, 357; μέσου, 95; μέση
 et μέχρη, 203.
 μερισμός figura, 109.
 μεταβάλλω, 333.
 μετάδοσις ὀνόματος, 227.
 μεταμείβω, 333.
 μετάφρενον, 106, 107.
 μέχρι τινός, 185.
 μή μή, 394.
 Μήθυμνα, 379.
 μῆνιγξ, 101, 109.
 Μήνες, 48.
 μήποτε, 264.
 μικροῦ δεῖν, 216.
 μητρῶς, 211.
 μιμῶ, 397.
 μοναχός compendiose, 28.
 μονιός, 357.
 μυθικός et θυμικός, 329.
 μυθογραφεῖν, 273.
 μονομαχεῖν μόνοις, 94.
 μυθογραφία, 4.
 μῦθος et μίτος, 218.
 μυθύδριον, 337.
 Μύνης, 52.
 μυρίκη, 112, 146.
 Μυρμιδῶν et μυρμηδῶν, 32.
 μυστήριον, 351.
 μωμοσκόπος, 4.

 Neoptolemus, 15.
 Neptuni allegoria, 78.
 Nereides, 224.
 neutrum genus de sætu, 375.
 Nicæa, 173.
 Nicarchus, 264, 265.
 Nicephorus Gregoras, 396.
 Nicolaus Dam., 238.
 Nilus, 353.
 Nireus, 36.
 Næhden, 10.

 nominativus absolutus, 347.

 ναὶ μὴν καὶ, 12.
 νηκερδής, 218.
 Νίκλιν, 31.
 νόσος et νῆσος, 225.
 νόστος et νοῦσος, 122.
 νῦν δὲ pendens, 227.

 ξυλήφιον, ξυλύφιον, 118.

 Oracula Chaldaica, 286, 358.
 oropismus, 390.
 Orpheus, 70, 228, 253, 390.

 ὁ καὶ, ἡ καὶ, 272.
 ὀβελός et ὀβολός, 23.
 ὄθε, 23, 44, 108.
 ὄθι et ὄτι, 314.
 οἰδέω, verbum nonnusquam ἀναυξητὸν,
 225.
 ὄλμος, 150.
 ὄμβρεῦω, 297.
 ὀμαλίζω, 73.
 ὀμάλισις, 77.
 ὀμιχλή, 77.
 Ὄξύλος, 231.
 ὄξυς ἥλιος, 216.
 ὀπαδός, 304.
 ὄπως μή, 279.
 ὄρειγαλκος, 147, 148.
 ὄρκου τρόπος πιστότερος, 165.
 ὄρμαινώ, 110.
 Ὄρνιθῶ, 6.
 ὄσον οὐπω, οὐκ ἤδη, 103.
 ὄστρακίζω, 59.
 ὄτὲ ὄτὲ, 392.
 οὐλόθριξ, 54.
 οὐρανίωνες, 214.
 οὐτῶ καλούμενος, 358.

 Pachymeres, 92.
 Palæphatus, 195, 250.
 Palamedes, 39, 56.
 Palladas, 265.
 Paris Alexander, 16, 181.
 Parium, 15, 17.
 Patroclus, 26.
 Pausanias, 397.
 pediculi laudatio, 10.
 pestis e terra, 69.
 Phalaris, 339.
 Phereclus, 12.
 Pheroras, 183.
 Philagrius, 55.

- Philes, 195.
 Philippus, 91.
 Philostratus, 199, 360, 387.
 Philetærius, 405.
 Phœnix, 27.
 Photius, 351.
 Pindarus, 54, 57, 383, 455.
 planetæ, 83.
 Plato, 330, 369.
 Plautus, 397.
 Plochirus, 294, 392, 393.
 Plutarchus, 44, 278, 357, 407.
 Poetaster anonymus, 16; alius de equitibus Mensæ Rotundæ, 305, 317, 322, 323, 329, 382.
 Polydamas Indus, 46 (ibi v. 793. de lenda virgula ante Ἴνδοῦ), 134; Trojanus, 134.
 Pope, 400.
 Porphyrius, 369, 371.
 positivum nomen pro comparativo, 36.
 præcones in exercitu Græcorum ad Trojam, 86.
 præpositiones ἀπό, ἐκ, μετά, σὺν cum accusativo, 363.
 Priami fratres, 96.
 Proclus, 267, 343, 349.
 Protesilaus, 49, 432.
 Psellus, 9, 102, 286, 352, 357, 358, 365.
 Ptolemæus 93, 139.
 Pursuits of literature, 384.
 Pythagoras, 103.
 Pythagoricæ epistolæ, 344.
 π et τ, 298.
 πάγκλειτος, πάγκλυτος 244.
 παθαίνεσθαι, 225, 237.
 πάθημα, πάθος, de phenomenonis metheoris, 330.
 παιδικά, 344.
 παίζω, παίζω, 345.
 Παίονες, 48.
 παλινοδία, 314.
 Παλλαδᾶς mechanicus, 105.
 πανδαῆς, 139.
 πανημέριος, 75.
 πανόπλιος, 136.
 πάνυγρος et πάυγρος, 76, 77, 223.
 παπῶος, 113.
 παραβλῶψ, 87.
 παράκρημνος, 195.
 παρανάλωμα, 12.
 παρά οἶνον, 284.
 παραρτήμα, 121.
 παρατίθημι, 237.
 παρατροπή, 229.
 παραφυτεύω, 370.
 παραχαλκεύω, 182.
 παρδαλή, πάρδαλις, ° 36.
 παρεμφαίνειν, 350.
 παρετυμολογία, 132.
 παρευναζῶ, 393.
 Παρμένων, 159.
 παρό, 89.
 πατζός, 41.
 πατερίτζα, 68.
 Πατρόκλον, Πατρόκλου πρόφασιν, 246.
 παχύς et ταχύς, 286.
 παχυθάλασσος et πολυθάλασσος, 247.
 Πεισιδρόμοιοι, 397.
 πέλαγος metaph., 289.
 περαιτέρω, 272.
 πέρ, περί, παρά, 49, 74, 229, 284, 392.
 περιβαλῶν et περιλαβῶν, 24, 62.
 περικλίω et παρακλίω, 82.
 περιωπή, 366.
 Περκῶ, 47.
 πετ, syllaba ægyptiaca, 34.
 Πετεώς, πετεώο, 34.
 Πηλεὺς allegorice, 246, 326.
 Πηνέλεως, 196.
 πιθωνωτέρως, 14.
 πίπτω, έπεσα, 387.
 πλάνης, πλανήτης, 104.
 πλέον, εἰς πλέον, ἐξυτερπλέον, 255, 317.
 πλευρίον, 153.
 πληροῦν ἄεθλον, σκοπόν, 31, 378.
 πλουτοδότις, 323, 374.
 πλύνειν λοιδοροῖς λόγοις, 71.
 ποδαπός et ποταπός, 13, 55, 63, 182, 186, 238, 334.
 ποιεῖν, θύειν, 332.
 ποικιλύφαντος, 113.
 πολεμεῖν τινά, τινί, 63.
 πολύκαρπος, 314.
 πολυκριθέω, θάω, 387.
 πολύπτυχος, 267 (in Matrangiana versus est meo quidem longior, sed mendosus: °Ολ. μ. πολ. τὸν οὐρανὸν οὕτως πως. Quærendum melius hemistichium inter variantes, p. 740: °Ολ. μ. πολ. τὸν οὐτωσί πως ὄντα).
 πορφύρεος θάνατος, 196.
 πρακτέον, 445.
 πραπίδες, 216.

- πρέπω et τρέπω, 189, 192, 319.
 προηγός, 327.
 Προσοήνωρ, 33.
 Προναπίδης, 6, 8.
 προπηδάω, 432.
 πρὸς compendiose, 345.
 προσδεκτικός, 377.
 προσεκτικός, 377.
 πρυμνός, 194.
 πτέρναι· ἐν πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον
 ἔχειν, 185.
 πτύγμα, 108.
 πύλαι ποιητικά, 343.
 πυραυστούμορος, 206.
 πύργος, metaph., 41, 42, 187.
 πυρράκης, 47.
 πυρράκιζω, 23.
 πυρρόθριξ, 40.
 πυτία, ποιτία, 34.
 πωμήριον, 128.
 quadrigæ bellicæ, 128.
Racine Louis, 345.
remplir un but, 31.
Rhene mater Medontis, 37.
rokelay, 346.
Roquelaurc, 346.
ruchó, 346.
rubricatæ litteræ, 33, 34.
 ρα in fine nominum qua quantitate, 133.
 ράβδος, ραῦδος, 68.
 ραγδαίος, 101.
 ραθυμεῖν τινός, 113, 205.
 ρίπτω, ριπτῶ, 180.
 ρόπαλον, ροπαλά, 117.
 ροῦχον, 346.
 ρόχθος, 247.
Sallustius, 359.
Sardanapalus, 122.
Scholiastes Æschyli, 169, 314; *Euripi-*
dis, 379; *Luciani*, 375; *Oppiani*,
 338; *Theocriti*, 236.
Shakespeare, 395, 400.
Sibyllina Oracula, 215.
Sidonix mulieres, 23, 24.
Socraticæ epistolæ, 370, 396.
Soranus, 213.
specula ustoría, 105, 114.
sphæra ἀπλανής, 351; *figura perfectis-*
sima, 71.
Stanco, 173.
Standia, 173.
Stattus, 384.
Stesichorus, 9, 29.
Strabo, 113.
Susarion, 33.
Symeon Sethi, 378, 385.
Sycion, 26.
Synesius, 249, 352, 358.
 σάκος, 215.
 Σάρδεις, 106.
 Σάτνιος, 112.
 σάχαρ, 29.
 σγουρός, 41, 43; σγουρομελάνθριξ,
 47.
 σελαγησμός, ισμός, 308.
Σερίφιος, 192.
 σήπτω, 346.
 σίγα, σίγα, 245.
Σιδών, ὠνος, ὄνος, 113.
Σίντιες, 82.
 σκήνωμα, 72.
 σκηπταρχεῖν, 288.
 σκυλμός, 59.
 σοφία et φιλοσοφία, 359.
 σοφός et σαφής, 359, 360.
Σοῦτσος (Παναγ.), 364, 403
 σπανός, 40.
Σταλουτρά, 173.
Σταμπόλ, 173.
 σταυλίζεσθαι, 115.
 σταῦλος, 115.
 στερεός astrologice, 123.
 στηριγμός, 269.
 στοιχεῖα allegorice, 73.
 στραγγαλία, 22.
 στραγγαλίνος, 22.
 στρατοπεδαρχέω, 46.
 στρατοπεδεύω, 50.
 στρεπτός, 128.
 στρομβός, 176.
 στρόφιγξ, 164.
Στρυμῶ, 12.
 συγκατιθέσθαι, 137.
 συγκεράννυμι, 376.
 συγκλῦς, 346.
 συγκρυβή, 180.
 συγγρατικός, 230.
 σύμβασις, 72.
 συμβολή et συμβουλή, 269.
 συνάμα, 246, 307.
 συνασπισμός, 385.
Σφαῖρος, 349.
 σφέτερος et φέρτερος, 290.
 σφός, 217.
 Σχεδῖος, 33.

- Tantalus, 345, 349.
 Tecmessa, 51.
 Telephus, 57.
 Tenander, 51.
 Teucer Babylonius, 252.
 Tertullianus, 238.
tk Anglorum, 93.
 Theocritus, 34, 153, 215, 383.
 Theodorus Hyrtacenus, 345, 387.
 Theodorus Lascaris, 293.
 Theodorus Prodromus, 75, 147, 234, 293, 323, 359, 365, 373, 375; *infra* sub τὸ.
 Theognis, 3 8.
 Thersites, 87.
 Thesaurus Stephani, 5, 351.
 Thetis, 26.
 Thucydides, 137.
 Timon Phlasius, 277.
Tricoupi, 364.
 Triphiodorus, 18, 30.
 Triphis, 18.
 Tzetzes, *passim*.
- τ et θ, 314.
 ταβλίζω, ταυλίζω, 56.
 ταρβήμων, 391.
 Τάρνη, 106.
 ταύτην, 250.
 τάφος et ταῦρος, 167.
 τελαμών, 163.
 τέλειος ἀριθμὸς, 243.
 Τευθρανία, 51.
 τζαούσιος, 138.
 τιμωρῶ, ροῦμαι, 145.
 τὸν τίνα, ὁ τίς, 3.
 τιτράω, 171, 189.
 το et ται. Theodori Prodromi allegans *versiculos* p. 373, scripsi tacite συνάγεται pro mendosa Matrangæ lectione συνάγετο, quod indicare visum diligentia causa.
 τόπος et τύπος, 3.
 τὸ πρὶν, τοπρὶν, et similia, 50.
 τραγούδιον, τραγωδῶ, 75.
 τραχέως, ταχέως, 139.
 τρέψις, 293.
 τριακονταετία, 20.
 τριακοντάχρονοι, 15.
 τριμερὴς χρόνος, 242.
 τριποδίσκη, 33.
 τρίπους, 137.
 τρίτος et τριττός, 358.
 τρισσάκις, 248.
 τρόμος, 13.
- τροφή et τρυφή, 137.
 τρώμα, 184.
 Τρῶες, 299.
 τῷ τότε, 100, 375.
- Ulysses, 59.
 Ursa minor Græcis nautis dux, 216.
- verba motus cum dativo, 382; verbum singularis numeri post subjectum plurale neutrum, 17, 337; verbum pluralis numeri post subjectum singulare, ex hac formula τίς μετ' ἄλλων ἐποίουν, 209; verba activa neutro sensu, 333; peculiaris repetitio verbi, 190.
 versus allegati cum inserto emblemate, ἔφη, φησὶ, 346.
 virtutes ac vitia confinia, 310.
 Voltaire, 196.
- Υγη, 119.
 ὑπέραντλος, 73.
 ὑποζύγια, 126.
 ὑποκαθῆσθαι, 344.
 ὑποκριτής, 346.
 ὑπόπλατος, 40.
 ὑπόπτωτος, 369.
 ὑποτραγωδῶ, 75.
 Ὑρακνία θάλασσα, 3.
 ὑφή, 233.
 ὕφος et νέφος, 233.
- φ producit vocalem brevem. 391.
 φάλαξ, 215.
 φάμουσα, 145.
 φάναι, 379.
 φέρω, 186.
 φεύγειν δίκην, 226.
 φθειρ, 9.
 Φιλόγελος, 55.
 φιλόμυθος ὁ φιλόσοφος, 344.
 φόβος et φθόνος, 157.
 φοξός, 87.
 φροντίζω, 60.
 Φρύγες, 48.
 φυλοκρινεῖν, 137.
- Xenophon, 128.
- Χαλκηδών, 166.
 χερσοῦν et χρυσοῦν, 2.
 χήμευσις, 148.
 χιτών, metaph., 368.
 χολάω, 168.
 χολός et χωλός, 234.

χρησμοφδεῖν, 10.
 χρόνος annus, 13.
 χρυσάμπυξ, 131.
 χρυσογέρων, 255.
 χρυσοκατάδετος, 146.
 χρυσογάλινος, 131.
 χωρίζειν, 28, 136.

Zoilus, 145.

ώσάριχον, 208.
 ώς et εις, 146; et και, 65, 71, 98,
 223, 243; et ώς, 220; ώς προς, 71,
 98, 141, 265.
 ώσπερ et ύπερ, 99; ώσπερ εν γλυ-
 φαίς, 387.

Poscitur; pagina est implenda. Ion Euripidea, quam superius non semel attigi, est ad manum, supplementumque præbebit. Recentiores consentiunt in hac lectione v. 1040: Πώς; ἄρ' ὑπείδου τοῦθ' ὃ κάμ' εἰσέρχεται; Codex 2817 πώς ἄρ' ὑπ., cum scholio: τὸ ἄρα πρὸς τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου καὶ δίχα τοῦ ἐρωτᾶν, καὶ περὶ σπᾶται καὶ ὀξύνεται. Ad cuius mentem fuit scribendum, πώς ἄρ'; ὑπ. Et sic Barnesiana; sic et Hervagiana, « recte » Matthiæus ait, ipse tamen habet, πώς; ἄρ' ὑπ. Equidem lubenter interpungam post ἄρ; Nam ἄρα primam potest producere metro poscente. Callimachus Epigr. 57: Γινώσκεις· ἦν δ' ἄρα λάθη.... Vid. Seagerus Diario classico 2, p. 706, et quæ monebam olim Notitiis mann. t. 10, p. 176, 298, parte altera. Eiusdem codicis pessima est scriptura v. 1043: Αὐτοῦ νῦν αὐτὸν κτεῖνον, optimum scholium: νῦν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ νυ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ βραχὺ αὐτὸ παραλήγεται, καὶ ὀφείλει ὀξύνεσθαι. Pro χρυσεοστέφανον v. 1100 scribunt nunc editores, metro suadente, χρυσοστέφανον. Sed mutanda tantum leviter pronuntiatio, monente scholiasta, qui adscripsit, συνίζησις.

